

РОБЪРТ ДЖОРДАН СЪРЦЕТО НА ЗИМАТА

Част 9 от „Колелото на времето“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2001

chitanka.info

Ще отслабнат печатите,
държаци черната нощ.

И ще се роди в сърцето на
зимата зимно сърце.

Плач и ридания ще има, и
скърцане на зъби,

че вран кон ще яхне сърцето на
зимата,

а името му ще е смърт.

Из „Каретонския
цикъл“

„Пророчествата за
Дракона“

ПРОЛОГ

СНЯГ

Мигащата светлина от трите фенера стигаше да освети малката стая с бяло варосаните стени и таван, но очите на Сеайне не се откъсваха от тежката дървена врата. Знаеше, че поведението ѝ е нелогично и глупаво за една Заседателка на Белите. Сплитът на сайдар, който бе провряла през пантата, донасяше до слуха ѝ случаен и далечен шепот на стъпки из лабиринта на коридорите — шепот, който заглъхваше още щом се чуеше. Проста хитринка, която бе научила така отдавна като новачка от една своя дружка, но щеше да я предупреди много преди някой да се е приближил. Все едно, малцина слизаха толкова дълбоко, чак до второто подземие на Кулата.

Сплитът ѝ долови далечно цвърчене на плъхове. Светлина! От колко ли време не бе имало плъхове в Тар Валон, и то в самата Кула? Дали не бяха шпиони на Тъмния? Сеайне облиза пресъхналите си устни. Логиката в тези неща не струваше пукната пара. Вярно. Макар и нелогично. Напуши я смях и тя с усилие се удържа на ръба на истерията. „Забрави за плъховете. Мисли за нещо друго. Нещо друго...“ В стаята зад нея отекна приглушен писък и заглъхна в жалък хленч. Тя се помъчи се овладее. „Съсредоточи се!“

Беше се озовала със спътничките си в тази стая отчасти защото главенстващите Аджите, изглежда, се срещаха тайно. Лично тя бе зърнала Феране Нееран да си шепне в едно затънтено кътче на библиотеката с Джеси Билал, една от най-високопоставените сред Кафявите, макар и не чак на върха. Смяташе, че положението ѝ е по-високо от това на Суана Драганд от Жълтите. Така поне мислеше. Но какво тогава бе накарало същата Феране да си шушне със Суана в онази затънтена част в двора на Кулата, и двете загърнати в груби вълнени наметала? Заседателките на различните Аджи си приказваха открито, макар и хладно. И другите бяха забелязали подобни неща. Нямаше да издадат имена от собствените си Аджи, разбира се, но две бяха споменали Феране. Доста обезпокоителна загадка. Кулата

напоследък се бе превърнала във врящ котел, всяка Аджа бе готова да стисне за гърлото всяка друга Аджа, и въпреки това главите им се срещаха по ъглите. Никоя извън отделните Аджи не знаеше със сигурност коя им е водачка, но главенстващите явно се знаеха една друга. Какво ли можеха да кроят? Какво? За жалост, не можеше просто ей така да спре Феране и да я попита. Колкото и да проявяваше Феране търпимост към чуждите въпроси, не смееше. Поне засега.

Колкото и да се бе съсредоточила Сеайне, не можа да задържи за дълго ума си върху този въпрос. Разбираше, че се е втренчила във вратата и си блъска главата над неразрешими загадки, само за да не се озърта през рамо. Към източника на този приглушен хленч и подсмърчане.

Сякаш самата мисъл за звуците я принуди бавно да извърне очи към спътничките си и докато главата ѝ едва-едва се обръщаше, дишането ѝ се учести. Високо горе над Тар Валон се сипеше обилен сняг, но в стаята бе неописуемо горещо. И тя се насили да погледне!

Серин, заметнала над лакти шала с дългите кафяви ресни, стоеше и опипваше дръжката на закривената, затъкната в колана ѝ алтарска кама. Маслинената кожа на лицето ѝ така бе потъмняла от хладния гняв, че белегът на челюстта ѝ се открояваше като бяла резка. Певара на пръв поглед изглеждаше по-спокойна, но едната ѝ ръка стискаше нервно бродираните ѝ с червено взмо поли, а другата — гладкия бял цилиндър на Клетвената палка, като сопа. Нищо чудно. Певара беше далеч по-яка, отколкото предполагаше пухкавата ѝ фигура, и толкова решителна, че пред нея и Серин изглеждаше страхливка.

От другата страна на Стола на разкаянието седеше и тръпнеше крехката Юкири, свила глава в ръце; дългите сребристосиви ресни на шала ѝ потръпваха с нея. Юкири облиза устни и боязливо се озърна към стоящата до нея жена, Дезине, която приличаше по-скоро на хубаво момченце, отколкото на Жълта сестра с висок ранг, и външно не реагираше на това, което правеха. Всъщност тъкмо тя запридаше сплитовете, които пронизваха Стола, и тъкмо тя гледаше втренчено тер-ангреала, така съсредоточена над работата си, че на бледото ѝ чело бяха избили капчици пот. Всички те бяха Заседателки, включително и високата жена, която сега се гърчеше на Стола.

Талене бе плувнала в пот. Златистата ѝ коса се бе сплъстила, а ленената ѝ долна риза — подгизнала и полепнала по тялото. Останалите ѝ дрехи лежаха скупчени в ъгъла. Притворените ѝ клепки мигаха и пороят от приглушени стонове и хленч, примесен с отчаяни молби, не секваше. Сеайне усети, че ѝ прилошава, но не можа да отмести погледа си. Талене ѝ беше приятелка. Доскоро.

Въпреки името си, тер-ангреалът изобщо не приличаше на стол. По-скоро — нищо и никакъв правоъгълен мраморен блок. Никой не знаеше за какво е създаден, но веществото му навсякъде бе твърдо като стомана, с изключение на вдлъбнатата горна стена. Изящната като статуетка Зелена седеше хлътнала в него и неизвестно как той се гънеше под тялото ѝ, колкото и да се извърташе. Сплитовете на Дезине се стичаха в единствения отвор в „стола“ — правоъгълна дупка колкото човешка длан от едната страна, с малки клинообразни цепнатинки, разположени неравно около нея. Престъпниците, заловени в Тар Валон, ги докарваха тук, за да ги подложат на Стола на разкаянието и да изживеят грижливо подбраните последици от престъпленията си. А щом ги освободяха, до един бягаха от острова. В Тар Валон почти нямаше престъпления. Със свит стомах, Сеайне се зачуди дали всичко това има нещо общо с предназначението на Стола в Приказния век.

— Какво... вижда? — неволно прошепна тя.

Талене нямаше само да вижда. За нея всичко щеше да изглежда реално. Слава на Светлината, че си нямаше Стражник, нещо почти нечувано за Зелена. Твърдеше, че една Заседателка нямала нужда от такъв. Сега изглеждаше, че основанията ѝ са били други.

— Бъхтят я проклетите тролоци, проклетницата проклета — отвърна дрезгаво Дезине. В гласа ѝ се прокраднаха нотки от родното ѝ кайриенско наречие. Рядко ѝ се случваше, освен при стрес. — А като свършат... Ще види врящия над огъня тролокски казан, или някой мърдраал ще я погледне. Добре е отсега да го знае — или едното, или другото. Огън да ме изгори дано, ако не се прекърши този път... — Дезине отри раздразнено потта от челото си и вдиша хрипливо. — Я стига си ме дърпала за лакътя! Бездруго отдавна не съм го правила.

— Вече за трети път — промърмори Юкири. — И най-силният мъж ще се прекърши най-много на втория, ако е виновен! Ами ако е невинна? Светлина, та това е все едно да крадеш овци пред очите на

овчаря! — Колкото и да трепереше, успяваше някак да си придаде властност, макар на говор да си беше все същата селянка. Изгледа навъсено останалите. — Законът забранява Столът да се използва на Посветени. Ще ни изхвърлят от Съвета! А ако и това не им стигне, може и да ни изгонят. Че и да ни напердашат преди това! Да ме изгори дано, ако грешим. Току-виж ни усмирили!

Сеайне потръпна. Последното поне щяха да избегнат, ако подозренията им се окажеха верни. Не, не подозренията: фактите. Трябваше да са прави! Но дори и да бяха прави, за другото Юкири казваше истината. Законът на Кулата рядко оправдаваше нарушенията в името на необходимостта или на каквото и да било предполагаемо висше благо. Окажеха ли се прави обаче, цената си струваше. Светлината дано да дадеше да са прави!

— Ти сляпа ли си, или глуха? — сопна се Певара и размаха Клетвената палка пред Юкири. — Тя отказа да преповтори Клетвата срещу изричане на лъжовна дума и след всичко, което вече й сторихме, това едва ли е заради глупавата гордост на Зелената Аджа. А когато я заслони, се опита да ме намушка! Това да ти говори за невинност? А? Нея ако питаш, смятали сме само да си бърбим с нея, докато ни пресъхнат езиците! Имала ли е причина да очаква нещо повече?

— Благодарим ви и на двете — вметна сухо Серин, — че изтъквате очевидното. Много е късно да се връщаме назад, Юкири, тъй че по-добре да продължим. А на твоето място, Певара, нямаше да крещя така на една от четирите жени в цялата Кула, в които съм сигурна, че мога да вярвам.

Юкири се изчерви и придърпа шала си, а Певара се позасрами. Малко. Макар всички да бяха Заседателки, Серин съвсем определено беше поела командата. Сеайне дори не знаеше как да го приеме. Само допреди няколко часа двете с Певара бяха стари приятелки, предприели сами твърде опасно начинание, равноправни и взели решението си заедно. Сега си имаха съюзнички. Трябваше да е благодарна, че не са сами. Но не се намираха в Залата и тук не можеха да претендират за правата си на Заседателки. Наложили се бяха йерархиите на Кулата, всичките онези скрити и не толкова скрити отлики — къде е мястото на всяка и на коя да се отдава дължимата почит. Всъщност Серин беше стажувала като новачка и Посветена два пъти по-дълго от повечето от тях, но от четиридесет години бе Заседателка,

по-дълго от всяка друга в Залата, и това се ценеше високо. Късмет щеше да има Сеайне, ако Серин я попиташе за мнение, камо ли пък за съвет, преди да вземе каквото и да било решение. Глупаво беше, но тази мисъл я жегна като трън в петата.

— Тролоците я влачат към казана — стресна ги с хрипливия си глас Дезине. От стиснатите зъби на Талене се изтръгна пронизителен стон и тялото ѝ се разтърси силно. — Аз не... огън да ме гори, не знам дали ще мога да се принудя да...

— Разбуди я — разпореди се Серин, без дори да си направи труд да погледне някоя от тях, за да разбере какво мислят. — Стига си се цупила, Юкири, а се приготви.

Сивата я изгледа свирепо, но щом сплитовете на Дезине се стопиха и сините очи на Талене примигнаха и се отвориха, сиянието на сайдар обкръжи Юкири и тя, без думичка да промълви, заслони жената, тръпнеща на стола. Тук командваше Серин, всички го знаеха, и толкова. Много остър трън.

От засланието като че ли нямаше нужда. Със сгърчено от ужас лице, Талене трепереше и дишаше учестено, сякаш бе пробягала десетина мили, без да спре. Продължаваше да седи върху меката повърхност, но без преливането на Дезине „столът“ вече не се гънеше под тялото ѝ. Талене втренчи в тавана изцъклените си очи, затвори ги насила, но те отново се оцъклиха, сякаш сами. Споменът от преживяното бе толкова силен, че не можеше да го понесе.

Певара направи две крачки до Стола и заби Клетвената палка в гърдите на съсипаната жена.

— Отречи се от всички клетви, които те обвързват, и се презакълни в Трите клетви, Талене — рече дрезгаво тя.

Талене се дръпна от Палката като от отровна змия, сви се на другата страна и Серин се надвеси над нея.

— Следващия път, Талене, те чака казанът. Или грижовната обич на някой мъдраал. — Лицето на Серин беше безмилостно, за разлика от тона ѝ — мек, та чак състрадателен. — И този път пробуждане няма да има. А ако и това не помогне, ще последва още веднъж и още веднъж. Колкото се наложи, дори да стоим тук до лятото.

Дезине отвори уста да възрази, но само сбърчи вежди и се отказа. Само тя от всички знаеше как да действа със Стола, но мястото ѝ в групата не беше по-високо от това на Сеайне.

Талене продължаваше да гледа втренчено Серин. Големите ѝ очи се напълниха със сълзи и тя захлипа неудържимо и безнадеждно. Пресегна се слепешком, зашари във въздуха и Певара тикна Клетвената палка в шепата ѝ. Певара прегърна Извора и преля нишка на Дух. Талене стисна дебелия колкото женска китка палка така здраво, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, но само продължи да трепери и хлипа.

Серин се изправи.

— Боя се, че е време отново да заспи, Дезине.

Сълзите на Талене се удвоиха, но въпреки тях тя успя да изломоти:

— Отхвърлям... всички клетви... които ме обвързват. — На последната дума зави като ранена вълчица.

Сеайне неволно се сепна и преглътна с мъка. Сама бе изпитвала болката от отхвърлянето на една-единствена клетва и бе размишлявала каква ли агония ще е, ако отхвърлиш няколко наведнъж, но сега истината бе пред очите ѝ. Талене запищя, докато не ѝ остана дъх, след това вдиша дълбоко, само за да запищи отново, и Сеайне вече почти очакваше да дотичат хора от самата Кула. Високата Зелена се загърчи, замята ръце и крака, после изведнъж се изви в дъга, докато петите и главата ѝ не докоснаха сивата повърхност с изопнати до предел мускули. Тялото ѝ се тресеше неистово.

И също толкова внезапно, колкото бе започнал пристъпът, Талене се смъкна като мекотело и остана да лежи и хлипа като изоставено в нощта дете. Клетвената палка се изтърколи от отпуснатата ѝ ръка на сивия под. Юкири замърмори някаква трескава молитва, а Дезине зашепна с разтреперан глас: „Светлина!... Светлина! О, Светлина!“

Певара вдигна палката и отново събра пръстите на Талене около нея. Капка милост нямаше за приятелката на Сеайне, не и за такова нещо.

— Сега изречи Трите клетви — изсъска тя.

За миг изглеждаше, че Талене е готова да откаже, но тя бавно повтори Клетвите, които правеха от всички тях Айез Седай и ги свързваха. Да не изричаш невярна дума. Никога да не създаваш оръжие, с което човек да убива друг човек. Никога да не използваш Единствената сила за оръжие, освен в защита на своя живот, този на Стражника си или на друга Сестра. Накрая заплака беззвучно и се

разтресе. Навярно беше заради Клетвите, затягащи се около нея. Сигурно беше неприятно да ги изричаш наново. Кой знае.

После Певара ѝ каза другата клетва, която очакваха от нея. Красивото лице на Талене се сбръчка, но тя промълви тихо и безнадеждно думите.

— Заклевам се да се подчинявам безпрекословно на петте. —
Иначе продължаваше да гледа тъпо и безизразно в една точка и сълзите ѝ мокреха бузите ѝ.

— Отговори ми истината — каза ѝ Серин. — От Черната Аджа ли си?

— Да. — Думата изскърца в гърлото на Талене, сякаш бе ръждясало.

Сеайне не беше очаквала, че тази простичка дума може така да я смрази. В края на краищата сама бе тръгнала на лов за Черната Аджа и вярваше в успешния си улов повече от всички. Посегнала бе на друга Сестра, при това на Заседателка, помогнала бе да овържат Талене с потоци на Въздух в пустите подземни коридори, нарушила бе дузина закони на Кулата, извършила бе сериозни престъпления, само за да чуе един отговор, в който бе почти сигурна още преди да се зададе въпросът. Ето, че го чу. Черната Аджа наистина съществуваше. Пред очите ѝ стоеше Черна сестра, Мраколюбка, носеща шала. Убеждението се оказа бледа сянка пред живата истина. Само това, че стискаше с все сила челюсти, попречи на зъбите ѝ да затракат. Напрегна се да се успокои и да започне да мисли разумно. Но как, след като най-ужасните кошмари се бяха разбудили и бродеха из Кулата!

Сеайне чу нечия дълбока въздишка и осъзна, че не е единствената, за която целият досегашен свят се обръща с главата надолу. Юкири се отърси и прикова очи в Талене, готова сякаш да задържи щита над нея само със силата на волята си, ако се наложи. Дезине ближеше устни и нервно приглаждаше тъмnozлатите си поли. Само Серин и Певара изглеждаха външно спокойни.

— Тъй — тихо каза Серин. „Тихичко“ май беше по-точно. — Тъй. Черна Аджа значи. — Вдиша дълбоко и продължи делово: — Нямаме повече нужда от това, Юкири. Талене, ти бездруго няма да се опиташ да избягаш, нито ще ни се съпротивляваш по какъвто и да било начин. Няма да можеш дори да докоснеш Извора без позволенията на

една от нас. Макар че според мен някой друг ще се заеме със случая, след като те предадем. Юкири?

Щитът над Талене се разсипа, но сиянието около Юкири си остана, сякаш не разчиташе много на въздействието на Палката над Черна сестра.

Певара се навъси.

— Преди да сме я предали на Елайда, Серин, държа да измъкнем от нея колкото може повече. Имена, места. Всичко, което знае!

Мраколюбци бяха избили цялото семейство на Певара и Сеайне беше убедена, че е готова да я пратят в изгнание, но лично да залови всяка Черна сестра.

Все така свита на Стола, Талене се изсмя горчиво и през сълзи.

— Направите ли го, всички сте мъртви. Мъртви! Елайда е Черна Аджа!

— Невъзможно! — избухна Сеайне. — Елайда лично ми го заповяда.

— Трябва да е — изшепна плахо Дезине. — Талене отново изрече Клетвите. Издаде я!

Юкири закима енергично.

— Мислете с главите си — изръмжа Певара и поклати с укор своята. — Знаете не по-зле от мен, че ако вярваш на една лъжа, можеш да я изречеш все едно, че е истина.

— Така е — призна Серин. — Какви доказателства имаш, Талене? Виждали ли си Елайда на вашите... сбирки?

Стисна дръжката на камата си толкова силно, че пръстите ѝ побеляха. За шала Серин се беше борила повече от всички други, за правото да остане в Кулата и прочие. За нея Кулата бе нещо повече от роден дом, повече от собствения ѝ живот. Ако Талене отговореше утвърдително, Елайда можеше и да не доживее до съда.

— Те нямат сбирки — промърмори намусено Талене. — Освен Върховния съвет, предполагам. Но трябва да е Черна. Знаят за всяко донесение, което тя получава, дори тайните. Всяка дума, която ѝ се казва. Знаят за всяко нейно решение, преди да е обявено. Дни преди това; седмици понякога. Как е възможно, ако не им го казва сама? — Приседна с усилие и направи опит да ги изгледа една по една, но очите ѝ само пробягаха плахо по тях. — Трябва да бягаме, да се скрием

някъде. Ще ви помогна... ще ви кажа всичко, което знам!... Те ще ни избият, ако не избягаме.

Странно, помисли си Серин, как набързо доскорошните дружки на Талене станаха „те“ и как се опитваше да ги убеди да я приемат за своя. Не. Отбягваше истинския проблем, и при това по най-глупавия начин. Наистина ли Елайда я беше пратила да издири Черната Аджа? Всъщност тя никога не бе споменавала името. Дали нямаше предвид нещо друго? Елайда винаги бе готова да стисне за гърлото всяка, която дори споменеше за Черните. Почти всяка Сестра щеше да стори същото. И все пак...

— Елайда доказа, че е пълна глупачка — заяви Серин. — Неведнъж съм съжалявала, че я подкрепих, но няма да повярвам, че е Черна. Не и без нещо по-убедително. — Певара стисна устни и кимна. Нали беше Червена, щеше да иска много повече.

— Може и така да е, Серин — рече Юкири, — но не можем да задържаме дълго Талене. Зелените ще започнат да се питат. Да не говорим за... Черните. Да решаваме бързо какво да правим, иначе все така ще си копаем на дъното на кладенеца, а през това време ще завали дъжд. — Талене дари Серин с плаха усмивка, която сигурно трябваше да мине за благодарност, но се стопи пред свъсеното лице на Кафявата.

— Нищо не бива да казваме на Елайда, докато не сме в състояние да прекършим Черната с един удар — заяви Серин. — Недей да спориш, Певара; логично е. — Певара вдигна ръце отегчено, но не продума. — Ако Талене е права — продължи Серин, — Черната знае за Сеайне или скоро ще разбере, така че на всяка цена трябва й осигурим безопасността. Няма да е никак лесно, след като сме само петте. Не можем да се доверим на никоя, преди да сме сигурни в тях! Най-малкото разполагаме с Талене и кой знае какво още ще научим, преди да се е прекършила? — Колкото до Талене, тя изглеждаше съвсем готова за прекършването, но никоя вече не й обръщаше внимание. Гърлото на Сеайне бе пресъхнало.

— Може пък да не сме съвсем сами — рече с неохота Певара. — Сеайне, кажи им за малката си интрижка със Зера и приятелките й.

— Интрижка ли? — рече Серин. — Коя е тази Зера? Сеайне? Сеайне!

Сеайне се сепна.

— Какво? О, да! Двете с Певара разкрихме малко гнездо на бунтовнички тук в Кулата — почна тя задъхано. — Десет Сестри, пратени да сеят раздор. — Серин искаше да се увери, че е в безопасност, така ли? Без да я попита дори. Тя самата бе Заседателка; от близо сто и петдесет години беше Айез Седай. Какво право имаше Серин или която и да е, да?... — Певара и аз се бяхме захванали да го ликвидираме. Вече бяхме принудили една от тях, Зера Дакан, да положи същата добавъчна клетва като Талене и ѝ наредихме да доведе Бернайле Гелбарн в покоите ми днес следобед, но така, че да не събуди подозрението ѝ. — Светлина, всяка Сестра извън тази стая можеше да е Черна. Всяка Сестра! — После ще използваме двете да доведат друга, докато всички ни се закълнат в покорство. Разбира се, ще им задаваме същия въпрос, който зададохме на Зера и на Талене. — Черната Аджа може би вече знаеше името ѝ, сигурно знаеше вече, че е тръгнала да ги лови. Как щеше да я опази Серин? — Онези, които отговорят, че са, можем да ги разпитваме, а за които се уверим, че не са, могат донякъде да се отплатят за предателството си, като ловят Черната под наше ръководство. — Светлина, как?

След като свърши, другите взеха да спорят надълго и широко, което само означаваше, че Серин се колебае какво решение да вземе. Юкири настояваше веднага да предадат Зера и съюзничките ѝ на закона... стига да можеше да стане, без да се издадат за Талене. Певара твърдеше, макар и неуверено, че трябва да използват бунтовничките; раздорът, който се е сееха, се въртеше около зловните приказки, свързани с Червената Аджа и Лъжедраконите. Дезине като че ли предлагаше да отвличат една по една всяка Сестра в Кулата и да ги принудят всичките да положат втората клетва, но другите не ѝ обърнаха особено внимание.

Сеайне не взе участие в спора. Реакцията ѝ към всички предложения бе единствено възможната според нея. Притича до най-близкия ъгъл и повърна.

* * *

На Елейн ѝ се искаше да заскърца със зъби, но се постара да се овладее. Отвън поредната лапавица пердашеше над Кемлин и обедното

небе бе толкова помръкнало, че лампите по стените на дневната бяха запалени до една. Силният вятър тресеше рамките на високите сводести прозорци. Мълнии святкаха в стъклата им и гръмотевиците тътнеха глухо. Гръмотевици и снеговалеж. Най-лошата възможна зимна буря. Най-свирепата. В стаята не беше чак студено, но... Макар да бе разперила пръсти пред пращящите цепеници в широката мраморна камина, тя усещаше студа през килимите, проснати върху плочките на пода, както и през дебелите си кадифени пантофки. Широката яка и маншети от черна лисича кожа по дебелия й вълнена червено-бяла рокля изглеждаха прелестно, но никак не беше сигурна, че топят повече от перлите по ръкавите. Това, че отказваше на студа да я засегне, съвсем не означаваше, че не го усеща.

Къде все пак беше Нинив? И Вандийн? Мислите й се зъбеха също като времето. „Трябваше да са тук вече! Светлина! Аз съм готова и от съня си да се откажа, а те си прекарват някъде сладичко!“ Не, това не беше честно. Официалната й претенция за Лъвския трон бе заявена едва преди няколко дни и за нея засега всичко останало трябваше да отстъпи на втори план. Нинив и Вандийн си имаха други задачи. Други отговорности, както го разбираха самите те. Нинив до гуша беше затънала в кроежите си с Реане и останалите от Плетящия кръг как да измъкнат Родственичките от контролираните от сеанчанците земи, преди да са ги разкрили и окаишили. Родството бяха много добри в играта на криеница, но пред сеанчанците нямаше да минат за Дивачки, както пред Айез Седай. Вандийн все още беше потресена от убийството на сестра си, едва хапваше и не можеше да й предложи никакъв смислен съвет. Това за яденето си беше истина, но най-много я бе обладало желанието да намери убийцата. Правеше се, че уж обикаля из коридорите в непривични часове, потънала в скръб, но тайничко търсеше Мраколюбката. Преди три дни самата мисъл за това щеше да накара Елейн да тръпне от страх; сега това бе само една от многото опасности. Вярно, по-сериозна от повечето, но не от всички.

Двете изпълняваха важни задачи, одобрени и подкрепени от Егвийн, но въпреки това й се искаше да побързат, колкото и егоистично да изглеждаше. Вандийн можеше да предлага обилие от добри съвети, предимство на дългия й опит и обучение, а годините, прекарани от Нинив със Селския съвет и Женския кръг в Емондово поле, я правеха много практична, колкото и да го отричаше. „Да ме изгори дано,

толкова грижи са ме затрупали, някои още тук, в двореца, имам ужасна нужда от тях!“ Ако зависеше от нея, Нинив ал-Мийра щеше да стане съветничката Айез Седай на следващата кралица на Андор. Имаше нужда от цялата помощ, която можеше да намери и на която да се довери.

Придаде си външно спокойствие и обърна гръб на горящата камина. Тринадесетте високи кресла, украсени със скромна, но изящна резба, образуваха пред камината дъга с форма на конска подкова. Парадоксално, но почетното място, където трябваше да седи кралицата, ако приема тук, се намиреше най-далече от огъня. Порядки. Гърбът ѝ моментално се сгорещи, а отпред ѝ стана студено. Навън се сипеше сняг, трещяха гръмотевици и бляскаха мълнии. В главата ѝ — също. Спокойствие. Една владетелка имаше точно толкова нужда от спокойствие, колкото всяка Айез Седай.

— Трябва да стане с наемниците — каза тя, без да може да прикрие съжалението в гласа си. Ратниците от именията ѝ със сигурност щяха да започнат да пристигат до месец — щом разберяха, че е жива — но това можеше да се проточи чак до пролетта, а мъжете, които Биргит набираше, щяха да ѝ осигурят половин година или повече, докато нейните хора се научат едновременно да яздят и да размахват меч. — И Ловци на Рога, стига някой да подпише и да се закълне. — Лошото време бе хванало в капана си мнозина и от едните, и от другите в Кемлин. Прекалено много и от едните, и от другите, според повечето граждани. Гуляеха, вдигаха кавги и безпокояха жените, които не отвърщаха на задевките им. Най-малкото щеше да ги използва да прекратяват свадите, вместо да ги предизвикват. Само дете сама не можеше да се убеди в това. — Скъпо ни излизат, но ковчежниците ще го покриват. — Поне за малко. Трябваше да започне да получава доходи от владенията си колкото се може по-скоро.

Чудо на чудесата! Двете жени пред нея реагираха почти еднакво.

Диелин изсумтя раздражено. Високата ѝ яка бе стегната с голяма сребърна игла с таравинските сова и дъб — единствения ѝ накит. Изява на гордост от Дома ѝ, малко прекалена; Върховният трон на Дома Таравин беше общо взето горда жена. Сивина бе прошарила златистата ѝ коса и тънки бръчици плетяха паяжина в ъгълчетата на очите ѝ, но лицето ѝ беше властно, а погледът — хладен и суров. Умът ѝ режеше

като бръснач. Или като меч. Жена, която се изразяваше простовато или поне така изглеждаше, и която не криеше мнението си.

— Наемниците си знаят работата — каза тя пренебрежително, — но трудно се държат под контрол, Елейн. Потрябва ли ти докосване с перце, те по-скоро действат като чук, а потрябва ли ти чук, склонни са да идат другаде и да грабят плячка. Верни са на златото, но само докато златото го има. И то ако не те предадат за повече злато. Сигурна съм, че в това поне нашата отскорошна лейди Биргит ще се съгласи с мен.

Скръстила ръце под гърди и застанала във войнишка поза с високите си ботуши за езда, Биргит се навъси както винаги, щом някой споменеше новата ѝ титла. Елейн ѝ беше дарила едно имение веднага щом стигнаха Кемлин, където това можеше да се впише в държавния регистър. Насаме Биргит ръмжеше непрестанно по този повод, както и заради другата промяна в живота ѝ. Небесносините ѝ панталони бяха със същата предпочитана от нея кройка — широки и прибрани на глезените, — но късото ѝ червено сетре имаше висока бяла яка и широки бели маншети, оброчени със златен ширит. Сега тя беше лейди Биргит Трахелион и капитан-генерал на гвардията на кралицата, и можеше да мърмори колкото си ще — стига да го прави насаме, разбира се.

— Съгласна съм — изръмжа неохотно тя и изгледа Диелин почти, но не съвсем накриво. Връзката на Стражника отново пренесе това, което Елейн бе чувствала целия предобед. Безсилие, раздражение, но и упорство. Макар че част от всичко това можеше да е отражение на самата нея. Откакто се свързаха, двете бяха започнали да си приличат смайващо — не само в чувствата, а въобще. Само за малко повече от седмица беше започнала да се държи досущ като другата жена!

Неохотата на Биргит да приеме този почти железен аргумент бе почти толкова голяма, колкото неохотата ѝ да се съгласи гласно.

— Проклетите Ловци не са кой знае колко по-свестни, Елейн — измърмори тя. — Положили са Ловджийската клетва, за да търсят приключения и място в сказанията, ако могат. Не да стоят на едно място и да пазят закона. Половината са надменни педанти и гледат на всички останали като на боклуци, а останалите не само поемат необходимия риск, те просто го търсят, колкото и да е ненужен. Само

да се пусне приказка за Рога на Валийр, и късмет ще имаш, ако не започнат да бягат по повече от по двама-трима на нощ.

Диелин се подсмихна, все едно че беше спечелила по точки. Масло и вода нищо не беше в сравнение с двете. Всяка от тях се разбираше съвсем добре с всички останали, но кой знае защо, съберяха ли се наедно, можеха да спорят и за цвета на въглена. И не само че можеха, а го правеха.

— Освен това Ловците, както и наемниците, почти без изключение са чужденци. А това никак не се харесва нито на знатните, нито на простолюдието. Никак. Само бунт ти липсва.

Блесна мълния и освети за миг прозорците, последвана от доста як тътен, който само подсили думите ѝ. За хиляда години седем кралици на Андор бяха свалени с открит бунт, а двете оцелели сигурно бяха съжалявали много.

Елейн потисна въздишката си. На една от резбованите масички имаше сребърен поднос с чаши и висока кана с греяно подправено вино. Вече поохладняло. Тя преля мъничка нишчица Огън и от каната се вдигна облаче пара. Билките малко се вгорчаваха от презатоплянето, но си струваше заради топлината на сребърната чаша между дланите. Едва устоя на желанието да загрее и въздуха в стаята със Силата и пусна Извора; все едно, топлината нямаше да се задържи, освен ако не задържеше попридъците. Беше си надвила неохотата да го пуска всеки път, щом поемеше сайдар — е, донякъде — но напоследък желанието ѝ да привлича нарастваше все повече и повече. На всяка Сестра се налагаше да се справи с тази опасна страст. Подкани с жест и двете да си наляят вино.

— Положението ви е ясно. Само глупак не би го нарекъл ужасно, а вие не сте глупачки. — Стражите им бяха като черупка — шепа щогоде приемливи мъже и още две шепи побойници и непрокопсаници, по-подходящи да изхвърлят пияниците от кръчмите или тях да ги изхвърлят. А след като салдейците се магнаха и айилците поеха назад към земите си, престъпността избуя като плевел напролет. Беше се надявала, че снегът ще я потуши, но всеки ден ставаха кражби, палежи и още по-лоши неща. Всеки ден положението ставаше все по-лошо. — Както е тръгнало, само след няколко седмици ще се изправим пред бунтове. Ако не и по-скоро. Ако не успея да възстановя реда в самия Кемлин, народът наистина ще се обърне срещу мен. — Ако не можеше

да наложи ред в столицата, по-добре да обяви пред целия свят, че не я бива за владетелка. — Колкото и да не ми харесва, трябва да стане, така че ще стане. — Двете отново отвориха уста да възразят, но тя не ги остави. — Ще стане, и точка.

Биргит поклати глава и дългата ѝ до кръста златна плитка се люшна, но през връзката се прокрадна неохотно съгласие. Представата ѝ за връзката им като Айез Седай и Стражник бе доста чудата, но поне се беше научила да съобразява кога Елейн не бива да се притиска. Макар донякъде, но се беше научила. Имението, титлата и толкова. И командването на гвардията. И още няколко дреболии.

Диелин леко приведе глава и прегъна коляно; трябваше да мине за реверанс, макар че лицето ѝ остана каменно. Не биваше да се забравя, че мнозина от онези, които не искаха Елейн Траканд на Лъвския трон, искаха вместо нея Диелин Таравин. Дотук жената проявяваше отзивчивост и много помагаше, но все още беше рано да се съди и понякога едно тънко гласче нашепваше свадливо в тила на Елейн. Дали Диелин просто не я изчакваше здраво да се издъни, преди да се намеси, за да „спаси“ Андор? Една достатъчно хитра, достатъчно коварна съперница можеше да избере този път и дори имаше шанс да успее.

Елейн вдигна ръка да разтрие слепоочието си, но вместо това само си оправи косата. Толкова много мнителност и толкова малко доверие. Играта на Домове бе заразила Андор след заминаването ѝ за Тар Валон. Благодарна бе за месеците, изкарани при Айез Седай, и не само защото бе усвоила Силата. Даес Дай-мар за повечето Сестри бе като въздуха и хляба. Благодарна бе и за уроците на Том. Без тях и него едва ли щеше да оцелее толкова дълго при завръщането си. Светлината да дадеше дано Том да е жив и здрав, двамата с Мат и останалите да са се отървали от сеанчанците и да са тръгнали за Кемлин. Всеки ден, откакто напусна Ебу Дар, се молеше за безопасността им, но сега тази кратка молитва бе единственото, за което ѝ оставаше време.

Тя зае стола в центъра на дъгата — стола на кралицата — и се постара да заприлича на кралица, с изправен гръб и небрежно отпусната на облегалката ръка. „Да приличаш на кралица не е достатъчно — често казваше майка ѝ, — но ясният ум, пронизателният усет за нещата и смелото сърце няма да струват нищо, ако хората не виждат в теб кралица.“ Биргит я наблюдаваше

съсредоточено, едва ли не с подозрение. Понякога връзката ставаше много неудобна! Диелин вдигна чашата си към устните си.

Елейн вдиша дълбоко. Този въпрос го беше обмисляла от всички страни и друг начин не виждаше.

— Биргит, искам до пролетта гвардията да се превърне в армия, колкото могат да изкарат на бойното поле десет Дома.

Сигурно бе невъзможно за постигане, но опитът поне щеше да означава да се задържат досега включилите се наемници и да се намерят още, да запишат всеки, който прояви и най-малка охота. Светлина, какъв заплетен възел!

Диелин се задави, опули очи и тъмното вино пръсна от устата ѝ. Измъкна дантелена кърпичка от ръкава си и отри брадичка.

По връзката откъм Биргит се стрелна вълна на паника.

— О, да ме изгори дано, Елейн, не искаш да кажеш, че... Та аз съм стрелкия с лък, а не пълководец! Винаги съм била това, още ли не разбираш? Просто направих каквото трябваше, каквото ме принуждаваха обстоятелствата! Както и да е, вече не съм тя; просто съм си аз и...

И млъкна, усетила, че може би е казала твърде много. Не за пръв път. Диелин я изгледа с любопитство и лицето на Биргит пламна.

Бяха съчинили, че Биргит е от Кандор, където селските жени се обличаха почти като нея, но Диелин явно подозираше, че това е лъжа. А всеки път, щом Биргит изтървеше езичето си, за малко да изтърве и тайната си. Погледът на Елейн ѝ подсказа, че ще си поговорят малко по-късно.

Едва ли бузите на Биргит можеха да почервенеят повече. Срамът изцеди всичко останало във връзката и така я обля, че Елейн усети как собственото ѝ лице почервениява. Побърза да си придаде строго изражение, така че пламналите ѝ бузи да минат за нещо друго, а не за страстен порив да се загърчи в стола заради унижението на Биргит. Този огледален ефект беше повече от неудобен!

Диелин обаче набързо приключи с Биргит. Пъхна кърпичката на мястото ѝ, грижливо постави чашата на подноса и опря длани на бедрата си. Сега лицето ѝ вещаеше гръмотевици.

— Гвардията винаги е била сърцевина на андорската армия, Елейн, но това... Светлина милостива, това е лудост! Така можеш да

настроиш срещу себе си всички от река Еринин до Мъгливите планини!

Елейн се съсредоточи върху това да остане спокойна. Ако грешеше, Андор щеше да се превърне във втори Кайриен, в нова плувнала в кръв и изпълнена с хаос страна. И тя самата щеше да загине, разбира се — недостатъчно висока печалба за такава цена. Да не се опита беше немислимо и във всеки случай резултатът за Андор щеше да е същият като при провал. Хладнокръвна, сдържана и стоманено спокойна. Една кралица не може да се показва уплашена, дори когато е. Особено когато е. Майка ѝ я беше поучавала да обяснява решенията си колкото може по-рядко; колкото повече се обясняваш, толкова повече обяснения са нужни, докато погълнат цялото ти време. Гарет Брин твърдеше, че трябва да обясняваш, ако можеш; хората ти се справят по-добре, ако знаят „защо“ и „какво“. Днес щеше да последва съвета на Гарет Брин. Много победи бяха спечелени с вслушване в съветите му.

— Има три предизвикателства към трона. — И навярно още едно, необявено. Макар с усилие, срещна погледа на Диелин. Без гняв; просто очите им се срещнаха. Или може би Диелин го взе за гняв, със стиснатата ѝ челюст и изчервеното лице. Толкова по-добре. — Сама за себе си Аримила може да се пренебрегне, но Нейсин присъедини към нея Дома Керен и все едно дали е луд, или не, подкрепата му означава, че тя трябва да се вземе предвид. Неан и Еления са задържани, но ратниците им не са. Хората на Неан може да се дърлят помежду си, докато си намерят водач, но Джарид е Върховен трон на Саранд и ще рискува да подхрани амбицията на жена си. Домът Барин и Домът Аншар флиртуват и с едните, и с другите; най-доброто, на което мога да се надявам, е единият да тръгне със Саранд, а другият — с Араун. Деветнадесет Дома в Андор са достатъчно силни, за да ги последват по-малките, накъдето ги поведат. Шест вече са се обявили срещу мен, а аз разполагам с два.

Шест досега, и Светлината дано да дадеше съюзните ѝ да са два! Нямаше да спомене за трите силни Дома, които почти се бяха обявили на страната на Диелин; най-малкото Егвийн засега ги задържаше в Муранди.

Махна с ръка към един от столовете до себе си и Диелин седна, като намести грижливо полите си. Буреносните облаци по лицето ѝ

вече ги нямаше. Изглежда Елейн, без ни най-малко да издава въпросите или заключенията, които се въртяха в главата ѝ.

— Зная го не по-зле от теб, Елейн, но Луан и Елориен ще привлекат Домовете си към теб, и Абеле също, сигурна съм. — С много предпазлив глас при това, но взе да набира жар. — Тогава ще се вразумят и други Домове. Стига да не ги наплашиш безсмислено. Светлина, Елейн, това не е война за Наследството. Траканд наследява Траканд, а не друг Дом. Дори война за Наследството рядко е стигала до открит бой! Превърнеш ли гвардията в армия, рискуваш всичко.

Елейн отметна глава, но в смеха ѝ нямаше и помен от веселие. Много добре се върза с трясъка на гръмотевиците.

— Рисувах всичко още когато се върнах у дома, Диелин. Твърдиш, че Норвелин и Тремейн ще минат към мен, както и Пендар? Чудесно. Тогава ще разполагам с пет срещу шест. Не мисля, че другите Домове „ще се вразумят“, както се изрази. Ако някои от тях се раздвижат преди да е станало кристално ясно, че Короната на розата е моя, то ще е срещу мен, а не за мен. — С повече късмет, тези владетели и владетелки щяха да се пазят от всякакви връзки с Гебрил, но тя не обичаше да разчита на късмета. Не беше Мат Каутон все пак. Светлина, повечето хора знаеха, че Ранд е убил майка ѝ, и доста от тях го вярваха. „Лорд Гебрил“ се бе оказал един от Отстъпниците. Поправянето на щетите, които Рахвин бе нанесъл на Андор, можеше да отнеме целия ѝ живот, дори ако успееше да живее дълго колкото Родственичките! Някои Домове щяха да се въздържат от подкрепата си заради безчинствата, които Гебрил бе извършил от името на Мургейз, а други — защото Ранд бе заявил, че възнамерява да ѝ „даде“ трона. Обичаше го с цялото си естество, но да го изгори дано затова, че го бе огласил! Особено ако си мислеха същото, каквото се въртеше в главата на Диелин. И най-долният земевладелец в Андор щеше да грабне косата, за да смъкне една марионетка на Лъвския трон!

— Искам, ако мога, да избегна междуособиците в Андор, Диелин, но война за Наследство или не, Джарид е готов да се бие, макар Еления да е изолирана. Неан е готов да се бие. — Най-добре беше да се доведат и двете жени в Кемлин колкото се може по-скоро; твърде голяма бе възможността да пращат депеши и заповеди от Арингил. — Аримила е готова с хората на Нейсин зад гърба ѝ. За тях това е война за Наследството и единственият начин да ги спра да се

бият е да съм толкова силна, че да не посмеят. Ако Биргит успее до пролетта да превърне гвардията в армия, толкова по-добре, защото ако дотогава нямам армия, ще ми трябва такава. И ако това не стига, не забравяйте сеанчанците. Те няма да се задоволят с Танчико и Ебу Дар. Те искат всичко. Няма да им позволя да завладеят Андор, Диелин, така както няма да позволя и на Аримила.

Над главите им изтрещя гръмотевица.

Елейн се извърна леко, за да погледне към Биргит, а Диелин облиза пресъхналите си устни. Пръстите ѝ неволно се впиха в полите. Малко неща можеха да я изплашат, но приказките за сеанчанците я плашеха. Но измърмори уж на себе си: „Надявах се да избегнем открита гражданска война“. А това можеше да означава всичко и нищо! Ако поровеше малко, може би щеше да разбере кое от двете.

— Гавин — рече изведнъж Биргит. Лицето ѝ просветна, както и чувствата, протекли през връзката. Най-ясно изпъкваше облекчението. — Когато дойде, ще поеме командването. Ще бъде твоят Пръв принц на Меча.

— Майчино мляко в чаша да пиеш! — сопна се Елейн и поредната мълния, блеснала в прозорците, само подсили ругатнята. Защо тази жена реши да смени темата точно сега? Диелин се сепна и лицето на Елейн пламна отново. По зяпналата ѝ уста пролича, че знае колко груба е тази ругатня. Странно защо това толкова я смуги; едва ли защото Диелин беше близка приятелка на майка ѝ. Без да мисли, отпи дълбока глътка вино... и едва не се задави от горчивината му. Набързо потисна представата как Лини я заплашва да измие мръсната ѝ уста и си напомни, че вече е голяма жена с цял трон, който трябва да спечели и удържи. Съмняваше се, че на майка ѝ се бе налагало толкова често да се бори с чувството, че се държи глупаво.

— Да, ще стане, Биргит — продължи тя по-спокойно. — Когато дойде. — Трима куриери бяха тръгнали за Тар Валон. Дори никой от тях да не успееше да се промъкне покрай Елайда, Гавин все някак щеше да разбере, че е заявила правата си, и щеше да дойде. Имаше отчаяна нужда от него. Себе си изобщо не виждаше като пълководец, а Биргит толкова се притесняваше, че не може да дорасне до легендите за самата нея, че просто се боеше да опита. Да се възправи срещу армия — да. Но да я предвожда — никога!

Биргит беше съвсем наясно със заплетения възел в главата ѝ. Точно в този момент лицето ѝ бе замръзнало, но чувствата ѝ бяха изпълнени с гняв към самата себе си и със смут, като първото се усилваше с всеки миг. Жегната от раздразнение, Елейн отвори уста да продължи със споменатата от Диелин гражданска война, преди да се е поддала на гнева на Биргит.

Но преди да изрече и дума, високите червени врати се разтвориха. Надеждата ѝ, че ще види Нинив или Вандийн, набързо бе пометена от влизането на две жени от Морския народ — както винаги босоноги, въпреки студа.

Над главите им лъхна букет от тежки благовония, а самите те пристъпиха в пищна процесия от яркоцветен брокат и коприна на широките гащи и блузи, със скъпоценните камъни по дръжките на камите, затъкнати в поясите, и герданите от злато и слонова кост. И още накити. Правата черна коса с бяло на слепоочията почти скриваше десетте дебели златни пръстенчета на ушите на Ренайле дин Калон, но високомерието в тъмните ѝ очи бе толкова явно, колкото украсената с медальон златна верижка, свързваща едната ѝ обеща със златната халка на носа ѝ. Лицето ѝ бе стегнато и невъзмутимо и въпреки грациозното поклащане на бедрата си, тя изглеждаше готова да премине и през стена. Почти с една длан по-ниска от дружката си и по-тъмна от въглен, Зайда дин Парийд носеше по себе си близо два пъти повече златни медальони, които се полюшваха на лявата ѝ буза, и излъчваше по-скоро власт, отколкото високомерие — пълна увереност, че всички са длъжни да ѝ се подчиняват. Прибраните ѝ в стегнат кок черни къдрици бяха прошарени със сиво, но въпреки това изглеждаше зашеметяващо — една от малкото жени, които с напредването на възрастта ставаха все по-красиви.

При появата им Диелин трепна и за малко да вдигне ръка към носа си. Съвсем обичайна реакция за хора, непривикнали с Ата-ан Миере. Елейн реагира с гримаса и не заради пръстените на носовете им. Дори си помисли дали да не изтърси още някоя ругатня, нещо още по-... люто. Ако се изключеха Отстъпниците, едва ли можеше да измисли имената на двама души, които толкова не ѝ се искаше да види точно сега. Рийни уж трябваше да се погрижи това да не се случи!

— Извинете — каза тя и се надигна плавно, — но в момента съм много заета. Държавни проблеми, нали разбирате, иначе щях да ви

приема, както се полага на сана ви. — Хората от Морския народ най-много от всичко държаха на церемониалността и достолепието, поне както те го разбираха. Сигурно се бяха промушили покрай Първата слугиня, като просто бяха пропуснали да я уведомят, че искат да се видят с Елейн, но като нищо можеха да се обидят, ако ги посрещнеше седнала преди да си е осигурила короната. А Светлината да ги изгореше дано, не можеше да си позволи да ги обиди. Биргит застана до нея, кимна сдържано и пое чашата от ръката ѝ; през връзката на Стражника протече жилка на безпокойство. В присъствието на особи от Морския народ винаги ставаше предпазлива; беше си изпускала езика и пред тях. — Ще ви приема днес по-късно — довърши Елейн и добави: — Ако такава е волята на Светлината. — Освен всичко друго те много държаха на церемониалните обрати във фразата, а точно тази бе израз на галантност и предлагаше изход.

Ренайле обаче не се спря, докато не застана точно пред Елейн, и при това застрашително близо. Едната ѝ татуирана ръка махна небрежно за разрешение да си седне. Разрешение!

— Отбягваш ме. — Гласът ѝ беше дълбок за жена и не по-малко вледеняващ от снега, който се трупаеше по покрива. — Не забравяй, че съм Ветроловка при Неста дин Реас Две луни, Надзорница на корабите на Ата-ан Миере. Все още ти предстои да изпълниш останалата част от сделката, която склучи от името на вашата Бяла кула. — Морския народ знаеха за разцеплението в Кулата, но Елейн не смяташе за подходящо да утежнява още повече положението си, показвайки открито на чия страна стои. Все още не. Ренайле привърши с властен, заповеднически тон: — Ще се разбереш с мен, и то сега! — Дотук с церемониалността и достолепието.

— Струва ми се, че тя отбягва мен, а не теб, Ветроловке. — За разлика от Ренайле, тонът на Зайда изглеждаше по-сговорчив. Вместо да закрачи по килимите, тя взе да обикаля с небрежна походка из залата. Спираше се тук-там да погали някоя висока ваза от тънкостенен зелен порцелан, после се изправи на пръсти, за да надникне в четворния калейдоскоп на високата стойка. Когато се обърна към Елейн и Ренайле, черните ѝ очи блеснаха игриво. — В края на краищата, сделката беше с Неста дин Реас, щом стана дума за корабите. — Освен Надзорница на вълните на клана Кателар, Зайда бе и посланичката на Надзорницата на корабите. Посланичка при Ранд, а

не в Андор, но пълномощията ѝ даваха право да говори от името на самата Неста. Заряза поредния златостенен цилиндър и се вдигна на пръсти да надникне в следващия. — Ти обеща на Ата-ан Миере двадесет учителки, Елейн. Досега си ни осигурила само една.

Влизането им бе толкова неочаквано и бързо, че Елейн чак сега видя Мерилил да се обръща, след като бе притворила вратите. Пониска и от Зайда, Сивата сестра изглеждаше елегантна в тъмносинята си вълнена рокля, обшита по краищата със сребриста кожа и с лунни камъни по корсажа, но двете седмици и нещо, през които ѝ се бе наложило да учи Ветроловките, явно ѝ се бяха отразили. Повечето от тях бяха силни жени с жажда за знание и бяха готови да изцедят Мерилил като грозде в пресата за вино, за да изстискат и последната капчица сок. Преди време Елейн я беше смятала за личност с невероятно самообладание, но сега очите на Мерилил бяха неизменно ококорени, устните ѝ непрестанно леко отворени, сякаш бе наполовина шашната и очакваше скоро да се шашне и другата ѝ половина. Скръстила ръце, тя остана да чака на прага и изглеждаше доволна, че не е център на внимание.

Диелин изсумтя шумно, стана и изгледа навъсено Зайда и Ренайле.

— Внимавайте как говорите — изръмжа тя. — Сега се намирате в Андор, а не на корабите си, а Елейн Траканд ще бъде кралицата на Андор! Вашата сделка ще се изпълни, като ѝ дойде времето. Засега ни чакат по-важни неща.

— В името на Светлината, нищо не е по-важно — изръмжа на свой ред Ренайле и пристъпи заплашително към нея. — Сделката ще се изпълни, казваш? Значи го гарантираш. Да знаеш, ще виснеш за глезените от такелажа, ако...

Зайда щракна с пръсти. Само толкова, но Ренайле трепна, стисна златната кутийка с благовония, висяща от гerdана на шията ѝ, допря я до ноздрите си и вдиша дълбоко. Можеше и да е Ветроловка на Надзорницата на корабите, жена с голям авторитет и власт сред Ата-ан Миере, но за Зайда тя си беше... Ветроловка. Кое то страшно нараняваше гордостта ѝ. Елейн беше сигурна, че трябва да има начин да използва това, за да ги държи по-настрана, но все още не беше го измислила. О, да; за добро или лошо, Даес Дай-мар вече се бе просмукала в костите ѝ.

Плъзна се покрай безмълвно гневната Ренайле като покрай колона, като част от стаята, но не тръгна към Зайда. Ако някой имаше правото да се държи тук небрежно, то това бе самата тя. Не можеше да си позволи да даде на Зайда и косъмче предимство, иначе Надзорницата на вълните щеше да ѝ обръсне главата до голо и да си направи от косата ѝ перука. Застана пред камината и отново разпери пръсти над пламъците.

— Неста дин Реас ни повярва, че ще изпълним сделката, иначе изобщо нямаше да се съгласи — заяви спокойно тя. — Вие си върнахте Купата на ветровете, но да се съберат още деветнадесет Сестри, за да са с вас, изисква време. Зная, че се безпокоите за корабите, оказали се в Ебу Дар, когато дойдоха сеанчанците. Накарайте Ренайле да отвори портал към Тийр. Там има стотици кораби на Ата-ан Миере. — Така твърдяха всички донесения. — Можете да научите каквото знаят и отново да се съберете с хората си. Те ще имат нужда от вас срещу сеанчанците. — А пък тя щеше да се отърве от тях. — Останалите Сестри ще ви ги пратим, когато се уреди. — Мерилил не помръдна от прага, но лицето ѝ почти позеленя от паника заради възможността да остане сама при Морския народ.

Зайда престана да наднича в калейдоскопа и изгледа косо Елейн. По пълните ѝ устни пробяга усмивка.

— Аз трябва да остана тук, най-малкото докато не поговоря с Ранд ал-Тор. Ако той изобщо дойде. — Въпросната усмивка се стегна за миг, преди да разцъфти отново. Ранд щеше доста да се озори с нея. — И засега ще задържа Ренайле и приятелките ѝ. Шепа Ветроловки общо взето няма да са от голямо значение срещу тези сеанчанци, а тук, ако е волята на Светлината, ще могат да научат полезни неща. — Ренайле изсумтя, но тихо, само колкото да се чуе. Зайда се навъси и заопипва окуляра пред себе си. — Тук в палата ти има пет Айез Седай, като броим и теб самата — разсъди гласно тя. — Навярно някои от тях могат да дойдат да преподават. — И все едно че току-що ѝ е хрумнало: — А колкото до това, ти, Елейн също би могла да помогнеш.

— Стига вече! — избухна Мерилил и пристъпи крачка напред, но после погледна Ренайле, смири се, бледото ѝ кайриенско лице порозовя и тя се загърна в покорството си като във втора кожа. Биргит поклати удивено глава, а Диелин зяпна, сякаш за пръв път виждаше Айез Седай.

— Може да се уреди нещо, ако Светлината благоволи — отвърна предпазливо Елейн. Едва се сдържа да не потърка слепоочията си. Жалко, че не можеше да припише главоболието на непрестанните гръмотевици. Нинив щеше да кипне пред това предложение, а Вандийн най-вероятно щеше да пренебрегне заповедта, но с Кареане и Сарейта навярно щеше да е възможно. — Но за не повече от няколко часа дневно, нали разбирате. И то когато разполагат с време. — Постара се да не поглежда към Мерилил. Дори Кареане и Сарейта можеха да се разбунтуват, ако ги хвърлеха в пресата за вино.

Зайда докосна устни с пръстите на дясната си ръка.

— Договорихме се, в името на Светлината.

Елейн примига. Ужасно: явно в очите на Надзорницата на вълните току що бяха сключили нова сделка. Оскъдният ѝ опит с Ата-ан Миере гласеше, че трябва да се радваш, ако те оставят да си идеш по долна риза. Е, този път щеше да е по-различно. Например какво щяха да спечелят Сестрите от това? В една сделка трябва все пак да има две страни. Зайда се подсмихна все едно, че знаеше какво си мисли Елейн и то я развеселява. Това, че една от вратите отново се отвори, дойде почти като облекчение — даде ѝ повод да се извърне от жената на Морския народ.

Рийни Харфор се вмъкна в стаята почтително, но не и раболепно, със сдържан реверанс, както се полага на Върховния трон на могъщ Дом пред кралицата. Но пък и всеки Върховен трон, струващ поне колкото щипка сол, бе достатъчно благоразумен да се отнася с уважение към първата дама сред дворцовата прислуга. Сивата ѝ коса бе прибрана като корона над главата ѝ и върху червено-бялата си рокля беше навлякла жакет с главата на Белия лъв на Андор, извезана над огромния ѝ бюст. Рийни не бе заявила предпочитанието си коя да седне на трона, но бе облякла официалните одежди още в деня на пристигането на Елейн все едно, че кралицата вече е тук. Кръглото ѝ лице за миг се вкочани, като видя жените от Ата-ан Миере, които я бяха подминали, но това бе всичко, с което ги удостои. Засега. Скоро щяха да научат какво значи да предизвикат неприязънта на Първата слугиня.

— Мазрим Таим най-после пристигна, милейди. — Рийни го произнесе така, че да прозвучи почти като „кралице“. — Да му кажа ли да изчака?

„Не се е разбързал!“ — каза си наум Елейн. Извикала го бе преди два дни!

— Да, госпожо Харфор. Дайте му вино. И го уведомете, че ще го приема веднага щом...

Таим нахлу в стаята, сякаш палатът бе негов. Нямахше нужда да го представят. По ръкавите на черната му куртка от лактите до маншетите се виеха синьо-златни дракони, в подобие на драконите по ръцете на Ранд. Макар тя да подозираше, че това сравнение едва ли ще му допадне. Беше висок почти колкото Ранд, с клонест нос и проницателни тъмни очи, излъчваше сила и стъпваше с вдъхващата смъртен страх гъвкавост на Стражник, но след него сякаш прииждаха сенки — все едно че половината лампи в стаята загаснаха. Не същински сенки, но някакво внушение за неизбежно зло, така ясно доловимо, че сякаш поглъщаше светлината.

Последваха го двама облечени в черно мъже — плешив тип с дълга проскубана брада и воднистосини очи и един по-млад, тънък като змия и тъмнокос, със зъбатата надменност, присъща на младежите преди опитът да ги вразуми. И двамата носеха на високите си яки знаците на сребърния Меч и червения емайлиран Дракон. Никой от тримата обаче не носеше меч на бедрото си. Мечове не им трябваха. Изведнъж дневната сякаш се смали и стана някак много претъпкано.

Елейн инстинктивно прегърна сайдар и посегна да се свърже. Мерилил закръжи небрежно; странно, но и Ренайле направи същото. Бърз поглед към Ветроловката потуши изненадата ѝ. С посивяло лице, Ренайле стисна камата, затъкната в пояса ѝ, толкова силно, че Елейн усети болката в кокалчетата ѝ през връзката. Достатъчно бе престояла в Кемлин, за да е наясно какво представлява един ашаман.

Мъжете усетиха, разбира се, че някой прегърна сайдар, въпреки че не можеха да видят сиянието, обкръжило трите жени. Плешивият изсумтя, а стройният младеж стисна юмруци. Изгледаха ги с гняв. И със сигурност бяха докопали сайдин. Елейн взе да съжалява, че се е поддала на рефlekса, но нямахше да пусне Извора. Не и сега. Таим излъчваше гибел, както огънят излъчва зной. Тя привлече надълбоко през връзката до точката, откъдето неописуемото усещане за живот се превръщаше в остри, предупредително боцкащи трънчета. Дори те носеха... безмерна радост. С толкова много от Силата в себе си можеше да срине целия палат, но се зачуди дали ще е достатъчно, за да

надвие Таим и другите двама. Страшно съжали, че не разполага с един от трите ангреала, които бяха намерили в Ебу Дар, заключени засега надлежно с останалите неща от склада, докато ѝ остане време да поднови проучванията си.

Таим поклати презрително глава и по устните му пробяга нещо като усмивка.

— Отваряйте си очите. — Гласът му беше спокоен, но твърд. — Тук има две Айез Седай. Нима ви е страх от две Айез Седай? Освен това не искате да подплашите бъдещата кралица на Андор, нали? — Спътниците му видимо се отпуснаха и се опитаха да наподобят безподобно властната му самоувереност.

Рийни нищичко не разбираше от сайдар, както и от сайдин. Гледаше навъсено тримата още щом влязоха. Ашаман или не, тя очакваше от хората да се държат прилично. Измърмори нещо почти под нос. Почти, но не съвсем. Думичките „нахални плъхове“ се чуха съвсем ясно.

Първата слугиня се изчерви щом осъзна, че всички в стаята са я чули, и Елейн получи възможност да види поне веднъж Рийни Харфор смутена. Жената обаче моментално се овладя и заяви с елегантност и достолепие, на които можеше да завиди всяка владетелка:

— Простете, милейди Елейн, но ми казаха, че складовете са нападнати от плъхове. Твърде необичайно за това време на годината, и толкова много. Ако ме извините, трябва да ида да проверя дали са поставили капаните и отровите, както се разпоредих.

— Остани — отвърна спокойно Елейн. Спокойно. — С паразитите ще се оправяме, като му дойде времето. — Две Айез Седай. Не беше разбрал, че Ренайле може да прелива, и бе натъртил на „две“. Дали само три жени можеха да имат някакво предимство? Или трябваша повече? Явно Ашаман знаеха, че имат някакво предимство над жени по-малко от кръга на тринадесетте. Ще влизат при нея, без дори да кажат „с ваше позволение“, така ли? — Можеш да изведеш тези хора, когато свърша с тях. — Спътниците на Таим се навъсиха, но той само пак ѝ се усмихна с една от своите полуусмивки. Сечеше му умът колкото да съобрази, че има предвид него, когато спомена за паразити. Светлина! Ранд сигурно бе имал нужда от този човек, но защо трябваше да го държи още, и то на толкова висок пост? Какво пък, тук постът му нямаше никакво значение.

Без да бърза, тя седна в креслото си и се захвана придирчиво да си оправя полите. Мъжете трябваше да заобиколят и да застанат пред нея като молители или да ѝ говорят отстриани, след като тя отказваше да ги погледне. За миг си помисли дали да не прехвърли контрола над малкия кръг. Ашаман със сигурност щяха да насочат вниманието си към нея. Ренайле обаче все още изглеждаше пепелява, гневът и страхът се боричкаха в душата ѝ. Като нищо щеше да ги удари, щом свръзката се озвеше в нея. Мерилил също изпитваше известен страх, едва сдържан и примесен с едно доста... настръхнало... усещане, което впрочем си личеше по опулените ѝ очи и полуразтворените устни. Светлината само знаеше какво пък тя можеше да направи със свръзката.

Диелин изшумоля с полите си и застана до стола на Елейн, сякаш се канеше да я защити от ашаманите. Каквото и да таеше Върховният трон на Таравин, лицето ѝ бе сурово и безстрашно. Без да губят време, другите жени се подготвиха колкото може по-добре. Зайда стоеше съвсем кротко до калейдоскопа и полагаше огромно усилие да изглежда незначителна и безопасна, но криеше ръце зад гърба си и камата ѝ в пояса я нямаше. Биргит беше облегла най-небрежно лявата си ръка на камината, но канията на ножа на колана ѝ беше празна и ако се съдеше по лявата ѝ ръка, притисната на хълбока ѝ, беше готова да замахне отдолу. Връзката с нея донесе... съсредоточеност. Като заредена стрела, опряна до бузата и готова да полети.

Елейн не направи усилие да надникне зад Диелин към тримата.

— Първо, твърде много се забавихте на поканата ми, господин Таим, а след това се явявате съвсем внезапно. — Светлина, дали все пак държеше сайдин? Имаше и други начини освен засланянето една жена да се справи с преливащ мъж, но беше трудно, рисковано, а тя ги познаваше повече на теория.

Той наистина се изправи пред нея, но съвсем не приличаше на молител. Мазрим Таим знаеше кой е и знаеше цената си, макар че явно се поставяше по-високо и от небето. Мълнията, блеснала в прозорците, освети странно лицето му. Много жени щяха да изпитат пред него благоговеен трепет, дори без пищното му облекло и зловещата му титла. Тя обаче — не. Никога!

Таим потърка замислено брадичка.

— Доколкото разбирам, свалили сте Пряпорците на Дракона в цял Кемлин, госпожо Елейн. — В дълбокия му глас се долавяше насмешка, макар и не в очите му! Диелин гневно изсъска при това принизяване на Елейн, но той я пренебрегна. — Салдейците, чувам, са се оттеглили при легиона в стана на Дракона, а скоро и последните айилци също ще са в станове извън града. Какво ще каже той, когато го разбере? — Нямаше капка съмнение кой е „той“. — И след като ви е пратил дар при това. От юга. По-късно ще трябва да ви го поднеса.

— Ще съюзя Андор с Преродения Дракон, като му дойде времето — хладно отвърна тя, — но Андор не е завладяна провинция, не е негов, нито на никой друг. — Насили се ръцете ѝ да останат спокойно отпуснати на облегалките на стола. Светлина, да уговори айилците и салдейците да напуснат бе най-голямото ѝ постижение до този момент, и въпреки пламналата след оттеглянето им престъпност беше наложително! — Във всеки случай, господин Таим, не е ваша работа да ми вменявате какво трябва и какво не трябва да правя. Ако Ранд възрази, ще се оправям с него! — Таим повдигна вежда и странно дяволитата усмивчица пак се появи на устните му.

„Да ме изгори дано — помисли си тя възмутено. — Не трябваше да използвам името на Ранд!“ Този човек явно смяташе, че знае точно как ще се справи с гнева на проклетия Прероден Дракон! Най-лошото бе, че ако можеше да вкара Ранд в леглото си, щеше да го направи. Но не и заради това, не и за да се справи с него, а защото го искаше. Що ли за дар ѝ беше изпратил?

Гняв втвърди гласа ѝ. Гняв заради тона на Таим, заради Ранд, че толкова се бавеше. Заради самата нея, че се черви и си мисли за дарове. Дарове!

— Заградили сте си четири мили от Андор. — Светлина, това беше повече от половината на Вътрешния град! Колко ли от тези типове можеха да го удържат? Кожата ѝ настръхна при тази мисъл. — С чие позволение, господин Таим? Не ми казвайте, че с това на Преродения Дракон. Той няма никакво право да разрешава каквото и да било в Андор. — Диелин до нея помръдна притеснено. Никакво право — да, но достатъчно сила можеше да измести правото. Елейн изгледа Таим в упор. — Отказали сте на гвардията на кралицата да влезе във вашето... владение. — Не че се бяха опитали преди тя да се завърне. — Законът в Андор се простира над цял Андор, господин

Таим. Правосъдието ще бъде едно и също и за Господаря, и за селяка... и за Ашаман. Няма да твърдя, че мога насила да вляза в... — Той отново понечи да се усмихне. — Няма да се унизявам. Но ако кралските гвардейци не бъдат допуснати вътре, обещавам ви, че и един картоф няма да влезе през портите ви. Зная, че можете да Пътувате. Тогава нека вашите ашамани си прекарват времето в Пътуване, за да купуват храна. — Полуусмивката му повехна и този път неговите ботуши леко помръднаха.

Безпокойството обаче продължи само миг.

— Храната е малък проблем — отвърна спокойно той и разпери ръце. — Както казахте, хората ми могат да Пътуват. Докъдето им заповядам. Съмнявам се, че можете да ми попречите да купувам каквото си поискам дори на десет мили от Кемлин, но и да можехте, това няма да ме затрудни. Въпреки това съм готов да позволя посещения, когато помолите. Но под контрол и винаги с придружители. Тренировките в Черната кула са тежки. Почти всеки ден загиват хора. Не бих искал да станат злополуки.

Беше дразнещо точен за това докъде извън Кемлин са в сила декретите й. Но не повече от дразнещо. Дали подхвърлянията за Пътуването докъдето заповяда и за „злополуките“ не бяха прикрити заплахи? Разбира се, че не. Вълна на гняв я прониза, щом осъзна, че няма да я заплаши заради Ранд. Нямахше да се крие зад Ранд ал-Тор. Посещения под контрол? Когато помолела? На пепел трябваше да го изгори, на място!

Изведнъж си даде сметка какво иде към нея през връзката откъм Биргит: гняв, отражение на собствения й гняв, свързан с този на Биргит, отразен от Биргит към нея, подскачаше от нея към Биргит и обратно, самоподхранваше се и набъбваше като снежна топка. Ръката на Биргит с ножа затреперя от желание да го метне. А тя самата? Изпълни я ярост! Само косъмче още и щеше да пусне сайдар. Или да запердаши с него.

Успя да потисне гнева си в някакво подобие на спокойствие. Грубо и кипящо отвътре подобие. Преглътна и се постара да запази тона си невъзмутим.

— Гвардейците ще ви посещават всеки ден, господин Таим. — А как щеше да го уреди в такова люто време, представа нямаше. — Възможно е да ви навестя лично, с няколко други Сестри. — Ако и да

се ядоса при мисълта за Айез Седай в неговата Черна кула, Таим не го показа. Светлина, та тя се опитваше да възстанови властта в Андор, не да го предизвиква. Набързо приложи едно от упражненията за новачки — реката, лениво течаща между бреговете, — за да намери спокойствието. Макар и слабо, но подейства. Сега ѝ се искаше само да хвърли по него подноса с чашите за вино. — Ще приема предложението ви за ескорт, но нищо не бива да остава скрито-покрито. Не желая да се вършат престъпления, прикрити зад тайните ви. Ясно ли се изразих?

Поклонът на Таим беше присмехулен — присмехулен! — но в гласа му се долови напрежение.

— Напълно ви разбирам. Но разберете ме и мен. Хората ми не са селяци, които ще си строят челата от кланяне, щом минете край тях. Притиснете ли прекалено ашаманите, ще разберете колко силен е законът ви.

Елейн отвори уста да му обясни точно колко е силен законът в Андор.

— Време е, Елейн Траканд — каза от прага женски глас.

— Кръв и пепел! — измърмори Диелин. — Целият ли свят е решил да влезе тук точно сега?

Елейн разпозна новия глас. Беше чакала този призив, макар да не знаеше кога ще дойде. Но знаеше, че трябва да му се подчини на секундата. Стана, със съжаление, че няма още малко време да изясни на Таим как точно стоят нещата. Той погледна навъсено току-що влязлата жена и после Елейн, явно озадачен. Добре. Нека се позамисли малко, докато разбере колко струват специалните права на ашаманите в Андор.

На ръст Надийр не отстъпваше на двамата мъже до вратата — едра жена, може би най-едрата айилка, която Елейн бе виждала. Зелените ѝ очи ги удостоиха за миг с внимание и ги зарязаха като нещо маловажно. Ашаманите не впечатляваха Мъдрите. Малко неща ги впечатляваха тях. Тя придърпа тъмния шал на раменете си — многобройните ѝ гривни иззвъняха, пристъпи и застана пред Елейн с гръб към Таим. Въпреки студа си беше наметнала над тънката бяла блуза само шал, макар че — странно — носеше и едно тежко вълнено наметало, сгънато на лявата ѝ ръка.

— Трябва да дойдеш веднага — заяви тя на Елейн. Веждите на Таим се изкатериха по челото му: явно не беше свикнал с такова пълно пренебрежение.

— Светлина небесна! — въздъхна Диелин. — Не зная за какво става въпрос, Надийр, но ще трябва да почака, докато...

Елейн сложи ръка на рамото ѝ.

— Наистина не знаеш, Диелин, и не може да чака. Ще отпратя всички и ще дойда с теб, Надийр.

Мъдрата поклати неодобрително глава.

— Дете, чакащо да се роди, не може да си губи времето с отпращане на хора. — Тя разтърси дебелото наметало. — Това го донесох да предпази кожата ти от студа. А може би трябва да го оставя и да кажа на Авиенда, че сванът ти е по-силен от желанието за сестра. — Диелин зяпна, отведнъж разбрала. Връзката на Стражника затрепери с яростта на Биргит.

Имаше само един избор. Всъщност избор нямаше. Тя пусна свръзката с другите две жени да се разпадне и сама освободи сайдар. Сиянието около Ренайле и Мерилил обаче си остана.

— Ще ми помогнеш ли с копчетата, Диелин? — Чак изпита гордост, че гласът ѝ не трепна. Беше го очаквала. „Само че не пред толкова много свидетели!“ Обърна гръб на Таим — най-малкото нямаше да види как я гледа! — и започна с копченцата по ръкавите. — Диелин, ако обичаш. Диелин? — След малко Диелин се раздвижи все едно, че вървеше насън, замърмори и се запипка с копчетата по гърба на Елейн. Един от ашаманите до вратите се изкиска.

— Кръ-гом! — ревна Таим и ботушите до вратите изтропаха.

Елейн не разбра дали и той се е обърнал — беше почти сигурна, че усеща очите му върху себе си — но изведнъж Биргит се озова до нея, а също Мерилил и Рийни, и Зайда, та дори и Ренайле. Скупчиха се рамо до рамо и оформиха жива стена между нея и мъжете. Не съвсем читава стена. Никоя не беше висока колкото нея, а Зайда и Мерилил стигаха едва до рамото ѝ.

„Съсредоточи се“ — каза си тя. „Спокойна съм. Отпусната съм. Аз съм... Безсрамница, която се съблича гола в стая, пълна с хора, ето какво съм!“ Съблече се колкото може по-бързо, пусна роклята и ризата на пода и ритна пантофките върху тях. Кожата ѝ настръхна на хладния

въздух; да пренебрегне студа означаваше само да престане да тр-р-епери.

— Лудост! — измърмори Диелин и вдигна дрехите й. — Пълна лудост!

— Какво става? — прошепна Биргит. — Да дойда ли с теб?

— Сама трябва да отида — отвърна й с шепот Елейн. — Недей да спориш! — Не че Биргит го показва външно, но връзката беше красноречива. Тя свали златните халки от ушите си, връчи ги на Биргит и след леко колебание добави към тях и пръстена с Великата змия. Мъдрите бяха казали, че трябва да отиде така, както се ражда дете. Много указания имаха, първото от които — да не казва на никого какво предстои. Колкото до това, съжеляваше, че самата тя не знае. Децата се раждаха, без да знаят какво им предстои. Мърморенето на Биргит зазвуча като на Диелин.

Надийр пристъпи с наметалото, но само й го подаде; Елейн се загърна припряно. Все още беше сигурна, че усеща погледа на Таим. Загърна се плътно в тежката вълна и инстинктът я тласна бързо да избяга от стаята, но тя се овладя и бавно се обърна. Нямахше да им подтичва, увита в собствения си срам.

Мъжете, дошли с Таим, стояха вдървено с лица към вратите, а самият Таим беше забил поглед в камината, скръстил ръце на гърдите си. Значи онова усещане за погледа му беше въображаемо. С изключение на Надийр, останалите жени я гледаха с любопитство, ужас и потрес. Надийр изглеждаше само нетърпелива.

Елейн реши да пробва най-властния си тон.

— Госпожо Харфор, бихте ли поръчали за господин Таим и хората му вино, преди да си отидат. — Е, поне не трепна. — Диелин, моля, позабавлявай Надзорницата на вълните и Ветроловката и се погрижи, ако можеш, да разреши опасенията им. Биргит, очаквам довечера да ми споделиш плана си за набора. — Жените примигнаха изненадани и занимаха мълчаливо.

След това излезе от стаята, следвана от Надийр. Съжеляваше, че не се бе справила по-добре. Последното, което чу преди вратата да се затвори зад нея, бе гласът на Зайда.

— Странни обичаи имате вие, вързаните за брега.

В коридора се опита да тръгне малко по-бързо, макар че не беше лесно, докато придържаше наметалото да не зейне. Червено-белите

плочки по пода се оказаха много по-студени от килимите в дневната. Малкото слуги, топло облечени с вълнени ливреи, зяпваха, щом я видеха, след което се забързваха по задачите си. Пламъците на светилниците примигваха — из Коридорите винаги имаше течение.

— Нарочно го направи, нали? — обърна се тя към Надийр, без това да прозвучи като въпрос. — Всеки път, когато ме повикате, гледате непременно да е пълно с хора, които да видят. За да сте сигурни, че посестримяването ми с Авиенда е достатъчно важно за мен. — Бяха й казали, че трябвало да е по-важно от всичко. — А на нея какво направихте? — Авиенда понякога нямаше никакъв срам, често обикаляше из покоите си разсъблечена и без да я интересува, дори не забелязваше, когато влезеха слуги. Нея да разсъблечеха сред тълпа от хора, щеше да е нищо.

— Това тя ще ти го каже, ако пожелае — отвърна добродушно Надийр. — Много ти се ще да разбереш. Повечето не искат. — Едрите й гърди се разлюляха от пръхтенето, което, изглежда, трябваше да мине за смях. — Тия мъже, дето си обърнаха гърбовете и жените, дето те пазеха... Щях да прекратя тази дивотия, ако онзи с бродираното палто не надничаше през рамо да се възхити на бедрата ти. А, и ако червенината по бузите ти не ми подсказа, че го знаеш.

Елейн обърка крачки и залитна. Наметалото се разтвори и изгуби малкото топлина, която бе съхранило, докато тя успее да го загърне отново.

— Мръсен нерез! — изръмжа тя. — Ще го... ще го!... — Да я изгори дано, какво можеше да направи? Да каже на Ранд? Той да се разправя с Таим? Никога!

Надийр я изгледа озадачено.

— На повечето мъже им е приятно да погледат женски задник. Престани да мислиш за мъже и започни да мислиш за жената, която искаш за сестра.

Елейн отново се изчерви и насочи ума си към Авиенда. Не че това успокои нервите й. Имаше някои особени неща, за които й бяха казали да мисли преди церемонията, и някои от тях доста я безпокояха.

Надийр крачеше редом с Елейн, а тя много внимаваше краката й да не се показват през процепа на наметалото — слуги имаше навсякъде, — така че им отне доста време, докато стигнат до стаята, където се бяха събрали Мъдрите — повече от дузина, в широките си

поли, белите блузи и тъмните шалове, до една отрупани с гердани и гривни от злато и сребро, скъпоценни камъни и слонова кост. Всички мебели и килими бяха махнати, а в камината нямаше никакъв огън. Тук, в недрата на двореца, нямаше прозорци и тътенът на гръмотевиците едва се чуваше.

Очите на Елейн се приковаха в Авиенда, която бе застанала в другия край на стаята. Гола. Усмихна се плахо на Елейн. Плахо! Авиенда! Елейн бързо захвърли наметалото и ѝ отвърна с усмивка. Плахо, както осъзна. Авиенда се засмя тихо и след малко Елейн направи същото. Светлина, въздухът беше студен! А подът бе още по-студен!

Не познаваше повечето Мъдри в стаята, но едно от лицата веднага ѝ се наби в очите. Преждевременно побелялата коса на Амис, съчетана с чара на жена на средна възраст, ѝ придаваше донякъде вид на Айез Седай. Сигурно беше Пътувала от Кайриен. Егвийн учеше там сънебродниците, за да им се отплати за уроците им за Тел-айеранриод. И да върне някакъв дълг, както твърдеше, въпреки че така и не поясни какъв дълг.

— Надявах се, че и Мелайне ще е тук — каза Елейн.

Съпругата на Баел ѝ допаднаше — сърдечна и щедра жена. Не като другите две в стаята, които разпозна — кокалестата Тамела и Виендре — красива синеока орлица. И двете я надминаваха в Силата, по-могъщи бяха от всички Сестри, които бе срещала, освен Нинив. Това уж нямаше значение сред айилците, но не можеше да ѝ хрумне друга причина така да се подсмивват и да я поглеждат отгоре-отгоре, щом я видеха.

Очакваше, че ще командва Амис — Амис като че ли винаги командваше, — но напред пристъпи една ниска жена на име Минел, с жълточервеникава коса. Не чак ниска, но все пак единствената пониска от Елейн жена в стаята. И при това най-немоцна в Силата. Едва щеше да ѝ стигне да си получи шала, ако отидеше в Тар Валон. Може би при айилците това наистина нямаше значение.

— Ако Мелайне беше тук — каза отривисто, но не и недружелюбно Монел — бебетата, които носи, можеха да се включат във връзката между теб и Авиенда, ако вълните ги докоснат. Стига да оживеят, разбира се — неродените не са достатъчно силни за това.

Въпросът е дали вие двете сте? — Посочи с две ръце пода пред себе си. — Елате и двете в средата на стаята.

Чак сега Елейн осъзна, че в тази работа ще се включи сайдар. Беше си въобразявала, че ще е само някаква церемония — размяна на обети, изричане на клетви. Какво всъщност предстоеше? Все едно, само дето... Стъпките ѝ се провлякоха и тя се обърна към Монел.

— Моят Стражник... Връзката ни... И тя ли ще бъде... засегната... от това?

Авиенда, тръгнала да застане срещу нея, се бе навъсила при колебанието на Елейн, но щом чу въпроса, извърна смаяните си очи към Монел. Явно не беше помислила за това.

Ниската Мъдра поклати глава.

— Никой извън тази стая не може да бъде докоснат от вълните. Може да усети отчасти какво си споделяте заради връзката ѝ с теб, но съвсем слабо. — Авиенда въздъхна облекчено и Елейн — с нея.

— Сега — продължи Монел — трябва да се следват някои формалности. Елате. Не сме вождове на кланове, обсъждащи водните клетви над чаша уускай. — Останалите жени се разсмяха — явно това за клановите вождове и силната айилска напитка беше някаква шега — и се подредиха в кръг около Авиенда и Елейн. Монел се разположи изящно на пода и скръсти крака на две крачки от голите жени. Гласът ѝ стана сериозен и смехът наоколо секна. — Събрали сме се, защото две жени пожелаха да станат първосестри. Ще видим дали са достатъчно силни и ако са — ще им помогнем. Майките им присъстват ли?

Елейн се сепна, но в следващия миг Виендре се озова зад нея.

— Заставам вместо майката на Елейн Траканд, която не може да бъде тук. — С ръце на раменете на Елейн Виендре я избута напред и я натисна надолу, докато тя не коленичи върху студените плочки пред Авиенда, след което застана на колене зад нея. — Предлагам щерка си за изпитание.

Тамела се появи зад Авиенда и я натисна надолу, докато коленете ѝ почти докоснаха тези на Елейн, и също коленичи зад нея.

— Заставам вместо майката на Авиенда, която не може да бъде тук. Предлагам щерка си за изпитание.

В друг момент Елейн сигурно щеше да се изкикоти. Никоя от двете жени не изглеждаше повече от шест години по-възрастна от Авиенда или от нея. В друг момент. Не и сега. Лицата на стоящите

наоколо Мъдри станаха строго тържествени. Гледаха двете с Авиенда все едно, че ги претеглят, без да са сигурни дали тежат достатъчно.

— Коя ще изтърпи родилните мъки заради тях? — попита Монел и Амис пристъпи напред.

С нея излязоха още две — огненокосата Шианда, която Елейн бе виждала с Мелайне, и някаква сивокоса жена, която не познаваше. Двете помогнаха на Амис да се съблече до голо. Горда в голотата си, Амис застана пред Монел и плесна стегнатия си корем.

— Раждала съм чеда. Кърмила съм — каза тя и стисна гърдите си, на които изобщо не личеше, че е правила такова нещо. — Предлагам себе си.

След изпълненото с достойнство, одобрително кимване на Монел Амис се смъкна на колене на две крачки от другата страна на Елейн и Авиенда и се отпусна. Шианда и Сивата Мъдра коленичиха от двете ѝ страни и изведнъж сиянието на Силата обкръжи всяка жена в стаята освен Елейн, Авиенда и Амис.

Елейн вдиша дълбоко и видя, че Авиенда направи същото. От време на време сред Мъдрите издрънчаваха гривни — единственият звук в стаята освен напрегнатото дишане и едва доловимия далечен тътен. Почти се стресна, когато Монел заговори.

— Двете ще правите точно каквото ви се нареди. Ако се разколебаете или започнете да питате, значи предаността ви не е достатъчно силна. Ще ви изгоня и това ще е краят, завинаги. Аз ще задавам въпроси, а вие ще отговаряте искрено. Откажете ли да отговорите, ще бъдете изгонени. Ако някоя тук прецени, че лъжете, ще бъдете изгонени. Можете, разбира се, и сами да се откажете по всяко време. Което също ще означава край. Тук втора възможност няма. Сега. Кое е най-доброто, което знаете за жената, която искате за първосестра?

Елейн очакваше този въпрос. Едно от нещата, за които я бяха предупредили да помисли. Не беше лесно да избере едно качество сред многото, но отговорът ѝ беше готов. Щом заговори, потоци на сайдар изведнъж се заплетоха между нея и Авиенда и от устата ѝ не излезе звук, нито от устните на Авиенда. Умът ѝ неволно заопипва вълните. Дори сега желанието ѝ да научи нещо ново бе също толкова трудно отделимо от същността ѝ, колкото цветът на очите ѝ. Вълните се стопиха.

— Авиенда е уверена и горда. Не я интересува какво мислят другите за нея — как да постъпва или каква да бъде; тя е такава, каквато сама иска да бъде — чу Елейн собствения си глас и в същото време прозвучаха думите на Авиенда:

— Дори когато Елейн е толкова изплашена, че устата ѝ пресъхва, духът ѝ няма да се прекърши. Тя е по-смела от всички, които съм познавала.

Елейн зяпна приятелката си. Авиенда я смяташе за смела? Светлина, значи тя не беше страхливка, а смела? Странно, но Авиенда също я гледаше с неверие.

— Куражът е като кладенец — зашепна Виендре в ухото на Елейн, — дълбок у някои, плитък у други. Дълбоки или плитки, кладенците все някога пресъхват, дори след това пак да се напълнят. Ще се изправиш пред неща, каквито няма да можеш да понесеш. Гръбнакът ти ще стане на пихтия и прехваленият ти кураж ще те остави да ридаеш в прахта. Ще дойде денят.

Каза го така, сякаш държеше непременно да е там и да го види с очите си. Елейн кимна сдържано. Много добре си знаеше, че гръбнакът ѝ става на пихтия. Напоследък май всеки ден се бореше с това.

Тамела също шепнеше на Авиенда с почти толкова самодоволен глас като Виендре.

— Джи-е-тох те обвързва като стоманени букаи. За джи, представящ се точно каквато се очаква да си, до последното гранче. За тох, ако потрябва, ще се унижиш и по корем ще лазиш. Защото те интересува до мозъка на костите какво всички мислят за теб.

Елейн едва не ахна. Беше жестоко и нечестно. Поназнайваше нещо за джи-е-тох, но Авиенда не беше такава. И въпреки това Авиенда кимаше, сякаш го приемаше. С нетърпеливото съгласие с нещо, което отдавна знае.

— Чудесни качества за възхищение у една първосестра — каза Монел и надигна шала на лактите си, — но какво според вас двете е най-лошото у другата?

Елейн помръдна на премръзналите си колене и облиза устни, преди да проговори. Бояла се беше от това. И не толкова заради предупреждението на Монел. Авиенда ѝ бе казала, че трябва да

говорят истината. Трябва, иначе какво струва сестринството? Отново вълните заглушиха думите им, преди да завършат.

— Авиенда... — изведнъж колебливо изрече гласът на Елейн. — Тя... тя си мисли че насиетието винаги е правилният отговор. Понякога не може да надскочи мисълта за ножа на колана си. Понякога се държи като момче, което не може да порасте!

— Елейн знае, че... — подхвана Авиенда, глътна въздух и продължи на порой: — Знае, че е красива, дава си сметка за властта, която хубостта ѝ осигурява над мъжете. Понякога излага на открито половината си гръд и се усмихва, за да накара мъжете да правят каквото поиска.

Елейн зяпна. Авиенда си мислеше това за нея? Все едно че беше някаква си фръцла! Авиенда ѝ се навъси, но Тамела отново притисна раменете ѝ и заговори.

— Мислиш си, че мъжете не гледат одобрително твоето лице? — В гласа на Мъдрата се долавяше напрегнатост; „властно“ бе най-доброто, което човек можеше да каже за лицето ѝ. — Че не оглеждат гръдите ти в потилнята? Че не се възхищавах на бедрата ти? Ти си красива и го знаеш. Отречеш ли го, отричаш самата себе си! Радват те мъжките погледи и им се усмихваш. Никога ли не си се усмихвала на мъж, за да приеме доводите ти за по-солидни? Никога ли не си докосвала нежно някой по ръката, за да го отвлечеш от слабостта на аргументите си? И да не си — ще го правиш и с нищо няма да ѝ отстъпваш.

Червенина обля бузите на Авиенда, но Елейн трябваше да изслуша Виендре. И да се пребори със собствената си червенина.

— Насилие има и в теб. Отречеш ли го, отричаш себе си. Никога ли не си се разгневявала и замахвала? Никога ли не си проливала кръв? Никога ли не си го пожелавала? Без да помислиш за друга възможност? Без изобщо да мислиш? Докато дишаш, ще е част от теб. — Елейн си помисли за Таим и за други случаи и лицето ѝ пламна като пещ.

Този път отговорът не беше само един.

— Ръцете ти ще отслабнат — говореше Тамела на Авиенда. — Нозете ти ще загубят пъргавината си. Последният младок ще може да изтръгне ножа от ръката ти. Как ще ти помогнат тогава ловкостта и жестокостта? Истинските оръжия са сърцето и умът. Но нима се научи

да използваш копието за един ден, когато беше Дева? Ако сега не наточиш ума и сърцето си, ще остарееш и чедата ти ще те занасят, че си оглупяла. Клановите вождове ще те оставят да седиш в ъгъла и да си играеш на котешка люлка, а когато заговориш, всички ще чуват само вятъра. Обърни внимание на това, докато още можеш.

— Красотата отлита — продължи Виендре на ухото на Елейн. — С годините гърдите ти ще увиснат, плътта ти ще посърне и кожата ти ще се сбръчка. Мъжете, които са се усмихвали, щом видят лицето ти, ще ти говорят все едно, че си някой от тях. Дори съпругът ти всеки път да те гледа така, сякаш те вижда за пръв път, никой друг няма да те сънува. Няма ли повече да си ти? Тялото ти е само облекло. Плътта ти ще повехне, но това, което си ти, е сърцето и умът ти, и те не се променят, освен да стават по-силни.

Елейн поклати глава. Не за да го отрече. Просто не беше помисляла за остаряването. Особено след като отиде в Кулата. Годините се наслагваха леко дори на престарелите Айез Седай. Ами ако преживееше дълго като Родственичките? Това щеше да означава да се откаже да бъде Айез Седай, разбира се, но ако все пак го направеше? В Родството минаваше доста време, докато се сбръкват, но и те се сбръкваха. За какво ли мислеше Авиенда? Седеше си коленичила пред нея и някак... посърнала.

— Какво е най-детинското у жената, която искаш за първосестра? — каза Монел.

Това беше по-лесно. Не толкова ангажиращо. Елейн дори се усмихна, когато заговори. Авиенда също се ухили, покрусата си бе отишла. И вълните отново погълнаха думите им и ги освободиха едновременно, с гласове, изпълнени със смях.

— Авиенда не ме оставя да я науча да плува. Опитвала съм. Инак от нищо не се бои, само дето няма да стъпи в повече вода, отколкото в една вана.

— Елейн лапа сладкиши с две ръце като дете, измъкнало се от погледа на майка си. И не се спира. Ще затлъстее като свиня.

Елейн трепна. „Лапа“? „Лапа“? Само ги опитваше от време на време, нищо повече. Само от време на време. Ще затлъстее? Но защо Авиенда я гледаше така сърдито? Да отказва да стъпи във вода, подълбока от коляното, наистина си беше детинщина.

Монел леко прикри с шепа покашлянето си, но на Елейн ѝ се стори, че прикрива усмивка. Някои от стоящите Мъдри се разсмяха открито. Дали на глупостта на Авиенда? Или на нейното... „лапане“?

Монел възвърна достолепието си, като приглади проснатите си по пода фусти, но в гласа ѝ все още се долавяше нотка насмешка.

— Какво най-много ревнуваш у жената, която искаш за първосестра?

Може би Елейн трябваше да извърти отговора си въпреки изискването за искреност. Истината сама бликна веднага щом ѝ казаха да помисли за това, но тя бе решила, че може да мине с нещо по-незначително, по-малко смущаващо и за двете. Може би. Но това, дето се усмихвала на мъжете и си показвала гърдите... Добре, усмихваше се, но пък Авиенда ходеше пред изнервените слуги без парцалче по себе си и все едно не ги забелязваше! Сладкиши лапала значи? И щяла да затлъстее? Заговори горчивата истина и вълните поглъщаха думите ѝ, а устата на Авиенда се раздвижи мрачно, докато накрая не се чу това, което имаха да кажат.

— Авиенда легна в обятията на мъжа, когото обичам. Аз никога не съм го правила. Сигурно никога няма да мога, и сигурно цял живот ще скърбя!

— Елейн има любовта на Ранд ал-Т... на Ранд. Сърцето ми се изпепели от копнеж да ме обикне, но не зная дали това изобщо ще стане някога.

Елейн се взря в невъзмутимото лице на Авиенда. Тя я ревнуваше заради Ранд? След като той отбягваше Елейн Траканд като крастава жаба? Не ѝ остана време за повече мисъл.

— Плесни я с все сила с отворена шепа — каза Тамела на Авиенда и дръпна ръцете си от раменете ѝ.

Виендре стисна леко ръцете на Елейн.

— Не се защитавай. — За това не ѝ бяха казвали нищо! Разбира се, Авиенда нямаше да...

Елейн примига и се надигна от заледените плочки. Опипа предпазливо бузата си и присви очи. Отпечатъкът от шамара щеше да ѝ остане за цял ден. Не трябваше да я удря толкова силно!

Всички изчакаха, докато се изправи на колене, и тогава Виендре се наведе над нея.

— Плесни я с все сила.

Добре, тя нямаше да удари Авиенда през ухото. Тя нямаше да... Ръката ѝ замахна с все сила и Авиенда се просна по гърди и се плъзна по плочите чак до Монел. Пръстите на Елейн я заболяха почти колкото бузата.

Авиенда успя някак да се изправи и разтърси глава. А Тамела каза:

— Удари я с другата си ръка.

Този път Елейн се изпързала чак до коленете на Амис по студените плочи. Главата ѝ звънна и пламнаха и двете ѝ бузи. А когато се върна на колене пред Авиенда, когато Виендре ѝ каза да удари, тя замахна с все сила и едва не падна върху Авиенда, докато тя се свличаше.

— Сега можете да си ходите — каза Монел.

Очите на Елейн трепнаха към Мъдрата. Авиенда, почти изправила се на колене, се вкамени.

— Ако желаете — продължи Монел. — Мъжете обикновено напускат в този момент, ако не и по-скоро. Много жени също. Но ако все още се обичате достатъчно, за да продължите, тогава се прегърнете.

Елейн се хвърли към Авиенда и тя се отзова с такъв порив, че за малко щеше да се прекатурне назад. Двете се вкопчиха една в друга. Елейн усети, че от очите ѝ бликват сълзи, и осъзна, че Авиенда също плаче.

— Извинявай — зашепна трескаво Елейн. — Извинявай, Авиенда.

— Прости ми — зашепна Авиенда. — Прости ми.

Монел бе застанала над тях.

— Ще изпитате отново гняв една към друга, ще си кажете отново груби думи, но никоя от вас няма да забрави, че вече е ударила. И не заради това, което ви казаха. Нека тези удари са заради всички, които бихте искали да си нанесете. Имате тох една към друга, тох който не ще можете никога да изплатите и няма и да се опитате, защото всяка жена е винаги в дълг към своята първосестра. Ще се родите отново.

Усещането за сайдар в стаята се промени. Светлината заглъхна, все едно че изгасиха лампите. Топлината от прегръдката на Авиенда заглъхна. Звукът също. Последното, което чу, бе гласът на Монел.

— Ще се родите отново.

Всичко заглъхна. Тя заглъхна. Престана да съществува.

Яснота. Някакво чувство. Не мислеше за себе си като за личност. Изобщо не мислеше. Но усещаше. Звук. Някакво смътно свистене. Къркорене и глух тътен. И ритмично потупване. Над всичко останало. *Туп-туп. Туп-туп.* Не познаваше доволството, но беше доволна. *Туп-туп.*

Време. Не познаваше времето, но отминаха векове. Вътре в нея имаше звук и този звук беше самата тя. *Туп-туп.* Същият звук, същият ритъм като другия. *Туп-туп.* И от още едно място, по-близо. *Туп-туп.* Друг. *Туп-туп.* Същият звук, същият ритъм като нейния. Не друг. Бяха едно и също; бяха едно. *Туп-туп.*

Вечността се сля с този пулс, цялото съществувало и съществуващо време. Тя докосна другото, което бе самата тя. Усети го. *Туп-туп.* Раздвижи се заедно с онова, което беше самата тя, загърчиха се, сплетоха крайниците си, отдръпваха се едно от друго и се сливаха отново. *Туп-туп.* Имаше светлина понякога, сред мрака; съвсем смътна, но достатъчно ярка за същество, което никога не е виждало нищо освен мрак. *Туп-туп.* Тя отвори очи, взря се в очите на другото, което бе самата тя и ги затвори отново, доволни. *Туп-туп.*

Промяна. Внезапна и разтърсваща за същество, което никога не бе познавало промяна. Натиск. *Туп-туп-ту-туп.* Успокояващият ритъм се ускори. Сгърчващ натиск. Отново. И пак. Усилваше се. *Туп-туп-ту-туп! Туп-туп-ту-туп!*

Изведнъж другото, което бе самата тя... изчезна. Беше сама. Страх не познаваше, но беше изплашена и сама. *Туп-туп-ту-туп!* Натиск! По-силен от всичко досега! Стисна я и я прекърши. Ако знаеше как да пици, ако знаеше какво е писък, щеше да запици.

И после — светлина, ослепителна и изпълнена с вихреци се шарки. Имаше тегло; досега не беше усещала теглото си. Прониза я режеща болка. Нещо погъделичка стъпалото ѝ. Погъделичка гърба ѝ. Отначало не разбра, че този хлип идва от нея. Изрита немощно и размаха крайници, които не знаеха как да се движат. Вдигнаха я и я поставиха върху нещо меко, но по-кораво от всичко, което бе усещала преди, освен в смътните си спомени за другото, което бе самата тя, онова, което си отиде. *Туп-туп. Туп-туп.* Звукът. Същият звук, същият ритъм. Възцари се непонятна самота, но го имаше и доволството.

Паметта бавно започна да се възвръща. Тя вдигна глава от нечия гърд и погледна лицето на Амис. Да, Амис. Плувнала в пот и с изнурен поглед, но усмихната. А самата тя беше Елейн; да, Елейн Траканд. Но сега с нея бе свързано още нещо. Не като връзката със Стражника, но почти същото. По-смътно, но и по-великолепно. Бавно и много колебливо извърна глава, за да погледне към другото, което бе самата тя, лежащо на другата гърда на Амис. Да погледне към Авиенда, със сплъстена коса, с лице и тяло, лъснали от пот. И усмихваща се с радост. Усмихнати, хлипащи, двете се притиснаха една в друга, все едно че никога няма да се отделят.

— Това е дъщеря ми Авиенда — обяви Амис, — а това е щерка ми Елейн, родени в един и същи ден, в един и същи час. Нека винаги да се пазят една друга, да се подкрепят и да се обичат. — Засмя се — тихо, уморено и с любов. — А сега ще ни донесе ли някоя дрехи, преди да премръзнем до смърт с новите ми щерки?

В този миг на Елейн ѝ беше все едно, дори да премръзнеше до смърт. Притисна се със смях и сълзи до Авиенда. Имаше си сестра. Светлина, имаше си сестра!

* * *

Тихата суетня разбуди Товеин Газал. Отвън обикаляха и си шепнеха други жени. Легнала на тесния нар, тя въздъхна със съжаление. Ръцете ѝ на гърлото на Елайда се оказаха само един хубав сън. Реалността бе само това тясно помещение, преградено с платнища. Спала бе лошо и се чувстваше изцедена. И на всичко отгоре беше проспала закуската. Тя отметна с неохота завивките. Сградата представляваше някакъв малък склад с дебели стени и тежки, ниски тавански греди, но нямаше никаква топлина. Дъхът ѝ излезе на облаче пара и мразовитият утринен въздух я ухапа през нощната риза още преди нозете ѝ да докоснат грубия дъсчен под. Дори да решише да остане да лежи тук, чакаха я заповеди. Колкото и да ѝ се искаше, проклетата връзка с Логаин правеше непокорството невъзможно.

Непрекъснато се опитваше да мисли за него просто като за Аблар или в най-лошия случай — като за господин Аблар, но в ума ѝ винаги изникваше името Логаин. Името, което той бе опозорил. Логаин,

Лъжедраконът, съкрушил армиите на родния си Геалдан. Логаин, който със сеч си бе проправил път през малцината алтарци и мурандийци, дръзнали да му се противопоставят, и да застраши самия Люгард. Логаин, който бе опитомен и който неизвестно как можеше отново да прелива, и който бе дръзнал да прикове с прокълнатия си сплит на сайдин Товейн Газал. Толкова по-зле за него, че не ѝ беше заповядал да престане да мисли! Усецаше го, в тила си. Беше непрестанно там.

Стисна за миг очи. Светлина! Фермата на госпожа Довийл ѝ се бе сторила като Ямата на ориста — години изгнаничество, наказание и никакъв изход освен немислимото — да се превърне в ренегат, когото гонят като изтърван звяр. Само първите няколко дни плен и го разбра. Това тук не приличаше, а беше Ямата на ориста. И никакъв изход. Тя поклати сърдито глава и отри с пръсти стичащата се по бузите ѝ влага. Не! Щеше да се измъкне все някак, макар и само за да стисне Елайда за гърлото. Все някак.

Освен нара тук имаше малко неща, които можеше да се нарекат „мебели“, но въпреки това не оставаше място за движение. Тя счупи с ножа си ледената кора в жълтеникавата кана на умивалника, напълни олющения бял леген и преля да стопли водата, докато не се вдигна пара. За това беше позволено да се прелива. Само за това и за нищо друго. Изми по навик зъбите си и ги изтърка със сол и сода, после си взе чиста риза и чорапи от дървеното долапче до нара. Пръстена си остави в долапчето, прибран под всичко останало в кадифена кесийка. Поредната заповед. Всичките ѝ неща бяха тук, без преносимото ѝ писалище. За щастие се беше изгубило, когато я плениха. Роклите ѝ висяха на окачалката, последната мебел в стаята. Тя взе една, без изобщо да я поглежда, навлече я механично и почна да се реши.

Четката с дръжка от слонова кост замръзна в ръката ѝ, щом се погледна в евтиното, покрито с черни точки огледало над умивалника. Вдиша хрипливо и остави четката. Роклята, която бе взела, беше дебела, от финоткана вълна, и толкова тъмночервена, че изглеждаше почти черна. Черна като куртка на ашаман. Изкривеният ѝ образ се втренчи в нея със сгърчени устни. Да се преоблече щеше да е равносилно на поражение. Изпълнена с упорство, тя сграбчи от закачалката сивата си пелерина, поръбена с кожа на белка.

Дръпна платнената завеса и излезе в дългия централен коридор, обграден с платнени килии, където вече чакаха двадесетина Сестри.

Някои си мърмореха, но отбягваха да се поглеждат, дори да бяха от една и съща Аджа. Имаше и страх, но това, което се четеше по повечето лица, беше срам. Акуре, едрата Сива, гледаше опулена ръката си, на която обикновено трябваше да е пръстенът. Десандре, тъничката Жълта, криеше дясната си ръка под пелерината.

С появата на Товейн мърморенето секна. Няколко жени я изгледаха с открита неприязън. Включително Дженаре и Лемай, от собствената ѝ Аджа! Десандре дори стигна дотам, че да ѝ обърне гръб. В разстояние на два дни чернодрехите чудовища бяха пленили петдесет и една Айез Седай и петдесет от тях виняха за това Товейн Газал, все едно че Елайда а-Ройхан изобщо нямаше дял в този погром. Ако не беше намесата на Логаин, щяха да си отмъстят още първата нощ тук. Не можеше да го заобича затова, че го беше прекратил и бе накарал Карниел да Изцери подутините от коланите и отоците от юмруците и краката им. Готова бе по-скоро да я пребият до смърт, отколкото да му бъде длъжница.

Тя заметна пелерината си, закрачи гордо по коридора и излезе навън под бледата утринна светлина, подобаваща на потиснатото ѝ настроение. Чу зад себе си отровни думи, но затварящата се врата ги заглуши. Ръцете ѝ трепнаха, докато вдигаше качулката, та тъмната мека кожа да скрие лицето ѝ. Никой не можеше да унизява Товейн Газал. Дори госпожа Довийл, прекършила я до някаква степен на покорство през годините, го разбра, когато изгнанието ѝ свърши. Щеше да им покаже. Щеше да им покаже на всички!

Спалното помещение, което делеше с останалите, се намиреше в самия край на едно голямо, макар и доста необичайно село. Село на Ашаман. На друго място, поне така ѝ бяха казали, си бяха набелязали терен за строежи, пред които според твърденията им Бялата кула щяла да изглежда нищожна, но засега повечето от тях живееха тук. Пет масивни, изградени от големи каменни блокове сгради, покрай улици, широки колкото в Тар Валон, можеха да поберат по стотина бойци Ашаман. Все още не бяха запълнени, слава на Светлината, но заснеженото скеле около дебелите стени на още две чакаше пристигането на работници, които да покрият почти готовите постройки със сламени покриви. Близо дузина по-малки сгради трябваше да поберат по десет Вречени и се строеше още една такава. Около тях бяха пръснати поне двеста къщи, каквито можеха да се

видят във всяко село — в тях живееха някои от женените мъже, както и семействата на не толкова напредналите в обучението.

Това, че имаше мъже, които могат да преливат, не я плашеше. Вярно, веднъж бе изпаднала в паника, но това не беше съществено. Но петстотин преливащи мъже бяха кост, заседнала между зъбите ѝ, от която не можеше да се отърве. Петстотин! И можеха да Пътуват, поне част от тях. Много остра кост. Нещо повече. Беше се тътрила на миля навътре през леса, докато стигне до стената. Това я плашеше. Това, което означаваше.

Стената не беше довършена никъде. Никъде не беше висока повече от дванадесет или петнадесет стъпки, всички кули бяха едва започнати. На някои места можеше да се прехвърли през купищата черен камък, ако не бяха заповедите да не се опитва да бяга. Това нещо обаче се простираше на осем мили околоръст и тя повярва на Логаин, когато ѝ каза, че са я започнали преди по-малко от три месеца. Държеше я достатъчно здраво, за да си прави труд да я лъже. Според него стената си беше чиста загуба на време и усилие, и сигурно беше така, но зъбите ѝ тракаха, като си го помислеше. Само три месеца. Построена с помощта на Силата. Мъжката половина на Силата. Помислеше ли си за черната стена, привиждаше ѝ се неумолима мощ, която не можеше да бъде спряна, лавина от черен камък, свличаща се, за да зарови под себе си Бялата кула. Невъзможно, разбира се. Невъзможно, но когато сънуваше как души Елайда, сънуваше и това.

През нощта бе навалял сняг и всички покриви бяха покрити с дебела бяла пелена, но не ѝ се наложи да газии през преспите. Здравото утъпканата пръст беше разчистена — това бе задължение на обучаващите се мъже още преди да изгрее слънцето. Използваха Силата за всичко, от пълнене на сандъците с дърва за огрев до чистенето на дрехи! Тук-там из улиците щъкаха облечени в черно мъже, други се строяваха в редици пред бараките си, а трети им подвикваха високо. Жени, плътно загърнати заради студа, минаваха покрай тях, кротко понесли кошници към интендантския склад или ведра към най-близката чешма, макар че Товейн така и не можеше да разбере как може да остане тук една жена, след като знае какво представлява мъжът ѝ. Още по-странното беше, че по улиците около площадите с мъже, които преливаха, тичаха деца, деряха си гърлата и се смееха, търкаляха обръчи, подхвърляха си парцалени топки, играеха

си с кукли и кучета. Капка нормалност, която само усилваше злата воня на останалото.

Пред нея по улицата бавно яздеха група конници. За краткото време, откакто бе тук — безкрайно време, — не бе видяла в селото никой, който да не върви пеша, освен каруцарите. Нито гости отвън, каквито явно бяха част от тези. Петима мъже в черно придружаваха дузината в червени куртки и наметала от гвардията на кралицата, с две русокоси жени начело, едната от които — в червено-бяла пелерина, подшитата с черна кожа, а другата... Веждите на Товейн се повдигнаха. Другата носеше зелени кандорски панталони и куртка като на капитан-генерала на гвардията. Червеното ѝ наметало дори беше със златните пискюли на ранга на рамото! Може би грешеше за мъжете. Тази здраво щяха да я скастрият, когато се натъкнеше на истински гвардейци. Във всеки случай беше необичайно рано за гости.

Всеки път, когато странната група стигнеше до някое от подразделенията, мъжът пред тях извикваше:

— Ашаман, мирно! — След което мъжете се сковаваха като каменни стълбове.

Товейн придърпа качулката, за да прикрие по-добре лицето си, и се премести от другата страна на улицата, до ъгъла на една от помалките дървени бараки. От нея излезе някакъв старец с козя брада, със сребърна игла на високата си яка. Изглежда я с любопитство и я подмина, без да спре.

Това, което бе направила, я обля като ведро студена вода и тя едва не изхлипа. Сега никой от тези странници нямаше да забележи лицето на Айез Седай, дори да можеха да го познаят. Ако някоя от двете жени можеше да прелива, колкото и да бе невероятно, нямаше да мине достатъчно близо, за да разбере, че и Товейн може. Гризеше се непрекъснато и кипеше как ще се опълчи на Логаин, а после вършеше всичко необходимо да изпълни нарежданията му, без дори да се замисли!

Ръцете ѝ сами посегнаха към качулката, но тя бързо ги свали. Беше жалко и глупаво. Познаваше ашамана, който водеше групата, поне външно — едър мъж с мазна черна коса, мазна усмивка и очи като на птицегадател. Но не и останалите. Какво се надяваше да спечели с това? Как можеше да се довери на която и да било от тях? Дори ескортът им да се махнеше, как можеше да се доближи

достатъчно до тях, за да им предаде съобщението си, след като ѝ бе забранено да разкрива пред външен човек присъствието на Айез Седай?

Онзи с пророческите очи изглеждаше отегчен от сутрешното си задължение и едва прикриваше прозявките си с облечената си в ръкавица ръка.

— Като свършим тук — говореше той, докато подминаваше Товейн — ще ви покажа занаятчийското градче. Доста по-голямо е от това. Разполагаме с всякакви занаятчии, от строители и дърводелци до ковачи и шивачи. Можем да си правим всичко, което ни потрябва, лейди Елейн.

— Освен ряпа — отвърна високо едната от жените, а другата се разсмя.

Главата на Товейн рязко се извърна. Тя изгледа конниците, които продължиха по улицата, придружени от кресливите заповеди и трополенето на ботуши. Лейди Елейн? Елейн Траканд? По-младата от двете май отговаряше на описанието, което ѝ бяха дали. Елайда не ѝ беше разкрила защо толкова отчаяно държи да хване една избягала Посветена, която при това можеше да стане кралица, но не пускаше нито една Сестра от Кулата, без да ѝ нареди какво да направи в случай, че се натъкне на момичето. „Много внимавай, Елейн Траканд — помисли си Товейн. — Аз няма да се задоволя като Елайда само да те хвана.“

Доця ѝ се да обмисли дали има някакъв начин да се възползва от появата на момичето тук, но изведнъж съзнанието ѝ бе обзето от чувствата в тила ѝ. Умерено доволство и растяща готовност. Логаин бе привършил закуската си. Скоро щеше да излезе. Беше ѝ поръчал да го чака.

Краката ѝ се затичаха сами. Полите ѝ се заплетоха в тях, тя падна и дъхът ѝ секна. Изпълни я гняв и сляпа ярост, но се изправи с олюляване и без да спре, за да изтупа полите си, отново се затича. Подгониха я резки мъжки подвиквания и детски смях.

Изведнъж я обкръжи глутница псета, заръмжаха и се спуснаха по петите ѝ. Тя заскача, развъртя се и зарита, но те продължаваха да ѝ налитат. Прииска ѝ се да запищи от безсилие и ярост. Псетата бяха голяма досада, а не можеше и косъмче да прелее, за да ги прогони.

Едно ухапа развяната ѝ пола и я задърпа. Паниката ѝ надви всичко останало. Ако паднеше, щяха да я разкъсат на късчета.

Някаква жена в кафява вълнена дреха се развика, хвърли тежката кошница по кучето, ухапало полата на Товейн, и то я пусна. Ведрото на някаква дебелана удари един ръждивокафяв пес в ребрата и той изскимтя и побягна. Товейн зяпна изумена и заради невниманието ѝ се наложи да си дръпне крака от друго разярено псе, с цената на част от чорапа и парче кожа. Около нея се бяха струпали жени и разгонваха животните с каквото им попадне.

— Хайде върви си, Айез Седай — рече ѝ една кльоцава побеляла жена и шибна с тоягата си последното псе. — Няма да те нападнат повече. Аз лично си бих взела някоя хубава маца, но котките вече бягат от нас заради мъжа ми. Върви си по пътя.

Товейн не изчака да благодари на спасителките си. Затича се, обмисляйки трескаво. Жените знаеха. Щом го знаеше една, значи го знаеха всички. Но нямаше да предадат съобщения, нямаше да помогнат за бягство, не и след като държаха сами да останат тук. Не и ако разбираха за какво помагат. Това е.

Малко преди къщата на Логаин, една от няколкото по тясната странична уличка, тя забави ход и заоправя припряно полите си. Отвън чакаха десетина мъже, сред тях — момчета и старци, но Логаин все още го нямаше. Усещаше го — изпълнен с намерение, но и съсредоточен. Книга си четеше сигурно. Тя ги подмина гордо. Сдържана и властна, Айез Седай от глава до пети, въпреки всичко. Почти успя да заличи от ума си дори отчаяното бягство от кучетата.

Къщата я изненадваше всеки път, щом я видеше. Останалите по улицата бяха същите на големина, а имаше и две по-големи. Най-обикновена дървена къщурка на два ката, макар червената врата и рамките на прозорците да изглеждаха чудато. Дебели пердета скриваха вътрешността, но стъклата на прозорците бяха толкова зацапани, че едва ли щеше да се види нещо дори пердетата да бяха дръпнати. Къща, подходяща за не особено преуспяващ дюкянджия, но едва ли подходящо жилище за един от най-прославените живи мъже.

За миг се зачуди какво ли е задържало Габрел. Другата Сестра, обвързана с Логаин, беше получила същите нареждания и досега винаги се оказваше тук първа. Габрел бе любопитна и проучваше ашаманите, все едно че се канеше да напише книга по темата. И

сигурно щеше да го направи — Кафявите можеха да пишат за всичко. Изтласка набързо другата Сестра от ума си. Макар че ако Габрел наистина закъснееше, трябваше да разбере как го е постигнала. Засега щеше да се заеме със собствените си проучвания.

Чакащите пред червената врата мъже я изгледаха, но не казаха нищо. Все пак нямаше и насмешка в очите им. Просто си чакаха. Никой не беше с наметало, макар че студеният въздух излизаше на пара от устите им. Всички бяха Вречени, с иглата на сребърния меч на яките.

Така беше всяка заран, когато идваше да се представи, макар че не винаги мъжете бяха едни и същи. Вече познаваше неколцина от тях, поне по име, а и още няколко по описание. Евин Винчова, хубавелкото, който беше тук, когато Логаин я плени. Сега се беше облегал на ъгъла на къщата и въртеше верижка на пръста си. Донало Сандомир, стига това да беше истинското му име, с грубоватото му селяшко лице и остра мазна брада, който все се мъчеше да си придаде небрежно отпуснатата стойка — сигурно си въобразяваше, че така подобава на благородник. Тарабонецът Андрол Генхалд, набит мъжага с гъсти, умислено свъсени вежди и стиснати зад гърба ръце: носеше златен пръстен с печат, но тя го смяташе по-скоро за чирак, току-що обръснал мустаците си и хвърлил булото. Мезар Курин, доманец с прошарена по слепоочията коса, който току опипваше обичата с гранатовия камък на лявото си ухо — виж, той като нищо можеше да е дребен благородник. Доста имена и физиономии бе насъбрала в главата си. Рано или късно щяха да ги подгонят и тогава всяко късче информация щеше да е от полза, за да ги разкрият.

Червената врата се отвори и мъжете се изправиха, но от нея не излезе Логаин.

Товейн примигна от изненада, след което, без изобщо да крие погнусата си, изгледа плувналите в тъмни кръгове зелени очи на Габрел. Проклетата връзка с Логаин тутакси ѝ разкри какво се е случило през нощта — беше се побояла, че изобщо няма да може да заспи! — но и в най-мрачното си въображение не беше подозирала Габрел! Някои от мъжете, изглежда, се слисаха като нея. Други се заподсмиваха. Курин открито се ухили и поглади с палец тънкия си мустак.

Мургавата жена дори не благоволи да се изчерви. Дори вирна брадичка и дръзко заоправя тъмносинята си рокля, сякаш нарочно да покаже, че току-що се е облякла. Заметна пелерината на раменете си, върза лентичките и тръгна към Товейн спокойна и самоуверена, сякаш се намираше в Кулата.

Товейн я сграбчи за ръката и я дръпна настрана от мъжете.

— Може да сме пленнички, Габрел — зашепна ѝ дрезгаво тя, — но това не е повод да се покоряваш. Особено на гнусната похот на Аблар! — А тя дори не се смути! Хрумна ѝ нещо. Разбира се. — Той ли?... Той ли ти нареди?

Габрел се дръпна и изръмжа.

— Товейн, два дни ми трябваша, за да се реша да се „покоря“ на похотта му, както благоволи да се изразиш. Късмет имах, че ми трябваша само четири, за да го убедя да ме пусне в леглото си. Вие Червените може и да не го знаете, но мъжете обичат да приказват и да клюкарстват. Трябва само да слушаш или да се преструваш поне, и мъжът ще ти разкаже целия си живот. — Челото ѝ се набръчка замислено и кривината по устните ѝ изчезна. — Чудно, дали е същото и с обикновените жени.

— Кое дали е същото? — настоя Товейн. Габрел го шпионираше? Или просто се опитваше да събере повече материал за книгата си? Но това беше невероятно, дори за Кафява! — За какво ми говориш?

Лицето на Габрел остана все така умислено.

— Чувствах се... безпомощна. О, той беше нежен, но представа си нямах колко силни са ръцете на един мъж и как няма да мога и трошица да прелея. Той... властваше, предполагам, макар че не е точно това. Просто... беше по-силният и аз го знаех. Беше... странно възбуждащо.

Товейн потръпна. Габрел сигурно беше полудяла! Тъкмо се намери да ѝ го каже, когато се появи самият Логаин. Беше висок, повисок от всички наоколо, с черна коса, която стигаше до широките му рамене и ограждаше надменното му лице като в рамка. На високата му яка блестяха както сребърният меч, така и онази идиотска змия с крака. Щом мъжете се струпаха пред него, той се усмихна зъбато на Габрел. Никаквицата също му се усмихна и Товейн отново потръпна. Възбуждащо? Тази жена наистина бе полудяла!

Както всяка сутрин, мъжете започнаха да му докладват. Повечето пъти Товейн нищичко не можеше да схване, но слушаше.

— Намерих още двама, които, изглежда, се интересуват от това ново Церене, което онази Нинив приложи над теб, Логаин — каза навъсен Генхалд, — но единият едва постига вече познатото ни, а другият иска да научи нещо повече от това, което мога да му кажа.

— Това, което можеш да му кажеш, е всичко, което зная — отвърна Логаин. — Госпожа ал-Мийра не ми обясни много какво правеше и успях да схвана само някои откъслечи от приказките на другите Сестри. Просто продължаваме да сеем семената и да се надяваме, че нещо ще покълне. Нищо друго не можеш да направиш.

Неколцина закимаха.

Товейн се отдръпна. Нинив ал-Мийра. Често беше чувала това име, след като се върна в Кулата. Друга избягала Посветена, още една от онези, които Елайда искаше повече, отколкото се полага при обичайното желание да се заловят бегълки. При това от същото село като ал-Тор. И по някакъв начин свързана с Логаин. Това можеше да доведе до някаква следа. Но нов вид Церене? Прилагано от Посветена? Това беше невероятно и граничеше с невъзможното, но тя се беше натъквала на невъзможности и преди, затова заглуши съмненията си. Забеляза, че Габрел също слуша внимателно. И че я следи с крайчеца на окото си.

— Имаме проблем с някои от мъжете от Две реки, Логаин — каза Винчова. Гладкото му лице се изчерви от яд. — Казвам „мъже“, но тези двамата са момчета, най-много на по четиринайсет! На колко точно — не казват. — Той самият едва ли беше година-две по-голям, брада още нямаше по базите си. — Беше престъпление да ги доведем тук.

Логаин поклати глава, но не можа да се разбере дали от гняв, или от съжаление.

— Чува ли съм, че Бялата кула прибира дванадесетгодишни момичета. Наглеждайте хората от Две реки колкото можете. Без да ги глезите, иначе другите ще се обърнат срещу тях, но се погрижете да не направят някоя глупост. На лорд Дракона може да не му хареса, ако избием твърде много хора от родния му край.

— Доколкото разбирам, едва ли изобщо го интересува — измърмори един мършав мъж. Мурандийският говор кънтеше силно в

устата му, макар че свирепо завитите му нагоре мустаци издаваха ясно откъде е. Въртеше сребърна монета между пръстите си и изглеждаше не по-малко съсредоточен в това, отколкото в Логаин. — Чувах, че самият лорд Дракон е казал на М'Хаил да обере всичко мъжко в тия Две реки, което може да прелива, до последното пале. След толкова, колкото доведе, чак се изненадвам, че не докара и петлетата и агнетата им. — Иронията му се посрещана с кикот, но суровият тон на Логаин го сръза като бръснач.

— Каквото е наредил лорд Драконът, това ще е. Надявам се, че заповедите ми са ясни. — Този път всички закимаха, а някои замърмориха: „Да, Логаин“ и „Както кажеш, Логаин“.

Товейн побърза да заличи язвителната усмивка от устните си. Невежи простаци. Кулата приемаше момичета под петнадесет само ако вече бяха започнали да преливат. Другото обаче беше интересно. Пак Две реки. Всички твърдяха, че ал-Тор е обърнал гръб на родния си край, но тя вече не беше толкова сигурна. Защо Габрел я гледаше така?

— Снощи — каза Сандомир — научих, че Мизраил взема частни уроци при М'Хаил. — И самодоволно поглади острата си брадичка, все едно че им е показал някакъв много скъп камък.

Сигурно беше така, но Товейн не разбра какъв е видът на камъка. Логаин кимна замислено. Другите се спогледаха мълчаливо. А тя прехапа устни от безсилие. Твърде често ставаше точно така — неща, които не виждаха смисъл да обсъждат — или се бояха? — и тя не ги разбираше. Винаги имаше чувството, че тези скъпоценни камъни са скрити, само на една ръка разстояние, но недостижими за нея.

Един едър кайриенец, който едва стигаше до гърдите на Логаин, отвори уста, но дали за да защити Мизраил, който и да беше той, тя така и не разбра.

— Логаин! — Велин Каджима тичаше запъхтян по улицата и звънците по черните му плитчици дрънчаха. Още един Вречен, мъж на средна възраст и почти непрекъснато усмихнат. И той беше там, когато Логаин я плени. Каджима беше обвързал Дженаре. Беше почти останал без дъх, когато се провря пред останалите — и вече не се усмихваше.

— Логаин — промълви той задъхано, — М'Хаил се е върнал от Кайриен и е написал нови дезертъори на дъската при палата. Няма да повярваш кои са имената! — Избълва списъка на един дъх, а

възклицанията на останалите попречиха на Товейн да схване повече подробности.

— Вречени са дезертирали и преди — измърмори кайриенецът, след като Каджима свърши, — но никога ашамани. А сега седем наведнъж?

— Ако не ми вярвате... — почна Каджима и ги огледа придирчиво. Беше доскорошен данъчен чиновник от Арафел.

— Вярваме ти — успокой го Генхалд. — Но Гедвин и Торвал са хора на М'Хаил. Рочайд и Кисман също. Защо ще дезертират? Той им даде всичко, което може да поиска дори крал.

Каджима поклати раздразнено глава и звънченцата по косата му запяха.

— Знаете, че списъкът никога не дава обяснение. Само имена.

— Голяма работа — изръмжа Курин. — Поне се отървахме. Ако не трябваше сега да ги ловим.

— Аз за другите не мога да разбера — вметна Сандомир. — Бях при Думайски кладенци. Сам видях как лорд Дракона ги избираше след това. На Дашива както винаги главата му се рееше в облаците. Но Флин, Хопвил, Нарисма? По-задоволени хора от тях не съм виждал. Като агнета, пуснати в хамбара при ечемика.

Един набит тип с посивяла коса изсумтя:

— Е, аз не бях при Кладенците, но ходих на юг срещу сеанчанците. — Акцентът му беше андорски. — Може пък на агнетата да не им е харесала касапницата.

Логаин ги слушаше, без да взима участие, скръстил ръце на гърдите си. Лицето му беше неразгадаемо като маска.

— Теб касапниците ли те притесняват, Канлър?

Андорецът сви рамене.

— Смятам, че рано или късно всички ще ни пратят натам, Логаин. Май нямаме друг избор, но не съм длъжен и да се хиля на това.

— До деня, в който ще си там — каза Логаин. Неколцина от мъжете закимаха.

Логаин погледна над мъжете към Товейн и Габрел. Товейн се помъчи да се престори, че не подслушва и че не се опитва трескаво да запомни имената.

— Вие двете влезте на топло. Сварете си чай. Ще се върна, когато мога. Не ми пипайте книгите. — После махна на мъжете и ги поведе натам, откъдето бе дошъл Каджима.

Товейн стисна зъби от безсилие. Поне не се наложи да го придружи до тренировъчните им площадки, покрай така нареченото Дърво на предателите, на което като гнили плодове по голите клони висяха глави, и да гледа как мъжете сеят опустошения със Силата. Но се беше надявала, че поне един ден ще ѝ остане за нея си, да пообикаля свободно и да види какво може да научи. Чула бе мъжете да споменават за „палата“ на Таим — преди, — а днес се беше надявала да го намери и може би да мерне човека, чието име ѝ беше черно като на Логаин. Вместо това покорно последва Габрел през червената врата. Нямаше никакъв смисъл да се съпротивлява.

Щом влязоха, огледа преддверието, докато Габрел си окачваше пелерината на закачалката до вратата. За особа като Логаин беше очаквала повече лукс. В грубото каменно огнище тлееше жарава. Върху голия дъсчен под имаше дълга тясна маса и прости дървени столове. Това, което привлече погледа ѝ, беше писалището, единствената по-изящна мебел. Беше отрупано със затворени кутии за писма и кожени папки, пълни с дълги листове хартия. Пръстите я засърбяха, но знаеше, че дори да посегне, няма да може да пипне нищо освен перодръжка или стъкленица с мастило.

Последва с въздишка Габрел в кухнята: вътре бумтеше желязна печка и имаше отрупана с мръсни прибори лавица под прозореца. Габрел наля едно котле с вода и го сложи на печката, после взе от бюфета един зелен чайник и дървена кутийка от друга лавица. Товейн метна пелерината си на един от столовете и седна до масата. Не искаше чай, освен със закуската, която бе пропуснала, но знаеше, че ще — не ще, ще го изпие.

Глупавата Кафява не спря да дърдори, докато шеташе като някоя самодоволна стопанка в селски дом.

— Вече понаучих доста неща. Логаин е единственият пълен ашаман в селото. Всички останали живеят в „палата“ на Таим. Имат си слуги, но Логаин е наел жената на един от новите им „школници“ да му готви и чисти. Тя скоро ще дойде. Вярва, че той вдига слънцето в небето, тъй че няма да е зле дотогава да сме оправили всичко. Намерил ти е преносимото писалище.

Все едно че ледена ръка стисна Товейн за гърлото. Помъчи се да го прикрие, но Габрел я гледаше в упор.

— Той го изгори, Товейн. След като прочете съдържанието. Изглежда, смята, че ни прави благодеяние.

Ръката се отпусна и Товейн отново задиша.

— Там беше и заповедта на Елайда. — Окашля се. Заповедта на Елайда бе да опитоми всички мъже, които намереше тук, и да ги обеси на място, без да чака съда в Тар Валон според закона на Кулата. — Тя наложи сурови условия и тези мъже ще реагират сурово, ако го узнаят. — Потръпна, въпреки горещината от печката. Само този едничък документ можеше да доведе до усмиряването и обесването им.

— Защо ще ни прави такова благодеяние?

— Не знам, Товейн. Той не е злодей, във всеки случай не повече от всички други мъже. Вероятно е само заради това. — Габрел сложи на масата блюдо с печени курабийки и още едно с бяло сирене. — А може би тази връзка е като връзката със Стражник в повече отношения, отколкото знаем. Навярно просто не е искал да преживее нашата екзекуция. — Стомахът на Товейн изръмжа, но тя си взе една от курабийките, все едно че се кани само да гризне.

— Подозирам, че „сурови“ беше меко казано — продължи Габрел, докато слагаше лъжичка чай в чайника. — Видях как трепна. Разбира се, те си създадоха доста главоболия, като ни доведоха тук. Петдесет и една Сестри сред тях, и въпреки връзката навярно се боят, че ще намерим някакъв начин да заобиколим заповедите им, някаква пролука, която им е убягнала. Очевидният отговор е, че ако загинем, Кулата ще кипне от ярост. Докато сме живи и в плен, дори Елайда ще трябва да внимава. — Тя се засмя. — Виж си лицето, Товейн. Нима смяташ, че съм прекарала цялото време, мислейки как да вплета пръсти в косата на Логаин?

Товейн затвори уста и остави недокоснатата курабийка. Бездруго беше студена и корава. Винаги беше погрешно да се приема, че Кафявите са откъснати от живота и до такава степен погълнати от книгите и проучванията си, че да не обръщат внимание на нищо друго.

— Какво още си забелязала?

Без да пуска лъжицата, Габрел седна от другата страна на масата и се наведе към нея.

— Стената им може да е яка, когато я довършат, но тук е пълно с пукнатини. Имаме фракцията на Мазрим Таим, както и на Логаин, макар да не съм сигурна, че за двамата изглежда така. Сигурно има и други фракции, и определено има мъже, които не се сещат, че има фракции. Петдесет и една Сестри би трябвало да могат да се възползват от това, въпреки връзката. Вторият въпрос е дали наистина да го използваме?

— Вторият въпрос? — удиви се Товейн, но Габрел само изчака. — Ако успеем да разтворим тези пукнатини — каза накрая тя, — ще пръснем по широкия свят десет, петдесет или сто банди, всяка от които ще е по-опасна от най-силната армия. Да изловим всички може да ни отнеме целия живот и дотогава светът да бъде раздран като при ново Разрушение или онова, което ще съпътства Тармон Гай-дон. И то ако този ал-Тор наистина е Преродения Дракон. Но ако не... Да потушим бунта и да върнем онези Сестри в Кулата, да призовем всяка оттеглила се Сестра... но пак не знам дали всички заедно ще можем да унищожим това място. Подозирам, че половината Кула така или иначе ще загине при този опит. Какъв е първият въпрос?

Габрел се отпусна уморено в стола си.

— Да, решението не е леко. А те всеки ден водят още и още мъже. Петнайсет или двацет нови, откакто сме тук.

— Не ме отвличай с дреболии, Габрел! Какъв е първият въпрос? — Погледът на Кафявата се изостри и тя я изгледа втренчено.

— Шокът скоро ще отшуми. А след това? Властта, която Елайда ти повери, приключи. Експедицията приключи. Първият въпрос е дали ще сме петдесет и една съюзени Сестри, или ще продължаваме да се делим на Кафяви и Червени, на Жълти, Зелени и Сиви? И бедната Айако, която сигурно сто пъти съжали, че Белите настояха да се включи тяхна Сестра. Лемай и Десандре са най-високопоставените сред нас. — Габрел размаха назидателно лъжицата. — Единственият шанс да се държим заедно е ако ти публично се подчиниш на властта на Десандре. Трябва да го направим! Това поне ще положи началото. Надявам се. Само още няколко да успеем да привлечем, това ще е начало.

Товейн си пое дъх и се престори, че уж обмисля. Само по себе си да отстъпи пред по-изтъкнатата Сестра не беше кой знае колко трудно. Аджите понякога таяха свои тайни и дори крояха заговори една срещу

друга, но откритият раздор в Кулата сега я ужасяваше. Освен това се беше научила на покорство при госпожа Довийл.

— Мога да се примиря — най-сетне заяви тя. — Трябва да измислим план за действие и да го представим на Десандре и Лемай, ако искаме да ги убедим. — Вече си го беше съставила отчасти, макар и да не ставаше все още за представяне пред никого. — О, водата кипна, Габрел.

Глупачката изведнъж се усмихна, скочи и се затича към печката. Кафявите, като си помислиш, наистина бяха по-добри в четенето на книги, отколкото в разгадаването на човешки намерения. Преди да унищожат Логаин, Таим и всички останали, щяха да помогнат на Товеин Газал да се справи с Елайда.

* * *

Тромавите грамади на Кайриен лежаха скупчени зад масивните градски стени по двата бряга на реката Алгуеня. Небето беше ясно и безоблачно, но духаше студен вятър, а слънцето блестеше по заснежените покриви и ледените висулки отказваха да се топят. Алгуеня не беше замръзнала, но от горното ѝ течение по водата се носеха откъртени ледени парчета, поклащаха се и се блъскаха в корпусите на корабите, чакащи реда си по кейовете. Заради зимата, войните и Преродения Дракон търговията бе залиняла, но не можеше да секне съвсем, не и докато са живи народите. Напук на студа фургони, коли и хора се точеха по улиците, прорязали терасираните хълмове на великия град. „Градът“, така го наричаха тук.

Пред Слънчевия палат с квадратните кули се беше струпало човешко гъмжило. Търговци, загърнати в дебели палта от фина вълна, и благородници в дрехи от кадифе търкаха рамо с дрипави пристанищни работници и още по-окаяни на външност бежанци. Никой не се интересуваше кой му е съседът и ловките обирачи на кесии дори забравяха за занаята си. Мъже и жени се отдръпваха, клатейки глави, но други веднага им заемаха местата, тук-там вдигаха на рамене дете, за да види по-добре рухналото крило на Слънчевия палат, където работници разчистваха отломките от третия етаж. Навсякъде другаде из Кайриен ехтяха ковашки чукове и брадви,

омесени с виковете на дюкянджии, ропота на купувачи, мърморенето на търговци. Тълпата пред Слънчевия палат обаче беше притихнала.

На една миля от палата, до един от прозорците на сградата с високопарното име „Академията на Кайриен“, стоеше Ранд и се взираше през замръзналите стъкла към застлания с камък двор на конюшните. Имало бе училища, наречени „академии“ по времето на Артур Ястребовото крило, както и преди него — центрове за обучение, пълни с учени хора от всички краища на света. Суетата тук не беше от значение: можеха и яхър да го нарекат, стига да вършеше онова, което той искаше. По-тежки грижи изпълваха сега мислите му. Дали бе сбъркал, като се бе върнал толкова рано в Кайриен? Но беше принуден да побегне толкова бързо и скоро там, където трябваше, щеше да се разчуе, че е избягал. Твърде набързо, за да може да подготви всичко. Имаше въпроси, които трябваше да зададе, и задачи, които не търпяха отлагане. А и Мин искаше да ѝ донесе още от книгите на господин Фел. С камарите книги и ръкописи, които чакаше да получи, на библиотеката на академията скоро щеше да ѝ стане тясно в помещенията, заделени от доскорощния палат на лорд Бартанес. А и Аланна си седеше там, в тила му, помръкнала, както изглеждаше. Сигурно знаеше, че е в града. Толкова близо можеше направо да дойде при него, но ако се опиташе, той щеше да го разбере. Каква благодат: Луз Терин поне засега си мълчеше. Напоследък горкият като че ли полудяваше все по-необратимо.

Ранд изтри кръгче на едно от стъклата с ръкава на палтото си. От груба тъмносива вълна, дрехата си беше съвсем добра за човек без много пари и без големи амбиции, но не беше облекло, с каквото хората очакваха да видят Преродения Дракон. Драконовата глава със златните люспи лъщеше с металния си блясък на китката му. Тук тя не предвещаваше опасност. Той се наведе да надникне през стъклото и ботушът му се отърка в кожените дисаги, оставени под прозореца.

Снегът по камъните беше почистен и наред двора беше спрял голям фургон, обкръжен с бъчви, изникнали като гъби по горска поляна. Около странния товар, заемащ половината фургон, се суетяха петима-шестима души с дебели палта, шалове и шапки. Товарът представляваше някакви механични устройства, струпани около дебел метален цилиндър. Още по-необичайното бе, че фургонът нямаше окове. Един от мъжете вадеше нацепени дърва от ръчна количка и ги

хвърляше в метална кутия, прикрепена до едната страна на цилиндъра. Вратата на кутията зееше и вътрешността ѝ грееше, нажежена до червено от огъня, а от високия тесен метален комин излизаше пушек. Друг мъж — брадат, гологлав, плешив, щъкаше около фургона, махаше с ръце и подвикваше някакви заповеди, които явно не можеха да накарат останалите да се раздвижат по-пъргаво. Дъхът им излизаше на тънки облачета пара. Но вътре беше почти горещо. Академията разполагаше с големи пещи в мазетата и сложна система от тръби, която разнасяше топлината по всички помещения. Полуизцерените рани на хълбока почти не го боляха.

Не чуваше ясно ругатните на Мин — а беше ясно, че сипе ругатни — но тонът ѝ подсказваше, че няма да тръгнат, освен ако не я повлече със себе си. Но все пак имаше едно-две неща, за които можеше да попита.

— Какво говорят хората? За палата?

— Вие какво очаквате? — отвърна зад гърба му лорд Добрайн със същото безстрастно равнодушие, с което се бе отзовал на всичките му досегашни въпроси. Тонът му си оставаше същият дори когато си признаеше, че не знае нещо. — Някои твърдят, че са ви нападнали Отстъпниците, други — че са били Айез Седай. Онези, които вярват, че сте се заклели във вярност на Амирлинския трон, го приписват на Отстъпниците. Така или иначе се води много разгорещен спор дали сте мъртъв, отвлечен или сте избягали. Повечето вярват, че сте жив, все едно къде, или така поне твърдят. Други — боя се, че са твърде много — смятат, че сте... — Гласът му затихна.

— Че съм полудял — довърши вместо него Ранд със същия равен тон. Не беше повод за тревога, нито за яд. — Че сам съм разрушил част от палата, нали?

За загиналите нямаше да отвори дума. Бяха по-малко, отколкото друг път и на други места, но достатъчно, и имената им се появяваха в ума му, щом затвореше очи. Един от мъжете долу се смъкна от фургона, но плешивият го хвана за ръката и го накара отново да се качи и да му покаже какво е направил. Един от другата страна скочи непредпазливо върху заледената настилка, подхлъзна се и плешивият остави първия, подгони втория и го накара да се качи с него. Но какво, в името на Светлината, вършеха тези хора?

— Не са много далече от истината.

Добрайн Таборвин, нисък мъж с обръснато и напудрено чело — останалата част от косата му бе почти напълно побеляла — го изгледа с безстрастните си тъмни очи. Трудно можеше да мине за чаровник, но беше стабилен. По тъмното му кадифено палто от шията чак до коленете се спускаха синьо-бели ивици. Пръстенът му с печат беше с рубин, а още един рубин носеше на яката си — неголям, но доста пищна украса за кайриенец. Беше Върховният трон на своя Дом, с повече битки зад гърба си от всеки друг, и не беше от боязливите. Беше го доказал при Думайски кладенци.

Но пък и набитата сивокоса жена, чакаща търпеливо реда си до него, също не изглеждаше уплашена. За разлика от благородното изящество на Добрайн, съдържано кафявите вълнени дрехи на Идриен Тарсин изглеждаха невзрачни като на дюкянджийка от средна ръка, но и тя притежаваше немалко власт и достойнство. Идриен беше Главната надзорница на Академията, титла, която сама си беше присвоила, след като повечето учени и механици тук се бяха самоназовали кой майстор-надзорник на това, коя — надзорница на онова. Ръководеше школата със здрава ръка и вярваше в практичните неща, все едно дали ставаше дума за нови начини за настилане на пътища, или правене на бои, за подобрения в леярството или изобретения в мелничарството. И освен това вярваше в Преродения Дракон. Дори да не беше практично, бе прагматично и това я задоволяваше.

Ранд отново се обърна към прозореца и изтри кръгчето. Може пък да беше за загряване на вода — в някои от тези бъчви като че ли все още имаше вода. В Шиенар използваша големи метални цилиндри за загряване на вода за баните. Но защо на фургон?

— Някой да си е тръгнал незабавно след заминаването ми? Или неочаквано?

Не го допускаше. Не и за някой, който е от значение за него. При толкова пощенски гълъби и очи и уши на Бялата кула... а и Мазрим Таим; не биваше да забравя за Мазрим Таим; на това име Луз Терин изръмжа безсловесно в главата му... при толкова много гълъби, шпиони и бърбиви езици само до няколко дни целият свят щеше да узнае, че е изчезнал от Кайриен. Цялата част от света, която имаше значение, тук и сега. Кайриен бе престанал да бъде теренът на предстоящата битка. Отговорът на Добрайн го изненада.

— Никой освен... Айлил Риатин и една от официалните представителки на Морския народ липсват след... нападението. — Много кратка пауза, но пауза все пак. Изглежда, и той не беше съвсем сигурен какво е станало. Но щеше да си удържи на думата. Доказал го бе при Думайски кладенци. — Не са намерени тела, но може да са убити. Надзорницата на вълните на Морския народ обаче отказва да приеме тази възможност. Цяла буря вдигна с настояванията си да ѝ намеря Айлил. Всъщност тя може да е напуснала града и да е някъде в околностите. Може да е отишла при брат си, въпреки клетвите си пред вас. Тримата ви ашамани все още са в Слънчевия палат. Флин, Нарисма и Хопвил. Присъствието им само изнервя хората. Много повече отпреди.

Главната надзорница се окашля и се чу как обувките ѝ изтропаха по дървения под. Друг ако не, нея определено я изнервяха.

Ранд изключи ашаманите. Освен ако не беше много по-близо до палата, никой от тримата не бе достатъчно силен, за да усети, че е отворил Портал тук. Тримата не бяха участвали в покушението срещу него, но ако авторът му беше по-хитър, можеше да е предвидил провала. И да е предвидил да запази свой съучастник край него, в случай че оцелее.

„Няма да оцелееш — прошепна Луз Терин. — Никой от нас няма да оцелее.“

„Я да спиш!“ — помисли си раздражено Ранд. Знаеше, че няма да оцелее. Но му се искаше. В главата му прокълнтя издевателски смях, но бързо заглъхна. Плешивецът долу на двора вече караше хората си да слизат от фургона и доволно потриваше ръце. И на всичко отгоре като че ли им държеше реч!

— Айлил и Шалон са живи и не са избягали — каза Ранд. Беше ги оставил овързани и със запушени усти под един креват и до няколко часа слугите щяха да ги намерят, макар че щитът, който бе изтъкал около Ветроловката на Морския народ, щеше да се разпадне преди това. Дотогава двете жени щяха да успеят да се освободят сами. — Потърсете Кацуан. Тя трябва да ги държи в палата на лейди Арилин.

— Кацуан Седай влиза и излиза от Слънчевия палат, сякаш е неин — каза Добрайн, — но как е могла да ги измъкне незабелязано? И защо? Айлил е сестра на Торам, но неговите претенции за Слънчевия трон вече са прах, ако изобщо са имали някаква стойност. Сега тя е без

значение дори като разменна монета. Колкото до задържането на важна особа от Ата-ан Миере... С каква цел?

Ранд отговори с привидно безгрижен тон:

— А защо държи лейди Каралайн и Върховния лорд Дарлин като свои „гости“, Добрайн? Защо изобщо една Айез Седай прави нещо? Ще ги намериш там, където казах. Стига да ти позволи да ги потърсиш.

„Защо“ в случая не беше глупав въпрос. Само дето не знаеше отговора. Разбира се, Каралайн Дамодред и Айлил Риатин представяха последните два Дома с претенции за Слънчевия трон. А Дарлин Сиснера предвождаше благородниците в Тийр, които все още държаха да го прогонят от Тийр и от скъпия им Камък.

Ранд се навъси. Беше сигурен, че Кацуан е съсредоточила цялото си внимание върху него, въпреки всичките ѝ преструвки, че не е така, но ако все пак излезеше, че не са преструвки? Ако излезеше — толкова по-добре. Щеше да отдъхне облекчено. Как не? Последното, което му трябваше сега, бе някоя Айез Седай, въобразяваща си, че може да се меси в работите му. Най-последното. Може би Кацуан се месеше в нещо друго. Мин бе видяла Сиснера да носи странна корона. Голяма работа беше това нейно „виждане“, призна си Ранд. За другите неща, които бе „видяла“ досега, за него и за Зелената сестра, не му се искаше да помисля. Дали пък Кацуан не смяташе просто, че може да решава кой да властва и в Тийр, и в Кайриен?

Просто ли? За малко да се разсмее. Но всичко това си беше съвсем в стила на Айез Седай. А Шалон, Ветроловката? Задържането ѝ можеше да осигури на Кацуан лост за въздействие върху Харайн, Надзорницата на вълните, но тя подозираше, че просто я е отмъкнала с Айлил, за да прикрие кой е отвлякъл благородничката. Кацуан трябваше да бъде извадена от заблужденията. Вече бе решено кой ще управлява в Тийр и в Кайриен. Трябваше да ѝ го подчертае дебело. Но по-късно. Проблемът стоеше едва в края на дългия му списък от неизбежни задачи.

— Преди да съм си тръгнал, Добрайн, трябва да ти дам... — Думите замръзнаха на езика му.

В двора на конюшната гологлавият беше дръпнал някакъв лост на фургона и единият край на една хоризонтална метална греда изведнъж се надигна, после се спусна надолу и задвижи друга, по-къса

гредата през процепа в рамата на фургона. Фургонът се затресе, готов всеки момент да се разпадне, забълва пушек от тесния комин и се понесе напред, а гредата се издигаше и падаше, отначало бавно, после все по-бързо. Движеше се без коне!

Не се усети, че го каза на глас, докато не му отговори Главната надзорница.

— О, това ли! Пароходът на Мервин Поел, той така го нарича, милорд Дракон. — Издълженото й, удивително младо лице се навъси неодобрително. — Твърди, че с тази измишльотина можел да тегли сто фургона. Стига да го придвижи на повече от петдесет крачки, без да се разпадне или да замръзне. Доколкото знам, по-далече не е стигало.

Наистина, „пароходът“ се разтресе и спря едва на двадесет крачки от първоначалното си място. Разтресе се здраво. Повечето от мъжете наскачаха отново по него и единият бясно завъртя нещо с ръка, увита в парцал. Изведнъж от една тръба блъвна гореща пара и тресенето се забави и спря.

Ранд поклати глава. Спомни си, че бе видял този чудак Мервин с една играчка, която се поклащаше и блъваше пара върху масата, без да върши нищо. И това чудо бе произлязло от онова? Беше помислил, че е предназначено да свири музика. Значи онзи, дето махаше с юмруци на работниците, беше Мервин. Какви ли още странности, какви ли чудеса строяха хората тук, в Академията?

Когато попита, без да откъсва очи от работата по фургона на двора, Идриен изсумтя шумно. Почитта й към Преродения Дракон се долови едва-едва отначало, щом заговори, и бързо се замени с недоволство.

— Не стига че трябва да търся място за философи, историци, аритметисти и други подобни навлеци, а ми наредихте и да приемам всеки, който иска да направи нещо ново и да ги оставям тук, ако имат напредък. Предполагам сте се надявали, че ще измайсторят нови оръжия, но ми се струпаха десетки и десетки чудаци и заплеси. Всеки мъкне някоя стара книга или по пет-шест свитъка, все от времето на Съюза на десетте, представете си, ако не и от Приказния век, всички поне така твърдят. И всички се мъчат да разгадаят разните там чертежи, рисунки и описания на неща, които никога не са виждали и може би никой няма и да види. Лично съм виждала древни ръкописи,

говорещи за хора с очи на коремите, за животни, високи десет стъпки и с хоботи, по-дълги от човек, и за градове, в които...

— Но какво все пак правят, госпожо главна надзорнице Тарсин? — прекъсна я Ранд. Мъжете, които се трудеха по онова нещо долу, сякаш действаха целенасочено и не го смятаха за провал. И то наистина се беше задвижило!

Тя изсумтя още по-силно.

— Какво правят ли? Глупости правят, милорд Дракон. Кин Товийр си сглоби онзи негов голям далекоглед. Човек може да види през него луната като на дланта си, и други светове, според него, но ползата каква е? Сега пък иска да направи още по-голям. Мерил Харки прави едни грамадни хвърчила, планери им вика. Като дойде пролетта, пак се кани да се хвърля с тях от хълмовете. Сърцето ти да падне в петите, като я видиш как скача от хълма с тези неща. Едното крило да ѝ се сгъне, дума ви давам, ще си счупи тоя път повече от едната ръка. Джандер Парентакис си вярва, че може да задвижи речни лодки с едни воденични колела, или нещо такова, но щом качи достатъчно мъже да им натискат педалите, не остава място за товар, а и всеки съд с платна ще го надбяга. Рин Анхара пък хваща мълнии в едни големи делви — съмнявам се дали и той сам знае защо го прави, — а Нико Токама е толкова тъпа с нейните...

Ранд се извърна толкова рязко, че тя отстъпи и дори Добрайн се отдръпна с ловкостта на мечоносец. Не, изобщо не бяха сигурни за него.

— Мълнии ли хваща? — попита тихо той.

На изопнатото ѝ лице бавно се изписа разбиране и тя замахна с ръце.

— Не, не! Не като... инак! — „Не като вас“, щеше да каже малко. — Едно нещо с жици, с колелета, големи глинени делви и Светлината знае само какво още. Вика им „мълнии“, а веднъж видях как един плъх налетя на една от делвите, на металните пръчки, дето стърчат отгоре. Изгори го досущ като мълния. — В гласа ѝ се прокрадна плаха надежда. — Ще му кажа да спре, ако пожелаете.

Опита се да си представи човек, който се вози на хвърчило, но представата му се стори смешна. А хващането на мълнии в делви надвишаваше въображението му. Все пак...

— Оставете ги да продължават, госпожо. Кой знае? Възможно е някое от тези изобретения да се окаже важно. Ако нещо проработи така, както се е очаквало, наградете онзи, който го е измислил.

На коравото, потъмняло от слънцето лице на Добрайн се изписа съмнение, колкото и да се мъчеше да го прикрие. Идриен кимна в мълчаливо покорство. Дори прилекна в лек реверанс, макар да й личеше много добре какво мисли за него: че я моли да остави свинете да летят, ако могат.

Ранд не беше убеден, че може да й възрази. Макар че, от друга страна, на някоя от „свинете“ наистина можеше да й пораснат криле. Все пак фургонът наистина се беше задвижил. Колко отчаяно му се искаше да остави нещо след себе си. Нещо, което да помогне на света да оцелее след Разрушението, което според Пророчествата той щеше да донесе. Цялата беда бе в това, че сам не знаеше какво ще е то, освен самите школи. Знаеше ли някой какво може да върши едно чудо? Светлина, толкова му се искаше да построи нещо, което да се опази за векове.

„Въобразявах си, че мога да строя — промърмори в главата му Луз Терин. — Но се заблуждавах. Ние не сме строители. Нито ти, нито аз, нито другият. Разрушители сме ние. Разрушители.“

Ранд потръпна и оправи косата си с ръка. Другият? Понякога гласът звучеше най-разумно в най-крайната степен на лудостта си. Следяха го. Добрайн едва успяваше да прикрие безпокойството си, Идриен не се и опитваше. Ранд изправи рамене, все едно че не беше станало нищо особено, и извади от палтото си два тънки пакета. На воська от външната им страна личеше знакът на Дракона. Токата на колана, която сега не носеше, служеше понякога за впечатляващ печат.

— С горното те назначавам за свой пълномощник в Кайриен. — Връчи пакетите на Добрайн. Третият остана под палтото до гърдите му, за Грегорин ден Лушенос, когото назначаваше за пълномощник в Иллиан. — За да не смее никой да ти оспорва властта, докато ме няма. — Добрайн щеше да се справи достатъчно добре с такава неприятност с помощта на ратниците си, но по-добре бе тя да се предотврати. Сигурно щеше да му я спести, ако всички знаят, че Преродения Дракон ще накаже нарушителите. — Има и заповеди за неща, които искам да се свършат, но за всичко останало ще решаваш сам. Когато лейди Елейн изяви официално претенцията си за трона, осигури й пълната си

подкрепа. — Елейн. О, Светлина небесна! Елейн и Авиенда. Те поне бяха в безопасност. Гласът на Мин сега прозвуча по-радостно. Сигурно най-сетне беше намерила книгите на майстор Фел. Щеше да я остави да го следва до смъртта си, защото не беше достатъчно силен да я спре. „Илиена — простена Луз Терин. — Прости ми, Илиена!“ Гласът на Ранд излезе от устата му студен като сърцето на зимата. — Сам ще разбереш кога да доставиш втория пакет. И дали ще го доставиш. Отвори го, ако потрябва, и сам реши според това, което съдържа. Ако решиш да не го правиш, или ако той откаже, ще избира някой друг. Не теб.

Сигурно прозвуча грубо, но физиономията на Добрайн си остана невъзмутима. Само леко повдигна вежди, като прочете името на втория пакет. Нищо повече. И се поклони изрядно. Изрядни хора бяха кайриенците.

— Ще направя, каквото казвате. Простете, но ми прозвуча сякаш се каните да отсъствате дълго.

Ранд сви рамене. Вярваше на Върховния лорд толкова, колкото на всеки друг. Почти.

— Знае ли човек? Времената са несигурни. Погрижи се Главната надзорница Тарсин да получи необходимите ѝ средства и да се открие школата в Кемлин. В Тийр също, стига нещата да не се променят.

— Ваша воля — повтори Добрайн и напъха пакетите под палтото си. И отново лицето му не изрази никакво чувство. Опитен играч в Играта на Домове беше този Добрайн.

Главната надзорница, от своя страна, интересно как успя да си придаде едновременно доволен и разочарован вид, и се зае съвсем ненужно да приглажда диплите на роклята си, какъвто навик имат жените, когато много се стараят да не кажат на глас онова, което им се върти в ума. Колкото и да се оплакваше от чудаци и философи, ревнива си беше за благополучието на своята Академия. Една сълза нямаше да пророни, ако другите школи изчезнеха и учените им трябваше да дойдат в Академията. Заедно с философите. Какво ли щеше да помисли за една определена заповед в пакета на Добрайн?

— Намерих всичко, което ми трябва — заяви Мин, остави рафтовете и тръгна към тях, залитайки под тежестта на натъпканите в дисагите книги. Простото ѝ кафяво палто и панталони бяха почти като онези, които носеше, когато Ранд за пръв път я срещна в Бейрлон. Все

мърмореше за тях, докато всички, които я познаваха, не решиха, че той я е помолил да си облича рокли. Сега обаче се усмихваше, доволно и малко закачливо.

— Дано товарните коне все още да са там, където ги оставихме. Иначе милорд Дракона ще трябва да стане кон и да си сложи дисаги.

Идриен зяпна възмутена, но Добрайн се подсмихна. Виждал беше Мин и преди.

Ранд се постара да се отърве от тях колкото може по-бързо, тъй като вече бяха чули и видели повече, отколкото му се искаше. Отпрати ги с последното предупреждение, че изобщо не се е появявал тук. Добрайн кимна, сякаш не беше очаквал друго. Идриен го изгледа умислено преди да излезе. Ако изтървеше нещо, което да се чуе от слуга или учен, до два дни щеше да го знае целият град. Във всеки случай не му оставаше много време. Дори наблизко да нямаше някой, който да разбере, че е отворил Портал, всеки, който се огледаше за признаци, щеше да надуши, че в града се е появил тавирен. А той не смяташе, че е дошъл моментът да се разкрива.

Когато вратата се затвори след тях, той изгледа Мин за миг, след което взе дисагите и ги метна на рамото си.

— Само твоите ли? — Тя пусна своите на пода, опря юмручета на бедрата си и се навъси. — Понякога наистина се държиш като овчар. Тия дисаги тежат като пълни с камъни. — Но прозвуча по-скоро развеселена, отколкото ядосана.

— Трябваше да вземеш по-малко книги — отвърна ѝ той, докато си слагаше ръкавиците, за да скрие драконите. — Или по-леки.

Обърна се към прозореца и изведнъж главата му се замая. Коленете му се подкосиха и той залитна, а в главата му блесна и се стопи нечие лице. Ранд стисна зъби да се съвземе и се стегна. И замайването изчезна. Луз Терин изпъшка дрезгаво някъде в сенките. Дали не беше неговото лице?

— Ако смяташ да ме караш да ги мъкна, откажи се — изръмжа Мин. — Виждала съм и по-добри преструвки. Хайде падни пак де!

— Вече не. — Когато преливаше, бе подготвен за това, което стана сега. Можеше донякъде да го контролира. Обикновено. Повечето пъти. Но този шемет без сайдин беше нещо ново. Сигурно просто се беше извърнал твърде бързо. А може би свинете наистина летяха.

Намести и нейните дисаги на другото си рамо. Мъжете в двора на конюшната още шетаха около онова нещо. Строяха. — Мин...

Челото ѝ моментално се навъси. Замълча за миг, докато и тя си сложи червените ръкавици и затропа с крак. Опасен знак у всяка жена, особено ако носи ножове.

— Разбрахме се вече, Ранд, ал-Тор, проклети Прероден Драконе! Ти няма да ме оставиш!

— Изобщо не ми е хрумвало такова нещо — излъга той. Много беше слаб. Не можеше да се насили да изрече думите, да я накара да остане. „Твърде слаб — помисли с горчивина, — а тя като нищо може да загине заради това, Светлината да ме изгори дано завинаги!“

„Ще те изгори“ — обеща Луз Терин.

— Само помислих, че трябва да знаеш какво вършим и какво ни предстои — продължи Ранд. — Не бях съвсем откровен. — Стегна се и сграбчи сайдин. Стаята се завихри и той яхна лавината от огън, лед и поквара, и коремът му натежа от гадост. Но успя да се удържи прав, без да залита. Едва. И едва успя да запреде сплитовете за Портала, отварящ се към заснежената поляна с двата коня, вързани на ниския дъбов клон.

Зарадва се като видя, че животните са си на мястото. Поляната се намираще доста встрани от най-близкия път, но все още се мяркаха скитници, изоставили домове и ферми, занаят и поминък, защото Преродения Дракон беше разкъсал всички връзки. Така поне твърдяха Пророчествата. От друга страна, на много от тези мъже и жени, с подбити крака и отгоре на всичко вече премръзнали, им бе омръзнало да търсят, без да имат никаква представа какво точно търсят. Дори тези невзрачни животни със сигурност щяха да изчезнат, ако някой ги намереше безпризорни. Имаше достатъчно злато да купи други, но не мислеше, че Мин много ще се зарадва да ходят цял час пеша до най-близкото село, където бяха оставили товарните коне.

Забърза се през поляната, преструвайки се, че залитането е заради дълбокия до коляно сняг, изчака само докато Мин се промъкне след него, и освободи Силата. Намираха се на петстотин мили от Кайриен и по-близо до Тар Валон, отколкото до всяко друго по-забележително място. Щом Порталът се затвори, Аланна в главата му се стопи.

— Не съвсем откровен ли? — отвърна недоверчиво Мин. За мотивите му, надяваше се той, или за каквото и да е друго, но не и за истината. Шеметът в главата и гаденето в корема също заглъхнаха, макар и по-бавно. — Ти си отворен като мида, Ранд, но и аз не съм сляпа. Най-напред Пътувахме до Руйдийн, където разпитва толкова надълго и широко за онова място, наречено Шара, че всеки би си помислил, че се каниш да ходиш там. — Леко се намръщи, поклати глава и изпъшка от усилие, докато преметне дисагите на гърба на кафявия си кон, но не остави книгите на снега. — Не бях допускала, че Айилската пустош ще изглежда така. Градът е по-голям дори от Тар Валон, въпреки че е наполовина в развалини. Всички онези фонтани и езерото. Не можах да видя отсрещния бряг. Мислех, че в Пустошта няма никаква вода. И беше студено като тук. Мислех, че в Пустошта е горещо!

— Лете през деня се изпържваш, но нощем пак измръзваш. — Той се почувства достатъчно добре, за да намести собствения си товар зад седлото на сивушкото. Почти достатъчно. Все едно, справи се. — Щом наистина знаеш всичко, какво правех според теб, освен да разпитвам?

— Същото като и в Тийр снощи. Да накараш всяка котка и всяка гарга да разбере, че си бил там. В Тийр попита за Чачин. Съвсем очевидно е. Мъчиш се да заблудиш всеки, който се опитва да отгатне къде си сега и къде смяташ да отидеш. — Тя отвърза юздите и се качи на седлото. — Е, сляпа ли съм?

— Очите ти са орлови. — Дано само и преследвачите му го разберяха така ясно. Или онзи, който ги командваше. Нямаше да е от полза, ако ги накараше да се запилят Светлината знае къде. — Мисля, че трябва да оставя още няколко лъжливи следи.

— Защо си губиш времето? Знаем, че имаш план. Знаем, че той е свързан с онова, дето е в дисагите ти... ша-ангреал ли беше?... и знам, че е важно. Не ме гледай толкова изненадано. Защо просто не продължиш с плана си, какъвто и да е той, а после да започнеш да оставяш лъжливи следи? Както и истинската, разбира се. Казваш, че ще тръгнеш срещу тях, когато най-малко очакват. Едва ли ще можеш да го направиш, освен ако не те последват там, където сам искаш.

— Жалко, че започна да четеш книгите на Херид Фел — измърмори кисело той и се покатери на седлото на сивушкото. Главата

му се замая съвсем малко. — Твърде много неща отгатваш. Мога ли вече да скрия тайна от теб?

— Никога не си могъл, главо овча — засмя се тя и добави, противоречейки си: — Но какво все пак си наумил? Освен убийството на Дашива и останалите де. Все пак, щом пътувам с теб, имам право да знам. — Сякаш не беше настояла сама да тръгне с него.

— Да прочистя мъжката половина на Извора — отвърна той.

Колко кратко прозвуча. Велик замисъл. Повече от велик. Грандиозен, щяха да кажат някои. Според реакцията на Мин все едно обяви, че се кани да излезе на следобедна разходка. Тя само го изгледа и го изчака да продължи.

— Не зная колко време ще ми отнеме, а започна ли го, смятам, че всички на хиляда мили околоръст, които могат да преливат, ще разберат, че нещо става. Съмнявам се, че ще мога просто да спра Дашива и останалите, или Отстъпниците, ако изведнъж се появят да видят какво става. С Отстъпниците едва ли ще мога да направя нещо, но останалите мисля, че мога да довърша, с малко късмет. — Навярно това, че беше тавирен, щеше да му даде помощта, от която така се нуждаеше.

— Ако разчиташ на късмета, или Корлан Дашива, или Отстъпниците ще те съдвчат за закуска — отвърна тя и смуши коня. — Може пък аз да измисля по-добър план. Хайде. В хана можем да се стоплим. Надявам се, че поне ще хапнем прилично, преди да тръгнем.

Ранд я изгледа изумен. Все едно че петима ренегати ашаман, да не говорим за Отстъпниците, бяха за нея по-малка досада от болен зъб. Срита сивушкото, край него захвърча сняг, догони я и продължиха мълчаливо. Все още криеше някои тайни от нея. Това гадене, което изпитваше при всяко преливане например. То беше първата причина най-напред да се заеме с Дашива и останалите. Даваше му време да надмогне гаденето. Доколкото беше възможно. Ако не успееше, изобщо не беше сигурен каква полза ще има от двата тер-ангреала, които се подрусваха зад седлото му.

ГЛАВА 1

ПРОРОКЪТ

Колелото на Времето се върти и Вековете идват и си отиват, оставяйки спомени, които се превръщат в легенди. Легендите заглъхват в мит и дори митът отдавна е забравен, когато породилият го Век се върне отново. В един Век, наричан от някои Третия век, Век, чието идване предстои, и Век отдавна отминал, над Аритския океан се надигна вятър. Вятърът не беше началото. Няма начала, нито краища при въртенето на Колелото на Времето. Но беше някакво начало.

На изток задуха вятърът, над студените сиво-зелени океански вълни и към Тарабон, където корабите, вече разтоварени или чакащи реда си да влязат в залива на Танчико, се поклащаха на котва край ниския бряг. Други кораби, малки и големи, изпълваха огромния залив, и баржи, превозващи хора и товар, защото нямаше празно място по нито един от градските кейове. Жителите на Танчико се бяха наплашили, след като градът им падна в ръцете на новите господари, с техните странни порядки и още по-странни същества, и жени, можещи да преливат, които държаха окаишени. Още повече се наплашиха, когато пристигна тази флота, зашеметяваща въображението с размерите си, и започна да сипе не само войници, но и търговци с остри погледи, занаятчии с невиджани сечива и дори цели домочадия с фургони, пълни със земеделски сечива и странни растения. Но имаше нов крал и нова панархеса и макар кралят и панархесата да дължаха васална вярност на някаква далечна императрица, макар сеанчанските благородници да обитаваха повечето палати и да изискваха повече покорство от всеки тарабонски владетел или владетелка, животът за повечето хора не се беше променил много, а доколкото се беше променил, бе към по-добро. Сеанчанската „Кръв“ рядко влизаше в досег с простия народ, а с необичайните порядки се свикваше. Безвластието, опустошило страната, вече бе само спомен, а с него — и гладът. Бунтовниците, разбойниците и Заклетите в Дракона, които бяха опустошавали земята, бяха изловени или изтласкани към Равнината на

Алмот и търговията отново се задвижи. Ордите изнемощели от глад бежанци, струпани по улиците на града, се бяха върнали по селата и фермите си. А новопристигащите не се задържаха в Танчико толкова дълго, че градът да не може да ги издържи. Въпреки снеговете войници, търговци, занаятчии и селяни се развърщаха навътре в страната на пълчища от десетки хиляди, но леденият вятър кротко замиташе Танчико и след толкова сурови премеждия хората дори изпитваха доволство от съдбата си.

На левги на изток задуха вятърът, усилваше се и затихваше, разделяше се, но не секваше, на изток и след това възви на юг, през гори и равнини, загърнати от зимата, с оголени клони и изсъхнала трева, докато накрая не прекоси някогашната граница между Тарабон и Амадиция. Все още си беше граница, но само на думи. Нямаше ги обичайните митнически постове, нито стражите. На изток и юг, покрай южните подножия на Мъгливите планини, и се завихри покрай високите стени на Амадор. Завладения Амадор. Знамето на върха на масивната Крепост на Светлината заплющя под напора на вятъра и златният ястреб на него сякаш наистина полетя, стиснал в ноктите си мълнии. Малцина от местните жители напускаха домовете си освен при крайна нужда, а и тези малцина бързаха по замръзналите улици, плътно загърнати в дебелиите си наметала и свели очи към земята. Свели очи не само за да гледат къде стъпват по хлъзгавата каменна настилка, но и за да не виждат някой случайно минаващ сеанчанец, яхнал звяр, подобен на котка, само че с бронзови люспи и голям като кон, или тарабонците с железни була, пазещи на групи някогашни Чеда на Светлината, сега оковани във вериги и подложени на животински труд — да теглят фургоните със смет извън града. Едва от месец и половина в прегръдката на Сеанчан, хората в престолния град на Амадиция усещаха хапещия вятър като бич, и онези от тях, които не проклинаха съдбата, разсъждаваха напусто какви ли грехове са им донесли това наказание.

На изток продължи воят на вятъра, над опустошена земя, където имаше толкова изпепелени села и порутени ферми, колкото и все още обитавани от хора. Снегът покриваше обгорели греди и изоставени обори и смекчаваше с белотата си грозната гледка, макар да добавяше към смъртния глад смъртен студ. А и все още се срещаха там мечове, секири и копия, готови да сеят още смърт. Още на изток продължи и

застена с погребалната си песен над незащитената от крепостни стени Абила. Над стражевите кули на този град не се вееха знамена, защото тук бе Пророкът на лорд Дракона, а Пророкът нямаше нужда от друго знаме освен от името си. В Абила хората тръпнеха повече от името на Пророка, отколкото от вятъра. Впрочем хората навсякъде тръпнеха от неговото име.

Перин Айбара крачеше към високата къща на някакъв търговец, сега обитавана от Масема, без да обръща внимание на шибация наметалото му вятър. Обедното слънце не грееше и мразовитият въздух хапеше жестоко. Лицето на Перин бе спокойно, макар да беше толкова ядосан, че не усещаше дори студа. Едва удържаше ръцете си да не посегнат към дръжката на секирата. Масема нямаше да го нарече Пророка, поне в ума си — никога! — Масема най-вероятно беше кръгъл глупак и със сигурност безумец. Властен глупак при това, повластен от повечето крале, и безумец на всичко отгоре.

Телохранилите на Масема изпълваха улицата от единия до другия край и продължаваха нататък по ъглите на другите улици. Кокалести типове, навлекли крадени копринени одежди, безбради чираци с дрипави палта, доскоро шишкови търговци, облечени в останките от някогашните си фини вълнени палта. Дъхът им излизаше на бяла пара и някои, които нямаха наметала, потръпваха от студа, но всички стискаха кой копие, кой арбалет. Все пак, външно поне, не изглеждаха враждебни. Знаеха, че се познава с Пророка, и го зяпаха така, сякаш очакваха да подскочи и да полети. Или най-малко да направи няколко кълбета във въздуха. Ноздрите му отделиха мириса на пушека от градските комини. Повечето мъже воняха на стара пот и немити тела, на нетърпение и страх. И на някаква странна треска, която не бе разпознавал досега, треска, отразила лудостта на самия Масема. Враждебни или не, можеха да го убият, както и всеки друг, стига Масема да им кажеше една дума. Цели народи бяха готови да изколят, стига Масема да им кажеше една дума. Докато ги душеше, изпита по-смразяващ студ дори от зимния вятър. Зарадва се като никога досега, че бе отказал на Файле да дойде с него.

Мъжете, които бе оставил с конете, играеха на зарове до животните, или поне се правеха, че играят върху разчистените от снега камъни. Не можеше да се разчита на Масема, така че те обръщаха повече внимание на къщата и стражите ѝ, отколкото на играта.

Тримата Стражници наскочаха, щом се появи, и очите им се извърнаха към спътничките му, крачещи след него. Знаеха какво са изпитали техните Айез Седай там, вътре. Неалд се оказа по-муден, спря се да прибере заровете и монетите. Вятърничав човек беше този ашаман, все поглаждаше къдравите си мустаци, перчеше се и се подхилваше на жените, но сега се изправи на пръсти, изпънат и наежен като котарак.

— Помислих, че ще трябва да си пробиваме път с бой — промърмори Илиас до рамото на Перин.

Златните му очи обаче грееха кротко. Висок и мършав старец с плъстена шапка с широка периферия, с побеляла коса, стигаща до кръста му, и дълга брада, спускаща се до гърдите. С дълъг нож на колана, вместо меч. Нищо, че е бил Стражник навремето. И все още беше, в известен смисъл.

— Това е единственото, което стана като хората — отвърна му Перин и взе юздите на коня си от Неалд. Ашаманът вдигна въпросително вежда, но Перин поклати глава — не го интересуваше въпросът — и Неалд не каза нищо, а само подаде юздите на втория кон на Илиас и се метна на своя пъструшко.

Перин нямаше време да се занимава с въсенето на мурандиеца. Ранд го беше изпратил да му доведе Масема и Масема идваше. Както винаги напоследък, щом се сетеше за Ранд, в главата му се завихряха цветове, и както винаги той се постара да не им обръща внимание. Масема беше твърде тежък проблем за Перин, за да си губи времето с някакви си цветове. Проклетникът Масема смяташе за светотатство, ако някой друг освен Ранд докосва Единствената сила. Ранд според него не беше всъщност смъртен: той беше самата въплътена Светлина! Така че никакво Пътуване, никакъв бърз отскок от Кайриен през Портал, отворен от някой ашаман, колкото и да се беше мъчил Перин да вкара малко разум в главата на Масема. Щяха да яздят всичките тези над четиристотин левги през Светлината само знае какво. И при това да пазят в пълна тайна кои са самите те, както и кой е Масема. Такива бяха разпорежданията на Ранд.

— Остава само един начин, за който се сещам, момче — рече Илиас, сякаш го беше чул да си говори на глас. — Но шансът е малък. Сигурно ще е по-добре да го ударим тояга по главата и да си пробием път с бой.

— Знаем — изръмжа Перин.

Беше го обмислял неведнъж, докато спореха. С ашаманите, Айез Седай и Мъдрите с тях, все преливащи, можеше и да се окаже възможно. Но беше видял с очите си битка, водена с Единствената сила — хора за миг разкъсани на жалки кървави късове и земята, изригваща огън. Докато свършат, Абила щеше да се превърне в касапница. Доколкото зависеше от него, нямаше да позволи това да стане отново.

— Какво ще си помисли според теб Пророкът? — попита Илиас.

Перин трябваше да разтърси глава, за да си прочисти ума от Думайски кладенци и от Абила, която щеше да заприлича на Думайски кладенци, преди да се сети за какво го пита Илиас.

— Не ме интересува какво ще си помисли.

Масема щеше да му създаде неприятности, за това спор нямаше.

Перин почеса раздражено брадата си. Трябваше да я подкастри. Да накара някой да му я подкастри, по-точно. Ако вдигнеше ножиците, Файле щеше да му ги вземе и да ги даде на Ламгвин. Още му се струваше невероятно, че чворестият гърбушко с насеченото от белези лице става за личен слуга. Светлина! Личен слуга. Все се мъчеше да влезе в крак с Файле и шантавите й салдейски порядки, но колкото повече влизаше, тя толкова повече докарваше нещата така, че на нея да й харесва. Жените бездруго все това правеха, разбира се, но понякога му се струваше, че е заменил една вихрушка с друга. Сигурно трябваше да опита с майсторското си викане, което, изглежда, толкова й харесваше. Човек в края на краищата трябваше да може да подреже с ножица собствената си брада, щом иска! Но се съмняваше, че ще може. Много беше трудно да й вика, когато тя се развиваше първа. Все едно, глупаво беше да мисли за тези неща точно сега.

Загледа останалите си спътници, докато яхаха конете си. Сечива, които му бяха нужни, за да свърши трудна работа. Боеше се, че Масема ще направи пътуването най-трудната работа, с която се бе залавял, а сечивата му бяха разнебитени.

До него спряха Сеонид и Масури, придърпали качулките, за да скрият лицата си. В тънкия аромат на парфюмите им се прокрадваше остър като бръснач оттенък: трепет на страх, но сдържан. Ако му паднеше сгода, Масема щеше да ги убие на място. И стражите му можеха да посегнат, ако разпознаеха лицата на Айез Седай. При толкова много мъже наоколо все някой можеше да ги разпознае.

Масури бе почти с педя по-висока, но Перин все пак стърчеше над главите и на двете. Без да обръщат внимание на Илиас, двете Сестри се спогледаха и Масури заговори тихо:

— Разбра ли сега защо трябва да бъде убит? Този човек... бяс го е хванал.

Е, Кафявата рядко си мереше приказките. Не цепеше басма на никого. За щастие никой от стражите не беше толкова близо, че да я чуе.

— Можеше да намериш по-подходящо място да го кажеш — измърмори той.

Не искаше да слуша отново доводите ѝ. Нито сега, нито после, но особено сега и тук. И изглежда, нямаше да му се наложи.

Зад двете Айез Седай изникнаха Едара и Кареле, увидели главите си с тъмните шалове. Краищата, провиснали на гърдите и гърбовете им, едва ли ги предпазваха много от студа, но пък Мъдрите повече ги притесняваше снегът, и то само защото това нещо съществува. Потъмнелите им от слънцето лица от скала да бяха изсечени, щяха да изразяват повече, но мирисът им беше като стоманен шип. Сините очи на Едара, обикновено толкова сдържани и мъдри, че изглеждаха непривично на младото ѝ лице, сега бяха твърди също като този шип. Кротостта ѝ, разбира се, прикриваше стомана. Добре наточена.

— Тук не е място за приказки — кротко каза Кареле на Айез Седай, докато затъкваше немирния кичур рижка коса под шала си. Висока беше като мъж и винаги кротка. За Мъдра. Което означаваше само, че няма да ти захапне носа преди първо да те е предупредила. — На конете.

И двете по-ниски жени набързо направиха реверанс и заприпкаха да се метнат на седлата, все едно че изобщо не бяха Айез Седай. И не бяха, поне за Мъдрите. Перин помисли, че никога няма да свикне с това. Въпреки че Масури и Сеонид, изглежда, бяха свикнали.

Двете Мъдри последваха чирачките си Айез Седай, а той въздъхна и се метна на Стъпко. Жребецът заподскача нетърпеливо — прекалено бе стоял на едно място, — но Перин го удържа с натиск на коленете и здрава ръка. Айилките се качиха непохватно, въпреки старателните си упражнения през последните няколко седмици, и тежките им поли се надигнаха над облечените във вълнени чорапи бедра. Виж, за Масема бяха съгласни с двете Сестри, както и с

останалите Мъдри в лагера. Как да го носиш сега този кипнал казан чак до Кайриен, без да си опариш ръцете?

Грейди и Ейрам вече се бяха качили на конете си и той не можа да отличи техните миризми сред другите. Нямаше и нужда. За Грейди винаги беше смятал, че прилича на селяк, въпреки черното му палто и сребърния меч на ръката. Но не и сега. Вкаменен като статуя на седлото, ашаманът оглеждаше стражите на Пророка с мрачния поглед на човек, който се двоуми кого да удари първо. Виж, Ейрам с неговото калайджийско палто с дразнещ очите жлъчнозелен цвят, с дръжката на меча, щръкнала над рамото му... лицето на Ейрам грееше така възбудено, че сърцето на Перин потъна в петите. В Масема Ейрам бе видял човек, отдал живот, сърце и дух на Преродения Дракон. А за Ейрам Преродения Дракон стоеше по ранг малко след Перин и Файле.

„Не направи добро на момчето — бе казал веднъж Илиас на Перин. — Помогна му да се освободи от това, в което вярваше, и сега единственото, в което му остана да вярва, си ти и този меч. Никак не е достатъчно, не само за него, за никого не е.“ Илиас познаваше Ейрам още като Калайджия, преди да вземе меча.

Казан с кипнала гозба, която можеше да се окаже и отровна за някого.

С колкото и възхита да бяха гледали стражите Перин, не помръднаха да направят път, докато някой не им извика от един прозорец на къщата. Едва тогава се отдръпнаха, и то колкото да пропуснат ездачите да минат един по един. Да се добереш до Пророка без разрешение никак не беше лесно. А да го напуснеш без разрешение беше невъзможно.

След като най-сетне се измъкнаха от Масема и охраната му, Перин наложи колкото се може по-бърз ход през претъпканите улици. До скоро Абила бе представлявала голямо и процъфтяващо селище, с каменните си пазарища и стигащите до четири етажа сгради с покриви от каменни плочи. Все още беше голямо, но на мястото на доскорошни жилищни сгради и ханове се мяркаха жалки купища развалини. Нито една странноприемница не бе оцеляла в Абила, или пък къща, чиито обитатели не бяха побързали да възхвалят славата на лорд Преродения Дракон. Ядосаше ли се Масема, не се церемонеше.

Повечето от хората по улиците не приличаха на местни жители — сива тълпа, облечена в груби дрехи от бозав шаяк; отдръпваха се

боязливо да им сторят път. Деца не се мяркаха, нито кучета. Гладът тук мъчеше и хора, и животни. И навсякъде беше пълно с въоръжени мъже, които газеха в мръсния, разкалян снощен сняг, блъскаха и събаряха хората, не успели навреме да се дръпнат от пътя им, и принуждаваха дори волските впрягове да ги заобикалят. Виждаха се навсякъде. В градчето сигурно имаше хиляди като тях. Армията на Масема бе дрипава сган, но поне досега четта ѝ компенсираше всичко, което ѝ липсваше. Слава на Светлината, че се съгласи да вземе със себе си само сто души. Цял час се наложи да спорят за бройката, но накрая се съгласи. Накрая бе победило желанието на Масема да стигне бързо при Ранд, въпреки че за Пътуване не искаше и да чуе. Малцина от следовниците му разполагаха с коне, а колкото повече тръгнаха пеша, толкова по-бавно щяха да стигнат. Поне щеше да пристигне в лагера на Перин, докато се стъмни.

Перин не забеляза други конници. Привличаха погледите на мъжете с оръжия — студени, трескави погледи. Много често при Пророка идваха добре облечени хора, разни благородници и търговци, с надеждата, че лично изразеното покорство ще им донесе повече благословия и по-малко наказания, но обикновено си тръгваха пеша. Свитата му обаче никой не се опита да спре, само дето се налагаше да заобикалят отдалече тълпите следовници на Масема. Щом напускаха на коне, значи такава е била волята на Масема. При все това на Перин не се наложи да напомня на останалите да се движат вкупом. Из Абила се долавяше някакво смътно чувство на изчакване и никой, който имаше капка ум в главата, не държеше да се окаже наблизко, когато това изчакване свърши.

Перин изпита облекчение, когато Балвер подкара коня си по една странична улица недалече от дървения мост, извеждащ извън града. Още по-голямо бе облекчението му, след като прекосиха моста и подминаха последните стражи. Сбръчканият дребен мъж с чворестите пръсти и протритото бозаво палто, провиснало на гърба му, можеше да се грижи достатъчно добре за себе си въпреки окаяната си външност, но Файле градеше подобаваща за истинска благородничка домашна свита и никак нямаше да остане доволна, ако Перин допуснеше нейният секретар да пострада. Нейният, както и на Перин. Перин не беше сигурен дали му харесва много, че си има секретар, но трябваше да признае, че човекът притежава и други дарби освен добрия почерк.

Което доказва веднага щом се ометоха от града и навлязоха сред ниските гористи хълмчета. Повечето бяха оголени и тъмни, а малкото, които бяха опазили листа и иглички, стояха като ярки зелени петна по околната белота. По пътя бяха сами, но замръзналият сняг в коловозите ги забавяше.

— Простете, милорд Перин — измърмори Балвер и се наведе, за да може да го види покрай рамото на Илиас, — но случайно подочух някои неща в градчето, които може би ще ви заинтересуват. — Окашля се дискретно в ръка и побърза да придърпа бозавото палто около тялото си.

Илиас и Ейрам изостанаха, без да дочакат подканящия жест на Перин. Всички бяха свикнали с желанието на сухия дребен мъж да си говори насаме с „лорда“. Перин така и не можеше да разбере защо Балвер толкова държи никой да не разбере, че човърка за сведения във всяко градче и селце, през което минеха. Трябваше да знае вече, че Перин обсъжда това, което научи, с Файле, както и с Илиас. Но в човъркането го биваше.

Двамата продължиха сами и Балвер килна глава на една страна, за да го гледа.

— Всъщност имам две новини, милорд. И ми се струва, че едната е важна, а другата — спешна. — Спешна или не, но гласът му прозвуча сухо като шумящите под копитата мъртви листа.

— Колко спешна? — Перин беше готов да се обзаложи каква ще е първата новина.

— Доста според мен, милорд. Крал Ейрлон се е сразил със сеанчанците край град Джерамел, на около сто мили западно оттук. Станало е преди десетина дни. — За миг Балвер се нацупи раздражено. Не обичаше неточностите. Никак не обичаше да не знае кое точно как и кога е станало. — Надеждната информация е оскъдна, но няма съмнение, че армията на Амадиция е съкрушена. Войските са избити, пленени или пръснати. Много ще се изненадам, ако някъде са останали заедно повече от стотина души, а и те скоро ще се захванат с разбойничество. Самият Ейрлон е пленен с целия му двор. Амадиция вече няма благородници от достатъчно висок ранг.

Перин си отбеляза наум, че губи баса. Обикновено Балвер започваше донесенията си с Белите плащове.

— Жалко за Амадиция. Най-малкото за пленените хора. — Според Балвер сеанчанците се разправяха много сурово с всички, опълчили им се с оръжие. Значи Амадиция бе останала без армия и без благородници, които да съберат и да предвождат нова. Нищо не можеше да спре сеанчанците да настъпват толкова бързо, колкото пожелаят, макар че настъпваха достатъчно бързо и когато срещаха съпротива. Трябваше да тръгнат веднага щом Масема пристигне в лагера и да продължат толкова бързо, колкото позволят силите на хората и конете.

Каза го и Балвер кимна с одобрителна усмивка. Много се радваше, когато Перин разбира стойността на донесенията му.

— Още нещо, милорд — продължи той. — Белите плащове също са се включили в битката, но накрая Валда явно ги е изтеглил от бойното поле. Късмета на Тъмния има този човек. Изглежда, никой не знае къде са отишли. По-точно, мълвата сочи най-различни посоки. Мен ако питате, бих заложил, че е на изток. Надалече от сеанчанците. — И към Абила, естествено.

Значи не беше съвсем изгубил баса. Макар че Балвер не започна с това. Наравно, да речем. Далече пред тях един ястреб се издигна високо в безоблачното небе и литна на север. Щеше да стигне лагера много преди него. Перин си спомни, че имаше времена, когато грижите му бяха толкова малко, колкото на този ястреб. Поне в сравнение със сега. Беше много отдавна.

— Подозирам, че Белите плащове са по-загрижени да избегнат сеанчанците, отколкото да притесняват нас, Балвер. Все едно, не мога да се движа по-бързо заради тях, отколкото заради сеанчанците. Те ли бяха втората ти новина?

— Не, милорд. Само интересна подробност. — Балвер, изглежда, мразеше Чедата на Светлината и особено Валда — въпрос на грубо отношение към него преди време, навярно — но като всичко останало у този човек и омразата му бе някак суха и хладна. Безстрастна. — Втората новина е, че сеанчанците са имали и друга битка, този път в южна Алтара. Срещу Айез Седай, изглежда, макар някои да споменават и за преливащи мъже. — Балвер леко се извърна на седлото и погледна към Грейди и Неалд в черните им палта. Грейди си говореше с Илиас, а Неалд с Ейрам, но и двамата ашамани следяха нащрек околния лес също като Стражниците, яздещи в тила. Айез

Седай и Мъдрите също си говореха тихо. — Но с когото и да са се сражавали, милорд, ясно е, че сеанчанците са изгубили и са хукнали презглава към Ебу Дар.

— Добра новина — сухо каза Перин.

В главата му отново пробяга картината от Думайски кладенци, но този път по-ярка и жива. За миг отново се озова опрял гръб в широкия гръб на Лоиал. Сражаваше се отчаяно, сигурен, че всеки дъх ще му е последният. За пръв път през този ден потръпна. Добре поне, че Ранд знаеше за сеанчанците. Поне не се налагаше и за това да се грижи.

Усети, че Балвер го наблюдава. С преценяващ поглед, като птица, оглеждаща странно насекомо. Забелязал беше потръпването му. Малкият мъж обичаше да знае всичко. Но имаше някои тайни, които нямаше да научи никога.

Погледът на Перин отново се върна на ястреба, вече едва видим дори за неговите очи. Напомни му за Файле, за неговата свирепа соколица. За красивата му жена соколица. И той изтласка от ума си всякакви сеанчанци, Бели плащове, битки и дори Масема. Поне за малко. И подвикна на останалите:

— По-бързо!

Ястребът можеше да види Файле преди него, но за разлика от птицата, той щеше да види любовта на сърцето си. И днес нямаше да ѝ вика. Каквото и да направеше тя.

ГЛАВА 2

ПЛЕН

Ястребът скоро се скри от погледа му и пътят си остана пуст, но колкото и да изгаряше Перин от нетърпение, замръзналите коловози заплашваха да счупят краката на конете и вратовете на ездачите, затова се наложи да продължат бавно. Вятърът бе вледеняващ и обещаваще, че и утре ще вали сняг. Следобедът преваляше, когато пътят свърна от дърветата и продължи през дълбоките до коленете на животните бели преспи в последната миля до горския лагер, където беше оставил мъжете от Две реки и айилците, майенците и геалданците. И Файле.

Нищо не се оказа така, както очакваше да го завари.

Всъщност, както обикновено, биваците сред дърветата бяха четири, но лагерните огньовете на Крилатата гвардия димяха изоставени около пъстрите шатри на Берелайн, с търкалящи се наоколо котли и разхвърлян по снега багаж. Същите следи от прибързано изтегляне бяха осеяли отъпкания терен, където се бяха настанили до тази заран войниците на Алиандре. Единствените признаци на живот и на двете места бяха конярите, налбантите и коларите, загърнати в дебелите си вълнени наметала и скупчени край коневръзите и товарните коли. Всички гледаха натам, накъдето и той извърна очи и не можа повече да ги откъсне.

На около петстотин крачки от скалистия хълм, на който Мъдрите бяха разпънали ниските си шатри, се бяха строили настръхнали в сивите си палта майенците — към деветстотин души. Конете тъпчеха нервно, студеният вятър развяваше червените плащове и дългите червени ленти на върховете на пиките. Почти до брега на замръзналия поток геалданците с не по-малко дългите си пики, но със зелени ленти, бяха образували бойно каре. Зелените връхни палта и металните доспехи на конниците изглеждаха убито в сравнение с яркочервените майенски шлемове и нагръдници, но командирите блестяха в посребрените си брони и пурпурни палта и плащове, със също така обшити с пурпур сбруи и чулове под седлата. Впечатляваща гледка,

като излезли на парад мъже. Само че не беше парад. Крилатите гвардейци бяха с фронт към геалданците, геалданците — с фронт към хълма. А пък на билото на хълма се бяха подредили мъжете на Две реки, С дългите си лъкове в ръце. Слава на Светлината, никой все още не беше стрелял, но стрелите им бяха на тетивите. Лудост!

Перин смуши дорестия жребец и подкара почти в галоп през дълбокия сняг, следван от другите, докато не стигна челото на геалданския строй. Берелайн беше там, в обшитата си с кожа червена пелерина, както и Гален, едноокият капитан на Крилатата гвардия, и Анура, съветничката й Айез Седай. И тримата явно се караха с първия капитан на Алиандре — нисьък, як и набит тип на име Джерард Арганда, който клатеше толкова силно глава, че твърдите бели пера на шлема му трепкаха. Първата на Майен изглеждаше толкова освирепяла, че бе готова желязо да захапе, зад айезседайското спокойствие на Анура си личеше едва прикрито раздражение, докато Гален опипваше нервно шлема с червените пера, висящ на седлото му, и се чудеше дали да си го сложи. Щом видяха Перин, те прекъснаха спора и извърнаха конете си към него. Берелайн седеше изправена на седлото, но вятърът развяваше черната й коса, а бялата й кобила тръпнеше — пяната след лудата езда вече замръзваше по хълбоците й.

При толкова хора наоколо беше трудно да се доловят отделните им миризми, но Перин и без помощта на ноздрите си усети, че голямата беда виси на косъм. Докато успее да им извика сърдито какво в името на Светлината си въобразяват, че правят, Берелайн заговори с толкова лъскава официалност, че го накара да примигне.

— Лорд Перин, двете с вашата лейди съпруга бяхме излезли на лов с кралица Алиандре, когато ни нападнаха айилците. Аз успях да се отскубна. Никой друг от групата все още не се е върнал и е възможно айилците да са ги взели в плен. Изпратих отряд пиконосци да разузнаят. Бяхме на десетина мили на югоизток оттук, така че до вечерта трябва да се върнат с вести.

— Файле е пленена? — изломоти Перин. Още преди да навлязат в Амадиция от Геалдан чуха за айилци, които палят села и плякосват, но все се оказваше някъде другаде, през едно-две села, ако не и подалече. Никога не беше толкова близо, че да ги притеснят или да ги убедят, че е нещо повече от мътва. Не и след като трябваше да изпълни заповедите на проклетия Ранд ал-Тор! Виж какво му струваше сега!

— Защо още се маете тук? — извика високо той. — Защо всички не сте тръгнали да я търсите? — Чак сега усети, че се е развикал. Искаше му се да завие вълчи, да ги разкъса. — Светлината всички ви да изгори дано, какво чакате?

Безстрастният ѝ отговор, все едно му докладваше колко зоб е останал за конете, го прободеше като остър шип и само усили гнева му. Още повече, че беше права.

— Хванаха ни в засада двеста-триста души, лорд Перин, но знаете не по-зле от мен, че има поне още десет такива банди, които върлуват в околностите. Тръгнем ли да ги гоним със сила, може да влезем в битка, която да ни струва скъпо, срещу айилци, без да знаем дори дали точно те държат в плен съпругата ви. Или дори дали все още е жива. Първо трябва това да разберем, лорд Перин, иначе всичко друго е безполезно.

„Дали все още е жива“. Перин потръпна. Студът изведнъж стигна до костите му. Трябваше да е жива! Трябваше. О, Светлина, трябваше да ѝ позволи да дойде с него в Абила. Лицето на Анура, обкръжено от тарабонските плитки, го гледаше съчувствено. Изведнъж той усети болка в дланите си, стиснали до изнемога юздите. Отпусна ги с усилие и размърда пръсти под дебелите ръкавици.

— Тя е права — каза тихо Илиас. — Овладей се. Забъркаш ли се е айилците, рискуваш да загинеш. И сигурно ще доведеш още много хора до лош край. Каква полза от смъртта, ако жена ти пак си остане в плен? — Опита се да го каже небрежно, но Перин подуши колко е напрегнат. — Все едно, ще я намерим, момко. Жена като нея може и да им е избягала. И да се опитва да се добере дотук пеша. С рокля ще ѝ трябва време. Съгледвачите на Първата ще ѝ намерят дирите. — Поглади дългата си рошава брада и се изкикоти, не особено доволен от хрумването си. — Ако не намеря нещо повече от майенци, кора ще ям. Но ще ти я върна.

Не можеше да го заблуди.

— Да — хрипливо отвърна Перин. Никой не можеше да се измъкне пеш от айилците. — Тръгвай веднага. Побързай. — Изобщо не можеше да го заблуди. Илиас очакваше да намери Файле мъртва. Трябваше да е жива, а това означаваше, че е в плен, но по-добре пленничка, отколкото...

Не можеха да си говорят безмълвно като с вълците, но Илиас се поколеба, доловил сякаш мислите на Перин. Но не се опита да ги опровергае и тръгна на югоизток. Ейрам го последва, лицето му бе помръкнало. Някогашният Калайджия никак не обичаше Илиас, но почти толкова силно, колкото го ненавиждаше, боготвореше Файле, ако не за друго, то защото беше жената на Перин.

Нямаше да е от полза да осакатят животните, каза си Перин и се намръщи. А му се искаше да препуснат. Тънки пукнатини като паяжина пропукаха душата му. Върнеха ли се с лоша вест, щеше да се пръсне. За негова изненада, тримата Стражници подкараха конете си през дърветата след Илиас и Ейрам, сред пелени от сняг, вълнените им наметала се развяваха.

Съзве се някак и кимна благодарно на Масури и Сеонид, като включи в жеста си Едара и Кареле. Която и от двете да го беше предложила, ясно бе коя е разрешила. Като мярка за сигурност Мъдрите бяха постановили никоя Айез Седай да не си позволява инициативи. Особено да се разпореждат. Сигурно им се искаше, но никоя от двете не изрази повече тревога от едно трепване на миглите.

Не всички гледаха отдалечаващите се мъже. Анура ту излъчваше съчувствие към него, ту поглеждаше боязливо Мъдрите с крайчеца на окото си. За разлика от другите две, тя нищо не бе обещавала, но айилките я безпокояха почти колкото тях. Гален гледаше с едно око Берелайн, очаквайки знак да извади меча, който стискаше, а с другото не изпускаше Перин, макар лицето му да си оставаше гладко и невъзмутимо. Грейди и Неалд също му хвърляха бързи и мрачни погледи. Балвер седеше като врабец, кацнал на седлото, правеше се на невидим и слушаше всичко.

Арганда подкара пъстрия си жребец покрай черния боен кон на Гален, без да я притеснява гневният едноок поглед на майенеца. Устата на капитана на Първата се размърда ядно зад лъскавите решетки на шлема пред лицето му, но Перин не чу нищо. Умът му изцяло беше изпълнен с Файле. О, Светлина, Файле! Сякаш бяха стегнали гърдите му с железни обръчи. Беше на ръба на паниката и едва се удържаше над пропастта.

Отчаяно посегна с ума си да подири вълците. Илиас сигурно вече го беше опитал — Илиас нямаше да се поддаде на паниката при такава новина, — но трябваше и той да опита.

Потърси и ги намери. Глутниците на Трипръстия, на Студена вода, на Здрача и на Пролетния рог. Със зова му за помощ се понесе и болката, но вместо да намалее, тя още повече се усили. Бяха чули Младия бик и му съчувстваха за загубата на неговата „тя“, но се държаха настрана от двуногите, които плашеха всичката плячка по пътя си и носеха смърт за всеки самотен вълк. Наоколо гъмжеше от глутници на двуноги, пешаци или яхнали четириногите със здравите копита, и вълците не можеха да му кажат дали някоя от тях е тази, която търси. За тях двуногите си бяха двуноги, неразличими едни от други освен онези, които можеха да преливат, и малцината, които можеха да говорят с тях. Оплачи я, казаха му, а след това продължи и ще я срещнеш отново във Вълчия сън.

Един по един образите, които нахлуха в ума му, заглъхнаха, само един се задържа по-дълго. Оплачи я и после ще я срещнеш отново във Вълчия сън. След това и той се стопи.

— Чуваш ли ме? — грубо го попита Арганда. Не беше от благородниците с гладки и невъзмутими лица и макар да бе натруфен с коприни и въпреки златните инкрустации по посребрената броня, изглеждаше точно такъв, какъвто си беше — побелял ветеран, вдигнал пиката още като момче, и с десетки белези по лицето. Тъмните му очи грееха почти толкова трескаво, колкото на хората на Масема. Лъхтеше на гняв и на страх. — Онези диваци са пленили и кралица Алиандре!

— Ще намерим твоята кралица, като намерим жена ми — отвърна Перин с хладен и корав като острието на брадвата си тон. Трябваше да е жива. — По-добре ми обясни какво означава всичко това. Като за щурм сте се строили, както виждам. И при това срещу моите хора. — Имаше и други отговорности. Трябваше да си го признае, колкото и да горчеше. Нищо друго нямаше значение без Файле. Нищо! Но мъжете от Две реки все пак бяха неговите хора.

Арганда подкара коня си до неговия и сложи на рамото на Перин тежката си метална ръкавица.

— Ти ме чуй най-напред! Първата лейди Берелайн казва, че айилци са отвлекли кралица Алиандре, а зад онези твои лъкометци се крият айилци. Имам достатъчно хора, които с охота ще ги подложат на разпит. — Разпаленият му поглед се стрелна за миг към Едара и Кареле. Сигурно помисли, че и те са айилки и са му подръка, без да му се пречат стрелци по пътя.

— Първият капитан е... пренапрегнат — промърмори Берелайн и сложи ръка на другото рамо на Перин. — Вече му обясних, че никоя от тукашните айилки не е намесена. Сигурна съм, че мога да го убедя...

Той я отблъсна грубо, отблъсна и геалданеца.

— Алиандре ми се закле във васална вярност, Арганда. Ти си се заклел във вярност към нея, с което аз съм твой повелител. Казах вече, че ще намеря Алиандре, когато намеря Файле. — Като острието на брадвата. Беше жива. — Никого няма да разпитваш и никого няма да пипаш, освен ако аз не ти заповядам. А сега ще върнеш хората си в лагера, веднага, и ще сте готови да тръгнете, когато заповядам. Ако не тръгнете, когато ви призова, ще ви оставя.

Арганда го зяпна и задиша тежко. Очите му за миг се стрелнаха към Грейди и Неалд и пак се върнаха на лицето на Перин.

— Както заповядате, милорд — каза сковано мъжът, подвижна заповеди на офицерите си и препусна в галоп към тях още преди да се развикат и те.

Геалданците започнаха да се оттеглят в колони след първия си капитан. Към лагера си, макар че никой не можеше да е сигурен дали Арганда се кани да остане там. И дали няма да е по-лошо, ако все пак реши да остане.

— Много добре се справи, Перин — каза Берелайн. — Много тежко беше положението, особено в толкова труден за теб момент. — Вече без никаква официалност. Просто жена, изпълнена с жалост, със състрадателна усмивка. О, много маски държеше подръка Берелайн.

Тя отново протегна към него облечената си в червена ръкавица ръка и той дръпна коня си назад, за да не го докосне.

— Престани, огън да те гори дано! — изръмжа Перин. — Жена ми е в плен! Нямам време за детинските ти игри!

А тя се дръпна като ударена. На бузите ѝ изби червенина, после се стопи.

— Не са детински игри, Перин — промърмори тя звънко и закачливо. — Две жени се състезават за теб, и ти си залогът? Мислех, че ще си поласкан. Лорд капитан Гален, придружете ме. Предполагам, че и ние ще трябва да сме готови да тръгнем по команда.

Едноокият подкара обратно към Крилатата гвардия в тръс, доколкото позволяваше снегът. Леко приведен към нея, сякаш слушаше

указания. Анура се задържа на място, стиснала юздите на кафявата си кобила. Беше стиснала и устните си — като бръснач под клонестия нос.

— Понякога се държиш като истински глупак, Перин Айбара. Всъщност доста често.

Не разбра за какво му говори, а и не го интересуваеше. Понякога изглеждаше примирена, че Берелайн се мъкне след женен мъж, друг път това я развеселяваше и тя дори гледаше да помага на Берелайн, за да може да остане насаме с него. Точно в този момент и Берелайн, както и Айез Седай, го отвращаваха. Перин смуши коня, без дума да каже.

Мъжете на хълма раздвоиха редиците си, за да го пропуснат. Замърмориха, без да изпускат от очи оттеглящите се към лагерите си в подножието копиеносци, и пуснаха и Мъдрите, и Айез Седай, и ашаманите. Не нарушиха строя си, нито се скупчиха около него, както беше очаквал, заради което им остана благодарен. Цялото било на хълма миришеше на безпокойство. Почти цялото.

Снегът на билото беше отъпкан и разчистен, с изключение на няколко по-дълбоки и заледени преспи. Четирите Мъдри, останали да чакат тук, когато бе тръгнал за Абила, стояха пред една от ниските айилски шатри — високи, невъзмутими жени, загърнали раменете си с тъмни вълнени шалове: загледаха как Сестрите с Кареле и Едара слизат от конете си, привидно без да ги интересува какво става. Гайшайн, които ги обслужваха, шетаха както обикновено по задачите си — кротки, хрисими, скрили лица под качулките на белите си наметала. Един дори тупаше килим, праметнат на въже, изпънато между две дървета! Единственият белег, че айилците допреди малко се бяха намирали на ръба на битка, беше присъствието на Гаул и Девите. Бяха клекнали, черните им була скриваха всичко освен очите, и стискаха късите си копия и кръглите щитове, обшити с бича кожа. Щом Перин скочи от седлото, станаха.

Данил Луин притича, дъвчейки притеснено дебелия си мустак, от което носът му изглеждаше още по-голям. В едната си ръка още стискаше лъка, а с другата прибираше стрелата в колчана, провиснал от колана му.

— Не знаех какво друго да направя, Перин. — Данил се беше сражавал при Думайски кладенци, и срещу тролоци се беше опълчвал

у дома, но това, което ставаше тук, беше извън представите му за света. — Докато разберем какво става, геалданците вече тръгнаха, затова отпратих Джондин Баран и още двама, Хю Марвин и Гет Айлия, казах на кайриенците и на слугите ти да направят кръг с колите си и да стоят вътре — трябваше да ги вържа на място някак ония, дето не се откъсват от лейди Файле. Искаха да тръгнат след нея, а нито един от тях не може да ти различи човешка следа от дъбов клон — после ги събрах всички тук. Помислих, че геалданците може да ни нападнат, докато Първата не дойде с хората си. Сигурно бяха полудели — да мислят, че някой от нашите айилци може да е посегнал на лейди Файле. — Макар още да си го наричаха „Перин“, мъжете на Две реки почти винаги удостояваха Файле с почетната ѝ титла.

— Добре си направил, Данил — каза Перин и му хвърли юздите на коня си. Хю и Гет бяха добри горяни, а Джондин Баран можеше да проследи и вчерашния вятър. Гаул и Девите вече тръгваха в колона. Все още забулени. — На място да останат по един от всеки трима — бързо нареди Перин на Данил. Само защото беше нахокал долу Арганда, още не значеше, че си е променил намеренията. — Останалите ги прати да товарят. Искам да тръгнем веднага щом получим вест.

И без да дочака отговор, закрачи широко, застана пред Гаул и го спря с ръка на гърдите му. Зелените очи на Гаул над черното було се присвиха. Сюлин и останалите Деви, изпънати по конец след него, настръхнаха.

— Намерете ми я, Гаул — каза Перин. — Моля ви. Разберете кой я е пленил. Ако някой може да проследи айилци, това сте вие.

Очите на Гаул се отпуснаха и изопнатите като струни Деви зад него — също. Доколкото за айилци можеше да се каже, че са отпуснати. Много интересно. Да не би да мислеха, че тях ще обвини?

— Всички се будим от съня някой ден — кротко отвърна Гаул, — но ако тя още сънува, ще я намерим. Ако са я пленили айилци, трябва да тръгнем веднага. Бързо ще се движат. Дори в... ей това — добави с голямо отвращение и изрита буца сняг.

Перин кимна, бързо се дръпна настрана и айилската колона затича. Съмняваше се, че ще удържат на такъв бяг в снега, но щяха да удържат много по-дълго от всички други. Докато Девите го подминаваха, всяка допираше бързо пръсти на устните под булото си и

после го докосваше по рамото. Сюлин, зад Гаул, дори му кимна, но никоя не каза ни дума. Файле сигурно знаеше какво означава тази целувка с пръсти.

Имаше и още нещо непривично в заминаването им, усети Перин след като Девите отминаха. Бяха оставили да ги води Гаул. Обикновено всяка от тях по-скоро щеше да го намушка с копие, отколкото да му го позволи. Защо?... Може би... Чиад и Баин май трябваше да са с Файле. Баин изобщо не интересуваше Гаул, но виж, с Чиад работата стоеше другояче. Девите едва ли окуражаваха надеждите на Гаул, че Чиад ще се откаже от копието, за да се омъжи за него — как пък не! — но сигурно беше заради нея.

Перин изръмжа, отвратен този път от себе си. Чиад и Баин, и кой ли още? Колкото и да го беше заслепил страхът за Файле, това поне можеше да попита. Щом искаше да си я върне, трябваше да удуши страха и да разбере. Но беше все едно да удушиш дърво.

Хората по хълма вече се раздвижваха. Някой бе отвел коня му, а мъжете от Две реки оставяха кръга по билото, връщаха се към лагера си на групи и си подвикваха какво щели да направят, ако ония долу с пиките били нападнали. Тук-там някой подпитваше на висок глас какво става с Файле, знае ли някой дали е жива и здрава и няма ли да тръгнат да я търсят, но други му изшъткваха и поглеждаха угрижено към Перин. Гай-шайн си шетаха кротко сред цялата тази суматоха. Ако някой не им заповядаше да спрат, щяха да правят същото дори да избухнеше битка, без да вдигнат ръка нито да помогнат, нито да попречат. Всички Мъдри се бяха прибрали в една от шатрите си със Сеонид и Масури и платницата на входа не само че бяха спуснати, но и завързани. Не искаха да ги безпокоят. Щяха да обсъждат Масема, спор нямаше. Сигурно спореха как точно да го убият, без той и Ранд да разберат, че са го направили.

Ядосан, Перин удари юмрук в дланта си. До този момент направо беше забравил за Масема. Той уж трябваше да пристигне тук до вечерта със своята „почетна гвардия“ от сто души. С повечко късмет, дотогава майенските съгледвачи щяха да са се върнали, а Илиас и мъжете с него — скоро след тях.

— Милорд Перин? — каза Грейди зад гърба му и той се обърна. Двамата ашамани стояха притеснено пред конете си. Грейди вдиша дълбоко, а Неалд му кимна да го окуражи. — Двамата можем да

покрием доста разстояние с Пътуване. И ако я спипаме тая пасмина, дето са я отвлекли... ами, няколкостотин айилци едва ли ще могат да попречат на двама ашамани да я върнат.

Перин отвори уста да им каже да тръгват веднага, но тутакси я затвори. Грейди, вярно, беше селяк, но не и ловец или горянин. А според Неалд всяко населено място без каменна стена беше село. Сигурно можеха да различат човешка следа, но едва ли някой от двамата щеше да разбере в коя посока върви. Той, разбира се, можеше да тръгне с тях. Не беше добър колкото Джондин, но... Да тръгне и да остави Данил да се разправя с Арганда? И с Масема? Да не говорим за мътните кроежи на Мъдрите.

— Отивайте да се стягате за път — каза им кротко. Къде ли беше Балвер? Никъде не се мяркаше. Едва ли и той бе хукнал да търси Файле. — Може да потрябвате тук.

Грейди примигна изненадано, а Неалд зяпна.

Перин им обърна гръб и закричи към ниската шатра с вързаното платнище на входа. Нямаше начин да се отвържат каишките отвън. Щом Мъдрите искаха да не ги безпокоят, значи искаха да не ги безпокоят, все едно дали си вожд на клан, или някой друг. В това число някакъв си влагоземец, задръстен с титлата „лорд на Две реки“. Той извади ножа си и се наведе да среже каишките, но преди да пъкне острието в тесния процеп, платницата се дръпнаха, сякаш някой ги разтвори отвътре. Перин се изправи и зачака.

Платницата се разтвори и излезе Неварин. Шалът ѝ беше вързан на кръста, но освен парата от дъха ѝ нищо не показва, че тя усеща мразовития въздух. Зелените ѝ очи изгледаха ножа в ръката му, тя опря юмруци на бедрата си и гривните по ръцете ѝ издрънчаха. Кльоцава беше като скелет и едва с една педя по-висока от Нинив, но все на нея му напомняше. Остана така, без да мръдне, препречвайки му пътя.

— Буен си, Перин Айбара. — Каза го кротко, но Перин остана с впечатлението, че се чуди дали да не му скъса ушите. Също като Нинив. — Макар че е разбираемо при тези обстоятелства. Казвай какво искаш?

— Как... — Млъкна, колкото да преглътне. — Как ще се държат с нея?

— Не мога да кажа, Перин Айбара. — Лицето ѝ беше съвсем безизразно. Айез Седай уроци можеха да взимат от айилките. — Взимането на влагоземци в плен е против обичая, освен ако са Дървоубийци, макар че и това се промени. Както и ненужното убийство. Но мнозина отказаха да приемат истините, разкрити от Кара-карн. Някои ги хвана замъгляването и си хвърлиха копията, но може и отново да са ги вдигнали. Други просто напуснаха, за да живеят, както те вярват, че сме длъжни. Не мога да ти кажа какви обичаи са опазени или изоставени от тези, които изоставиха и кланове, и септи. — Единственото чувство, което изрази, беше леката нотка на отврат към онези, които са изоставили клановете и септите си.

— Светлина, все пак трябва да имате някаква представа! Не може да допускате, че...

— Не бъди глупав — рязко го прекъсна тя. — Мъжете често са глупави при подобни обстоятелства, но ние имаме нужда от теб. Не мисля, че ще се отрази добре на положението ти сред влагоземците, ако се наложи да те вържем, докато се успокоиш. Прибери се в шатрата си. Ако не можеш да си сдържаш мислите, пий, докато се напиеш. И не ни безпокой, когато сме на съвет. — Шмугна се в шатрата и платнищата се затвориха. След миг отвътре ги вързаха отново.

Перин прокара пръст по острието на ножа, въздъхна и го прибра в канията. Ако нахълташе, като нищо можеха да направят точно както го бе заплашила Неварин. И пак нищо нямаше да му кажат от това, което искаше да разбере. Не че допускаше, че точно в такъв момент ще прият нещо от него. Не и за Файле във всеки случай.

Повечето от мъжете на Две реки се бяха прибрали и врявата по хълма бе позатихнала. Тези, които бяха останали, продължаваха бдително да наблюдават стана на геалданците долу. Потропваха с крака от студа, но си мълчаха. Шетащите насам-натам гай-шайн не издаваха звук. Дърветата скриваха отчасти лагерите на геалданците и майенците, но Перин все пак забеляза, че и на двете места колите се товарят. Реши за всеки случай да остави мъжете на стража. На Арганда можеше да му хрумне да се опита да го подведе. Човек с такава миризма като неговата можеше да се окаже... неразумен.

Нямаше какво повече да прави на хълма, така че се отправи към шатрата си, на половин миля отук. Шатрата, която споделяше с Файле. Запрепъва се с мъка през стигация над коленете му сняг. Уви се

плътно в наметалото, колкото да се стопли, толкова и за да престане вятърът да го вее като пряпорец. По-топло не му стана.

Станът на Две реки кипеше от трескава дейност. Колите още си стояха в кръг, товареха ги хората от именията на Добрайн в Кайриен, а други оседлаваха конете. В толкова дълбок сняг колелетата щяха да буксуват като в дълбока кал, затова ги бяха окачили по ритлите и ги бяха заменили с по два широки дървени плаза. Облечени дебело заради студа, ниските кайриенци изглеждаха два пъти по-широки от обикновено и почти не спираха работата си, за да го погледнат, но всеки от мъжете на Две реки се спираше и го зяпваше, докато някой друг не го дръпнеше да продължи това, с което се беше захванал. Перин изпита благодарност, че никой не огласи с дума съчувствието в погледа си. Ако го стореха, щеше да се прекърши, да седне на снега и да се разплаче.

И тук като че ли нямаше работа за него. Шатрата му — неговата и на Файле — вече беше свалена и натоварена на една от колите, заедно с вещите. Бейзъл Джия обикаляше по колите с дълъг списък в ръце. Пълничкият мъж бе приел работата на шамбаян и се грижеше за домакинството на Файле и на Перин, както катерица трупа припаси в хралупата си. Но тъй като беше свикнал да живее повече в градска среда, отколкото да пътува извън крепостните стени, студът го мъчеше и се беше навлякъл не само с наметало, но и с дебел шал около врата, плъстена шапка и вълнени ръкавици. Неизвестно защо, Джил трепна, като го видя, изломоти, че трябвало да нагледа и други коли, и се изниза колкото можа по-бързо. Странна работа.

Чак тогава Перин се сети още нещо, намери Данил и му нареди да сменя хората на хълма през час и да се погрижи всички да се нахранят с топла храна.

— Най-напред се погрижи за хората и конете — рече му един тъничък, но назидателен глас. — Но след това се погрижи и за себе си. В котлето има гореща супа и малко хляб, заделила съм ти и парче пушен бут. Понапълни го тоя корем, че да не приличаш на крачеща гибел.

— Благодаря, Лини — вяло отвърна Перин. Крачеща гибел? Светлина, чувстваше се като мъртвец, но не и като убиец. — Ще хапна след малко.

Главната слугиня на Файле беше крехка женица с изсъхнала като стар пергамент кожа и с бяла коса, прибрана като кифла над главата, но ходеше с изправен гръб, а черните ѝ очи гледаха ясно и проникателно. Ала сега челото ѝ се беше набръчкало от тревога и кокалестите ѝ ръце стискаха здраво краищата на наметалото. Сигурно се тревожеше за Файле, но...

— Мейгдин е била с нея — промълви той и нямаше нужда от кимването ѝ, за да се увери. Мейгдин, изглежда, винаги беше с Файле. „Съкровище“, така я наричаше Файле. А Лини като че ли се държеше с нея като с родна дъщеря, макар че понякога на Мейгдин, изглежда, това не ѝ харесваше толкова, колкото на Лини. — Ще ги върна. — обеща ѝ той. — Всички ще ги върна. — Ще хапна и ще се погрижа да... да... — И се отдалечи с широки крачки, без да довърши.

Но нямаше за какво да се погрижи. За нищо не можеше да мисли, освен за Файле. Сам не знаеше накъде се е запътил, докато стъпките му не го изведоха извън кръга от коли.

На стотина крачки от коневръзите над снега се издигаше ниско възвишение от черен камък. Оттам можеше да гледа следите, оставени от Илиас и другите с него. Оттам щеше да ги види, когато се върнат.

Носът му подсказа, че не е сам, още преди да стигне билото. Подсказа му кой е там. Другият не слушаше, защото Перин се изкачи чак на върха, преди да се надигне, както се беше присвил до скалата. Ръцете в тежките ръкавици на Таланвор опипаха дръжката на дългия меч и той се обърна колебливо към Перин. Висок и едър мъж, преживял немало удари в живота си, той обикновено беше уверен в себе си. Сигурно очакваше да го засипят с укори, че е стоял тук, когато са пленили Файле, въпреки че тя бе отхвърлила настояването на ратника да ѝ бъде лична охрана, отказала беше всякаква охрана. Освен Баин и Чиад, които не влизаха в сметката. Или сигурно си помисли, че ще го отпратят при колите, за да остане Перин сам. Перин се постара лицето му да не прилича толкова на... как го каза Лини?... крачеща гибел? Таланвор беше влюбен в Мейгдин и ако подозренията на Файле се окажеха верни, скоро щеше да се ожени за нея. Имаше право да стои тук и да гледа.

Двамата останаха на каменното било. Спусна се вечерният здрач, но заснежената гора пред погледите им си остана неподвижна. Тъмнината дойде неподвижна и без Масема, но Перин дори и не

помисли за Масема. Нацърбената луна усили белотата на снега, ярка почти като в пълнолуние. Докато не я скриха рехавите облаци и лунните сенки не се разбягаха по снега, все по-дебели и по-дебели. Заваля сух сняг. Сняг, който щеше да скрие всякакви следи и дири. Смълчани в студа, двамата мъже стояха и се взираха през сипещия се хрупкав сняг. Чакаха. И се надяваха.

ГЛАВА 3

ОБИЧАИ

Още от първия час след като ги плениха, докато се тътреше през снежните гори, Файле се притесни, че може да замръзне. Вятърът се усилваше и замираще. Усилваше се и замираще. Малко от рехавите дървета наоколо все още имаха листа, а и те висяха унило, изсъхнали и кафяви. Вихрушките се носеха волно през рядката гора и колкото и леки да бяха, навяваха леден студ. Перин почти не безпокоеше мислите й, освен покрай смътната надежда, че е разбрал някак за тайните деяния на Масема. И на Шайдо, разбира се. Дори онази фръцла Берелайн да се окажеше единствената, която може да му го съобщи. Дано Берелайн да бе успяла да се измъкне от засадата и да бе разказала всичко на Перин. И дано да бе паднала в някоя дупка и да си беше счупила врата. Но сега я безпокояха много по-сериозни неща, отколкото съпругът й.

За нея такова време се наричаше есенно, но в салдейската есен се случваше хора да премръзват до смърт, а от дрехите й бяха останали само тъмните вълнени чорапи. Единият стягаше лактите й здраво зад гърба, а другият беше завързан около шията й. С храбри думи трудно можеш да прикриеш голата кожа. Твърде студено й беше, за да се изпоти, но краката скоро я заболяха от усилието да не изостава от пленителите си. Колоната на Шайдо, забулени мъже и Деви, се забавяше, когато снегът стигнеше до коленете им, но веднага възстановяваше ритмичния си бяг, щом снежната покривка се смъкнеше до глезените, и като че ли изобщо не се уморяваха. Конете нямаше да изминат по-бързо такова разстояние. Файле потръпна и продължи да крачи, вдишвайки с усилие през зъби, стиснати, за да не затракат.

Шайдо се оказаха по-малко, отколкото й се бяха сторили по време на нападението — не повече от сто и петдесет души, и всички стискаха копията и късите лъкове, готови за бой. Вероятността някой да ги изненада беше повече от нищожна. Неизменно нащрек, всички се

придвижваха като призраци в пълна тишина, ако се изключеше тихото скриптене на снега под меките им, високи до коленете ботуши. Зелените, сивите и кафяви петна по облеклата им обаче изпъкваха върху бялата околност. Зеленото беше добавено към техните кадинсор, откакто бяха прекосили Драконовата стена, така ѝ бяха обяснили Баин и Чиад, за да подсилело маскировката им сред тукашната зеленина. Но защо не бяха добавили и бяло, за зимата? Така щяха да ги видят отдалече. Тя се стараеше да забелязва всичко и да запомня всичко, което можеше да се окаже от полза след време, когато настъпеше подходящият момент за бягство. Дано само и пленените с нея да правеха същото. Перин със сигурност щеше да тръгне да я спасява, но мисълта за спасяване не влизаше в сметките ѝ. Ако чакаш да те спасят, можеш да си чакаш вечно. Освен това трябваше да се измъкнат колкото се може по-бързо, преди групата да се присъедини към останалите Шайдо. Засега не виждаше начин, но не можеше да няма. Малката добра новинка беше, че главното ядро на Шайдо трябваше да е на поне няколко дни оттук. Тази част на Амадиция бе в пълен хаос, но не беше възможно наблизко да има хиляди Шайдо, без вече да е чула за тях.

Веднъж се беше опитала да се обърне назад към другите пленени с нея жени, но се препъна и падна в една пряспа. Полузаровена в ледения сняг, едва успя да вдигне глава, за да вдиша, и ахна отново, когато високият айилец, който държеше другия край на ремъка, я дръпна и я изправи на крака. Широкоплещест колкото Перин и с цяла глава по-висок от него, Ролан само я хвана за косата, надигна я леко и я отпрати напред с едно плясване по голия задник. И продължи с дългите си крачки, принуждавайки я да подтичва. Този плесник можеше да подкара и кон. Въпреки голотата ѝ, в сините очи на Ролан липсваше алчния поглед на мъж, гледащ женско тяло. Това отчасти я зарадва. Но от друга страна, я... стъписа. Определено не държеше да я зяпат с похот или дори с някакъв интерес, но тези равнодушни погледи бяха почти оскърбителни! След това вече се стараеше да не пада, въпреки че часовете си течаха без отдих и само да остане права изискваше все повече усилия.

В началото я безпокоеше кои части на тялото ѝ ще премръзнат най-напред, но след като утринта се изтърколи в следобед, а походът продължаваше неспирно, тя се съсредоточи върху стъпалата си. Ролан

и другите пред него донякъде утъпкваха пъртина, но все пак оставаше заледена кора с остри ръбове и босите ѝ стъпала започнаха да оставят кървави дири. По-лош беше самият студ. Виждаше премерзнали крайници. Колко ли още оставаше, докато пръстите ѝ започнат да почерняват? Залиташе, присвиваше стъпалата си да ги раздвижи и не спираше да мърда пръстите на ръцете си. За лицето си и всичко останало можеше само да се надява. Болеше я, раните по стъпалата ѝ щипеха, но всяко усещане бе по-добро от никакво. Спреше ли да усеща болка, щеше да ѝ остане малко живот. Присвиване и крачка напред. Сгъване и крачка напред. Това запълваше мислите ѝ. Да се движи на изнемошелите си крака и да опази ръцете и стъпалата си от премерзване. И тя продължаваше.

Изведнъж залитна, удари се в Ролан и се дръпна задъхана от широката му гръд. Полузамаяна, а може би и повече от „полу“, не беше забелязала, че той е спрял. Както и останалите. Малцина поглеждаха назад, повечето се вираха бдително напред и встрани, надигнали оръжия, сякаш очакваха атака. Само това успя да види, когато Ролан отново я стисна за косата и се наведе да вдигне единия ѝ крак. Светлина, той наистина се отнасяше с нея като с кон!

Мъжът пусна косата и стъпалото ѝ, ръката му се плъзна около краката ѝ и след миг всичко около нея се завихри и той я метна на рамото си, с главата надолу до роговия лък, прибран в калъфа на гърба му. Обзе я безсилно възмущение, когато я намести небрежно, за да я носи по-удобно, но тя моментално го потисна. Нямаше време за капризи. Стъпалата ѝ вече бяха извън снега. Само това беше от значение. А и така можеше да си поеме дъх. Все пак поне можеше да я предупреди...

Изпъна с усилие врат нагоре, за да види спътничките си, и изпита облекчение, щом се увери, че всички са тук. Е, голи пленнички, но беше сигурна, че айилците ще оставят след себе си само труп. Онези от тях, които вървяха, бяха овързани за шиите с чорапи или разкъсани ивици плат от свалените дрехи, повечето също бяха със завързани отзад ръце. Алиандре вече не се опитваше да се сгъне на две, за да се прикрие. Други грижи бяха заместили свяна на кралицата на Геалдан. Задъхана и разтреперана, тя щеше да падне, ако трътлестият шайдо, спрял да ѝ огледа стъпалата, не беше подпрял с една ръка вързаните ѝ лакти. „Трътлест“ за един айилец означаваше, че

би минал незабелязан на повечето места, инак в раменете беше широк колкото Ролан. Вятърът развя тъмната коса на Алиандре и откри изнуреното ѝ лице. Мейгдин зад нея изглеждаше почти също толкова зле, гълтеше въздух на пресекулки, с разрошена златиста коса и широко отворени сини очи, но все пак успяваше сама да стои изправена, докато кокалестата Дева до нея оглеждаше краката ѝ. Странно как, но слугинята на Файле изглеждаше по-царствено от кралица Алиандре. Досуц кралица, макар и окаяна кралица.

В сравнение с двете, Баин и Чиад не изглеждаха много по-зле от Шайдо, макар че едната буза на Чиад бе прежълтяла и подута от шамара, който получи, когато ги плениха, а черната кръв, оцапала косата и лицето на Баин, беше замръзнала. Това беше лошо: можеше да ѝ остане белег. Иначе двете Деви не дишаха с мъка и дори сами си вдигнаха стъпалата да ги огледат. Единствено те от пленничките не бяха вързани... освен от обичая, който бе по-силен от вериги. Бяха приели спокойно съдбата си — да служат една година и един ден като гай-шайн. Баин и Чиад навярно щяха да помогнат при бягство — Файле не беше наясно докъде ги ограничава обичаят, — но нямаше да се опитат да избягат.

Последните пленнички, Ласайл и Арела, се опитваха, естествено, да подражават на Девите, макар и с незначителен успех. Високият айилец просто награби дребничката Ласайл под мишницата си и я обърна да ѝ огледа стъпалата, при което унижение на белите ѝ бузки избиха алени петна. Арела беше висока, но двете Деви, които отговаряха за нея, бяха по-високи дори от Файле и се отнасяха към тайренката с пълно безразличие. Тъмното ѝ лице се беше навъсило от това, че я теглеха като животно, и може би от бързия ръчен говор помежду им. Файле много се надяваше, че няма да им създаде някаква неприятност. Не и сега. Всички от Ча Файле се стараеха да приличат на айилци, да живеят така, както сами си представяха, че живеят айилците, но Арела държеше да бъде истинска Дева и не можеше да се примири, че Сюлин и останалите отказват да я научат на езика на жестовете. Сигурно щеше да се държи още по-зле, ако разбереше, че Баин и Чиад бяха научили Файле на няколко израза. Не достатъчно, за да може да схване повече от някоя и друга дума, но все пак повече от нищо. И толкова по-добре, че Арела не ги разбираше. Смятаха, че

влажоземката е с много меки стъпала, че е много глезена и неиздръжлива и че май е трябвало да я оставят по пътя.

Оказа се, че не се налага да се притеснява за Арела. Тайренката се вкочани, когато едната от Девите я вдигна и я метна на рамото си — натоварената жена се престори, че залита, и пръстите на свободната ѝ ръка бързо се размърдаха, при което другата Дева се изсмя под булото си — но след като хвърли поглед към Баин и Чиад, кротко отпуснали коремчета върху раменете на двамата си айилци, Арела само се нацупи и също се отпусна. Ласайл изписка, когато едрият мъж, който я държеше, рязко я извъртя и я метна на рамо в същото унижително положение, но скоро притихна, макар че лицето ѝ си остана изчервено от срам. Явно от подражанието им на айилците все пак имаше някаква полза.

Алиандре и Мейгдин обаче, последните жени, от които Файле очакваше неприятности, се оказаха съвсем друг случай. Щом разбраха какво става, двете се задърпаха яростно. Не беше чак борба — само две голи и изтощени жени, с вързани на гърбовете им лакти, но се виеха, викаха и ритаха всеки, който се опиташе да ги приближи. Мейгдин дори захапа за ръката един невнимателен айилец и увисна, без да отваря зъби.

— Престанете, глупачки! — извика им Файле. — Алиандре! Мейгдин! Оставете ги да ви носят. Подчинете се! — Нито слугинята, нито васалната ѝ обърнаха внимание. Мейгдин изръмжа като разярена лъвица, без да отваря уста. Алиандре я събориха на снега, но тя продължи да вика и да рита. Файле отвори уста да им заповяда отново.

— Гай-шайн да мълчи — изпръхтя Ролан и я плесна силно по задника.

Тя стисна зъби и измърмори. Кое то ѝ спечели още едно плесване! Мъжът ѝ беше прибрал ножовете и ги беше затъкнал в колана си. Само един да можеше да издърпа... Не. Каквото трябва да се изтърпи, ще се изтърпи. Смяташе да се спаси, а не да прави безполезни опити.

Съпротивата на Мейгдин продължи малко по-дълго от тази на Алиандре, докато двама мъже с бичи вратове не разтвориха челюстите ѝ. Двама! За огромна изненада на Файле, вместо да напердаши Мейгдин, захапаният отърси кръвта от ръката си и се разсмя! Това обаче не я спаси. Слугинята на Файле на минутата се оказа по лице в

снега до кралицата. Само няколко мига ги оставиха да пъшкат и да се въртят от студа. Двама айилци, едната беше Дева, излязоха от близките дървета с дългите пръчки в ръце, стъпиха на плещите им, отместиха с ръце вързаните им лакти и скоро по белите бедра на жените цъфнаха червени дири.

Отначало двете продължиха борбата — извиваха се яростно в снега въпреки здравата хватка. Съпротивата им сега беше още безполезна, отколкото докато бяха прави. Едва можеха да се надигнат над кръста, мятаха яростно глави и извиваха китки. Алиандре не спираше да крещи, че не могат да се държат така с нея — нещо съвсем разбираемо за кралица, макар и глупаво при тези обстоятелства. Явно можеха, щом го правеха. За изненада на Файле, Мейгдин също повиши глас и закрещя пронизително в същия дух. Човек направо можеше да я вземе за кралска особа, а не за слугиня. При това Файле знаеше със сигурност, че Лини е пердашила с пръчка Мейгдин без всичките тези преструвки. Във всеки случай кресливият ропот на двете жени изобщо не им помогна. Методичният пердах продължи, докато двете не заритаха и не зареваха безсловесно, а и след това. Когато накрая ги вдигнаха и ги метнаха на раменете си като останалите пленнички, двете провиснаха и заридеха горко, отказали се от всякаква борба.

Файле не изпита съчувствие. Според нея тези глупачки си го бяха напълно заслужили. Дори да се оставеха настрана премръзванията и изранените стъпала, колкото по-дълго останеха без дрехи, толкова по-голяма беше вероятността някоя от тях да не оцелее, за да се спаси. Шайдо явно ги водеха към някакъв подслон, а Алиандре и Мейгдин само ги бавеха. Дори четвърт час да беше, всяка минута голи на студа можеше да е от значение на границата между живота и смъртта. Отгоре на всичко айилците сигурно щяха да престанат да ги пазят толкова зорко, след като намереха подслон и напалеха огън. А като ги поносеха, щяха да си починат. Щяха да имат шанс. Стига да се появи.

Шайдо отново пое на път с гълтащото разстояние ритмично подтичане, понесли пленничките си. Дори тръгнаха още по-бързо през гората. Твърдият кожен калъф на лъка удряше Файле по хълбока, тя се люшкаташе на рамото на Ролан и по едно време ѝ се зави свят. Всяка негова дълга крачка я жегваше в кръста. Опита се да се намести, за да не я друса толкова силно.

— Стой мирно да не паднеш — измърмори Ролан и я плесна по бедрото, все едно че потупа кон, за да го укроти.

Файле отново надигна глава и навъсено погледна назад към Алиандре. От кралицата на Геалдан се виждаха само червените подутини по задника и чак до свивката на коленете. Като си помисли човек, те не бяха кой знае каква цена за това, че бе отхапала цяла мръвка от простака, който я носеше като торба с ечемик. Но от ръката му. Гърлото му да беше отхапала щеше да е по-добре.

Дръзка мисъл, но съвсем безполезна. Глупава. Въпреки че я носеха, знаеше, че трябва да продължи да се бори със студа. В известен смисъл това, че я носеха, беше по-лошо. Докато вървеше, поне се налагаше да се бори да остане права и на крака, за да не заспи, но щом вечерта започна да се спуска и взе да се стъмва, полюшването върху рамото на Ролан започна да я приспива. Не. Студът затъпяваше ума ѝ. Правеше кръвта ѝ по-мудна. Трябваше да се пребори с него, иначе щеше да умре.

Задвижи ритмично дланите и вързаните си мускули, застяга и заотпуска мускулите си, за да ги накара да раздвижат кръвта. Замисли се за Перин — практична мисъл — как точно трябваше да постъпи той с Масема и как да го убеди, ако се поколебае. Продължи по-нататък със спора, който им предстоеше, щом разбере, че използва своите Ча Файле за шпиони, заподрежда в ума си как точно да посрещне гнева му и да го пренасочи. Цяло изкуство беше да умееш да използваш гнева на мъжа си и да го насочиш натам, където ти искаш, а тя го беше научила от много опитна майсторка — от майка си. Великолепен спор щеше да се получи. И примиряването след това щеше да е великолепно.

Мисълта как се помирява с него я накара да забрави за мускулите си, затова се постара да се съсредоточи върху спора. Върху обмислянето му. Студът обаче затъпяваше мислите ѝ. Нишката им започна да се губи, затова тя тръсна глава и подхвана отначало. Ръмженето на Ролан да стои мирно помогна. Глас, върху който да се съсредоточи, за да не заспи. Дори придружаващите го пляскания по обрънатия ѝ нагоре задник помогнаха, колкото и да не искаше да го признае. Всяко пляскане я жегваше и я разбуждаше от унеса. След малко започна да се върти по-начесто, после се завъртя толкова силно, че за малко да падне, което ѝ донесе по-груби пляскания. Всичко, само

да остане будна. Не можеше да определи колко време мина, но гърчовете и въртенето ѝ започнаха да стават все по-слаби, докато Ролан не престана да ѝ ръмжи и да я пляска. Светлина! Искаше да бъхти по нея като по барабан!

„Но защо, в името на Светлината трябва да искам такава неща?“ — помисли си тъпо тя и с едно сумрачно ъгълче на ума си осъзна, че битката е изгубена. Нощта ѝ се стори по-тъмна, отколкото трябваше да е. Не можеше дори да отличи сиянието на луната върху снега. Но усещаше, че се плъзга. Че се плъзга все по-бързо към още по-непрогледна тъмнина. Заскимтя тихо и потъна в унес.

Слоходиха я сънища. Седеше в скута на Перин и той толкова силно я притискаше до себе си, че не можеше да помръдне, пред един силен огън, който пращеше в голямата мраморна камина. Къдравата му брада драскаше бузите ѝ и той я хапеше по ушите почти до болка. Изведнъж в стаята нахлу страшен вятър и загаси огъня като пламъче на свещ. А Перин се превърна в струйка дим, която вихрушката помете. Останала сама в злия мрак, тя се съпротиви на вятъра, но той започна да я преобръща, докато тя се зашемети толкова, че не можеше да различи горе от долу. Беше сама и се търкаляше безкрайно в ледения мрак, и знаеше, че никога вече няма да може да намери Перин.

Тичаше през заледена земя, мятеше се от една пряспа към друга, драпаше с нокти и зъби в паника, за да избяга, и вдишваше на пресекулки въздуха — така студен, че режеше гърлото ѝ като парчета строшено стъкло. Ледени висулки просветваха по мъртвите клони наоколо, а смразяващият вятър пищеше през голата гора. Перин беше много ядосан и тя трябваше, да избяга. Не можеше да си спомни за какво точно се караха. Помнеше само, че някак бе докарала красивия си вълчо до искрен гняв, дотам, че да хвърля разни неща по нея. Само че Перин не хвърляше неща. Той щеше да я обърне на коляното си, както го направи веднъж. Но защо все пак бягаше от това? Нали накрая щеше да има помирение? А след това, разбира се, щеше да го накара да ѝ плати за унижението. Все едно, нали и тя веднъж-дваж му беше изкарала кръвчица с някоя добре нацелена паница или кана — е, не съвсем нарочно — и знаеше, че той никога няма истински да я нарани. Но също така знаеше, че трябва да бяга, да продължи да се движи. Иначе щеше да умре.

„Ако ме хване — помисли си сухо, — поне част от мен ще се стопли.“ И това така я разсмая, че мъртво бялата земя се завъртя около нея и тя разбра, че скоро също ще е мъртва.

Чудовищна клада се издигна пред нея. Гигантски куп дебели трупи, от които с рев изригваха пламъци. Беше гола. И съвсем премръзнала. Колкото и да пристъпваше към огъня, беше смразена до кости, плътта ѝ щеше да се пръсне само от един полъх. Приблужи се, още и още. Зноят на огъня се усилваше и тя примижа, но вледеняващият студ си остана загнезден под кожата ѝ. Още по-близо. О, Светлина, беше горещо, много горещо! И все така студено отвътре. Още по-близо. Запищя от изгарящата, разкъсваща болка, но отвътре все още беше лед. По-близо. Още. Щеше да умре. Закрещя. Но остана само тишината. И студът.

Беше ден, но по небето се стелеха оловно-сиви облаци. Снегът се сипеше на едри парцали, големите като птичи пера снежинки се въртяха между дърветата и се стелеха по земята. Вятърът не беше свиреп, но хапеше с ледени езичета. По черните клони се трупаеше сняг, докато натежи и се срути на земята. Гладът захапа в корема ѝ със затъпелите си зъби. Някакъв много висок кокалест мъж с бяла вълнена качулка натика нещо в устата ѝ. Ръб на голяма глинена паница. Очите му бяха смайващо зелени, като смарагди, и обкръжени с нащърбени белези. Беше коленичил на широко одеяло пред нея, друго одеяло на сиви ивици загръщаше голотата ѝ. Вкусът на гъстия, силно подсладен с мед чай избухна на езика ѝ и тя задържа немощно с двете си ръце жилавата му китка, за да не би да се опита да ѝ издърпа паницата от устата. Зъбите ѝ издрънчаха в печената глина, но тя алчно изгълта до капка гъстата сладка течност.

— Не бързай толкова. Не бива капка да разлееш — кротко каза зеленоокият. Кротостта прозвуча странно от това свирепо лице, и с този гробовен тон. — Оскърбиха честта ти. Но ти си влагоземка и сигурно това няма значение за теб.

Много бавно разбра, че вече не е сън. Мисълта се зацеди през трептящите сенки, които се стапяха, щом се опиташе да ги задържи. Грозникът в бялата роба беше гай-шайн. Ремъка на шията и връзките на ръцете ѝ ги нямаше. Мъжът издърпа китката си от немощните ѝ длани, само за да долее паницата с горещата тъмна течност. От купата се надигна пара с мирис на чай.

Файле потрепера толкова силно, че за малко да падне, и се загърна плътно в дебелия одеяло. Ужасна болка прониза стъпалата ѝ. Ако се опиташе, нямаше да може да се изправи. Не че го искаше. Одеялото ѝ покриваше всичко, освен стъпалата, стига да си седеше присвита. Станеше ли, щеше да си оголи краката, а сигурно и повече. Но сега мислеше за топлината, не за приличието, макар и от двете да ѝ беше останало съвсем малко. Зъбите на глад се изостриха и не можеше да спре да трепери. Беше премръзнала отвътре и топлината от чая бързо се превърна в спомен. Мускулите ѝ се бяха отпуснали като желе. Искаше ѝ се да не откъсва поглед от пълнещата се паница, но се огледа за спътничките си.

Всички седяха в една редица с нея — Мейгдин, Алиандре и всички останали — присвити под одеялата и треперещи. Пред всяка бе коленичил по един гай-шайн с издут мях и глинена паница или чаша, и дори Баин и Чиад гълтаха като примрели от жажда. Някой беше изчистил кръвта от лицето на Баин, но за разлика от последния път, когато Файле ги видя, двете Деви бяха изцедени и изнемощели като всички останали. От Алиандре до Ласайл, приятелките ѝ изглеждаха... как го беше казал Перин?... все едно са ги измъкнали от дупката на възел заднишката. Но всички бяха живи. Това бе важното. Само живите могат да се спасят.

Ролан и другите алгай'д'сисвай, които отговаряха за тях, се бяха скупчили в другия край на коленичилата редица. Петима мъже и три жени. Снегът стигаше почти до коленете на Девите. Отпуснали черните була на гърдите си, те гледаха безстрастно своите пленнички и гай-шайн. За миг тя ги изгледа намръщено, мъчейки се да улови изплъзващата ѝ се мисъл. Да. Разбира се. Къде бяха останалите? Спасението щеше да е по-лесно, ако останалите по някаква причина бяха изчезнали. Имаше и още нещо, някакъв мъгляв въпрос, който не можа да задържи.

Изведнъж онова, което се намираше отатък осемте айилци, изникна пред очите ѝ и въпросът се появи заедно с отговора. Откъде се бяха появили гай-шайн? Само на сто разкрача по-нататък, забулен зад редките дървета и сипещия се сняг, се точеше непрекъснат поток от хора и товарни животни, фургони и коли. Не поток. Цяло наводнение от движещи се айилци. Вместо със сто и петдесет Шайдо, сега трябваше да се примири с целия им клан. Изглеждаше невъзможно

толкова много хора да преминават само на ден-два отстояние от Абила, без да предизвикат поне някаква суматоха въпреки царящия из страната хаос, но доказателството беше пред очите ѝ. Отвътре ѝ натеза като олово.

— Как са ми оскърбили честта? — рязко попита тя и покри устата си с шепа, за да млъкне. Отвори я отново, когато гай-шайн надигна повторно пълната купа. Нагълта скъпоценната топлина, задави се и се насили да преглътне бавно. Медът, толкова много, че друг път щеше да ѝ се догади, притъпи малко глада ѝ.

— Вие влагоземците нищо не знаете — отвърна пренебрежително нашареният с белези мъж. — Не е прието гай-шайн да се обличат с нещо, преди да получат полагащите им се роби. Но те се изплашиха, че ще премръзнете до смърт, а единственото, с което разполагаха, бяха наметалата им. Бяхте посрамени, нарочиха ви за слаби. Ако влагоземците изобщо познават срама. Ролан и много от другите са Мера’дин, но Елафин и останалите трябваше да помислят. Елафин не биваше да го допуска.

Посрамена ли? Вбесена беше по-скоро. Колкото и да не искаше да извърща глава от благословената паница, завъртя очи към дългия гигант, който я бе носил като чувал със зоб и при това я пляскаше безмилостно. Имаше някакъв смътен спомен, че сама искаше да я пляска, но това бе невъзможно. Разбира се, че бе невъзможно! Ролан изобщо нямаше вид на човек, който е тичал половината ден и цялата нощ след това, носейки някого на рамо. Бялата мъгла на дъха му излизаше леко и равномерно. Мера’дин? На Древния език това май означаваше „лишен от братя“, което не ѝ говореше нищо, но гласът на гай-шайн съдържаше нотка на упрек. Трябваше да попита Баин и Чиад. Дано не се окажеше едно от онези неща, за които айилците не желаеха да говорят с влагоземци, дори с влагоземци, които са им толкова близки приятели. Всяка трошица знание можеше да помогне в бягството.

Значи бяха завили пленничките да ги предпазят от студа, така ли? Откъде накъде? Нямаше никаква опасност да замръзнат. Освен самия Ролан и другите с него. Все пак сигурно му дължеше малко благодарност. Съвсем малко, предвид всичко останало. Може би трябваше само да му отреже ушите. Стига да се появи възможност при хилядите айилци, които ги обкръжаваха. Хиляди ли? Шайдо

наброяваха стотици хиляди и десетки хиляди от тях бяха алгай'д'сисвай. Ядосана на себе си, Файле стисна зъби да се пребори с отчаянието. Щеше да се измъкне. Всички щяха да се измъкнат и тя щеше да отнесе отрязаните уши на онзи със себе си!

— Ще ми плати Ролан каквото си е заслужил — измърмори Файле, когато гай-шайн свали паницата от устата ѝ да я напълни отново. Той я изгледа подозрително с присвити очи и тя бързо продължи: — Както каза, аз съм влагоземка. Повечето от нас. Не следваме вашия джи-е-тох. Според вашите обичаи не би трябвало изобщо да ни правят гай-шайн, нали така?

Нашареното с белези лице пред нея си остана безизразно, само едната вежда трепна лекичко. Хрумна ѝ смътната мисъл, че се е разбързала, че още не познава почвата под себе си, но заледените от студа мисли не излязоха на езика ѝ.

— А ако Шайдо решат да нарушат и други обичаи? Могат да не ти позволят да си отидеш, когато ти изтече срокът.

— Шайдо нарушават много обичаи — кротко отвърна той. — Но аз — не. Имам да нося бялото още половин година. Дотогава ще служа, както повелява обичаят. Щом можеш да говориш толкова, изглежда, чаят ти е достатъчен?

Файле дръпна непохватно паницата от ръцете му. Веждите му се повдигнаха и тя набързо придърпа наметката около тялото със свободната си ръка, а бузите ѝ се изчервиха. Той определено виждаше в нея жена. Светлина, блъскаше се в пътя си като сляпо говедо! Трябваше да се съсредоточи, да помисли. Мозъкът беше единственото оръжие, с което разполагаше. Но в момента той се беше вкочанил като буца замръзнало сирене. Запи дълбоко горещия сладък чай и се отдаде на мисълта дали това, че е обкръжена от хиляди Шайдо, може да се превърне в нейно предимство. Но нищо не ѝ хрумна. Нищичко.

ГЛАВА 4

ПРЕДЛОЖЕНИЯ

Файле вдигна глава и зяпна, моментално забравила горещия чай, когато се чу суров женски глас:

— Я да видим какво имаме тук?

През снежната вихрушка към тях идеха две айилки с една гай-шайн помежду им. Затъваха до коленете в бялата пелена по земята, но газеха с широки и сигурни крачки. По-високата поне. Гай-шайн залиташе и се препъваше, мъчейки се да не изостане, а другата айилка за всеки случай бе опряла ръка на рамото ѝ и я подбутваше. Представляваха интересна гледка. Жената в бялото държеше главата си покорно сведена, ръцете ѝ бяха сгънати в широките ръкави, както се полага на гай-шайн, но робата ѝ, представете си, беше лъскава като тежка коприна. На гай-шайн бе забранено да носят накити, но на тази кръстчето ѝ беше стегнато с изящно златно коланче, обсипано с рубинени капчици, а под качулката се виждаше също толкова скъп накит, покриващ цялата ѝ шия. Малко жени, освен кралски особи, можеха да си позволят подобен лукс. Колкото и странно да изглеждаше тази гай-шайн, Файле се загледа в другите две. Нещо ѝ подсказа, че са Мъдри. Ако не друго, двете излъчваха твърде много власт. Бяха жени, свикнали да се разпореждат и да им се подчиняват. Но освен това самото им присъствие привличаше погледа. Жената, която буташе пред себе си гай-шайн, строга и синеока орлица с тъмносив шал, заметнат на главата ѝ, беше висока цял разтег, като повечето айилци, а другата беше с цяла педя по-висока от Перин! Не изглеждаше едра обаче. Само в едно отношение. Пясъчножълтата ѝ коса се спускаше чак до кръста, пристегната назад с широка тъмна забрадка така, че да открива лицето ѝ, а кафявият шал, покриващ раменете ѝ, беше разтворен отпред така, че да изпъкнат на показ невероятно едрите ѝ гърди, които още малко и щяха да се изсипят от деколтето на бялата ѝ блуза. Как не замръзваше, изложила толкова плът на този студ? А всички тези тежки гердани от слонова кост и злато трябваше да я стягат като ледени пранги!

Когато се спряха пред коленичилите пленнички, жената с орловото лице се навъси неодобрително към пленилите ги Шайдо и махна небрежно със свободната си ръка. Странно защо не изпускате с другата рамото на гай-шайн. Трите Деви моментално се обърнаха и забързаха към точещото се встрани множество. Един от мъжете също ги последва, но Ролан и останалите се спогледаха мрачно, преди да си тръгнат и те. Това сигурно значеше нещо. Или не значеше нищо. Файле изведнъж осъзна как се чувства човек, паднал във въртоп. Как отчаяно се мъчи да се хване за всяка сламка.

— Имаме нещо много повече от гай-шайн за Севанна — подхвърли с лека насмешка невероятно високата жена. Суровото ѝ лице можеше да мине за красиво, но в сравнение с това на другата Мъдра изглеждаше направо меко. — Севанна няма да се примири, докато целият свят не стане гай-шайн, Терава. Не че аз бих възразила — добави тя със смях.

Орлооката Мъдра не се засмя. Лицето ѝ бе като камък. Гласът — като скала.

— Севанна вече притежава твърде много гай-шайн, Сомерин. Вече имаме твърде много гай-шайн. Те само ни принуждават да пълзим, когато трябва да тичаме. — Железният ѝ поглед обходи бързо коленичилата редица.

Файле трепна, когато очите ѝ се спряха на нея, и побърза да сведе глава към паницата. Не беше виждала Терава досега, но от този едничък поглед веднага разбра що за порода жена е: от онези, които горят от желание да съкрушат всякоя дързост и са готови да видят предизвикателство и в най-невинните очи. Достатъчно опасна, ако беше някоя глупава благородничка в кралски двор, или ако я срещнеш случайно на пътя, но спасението щеше да се окаже далеч по-трудно, ако тази орлица проявеше личен интерес. Въпреки всичко продължи да наблюдава непознатата с крайчеца на окоото си. Все едно че гледаше намотана на кълбо усойница, с лъскави под слънцето люспи, само на стъпка от лицето си.

„Покорство — помисли Файле. — Коленичила съм си тук най-кротичко и за нищо не мисля, освен да си изпия чая. Я не ме гледай повече, студеноока вещице.“ Дано и останалите забележеха това, което виждаше тя.

Алиандре не го забеляза. Понечи да се изправи на отеклите си крака, но залитна, рухна на колене и затрепери. Въпреки това вдигна глава, загърнатата в одеялото на червени ивици, като в копринен шал над пищни одежди. Оголените ѝ крака и разрошената от вятъра коса донякъде развалиха впечатлението, но въпреки всичко заприлича на статуя на високомерието, на пиедестал при това.

— Аз съм Алиандре Марита Кигарин, кралицата на Геалдан — обяви високо, досущ като кралица, обръщаща се към невъзпитани скитници. — Ще проявите благоразумие, ако се държите добре с мен и спътничките ми и накажете тези, които се отнесоха с нас толкова грубо. Може да получите за нас голям откуп, по-голям, отколкото можете да си представите, а също опрощение за престъпленията си. Докато това се уреди, настоявам да осигурите удобства за дамата, на която дължа васална вярност, за мен и за нейната лична слугиня. Приличен подслон ще е достатъчен за останалите, стига да не бъдат докосвани. Няма да платя никакъв откуп, ако се отнесете зле и с най-низшата слугиня на моята повелителна.

Файле щеше да изпъшка — за най-обикновени разбойници ли ги взимаше идиотката му с идиотка? — но не ѝ остана време.

— Вярно ли е това, Галина? Наистина ли влагоземката е кралица?

Зад пленничките се приближи друга жена, яхнала висок черен кон, който пристъпи кротко през снега. Файле я помисли за айилка, но не беше сигурна. Трудно можеше да се разбере на гърба на коня, но изглеждаше висока поне колкото самата Файле, а малко жени освен айилки стигаха ръста ѝ. Във всеки случай не и жени с такива зелени очи и потъмняло от слънцето лице. Но все пак... На пръв поглед тази широка, тъмна пола приличаше на айилска, но беше раздвоена за езда и изглеждаше копринена, както и кремавата ѝ блуза, а под ръбовете на полата се виждаха червени ботуши. Широка, сгъната на две кърпа, която стягаше дългата ѝ златиста коса, беше от червен брукат, а над нея на главата ѝ бляскаше дебело колкото палец кръгче от злато, осеяно с огнени капчици. За разлика от кованото злато и гравирана слонова кост на Мъдрата, нейните нанизы от перли и гердани от смарагди, сапфири и рубини наполовина прикриваха гърдите ѝ, почти толкова едри, колкото на Сомерин. По същия начин гривните ѝ, надянати почти до лактите, се различаваха от айилските, пък и

айилките не носеха пръстени, а на нейните пръсти блестяха обковани със злато скъпоценни камъни. Вместо тъмния шал вятърът развяваше на раменете ѝ пурпурно наметало, обшито със златно везмо и поръбено с бяла кожа. От друга страна, седеше на гърба на коня си с непохватността на айилка.

— И повелителка? На кралица? Това означава ли, че кралицата ѝ се е заклела във васална вярност? Значи трябва да е властна жена. Отговори ми, Галина!

Облечената в коприна гай-шайн удостои жената на коня с унизително мазна усмивка.

— Наистина жена с голяма власт, за да принуди една кралица да ѝ се закъдне във вярност, Севанна — бързо заговори тя. — Не бях чувала такова нещо досега. Но смятам, че е точно това, което твърди. Виждала съм веднъж Алиандре, преди години, и мисля, че е възможно момичето, което помня, да е пораснало в тази жена. А тя бе коронованата кралица на Геалдан. Но не знам какво търси в Амадиция. Белите плащове или Редран са могли да я схрускат за миг, ако...

— Достатъчно, Лина — прекъсна я рязко Терава. Ръката на рамото на Галина видимо се стегна. — Знаеш, че не обичам да ти слушам брътвежите.

Гай-шайн трепна като ударена с бич и затвори уста. Присви се боязливо и удостои Терава с още по-окаяна усмивка, отколкото към Севанна. Закърши ръце и на единия от пръстите ѝ лъсна злато. Страх пробяга и в очите ѝ. Тъмни очи. Определено не беше айилка. Терава не обърна внимание на превиванията ѝ. Просто бе заповядала на псето да легне и то се подчини. Цялото ѝ внимание беше насочено към Севанна. Сомерин изгледа накриво гай-шайн, свила презрително устни, но заметна шала над гърдите си и също се вторачи в Севанна. Лицата на айилците обикновено не издаваха почти нищо, но ѝ пролича, че не харесва Севанна и в същото време изпитва някаква боязън от нея.

Очите на Файле също се извърнаха над ръба на лицата към жената на коня. В известен смисъл все едно че гледаше Логаин. Или Мазрим Таим. Севанна също като тях бе изписала името си в небесата с кръв и огън. Кайриен щеше да се съвзема с години след онова, което беше направила там, а вълните му бяха помели Андор, Тийр и още нататък. Перин обвиняваше за това някой си Куладин, но Файле бе чула достатъчно за тази жена, за да добие известна представа чия ръка

стои зад всички тези безчинства. А и никой не оспорваше, че касапницата при Думайски кладенци бе станала по вина на Севанна. Перин за малко щеше да загине там и заради това Севанна имаше вина лично пред нея. Докато тя си получи заслуженото, ушите на Ролан можеха да почакаат.

Натруфената жена подкара бавно коня си покрай редицата коленичили пленнички. Зелените ѝ очи гледаха почти толкова хладно, колкото на Терава. Снегът под черните копита запращя оглушително.

— Коя от вас е слугинята? — Странен въпрос. Мейгдин се поколеба, стиснала зъби, след което вдигна ръка изпод одеялото. Севанна кимна замислено. — И... повелителката?

Файле помисли дали да не се въздържи, но Севанна все едно щеше да разбере. Вдигна неохотно ръка и потръпна, не само от студа. Терава гледаше много съсредоточено с жестоките си очи. Гледаше Севанна, но не изпускаше от погледа си и всички останали.

Как човек можеше да пренебрегне този пронизващ като свредел поглед, Файле не разбра, но Севанна, изглежда, успя, докато обръщаше коня в края на редицата.

— С тези наранени крака няма да могат да вървят — промълви тя замислено. — Не виждам необходимост да се возят с децата. Изцери ги, Галина.

Файле се сепна и за малко да изтърве лицата. Тикна я в ръката на гай-шайн, преструвайки се, че просто му я подава. Бездруго беше празна. Мъжът с нашареното с белези лице започна да я пълни кротко с чай от меха. Да ги изцери? Едва ли имаше предвид...

— Добре — каза сухо Терава и подбутна жената гай-шайн толкова силно, че тя залитна. — Хайде, побързай, Лина. Знам, че не искаш да ме разочароваш.

Галина тръгна към пленничките. На места затъваше до коленете, полите ѝ се влачеха по снега, но крачеше, решена на всяка цена да стигне до целта си. Страх и отвращение се редуваха на кръгловатото ѝ лице, и се смесваха с... нетърпение? Възможно ли беше? Отвратителна смес.

Севанна най-после се справи с коня и го обърна така, че да е с лице срещу Мъдрите. Пълните ѝ устни бяха присвити. Леденият лъх на вятъра развяваше наметалото ѝ, но тя сякаш не го усещаше, нито снега, сипещ се по главата ѝ.

— Току-що получих вест, Терава. — Гласът ѝ бе съвсем спокоен, макар че очите ѝ мяхаха мълнии. — Довечера ще стануваме с Джонайн.

— Пета септа — мрачно отвърна Терава. За нея също вятърът и снегът сякаш не съществуваха. — Пет, а останалите седемдесет и осем вятърът ги пръсна. Няма да е никак зле да си спомниш клетвата, че ще обединиш отново Шайдо, Севанна. Няма да чакаме вечно.

Вече не бяха мълнии. Сега очите на Севанна се превърнаха в изригващи зелено вулкани.

— Винаги правя това, което кажа, Терава. Няма да е зле да го запомните. И да не забравяте, че само ме съветвате. Аз говоря от името на вожда на клана.

След което извърна коня и го заудря с пети в ребрата, мъчейки се да го подкара в галоп назад към стичащата се неспирно река от хора и фургони, въпреки че никой кон не можеше да затича в толкова дълбок сняг. С безизразни като маски лица, Терава и Сомерин изгледаха как конят и ездачката потънаха в сипеция се сняг.

Много важна размяна на реплики, поне за Файле. От пръв поглед бе забелязала напрежението, изпънато като струна на арфа, и взаимната им ненавист. Слабост, от която можеше да се възползва, стига да успееше да съобрази как. И както се оказа, на всичко отгоре тук не бяха всички Шайдо. Въпреки че изглеждаха повече от достатъчно, доколкото можеше да съди по несекващия им приток. Точно в този момент обаче Галина посегна към нея и всичко се изпари от ума ѝ.

Галина си придаде някакво жалко подобие на сдържаност и стисна безмълвно главата на Файле между двете си длани. Файле май изохка. Светът се пръсна и изчезна. Часове изтекоха, или може би най-кратки мигове се проточиха. Облечената в бяло жена се дръпна назад, а Файле рухна по очи върху кафявото одеяло и остана да лежи така, задъхана и давеца се в грубата вълна. Стъпалата вече не я боляха, но Церенето винаги водеше след себе си глада, а от вчерашната закуска не беше хапвала нищо. Готова беше да изгълта няколко чинии, пълни с каквото и да е, стига поне малко да прилича на храна. Вече не изпитваше умора, но мускулите ѝ от желе се бяха превърнали във вода. Надигна се на ръце — те много искаха да се огънат под тежестта ѝ, — олюля се и отново се загърна немошно с одеялото. Чувстваше се

зашеметена колкото от Церенето, толкова от това, което видя на ръката на Галина, преди да си я дръпне. С благодарност остави мъжа с белезите да поднесе пак горещата паница към устата ѝ. Не беше сигурна, че пръстите ѝ могат да я удържат.

Галина не си губеше времето. Зашеметена, Алиандре се мъчеше да надигне глава, изхлузи се от загърналото я одеяло и падна на земята. Отоците от боя по тялото ѝ ги нямаше, разбира се. Мейгдин все още лежеше просната между двете одеяла, немоцните ѝ крайници стърчаха, гърчеха се и се мятаха във всички посоки, докато се мъчеше да се съвземе. Чиад, с ръцете на Галина, притиснали главата ѝ, се изви рязко в дъга, изправи се, ръцете ѝ се замяха и тя издиша шумно. Жълтият оток на лицето ѝ изчезна пред очите на Файле. Девата рухна като покосена, щом Галина се придвижи към Баин, но секунда след това се размърда и започна да се изправя.

А Файле се зае с чая и замисли трескаво. Златото на пръста на Галина беше пръстен с Великата змия. Можеше да мине за малко по-необичаен подарък от страна на този, който ѝ беше дал всички останали накити, ако не беше Церенето. Галина беше Айез Седай. Трябваше да е. Но какво търсеше тук една Айез Седай, в бялата роба на гай-шайн? Да не говорим, че бе готова да ближе ръката на Севанна и да целува краката на Терава! Айез Седай, как пък не!

Застанала пред изнурената Арела, последната в редицата, Галина се позадъха от усилието на Церенето — толкова много и толкова бързо — и се обърна към Терава, сякаш се надяваше да чуе похвала. Но без изобщо да я погледнат, двете Мъдри се отправиха към безкрайния поток на Шайдо, като си шепнеха нещо. След малко Айез Седай надигна полите си и забърза след тях. Но без да престава да се озърта през рамо. Файле остана с чувството, че продължи да се озърта дори след като снежната завеса ги скри напълно.

От другата страна надойдоха още гай-шайн, десетина мъже и жени. Само един беше айилец — слаб и червенокос, с тънък бял белег от темето до брадичката. Файле видя сред тях една бледа ниска кайриенка, още двама, които можеха да са амадицийци или алтарци, по-високи и по-мургави, дори една меденокожа доманка. Доманката и още една от жените носеха вместо коланчета лъскави златни верижки, стегнали кръстчетата им, и гердани от плоски златни халки на шиите. Един от мъжете също! Във всеки случай накитите по гай-шайн

изглеждаха маловажни, освен със своята необичайност, особено в сравнение с храната и дрехите, които мъкнеха.

Някои от новодошлите носеха кошници, пълни със самуни хляб, пити кашкавал и сушено телешко, а клечащите пред тях гай-шайн им предложиха чай да преглътнат залците. Файле не бе единствената, която натъпка устата си с невиждана алчност, докато се обличаше непохватно с мисълта да го направи по-бързо, а не толкова от свян. Бялата роба с качулката и долните ризи ѝ се сториха удивително топли само с това, че леденият въздух вече не я докосваше, както ѝ дебелите вълнени чорапи и меките айилски ботуши, покриващи коленете ѝ — дори ботушите бяха боядисани в бяло! Месото се оказа кораво като кожа на ботуш, кашкавалът — твърд като камък, а хлябът — не по-мек, но вкусът им беше като на кралско пиршество! При всеки залък устата ѝ се изпълваше със слюнка.

Тя лапна поредната хапка кашкавал, стегна връзките на втория ботуш, изправи се и оглади гънките на робата. Когато посегна за още хляб, една от жените, накичени със злато — дебела, с простовато лице и уморени очи — измъкна една златна верижка-колан от платнената торба, висяща на рамото ѝ, и ѝ я подаде. Файле бързо преглътна и се дръпна.

— Това не искам да го нося, благодаря. — Имаше гадното чувство, че е сбъркала, като бе взела пищните накити за нещо маловажно.

— Никой не те пита какво искаш — отвърна ѝ уморено дебелията. Акцентът ѝ беше амадицийски, изискан при това. — Сега служиш на лейди Севанна. Ще носиш това, което ти дават, и ще правиш каквото ти кажат, иначе ще бъдеш наказана, докато не разбереш грешките си.

На няколко крачки встрани Мейгдин се опъваше на доманката, която се мъчеше да ѝ надене златен гердан. Алиандре на свой ред отстъпваше от мъжа със златните верижки, вдигнала ръце и с болнав израз. Той ѝ протегна един от коланите. Слава на Светлината, и двете се озъртаха към нея. Изглежда, имаше някаква полза от пердаха, който бяха изяли в гората.

Файле въздъхна тежко, кимна им, след което се остави на дебелията гай-шайн да я овърже с широкия колан. След нейния пример двете се предадоха. Поредният удар, изглежда, се оказа непоносим за Алиандре, която заби поглед в празното, докато я окаишат и околанят.

Мейгдин на свой ред положи голямо усилие да издълбае дупка с очите си в тънката доманка. Файле се опита да им се усмихне окуражаващо, но усмивката нещо не се получи. Щракването на закопчалката на гердана на врата ѝ прозвуча като щракане на ключ на затворническа врата. Коланът и нашийникът можеха да се свалят толкова лесно, колкото ѝ ги сложиха, но гай-шайн, служеща лично на „лейди Севанна“, със сигурност означаваше, че ще я пазят зорко. Погром след погром. Оттук нататък нещата трябваше все пак да тръгнат на по-добро. Трябваше.

Скоро след това Файле се тътреше през снега на олюляващите си се все още от немощ крака редом със залитащата, със затъпял поглед Алиандре и навъсената Мейгдин, обкръжени от гай-шайн, повели товарни животни, понесли големи покрити панери на гърбовете си или теглещи тежко натоварени колички с дървени плазове вместо колела. Колите и фургоните също бяха снабдени с широки дървени плазове — колелата им бяха хвърлени върху покрития вече със сняг товар. Колкото и да беше непознат снегът за Шайдо, все пак бяха усвоили едно-друго, пътувайки през него. Файле и другите две останаха без товар, макар че дебелията амадицийка им даде да разберат, че от утре нататък и от тях се чака да мъкнат или влачат по нещо. Колкото и да бяха самите Шайдо в колоната, тя приличаше на цял град, поел на път, ако не и на цяло народопреселение. Децата под дванадесет-тринадесет години се возеха на колите, но всички останали вървяха пеш. Всички мъже бяха облечени в кадин-сор, но повечето жени бяха с поли, блузи и шалове като Мъдрите, а повечето мъже носеха само по едно копие или нямаха никакво оръжие, и изглеждаха по-изнежени от останалите. По-меки. В смисъл меки като пясъчник, сравнен с гранит.

Когато амадицийката я остави, без да си каже името или нещо друго, освен че трябва да се подчинява или ще я накажат, Файле забеляза, че е изгубила от погледа си Баин и другите някъде сред сипещия се сняг. Никой не я принуждаваше да стои на определено място, затова тя се тътреше уморено напред-назад из колоната, придружена от Алиандре и Мейгдин. Това, че трябваше да държи ръцете си скрити в ръкавите, затрудняваше вървежа ѝ, особено през дълбокия сняг, но от друга страна, ги пазеше топли. Най-малкото беше доста по-топло, отколкото преди. Въпреки отличаващите ги златни коланчета, нито гай-шайн, нито някой Шайдо се заглеждаше в тях. Но

след като прекоси колоната поне дузина пъти, се оказа, че е безполезно. Хора в бели роби имаше навсякъде и всяка от дълбоките гугли можеше да крие под себе си някоя от спътничките ѝ.

— Ще трябва да ги потърсим довечера — заяви накрая Мейгдин. Беше започнала да се справя с дълбокия сняг, макар да газеше непохватно. Сините ѝ очи святкаха свирепо изпод качулката и тя стискаше с една ръка златната верижка на шията си, сякаш искаше да я откъсне. — Както сме я почнали, правим по десет крачки срещу всяка една на останалите. По двайсет. Няма да ни е от полза, ако довечера сме толкова изтощени, че да не можем да помръднем.

От другата страна на Файле Алиандре се разбуди от унеса си и вдигна учудено вежди, доловила решимостта в гласа на Мейгдин. Файле само изгледа слугинята си, но това се оказа достатъчно да накара Мейгдин да се изчерви и да заплете крака. Какво я беше прихванало? Макар че колкото и да не се очакваше подобен тон от една слугиня, духът на Мейгдин можеше да се окаже добре дошъл в опита им да се спасят. Жалко, че не можеше да прелива повечко. Файле доскоро много разчиташе на това, докато не разбра, че скромната дарба на Мейгдин е повече от безполезна.

— Тази нощ трябва да стане, Мейгдин — съгласи се тя. Тази, или колкото нощи се окажеха потребни. Последното го премълча. Огледа се предпазливо да се убеди, че никой не ги подслушва. Шайдо, с оръжие или без оръжие, се движеха устремено напред към някаква своя, неведома цел. Гай-шайн — останалите гай-шайн — се движеха с друг вид устремност. Подчиняваш се или ще те накажат. — Както не ни обръщат внимание — продължи тя тихо, — сигурно ще може да изостанем и да се отбием встрани, стига да не се напъхаме под носа на някой Шайдо. Ако на някоя от вас се отвори такава възможност, използвайте я. Тези роби ще ви помогнат да се скриете в снега и щом се доберете до някое село, златото, което ни дадоха толкова щедро, ще помогне да се върнете при мъжа ми. Той ще ни следва. — Не прекалено бързо, надяваше се. И поне не съвсем отблизо. Шайдо разполагаха с цяла армия. Малка навярно, в сравнение с други, но по-голяма от четата на Перин.

Лицето на Алиандре се вкочани.

— Няма да напусна без вас — тихо отвърна тя. Тихо, но твърдо. — Няма да пренебрегна току-така клетвата си за вярност, милейди.

Или ще избягам с вас, или изобщо няма да бягам!

— Каза го от името на двете ни — намеси се Мейгдин. — Може да съм проста слугиня — добави тя навъсено, — но никого няма да оставя при тези... тези разбойници! — Гласът ѝ не само че беше твърд, а не търпеше никакви възражения. След всичко това Лини наистина трябваше надълго да си поприказва с нея, за да я постави на мястото ѝ!

Файле отвори уста да им възрази... не, да заповяда. Алиандре ѝ се беше заклела, а Мейгдин все пак ѝ беше слугиня, колкото и да и беше пламнал мозъкът от това пленничество! Ще се подчиняват, и още как!... но думите замряха на езика ѝ.

Сред потопа на Шайдо се приближиха тъмни фигури и в сипещия се сняг се откри група айилки с шалове, загърнати около лицата им. Водеше ги Терава. Измърмори нещо и другите забавиха, за да останат след тях, докато самата Терава се присъедини към Файле и спътничките ѝ. По-точно тръгна плътно до тях. Свирепият ѝ поглед като че ли смрази дори ентусиазма на Мейгдин, макар че Терава ги изглежда съвсем бегло. За нея изобщо не си заслужаваха да ги гледа човек.

— За бягство си мислите — заговори тя. Някоя не отвори уста, но Мъдрата добави с укор: — Не се опитвайте да отричате.

— Ще се постарая да служим, както се полага, Мъдра — отвърна предпазливо Файле. Главата си задържа ниско наведена и се постара да не среща повече очите на високата жена.

— Знаеш нещо за нравите ни. — В думите на Терава се прокрадна изненада, но бързо се стопи. — Това е добре. Но ме смяташ за глупачка, ако мислиш, че ти вярвам. Дух виждам и в трите ви, много силен за влагоземки. Някои изобщо не се опитват да избягат, но само мъртвите успяват. Живите винаги ги връщат. Винаги.

— Ще се вслушам в думите ви, Мъдра — отвърна покорно Файле. Винаги ли? Добре. Все някой път ще е първият. — Всички ще се вслушаме.

— О, много добре — измърмори Терава. — Можеш да убедиш дори някоя толкова заслепена като Севанна. Запомни следното, гайшайн. Влагоземците не са като другите, които носят бяло. Вие няма да бъдете освободени след година и един ден, а ще служите, докато се прегърбите и се сбръчкате. Аз съм единствената ви надежда да избегнете тази съдба.

Файле се препъна в снега и ако не бяха Алиандре и Мейгдин да ѝ подхванат ръцете, които се замяха като крила на вятърна мелница, щеше да падне. Терава им махна нетърпеливо с ръка да продължат. На Файле ѝ прилоша. Терава щяла да им помогне да избягат? Чиад и Баин твърдяха, че айилците изобщо не познавали Играта на Домове, и гълчаха влагоземците за това, че я играят, но сега Файле усети подмолни течения, вихреци се около нея. Течения, които можеха да ги удавят всички, ако направеха погрешна стъпка.

— Не разбирам, Мъдра. — Съжали, че гласът ѝ прозвуча изведнъж толкова хрипливо.

Въпреки че точно тази хрипливост, изглежда, убеди Терава. Хората като нея вярваха в страха като мотив, по-силен от всичко друго. Във всеки случай се усмихна. Усмивката изобщо не беше топла, само едно леко кривване на тънките устни, и единственото чувство, което изрази, беше доволство.

— И трите много ще внимавате и ще слушате, докато служите на Севанна. Всеки ден по една Мъдра ще ви разпитва, а вие ще повтаряте всяка дума, която е казала Севанна, и на кого точно я е казала. Насън да проговори, ще докладвате какво е бълнувала в съня си. Ако остана доволна, ще уредя да изостанете зад колоната.

На Файле никак не ѝ се искаше да се замесва в това, но отказът беше немислим. Откажеше ли, никоя от трите нямаше да оцелее през нощта. Беше сигурна в това. Терава нямаше да рискува. Можеше да не дочакат дори вечерта. Този сняг щеше бързо да скрие три облечени в бяло трупа, а тя много се съмняваше, че някой от крачещите наоколо ще понечи да възрази, ако Терава реши да клъцне няколко гърла тук и веднага. Всички явно се бяха съсредоточили само върху това да вървят все напред и напред през снега. Сигурно дори нямаше да забележат.

— Ако го разбере... — Файле преглътна. Искеше от тях да се катерят по каменно свлачище. Не, заповядваше им. Дали айилците убиваха шпионите? Виж, как не беше се сетила да попита Чиад и Баин за това, — Вие ще ни защитите ли, Мъдра?

Жената с коравото лице хвана брадичката ѝ със стоманени пръсти, дръпна я да спре и я издърпа нагоре, докато застане на пръсти. Очите на Терава приковаха нейните също така здраво. Устата на Файле пресъхна. Този поглед вещаеше болка.

— Ако го разбере, гай-шайн, лично ще ви завлека за готвене. Тъй че гледайте да не разбере. Тази вечер ще слугувате в шатрите й. С още стотина други, тъй че няма да имате много работа да ви отвлича от главното.

Терава изгледа за миг и трите и кимна доволно. Виждаше пред себе си три мекушави влагоземки, твърде слаби, за да направят нещо друго, освен да се подчинят. Без повече приказки пусна Файле, обърна се и само след няколко мига снегът я погълна заедно с другите Мъдри.

Трите продължиха известно време да се тътрят мълчаливо. Файле не се и опита да подкани някоя от двете да избяга сама, камо ли пък да им заповяда. Ако го направеше, със сигурност щяха отново да се опънат. Освен всичко друго, сега покорството им щеше да накара Терава да си помисли, че са си променили намеренията, че страхът от нея ги е принудил. Файле познаваше достатъчно другите две и беше повече от сигурна, че по-скоро ще умрат, отколкото да признаят, че жената ги е изплашила. Но нея Терава определено бе изплашила. „Аз самата по-скоро езика ще си глътна, отколкото да си го призная“ — помисли си кисело.

— Чудя се какво искаше да каже с... готвенето — изтърси найсетне Алиандре. — Чувала съм, че Разпитвачите на Белите плащове понякога въртят пленниците на шиш над огъня. — Мейгдин се загърна с ръце и затрепери, а Алиандре освободи ръката си от ръкавите и я потупа по рамото. — Не бой се. Щом Севанна има сто слуги, сигурно изобщо няма да можем да се доближим, за да чуем нещо. Пък и можем сами да решим какво да донасяме, за да не могат да ни проследят.

Мейгдин се засмя горчиво под бялата гугла.

— Още си въобразяваш, че имаме някакъв нищожен избор. Нямаме нищо. Трябва да се научиш най-после какво е да нямаш избор. Тя не ни избра, защото имаме дух. Обзалагам се, че всички други слуги на Севанна са изслушали същата лекция на Терава. Ако пропуснем и една дума, която е трябвало да чуем, бъди сигурна, че ще го разбере.

— Може и да си права — отстъпи Алиандре. — Но нямаш право да ми говориш по този начин, Мейгдин. Положението ни е рисковано, меко казано, но все пак не забравяй коя съм аз.

— Докато не избягаме — отвърна Мейгдин, — си слугиня на Севанна. Ако не мислиш непрекъснато за себе си като за слугиня, все

едно вече са те вързали на оня шиш. И ще оставиш място и за нас двете, защото и нас ще ни докараш до шиша.

Качулката на Алиандре скриваше лицето ѝ, но гърбът ѝ се вдървяваше с всяка следваща дума. Беше умна и знаеше как да направи каквото трябва, но нравът ѝ си беше на кралица, когато не можеше да го удържи.

Файле побърза да заговори преди геалданската кралица да е избухнала.

— Докато не успеем да се измъкнем, всички сме слугини. — Светлина, последното, от което имаха нужда сега, беше двете да се задърлят! — Но ти ще се извиниш, Мейгдин. Веднага! — Слугинята ѝ извърна глава и измърмори под носа си нещо, което уж трябваше да мине за извинение. Файле поне го прие за такова. — А колкото до теб, Алиандре, очаквам да бъдеш добра слугиня. — Алиандре изсумтя възмутено, но Файле не ѝ обърна внимание. — Ако изобщо имаме някакъв шанс да се спасим, трябва да правим каквото ни кажат, да се трудим здраво и да привличаме колкото може по-малко внимание. — Сякаш вече не бяха привлекли всичкото възможно внимание на света. — И ще донасяме на Терава всеки път, когато Севанна кихне. Не знам какво ще направи с нас Севанна, ако разбере, но и трите имаме много ясна представа какво ще направи Терава, ако не ѝ угодим.

Това се оказа достатъчно, за да се умълчат отново. Наистина имаха представа какво ще направи Терава с тях и убийството не беше най-лошата част.

По обед снегът почти престана. Тъмните кълбести облаци още покриваха небето, но Файле реши, че трябва да е около обед, защото ги нахраниха. Никой не спря, но през колоната си запробиваха път стотици гай-шайн с кошници и торби, пълни с хляб и сушено месо, и кожени мехове с вода — толкова студена, че я заболяха зъбите. Странно, но не изпита повече глад, отколкото предполагаша няколкото часа непрекъснато газене през снега. Знаеше, че Перин веднъж го бяха Церили и коремът му два дни след това куркаше от глад. Навярно раните ѝ бяха много по-нищожни от неговите. Забеляза, че Алиандре и Мейгдин не изядоха повече от нея.

Церенето я подсети за Галина — пак един от въпросите, които се свеждаха до изпълненото с почуда и неверие защо? Защо една Айез Седай — нямаше начин да не е Айез Седай — защо тя ще се умилква

толкова на Севанна и Терава? На когото и да е? Една Айез Седай трябваше да им помогне да се спасят. Или не можеше. Можеше обаче да ги издаде, ако това съвпада с целите ѝ. Айез Седай правеха това, което правеха, и човек трябваше да го приеме, освен ако не си Ранд ал-Тор. Но той беше тавирен, и Преродения Дракон на всичко отгоре. Докато тя бе най-обикновена жена и с твърде ограничени възможности в момента, а над главата ѝ висеше сериозна опасност. Да не говорим за главите на другите, за които бе отговорна. Всяка помощ щеше да е добре дошла. Мразовитият вятър затихна, докато човъркаше случая с Галина от всяко ъгълче, за което се сетеше, а след това така се усили, че не можеше да види на повече от десет крачки. Не можа да реши дали да ѝ се довери.

Внезапно забеляза, че друга жена в бяла роба, почти скрита от снега, я гледа. Но снегът не беше толкова силен, че да скрие широкия златен колан с гемите. Файле докосна спътничките си по ръцете и им кимна към Галина.

Щом видя, че я забелязаха, Галина се приближи и закрачи между Файле и Алиандре. Не вървеше кой знае колко изящно, но изглеждаше по-привикнала с ходенето от тях. Този път обаче в нея нямаше и следа от ласкателство. Кръгловатото ѝ лице се беше вкочанило под качулката и погледът ѝ беше рязък. Но все извърщаше глава и поглеждаше предпазливо дали няма някой наблизо. Приличаше на домашна котка, правеща се на леопард.

— Знаете коя съм, нали? — попита тя настоятелно, но с глас, който нямаше да се чуе на повече от десет стъпки. — Каква съм?

— Струва ми се, че си Айез Седай — предпазливо отвърна Файле. — От друга страна, мястото ти тук е доста странно за една Айез Седай. — Нито Алиандре, нито Мейгдин се сепнаха от изненада. Явно вече бяха видели пръстена с Великата змия, който Галина нервно опипваше.

На бузите на Галина изби руменина и тя се постара да я припише на гнева си.

— Това, което правя тук, е от голямо значение за Кулата, чедо. — Изражението ѝ говореше, че си има съображения, които те изобщо не могат да схванат. А очите ѝ пробягваха насам-натам, мъчейки се да разкъсат завесата от сняг. — Трябва да успея на всяка цена. Това е единственото, което трябва да знаете.

— Трябва да разберем дали можем да ти вярваме — каза спокойно Алиандре. — Ти явно си се обучавала в Кулата, иначе нямаше да познаваш Церенето, но някои жени носят пръстена, без да са спечелили шала, и аз не мога да повярвам, че си Айез Седай. — Явно Файле не беше единствената, опитала се да разгадае какво означава странното присъствие на жената тук.

Пълните устни на Галина се свиха и тя вдигна юмрук пред лицето на Алиандре — да я заплаши, да ѝ покаже пръстена или и двете.

— Въобразяваш си, че ще се отнасят с теб различно, защото носиш корона, така ли? Защото си носила? — Вече нямаше съмнение, че е ядосана. Забрави да се оглежда за подслушвачи, а гласът ѝ се изпълни с жлъч. Слюнки избиха на устните ѝ от гневната тирада. — Ще поднасяш вино на Севанна и ще ѝ търкаш гърба като всички други. Всичките ѝ слуги са благородници, богати търговци или най-малкото мъже и жени, които знаят как се служи на благородници. Всеки ден праща петима да ги бият с пръчки, за да внуши на останалите послушание, тъй че всички ѝ донасят, с надеждата да си изпросят благоволение. При първия ви опит за бягство ще ви нашибат с пръчка по петите, а после ще ви нагънат като железарска главоблъсканица и ще ви хвърлят в някоя кола, докато ви мине. Втория път ще е по-лошо, а третия — още по-лошо. Тук има един, който е бил Бял плащ. Девет пъти се опитва да избяга. Корав човек, но когато го върнаха последния път, се молеше и реवेशе още преди да го съблекат за боя.

Алиандре изпухтя възмутено, а Мейгдин изръмжа:

— Това ли е станало с теб? Айез Седай или само Посветена, ти си позор за Кулата!

— А ти да мълчиш, когато говорят по-горни от теб, дивачке! — сопна ѝ се Галина.

Светлина, ако ги оставеше да продължават така, скоро щяха да си закрепят.

— Ако смяташ да ни помогнеш да избягаме, кажи го направо — обърна се Файле към облечената в коприни Айез Седай. Не се съмняваше, че е такава. Но хранеше смътни подозрения за всичко останало. — Ако не, какво искаш от нас?

Пред тях сред снега изникна голям фургон, килнат на една страна — левият плаз стърчеше над коловоза. Няколко гай-шайн се

опитваха да го изправят, за да може да тръгне. Файле и останалите млъкнаха, докато отминат.

— Тази наистина ли е твоя повелителка, Алиандре? — рязко попита Галина, след като се отдалечиха достатъчно от мъжете и фургона. Лицето ѝ все още беше почервеняло от яд, а гласът ѝ — режещ. — Коя е тя, че да ѝ се закълнеш във васална вяност?

— Можеш да попиташ мен — каза хладно Файле. Да ги изгори дано Светлината Айез Седай с тяхната проклета тайнственост! Понякога ѝ се струваше, че една Айез Седай няма да ти каже, че небето е синьо, ако не види изгода в това. — Аз съм лейди Файле т'Айбара и това е достатъчно за теб. Е, смяташ ли все пак да ни помогнеш, или не?

Галина почти залитна и Файле взе да се чуди дали не е сбъркала. В което се увери само миг след това.

Айез Седай оправи крачките и се усмихна много неприятно. Вече не изглеждаше ядосана. Всъщност изглеждаше точно толкова доволна, колкото Терава. И при това доволна по същия начин, което беше най-лошото.

— Т'Айбара, значи — разсъди на глас жената с пръстена. — Ти си салдейка. Има един младеж, Перин Айбара. Мъжът ти е, нали? Хм, значи съм улучила точно в целта. Това определено обяснява клетвата на Алиандре. Севанна крои грандиозни планове за един, който е свързан с мъжа ти. Ранд ал-Тор. Ако разбере, че си ѝ в ръчичките... О, от мен няма да го разбере, не бой се. — Погледът ѝ замръзна и тя изведнъж наистина заприлича на леопард. На много изгладнял леопард. — Не и ако и трите направите каквото ви кажа. Дори ще ви помогна да се измъкнете.

— Какво искаш от нас? — попита Файле, по-настоятелно, отколкото се канеше. Светлина, беше се ядосала на Алиандре затова, че привлече вниманието им, като си назова името и титлата, а ето че сама бе направила същото. Ако не и по-лошо. „А си въобразявах, че се прикривам, като премълчавам бащиното си име“ — помисли с горчивина.

— Нищо рисковано — отвърна Галина. — Видяхте Терава, нали? Разбира се. Всички виждат Терава. Тя държи нещо в шатрата си. Гладка бяла пръчка, около една стъпка дълга. Пази се в червена ракла с

обков от месинг и никога не се заключва. Донесете ми я и щом си тръгна, ще ви взема със себе си.

— Дреболия на пръв поглед — подхвърли подозрително Алиандре. — Щом е така, защо не си я вземеш сама?

— Защото вие можете да ми я вземете! — Галина усети, че се е развикала, присви се и се огледа боязливо дали някой сред забуленото в сняг множество не ги подслушва. Никой сякаш не поглеждаше към тях, но въпреки това гласът ѝ се сниши до заканителен шепот. — Ако не го направите, ще ви оставя тук, докато не побелеете и не се сбръчкате. А Севанна ще чуе за Перин Айбара.

— Може да отнеме много време — каза отчаяно Файле. — Едва ли ще можем просто ей така да се промъкнем в шатрата на Терава. — Светлина небесна, последното, което ѝ се искаше, бе да се приближава до шатрата на Терава. Но Галина бе казала, че след това ще им помогне. Колкото и зла да беше, Айез Седай не можеха да лъжат.

— Разполагате с всичкото време, което ще ви трябва — отвърна Галина. — С остатъка от живота си, лейди Файле т'Айбара, ако не внимавате. Гледайте да не ме провалите.

Изглежда за последно Файле със суровия си поглед, след което се обърна и се отдалечи през дълбокия сняг.

Файле продължи смълчана напред. Никоя от двете ѝ спътнички нямаше какво да каже. Като че ли нямаше какво повече да се каже. Алиандре изглеждаше потънала в мисли, прибрала ръце в ръкавите и загледана право напред, все едно че вижда нещо отвъд снежната пелена. Мейгдин отново бе стиснала скъпия нашийник в юмука си. Бяха ги хванали в три капана, не в един. И всеки от трите можеше да ги убие. Спасението отвън изведнъж ѝ се стори много привлекателно. Все пак Файле смяташе да намери някакъв изход от тези капани. Насили се да пусне нашийника си и продължи през вилицата, кроейки план след план.

ГЛАВА 5

ЗНАМЕНА

Тичаше през заснеженото поле, вдигнал ноздри срещу вятъра. Търсеше миризма, онази едничка, скъпа миризма. Падащият сняг вече не се топеше по заледената му козина, но студът не можеше да го разколебае. Лапите му бяха изтръпнали, но пламналите му крака се трудеха неуморно. Носеха го все по-бързо и по-бързо, докато земята наоколо не се замъгли. Трябваше да я намери.

Изведнъж един грамаден сив вълк с разкъсани уши и целият покрит с белези от многобройни битки, се спусна от небето и погна слънцето до него. Друг голям сив вълк, но не толкова грамаден като него. Зъбите му щяха да разкъсат гърлата на онези, които я бяха отвлекли. Челюстите му щяха да прекършат костите им!

„Твоята «тя» не е тук — отпрати мисъл към него Скокливец. — Но ти си тук твърде силно и твърде дълго за тялото ти. Трябва да се върнеш, Млади бико, иначе ще умреш.“

„Трябва да я намеря.“ Дори мислите му сякаш се задъхваха. Не мислеше за себе си като за Перин Айбара. Беше Младия бик. Веднъж бе намерил тук соколицата и можеше отново да я намери. Трябваше да я намери. Пред тази необходимост смъртта беше нищо.

Като сива мълния, другият вълк се хвърли към хълбока му и макар Младия бик да беше по-големият, бе уморен и падна тежко. Задраска в снега, изправи се, изръмжа и се хвърли към гърлото на Скокливец. Нищо не беше по-важно от това да намери соколицата.

Покритият с белези вълк полетя във въздуха като птица и Младия бик се просна по очи в снега. Скокливец кацна зад него.

„Послушай ме, паленце! — прати към него мисълта си Скокливец. — Умът ти се е сгърчил от страх! Тя не е тук, а ти ще умреш, ако останеш още. Намери я в света на будните. Можеш да я намериш само там. Върни се и я намери!“

Очите на Перин рязко се отвориха. Уморен беше до смърт, а коремът му беше празен като пещера, но гладът бе като сянка пред празнотата в гърдите му. Целият беше празен и отдалечен дори от самия себе си. Сякаш бе някаква друга личност, гледаща отстрани страданието на Перин Айбара. Вятърът плющеше в покрива на шатрата със сините и златни ивици. Вътре беше мрачно и сенчесто, но от слънчевата светлина тънкото платно сияеше меко. А вчерашният ден не беше по-кошмарен от това със Скокливец. Светлината да му е на помощ, опитал се бе да убие Скокливец! Във Вълчия сън смъртта бе... окончателна. Въздухът беше топъл, но той потръпна. Лежеше върху кожена постеля, в широко легло с тежки дървени пилони по ъглите, резбовани и позлатени. Покрай миризмата от въглените, горящи в мангалите, долови тежкия наситен лъх на парфюм, както и мириса на жената. Други нямаше.

— Намериха ли я най-после, Берелайн? — попита той, без да вдига глава от възглавницата. Много му тежеше.

Тя се намести и походният стол леко изскърца. Перин често ѝ бе гостувал с Файле, за да обсъждат плановете си. Шатрата беше достатъчно голяма, за да приюти цяло семейство, а пищното обзавеждане на Берелайн щеше да изглежда съвсем на място дори в дворец — все изкусна дърворезба и позлата, макар че всичко — маси, столове и самото легло — се сглобяваха и държаха на метални скоби. Така можеха да се разглобяват за по-лесно товарене, но скобите не можеха да заместят устойчивостта на истинската мебел.

Под парфюма си Берелайн замириса на изненада от това, че е уловил присъствието ѝ, но му отговори сдържано.

— Не. Твоите съгледвачи още не са се върнали, а моите... След като не се върнаха снощи, изпратих цял отряд. Намериха хората ми убити в засада, преди да изминат и пет мили. Заповядах на лорд Гален да поддържа плътна охрана около лагерите. Арганда също разполага със силна конна охрана, но той изпрати патрули навън. Въпреки съвета ми. Глупак! Въобразява си, че никой освен него не може да намери Алиандре. Не съм сигурна дали изобщо вярва, че и други се опитват. Определено не и айилците.

Ръцете на Перин стиснаха меките вълнени одеяла. Гаул нямаше да се остави да го хванат с изненада, нито Джондин, дори айилци. Все още търсеха, а това означаваше, че Файле е жива. Ако бяха намерили

тялото ѝ, щяха отдавна да са се върнали. Нищо не му оставаше, освен да вярва в това. Надигна леко едно от сините одеяла. Отдолу беше гол.

— Да имаш някакво обяснение за това?

Гласът ѝ си остана невъзмутим, но в мириса ѝ се прокрадна предпазливост.

— Двамата с ратника ти щяхте да премръзнете до смърт, ако не бях те потърсила, когато Нурел се върна с вестта за моите съгледвачи. Никой друг не смееше да те доближи: явно си ръмжал като вълк на всеки, който се е опитал. Толкова беше изтръпнал, че не можеше да чуеш какво ти се говори, а другият беше готов да падне по очи. Вашата Лини го задържа — трябваше му само топла супа и постеля, — но аз наредих да те донесат тук. Ако не беше Анура, щеше най-малко да загубиш няколко пръста на краката. Тя... Тя май се уплаши, че можеш да умреш дори след като те Изцери. Спа като мъртъв. Тя каза, че на допир си бил почти като човек, изгубил душата си. Беше студен въпреки всички одеяла, с които те завих. Аз също го усетих, щом те докоснах.

Твърде дълго обяснение, и недостатъчно. В гърдите му кипна гняв — далечен гняв, — но той го потисна. Файле винаги ревнуваше, когато повиши глас на Берелайн. Нямах да ѝ позволя да го накара да се развика.

— Грейди или Неалд са могли да направят необходимото — отвърна ѝ съдържано той. — Дори Сеонид и Масури са били по-наблизо.

— Най-напред се сетих за съветничката си. Изобщо не помислих за другите, преди да се върнем тук. Все едно, има ли толкова значение кой те е Изцерил?

Толкова правдоподобно. И ако я попитах защо Първата на Майен лично е трябвало да остане да го наглежда в полутъмната шатра вместо слугините, някой от войниците или дори Анура, тя пак щеше да намери някакъв правдоподобен отговор. Не искаше да го чуе.

— Къде са ми дрехите? — попита той и се надигна на лакти. Гласът му и този път остана равнодушен.

Свещта, горяща на масичката до стола на Берелайн, беше единственото светило в просторната шатра, но за очите му бе повече от достатъчна, колкото и да бяха премрежени от умората. Берелайн беше облечена повече от скромно, в тъмнозелена рокля с висока дантелена

яка, скриваща шията ѝ до брадичката. Берелайн, облечена скромно, бе равносилно на рис, облечен в овча кожа. Лицето ѝ беше красиво и измамно. Щеше да направи каквото е обещала, но като някоя Айез Седай — заради някакви свои съображения. А нещата, за които не даваше обещания, можеха да те жегнат в гърба като остен.

— Ей там, върху раклата — отвърна тя и посочи с изящен жест на ръката, скрита под бялата дантела. — Накарах Росийн и Нана да ги почистят, но сега имаш повече нужда от храна и почивка, отколкото от дрехи. И преди да си се заловил с яденето и работата искам да разбереш, че се надявам повече от всеки друг Файле да е жива.

Изражението ѝ бе така открито и искрено, че още малко и щеше да ѝ повярва. Успя дори да замирише искрено!

— Искам си дрехите. Веднага.

Извърна се на една страна и стъпи на земята, загърнат в одеялата. Дрехите му лежаха прилежно сгънати върху една ракла, резбована и позлатена от край до край. Наметалото му с кожената обшивка беше проснато в единия край на раклата, а секирата му бе опряна до ботушите върху яркоцветните килими, изпънати по пода. Светлина, колко беше уморен! Не знаеше колко се бе задържал във Вълчия сън, но събуждането си беше тежко, поне що се отнасяше до тялото му. Стомахът му изръмжа силно.

— И храна.

Берелайн изсумтя раздразнено, стана, приглади полите си и вдигна неодобрително брадичка.

— Анура няма да остане доволна от теб, когато се върне след разговора си с Мъдрите. Не можеш просто така да пренебрегваш една Айез Седай. Все пак не си Ранд ал-Тор и рано или късно ще ти го докажат.

Но излезе от шатрата и от входа нахлу студен въздух. В яда си дори не си направи труда да си вземе наметало. Перин забеляза през зейналия за миг процеп, че навън продължава да вали. Снегът не беше толкова силен като снощи, но снежинките се сипеха непрестанно. Дори за Джондин щеше да е трудно да намери някакви следи след миналата нощ. Постара се да не мисли за това.

Шатрата се топлеше от четири мангала, но подът беше леден и той побърза да се облече. По-скоро залитна, отколкото тръгна към дрехите, но без да се помайва. Толкова беше уморен, че можеше да се

просне върху килимите и да заспи отново. На всичко отгоре се чувстваше слаб като новородено агне. Сигурно и Вълчиат сън имаше нещо общо с това... но най-вероятно Церенето бе утежило нещата. Не беше хапвал нищо от вчерашната закуска и след като бе стоял цяла нощ в снега, не му бяха останали никакви сили. Ръцете му се засуехиха с простата задача да си навлече долните дрехи. Джондин щеше да я намери. Или Гаул. Да я намерят жива. Нищо друго на света нямаше значение. Изтръпна.

Не беше очаквал Берелайн да се върне, но от входа лъхна студен повей и донесе до носа му парфюма ѝ, докато все още си обуваше панталоните. Погледът ѝ в гърба му бе като галеци пръсти, но само го накара да продължи, все едно че е сам. Нямаше да ѝ позволи да получи удовлетворение като види, че се е разбързал заради нея. Не я погледна.

— Росийн ти носи топла храна — каза тя. — Има само овнешка яхния, но ѝ заръчах да донесе колкото за трима. — Поколеба се и той чу как пантофите ѝ изшумоляха по килимите. После въздъхна леко. — Перин, знам колко страдаш. Сигурно има неща, които не можеш да споделиш с друг. Не разбирам защо толкова често трябва да плачеш на рамото на Лини, затова ти предлагам своето. Можем да сключим мир, докато Файле се върне.

— Мир? — измърмори той и предпазливо се наведе да нахлузи единия ботуш. Предпазливо, за да не падне. Здравите вълнени чорапи и дебелите кожени подметки щяха да го стоплят. — Защо трябва да сключваме мир? — Тя замълча, докато си обуе и другия ботуш и загърне маншетите под коленете, не проговори и докато той не завърза връзките на ризата си и не я затъкна в панталоните.

— Добре, Перин. Щом така искаш. — Каквото и да значеше това, каза го много решително. Той изведнъж се зачуди дали носят му не го лъже. Миришеше на обидена на всичко отгоре! Но когато я погледна, беше си надянала плаха усмивчица. От друга страна, в големите ѝ очи бляскаше гняв. — Хората на Пророка започнаха да пристигат преди да съмне — каза му тя делово. — Но доколкото знам, него още го няма. Преди да го видиш...

— Започнали са да пристигат? — прекъсна я той. — Масема се съгласи да вземе само почетната си гвардия, стотина души.

— Не знам какво се е съгласил, но последния път, когато ги видях, бяха три-четири хиляди души... цяла армия простащи... и

прииждат още.

Перин набързо се напъха в палтото и затегна колана, след което окачи тежката брадва на него.

— Ще видим каква е тази работа! Да ме изгори дано, няма да позволя ужасната му пасмина да ме задръсти!

— Неговата пасмина е дреболия в сравнение с него самия. Опасността е в самия Масема. — Гласът ѝ бе хладен, но в мириса ѝ трепкаше едва удържан страх. — Сестрите и Мъдрите са прави за това. Ако ти трябва повече доказателство от това, което виждат собствените ти очи, да знаеш, че той се среща със сеанчанците.

Това вече го удари като чук, особено след вестите, донесени му от Балвер за битката в Алтара.

— Откъде знаеш? Твоите хващачи на крадци ли? — Имаше си двама, доведени от Майен, и ги беше отпратила да разберат каквото могат из всеки град и село. Двамата впрочем не научаваха и половината от това, което му носеше Балвер. Не че тя му донасяше, така или иначе.

Берелайн поклати съжалително глава.

— На Файле... васалите. Трима от тях са го научили преди да нападнат айилците. Говорили са с хора, които са видели да каца огромно летящо същество. — Потръпна, малко показно някак, но ако се съдеше по мириса ѝ, реакцията беше искрена. Нищо чудно. Перин сам бе виждал някои от тези същества и пред тях дори тролок изглеждаше най-обикновена твар на Сянката. — Същество, което донесло пратеничка. Проследили я до Абила, до Масема. Не вярвам да е била първата му среща. Звучи ми доста практично, впрочем.

Устните ѝ изведнъж се изкривиха в усмивка — леко насмешлива и подкупваща. Този път мирисът ѝ съответстваше на лицето.

— Не беше много мило от твоя страна да ме караш да мисля, че това твое съсухрено секретарче открива повече неща от моите хващачи на крадци, след като разполагаш с две дузини очи и уши, маскирани като васали на Файле. Трябва да призная, че ме изигра. Все с нещо си готов да изненадаш човек. Защо ме гледаш толкова стъписано? Наистина ли смяташ, че може да се вярва на Масема след всичко, което чу и видя?

Стъписването на Перин нямаше нищо общо с Масема. Новините можеха да значат много или съвсем нищо. Човекът сигурно бе сметнал,

че може и сеанчанците да заведе при лорд Дракона. Беше достатъчно луд за това. Но... Файле да е карала тези глупци да шпионират? Да се промъкват в Абила? И Светлината знае къде още. Тя, разбира се, винаги беше твърдяла, че шпионирането е женска работа, но да слушаш клюките в някой дворец е едно, а това бе съвсем друго. Можеше поне да му го каже. Или си беше мълчала, защото нейните васали не бяха единствените, които си пъхаха носовете където не им е работа? Напълно в нейния стил. Файле наистина имаше дух на сокол. Нищо чудно да бе решила, че е много забавно да шпионира сама. Не, нямаше да ѝ се ядосва, не и сега. Светлина, тя като нищо можеше да е решила, че е забавно.

— Радвам се, че можеш да бъдеш дискретен — каза Берелайн. — Не мислех, че притежаваш тази черта, но дискретността е чудесно качество. Особено сега. Хората ми не са убити от айилци, освен ако айилците не са започнали да използват арбалети и брадви.

Перин рязко вдигна глава и въпреки добрите си намерения я изгледа с яд.

— И просто ми го подхвърляш така, между другото? Имаш ли да ми кажеш още нещо, което си забравила? Нещо, което ти се е изплъзнало от ума?

— Как можеш да питаш? — Тя едва не се засмя. — Сигурно трябва гола да се съблека, за да видиш, че не крия повече от това, което вече си имам. — Разпери ръце и изви тялото си като змия, сякаш да му покаже.

Перин изръмжа отвратен. Файле я нямаше, Светлината само знаеше дали е жива — Светлина, дано да е жива! — а Берелайн точно сега бе решила да му се развява повече от всякога! Какво да я правиш, такава си беше. Трябваше да е благодарен, че се държа прилично поне докато се облече.

Тя го изгледа замислено и прокара пръстче по долната си устна.

— Въпреки всичко, което сигурно си чул за мен, ти ще си само третият, който е лягал в леглото ми. — Очите ѝ бяха... премрежени... но го каза все едно, че е третият, с когото е говорила днес. Мирисът ѝ... единственото, което му дойде наум, беше вълк, оглеждащ хваната натясно в къпинака сърна. — Другите двама бяха политика. Ти ще си удоволствие. В много отношения — довърши е изненадващо хаплива нотка Берелайн.

Точно в този миг Росийн нахлу в шатрата, а с нея — вълна студен въздух. Синьото ѝ наметало беше заметнато през рамо. Носеше овален сребърен поднос, покрит с бяла ленена кърпа. Перин моментално затвори уста, молейки се дано да не ги е чула. Берелайн се подсмихна — явно ѝ беше все едно. Едрата слугиня постави подноса върху най-голямата маса, след което полите ѝ на сини и златни ивици се проснаха в дълбок реверанс за Берелайн и втори, далеч по-сдържан, за него. Тъмните ѝ очи го огледаха продължително и тя също се подсмихна, доволна сякаш от господарката си, а след бързия жест на Берелайн се загърна в наметалото си и побърза да излезе. От подноса се вдигна миризма на овнешка яхния и греяно вино с подправки, от което коремът на Перин отново заръмжа, но нямаше да остане да яде тук, дори краката да му бяха счупени.

Излезе навън под падащия сняг и надяна тежките ръкавици. Небето бе забулено от тежки облаци, но доколкото можеше да се съди по светлината, от утрото бяха минали няколко часа. През снега се кръстосваха утъпкани пъртини, но сипещата се от небето белота се трупаше по клоните и замяташе с нови одежди вечнозелените дървета. Виелицата не мислеше да спре скоро. Светлина, как можеше тази жена да му говори така? Защо трябваше да му говори така, и то точно сега?

— И не забравяй — подвижна след него Берелайн без никакво усилие да приглуши гласа си. — Дискретност.

Перин потръпна и ускори крачка.

Сети се, че е забравил да я попита за местонахождението на хората на Масема. Бойците на Крилатата гвардия наоколо се грееха около лагерните огньовете, загърнати в тежките си наметала, с оръжие в ръце и близо до оседланите коне по коневръзите. Пиките им стояха подръка, струпани на пирамиди, вятърът развяваше червените им ленти. Огньовете бяха изпънати по права линия и бяха почти еднакви. Всички коли с продоволствие, докарани от юг, също бяха натоварени, конете бяха впрегнати и чакаха в стройни редици, готови за път.

Дърветата не скриваха напълно билото на хълма. Горе продължаваха да стоят на пост мъже от Две реки, но шатрите бяха свалени и погледът му различи пригответените за поход товарни коне. Стори му се дори, че зърна и едно черно палто. Трябваше да е някой от ашаманите, макар че не можа да различи кой точно. При геалданците мъжете стояха на групички и зяпаха нагоре към хълма, но общо взето и

те изглеждаха готови като майенците. Двата лагера дори си приличаха по подредба. Но никъде не личеше да се събират хиляди мъже, нито се виждаха широки утъпкани пъртини, по които да ги проследиш. Липсваха впрочем и отпечатъци от стъпки между трите отделни стана. Ако Анура бе отишла при Мъдрите, значи трябваше да се е задържала доста време там. Интересно, за какво ли си говореха? Сигурно как да убият Масема без Перин Айбара да разбере, че са били те. Озърна се за миг към шатрата на Берелайн, но при мисълта да се върне там настръхна.

Наблизо беше останала неразтурена още една шатра — пак шарена, но по-малка, на двете слугини на Берелайн. Въпреки щипещия сняг Росийн и Нана седяха на походни столове пред по-малката шатра и топлеха ръцете си на малък огън. Приличаха си като две грахови зърна в гърне, и двете не бяха красиви, но си имаха компания и това, изглежда, беше причината да не се топят вътре на мангала. Берелайн явно държеше слугините ѝ да спазват повече благоприличие, отколкото бе присъщо на самата нея. Хващачите на крадци на Берелайн обикновено не изричаха повече от две-три думи наведнъж, поне пред Перин, но сега изглеждаха оживени и се смееха заедно с Росийн и Нана. Облечени простовато, двамата мъже бяха толкова невзрачни, че човек нямаше да ги забележи дори да се спънеше в тях на улицата. Перин все още не беше сигурен кой от двамата е Сантес и кой — Джендар. От малкото котле, къкрещо над огъня, миришеше на овнешка яхния. Постара се да не му обръща внимание, но коремът му все едно отново заръмжа.

Щом тръгна към тях, разговорът секна, и още преди да стигне до огъня, Сантес и Джендар се озърнаха към шатрата на Берелайн с абсолютно безизразни лица, загърнаха се в наметалата и побързаха да се махнат, без да го поглеждат. Росийн и Нана обърнаха очи от Перин към същата шатра и се закикотиха, скрили лица в шепи. Перин не знаеше дали да се изчерви, или да завие.

— Случайно да знаете къде се събират хората на Пророка? — попита той. Много трудно беше да запази гласа си спокоен при това подхилване. — Господарката ви забрави да ми го каже. — Двете се спогледаха и отново се изкикотиха, скрили лица в шепи. Той се зачуди дали пък не са побъркани, но едва ли Берелайн щеше да държи изкукуруигали при себе си.

След дълго кикотене, прекъсвано на моменти от бързи погледи към него, към шатрата на Берелайн и многозначителни споглеждания, Нана най-сетне благоволи да обясни, че не знаела със сигурност, но смятала, че са ей натам, и махна небрежно с ръка някъде на югозапад. Росийн беше сигурна, че господарката им споменала, че били на не повече от две мили. Най-много три. Когато тръгна в указаната посока, продължиха да се кискат. Май наистина бяха изкукуругали.

Перин закрачи унило покрай хълма, замислен какво да прави. Дълбокият сняг, в който нагази, след като напусна стана на майенците, не повиши настроението му. Нито решенията, до които стигна. Нещата се влошиха още повече, след като стигна бивака на своите хора.

Всичко си беше както бе заповядал. Загърнатите в наметала кайриенци седяха по натоварените коли, увили поводите на китките си. Други обикаляха по редиците с резервните коне и успокояваха спънатите животни. Мъжете от Две реки, свободни от караула на билото, клечаха около малки огньове, пръснати между дърветата, също хванали юздите на конете си. При тях нямаше ред като при войниците в другите два лагера, но се бяха сражавали и с тролоци, и с айилци. Всеки беше праметнал дългия си лък на гръб и носеше пълнен колчан стрели на бедрото, тук-там уравновесен с по някой къс меч на другото бедро. Като по чудо, Грейди се оказа при един от огньовете. Двамата ашамани обикновено се държаха малко настрана от останалите, а и хората му страняха от тях. Никой не говореше. Унилите им лица подсказаха на Перин, че Джондин все още не се е върнал, нито Гаул или Илиас, нито който и да е от заминалите да търсят. Все още имаше шанс да я върнат. Или да разберат поне къде я държат. За известно време това като че ли бяха единствените две добри новини за този ден. Червеният орел на Манедерен и собственият му пряпорец с Вълчата глава вяло висяха под падащия сняг на върха на дългите си дръжки, опрени на една от колите.

Смятал бе да използва тези знамена пред Масема по същия начин като при идването си на юг, развявайки ги открито. Щом някой толкова се е побъркал, че да претендира за древната слава на Манедерен, кой ще се загледа в такъв луд и кой ще се запита защо му е трябвало да тръгне в поход с толкова малка войска? И стига да не се мотаеше по пътя си, хората оставаха доволни, че лудият ги е подминал, и не се опитваха да го спират. Предостатъчно други злини върлуваха из

страната, за да си навличаш още една на главата. Нека други да се бият и да губят мъже, които ще са нужни за сеитбата напролет. Границите на някогашната Манедерен стигаха чак до сегашната Муранди и с малко късмет щеше да стигне необезпокояван в Андор, където Ранд държеше здраво, преди някой да се е досетил за измамата. Но сега това се бе променило и той разбираше цената на тази промяна. Много голяма цена. Готов бе да я плати, само че нямаше да я плати той. Но от кошмарите си нямаше да избяга.

ГЛАВА 6

МИРИСЪТ НА ЛУДОСТТА

Перин се заоглежда през сипеция се сняг за Данил, намери го до един от огньовете и се провря между конете. Мъжете се изправиха и се дръпнаха да му направят място. Не знаеха дали е редно да му изразят съчувствието си, затова само го поглеждаха и извъръщаха очи, скрили лица под качулките.

— Знаеш ли къде са хората на Масема? — попита той и се наложи да скрие прозявката си в шепа. Тялото му плачеше за сън, но нямаше време.

— На три мили на югоизток — отвърна му кисело Данил и подръпна нервно мустак. Онези гъски се оказаха прави. — Прииждат като патки във Водния лес есен. Повечето ще кажеш, че са готови майките си да одерат. — Лем ал-Дай с конското лице се изплю през дупката между зъбите си, с която се беше сдобил при една свада с охранника на някакъв прекупвач на вълна преди години. Лем много си падаше по боя с юмруци. Изглеждаше готов да се сбие с някой от следовниците на Масема.

— И ще го направят, ако Масема им каже — каза кротко Перин. — Няма да е зле да го запомните. Сигурно сте чули как са загинали хората на Берелайн. — Данил кимна рязко, а неколцина от мъжете се размърдаха нервно и замърмориха сърдито. — Просто за сведение. Засега няма доказателство. — Лем изсумтя, а останалите го изгледаха мрачно като Данил. Бяха видели труповете, оставени от последователите на Масема.

Валежът отново набираше сила. Снежинките се сипеха и покриваха вълнените им наметала. Конете бяха свили опашки от студа. Само след няколко часа щеше да започне истинска виелица. Ако не и по-рано. Неподходящо време да оставиш топлия огън. Крайно неподходящо за път.

— Свалете всички от хълма и тръгнете към мястото на засадата — нареди той. Това бе едно от решенията, които бе взел, докато

идваше насам. Вече се бе забавил твърде много, все едно кой или какво го чакаше там. Айилските ренегати вече бяха набрали твърде много преднина, а ако бяха тръгнали не на югоизток, а в друга посока, все някой досега щеше да го извести. Сигурно вече го очакваха да ги догонят. — Ще продължим, докато не добия по-ясна представа накъде отиваме, след което Грейди или Неалд ще ни преведат през Портал. Изпратете хора до Берелайн и Арганда. Искам майенците и геалданците също да тръгнат. Пуснете съгледвачи напред и охрана по фланговете. И ги предупредете да не се вторачват прекалено в търсене на айилците. Да не забравят, че може да има и други, които искат да ни избият. Не искам да се препъна в нещо преди да знам, че е на пътя ми. И помолете Мъдрите да не се отдалечават от нас. — Още не изключваше Арганда да се опита да ги подложи на разпит въпреки заповедите му. Ако Мъдрите убиеха някой геалданец при самозащита, можеше да ги удари, без да пита, въпреки всички клетви за вярност. Перин имаше чувството, че ще му трябва всеки човек, годен да се бие. — Бъдете колкото може по-твърди с тях.

Данил прие спокойно пороя от заповеди, но на последната устата му се изкриви в кисела гримаса. Все едно да се опиташ да си твърд с Женския кръг у дома.

— Както заповядате, лорд Перин — каза той вдървено, докосна чело с юмрук, метна се на седлото и заражда команди.

Обкръжен от разбързалите се мъже, Перин хвана за ръкава младия Кенли Мерин, докато той пъхаше единия си крак в стремето, и го помоли да оседлае Стъпко и да му го доведе. Кенли се ухили широко, също се чукна с юмрук по челото и викна:

— Както заповядате, лорд Перин. Веднага.

Перин изръмжа наум, щом Кенли загази в снега към коневръза, теглейки коня си. На това пале брада нямаше да му поникне, ако не я дращеше непрекъснато. Тя и така си беше рехава.

Приближи се до огъня да изчака за коня си. Файле казваше, че трябвало да свиква с всички тези „лорд Перин“, поклони и почуквания по челата и в повечето случаи той успяваше да ги пренебрегне, но сега това само усили горчивината в душата му. Усещаше нарастващата пропаст между себе си и мъжете от родния край, и като че ли беше единственият, който искаше да хвърли мост през нея. Джил го завари да си мърмори сам, протегнал длани над пламъците.

— Простете за безпокойството, милорд — каза Джил, поклони се и свали плъстената си шапка, колкото да му покаже олисялото си теме, след което побърза отново да я нахлупи на главата си, за да се предпази от снега. Градски човек, не понасяше добре студа. Не беше от раболепните — рядко се срещаха раболепни ханджии в Кемлин, — но като че ли държеше на определени формалности. Приспособил се беше към новата си работа толкова добре, че и Файле бе доволна. — Заради младия Таланвор. Още призори яхна коня си и замина. Каза, че сте му разрешили, ако... ако търсеците отряди не се върнат дотогава, но се зачудих, след като не позволихте на никой друг да тръгне.

Глупакът му с глупак! Всичко у Таланвор го отличаваше като опитен воин, въпреки че произходът му не беше съвсем ясен. Но да тръгне сам след айилците беше все едно заек да гони невестулки. „Светлина, как бих искал да съм с него! Не трябваше да слушам Берелайн за засадите.“ Но се оказа, че имало и друга засада. Съгледвачите на Арганда навярно бяха загинали по същия начин. Трябваше да тръгва. Крайно време беше.

— Да — отвърна гласно Перин. — Казах му, че може. — Макар и да му беше казал обратното, щеше да му го намекне по-късно. Лордовете понякога трябва да постъпват точно така. Стига да го видеше отново жив. — Ти май също искаш да тръгнеш да ги търсиш?

— Аз... много обичам Мейгдин, милорд — отвърна Джил. Гласът му прозвуча изпълнен с кротко достойнство и малко твърдо, сякаш Перин му беше намекнал, че е твърде стар и дебел за такова начинание. Определено замириса раздражено. Трънливо някак и настръхнало, въпреки че зачервеното му от студа лице си остана спокойно. — Не като Таланвор, разбира се... но все пак много я обичам. Както и лейди Файле, разбира се — добави припряно той. — Но все пак Мейгдин все едно че съм я познавал цял живот. Тя заслужава по-добра участ.

Въздишката на Перин излезе на бяла пара пред устата му.

— Разбирам, Джил.

Така си беше. Той самият искаше да спаси всички, но знаеше, че ако се наложи да избира, щеше да вземе Файле и да остави другите. Беше готов на всичко, с всичко щеше да се примири, само да спаси нея. Въздухът бе натезжал от конска миризма, но той помириса още нечие раздражение и се озърна през рамо.

Зад цялата бъркотия от коне и хора Лини се взираше с гняв към него и се отместваше съвсем леко наляво-надясно, колкото да не я стъпчат случайно бутачите се да оформят раздърпания си строй мъже. Едната ѝ костелива длан придържаше края на наметалото, а другата стискаше месингов боздуган с остри шипове, дълъг колкото ръката ѝ. Цяло чудо, че не беше заминала с Таланвор.

— Ще разбереш веднага след мен — обеща ѝ той. Ръмженето в корема му изведнъж властно му напомни за овнешката яхния, която толкова самонадеяно беше презрял. Почти усети вкуса на овнешкото и зеленчуците в устата си. Челюстите му изпукаха от нова прозявка. — Прощавай, Лини — каза той. — Нощес почти не спях. И не съм хапнал и зальк. Да е останало нещо? Малко хляб и каквото още там има.

— Всички отдавна се нахраниха — сопна се тя. — И трохите са ометени, котлите са лъснати и прибрани. Като ядеш от много блюда, заслужаваш да те заболи коремът. Особено ако не са твоите блюда. — Старата замърмори сърдито и отново го изгледа с укор, след което закрачи широко и се отдалечи, ядосана на целия свят.

— Много блюда ли? — измърмори Перин. — Аз от едно не съм ял. Това ми е проблемът, а не че ме е заболял коремът. — Лини се провираше през гъмжилото от коне и хора към стана. Трима-четирима я заговориха и тя изджавка на всекиго по нещо, при това им размаха боздугана да не би да не са я разбрали ясно. Горката, сигурно си беше загубила ума заради Мейгдин. — Да не е някоя от нейните поговорки? Те обикновено са по-смислени.

— Ааа... ами, колкото до това, видите ли... — Джил отново свали шапката си, надникна в нея, нищо не намери вътре и я нахлупи обратно. — Аз... такава... ще взема да нагледам колите, милорд. Да съм сигурен, че всички са готови.

— И слепец може да види, че са готови — спря го Перин. — Какво има?

Джил отчаяно завъртя глава да си намери друго извинение. Като не намери, повяхна.

— Ами... все ще го чуете рано или късно — изломоти бившият ханджия. — Виждате ли, милорд, Лини... — Вдиша дълбоко, преди да продължи. — Тя тази заран отиде до стана на майенците, още преди да съмне, да види как сте и... хм... защо не се върнахте. Шатрата на Първата била тъмна, но една от слугините ѝ била будна и казала на

Лини... Намекнала ѝ де... Искам да кажа... ама не ме гледайте така, милорд!

Перин се постара да заглади малко лице, но с гласа не го докара.

— Огън да ме гори дано, спях в оная шатра бе, човек. Само това! А ти да ѝ го кажеш!

Дебелият мъж се преви от силен пристъп на кашлица.

— Аз ли? — Джил се окашля още веднъж, за да може да заговори. — Искате аз да ѝ го кажа? Тя главата ще ми строши само да ѝ спомена такова нещо! Тая жена според мен се е родила във Фармадинг и когато се е родила, са трещели гръмотевици. Сигурно като се е родила, е казала на гръмотевицата да млъкне. Така ще е било.

— А ти си шамбаян — каза му Перин. — Не може все да товарим колите в снега. — Искаше му се да ухапе някого.

Джил май го усети. Замърмори извинения, поклони се вдървено, загърна се в наметалото и се изниза нанякъде. Всеки случай не за да потърси Лини. Джил ръководеше домакинството, но не и Лини. Никой не можеше да се разпорежда на Лини, освен Файле.

Перин изгледа навъсено потеглящите съгледвачи. Десетина души, които започнаха да оглеждат бдително околните дървета още преди да се отдалечат от готовите за тръгване коли. Светлина, жените са готови да повярват всичко за един мъж, стига да е лошо. А най-лошото беше, че колкото е по-лошо, толкова повече приказват за него. Досега си беше въобразявал, че само Росийн и Нана ще му създадат грижи. Лини обаче сигурно беше казала на Бреане, другата слугиня на Файле, още като се е върнала, а досега Бреане сигурно го беше раздрънкала на всички жени из лагера. Много жени имаше сред конярите и коларите, а кайриенките нали са си кайриенки, сигурно вече го бяха подшушнали и на мъжете. На такова нещо в Две реки не се гледаше благосклонно. А спечелиш ли си веднъж такава репутация, трудно ще се отървеш. Изведнъж мъжете, които се бяха отдръпнали да му направят място, му се видяха в друга светлина. Колебливите им погледи, та дори и плюенето на Лем. Единственото светло петънце в цялата нелепа история беше, че Файле нямаше да го повярва. Разбира се, че нямаше да го повярва! Как ще го повярва?

Кенли се върна запъхтян през снега, повел зад себе си Стъпко и своя дългокрак кон. Животните бяха жалка гледка — премръзнали, с

присвити уши и подвити опашки. Сиво-кафявият жребец дори не се опитваше да ухапе коня на Кенли, както правеше обикновено.

— Какво ти е станало, че даже не ми се зъбиш! — сопна се Перин и дръпна юздите на Стъпко. Конят го изгледа озадачено.

Перин изръмжа и притегна подпругите. Време беше да потърси Масема, но не яхна коня. Каза си, че е заради умората и глада, че иска само да отдъхне малко и да напълни корема си, стига да намери нещо. Каза си го, но все му се привиждаха изгорени ферми и трупове покрай пътя — на мъже, жени и дори на деца. Дори Ранд все още да беше в Алтара, пътят бе дълъг. Дълъг път, а нямаше избор. Избор, който да се насили да приеме.

Стоеше забил чело в седлото на гърба на Стъпко, когато дойде цяла делегация млади глупаци — от онези, дето се бяха залепили за Файле. Той се изправи уморено и съжали, че снегът не може да ги скрие от очите му.

Селанде водеше, коня си първа: ниска и слаба жена със зелени ръкавици — ръцете ѝ бяха свити в юмруци на хълбоците — и сърдито навъсено лице. И наперена. Въпреки сипещия се сняг пелерината ѝ беше заметната от едната страна, за да ѝ е подръка дръжката на меча. Всички жени бяха с мъжки дрехи и мечове, и обикновено бяха два пъти по-готови да ги използват от мъжете, нещо твърде красноречиво само по себе си. Мъжете, както и жените, бяха много докачливи, готови бяха да се сдърпат с всеки и ако не беше Файле да ги спира, всеки ден щеше да има дуели. Мъжете, както и жените, миришеха гневно, навъсено, унило и сприхаво, всичко това — в такава ужасна мешавица, че носят го засърбя.

— Виждам те, лорд Перин — поздрави го официално по „айилски“ Селанде със звучния си кайриенски акцент. — Приготовленията за потегляне приключиха, но все още отказват да ни дадат конете. Ще го уредите ли? — Не беше въпрос, а настояване.

Виждала го? На него му се искаше изобщо да не я вижда.

— Айилците вървят пеш — изръмжа ѝ той и потисна прозявката, без ама ей толкова да му пука от гневните погледи, които си навлече, и се помъчи да прогони съня от главата си. — Щом не искате да вървите пеш, качвайте се по колите.

— Не можете да постъпвате така! — високомерно заяви една от тайренките — и тя стискаше дръжката на меча си. Медоре беше

висока, със сини очи и мургаво лице, и съвсем малко ѝ трябваше, за да я нарече човек красавица. — Червено крило е любимата ми кобила! Няма да се лиша от нея!

— За трети път — промълви тайнствено Селанде. — Като спрем довечера, ще обсъдим твоя тох, Медоре Дамара.

За бащата на Медоре се знаеше, че е човек на възраст и се е оттеглил още преди години от дворцова служба в именията си, но все пак Асторил беше Върховен лорд. Предвид това дъщеря му имаше много по-висок сан от Селанде, която бе дребна кайриенска благородничка. И все пак Медоре преглътна и толкова се ококори, сякаш очакваше да я одерат жива.

Изведнъж на Перин му дойде до гуша от идиотската им игра на айилци — тъпацини, каквито можеха да хрумнат само на разглезени благородничета.

— Откога шпионирате вие за жена ми? — запита ги навъсено. Костите им да бяха замръзнали, нямаше да се вдървят повече.

— А, извършваме от време на време по някои дребни задачи, когато лейди Файле ни помоли — отвърна след дълга пауза Селанде, много предпазливо. Цялото им гъше ято замириса на лисици, уплашени, че язовецът може да им е влязъл в бърлогата.

— Жена ми наистина ли излезе на лов, Селанде? — изръмжа ядосано Перин. — Досега не е проявявала такова желание. — Гневът лумна в гърдите му, подхранен от всичките неприятности, които му се бяха струпали този ден. Избута с ръка Стъпко настрана и пристъпи към жената. Жребецът вирна глава, надушил мрачното настроение на Перин, а той стисна толкова здраво юздите, че юмрукът го заболя. — Или е излязла, за да посрещне някои от вас на връщане от Абила? И са я отвлекли заради тъпото ви шпиониране?

Капка логика нямаше във всичко това, и той го усети още докато го изричаше. Файле можеше да поговори с тях където си иска. И в никакъв случай нямаше да си урежда срещи със своите очи и уши — Светлина, с шпионите си! — в компанията на Берелайн. Винаги бъркаше, когато заговореше, без да мисли. За Масема и сеанчанците знаеше благодарение на тяхното шпионство. Но искаше да удари някого, трябваше да замахне по някого, а онези, които искаше да удари с чука си и да ги заличи от лицето на земята, бяха на мили отгук. С Файле.

Селанде обаче не отстъпи пред гнева му. Очите ѝ се присвиха в две тънки цепки, а ръката ѝ зашари по дръжката на меча. И не беше единствената.

— Готови сме да умрем за лейди Файле! — кресна му тя. — Не сме направили нищо, което да я застраши! Заклели ѝ сме се с водната клетва! — Тоест на Файле, но не и на него, подсказваше тонът ѝ.

Трябваше да се извини. Знаеше, че е длъжен. Но вместо извинение ѝ каза:

— Можете да яздите конете си само ако ми обещаете, че ще изпълнявате каквото аз кажа и няма да правите нищо прибързано. — „Прибързано“ не беше най-подходящата дума за тази пасмина. Бяха готови да се втурнат презглава, стига да разберат къде е Файле. Бяха напълно способни да причинят смъртта на Файле. — Когато я намерим, аз ще реша как да я спасим. И ако водната ви клетва казва друго, вържете си я на възел, че иначе аз ще ви овържа на възли.

Челюстта ѝ се стегна и дребната тайренка се навъси още по-страшно, но накрая извика:

— Съгласна съм! — Все едно, че изтръгнаха думите от устата ѝ. Един от тайренците, дългонос образ, казваше се Карлон, изръмжа недоволено, но Селанде му вдигна пръст и той си затвори устата. С тази тясна брадичка сигурно съжаляваше, че си е обръснал брадата. Дребната жена държеше всички останали здраво в ръката си, което не я правеше по-малка глупачка. Водна клетва, как ли не! Не извърна очите си от Перин. — Ще ви се подчиняваме, но само докато лейди Файле се върне. След това отново ставаме нейни. И тя ще съди за нашия тох. — Последното май се отнасяше повече за другите, отколкото за него.

— Добре — отвърна ѝ той. Постара се да смекчи тона, но гласът му си остана рязък. — Знам, че всички до един сте ѝ верни. И го ценя.

Това май беше единственото, което ценеше у тях. Като извинение не беше кой знае какво и те го приеха точно така. В отговор Селанде само изръмжа, другите го изгледаха с яд и си тръгнаха. Много важно. Стига да си удържаха на думата. Цялата им сган и един ден не беше свършила нещо полезно.

Лагерът започна да се опразва. Колите една по една потеглиха на юг. Конете оставяха дълбоки следи, но плазовете опъваха тънки черти, които снегът веднага затрупваше. Последните мъже от билото се

качваха по седлата и се присъединяваха към останалите, които вече язدهа до колите. Малко по-настрана взе да преминава и групата на Мъдрите. Дори техните гай-шайн бяха яхнали поверените им товарни животни. Мъдрите изглеждаха много неловко на конските гърбове в сравнение с изяществото на Сеонид и Масури, макар и не толкова зле, колкото гай-шайн. Мъжете и жените в бяло се бяха принудили да свикват с ездата след третия ден в снега, но се присвиваха над седлата и се държаха за конските вратове, сякаш се бояха, че ще паднат. Отначало, за да яхнат, се наложи Мъдрите лично да го заповядат, а някои още продължаваха да се смъкват и да вървят пеша, когато не ги гледат.

Перин яхна Стъпко. Сам не беше сигурен дали няма да падне. Но трябваше да започне тази езда, колкото и да не му се искаше. Готов беше да убие някого за комат хляб. Или сирене. Или някое печено зайче.

— Идат айилци! — извика някой от челото на колоната и всички спряха. Развикаха се и други, предавайки си вестта по колоната, сякаш вече не бяха чули всички, и мъжете засваляха лъковете от гърбовете си. Коларите се заизправяха на каприте и занадничаха напред, или взеха да скачат в снега и да се крият зад колите. Перин изръмжа и скрита Стъпко.

В челото на колоната Данил все още седеше на седлото си с двамата, дето държаха проклетите пряпорци, но поне тридесетина души бяха наскочали по земята и бяха опънали лъковете. Мъжете, които държаха конете на слезлите, се суетяха, сочеха напред и заничаха да видят по-добре. Грейди и Неалд също бяха тук и се взираха напред с напрегнати лица, но си седяха спокойно на конете. Ашаманите миришеха на... готови.

Перин успя много по-ясно от всички да различи онова, което се приближаваше през дърветата и снега. Към тях през преспите подтичваха десетима айилци, като един от тях водеше бял кон. Малко зад тях язدهа трима мъже, с наметала и закачулени. В движението на айилците имаше нещо непривично. А на седлото на белия кон се виждаше някакъв вързоп. Сърцето на Перин се сви като стиснато с юмрук, докато очите му не се увериха, че вързопът не е достатъчно голям за човешко тяло.

— Приберете лъковете — Нареди той. — Това е конят на Алиандре. Трябва да са от нашите. Не виждате ли, че всички са Деви? Ако имаше мъже с тях, щяха да са по-високи.

— Аз едва ги различавам, че са айилци — промърмори Данил и го изгледа накриво. Всички бяха свикнали с мисълта, че зрението му е много остро, дори се гордееха с това — поне доскоро, — но той се стараеше да не разбере колко е по-добро от обикновеното. Ала точно сега му беше все едно.

— Наши са — увери той Данил. — Всички да останат тук.

Подкара бавно към връщащата се група. Щом го забелязаха, Девите започнаха да си свалят булата. Под една от дълбоките гугли различи тъмното лице на Фурен Алхара. Значи бяха тримата Стражници. Щяха да се върнат заедно. Конете им изглеждаха изтощени, колкото се чувстваше и самият Перин — на ръба на силите си. Прииска му се да подкара Стъпко в галоп, за да чуе веднага какво му носят. И го достраша да го чуе. Гарвани можеше да са оглозгали телата, лисици, язовци и какво ли не още. Може да бяха решили да му спестят ужаса, като не донесат онова, което са намерили. Не! Файле трябваше да е жива. Постара се да укрепи тази мисъл в главата си, но се почувства все едно, че е стиснал нож с гола длан.

Смъкна се от коня, залитна и се наложи да се хване за седлото, за да не падне. Целият изтръпна, обгърнал тази едничка мисъл. Трябваше да е жива! Някои подробности неволно изпъкнаха пред очите му. Вързопът на изящното седло не беше един, а няколко, и приличаха на сгънати дрипи. Девите бяха със снегоходки — оплетени от диви лози и яки борови клонки, още с игличките по тях. Затова, изглежда, крачеха така странно. Сигурно Джондин им бе показал как да си ги направят. Помъчи се да се съсредоточи. Имаше чувството, че сърцето му ще изскочи от гърдите.

Стиснала копията и кръглия щит в едната си ръка, Сюлин взе един от малките платнени вързопи от седлото и пристъпи към него. Усмихна се и розовият белег на коравата ѝ мургава брадичка трепна.

— Добри вести, Перин Айбара — промълви младата Дева и му подаде вързопа тъмносин плат. — Жена ти е жива. — Алхара и другият Стражник на Сеонид, Терил Винтер, се спогледаха навъсени. А човекът на Масури, Роваир Кирклин, се вторачи напред с каменно лице. Ясно беше като къдравите мустаци на Винтер, че и тримата не са

сигурни дали вестите са толкова добри. — Другите продължиха напред да видят какво още може да се разбере — продължи Девата. — Макар че вече видяхме достатъчно странни неща.

Вързопът се разтвори в ръцете на Перин. Беше роклята на Файле, разцепена отпред и по ръкавите. Той вдиша дълбоко и засмука мириса на Файле в себе си — с тънката нотка от сапуна ѝ, малко от благовонията ѝ, но преди всичко мириса на самата нея. И без намек за кръв. Останалите Деви се струпяха наоколо, предимно възрастни жени с корави лица, макар и не толкова корави като на Сюлин. Стражниците скочиха в снега, без с нищо да покажат, че са яздили цяла нощ, но останаха зад Девите.

— Всички мъже са били избити — каза жилавата жена, — но според дрехите, които намерихме, Алиандре Кигарин, Мейгдин Дорлайн, Ласайл Алдорвин, Арела Шиго и още две също са направени гай-шайн. — Другите две трябваше да са Баин и Чиад. Не можеха да ги споменават по име, че са пленени, за да не ги посрамят. И Перин все пак беше понаучил нещо за айилците. — Това е против обичая, но ги е опазило. — Винтер се навъси недоверчиво, но се постара да го скрие.

Прорезите по дрехата бяха точни, като при дране на кожа. Перин се слиса. Някой бе срязал дрехите на Файле! Попита с разтреперан глас:

— Пленили са само жени?

Кръглоликата Бриайн поклати глава.

— Трима мъже са щели да ги направят гай-шайн, според мен, но са се сражавали упорито и са ги убили с нож или копие. Всички останали са загинали от стрели.

— Не е както си го мислиш, Перин Айбара — припряно и с тревога заговори Елиенда. Беше висока и с широки рамене и лицето ѝ беше почти майчински угрижено, макар той лично да я бе видял веднъж как свали с юмрук един мъж. — Да нараниш гай-шайн е все едно да посегнеш на дете или на ковач. Грешно е било да пленяват влагоземци, но не мога да повярвам, че са престъпили обичая чак толкова. Сигурна съм, че няма да бъдат наказвани дори, стига да се държат покорно, докато се съвземат. Има други, които ще им го покажат. — Други. Пак Баин и Чиад.

— В каква посока са тръгнали? — попита той. Можеше ли Файле да се държи покорно? Трудно му беше да си го представи. Дано се опиташе поне, докато я намери.

— Почти на юг — отвърна Сюлин. — Повече на юг, отколкото на изток. След като снегът покри следите им, Джондин Баран намери други следи. По тях са тръгнали другите. Вярвам му. Той вижда като Илиас Мачира. А много има за виждане. — Мушна снопа копия под кальфа на лъка си на гърба, окачи кръглия щит на дръжката на ножа на колана си, пръстите ѝ зашаваха в ръчния им говор, а Елиенда развърза друг, по-голям вързоп и ѝ го подаде. — Там се движат много хора, Перин Айбара, и стават странни работи. Но първо виж това. — Сюлин разгъна друга срязана рокля, този път зелена. Май Алиандре беше облечена с нея, спомни си той. — Тази я намерихме на същото място, където са хванали жена ти. — Вътре бяха увити петдесетина айилски стрели. Върховете на повечето бяха окървавени и веднага му замириса на съсирена кръв.

— Таардад — каза Сюлин, вдигна една от стрелите и веднага я хвърли на земята. — Миагома. — Хвърли още две настрана. — Гошиен. — Това предизвика гримаса на лицето ѝ. Самата тя беше Гошиен. Клан след клан, изреди ги всички, освен Шайдо, пускайки стрелите по снега. Вдигна срязаната рокля с останалите стрели в двете си ръце и ги хвърли наведнъж: — Шайдо! — довърши многозначително.

Притиснал роклята на Файле до гърдите си — мирисът от нея облекчаваше болката му и в същото време я правеше още по-непоносима, — Перин изгледа намръщено разпилените в снега стрели.

— Твърде много Шайдо — промълви той. А трябваше всички да са затворени в Камата на Родоубиеца, на петстотин левги оттук. Но ако някои от Мъдрите им са се научили да Пътуват... Или навярно Отстъпниците... Светлина, бълнуваше като оглупял — какво общо можеха да имат Отстъпниците с това? — бълнуваше, вместо да мисли. Умът му обаче беше толкова изтощен, колкото и тялото му. — Останалите са хора, които не могат да приемат Ранд за Кар-а-карн. — Проклетите цветове заиграха отново в главата му. Сега нямаше време за нищо освен за Файле. — Присъединили са се към Шайдо. — Част от Девите извърнаха очи. Елиенда го изгледа с гняв. Знаеха, че някои бяха постъпили точно така, но това беше едно от нещата, които не искаха да

се изрича гласно. — Колко горе-долу са според вас? Не може да са целият клан, нали? — Ако Шайдо се бяха появили вкупом, мълвата за набезите им щеше да се пръсне надалече. Въпреки всички други бедствия, цяла Амадиция щеше да го знае.

— Предостатъчно, според мен — измърмори едва чуто Винтер. Перин, изглежда, не трябваше да го чуе.

Сюлин забърка във вързопите и извади парцалена кукла, облечена в кадин-сор.

— Илиас Мачира намери това малко преди да тръгнем обратно, на около четиридесет мили оттук. — Поклати глава и за момент гласът ѝ, както и мирисът, станаха... стреснати. — Каза, че я подушил под снега. Дватамата с Джондин Баран откриха и драскотини по дърветата, оставени са от коли, казват. Много коли. Щом има и деца... Изглежда, че са цяла септа, Перин Айбара. А може да е и повече от една. Дори една септа ще разполага с най-малко хиляда копия, че и с повече. Всеки освен ковача ще вдигне копието, ако потрябва. И са на много дни път от нас. Сигурно повече, отколкото си мисля, в този сняг. Но вярвам, че онези, които са пленили жена ти, ще се съберат с тях.

— Ковачът вече вдигна копието — промълви Перин като на себе си. Хиляда копия, ако не и повече. Той разполагаше с над две хиляди, ако се смяташе Крилатата гвардия и хората на Арганда. Но срещу айилците това съотношение щеше да е в полза на Шайдо. Докосна куклата в жилавите ръце на Сюлин. Дали някое дете Шайдо не плачеше сега за изгубената си играчка? — Тръгваме на юг.

И понечи да обърне Стъпко, но Сюлин го докосна по ръката да го спре.

— Казах ти, че намерихме и други неща. Два пъти Илиас Мачира откри конска тор и пепел от лагерни огнища под снега. Много коне и много огньовете.

— Хиляди — намеси се Алхара. Черните му очи срещнаха спокойно погледа на Перин и го каза с равнодушен тон, просто като факт. Просто докладваше. — Пет, може би десет, ако не и повече. Трудно е да се каже. Но са войнишки огньовете. Според мен и на двете места бяха от едни и същи хора. Мачира и Баран са съгласни. Които и да са, и те са поели почти на юг. Вероятно нямат нищо общо с айилците, но сигурно ги преследват.

Сюлин изгледа навъсено Стражника и продължи, подразнена от прекъсването:

— Три пъти видяхме летящи създания като онези, за които разправяш, че използват сеанчанците — огромни твари с хора на гърбовете им. А два пъти видяхме ей такива следи. — Наведе се, вдигна една от стрелите и начерта по снега кръгла фигура, почти като лапа на много голяма мечка, но с шест пръста, дълги колкото човешки. — Понякога личаха и нокти — добави тя и ги надраска, по-дълги и от тези на най-големите мечки в Мъгливите планини. — Разкрачът му беше дълъг. Мисля, че тича много бързо. Да знаеш какво е?

Не знаеше — никога не беше чувал за същество с шест пръста, освен котките в Две реки; беше се изненадал, като разбра, че навсякъде другаде котките са с по пет пръста.

— Пак някой звяр от Сеанчан. — Значи на юг бяха тръгнали и сеанчанци освен Шайдо, и... какво?... Бели плащове или пък сеанчанска армия. Нямахме какво друго да е. Разчиташе на сведенията на Балвер. — Все пак тръгваме на юг.

Девите го изгледаха така, сякаш бе заявил, че вали сняг.

Смуши Стъпко и пое към колоната. Стражниците продължиха пешком, повели изтощените си коне. Девите затичаха към застаналите отстрани на колоната Мъдри. Масури и Сеонид поеха напред да посрещнат Стражниците си. Перин се зачуди защо не бяха се стекли всички да си пъхнат носовете. Навярно просто за да го оставят сам в скръбта, ако новините се окажеха най-лоши. Може би. Помъчи се да намести всичко в главата си. Шайдо, колкото и да бяха. След това сеанчанците. Конната войска, все едно дали са Бели плащове, или сеанчанци. Беше като онези железни главоблъсканици, които майстор Люхан го беше учил да прави — сложно огънати телчета, които се измъкват и се разсипват, след което се събират като по чудо в едно цяло, стига да знаеш хитрината, или да я отгатнеш. Само че главата му сега се беше размътила и той опипваше безпомощно парчетиите, които не искаха да се съберат в едно.

Когато се върна при мъжете от Две реки, всички се бяха качили по конете. Онези, които бяха наскочали на земята с лъковете, изглеждаха позасрамени.

— Жива е — каза им Перин и все едно че всички наведнъж се сетиха да задишат. Останалото от вестите приеха със странно

безразличие, като някои дори закимаха, сякаш точно това бяха очаквали.

— Няма да е за пръв път да хвърляме само тек — рече Данил. — Какво ще правим сега, милорд?

Перин отвърна е гримаса. Коров като дъб беше този Данил.

— За начало Пътуваме около четиридесет мили на юг. След това ще видя. Неалд, ти тръгни напред и намери Илиас и останалите. Кажи им, че идвам. До този момент сигурно са отишли още много напред. И внимавай. С десет или повече Мъдри не можеш да се справиш. — В цяла септа сигурно имаше поне толкова жени, способни да преливат. Ако бяха повече? Тресавище, което трябва да премине, стигнеше ли до него.

Неалд кимна мълчаливо и обърна коня си към лагера. Там вече бе запомнил терена. На Перин му оставаше да даде само още няколко заповеди. Трябваше да се разпратят конници при майенците и геалданците, които щяха да се придвижват отделно, както стануваха отделно. Грейди смяташе, че може да запомни тукашния терен, докато пристигнат, тъй че нямаше нужда всичко да се връща с Неалд. С което му оставаше само още едно нещо.

— Трябва да намеря Масема, Дания — каза Перин. — Или поне някой, който да го извести. Ако имам късмет, няма да се забавя.

— Щом ще ходите сам при оная измет, милорд, наистина ще ви трябва късмет — отвърна Данил! — Чух ги да си говорят за вас. Разправяха, че сте твар на Сянката, заради очите. — Погледът му срещна златните очи на Перин и се сведе. — Викат, че Прероденият Дракон ви е опитомил, но все пак сте си били твар на Сянката. Трябва поне няколко дузини мъже да вземете със себе си, да ви пазят гърба.

Перин потупа колебливо Стъпко по шията. Няколко дузини нямаше да стигнат, ако хората на Масема наистина го смятаха за твар на Сянката и решаха да вземат нещата в свои ръце. Всички мъже на Две реки нямаше да са достатъчно. Май нямаше нужда изобщо да го казва на Масема. Трябваше да го остави сам да го разбере.

Слухът му долови откъм дърветата на запад зов на синигер, който се повтори миг след това така, че да го чуят всички, и решението дойде от само себе си. Сигурен беше и се учуди дали се дължеше на това, че е тавирен. Извърна Стъпко натам и зачака.

Мъжете от Две реки знаеха какво означава да чуят песента на една или друга птица от родния край. Насам идваха хора и не беше сигурно дали са мирно настроени. Ако беше песен на кривоклюн, щяха да са приятели, а вик на присмехулник — тревожен знак, че идат врагове. Този път хората около него се държаха по-добре. По западната страна на колоната всеки втори мъж, докъдето стигаше в снега погледът на Перин, слезе, подаде юздите на съседа си и опъна лъка си.

Новодошлите се появиха между редките дървета пръснати в редица, сякаш искаха с това да усилят впечатлението, че са много. Изглежда не бяха повече от сто, но се приближаваха бавно и злокобно. Половината носеха дълги пики, не на рамо, а в ръце, и пристъпваха уверено. Някои бяха в метални доспехи — кой с нагръдник, кой с шлем на главата, но нито един с пълно снаряжение. Все пак изглеждаха по-добре снаряжени от общата маса последователи на Масема. Водеше ги самият Масема. Фанатичното му лице надничаше изпод дълбоката гугла на наметалото като муцуната на освирепял рис от входа на пещера. Колко ли от тези дълги пики бяха развявали червени ленти само до вчера заранта?

Масема вдигна ръка и спря хората си на няколко крачки от Перин. Свали гуглата и огледа скочилите на земята мъже с лъковете. Снегът, който се трупаше по голото му теме, изобщо не го притесни. Човекът до него, едър мъж с меч на гърба и друг до късия му лък, не свали качулката си, но на Перин му се стори, че и неговата глава е бръсната. Той еднакво напрегнато успя да огледа колоната и в същото време да не изпуска от очи Масема. Тъмните му очи гreeха не помалко бясно от тези на Масема. Перин помисли за миг дали да не им каже, че от това разстояние дългият лък от Две реки ще пробие със стрела и най-яката броня, че и през гърба ще излезе. Помисли дали да не спомене за сеанчанците. Дискретност, беше го посъветвала Берелайн. Това, изглежда, бе най-доброто при сегашното положение.

— Канеше се да ме срещнеш — каза рязко Масема. В гласа му кипеше напрежение. Нищо не можеше да излезе от устата му току-така. Всяка дума, изречена от Пророка, бе от значение. Белият триъгълен белег на бузата придаде злост на усмивката му, която бездруго не беше от най-топлите. — Все едно. Ето ме тук. Както несъмнено вече знаеш, следовниците на Преродения Дракон —

Светлината дано освети името му! — няма да приемат да ги оставят назад. Не мога да им го поискам. Те служат нему, както и аз.

Перин тутакси видя в ума си огнения прилив, нахлуващ от Амадиция в Алтара и още по-нататък, и оставящ след себе си гибел и пустош. Вдиша дълбоко и студеният въздух нахлу в дробовете му. Поважна от всичко сега беше Файле. От всичко! Ако се наложеше да изгори заради нея, така да бъде.

— Поведи хората си на изток. — Сам се изненада колко сурово прозвуча гласът му. — Когато мога, ще ви настигна. Жена ми е отвлечена от айилци и сега тръгвам на юг да си я върна. — Колкото и невероятно да беше, забеляза, че Масема е изненадан.

— Айилци ли? Значи не са само мълава? — Той изгледа намръщено Мъдрите от другата страна на колоната. — На юг, казваш? — Мирисът му тутакси се изпълни с безумие. Мирис на лудост, Перин нямаше как другояче да го нарече. — Ще дойда с теб — заяви накрая Масема, сякаш трудно стигнал до решението. Странно, нали толкова държеше да стигне бързо при Ранд? Бързо, но без да бъде докосван от Силата, за да го постигне. — Всички, които следват лорд Преродения Дракон — Светлината да освети името му! — ще дойдат. Избиването на айилски диваци е дело, угодно на Светлината. — Очите му пак пробягаха по Мъдрите и усмивката му стана още по-хладна.

— С удоволствие бих приел помощта ви — излъга Перин. Тази жалка сган беше напълно безполезна пред айилците. Макар че, от друга страна, наброяваха хиляди. И бяха отблъсквали армии, макар и не айилски. Едно късче от главоблъсканицата в главата му като че ли се хлъзна и си намери мястото. На ръба на пълното изтощение той не разбра как и защо, просто го усети. Но все едно, нямаше да стане. — Те обаче са много пред мен. Смятам да Пътувам, да използвам Единствената сила, за да ги догоня. Знам мнението ти по този въпрос.

Мъжете зад Масема замърмориха нервно, запоглеждаха се и заопипваха оръжията си. Перин долови тихи ругатни и сред тях „Жълтоокия“ и „твар на Сянката“. Вторият мъж с бръснатата глава до Масема го изгледа, сякаш беше изрекъл нечувано богохулство, но Масема само се взря в него, мъчейки се да пробие дупка в черепа му и да види какво крие вътре.

— Той ще скърби, ако жена ти пострада — най-сетне отрони безумецът. „Той“ съвсем ясно означаваше Ранд, святото име, което

Масема не позволяваше да се изрича всуе. — Ще има... отстъпка, но само за този случай. Само за да намерим жена ти, защото си му приятел. Само затова.

Изрече го спокойно — твърде спокойно за човек като него, — но хлътналите му черни очи тлееха като въглени, а лицето му се беше сгърчило в непонятен гняв.

Перин отвори уста, но побърза да я затвори, без нищо да отвърне. По-скоро слънцето щеше да изгрее от запад, отколкото Масема да каже това, което бе казал току-що. И изведнъж Перин си помисли, че Файле сред Шайдо сигурно е в по-голяма безопасност, отколкото самият той, тук и сега.

ГЛАВА 7

УЛИЦИТЕ НА КЕМЛИН

Свитата на Елейн, тръгнала по улиците, лъкатушещи по хълмовете на Кемлин, привличаше хорските погледи. Златната лилия на гърдите на пурпурното ѝ наметало, общито с бяла козина по ръбовете, беше достатъчна, за да я отличи за гражданството, но освен това тя си беше свалила качулката, така че съвсем ясно да виждат златната роза на коронката на щерката-наследница над лицето ѝ. Не просто Елейн, Върховен трон на Дома Траканд, а Елейн — щерката-наследница. Нека всички да видят и разберат.

Куполите на Новия град блестяха в бяло и златно под бледата утринна светлина и ледените висулки искряха по голите клони над широките улици. Макар че бе в зенита си, на слънцето му липсваше топлина, въпреки благословено безоблачното небе. За щастие вятърът днес беше затихнал. Въздухът беше студен и дъхът ѝ замръзваше на бяла пара, но каменните настилки бяха разчистени от снега дори в потесните и криви улички и градът отново бе живнал, а улиците му бяха изпълнени с народ. Колари и фургонджии, запрегнати в работата си също както конете в оковете, се свиваха примирено в дебелите наметала и бавно си пробиваха път през гъстата гмеж. Край тях с тътен се изтърколи голям фургон за вода, явно празен, ако се съдеше по звука, и явно подкаран, за да го напълнят отново и да се борят с поредния пожар, каквито често сполетяваха напоследък града. Неколцина улични амбуланти хвалеха гласовито стоката си напук на студа, но повечето хора ги подминаваха, улисани в грижи, и бързаха да се приберат на топло. Но колкото и да бързаха, движението им беше мудно. Градът пращеше по шевовете си, претъпкан с хора, населението му се бе разраснало повече и от Тар Валон. В това гъмжило дори ездачи и хора с коли и фургони не можеха да се придвижват по-бързо от пешеходите. През целия предобед беше видяла само две-три каляски, едва-едва пълзящи по улиците. Ако пътниците им не бяха сакати или не ги чакаха много мили път, значи бяха глупащи.

Всички, които я видеха, най-малкото се спираха, сочеха я, а някои надигаха дечица на раменете си, за да видят по-добре, та някой ден да могат да разказват на децата си, че са я виждали наяве. Въпросът беше дали щяха да казват, че са виждали кралицата, или само една жена, владяла града за кратко време. Повечето само гледаха, но от време на време шепа гласове надигаха възгласи: „Траканд! Траканд!“ или дори: „Елейн и Андор!“. Щеше да е по-добре, ако възгласите бяха повече, но пък мълчанието бе за предпочитане пред подигравките. Андорците бяха откровен народ, но най-гласовити бяха жителите на Кемлин. Историята на кралството познаваше случаи с бунтове и свалени кралици, след като гражданството на Кемлин е огласило по улиците своето недоволство.

Ледена мисъл порази Елейн и я накара да потръпне. „Който държи Кемлин, държи Андор“, гласеше древната поговорка. Не беше съвсем точно, както бе доказал Ранд, но все пак Кемлин беше сърцето на Андор. Тя бе изявила претенцията си над града — Лъвското знаме и Сребърният темел на Траканд се вееха еднакво гордо над кулите на външната стена, — но все още не притежаваше душата на Кемлин, а това беше далеч по-важно от камъка и хоросана.

„Един ден всички ще ме поздравяват с възгласите си — обеща си тя. — Ще спечеля обичта им.“ Днес обаче препълнените улици ѝ внушаваха самота при толкова малкото и рехави възгласи. Съжаляваше, че Авиенда не е тук, просто за компания, но Авиенда не виждаше разумно основание да се качва на кон само за да се поразходи из града. Все едно, Елейн я усещаше. Беше по-различно от връзката с Биргит, но все пак усещаше присъствието на сестра си в града, като усещането за присъствие на човек в стаята, когото не виждаш. И това я успокояваше.

Спътниците ѝ по своему също привличаха хорското внимание. Сарейта беше Айез Седай едва от три години и мургавото ѝ ъгловато лице все още не бе придобило характерната липса на възраст. Тя по-скоро приличаше на преуспяваща търговка във фините си вълнени одежди в бронзов цвят, с голямата торква от сребро и сапфири, стегнала наметалото ѝ. Стражникът ѝ Нед Ярман яздеше плътно до нея и виж, той определено привличаше погледите на минувачите. Висок, с широки рамене младеж със светлосини очи и сламено руса коса, закъдрена чак до раменете, той носеше лъскавия менящ цветовете си

стражнически плащ, заради който главата му сякаш се рееше лишена от тяло във въздуха над високия сив кон, който също така чезнеше, щом полите на плаща скриеха за миг част от гърба и хълбоците му. Никакво съмнение нямаше какъв е, нито че присъствието му известява за Айез Седай. Останалите обаче, образували кръг около Елейн, също привличаха любопитните погледи, докато ѝ пробиваха бавно път през множеството. Осем жени в червени куртки и с лъскавите шлемове и нагръдни брони на Кралската гвардия не бяха гледка, която човек може да зърне всеки ден. Да не говорим, че никой досега не беше виждал такова чудо. Тъкмо по тази причина тя лично ги бе подбрала от числото на новонаетите.

Младши лейтенантът им, Касейл Расковни, висока досущ като айилска Дева, беше рядкост несрещана — охранничка на една търговка и от двадесетина години в занаята, както сама бе обяснила. Сребърните звънчета, навързани по гривата на червено-кафявия кон, издаваха, че е от Арафел, макар да не говореше с охота за миналото си. Единствената андорка сред осемте гвардейки беше прошарена жена с кротко лице, но широкоплещеста — Дени Колфорд. Тя бе поддържала реда в един коларски хан в Долния град, извън стените, също доста груба работа за жена. Дени все още не умееше да използва меча, който носеше на бедрото си, но Биргит твърдеше, че имала бързи ръце и още по-бързи очи, и при това въртеше доста добре дългия цяла крачка кривак, който висеше на другото ѝ бедро. Останалите бяха Ловкини на Рога — жени от къде ли не, високи и ниски, тънки и по-широки, с нежни очи или сивокоси, с всевъзможни биографии и произход, въпреки че някои бяха дискретни като Касейл, или нагло раздуваха досегашните си подвизи. И едното, и другото беше обичайно за Ловкините. Но до една се бяха вкопчили в предложената им възможност да се включат в състава на Гвардията. По-важното бе, че всички бяха преминали през зоркия оглед на Биргит.

— Тези улици никак не са безопасни за теб — изведнъж заяви Сарейта и спря до черния кон на Елейн. Огнено сърце за малко да захапне кобилата, докато Елейн дръпне юзди да му извърне главата настрана. Тук улицата беше най-тясна, тълпата се сгъсти и телохранителките ѝ се прилепиха плътно около нея. Лицето на Кафявата сестра изразяваше прословутото айезседайско самообладание, но тонът ѝ бе изострен от явна тревога. — В такава

гмеж може да се случи всичко. Не забравяй кой е отседнал в „Сребърния лебед“, на по-малко от две мили оттук. Десет Сестри в един хан едва ли са се събрали само за да си побъбрят. Като нищо може да ги е пратила Елайда.

— Но може и да не е — спокойно ѝ отвърна Елейн. По-спокойно, отколкото се чувстваше. Изглежда, твърде много Сестри изчакваха настрана, докато борбата между Елайда и Егвийн приключи. Две вече бяха напуснали „Сребърния лебед“, а други три дойдоха малко след пристигането ѝ в Кемлин. Не приличаха много на група, изпратена със специална задача. А и никоя от тях не беше от Червената Аджа. Елайда със сигурност щеше да прати поне една Червена. Въпреки това ги следяха зорко, доколкото можеше да се уреди, но това го беше премълчала от Сарейта. Елайда много искаше да я хване, много повече, отколкото се полагаше за една избягала Посветена или за жена, свързана с Егвийн и онези, които Елайда наричаше „бунтовнички“. Но защо — това не ѝ беше ясно. Една кралица Айез Седай щеше да се цени високо от Бялата кула, но тя нямаше да може да стане кралица, ако я отвлечат в Тар Валон. Колкото до това, Елайда бе разпространила декрет да я заловят и върнат с всички възможни средства дълго преди да се беше появила възможност да получи трона. Над тази загадка си беше блъскала главата неведнъж, след като Ронде Макура ѝ бе изсипала в гърлото онази гадна отвара, затъпяваща способността на една жена да прелива. Много притеснителна загадка особено сега, когато така открито бе възвестила местоположението си пред света.

Очите ѝ за миг се задържаха на една чернокоса жена в синьо наметало с отметната качулка. Жената я изгледа съвсем бегло, след което се обърна и влезе в свещоливницата. Не беше Айез Седай, реши Елейн. Просто някаква жена на почтена възраст, като Зайда.

— Във всеки случай — продължи тя твърдо, — няма да се оставя да ме стегне страхът заради Елайда. — Наистина, какво ли крояха онези Сестри в „Сребърния лебед“?

Сарейта изсумтя, при това не много тихо. Като че ли се нагани да завърти очи презрително, но премисли. От време на време по някоя от Сестрите, пребиваващи в палата, поглеждаха странно Елейн — несъмнено мислеха за начина, по който беше издигната, но външно поне я приемаха за Айез Седай, и при това също така външно признаваха, че е по-високопоставена от тях, с изключение на Нинив.

Но това не им пречеше да говорят каквото им е на ума — понякога по-грубо, отколкото би трябвало да си позволяват пред Сестра с нейното положение, ако си беше спечелила шала по обичайния ред.

— Тогава забрави Елайда — рече Сарейта, — но не забравяй кой още иска да те хване. Само един добре прицелен камък и ще изпаднеш в несвоят, ще те овържат и ще те отнесат на вързоп, докато се усетиш.

Сарейта наистина ли смяташе, че е нужно да ѝ обяснява, че водата е мокра? Отвлечането на претендентки за трона в края на краищата беше съвсем обичайна практика. Всеки Дом, застанал срещу нея, разполагаше с верни поддръжници в Кемлин, които дебнеха за всяка удобна възможност, и ако това не бе така, готова бе пантофите си да изяде на обяд. Не че щяха да успеят, не и докато можеше да прелива, но при първа възможност щяха да се опитат. Никога не си беше въобразявала, че като стигне в Кемлин, ще е в безопасност.

— Ако не посмея да изляза от стените на двореца, Сарейта, никога няма да привлече народа — тихо каза Елейн. — Хората трябва да ме виждат навън, сред себе си, и храбра. — Точно затова беше взела само осем телохранителки вместо петдесет, на колкото настояваше Биргит. Тя отказваше да схване реалностите на политиката. — Освен това след като ти си с мен, ще им трябва два добре нацелени камъка.

Сарейта отново изсумтя, но Елейн се постара да не обръща внимание на ината ѝ. Искаше ѝ се да пренебрегне и присъствието ѝ, но беше невъзможно. Имаше по-важни причини за тази разходка освен просто да я видят. Халвин Нори ѝ беше изредил факти и числа, свързани с положението в кралството, и въпреки че напевният глас на Първия чиновник почти я беше приспал, тя искаше да се увери с очите си. Нори бе в състояние да огласи вест за бунт толкова безжизнено, колкото някой доклад за състоянието на градските силози или разходите по почистването на каналите.

Уличната тъпга гъмжеше от чужденци — кандорци с двуостри бради и иллианци, чиито бради оставяха устните им голи, арафелци със сребърните им звънчета по плитките, меденокожи доманци; алтарци с маслинен цвят на кожата, мургави тайренци, кайриенци, които се отличаваха с ниския си ръст и светлата си кожа. Някои бяха търговци, хванати натясно от внезапния пристъп на зимата или надяващи се да отмъкнат част от печалбата на конкуренцията — загладени, надути физиономии на хора, знаещи, че търговията е

жизнената кръв за всяка държава, и всеки твърдеше за себе си, че е главната артерия, макар палтото му да бе поотъркано, а брошката на ревера — от прост месинг или стъкло. Мнозина бяха с опърпани дрехи, с изподрани до коленете панталони, с дрипави подгъви на роклите, с оръфани връхни палта или дори без палта. Тези бяха бежанци, било подгонени от домовете си от войната или тръгнали да се скитат с вярата, че Прероденият Дракон е скъсал всички връзки, които ги задържат. Присвиваха се на студа с измършавели и посърнали лица и се оставяха да ги бута напред притокът на останалите.

Елейн забеляза една жена, която се мъкнеше унило през тълпата с малко дете на рамо, измъкна монета от кесията си и я подаде на една от телохранилките си — жена с напращели като ябълки бузи. Циган твърдеше, че е от Геалдан и е дъщеря на някакъв дребен благородник. Е, най-малкото можеше да мине за геалданка. Когато гвардейката се наведе да подаде монетата, жената с детето се олюля и продължи по пътя си, без да спре, без да я погледне дори. В града имаше много като нея. Ежедневно дворецът хранеше хиляди такива в кухните, устроени на няколко места из града, но мнозина просто нямаха сили да се доберат и да получат дажбата си хляб и супа. Елейн прибра монетата в кесията и отправи мълчалива молитва за майката и детето.

— Не можеш да нахраниш всички — подхвърли ѝ тихо Сарейта.

— Недопустимо е в Андор да гладуват деца — отвърна Елейн с тон, сякаш изрече кралски декрет. Но не знаеше как да го предотврати. Храна в града все още имаше, но не можеш да принудиш със заповед хората да се хранят.

Други чужденци бяха пристигнали в Кемлин по същия начин — мъже и жени, чиито дрехи вече не бяха дрипави, нито лицата им — изнурени. Каквото и да ги беше подгонило от домовете им, бяха започнали да мислят, че са се напътували достатъчно. Мислеха за изоставените си занаяти наред с всичко, което все още притежаваха. Но в Кемлин всеки, който притежаваше достатъчно умения в някой занаят и малко стръв за работа, можеше винаги да намери някой лихвар, готов да му предложи пари. Напоследък в града се появяваха и съвсем нови занаяти. Тя самата бе видяла този предобед три нови дюкяна на часовникари! Пред очите ѝ в северната част на града се появиха две нови стъкларски работилници и тридесетина манифактури за непознати досега тук изделия. В града вече имаше майстори на

дантела, чиято продукция беше фина като люгардската — и нищо чудно, след като почти всички бяха дошли оттам.

Това малко повиши настроението ѝ — данъците от всички тези нови занаятчии щяха да помогнат на хазната, макар че щеше да мине време, докато се замогнат достатъчно, за да ги плащат — но все пак сред тълпата повече ѝ се набиваха в очите други. Било чужденци или андорци, наемниците лесно изпъкваха — мъже с корави лица, с мечове на бедро или на гръб, пристъпващи важно-важно дори когато натискът на тълпата ги забавяше. Имаше и въоръжени търговски охранници — грубовати типове, които избутваха с рамо пречкащите им се на пътя хора, но и те изглеждаха кротки в сравнение с перчещите се наемници. А и лицата им общо взето не бяха толкова нашарени с белези. Наемниците се мяркаха навсякъде из тълпата като стафиди в кейк. При този наплив и след като през зимата търсенето им беше оскъдно, Елейн не мислеше, че ще ѝ излязат скъпо. Освен ако не ѝ струваха цял Андор, както се опасяваше Диелин. Трябваше някак да намери достатъчно местни хора, така че чужденците да не преобладават в Гвардията. И нужните за това пари.

Изведнъж усети в главата си Биргит. Беше ядосана — както обикновено напоследък — и идваше насам. Много ядосана и се приближаваше много бързо. Злокобно съчетание, от което в главата на Елейн издрънчаха тревожни звънчета.

Тя моментално се разпореди да се връщат в палата по най-прекия път — оттам май идеше Биргит; връзката щеше да я доведе право при Елейн — и на следващия завой свърнаха на юг, към улица „Игла“. Всъщност улицата си беше доста широка, въпреки че се виеше като река по един хълм и после по следващия, но преди поколения тук бяха живели майстори на игли. Сега се мяркаха ханове и кръчми, притиснати между ножарски и шивашки дюкяни, и какви ли не още, но нито един игларски.

Биргит ги срещна преди да стигнат до Вътрешния град, още докато се изкачваха по уличката на Крушаря, където все още няколко продавачи на плодове държаха дюкяни, вдигнати от времето на Ишара, макар че по това време на годината нямаше какво интересно да се види през стъклените им витрини. Въпреки гъстата тълпа Биргит се открояваше, подкарала в тръс с веещия се зад гърба ѝ червен плащ,

пръскаше безцеремонно хората вляво и вдясно от пътя си и спря чак щом ги видя да приближават.

Сякаш за да компенсира бързането си, Биргит закова на място, изгледа началнически гвардейките, отвърна на войнишкия поздрав на Касейл и чак след това обърна коня и подкара до Елейн. За разлика от тях, не носеше нито меч, нито доспехи. Спомените от предишните ѝ пререждания гаснеха — казваше, че вече почти нищо не си спомня отпреди основаването на Бялата кула, въпреки че отделни образи се рееха из паметта ѝ — но за едно нещо твърдеше, че го помни абсолютно. Че всеки път когато е посягала към меч, се е оказвала на ръба на самоубийството, а на няколко пъти е умирала точно от това. Лъкът ѝ в калъфа обаче висеше окачен на седлото с пълния колчан със стрели от другата страна. Кипеше от гняв и когато заговори, челото ѝ се навъси още повече.

— Преди малко в дворцовия гълъбарник долетя премръзнал гълъб с вест от Арингил. Мъжете, придружаващи Неан и Еления, са нападнати в засада и избити няма и на пет мили от градчето. За щастие един от конете им се върнал с кръв по седлото, иначе нямаше да го разберем седмици. Съмнявам се късметът ни да е толкова голям, че двете само да са отвлечени от шайка разбойници.

Огнено сърце затанцува няколко стъпки и Елейн рязко дръпна юздите. Някой сред тълпата извика — дали беше възглас в чест на Траканд, или крясък на хвалец стоката си амбулант — не се разбра.

— Значи си имаме шпиони в двореца — каза тя и веднага стисна устни, съжалила, че е изгървала езика си пред Сарейта.

На Биргит ѝ беше все едно.

— Освен ако наоколо не се мотае някой тавирен, за когото още не знаем — отвърна ѝ сухо тя. — Може би най-сетне ще ми позволиш да ти назнача лична охрана. Само няколко гвардейки, добре подбрани и...

— Не! — Дворецът беше домът ѝ. Нямаше да позволи да я пазят там денонощно. Хвърли поглед към Кафявата и въздъхна. Сарейта ги слушаше много внимателно. Нямаше смисъл тепърва да се опитва да крие мислите си. Не и тази. — Първата слугиня научи ли?

Биргит я изгледа накриво, което съчетано с умерения изблик на гняв, преминал по връзката им, означаваше: „Я недей да учиш баба си как се плете“.

— Тя смята да разпита поотделно всички слуги, които не са служили на майка ти поне от пет години. Не съм сигурна дали не е решила сериозно да ги подложи на изтезания. Само лицето ѝ да види човек! Чак аз се зарадвах, че излязох от кабинета ѝ със здрава кожа. Аз пък търся при други.

Имаше предвид гвардията, но не можеше да го каже пред Касейл и останалите жени. Елейн не го допускаше. Вярно, целият този набор предлагаше идеална възможност да се вмъкнат в двореца нечии очи и уши, но без никаква сигурност, че ще са там, където може да се подслуша нещо полезно.

— Ако в двореца има шпиони — каза тихо Сарейта, — може да стане и нещо по-лошо. Изглежда, ще трябва да приемеш предложението на лейди Биргит за охрана. Вече имаме прецедент.

Биргит показва на Кафявата сестра зъбите си. Ако това трябваше да мине за усмивка, беше пълен провал. Но колкото и да мразеше да я наричат с новата ѝ титла, тя извърна изпълнен с надежда поглед към Елейн.

— Казах „не“, и точка! — сопна се Елейн.

Някакъв просяк, който тъкмо се приближаваше към бавно пристъпващата група коннички с широка беззъба усмивка и свалена капа, се стресна и се изниза през тълпата преди Елейн да успее да бръкне в кесията си. Не беше сигурна доколко гневът ѝ си беше неин и доколко — предаден от Биргит, но прозвуча на място.

— Сама трябваше да ги отведа — изпъшка тя, ядосана на себе си. Вместо това беше запрела Портал за пратеника и бе прекарала остатъка от деня в срещи с търговци и сарафи. — Най-малкото трябваше да освободя гарнизона на Арингил за ескорт. Десет загинали, защото се помаях! Още по-лошо... Светлината да ми е на помощ, още по-лошо! Изгубих Еления и Неан!

Биргит поклати изразително глава и дебелата ѝ златокоса плитка, праметната през рамото, се люшна.

— Кралиците не могат да тичат насам-натам и да вършат всички неща сами. Нали затова са проклети кралици! — Гневът ѝ вече заглъхваше малко по малко, но мястото му се запълваше с раздражение и смесицата от двете пролича в гласа ѝ. Тя май наистина държеше Елейн да си има неотлъчна лична охрана, и в банята едва ли не. — Приключенските ти дни свършиха. Остава само да ми излезеш

предрешена от палата и да ми тръгнеш сама по тъмно из улиците, та да ти счупи черепа някой уличен побойник, без да го видиш дори.

Елейн изправи гръб на седлото. Биргит го знаеше, разбира се — не ѝ беше известен начин да се шмугне някак покрай връзката, въпреки че трябваше да съществува — но нямаше право да ѝ го намеква точно сега. Ако още малко го понамекнеше, току-виж още Сестри тръгнат подир нея със Стражниците си и с цели ескадрони гвардейци отгоре! Всички толкова тъпо се безпокояха за безопасността ѝ. Човек можеше да си помисли, че никога не е била в Ебу Дар, да не говорим за Танчико или Фалме. И освен това го беше направила само веднъж. Досега. При това с Авиенда.

— Студените тъмни улици не могат да се сравнят с топлия огън в камината и интересната книга в скута — най-небрежно вметна Сарейта, все едно че си говореше сама, И оглеждаше дюкяните, които подминаваха, с малко пресилен интерес. — Аз лично много мразя да ходя по заледената настилка, особено по тъмно и без поне една запалена свещ в ръка. Младите хубави жени често си въобразяват, че простото облекло и оцапаното лице ги правят невидими. — Обръщането на темата дойде толкова изведнъж, без никаква промяна в тона, че отначало Елейн се усъмни дали наистина го е чула. — Да те съборят улични грубияни или да те завлекат в някоя тъмна пряка е най-трудният начин да го научи човек. Ти, разбира се, имаш късмет с тази приятелка, която също прелива, стига и тя да извади късмет побойникът да не я халоса преди това с всичка сила по главата... Да, но не може все да се разчита на късмета. Съгласна ли сте с мен, лейди Биргит?

Елейн за миг затвори очи. Авиенда ѝ беше казала, че някой ги преследва, но тя беше сигурна, че е просто скитник. Изобщо не беше така. Поне не съвсем. Биргит ѝ обеща с поглед, че ще си поговори с нея по-късно и насаме. Тя просто отказваше да проумее, че един Стражник не може да вкарва в пътя собствената си Айез Седай.

— А освен това — мрачно продължи Биргит — десет души или сто, проклетият изход щеше да е същият, Огън да ме гори дано, но планът си беше добър. Няколко мъже можеха да доведат Неан и Еления в Кемлин незабелязано. Ако опразнеше гарнизона, щеше да привлечеш всяко проклето око източно от Андор, а можеш да си сигурна, че който ги е отвлякъл, е довел достатъчно ратници. Отгоре

на всичко сега сигурно ще подкрепят Арингил. Колкото и малък да е гарнизонът, Арингил държи при себе си всички от изток, които искат да тръгнат срещу тебе, и колкото повече гвардейци са от Кайриен, толкова по-добре, защото почти всички ще са ти верни.

За жена, която твърди, че е проста стрелкиня, схващаше добре положението. Единственото, което пропускаше, бе загубата на митническите такси от речната търговия.

— Кой според вас може да ги е отвлякъл, лейди Биргит? — попита Сарейта и при това се наведе пред Елейн, за да я погледне. — Това, разбира се, е много важен въпрос.

Биргит шумно въздъхна. Почти изхленчи.

— Боя се, че скоро ще го разберем — каза Елейн. Кафявата сестра я изгледа недоверчиво с вдигната вежда и Елейн за сетен път се помъчи да не стисне зъби. Откакто се върна у дома, много често ѝ се налагаше да го прави.

Една тарабонка в зелено копринено наметало отстъпи настрана от движещите се коне и я удостои с дълбок реверанс, при което тънките ѝ плитчици се развяха под качулката. Прислужницата ѝ — дребна женица, понесла няколко малки вързопа — доста непохватно повтори жеста ѝ. Двамата плещести мъже зад тях, явно охранниците им, стиснали в ръце дебели, обковани с месинг тояги, останаха прави и нащрек. Дългите им тежки кожени палта можеха да ги предпазят почти от всичко освен от добре нацелен удар с кама.

Елейн кимна леко в отговор на поздрава и ги подмина. Досега не беше получавала такава проява на почит от андорци. Чаровното лице на жената, прикрито зад прозрачния воал, изглеждаше твърде възрастно, за да е Айез Седай. Светлина, твърде много ѝ бе дошло днес, за да се притеснява и от Елайда!

— Много е просто, Сарейта — заговори тя с грижливо сдържан тон. — Ако ги е отвлякъл Джарид Саранд, Еления ще даде на Неан избор. Обявява Аравн в полза на Еления, с някои от по-апетитните имения за Неан в замяна, иначе ще ѝ клъцнат гърлото в някоя килия и ще ѝ заровят тялото зад някоя плевня. Неан няма да се даде лесно, но Домът ѝ започва спор кой да ги води, докато тя се върне, объркват се, Еления ще заплаши с изтезания и може би ще ги приложи, така че в един момент Аравн ще застане зад Саранд и в подкрепа на Еления. Скоро след това към тях ще се присъединят Аншар и Барин: те ще

минат на по-силната страна. Ако пък ги държат хората на Неан, тя ще предложи същия избор на Еления, но Джарид в яростта си ще тръгне срещу Аравн, освен ако Еления не го спре, а тя няма да го направи, ако реши, че има някаква надежда да я спаси. Така че да се надяваме, че през следващите няколко седмици ще чуем, че именията в Аравн са опожарени. — „А ако не — помисли Елейн, — ще трябва да се боря с четири съюзени Дома, след като още не съм сигурна дали наистина мога да разчитам дори на два!“

— Това е... много проницателно го разгада — каза леко изненадана Сарейта.

— Сигурна съм, че след повече време и ти ще го можеш — отвърна със сладък гласец Елейн и изпита приятна тръпка на удоволствие, когато другата Сестра премига. Светлина, майка ѝ очакваше да схваща толкова прости интриги още когато беше на десет!

Останалата част от пътя им към двореца мина в мълчание и тя едва забеляза яркоцветната мозайка на високите кули и величествените гледки на Вътрешния град. Мислите ѝ бяха запълнени с пребиваващите в двореца Айез Седай, кой точно бе отвлякъл Еления и Неан и докъде можеше да стигне Биргит с набора, за това дали е дошло време да разпродава дворцовите блюда и всичко, което ѝ беше останало от скъпоценните накити. Все мрачни теми за размисъл, но тя запази лицето си гладко и със сдържано достойнство приемаше рехавите възгласи, които я следваха. Една кралица не можеше да издава страха си. Особено когато е уплашена.

Кралският дворец изглеждаше бял, чист и сладък като бонбонче със своите изкусно изваяни тераси и обкръжени с колонади алеи върху най-високия хълм на Вътрешния град, най-високото място в Кемлин. Тънките вити кули и позлатените куполи се извисяваха в обедното небе, виждаха се от няколко мили как прогласят славата на Андор. Отпред, на Площада на кралицата, се бяха извършвали величествени пристигания и заминавания и в миналото тук се бяха събирали огромни тълпи, за да чуят прокламациите на кралицата и да изявят своята подкрепа на владетелите на Андор. Елейн влезе през задната порта на двореца и стоманените подкови на Огнено сърце закънтяха по каменния двор, щом препусна към конюшните. Пространството беше широко, оградено от двете редици високи сводести врати на конюшните, над които имаше дълга тераса от бял мрамор, без никакви

орнаменти и малко тромава. Няколко галерии предлагаха гледка отгоре, но като цяло мястото беше предназначено не за паради, а за работа. Пред простата колонада, осигуряваща вход към самия дворец, дузина гвардейци се подготвяха да сменят онези, които стояха като вдървени на пост на площада до конете си, и ги проверяваше техният подлейтенант — побелял и леко накуцващ мъж, някогашен знаменосец при Гарет Брин. Покрай външната стена на конете си се качваха други тридесет, готови да поемат по двойки патрулите във Вътрешния град. В обичайни времена щеше да има и гвардейци, чиято главна задача бе да пазят реда по улиците, но след като броят им бе толкова намалал, тези, които пазеха палата, трябваше да вършат и това. Там беше и Кареане Франси, едра жена в изящна рокля на зелени ивици и със синьозелено наметало, възседнала сивия си кон, а един от Стражниците ѝ, Венр Косаан, се качваше на кафявия си жребец. Беше мургав, с прошарена къдрава коса и брада, тънък като острие на меч, и носеше обикновено кафяво наметало. Явно не се канеха да изтъкват на показ какви са.

Внезапното пристигане на Елейн предизвика изненада. Не и за Кареане и Косаан, разбира се. Зелената сестра само я погледна замислено, а Косаан и това не направи. Само кимна на Биргит и Ярман като Стражник на Стражник. Без да ги погледнат повече, двамата подкараха навън веднага щом и последните от свитата на Елейн преминаха през обкованите с желязо порти. Но някои от войниците, яхаци конете покрай стената, се спряха с един крак в стремето и главите им рязко се извърнаха да погледнат новопристигналите зад строилите ги за оглед началници. Не я очакваха да се върне поне още час, а с изключение на малцината, които не се замисляха за повече от онова, с което са им заети ръцете, всички в двореца знаеха, че положението се мени ежечасно. Слуховете се разпространяваха сред войниците по-бързо, отколкото сред останалите, а Светлината беше свидетел колко неудържими са мъжките клюки. Трябваше да знаят вече, че Биргит е излязла много бързо — и ето че сега тя преждевременно се връщаше с Елейн. Дали някой от другите Домове не беше тръгнал на поход към Кемлин? И да се готви да щурмува? Дали нямаше да им заповядат да останат по стените, които не можеха да покрият с хора дори да се включеха и онези, с които разполагаше Диелин в града? Мигове на изненада и тревога, след което

подлейтенантът с грубоватото лице изрева команда, очите на всички рязко се извърнаха напред и ръцете се вдигнаха отсечено към гърдите за поздрав. Само трима освен бившия знаменосец бяха в състава едва от няколко дни, но зелени новобранци сред тях нямаше.

От входовете на конюшните притичаха конярите в червени палта с Белия лъв, извезан на рамото, въпреки че за тях нямаше много работа. Гвардейките слязоха кротко от седлата по заповед на Биргит и поведоха конете си през високите врати. Тя самата също скочи от коня си и хвърли юздите на един от конярите, изпреварена само от Ярман, който веднага се забърза да хване поводите на коня на Сарейта, докато тя слизаше. Той беше от онези, които Сестрите наричаха „прясно хванат“, тоест обвързан преди по-малко от година — термин, датиращ от времето, когато Стражниците не винаги са ги питали дали са съгласни да ги обвържат — и беше твърде старателен. Биргит само застана на място, навъсена и с юмруци на хълбоците — привидно наблюдаваше излизащите в колона по двама мъже, които щяха да патрулират из Вътрешния град през следващите четири часа. Елейн обаче щеше да се изненада, ако Биргит изобщо мислеше за тях.

Във всеки случай тя си имаше свои грижи. Изгледа жилавата жена, държаща поводите на Огнено сърце, и едрият мъж, който постави покрито с кожа столче и задържа стремето ѝ, докато тя слезе. Беше сериозен и съсредоточен. Жената галеше коня по муцуната и му шепнеше нещо. Никой от двамата не удостои Елейн с нещо повече от почтително кимване — дворцовите учтивости стояха на втори план пред грижата да не бъде хвърлена от седлото от коня, подплашен от толкова много суетящи се наоколо хора. Нищо, че нямаше нужда от помощта им. Все пак не беше вече навън из страната и тук трябваше да се спазват някои формалности. Въпреки това се постара да не се мръщи. Остави им Огнено сърце и тръгна, без да се обръща, колкото и да ѝ се искаше.

Широкото преддверие без прозорци зад колонадата изглеждаше сумрачно, въпреки че бяха запалени няколко от големите светилници с огледала. Осветителните тела тук бяха съвсем прости, от ковано желязо. Всичко беше изработено без излишна украса, така че да е здраво и практично, белите мраморни стени бяха голи и гладки. Вестта за завръщането ѝ се бе разпространила и още преди да са навлезли навътре, с поклони и реверанси се появиха половин дузина мъже и

жени, да поемат наметалата и ръкавиците. Ливреите им се различаваха от палтата на конярите по това, че бяха с високи бели яки и маншети и че Лъвът на Андор бе отляво на гърдите, вместо на рамото. Елейн не позна никого от дежурните днес. Повечето слуги в двореца бяха нови, други се бяха върнали от пенсия, за да попълнят числото на избягалите от страх, когато Ранд бе завладял града. Един плешив тип с грубовато лице отбягваше да срещне погледа ѝ, но вероятно просто се опасяваше, че ще е твърде непочтително да я погледне в очите. Някаква млада жена, слабичка и кривогледа, вложи твърде голямо усърдие в реверанса, както и в усмивката си, но сигурно просто искаше да изрази ентузиазма си от службата. Елейн побърза да ги подмине, следвана от Биргит, преди да е започнала да ги гледа сърдито и с подозрение. Горчив беше вкусът на подозрението.

След няколко крачки Сарейта и Стражникът ѝ ги оставиха, като Кафявата измърмори някакво извинение, свързано с книгите, които искала да прегледа. Дворцовата библиотека не беше малка, макар да не можеше да се сравни с големите библиотеки, и тя прекарваше там всеки ден по няколко часа, като измъкваше от рафтовете прашни томове, за които твърдеше, че не можели да се намерят другаде. Ярман тръгна след нея: приличаха на едър тъмен лебед, след който крачи дългокрак щърк. Ярман все още не беше свалил смуцаващия погледа плащ — Стражниците рядко се разделяха с плащовете си за дълго. Косаан сигурно си го носеше в дисагите.

— Искаш ли да получиш стражнически плащ, Биргит? — попита Елейн. Не за пръв път завидя на Биргит за широките ѝ гащи. Дори раздвоените поли на роклята за езда не даваха възможност човек да крачи бързо. Добре поне, че беше с ботуши вместо с пантофи. По пантофи стъпалата ѝ щяха да премръзнат от мраморните червено-бели плочки. За коридорите нямаше достатъчно килими, с каквито бяха застлани стаите. А и да имаше, бързо щяха да се изтъркат от непрекъснатото движение на слугите. — Щом Егвийн овладее Кулата, ще ти поръчам един. Трябва да си имаш.

— Не ме интересуват проклетите плащове — навъси се Биргит и стисна уста. — Толкова набързо стана, че се уплаших да не си се спънала и да не си си счупила проклетата глава. Кръв и пепел! Ако те бяха нападнали някакви улични главорези! Светлината само знае какво можеше да стане!

— Не са необходими извинения, Биргит. — През връзката им потече гняв и възмущение, но тя беше решила непременно да се възползва от предимството си. Не ѝ стигаше гълченето на Биргит насаме; нямаше да се примири да я гълчат и публично тук по коридорите, с всички тези слуги наоколо. Едва се спираха да я удостоят с леки и мълчаливи реверанси, но нямаше съмнение, че всички се чудят защо капитан-генералът се е начумерила като буреносен облак и бяха наострили уши да чуят каквото могат. — Ти не беше там, защото аз не исках да бъдеш. Обзалагам се, че и Сарейта не е взела Нед със себе си. — Едва ли беше възможно лицето на Биргит да помръкне повече. Май споменаването на Сарейта беше грешка. Елейн побърза да смени темата. — А ти наистина трябва да направиш нещо с езика си. Наистина започваш да плещиш като най-долния нехранимайко.

— Плещя ли? — измърмори заканително Биргит. Стъпките ѝ дори се промениха, закрачи като леопард. — Ти ли ще ми говориш за плещене? Аз поне винаги казвам, каквото мисля. И поне знам кое е уместно и кое не е. — Елейн се изчерви. Наистина знаеше. Повечето пъти. Доста често поне. — Колкото до Ярман — продължи Биргит все така тихо и със стаена закана в гласа, — той не е лош човек, но много се пули горкият за един улегнал Стражник. Сигурно подскача, щом Сарейта му щракне с пръсти. А аз не се пуля и не подскачам. Заради това ли ми даде тази титла? Да не би да си въобразяваш, че така ще ми сложиш юздите? Няма да е първата глупава мисъл в хубавата ти главичка. За жена, която повечето пъти мисли разумно... Добре. Чака ме едно писалище, затрупано с проклети донесения, които трябва да преровя, ако държиш да получиш поне половината гвардия, която искаш, но довечера ще си поприказваме дълго... милейди — завърши тя много твърдо. Поклонът ѝ бе почти подигравателен. И се обърна и тръгна, а дългата златна плитка на гърба ѝ настръхна като опашка на разярена котка.

Елейн тропна с крак от яд. Титлата на Биргит беше съвсем заслужена награда. Поне десет пъти си я беше спечелила, откакто я обвърза! И десет хиляди пъти преди това. Е, за другото беше помислила, но едва впоследствие. То пък една полза! Било от владетелка или от Айез Седай, Биргит сама избираше на кои заповеди да се подчини. Не когато беше важно, не когато Елейн смяташе, че е

важно — но по някакви свои съображения, особено онова, което наричаше „ненужни рискове“ или неподобаващо поведение. Да бе, точно Биргит Сребролъката да ѝ говори за поемане на рискове! А колкото до „подобаващото поведение“, Биргит гуляеше из кръчмите! Напиваше се, играеше комар и хвърляше закачливи погледи на хубави мъже! Обичаше да оглежда хубавците, макар да предпочиташе онези, които имаха вид, все едно че някой ги е бил по главата. Елейн не искаше да я променя — възхищаваше ѝ се, харесваше я, смяташе я за приятелка — но ѝ се искаше да се държи малко повече като Стражник със своята Айез Седай. И по-малко като каката, която все гълчи глупавата си сестричка.

Изведнъж осъзна, че стои на едно място и се мръщи на въздуха. Слугите наоколо бързаха по работата си, свели глави, сякаш се бояха да не ги изгледа сърдито. Тя сви устни и махна на някакво шляещо се по коридора хлапе с пъпчиво лице. Момчето ѝ се поклони толкова вдървено и толкова дълбоко, че за малко да се катурне на пода.

— Намери госпожа Харфор и ѝ кажи да се яви веднага в покоите ми — поръча му тя и добави назидателно: — И не е зле да запомниш, че началниците ти няма да останат доволни, ако разберат, че се шляеш по коридорите, вместо да си вършиш работата.

Момчето я изгледа зяпнало, сякаш бе прочела мислите му. Ококорените му очи пробягаха към пръстена ѝ с Великата змия, то изписука уплашено и направи още по-дълбок поклон, след което се обърна и побягна.

Тя неволно се усмихна. Беше го стреснала здраво, но изглеждаше твърде млад, за да е нечий шпионин, и твърде боязлив, за да се е захванал с нещо нередно. От друга страна... Усмивката ѝ повяхна. От друга страна, не беше много по-млад от нея.

ГЛАВА 8

МОРСКИЯ НАРОД И РОДСТВОТО

Елейн изобщо не се изненада, че Първата слугиня я чакаше още преди тя да стигне до покоите си. Госпожа Харфор си направи реверанса и закричи с нея, понесла под мишница кожена папка. Със сигурност беше станала с Елейн, ако не и по-рано, но пурпурното ѝ формено палто изглеждаше току-що минало под ютията, с Белия лъв отпред, чист и светъл като пресен сняг. Щом я видеха, слугите се разбързваха или започваха да лъскат с още по-голямо усърдие. Рийни Харфор не беше груба с тях, но поддържаше в двореца толкова здрава дисциплина, колкото и Гарет Брин едва ли бе постигал в гвардията.

— Все още не съм хванала шпиони — заяви тя в отговор на въпроса на Елейн с тих глас, за да я чуе само тя. — Но смятам, че разкрих двама. Жена и мъж, и двамата взети на служба пред последните месеци от управлението на покойната кралица, майка ви. Напуснали са двореца веднага щом се чу, че разпитвам всички. Без да си приберат вещите, само с по едно наметало на гърба. Това си е почти признание. Освен ако не са се уплашили, че ще ги хванат в други грехове — добави тя с неохота. — Боя се, че е имало случаи на кражби.

Елейн кимна замислено. Неан и Еления се бяха задържали доста в палата през последните няколко месеца от управлението на майка ѝ. Имали бяха предостатъчно възможност да настанят тук свои очи и уши. Двете бяха стояли в палата, както и други, бяха се противопоставили на претенциите на Мургейз Траканд към трона, приели бяха амнистията ѝ, когато я обяви, и след това ѝ бяха изменили. Тя нямаше да повтори грешката на майка си. О, амнистия трябваше да се дава при всяка възможност — всичко друго щеше да посее семената на гражданската война, — но тя смяташе да следи много внимателно действията на всички, които получат прощката ѝ. Като котка, която следи мишка, обещава тържествено, че ще се откаже от интереса си към сиренцето.

— Шпиони са били — отвърна уверено. — И със сигурност има и други. Не само на Домовете. Сестрите в „Сребърния лебед“ също може да са подкупили свои очи и уши в двореца.

— Ще продължа работата си, милейди — увери я Рийни. Тонът ѝ беше съвършено почитителен. Дори вежди не повдигна, но Елейн отново се оказа в положението на внучка, която се опитва да учи баба си да плете. Защо Биргит не се справяше със задълженията си така, както госпожа Харфор?

— Толкова по-добре, че се върнахте рано — продължи пълната жена. — Боя се, че следобедът ви ще е много натоварен. Най-напред господин Нори иска да го приемете. По много важна работа, казва. — Рийни за миг стисна устни. Винаги настояваше да ѝ се каже по каква работа хората искат Елейн да ги приеме, за да пресее зърното от плявата и да не позволи да затрупат Елейн с всевъзможни дела, но Първият чиновник никога не смяташе за нужно дори да ѝ намеква по каква работа идва. Колкото и тя му споделяше своята. И двамата бяха много ревниви за владенията си. Рийни тръсна глава и с това заряза Халвин Нори. — След него една делегация на търговците на табак молят да ги изслушате, и друга — на гилдията на тъкачите. И двете молят за данъчни облекчения, тъй като времената били трудни. Милейди едва ли има нужда от съвета ми да им отговори, че времената са трудни за всички. Група чуждестранни търговци също очаква аудиенция. Много голяма група. Само за да ви изкажат благопожеланията си по начин, който няма да ги обремени, естествено — искат да са на печелившата страна, без да се смразяват с другите — но бих посъветвала да ги приемете за малко. — Дебелите ѝ пръсти погалиха кожената папка под мишницата ѝ. — Освен това дворцовите сметки изискват подписа ви, преди да отидат при господин Нори. Боя се, че ще предизвикат въздишките му. Не го очаквах посред зима, но голяма част от брашното е съсипано от житоядци и молци, а половината осолена шунка се е развалила, както и повечето пушена риба. — Много почитително. И много твърдо.

„Аз управлявам Андор — казала бе веднъж насаме майка ѝ, — но понякога ми се струва, че Рийни Харфор управлява мен.“ Каза ѝ го на смях, но като че ли го мислеше сериозно. Като помисли човек, госпожа Харфор като Стражник щеше да е десет пъти по-лоша от Биргит.

Елейн не искаше да се среща с Халвин Нори, нито с търговци. Искаше да седне на спокойствие и да помисли за шпионите, и кой беше задържал Неан и Еления, и как да им се противопостави. Само че... господин Нори беше поддържал живота в Кемлин след смъртта на майка ѝ. Всъщност, доколкото можеше да се разбере по старите сметки, беше го правил почти от деня, в който тя бе попаднала в ръцете на Рахвин, въпреки че Нори не си го приписваше. По-скоро изглеждаше оскърбен от онези дни. Не можеше просто да го разкара. Освен това той никога не очакваше от нея никакви спешни действия за каквото и да било. А добрата воля на търговците не беше нещо за пренебрегване, дори на чуждестранни търговци. А и сметките наистина трябваше да се подпишат. Житоядци и молци? И развалена шунка? През зимата? Това определено звучеше странно.

Стигнаха високите резбовани дървени крила на вратата към покоите ѝ. Лъвовете на вратите бяха по-малки и стаите също бяха по-малки, но не беше и помисляла да използва покоите на кралицата. Беше равносилно да седне на Лъвския трон преди официално да ѝ е признато правото на Короната на розата.

Елейн въздъхна и посегна за папката.

В дъното на коридора мерна Солайн Моргейлин и Керайле Суртовни, толкова забързани, че само дето не подтичваха. Среброто блесна на шията на намусената жена между двете, макар че Родственичките я бяха увили с дълъг зелен шал, за да прикрият нашийника на ай-дам. Виж, това изискваше много сериозен разговор, и рано или късно щеше и за него да дойде ред. По-добре щеше да е, ако не се налагаше да местват нея и останалите, но нямаше как да се избегне. При такъв голям приток на Родственички и Ветроловки на Морския народ, слугинските жилища едва ги побираха по две — по три на легло, а мазетата на двореца бяха предназначени за складове, не за тъмници. Как успяваше Ранд да върши все погрешни неща? Това, че е мъж, не го извиняваше напълно. Солайн и Керайле се скриха зад ъгъла с пленничката си.

— Госпожа Корли помоли да се види с вас преди обед, милейди. — Гласът на Рийни беше предпазливо безизразен. Тя също беше видяла Родственичките и широкото ѝ лице остана леко намръщено. Морският народ беше странен, но можеше да намести една кланова Надзорница на вълните с нейния антураж в представата си за света,

макар и да не знаеше какво точно означава кланова Надзорница на вълните. Чужденка с висок ранг си беше чужденка с висок ранг, а за чужденците е нормално да са странни. Но така и не можеше да разбере защо Елейн предлага подслон на близо сто и петдесет търговци и занаятчиики. Нито „Родство“, нито „Плетящ кръг“ щяха да ѝ говорят нещо дори да ги беше чула и тя не проумяваше причините за странното напрежение между тези жени и Айез Седай. Нито пък проумяваше жените, доведени от Аша’ман, всъщност пленнички, макар и да не ги държаха в килии. Държаха ги затворени и не им разрешаваха да говорят с никого освен с жените, които ги придружаваха по коридорите. Първата слугиня знаеше много добре кога не бива да се задават въпроси, но никак не ѝ харесваше това, че не разбира какво става в двореца. Гласът ѝ не се промени и на косъм. — Каза, че ви носи добри новини. Донякъде, каза. Но не моли за аудиенция.

„Донякъде добри новини“ звучеше по-добре, отколкото заниманието със сметки, а и Елейн хранеше известни надежди за естеството на тези новини. Върна папката в ръцете на Първата слугиня и каза:

— Остави я на писалищната ми маса, моля те. И предай на господин Нори, че скоро ще го приема.

Обърна се натам, откъдето бяха дошли Родственичките с пленничката си, и бързо закрачи. Добри или лоши новини, трябваше все пак да се види с Нори и да посрещне търговците, а и сметките трябваше да се прегледат и подпишат. Управлението означаваше безкрайни седмици досада и редки часове, в които можеш да си позволиш да правиш каквото ти се иска. Много редки часове. В тила ѝ Биргит се бе свила на здраво кълбо от чисто раздразнение и безсилие. Нямаше съмнение, че сега ровичка из онази купчина донесения. Какво пък, нали и собственият ѝ отдих днес щеше да трае колкото да се преоблече и да хапне набързо. Закрачи още по-бързо, потънала в трескави мисли и едва забелязвайки какво среща на пътя си. Какво ли ще е толкова спешно за Нори? Едва ли ремонтът на улиците. Колко са шпионите? Едва ли госпожа Харфор ще успее да ги излови всички.

Когато зави на ъгъла, само внезапният усет за друга преливаща жена я предпази да не се сблъска с Вандийн, идваща срещу нея. Двете

се дръпнаха една от друга стреснати. Зелената явно също бе потънала в мисли. Двете ѝ придружителки вдигнаха вежди.

Кирстиан и Заря бяха облечени в бяло и стояха предпазливо на една крачка след Вандийн, скръстили хрисимо ръце пред гърдите си. Косите им бяха прибрани назад в скромни прически и не носеха никакви накити. Накитите бяха строго забранени на новачките. Бяха доскорошни Родственички — Кирстиан всъщност беше от Плетящия Кръг, — но същевременно бяха бегълки от Кулата, а си имаше древни предписания за такива като тях, постановени в закона на Кулата, независимо колко време е изтекло от бягството им. От върналите се бегълки се изискваше да са абсолютно изрядни във всичко, образец на току-що приета и жадуваща да получи шала жена, и най-малките прегрешения, които се прощаваха на другите, при тях се наказваха сурово. Когато се върнеха в Кулата, ги очакваха още по-тежки наказания с публичен бой с пръчки в добавка, и след това още цяла година покаяние. Една завърнала се бегълка трябваше да осъзнае дълбоко в сърцето си, че никога, ама никога повече, няма да пожелае да избяга отново. Никога! Полуобучените жени бяха твърде опасни, за да ги пуснат на свобода.

Елейн се беше опитвала да прояви снизходителност в няколкото редки случая, когато се оказваше насаме с тях — Родственичките не бяха всъщност полуобучени; притежаваха толкова опитност с Единствената сила, колкото всяка Айез Седай, макар и да им липсваше обучението — опитвала се беше, докато не разбра, че дори останалите Родственички не го одобряват. Пред втория си шанс да станат Айез Седай — поне онези от тях, които можеха — те драговошно и с удивително усърдие приемаха всички закони, писани и неписани, наложени от Кулата. Затова не я изненада нито стаеното в очите им рвение, нито обещанието за добро поведение, което излъчваха — държаха на този свой шанс повече от всички. Изненада я само, че бяха точно с Вандийн. До този момент тя не им обръщаше никакво внимание.

— Тъкмо те търсех, Елейн — заяви без предисловия Вандийн. Бялата коса, прибрана на тила ѝ с тъмнозелена лентичка, винаги ѝ придаваше почтена възраст, въпреки безукорно гладкото ѝ лице. Убийството на сестра ѝ, просмукало се до костите ѝ, я правеше мрачна, имаше вид на безмилостен съдия. Допреди това беше крехка и

стройна; сега изглеждаше кльощава, с хлътнали бузи. — Тези деца... — Тя замълча и сви устни в лека гримаса.

Обръщението беше напълно уместно за новачки. Най-неприятният момент за жена, когато отидеше в Кулата, беше не когато разбере, че не я смятат за достатъчно пораснала, докато не си получи шала, но когато разбере, че докато носи бялото на новачка, тя наистина е дете, което може да нарани себе си или други от невежество и неопитност. Напълно уместно, но изглежда, за Вандийн сега изглеждаше непривично. Повечето новачки идваха в Кулата петнадесет-шестнадесетгодишни и доскоро на не повече от осемнадесет, освен някоя и друга шепа кандидатки, които можеха да излъжат за по-дълго време. За разлика от Айез Седай, в Родството възрастта беше критерий за мястото в йерархията, а Заря — самата тя се беше представила като Гарения Росоинде, но в книгата на новачките я вписаха като Заря Алкезе и се отзоваваше на името Заря Алкезе — Заря с нейния остър нос и широка уста беше над деветдесетте, макар да изглеждаше на не повече от средна възраст. Някоя от двете не притежаваше айезседайското излъчване на лишено от възраст същество, въпреки че бяха използвали Силата толкова дълго и хубавата черноока Кирстиан изглеждаше малко по-голяма, на около тридесет. Всъщност беше на над триста години, във всеки случай много по-стара от самата Вандийн. Кирстиан беше напуснала Кулата толкова отдавна, че бе преценила за безопасно да използва истинското си име, макар отчасти. Никак не бяха обикновени тези две „новачки“.

— Тези деца — продължи малко по-твърдо и с намръщено чело Вандийн — са размишлявали над събитията на моста Харлон. — Точно там бе убита сестра й. И Испан Шефар, но ако питаха Вандийн, смъртта на една Черна сестра струваше колкото смъртта на едно бясно псе. — За нещастие, вместо да си премълчат заключенията, дойдоха при мен. Добре поне че не са се раздрънкали така, че да ги чуят.

Елейн се намръщи леко. Вече всички в двореца знаеха за тези убийства.

— Не разбирам — отвърна тя бавно и много предпазливо. Не искаше да издава на двете и най-малък намек, ако не са се добрали сами до усърдно критите тайни. — Да не би да са се досетили, че е дело на Мраколюбци, а не обир? — Бяха пуснали в обръщение тази версия, за две жени в самотна къща, убити заради скъпите им накити.

Само тя, Вандийн, Нинив и Лан знаеха донякъде истината. Във всеки случай досега, както изглеждаше. Дотук сигурно го бяха разгадали, иначе Вандийн нямаше да ги поведе със себе си.

— По-лошо. — Вандийн се озърна, след което се премести на няколко крачки там, където коридорите се пресичаха, и подкани Елейн да я последва. Оттук можеха да видят всеки, който ще се приближи. Новачките останаха на почетно разстояние от Зелената. Мяркаха се доста слуги, но никой не се приближаваше толкова, че да чуе. Въпреки това Вандийн сниши глас. Което не можа да скрие негодуванието ѝ. — Разсъдили са, че убийцата трябва да е Мерилил, Сарейта или Кареане. Според мен разсъждават умно, но преди всичко изобщо не е трябвало да мислят. Трябвало е да си учат уроците толкова усърдно, че да не им остава време да мислят за каквото и да било. — Макар да изгледа навъсено Кирстиан и Заря, двете засияха от радост. Под това въсене се криеше похвала, а Вандийн се скъпеше на похвалите.

Елейн премълча, че двете можеха да са по-заети, ако Вандийн се бе съгласила да участва в обучението им. Самата Елейн и Нинив си имаха твърде много други задължения, а откакто бяха добавили към тях ежедневните уроци за Ветроловките — всички освен Нинив, във всеки случай — на никоя не ѝ оставаха повече сили да се занимава и с двете новачки. Да учиш жените на Ата-ан Миере беше все едно да те прекарат през бухалките на перачките! Никаква почит не проявяваха към Айез Седай, още по-малко към ранга на „вързаните към брега“.

— Поне не са го казали на някой друг — измърмори Елейн. Утеха, макар и слаба.

Когато намериха Аделиз и Испан, бе очевидно, че трябва да ги е убила някоя Айез Седай. Преди убийството ги бяха парализирали с червен трън, а беше невъзможно Ветроловките да познават билката, която се срещаше само навътре в сушата. А дори Вандийн беше сигурна, че между Родственичките няма Мраколюбки. Самата Испан беше избягала като новачка и бе успяла да стигне сама чак до Ебу Дар, но я бяха заловили преди Родственичките да ѝ разкрият, че са нещо повече от няколко жени, прогонени от Кулата, и просто им е хрумнало да ѝ помогнат. Подложена на разпитите от Вандийн и Аделиз, тя бе разкрила твърде много. Успяла бе някак в началото да издържи и да не издаде нищо съществено за самата Черна Аджа, освен някои техни отдавна изпълнени кроежи, но с охота си каза всичко, след като я

подхванаха Вандийн и сестра ѝ. Двете не я пожалиха и преровиха душата ѝ до дъно, но се оказа, че тя не знае нищо повече за Родството от всяка друга Айез Седай. Ако сред Родственичките имаше Мраколюбки, Черната Аджа щеше да знае всичко. Така че колкото и да не им се искаше, убийцата бе една от трите жени, с които бяха привикнали и им допадаха. Черна сестра сред самите тях. Или повече от една. Държаха на всяка цена да опазят тази тайна, поне докато убийцата не бъде разкрита. Вестта щеше да хвърли в паника целия дворец, а навярно и целия град. Светлина, кой ли още мислеше над събитията при моста на Харлон? И дали щяха да проявят благоразумието да си мълчат?

— Някоя трябва да се заеме с тях — заяви твърдо Вандийн, — да не им позволява повече такива волности. Трябват им редовни уроци и много труд. — На сияещите лица на двете се бе изписало леко самодоволство, но нищо повече. Уроците им бяха малко, но много тежки и дисциплината — желязна. — Това означава Елейн или Нинив.

Елейн цъкна раздражено с език.

— Вандийн, на мен самата не ми остава време да помисля. Едва смогам да отделя по някой час на ден. Трябва да е Нинив.

— Какво трябва да е Нинив? — лъчезарно попита споменатата и се присъедини към тях. Незнайно откъде се беше сдобила с дълъг шал с жълти ресни, с бродирани по него зелени листа и ярки цветя. Въпреки времето носеше синя рокля с прекалено дълбоко за Андор деколте, макар че дебелината ѝ тъмна плитка, праметната през рамото, прикриваше повечето от бюста. Най-странното по нея беше червената точица, ки'сайд, по средата на челото. Според обичая на Малкиер червен ки'сайд означаваше омъжена жена и тя бе настояла да си го носи веднага след като го научи. Играеше си небрежно с плитката си и изглеждаше... доволна. Доста необичайно чувство за лицето Нинив ал-Мийра.

Елейн се сепна, щом забеляза Лан, който обикаляше в кръг на няколко крачки от тях и наблюдаваше и двата коридора. Висок като айилец в тъмнозеленото си палто и рамене като на ковач, мъжът с коравото като скала лице все пак успяваше да стъпва като призрак. Мечът му неизменно висеше на колана му дори тук, в двореца. Видът му винаги караше Елейн да потръпва. Смъртта сякаш се взираше от тези студени сини очи. Освен когато ги извърнеше към Нинив.

Доволството на Нинив обаче се стопи веднага щом разбра каква задача се канят да ѝ възложат. Спря да опипва плитката си и я стисна здраво.

— А сега ме чуите добре. Елейн може да се помайва колкото си ще с нейните игри на политика, но на мен ръцете ми са вързани. Повече от половината Родственички щяха да се разбягат, ако Алайз не ги държеше здраво за вратовете, и тъй като тя самата не храни надежда, че ще се домогне до шала, не съм сигурна колко дълго ще успее да задържи която и да било. Другите се въобразяват, че могат да спорят с мен! Вчера Сумеко ме нарече... момиче!

Изръмжа, но вината си беше нейна, така или иначе. В края на краищата нали тъкмо тя бе вгълпила на Родственичките, че трябва да си стегнат малко гръбнаците и да не пълзят в краката на Айез Седай. Е, явно бяха престанали да пълзят. Вместо да го правят, проявяваха силна охота да мерят Сестрите с мерките на тяхното правило. А хайде намери някоя Сестра, която да го иска! Вероятно не беше съвсем по вина на Нинив, че изглеждаше съвсем малко над двадесетгодишна — тя рано бе започнала да забавя състаряването си, — но за Родството възрастта беше важна, а тя сама беше избрала да прекарва повечето си време с тях. Не дърпаше рязко плитката си, само я теглеше толкова силно, че можеше всеки миг да си я изскубне.

— А и този проклет Морски народ! Нещастнички! Нещастнички, нещастнички, нещастнички! Ако не беше тази скапана сделка!... Остава само да ми кацнат на ръцете две ревливи блеещи новачки! — Устните на Кирстиан за миг се свиха, а черните очи на Заря блеснаха възмутено, докато съумее отново да си придаде хрисимо изражение. Привидно. Но поне проявиха достатъчно благоразумие да не си отварят устата пред Айез Седай.

Елейн отхвърли моментния подтик да оглади нещата. Искаше ѝ се да напляска и Кирстиан, и Заря. Тъкмо те бяха усложнили всичко с това, че не си бяха държали езика зад зъбите. Искаше ѝ се да напляска и Нинив. Значи най-после Ветроловките я бяха притиснали в ъгъла, нали? Никакво съчувствие не заслужаваше.

— Не си играя на нищо, Нинив, и ти много добре го знаеш! Много често съм искала съвета ти! — Вдиша дълбоко и се помъчи да се успокои. Слугите, които виждаше зад гърба на Вандийн и двете новачки, бяха спрели работата си и се кокореха към групата жени.

Усъмни се, че изобщо забелязваха Лан, колкото и впечатляващ да беше. Спор между Айез Седай беше интересна гледка, стига да стоиш понастрана. — Някоя трябва да ги поеме — продължи тя с по-спокоен тон. — Или смяташ, че можеш просто да им кажеш да забравят за всичко това? Погледни ги само, Нинив. Ако ги оставим без работа, веднага ще започнат да разсъждават кой е. Нямаше да отидат, при Вандийн, ако не са помислили, че тя ще им позволи да помогнат. — Двечките мигом се превърнаха в образец на ококорена новашка невинност, с много лекичък намек за обида от незаслужено обвинение. Елейн не им вярваше. Цял живот се бяха приучвали да се прикриват.

— И защо не? — каза след малко Нинив и намести шала си. — Светлина, Елейн! Не забравяй, че те не са това, което сме свикнали да очакваме от едни новачки. — Елейн отвори уста да възрази — „Каквото сме свикнали“, как ли пък не! — Нинив можеше и да не е била новачка, но пък съвсем доскоро си беше само Посветена; при това много често една ревяща и блееща Посветена! — само отвори уста, но Нинив продължи: — Сигурна съм, че Вандийн ще може да ги използва добре. А когато не е заета, може да им дава редовни уроци. Някоя май спомена, че си преподавала преди, Вандийн. Това е. Решихме го.

Двете новачки се усмихнаха широко и с благодарност — само дето не потриха ръце от задоволство, — но Вандийн се навъси.

— Не ми трябва новачки да ми се плетат в краката, докато...

— Сляпа си точно колкото Елейн — прекъсна я Нинив. — Те имат опит, заради който Айез Седай са принудени да ги взимат за нещо повече от това, което са. Могат да работят под твое ръководство и това ще ти осигури малко време за сън и храна. Като те гледам, нито спиш, нито ядеш.

Нинив изправи гръб и придърпа шала на раменете си. Гледката беше страхотна. Колкото и ниска да беше ал-Мийра, почти като Заря и значително по-древна от Вандийн и Кирстиан, неизвестно как успя да се направи с половин педя по-висока от всички останали. Страхотна дарба, за която Елейн можеше само да ѝ завижда.

Въпреки че не биваше да я прилага точно в такава рокля — имаше опасност да се изсипе от нея. Но и това не смали присъствието ѝ. Властна от главата до петите.

— Ще го направиш, Вандийн — заяви тя твърдо.

Навъсената маска на лицето на Вандийн се стопи — много бавно, но се стопи. Нинив стоеше по-високо в Силата от нея и колкото и да не го мислеше съзнателно, дълбоко вкоренената традиция я принуди да се подчини въпреки неохотата си. Когато се обърна към двете жени в бяло, лицето ѝ вече беше най-сдържано от всякога след смъртта на Аделиз. Кое то в случая означаваше, че съдията, изглежда, няма да разпорежи екзекуцията им веднага. По-късно — може би. Измършавялото ѝ лице беше спокойно и неумолимо.

— Вярно е, че учих за известно време новачки — каза тя. — За кратко. Надзорницата на новачките прецени, че съм твърде сурова с ученичките си. — Нетърпението на двете като че ли малко се поохлади. — Казваше се Серейл Баганд. — Лицето на Заря пребледня като това на Кирстиан, а самата Кирстиан се олюля, като че ли ѝ прилоша от нещо. Като Надзорница на новачките и след това Амирлински трон, Серейл се беше превърнала в легенда. От този вид легенди, които те карат да се будиш посред нощ, плувнала в студена пот. — Иначе се храня — обърна се Вандийн към Нинив. — Но всичко, което вкуся, ми е като пепел на езика.

Махна рязко на двете новачки и ги поведе покрай Лан. Те се запрепъваха след нея.

— Опърничава жена — изръмжа Нинив, загледана намръщено в отдалечаващите им се гърбове, но с доста съчувствие в гласа. — Знам поне дузина билки, които ще ѝ помогнат да поспи, но тя не иска да ги докосне. Вече си мисля дали да не ѝ сипя нещо във виното вечерта.

„Мъдрата владетелка — помисли Елейн — знае кога да говори и кога — не.“ Тази мъдрост впрочем важеше за всеки. Премълча, че да нарече Нинив някого „опърничав“ е все едно петелът да обвини фазана, че се перчи. Вместо това попита:

— Знаеш ли какви новини носи Реане? Били добри „донякъде“, както разбрах.

— Тази сутрин не съм я виждала — измърмори Нинив, все още загледана начумерено след Вандийн. — Не съм излизала от стаите си. — Изведнъж се отърси от унеса и изгледа подозрително Елейн. Както и Лан, интересно него пък защо? Той обаче си стоеше невъзмутим на пресечката и пазеше.

Нинив твърдеше, че бракът ѝ бил превъзходен — потресаващо откровена бе на тази тема с другите жени, — но Елейн смяташе, че

сигурно лъже, за да скрие разочарованието си. Лан най-вероятно беше готов да напада, готов да се сражава дори насън. Да спиш с него в едно легло сигурно беше като да легнеш с гладен лъв. На всичко отгоре това негово ледено лице можеше да охлади всяко брачно ложе. Нинив за щастие нямаше представа какво си мисли Елейн по въпроса. Дори се усмихна. С насмешлива усмивка, странно защо. А вероятно беше... снизходителна? Ами! Само въображение.

— Знам къде е Реане — каза Нинив и смъкна отново шала си на лактите. — Хайде, ще те заведа.

Елейн знаеше много добре къде е Реане и във всеки случай не беше вързана за Нинив, но отново се постара да си задържи езика зад зъбите и се остави Нинив да я води. Нещо като самонаказание затова, че преди малко си позволи да влезе в спор с нея, след като трябваше да опита да се примирят. Лан тръгна след тях и ледените му очи заоглеждаха коридора. Слугите, покрай които минаваха, трепваха, щом срещнеха погледа му. Една млада светлокоса жена дори събра полите си и затича, блъсна се в стойката на един светилник и той се затъркала по плочките след нея.

Това напомни на Елейн да каже на Нинив за Еления и Неан, както и за шпионите. Нинив го прие съвсем спокойно. Съгласи се с Елейн, че скоро ще разберат кой е измъкнал двете жени, и изсумтя пренебрежително като чу за съмненията на Сарейта. Колкото до това дори изрази изненада, че не са ги отвлекли отдавна още в Арингил.

— Не можах да повярвам, че още са там, когато пристигнахме в Кемлин. И последният глупак щеше да разбере, че рано или късно ще бъдат доведени тук. Много по-лесно е да ги измъкнат от някое малко градче. — Малко градче. Някога Арингил щеше да ѝ се стори огромен град. — Колкото до шпионите... — Изгледа навъсено една мършава сивокоса жена, която допълваше масло в светилника, и поклати глава. — Естествено, че има, шпиони. Знаех си, че трябва да ги има, още отначало. Просто трябва да внимаваш какво говориш, Елейн. Не се изказвай пред никого за нещо, което не знаеш добре, ако не искаш всички да го разберат.

„Кога да говориш и кога не“ — помисли Елейн и нацупи устни. Това понякога можеше да се превърне в истинско наказание. Особено с Нинив.

Нинив на свой ред имаше да сподели информация, както се оказа. Осемнадесет Родственички от тези, които ги бяха придружили до Кемлин, вече не бяха в двореца. Но не бяха и избягали. Тъй като никоя от тях не беше достатъчно силна за Пътуването, Нинив сама им бе изпрела Портали и ги беше отпратила в Алтара, в Амадиция и в Тарабон, в завладените от сеанчанците земи, където щяха да се опитат да издирят всички укрили се жени от Родството и да ги върнат в Кемлин.

Щеше да е много по-добре, ако Нинив ѝ го бе съобщила предния ден, когато бяха заминали, или още по-добре — когато двете с Реане бяха стигнали до решението да ги изпратят, но Елейн го премълча. Вместо това каза:

— Много смело от тяхна страна. Много ще е трудно да избегнат пленничеството.

— Смело е, да — отвърна раздражено Нинив. Ръката ѝ отново стисна плитката. — Но не за това ги избрахме. Алайз смяташе, че най-вероятно ще се разбягат, ако не им възложим някаква работа. — Изглежда през рамо Лан и пусна плитката. — Не разбирам как смята да го постигне Егвийн — въздъхна тя. — Много е хубаво да се каже, че Родството трябва по някакъв начин да се „свърже“ с Кулата, но как? Повечето от тях не са достатъчно силни, за да спечелят шала. Много са неспособни дори да станат Посветени. И едва ли ще понесат да си останат новачки или Посветени до края на живота си.

Този път Елейн не каза нищо, просто защото не знаеше какво да каже. Обещанието трябваше да се спази; тя го беше дала лично. Вярно, от името на Егвийн и по поръка на Егвийн, но тя го беше изрекла и трябваше да спази думата си. Само че не знаеше как да го изпълни, освен ако Егвийн не предложеше някакво чудо.

Реане Корли се оказа точно там, където Елейн знаеше, че трябва да бъде — в стаичка с два тесни прозореца с изглед към малък вътрешен двор с фонтан, макар че фонтанът беше спрял по това време на годината и рамките на остъклените прозорчета правеха стаичката по претрупана. Подът беше с тъмни плочки без килими върху тях, а единствените мебели — тясна масичка с два стола. Когато Елейн влезе, завари с Реане още две посетителки. Алайз Тенджайл, простовата жена, привидно на средна възраст, с посивяла коса и дълга шия, стоеше от другия край на масата. Имаше приятна, макар и

незабележима външност, която всъщност се оказваше твърде забележима, щом я опознаеш, и при това всъщност доста неприятна, наложеше ли се да се разправяш с нея. Удостои ги само с един бегъл поглед и продължи да гледа съсредоточено това, което ставаше на масата. Самата Реане седеше до масата — с набръчкано лице, с почти бяла коса и в зелена рокля, доста по-изящна от облеклото на Алайз. Бяха я изгонили от Кулата след провала ѝ в изпитанието за Посветена, а сега, след като ѝ се предложи втора възможност, вече бе получила правото да носи цветовете на предпочитаната от нея Аджа. Срещу нея седеше пълничка жена в груба рокля от кафява вълна. Лицето ѝ се бе изопнало предизвикателно и беше приковала тъмните си очи в Реане, избягвайки да гледа сребристия ай-дам, лежащ като змия между двете на масата. Ръцете ѝ обаче нервно опипваха ръба на масата, а на лицето на Реане се бе изписала самоуверена усмивка, от която бръчките в ъгълчетата на очите ѝ ставаха по-дълбоки.

— Само не ми казвай, че си накарала една от тях да се вразуми — каза Нинив още преди Лан да успее да затвори вратата след себе си. Изгледа навъсено жената в кафяво, сякаш се канеше да ѝ скъса ушите, ако не ѝ по-лошо, след което погледна Алайз. Елейн смяташе, че Нинив изпитва малко страхопочитание към Алайз. Способностите ѝ в Силата бяха скромни — никога нямаше да се сдобие с шала, — но умееше по някакъв свой начин да се налага, когато поиска, и да накара всички останали да я слушат. Включително и Айез Седай. Елейн си даде сметка, че и тя също изпитва малко боязън от Алайз.

— Продължават да отричат, че могат да преливат — измърмори Алайз, скръстила ръце на гърди, и изгледа начумерено жената, седяща срещу Реане. — Допускам, че наистина не могат, но усещам... нещо. Не съвсем като искрата, вродена у една жена, но почти същото. Все едно че са на ръба на преливането, само една стъпка още и ще го направят. Такова нещо досега не бях изпитвала. Както и да е. Поне престанаха да ни се нахвърлят с юмруци. Това поне им го избих от главите. — Жената в кафявото се намуси, но срещна суровия поглед на Алайз и побърза да извърне глава. Решеше ли Алайз да избие нещо от главата ти, избиваше го завинаги. Ръцете ѝ продължиха да шарят нервно по масата — неволно, според Елейн.

— Продължават да отричат и че виждат потоците, но ми се струва, че просто се мъчат сами себе си да убедят — каза със звучния

си, мелодичен глас Реане. Доволната ѝ усмивка срещу обидения поглед на жената пред нея не се промени. Всяка Сестра можеше да завиди на сдържаността и самообладанието на Реане. Беше най-старата сред жените от Плетящия кръг — личността с най-високия авторитет в Родството. Според техния „Правилник“, Родството съществуваше единствено в Ебу Дар, но тя все пак беше най-старата сред дошлите в Кемлин, със сто години по-възрастна от най-дълголетната живяла досега Айез Седай, и нямаше Сестра, която да не ѝ отстъпва в това властно спокойствие. — Твърдят, че ги мамим с помощта на Силата, че я използваме, за да ги накараме да повярват, че ай-дам може да ги държи. Рано или късно ще им се изчерпат лъжите. — Придърпа ай-дама към себе си и с ловко движение откачи каишката от нашийника. — Дали да не опитаме отново, Марли?

Жената в кафяво — Марли — все така отбягваше да погледне сребристите каишки в ръцете на Реане, но се вкочани и ръцете ѝ зашариха по ръба на масата.

Елейн въздъхна. Страхотен подарък ѝ беше изпратил Ранд. Подарък! Двадесет и девет сеанчански сул-дам, удържани безукорно с помощта на ай-дам и пет дамане... Мразеше тази дума; тя означаваше „жена с нашийник“ или просто „окаишена“, но си бяха точно това... пет дамане, на които нашийниците не можеха да се махат по простата причина, че щяха да се опитат да освободят сеанчанките, които ги бяха държали като свои пленнички. Вързани с каишки леопарди щяха да са по-добър подарък. Леопардите поне не можеха да преливат. Бяха ги поверили на Родството, тъй като никоя друга не разполагаше със свободно време и за това.

Все пак веднага беше съобщила за какво могат да се използват сул-дам. Трябваше да бъдат убедени, че могат да преливат, и след това — да бъдат върнати при сеанчанците. Освен Нинив само Егвийн, Авиенда и няколко жени от Родството знаеха за плана ѝ. Нинив и Егвийн изразиха съмнение, но колкото и да се опитваха да го скрият сул-дам, след като се върнеха, все една от тях щеше да се изтърве. Ако веднага не го докладваха от игла до конец. Сеанчанците имаха странни представи; дори сеанчанките сред дамане бяха искрено убедени, че всяка преливаща жена трябва да бъде държана с нашийник заради безопасността на останалите. Сул-дам с тяхната дарба да държат под контрол жените, носещи ай-дам, се радваха на голяма почит сред

народа на Сеанчан. Но ако се разбере, че самите сул-дам могат да преливат, това щеше да разтърси Сеанчан до основи и вероятно да ги разцепи. Толкова просто изглеждаше в самото начало.

— Реане, разбрах, че си имала добри новини — каза Елейн. - След като сул-дам все още не са се прекършили, какви са те?

Алайз изгледа намръщено застаналия до вратата Лан. Не одобряваше, че и той знае за плана им, но не каза нищо.

— Изчакайте малко, моля ви — промърмори Реане. Въобще не прозвуча като молба. Нинив безспорно си беше свършила добре работата. — Не е нужно и тя да слуша.

Сиянието на сайдар я обкръжи изведнъж. Тя раздвижи пръстите си и преля, все едно че насочи с тях потоци въздух, които привързаха Марли към стола ѝ, след което ги затегна и сплете ръце, сякаш оформяше преграда за звука, която обгърна жената пред нея. Всички тези жестове нямаха връзка с преливането, но на нея ѝ бяха необходими, защото така се беше научила да прави сплитовете. Устните на сул-дам се присвиха презрително. Единствената сила не я плашеше изобщо.

— Спокойно — подхвърли язвително Нинив с ръце на хълбоците. — Няма защо да бързаш. — Реане не я плашеше колкото Алайз.

Но пък и Нинив нямаше с какво да сплаши Реане. Тя наистина си довърши работата много бавно и спокойно, огледа я и кимна доволно, преди да стане. В Родството бяха навикнали да използват Силата колкото е възможно по-рядко и на нея сега ѝ доставяше истинско удоволствие да прегръща сайдар, когато си поиска, и да се гордее със сплитовете си.

— Добрата новина е — обяви тя, след като стана и приглади полите си — че три от нашите дамане, изглежда, са готови да бъдат освободени от нашийниците си. Може би.

Елейн вдигна вежди и двете с Нинив се спогледаха изумени. От петте дамане, които им беше връчил Таим, едната бе пленена от сеанчанците на Томанска глава, а друга — в Танчико. Останалите си бяха от Сеанчан.

— Две от сеанчанките, Марил и Джилари, продължават да твърдят, че заслужават да са окаишени, че трябва да са с нашийник. — Устните на Реане се присвиха от отвращение, но тя замълча само миг

преди да продължи. — Тях възможността да се окажат на свобода искрено ги плаши. Аливия обаче сложи край на всичко това. Сега тя казва, че е било само защото се е бояла, че пак ще я пленят. Заявява, че мрази всички сул-дам, и във всеки случай го показва много красноречиво, да видите само как им ръмжи и ги кълне, но... — Тук старата жена замълча и поклати колебливо глава. — Била е окаишена на тринадесет или четиринадесет години, Елейн, самата тя вече не помни точно, но е била дамане от четиристотин години! И освен това, тя е... тя е... Аливия е значително по-силна от Нинив — довърши Реане. — Възрастта си Родственичките обсъждаха открито, но по отношение на мощта в Силата бяха не по-малко сдържани от Айез Седай. — Смеем ли да я освободим? Една сеанчанска дивачка, способна да срине целия дворец? — Родственичките споделяха гледната точка на Айез Седай за дивачките. Повечето поне.

Сестрите, познаващи Нинив, се бяха научили да внимават с тази думичка пред нея. Много спривава ставаше, когато се изречете с пренебрежение. Сега тя само зяпна мълчаливо Реане. Навярно се опитваше да намери отговор. Елейн знаеше какъв е собственият отговор, но това сега нямаше нищо общо с претенцията за трона, нито с Андор. Беше решение за Айез Седай и означаваше, че в случая трябва да го вземе Нинив.

— Не го ли сторите — кротко промълви Лан от вратата, — все едно че сте я върнали на Сеанчан. — Изобщо не го смутиха мрачните погледи на четирите жени, в чиито уши дълбокият му глас прозвуча като погребален гонг. — Ще трябва да я пазите грижливо, но ако я задържите окаишена, след като иска свободата си, значи не сте по-добри от тях.

— Това не е твоя работа, Стражник — твърдо заяви Алайз. Той обаче срещна осъдителния ѝ поглед съвсем невъзмутимо и тя изпъшка безсилно и вдигна ръце. — Като останете насаме с него, трябва добре да му поговориш, Нинив.

Страхопочитанието на Нинив към тази жена, изглежда, бе доста силно, защото бузите ѝ моментално се изчервиха.

— Не си мисли, че няма да го направя — отвърна лековато Нинив, но отбягна да погледне Лан. Най-сетне, изглежда, реши да признае, че е студено, придърпа шала на раменете си и се окашля. — Макар че той е прав. Добре поне че другите две не ни създават

тревоги. Изненадана съм, че им трябваше толкова дълго време да престанат да подражават на тези глупави сеанчанци.

— Не съм сигурна — въздъхна Реане. — Кара, както знаете, е била нещо като Мъдра жена на Томанска глава. Много влиятелна личност в селото си. Дивачка, разбира се. Човек би допуснал, че ще мрази сеанчанците. Но не. Поне някои от тях не само че не мрази, а напротив. Много си обича сул-дам, която я е пленила, и много се притеснява да не би която и да е от сул-дам да не пострада. Леморе е едва деветнадесетгодишна, глезена млада благородничка, извадила изключително лошия късмет вродената ѝ искра да се изяви тъкмо в деня, когато паднал Танчико. Тя твърди, че мрази сеанчанците и иска да ги накара да си платят за това, което са причинили на Танчико, но отговаря на името Лари, името ѝ като дамане, със същата готовност, както и на Леморе, усмихва се на сул-дам и се оставя да я гаят като кученце. Двете не ме безпокоят по същите причини като Аливия, но се съмнявам, че някоя от тях ще се противопостави на сул-дам. Мисля, че ако някоя сул-дам заповяда на една от тях да ѝ помогне да избяга, тя ще го направи, и се боя, че за сул-дам няма да е особено трудно отново да я окаишат.

След тези нейни думи тишината се проточи тягостно.

Нинив като че ли се потопи в себе си. Стисна плитката си, после я пусна, скръсти ръце пред гърдите си, присви рамене и дългите жълти ресни на шала ѝ се полюшнаха. Изглежда поред и много сърдито всички, освен Лан. Към него дори не погледна.

Накрая вдиша дълбоко и се обърна към Реане и Алайз.

— Трябва да махнем ай-дам. Ще ги държим неотлъчно под око, докато не сме сигурни — Леморе и след това; тя ще трябва да облече бялото! И ще гледаме да не остават сами, особено със сул-дам, но ай-дамът ще се сваля! — Каза го много напористо, сякаш очакваше съпротива, но лицето на Елейн разцъфна в широка одобрителна усмивка. Добавката на още три жени, в които не можеха да са сигурни, трудно можеше да се нарече добра новина, но друг избор нямаша.

Реане само кимна съгласна — не веднага, — но Алайз се измъкна от масата усмихната, приближи се и потупа Нинив по рамото, а Нинив се изчерви. Постара се да го прикрие, като се окашля и изглежда начумерено сеанчанката, заклещена в сплитовете на сайдар, но

усилието ѝ да внуши респект не се увенча с успех, най-малкото Лан го провали.

— Тай-шар Манедерен — тихо промълви той.

Устата на Нинив се отвори в плаха усмивка. В очите ѝ внезапно блеснаха сълзи и тя се извърна с лице към него, радостна. И той ѝ се усмихна. От мраза в очите му вече нямаше и помен.

Елейн се постара да не зяпне. Светлина! Май в края на краищата този мъж никак не беше хладен като съпруг. От тази мисъл бузите ѝ пламнаха. Постара се да не поглежда двамата и очите ѝ се спряха на Марли, все така здраво затегната в стола си. Сеанчанката се беше вторачила напред и по пълните ѝ бузи се стичаха сълзи. Право напред. Към сплитовете, задържащи звука надалече от нея. Вече не можеше да отрече, че ги вижда. Но щом го каза, Реане поклати глава.

— Всички се разплакват, щом ги накараш да гледат много дълго сплитовете, Елейн — промълви жената уморено. И малко тъжно. — Но щом сплитовете изчезнат, убеждават се сами, че сме ги измамими с помощта на Силата. Нали разбираш, длъжни са да го правят. Иначе би трябвало да са дамане, а не сул-дам. Не, по-скоро ще убедя Надзорницата на кучките, че и тя е кучка. Боя се, че в края на краищата новините, които ти поднесох, никак не са добри, нали?

— Не особено — отвърна ѝ Елейн.

Всъщност хич не бяха добри. Още един проблем, освен всички останали. Колко лоши новини трябва да ти се струпат на главата, докато те погребат? Трябваше най-после да получи и някоя добра. Скоро.

ГЛАВА 9

ЧАШКА ЧАЙ

След като се прибра в покоите си, Елейн набързо смени облеклото си за езда с помощта на Есанде — белокосата пенсионирана слугиня, която бе избрала за лична помощница. Крехката и изпълнена с царствено достойнство женица си вършеше работата малко бавно, но с вещина и без да губи време в излишно бърборене. Всъщност почти нищо не говореше, освен да ѝ предложи какво облекло да предпочете, както и ежедневно напомняне колко много прилича Елейн на майка си. По дебелите главни в камината в единия край на стаята за преобличане играеха пламъци, но не смогваха да стоплят мразовития въздух. Елейн бързо облече синята рокля от фина вълна, с дантелата С перли на яката и по маншетите, сложи си обкованото със сребро коланче с малката кама със сребърна кания и везаните със сребърна нишка кадифени пантофки. Сигурно нямаше да ѝ остане време за ново преобличане преди да посрещне търговците, а трябваше да ги впечатли с вида си. Да не забрави да се погрижи и Биргит да е там. Биргит бе особено впечатляваща с униформата си. А и Биргит щеше да си откъдне малко, докато изслушат търговците. Раздразнението ѝ се беше стегнало на горещ възел в тила на Елейн и издаваше колко до гуша са дошли на капитан-генерала на Гвардията на кралицата тези донесения.

Закопча перлените гроздчета на ушите си и освободи Есанде да се прибере на топло в пенсионерското общежитие. Старицата отказа, когато ѝ предложиха Цяра, но Елейн подозираше, че ставите я болят от студа. Тъй или иначе вече бе готова. Коронката на щерката-наследница нямаше да си сложи сега — да си остане в малката костена кутийка за накити тук, на масичката с четките и помадата. Не бяха ѝ останали много накити повечето бяха оставени в залог, а другите изглежда, трябваше да заминат там, където отидоха златните и сребърни прибори. Я да не се тревожи и за това сега. Няколко мига само да остане насаме със себе си, че после дългът отново щеше да я подхване.

В дневната с ламперия от тъмно дърво, с широките корнизи с резбовани по тях птици, имаше две високи камини с изящни мраморни полици. Бяха в двата края на помещението и огънят им вършеше повече работа, отколкото в стаята за преобличане, макар че без тежките килими върху белите плочки на пода пак щеше да е студено. За нейна изненада, освен камините в този момент в дневната беше и Халвин Нори. Дългът нямаше да я подхване — той просто не я изтърваше.

Щом Елейн влезе първият дворцов чиновник се надигна от креслото, притиснал до мършавите си гърди кожена папка, и се преви в тронав поклон до масата с резбовани на спирали ръбове. Нори беше висок и слаб, с дълъг нос, рехавите му побелели кичури зад ушите стърчаха като птичи пера, Приличаше ѝ малко на чапла. Всичките му подчинени чиновници владееха писмото, но на пеша на пурпурната му ливрея се виждаше малко мастилено петно. Петното обаче изглеждаше старо и Елейн се зачуди дали и в папката има още като него. Беше си я лепнал тази папка на гърдите веднага щом облече формата, само два дни след госпожа Харфор. Все още беше под въпрос дали го направи като израз на лоялност, или само за да не остане по-назад от Първата слугиня.

— Простете за натрапчивата ми прибързаност, милейди — заяви той, — но съм убеден, че нещата, които ще ви изложа, са важни, макар и не чак спешни.

— Разбира се, няма да ви карам да бързате, господин Нори. — Старият мъж примига и Елейн едва се сдържа да не въздъхне. Май беше доста оглушал, след като си килваше така главата на една страна, сякаш се мъчеше да чуе по-добре. Затова сигурно гласът му беше толкова равен. Тя заговори, по-високо. Сигурно щяха да са пак досадни дреболии. — Хайде да седнем и ще ми кажете за тези толкова важни, но не чак спешни неща.

Издърпа един от резбованите столове край масата и го подкани да седне срещу нея, но той остана прав. Никога не сядаше. Тя се разположи, оправя си полите и се приготви да го изслуша.

Никога не поглеждаше в папката. Всичко по листовете в нея му беше в главата, листовете бяха само ако тя поиска да види със собствените си очи.

— Най-важното, милейди, е, че в именията ви в Данабар са открити големи залежи стипца. Първокачествена стипца. Убеден съм, че банкерите... хм... няма да са толкова колебливи към исканията ми от ваше име, щом го научат. — Устните му за миг се извиха в усмивка. За човек като него това бе равносилно да скочи и да се разлудува из стаята от радост.

Щом чу за стипцата, Елейн също се усмихна — много по-широко. Моментално ѝ се прииска тя самата да се разлудува. И щеше да го направи, ако беше в компанията на всеки друг, но не и на Нори. За миг толкова се въодушеви, че раздразненият хленч на Биргит в главата ѝ заглъхна. Бояджиите и тъкачите направо гълтаха стипцата, а също така стъklarите и майсторите на хартия. Единственият източник на първокачествена стипца беше Геалдан — досега — и само търговските такси за износа ѝ стигаха да се поддържа тронът на Геалдан от поколения насам. Това, което пристигаше от Тийр и Арафел, не беше толкова чисто, но и то носеше на двете държави доходи като маслиненото масло и скъпоценностите.

— Това наистина е важна новина, господин Нори. Най-добрата, която получавам днес. — Като че ли най-добрата, откакто се бе завърнала в Кемлин. — Скоро ли ще можем да преодолеем „колебливостта“ на банкерите? — Те едва ли не ѝ затръшваха вратата пред лицето, само не чак толкова грубо. Всички банкери много добре знаеха колко меча стоят в момента зад нея и колко — зад противниците ѝ. Въпреки това не се съмняваше, че находищата на стипца ще ги обърнат към нея.

— Много скоро, милейди, и убеден съм, при много изгодни условия. Ще им заявя, че ако най-добрите им предложения ни се сторят неизгодни, ще се обърна към Тийр или Кайриен. Няма да рискуват да изгубят клиентелата, милейди.

Каза го все с този суховат, равнодушен глас, без намек за доволство, което всеки друг на негово място щеше да изпита.

— Ще са заеми срещу бъдещите приходи, разбира се, но ще има и разходи. Разработката на самите рудници. Данабар е планински край и е доста далече от Люгардския път. Все пак ще има достатъчно, за да се задоволят амбициите ви за гвардията, милейди. Както и за вашата „Академия“.

— „Достатъчно“ едва ли е подходящата дума, ако сте се отказали от опитите си да ме разубеждавате за Академията, господин Нори — отвърна почти със смях Елейн. Нори стискаше съкровищницата на Андор като квачка едничкото си яйце и беше непреклонно против намерението ѝ да изгради школата, поръчана от Ранд да се основе в Кемлин, като повтаряше отново и отново аргументите си с този сух и неотстъпчив глас, който ѝ пробиваше главата като свредел. Школата до този момент се състоеше само от една дузина школари с техните ученици, пръснати по странноприемници из Новия град, но дори през зимата всеки ден прииждаха нови и нови, и вече започваха да вдигат шум, че им трябвало повече място. Тя, разбира се, не предлагаше да им се дава палат, но все пак имаха нужда от нещо. Нори се старееше да опази оскъдното злато на Андор, но тя мислеше за бъдещето на Андор. Наближаваше Тармон Гай-дон, но трябваше да вярва, че и след Последната битка ще има бъдеще, все едно дали Ранд ще унищожи света, или не. Иначе нямаше смисъл да продължава човек с каквото и да било, а тя не можеше просто ей така да си седне и да чака. Дори да знаеше със сигурност, че Последната битка ще сложи край на всичко, пак нямаше да може да чучне и да си трае. Ранд основаваше тези школи в случай, че наистина разруши света, с надеждата, че нещо след това ще се спаси, но тази школа тук щеше да е на Андор, а не на Ранд ал-Тор. „Академията на розата“, посветена на паметта на Мургейз Траканд. Щеше да има бъдеще, и толкова. И бъдещето щеше да помни майка ѝ. — Или сте решили, че кайриенското злато може в края на краищата да отведе до Преродения Дракон?

— Все още вярвам, че рискът е много малък, милейди, но вече не си струва предвид това, което току-що научих за Тар Валон. — Тонът му си остана непроменен, но явно нещо го беше възбудило. Пръстите му забарабаниха по кожената папка като разбудени паяци и спряха. — Хм... Бялата кула е разпространила прокламация, с която признава... хм... лорд Ранд за Преродения Дракон и му предлага... хм... закрила и наставничество. Също така обявява анатема на всеки, който се обръща към него на своя глава, а не чрез Кулата. Благоразумно ще е да се пазим от гнева на Кулата, милейди, както сама безспорно знаете. — Погледна многозначително пръстена ѝ с Великата змия. Знаеше за разцеплението в Кулата естествено, сигурно досега не беше го чул само последният пройдоха в Селейсин — но беше достатъчно

дискретен, за да не я пита към кой от двата лагера принадлежи. Макар че явно се канеше да каже „Амирлинският трон“ вместо „Бялата кула“. И Светлината знае какво се канеше да каже вместо „лорд Ранд“. Но не можеше да го вини за това. Човекът си беше предпазлив — качество, необходимо за поста му.

Прокламацията на Елайда обаче я слиса. Елейн се намръщи и заопипва замислено пръстена си. Елайда беше носила този пръстен по-дълго, отколкото Елейн бе живяла. Елайда беше арогантна, твърдоглава, сляпа към всяка друга гледна точка освен своята. Но не беше никак глупава. Напротив.

— Възможно ли е да си въобразява, че той би приел такова предложение? — каза тя на глас, по-скоро на себе си. — Закрила и наставничество? Не мога да си представя, по-подходящ начин да го вбеси човек. — Наставничество? Никой не можеше да ръчка Ранд с остен!

— Възможно е вече да го е приел, милейди, според кореспондентката ми от Кайриен. — Ако му подхвърлеха, че в известен смисъл е първокласен шпионин, Нори сигурно щеше да се разтрепери от възмущение. Е, най-малкото щеше да изкриви обидено устни. Първият чиновник надзираваше съкровищницата, контролираше работата на чиновниците, които ръководеха столицата, и съветваше трона по държавни дела. Определено не разполагаше с мрежа от очи и уши, каквито имаха Аджите и дори отделни Сестри. Но си разменяше редовно писма с осведомени и влиятелни личности от други столици, така че съветите му често се оказваха подплатени с вещина за текущите събития. — Изпраща ми гълъб само веднъж седмично, но изглежда, че точно преди последното ѝ писмо някой е нападнал Слънчевия палат с Единствената сила.

— Със Силата? — възкликна Елейн стъписана.

Нори кимна. Толкова равнодушно, сякаш ѝ докладваше за поредния ремонт на градските улици.

— Тя така ми съобщава, милейди. Айез Седай навярно, или Аша'ман, а може и да са били дори Отстъпниците. Боя се, че в случая кореспондентката ми просто повтаря клюките. Крилото, обитавано от Преродения Дракон, било почти напълно разрушено, а той самият е изчезнал. Повечето са убедени, че е отишъл в Тар Валон да коленичи пред Амирлинския трон. Някои вярват, че е загинал, но не са много.

Съветвам ви да не предприемате нищо, докато нещата не се изяснят. — Замълча, килнал замислено глава. — Но доколкото го видях, милейди — допълни бавно Нори, — лично аз не бих повярвал, че е мъртъв, докато не поседя поне три дни и три нощи край трупа му.

Елейн за малко да зяпне. Та това си беше почти шега! Малко грубо остроумие, но все пак. От устата на Халвин Нори? Тя също не вярваше, че Ранд е мъртъв. Никога не би го повярвала. Колкото до колениченето пред Елайда, Ранд бе толкова опърничав, че не би се покорил на никого. Колко трудности щяха да бъдат заобиколени, ако бе приел да коленичи пред Егвийн, а тя му беше приятелка от детинство. Елайда имаше толкова шанс да го получи, колкото коза да я поканят на дворецов бал, особено след като чуе за прокламацията ѝ. На кой го беше нападнал? Сеанчанците се изключваха — не беше възможно да са стигнали чак в Кайриен. Ако Отстъпниците бяха решили да тръгнат открито срещу него, това можеше да означава още повече хаос и разруха от тази, която светът вече понасяше, но най-лошото щеше да е, ако са ашаманите. Собствените му създания да се обърнат срещу него? Не! Не можеше да го защити, колкото и да се нуждаеше той от закрилата ѝ. Сам трябваше да се пази.

„Глупав човек — промърмори наум Елейн. — Сигурно обикаля сега насам-натам и си развява знамената, все едно че никой изобщо не се е опитвал да го убие! Гледай добре да се пазиш, Ранд ал-Тор, че паднеш ли ми в ръцете, така ще те напляскам, че всичката глупост ще избия от главата ти!“

— Какво друго съобщават вашите кореспонденти, господин Нори? — попита на глас Елейн и избута Ранд от ума си. Не ѝ беше в ръцете, а сега трябваше да се съсредоточи върху Андор.

Кореспондентите му, както се оказа, съобщаваха премного неща, въпреки че повече от новините бяха стари. Не всички използваха гълъби, а писмата, предавани на някой доверен търговец, стигаха и в най-добри времена за два-три месеца. Не толкова доверените търговци си взимаха пощенската такса, без изобщо да си правят труда да доставят пратката. Малцина можеха да си позволят да наемат куриери. Елейн си беше наумила да основе кралска поща, стига обстоятелствата да го позволят. Нори например се оплакваше, че последните му писма от Ебу Дар и Амадор са изпреварени от събития, за които вече от седмици се говори по улиците.

А и не всички новини се оказаха важни. Пишещите му познати наистина не бяха очи и уши; те просто описваха новините за своя град и приказките, чути в двора. В Тийр се приказваше за все повече кораби на Морския народ, които нахлували през Пръстите на Дракона без лоцмани и вече препълвали реката край града. Мълвата говореше, че кораби на Морския народ се били сражавали със сеанчанците в открито море, но това си беше гола мълва. Иллиан беше спокоен, пълен с войници на Ранд, които се възстановяваха след битката със Сеанчан. Нищо повече не се знаеше. Дали Ранд се намира в града, или не оставаше под въпрос. Кралицата на Салдеа продължаваше дългото си уединение извън столицата, факт, вече известен на Елейн, но кралицата на Кандор, изглежда, също не бяха я виждали в Чачин от месеци, а кралят на Шиенар уж бе излязъл на продължителен оглед по границите с Погибелта, макар че Погибелта, както съобщавах, беше спокойна като никога досега. В Люгард крал Редран привикваше всички благородници с ратниците им и градът, който досега се безпокоеше от двете големи войски, лагеруващи недалече от границата с Андор — едната пълна с Айез Седай, другата с андорци, бе започнал да се безпокои какво ли възнамерява да предприеме този разюздан нехранимайко Редран.

— И какъв е вашият съвет? — попита Елейн Нори, след като той свърши, въпреки че нямаше нужда. Всъщност за останалите новини наистина нямаше нужда. Събитията бяха твърде отдалечени, за да се отразят на Андор, или бяха незначителни, само за представа какво става по другите земи. Въпреки това се очакваше да пита дори когато и двамата знаеха, че вече й е ясен отговорът — „не правете нищо“, — а в отговорите си той беше точен. Муранди обаче нито беше далече, нито маловажен и този път Нори се поколеба, свил устни. Нори беше бавен и методичен, но никога колеблив.

— В този случай нямам съвет — отвърна най-сетне той. — Обикновено бих посъветвал да се прати емисар при Редран, който да го помоли да си изкаже основанията и целите. Възможно е да се бои от нежелателни събития на север от него или от айилските набези, за които толкова много чуваме напоследък. Но от друга страна, макар никога да не е бил амбициозен, възможно е да се кани да предприеме някакви начинания в северна Алтара. Или в Андор, при тези

обстоятелства. Но за съжаление... — Без да изпуска папката от гърдите си, той леко разпери ръце и въздъхна.

За съжаление тя все още не беше кралица и никой неин пратеник нямаше да може да се доближи до Редран. Ако претенцията ѝ за трона се провалеше и той приемеше сега пратеника ѝ, успешният претендент можеше да заграби парче от Муранди, за да му даде урок, а лорд Луан и другите вече бяха заграбили от земята му. Тя обаче разполагаше с подобра информация от първия чиновник — от Егвийн. Нямаше намерение да му разкрива източника си, но реши да облекчи отчаянието му. Заради това сигурно беше свил така устни: знаеше какво да се направи, но не виждаше начин да се направи.

— Знам какво цели Редран, господин Нори. Целта му е самата Муранди. Андорците в Муранди вече са получили клетви за вярност от северните благородници и това притеснява останалите. Има и един голям отряд наемници — всъщност Заклети в Дракона, но Редран смята, че са наемници — които той е наел тайно, да си стоят като заплаха, след като другите две армии се изтеглят. Смята да използва тези заплахи, за да обвърже благородниците към себе си толкова здраво, че всеки от тях да се бои да се отцепи пръв, след като заплахите отпаднат. Може да се превърне в проблем за нас в бъдеще, ако планът му успее — преди всичко ще поиска да му върнем онези северни земи, — но засега не представлява проблем за Андор.

Нори се облеци, килна глава наляво, после надясно и я изгледа мълчаливо. И навлажни устни, преди да заговори.

— Това би обяснило много неща. Да, много неща. — Отново облиза устни. — Имаше и още нещо, споменато от кореспондентката ми, за което... хм... забравих да ви спомена. Както сигурно знаете, намерението ви да претендирате за Слънчевия трон там е добре известно и се радва на широка поддръжка. Изглежда, много кайриенци изразяват открито готовност да дойдат в Андор, за да ви помогнат да си спечелите Лъвския трон, за да можете по-скоро да вземете и Слънчевия. Вероятно нямате нужда от съвета ми във връзка с тези предложения?

Тя кимна. Помощ от Кайриен щеше да е по-лошо и от наемниците, защото между Андор и Кайриен бе имало много войни. Той не го забравяше. Халвин Нори нищо не забравяше. Защо тогава бе решил да ѝ го каже, вместо да я постави натясно чак когато

пристигнаха поддръжниците ѝ от Кайриен? Дали го бе впечатлила, като му бе показала осведоменост? Или се бе изплашил тя да не разбере, че го е премълчал? Той я зачака търпеливо, като съсухрена чапла, очакваща... да хване рибката ли?

— Господин Нори, пригответе ми писмо, което да подпиша и подпечатам, до всички влиятелни Домове в Кайриен. Започнете с изразяване на правата ми над Слънчевия трон като дъщеря на Тарингейл Дамодред и да се изтъкне, че ще заявя претенцията си след като нещата в Андор се уредят. Съобщете им, че няма да взема с мен войници, защото зная, че андорски войници на кайриенска земя ще настроят всички срещу мен, и с пълно право. Завършете с благодарността ми за подкрепата на каузата ми, изразявана от много кайриенци, и с надеждата ми, че всички различия с Кайриен ще се излекуват мирно.

Умният щеше да разчете посланието между тези думи и с малко късмет — можеше да го обясни на по-несхватливите.

— Ловък отговор, милейди — отвърна Нори и присви рамене в подобие на поклон. — Ще го направя. Ако позволите да попитам, милейди, дали ви остана време да подпишете сметките? А, няма значение. Ще пратя някого да ги вземе по-късно. — Този път се поклони чинно, макар и малко вдървено, след което понечи да си тръгне, но се спря. — Простете за дързостта, милейди, но много ми приличате на покойната кралица, вашата майка.

И излезе. Тя се зачуди дали да го смята за човек от своя лагер. Управлението на Кемлин без чиновници беше невъзможно, да не говорим за цял Андор, а властта на Първия чиновник можеше да постави на колене всяка кралица, ако не внимава. Комплиментът и декларацията за вярност бяха две съвсем различни неща.

Не ѝ се наложи да разсъждава много дълго над тези въпроси, защото само след миг влязоха три слугини със сребърни подноси. Подредиха ги по дължината на масата до стената.

— Първата слугиня каза, че милейди е забравила да си поръча обяда — каза едната, побеляла пълничка жена, приклекна чинно и махна с ръка на двете по-млади да свалят високите сребърни капаци. — Затова изпраща на милейди да си избере.

Да си избере. Елейн поклати глава пред изложеното, с което ѝ напомниха колко много време е изтекло след скромната закуска

призори. Имаше нарязана овнешка плешка със сос от горчица, печено петле с пълнеж от сушени смокини, хлебчета със сусам, кремсупа с праз и картофи, зелени сърмички със стафидки и чушлета, и баница, да не говорим за чинията с ябълкови резенчета и сочното парче торта със сметана отгоре. От двете сребърни канички с вино се вдигаше пара — в случай че предпочете едните подправки пред другите. Третата беше пълна с топъл чай. А в края на един от подносителите много назидателно бяха сбутали храната, която винаги си поръчваше за обяд — чист бульон и филия хляб. Рийни Харфор не го одобряваше. Казваше, че Елейн е „станала като клечка“.

Първата слугиня явно бе изложила мнението си и на други: побелялата жена се начумери неодобрително, докато, поднасяше хляба, бульона и чая на масата в средата на стаята с бяла ленена кърпа на ръката, тънка чашка и чинийка от син порцелан и сребърно бурканче с мед. И блюдото със смокините. „Ако си напълниш стомаха на обед, мисълта ти следобед затъпява“ — казваше често Лили. Но виж, нейното мнение не се споделяше от другите. Слугините бяха добре закръглени и дори най-младата изглеждаше разочарована, когато си излязоха с останалото от храната.

Бульонът беше много хубав, горещ и леко подлютен, а чаят — с приятен вкус на мента. Но така и не я оставиха за дълго дори на обяда й сама с мислите й, а може би щеше да си щипне мъничко и от тортата. Преди да успее да преглътне и две хапки, Диелин нахлу като фурия в стаята. Елейн остави лъжичката и й предложи от чая, без да се усети, че чашата е само една, но Диелин отклони намръщено поканата.

— В Бремския лес се е появила войска — обяви тя. — Толкова голяма не е имало от Айилската война насам. Един търговец от Нови Брем донесъл тази заран вестта. Стабилен мъж, може да му се вярва. Тормон, от Иллиан. Не е от тези, които се боят от собствената си сянка. Каза, че е видял арафелци, кандорци, дори шиенарци. Хиляди. Не хиляди, а десетки хиляди. — Срина се на един от столовете и замаха с ръка да си поеме дъх. Лицето й се беше зачервило, сякаш беше тичала, за да донесе новината. — Какво, в името на Светлината, ще търсят онези от границите толкова близо до Андор?

— Обзалагам се, че е Ранд — отвърна Елейн. Потисна прозявката, допи чая и си наля пак. Утринта я бе уморила, но чаят щеше да я ободри.

Диелин престана да си вее с ръка и изправи гръб.

— Не мислиш сериозно, че той ги е изпратил, нали? Да... ти помогне?

Тази възможност не беше хрумвала на Елейн. Понякога съжаляваше, че е споделила чувствата си към Ранд с Диелин.

— Не мога да допусна, че е бил... Искам да кажа, че не е възможно да е... толкова глупав.

Светлина, наистина беше уморена! Ранд понякога се държеше така, сякаш е кралят на света, но разбира се, не би го... Не би го направил... Но какво не би направил някак ѝ се изплъзна от ума.

Прикри поредната си прозявка и изведнъж очите ѝ се ококориха и тя зяпна чая. Хладен ментов аромат. Много внимателно я свали, или по-скоро се опита. За малко не улучи чинийката, чашката се обърна и чайт се разля по масата. Чай с ментов аромат и подправен с отвара от вилняк. Макар да знаеше, че е без полза, посегна към Извора. Опита се да се изпълни с живота и радостта на сайдар, но все едно че се опита вятъра да хване в мрежа. Раздразнението на Биргит, не толкова разгорещено вече, бе обсебило онова ъгълче в ума ѝ. Тя отчаяно се помъчи да излъчи страх или паника. Главата ѝ сякаш бе натъпкана с вълна. „Помогни ми, Биргит! — помисли си немощно Елейн. — Помогни ми!“

— Какво има? — настойчиво попита Диелин и рязко се наведе към нея. — Замисли се за нещо ѝ по лицето ти личи, че е ужасно.

Елейн вдигна очи към нея и примигна. Забравила беше, че е тук.

— Бягай! — промълви тя удебелен език, преглътна и се помъчи да се закашля. Езикът ѝ сякаш натежа двойно. — Доведи помощ! Мен са ме... отровили! — Да обяснява щеше да ѝ отнеме много време. — Бягай!

Диелин я зяпна замръзнала, след това скочи и стисна дръжката на ножа си.

Вратата се отвори, някакъв слуга провря глава и надникна колебливо. Обзе я прилив на облекчение. Диелин нямаше да я намушка пред свидетел. Мъжът облиза устни и очите му пробягаха към двете жени. След това влезе. Измъкна от колана си нож с дълго острие. Последваха го още двама в червено-бели ливреи и всеки от тях измъкна от канията си дълъг нож.

„Няма да умра като коте в торба“ — помисли си горчиво Елейн. С усилие се изправи. Коленете ѝ се огънаха и тя се подпря с една ръка на масата, но с другата извади камата си. Острието ѝ с ецваната сребърна шарка не беше по-дълго от педя, но щеше да е достатъчно. Само ако пръстите ѝ не бяха толкова вкочанени. „Не и без борба“ — каза си тя. Ръката ѝ се движеше сякаш през гъст сироп. „Не и без борба!“

Времето сякаш затече много бързо. Диелин се обръщаше към съзаклятниците си, последният тъкмо затваряше вратата.

— Убийство! — викна Диелин. Надигна стола си и го запокити срещу мъжете. — Стражи! Убийство! Стражи!

Тримата се опитаха да избегнат полетелия стол, но единият се оказа твърде мудар и столът го удари в краката. Мъжът изрева, падна към другия до него и двамата се затъркаляха на пода. Третият, слаб къдрокос младеж със светлосини очи, свърна настрани и тръгна с ножа напред.

Диелин го посрещна със своя — сечеше, забиваше, но младежът се движеше пъргаво като невестулка ѝ отбягваше с лекота ударите ѝ. Дългото му острие я посече, Диелин залитна назад, изпищя и се хвана за корема. Мъжът запристъпва напред, замахна пак и тя изпищя още веднъж и рухна на пода като парцалена кукла. Той я прекрачи и тръгна към Елейн.

Всичко останало престана да съществува, освен него и ножа в ръката му. Не се хвърли срещу нея. Големите му сини очи я изгледаха предпазливо и той запристъпва бавно, но сигурно. Разбира се. Знаеше, че е Айез Седай. Сигурно се чудеше дали отварата е подействала. Тя се помъчи да се задържи на крака, без да се олюлява, да го изгледа свирепо, да спечели с блъф няколко мига, но той само кимна и стисна още по-уверено дръжката на оръжието. Ако можеше да направи нещо, щеше да го е направила досега. Нямаше следа от доволство на лицето му. Човекът просто си вършеше работата.

Изведнъж се закова на място и сведе изумен очи към гърдите си. Елейн също се взря. В едната стъпка стомана, щръкнала от гърдта му. От устните му бликна кръв и той залитна и се срина върху масата.

Елейн се олюля, падна на колене и едва успя да се задържи за ръба на масата, за да не падне съвсем. Взря се изумена в човека, плувнал в кръв върху килима. От гърба му стърчеше дръжка на меч.

Натежалата ѝ като олово мисъл се зарея безцелно. Тези килими никога нямаше да се почистят от толкова кръв. Много бавно вдигна очи към замрялата на пода Диелин. Като че ли не дишаше. После — към вратата. Отворената врата. Единият от двамата други убийци лежеше пред нея с глава, извъртяна под необичаен ъгъл и едва наполовина прикрепена към врата. Другият се бореше с някакъв мъж в червено-бяла ливрея — и двамата се мъчеха да се доберат до една паднала кама. Несполучилият убиец се мъчеше да откопчи пръстите от гърлото си със свободната си ръка. Другият, с грубо лице, беше в куртка с бяла яка на гвардеец.

„Побързай, Биргит — помисли тъпо Елейн. — Моля те... Побързай...“

Тъмнината я погълна.

ГЛАВА 10

УСПЯВАЩ ПЛАН

Очите на Елейн се отвориха в мрак и той започна със смътни сенки, танцуващи в бяла мъгла. Лицето ѝ беше изстинало, тялото — горещо и потно, а нещо стягаше ръцете и краката ѝ. За миг я обзе паника. След това усети присъствието на Авиенда в стаята с проста и утешителна яснота, както и на Биргит — като стиснат юмрук от спокоен, сдържан гняв в главата си. Успокоиха я това, че са тук. Беше в спалнята си. Лежеше под тежка камара одеяла в собственото си легло и се взираше в изпънатия ленен балдахин, с грейки от двете си страни. Тежките зимни завеси на леглото бяха дръпнати и завързани за масивните резбовани пилони, а единствената светлина в стаята идеше от мъждукащите пламъчета в камината, само колкото да карат сенките да се движат, но не и да ги разпръснат.

Без да мисли, тя пресегна към Извора и го намери. Докосна с възхита сайдар, но без да го притегли. Желанието да го привлече бе много силно, но тя се отказа с неохота. Ах, с каква неохота, и не само защото желанието ѝ да се изпълни с по-дълбокия от самия живот сайдар понякога се оказваше толкова бездънно, че трябваше да го удържа. Най-голямото ѝ опасение в тези няколко безкрайно проточили се минути на ужас не бе от смъртта, но че никога няма отново да може да докосне Извора. Друг път сигурно щеше да ѝ се стори странно.

Паметта ѝ изведнъж се върна и тя немощно седна в леглото, а завивките се смъкнаха до кръста ѝ. Веднага ги надигна. Въздухът беше много студен по голата и лъснала от пот кожа. Риза дори не бяха ѝ оставили, а колкото и да се мъчеше, не можеше да уподоби Авиенда в безразличието, с което се разсъбличаше пред други хора.

— Диелин — промълви тя с тревога и придърпа одеялата около себе си. Доста непохватно. Чувстваше се съвсем изцедена и замаяна. — И гвардеецът. Те...

— Мъжът не е получил и една драскотина — каза Нинив и пристъпи от трепкащите сенки, самата тя като сянка. Сложи длан на

челото на Елейн и изръмжа доволно след като се увери, че не пари. — Диелин я Изцерих. Но ще ѝ трябва време, докато си върне напълно силите. Много кръв загуби. Ти обаче се оправяш добре. Отначало си помислих, че ще те втресе. Става изведнъж, когато човек е много отслабнал.

— Даде ти билки, вместо да те Цери — каза кисело Биргит от един стол при другия край на леглото. В този сумрак приличаше на тумбеста грозна сянка.

— Нинив ал-Мийра е достатъчно разумна да прецени какво не може да прави — хладно заяви Авиенда. Виждаше се само част от бялата ѝ блуза и проблясващото сребро малко по-далече, ниско до стената. Както обикновено, беше предпочела пода пред стола. — Разпозна вкуса на вилняк в чая и тъй като не знаеше как да запресе сплитовете си против него, не си позволи глупави рискове.

Нинив рязко изсумтя. Несъмнено колкото заради язвителността на Биргит, толкова и на „защитата“ на Авиенда. За второто май повече. Нали си беше Нинив, сигурно предпочиташе да не се обсъжда много какво не знае и какво не може. А и напоследък беше станала подкачлива за Церенето от обикновено. Особено щом се разбра, че няколко Родственички вече я надминават в дарбата.

— Сама трябваше да го разпознаеш, Елейн — грубо я укори тя. — Във всеки случай зелениката и козият език може да те приспят, но за стомашни гърчове са отлични. Реших, че ще предпочетеш съня.

Елейн заизмъква кожените грейки изпод завивките и започна да ги пуска на килима, за да не я изпекат. Тръпки я побиха. Няколкото дни, след като Ронде Макура бе изляла в гърлата на двете отварата от корен на вилняк, бяха изтекли толкова мъчително, че се мъчеше да ги забрави. Каквито и билки да ѝ беше дала Нинив, не се чувстваше потпаднала, отколкото можеше да ѝ го причини вилнякът. Реши, че може и да върви, стига да не се наложи да върви дълго. А и мисълта ѝ беше ясна. През двукрилите прозорци се процеждаше смътна лунна светлина. Сигурно беше след полунощ.

Тя отново прегърна Извора и преля четири нишки Огън, за да запали първия светилник, след това — втория. След доскорошния сумрак пламъците им, отразени в лъскавите огледала, осветиха ярко стаята и Биргит отначало вдигна ръка, за да си заслони очите. Капитан-

генералското палто наистина ѝ отиваше — щеше безкрайно да впечатли търговците.

— Все още не бива да преливаш — скара ѝ се Нинив и примижа от внезапната светлина. Беше си в същата синя рокля с дълбокото деколте и с шала с жълтите ресни, заметнат на лактите ѝ. — Най-добре ще е няколко дни пълен отдиш, с колкото може повече сън. — Изглежда намръщено хвърлените на пода грейки. — И трябва да останеш на топло. По-добре е да се избегне треската, отколкото да се Цери.

— Смятам, че Диелин днес доказва верността си — каза Елейн и намести възглавниците зад гърба си, за да може да седне удобно, облегната на таблата на леглото, а Нинив вдигна ръце ядосана. На една от масичките до леглото беше поставен малък сребърен поднос със сребърна чаша, пълна с тъмно вино. Елейн я удостои с бърз и недоверчив поглед. — При това го доказа по най-тежкия начин. Смятам, че имам тох към нея, Авиенда.

Авиенда сви рамене. Веднага след пристигането им в Кемлин тя се беше върнала към айилското си облекло с припряност, която почти будеше смях. Заряза всякакви коприни и ги смени с блузите алгоде и широките вълнени поли, сякаш влагоземският лукс изведнъж я бе уплашил. С тъмния шал, вързан на кръста ѝ, и черната сгъната кърпа, която придържаше назад дългата ѝ коса, беше самият образец за чирачка на Мъдрите, въпреки че единственият ѝ накит бе сребърната огърлица с изкусно изкованите дискчета, дар от Егвийн. Елейн така и не разбра какво толкова я бе накарало да избърза. Мелайне и другите бяха склонни да не я закачат и да я оставят да си я кара, както си знае, докато носеше влагоземски дрехи, но сега отново я стиснаха здраво в ръцете си, също като новачка в ръцете на Айез Седай. Единствената причина да ѝ позволяват да се задържа в двореца — както и в града, впрочем — беше, че двете с Елейн са първосестри.

— Щом така смяташ, значи го имаш. — Тонът ѝ, подчертаващ очевидното, премина в добродушен укор. — Но малък тох, Елейн. Имала си основание да се съмняваш в нея. Не можеш да поемаш задължения, когато ти хрумне, сестро. — И се засмя, сякаш изведнъж видя в това някаква шега. — Много гордост има по този път и ще трябва много да се гордея с теб, само че Мъдрите няма да ти поискат сметка за това.

Нинив завъртя демонстративно очи, но Авиенда само поклати глава, примирена с невежеството ѝ. При Мъдрите се учеха на много повече неща, освен Силата.

— Е, не бихме искали двете да се възгордяват чак толкова — подхвърли Биргит с подозрително насмешлива нотка. Лицето ѝ също беше подозрително гладко, почти сериозно от усилието да не се изсмее.

Авиенда се озърна към Биргит с вкочанено лице. Откакто двете с Елейн преминаха през посестримския ритуал, Биргит също в някакъв смисъл ѝ беше станала като първосестра. Не и Стражник, разбира се, но със същото отношение като на каката, което проявяваше към Елейн. Авиенда не беше съвсем сигурна как да го приеме и как да реагира. Това, че я включиха в малкия кръг от хора, знаещи коя всъщност е Биргит, определено не помогна. Мяташе се между твърдата решимост да покаже на Биргит Сребролъката, че не изпитва към нея безмерна възхита, и изненадващо за нея покорство, със странни подскоци между двете крайности.

Биргит ѝ се усмихна насмешливо, но усмивката ѝ се стопи, щом вдигна от скута си един тесен вързоп и започна да развива много предпазливо плата. Когато най-сетне се показа кама с увита с кожа дръжка и дълго острие, изражението ѝ стана много сериозно и по връзката им пробяга гняв. Елейн мигновено позна оръжието. Видяла бе двойника му в ръката на къдрокосия убиец.

— Не са се канили да те отвличат, сестро — каза тихо Авиенда.

Тонът на Биргит беше мрачен.

— След като Мелар уби първите двама — втория го е пронизал с меч си като с копие през цялата стая, като в някоя приказка на проклет веселчун — тя вдигна камата с два пръста с дръжката нагоре, — е отнел тази кама от последния и го е убил с нея. Имали са четири почти еднакви ками. Тази е с отрова.

— Тези кафяви петна по острието са от сив копър, смесен със стрита на прах костилка от праскова — каза Нинив с гримаса на отвращение. — Само като му погледнах очите и езика разбрах какво го е убило. Не е ножът.

— Добре — промълви след малко Елейн. Много добре, няма що. — Корен от вилняк, за да не мога да прелея, нито да се задържа права

впрочем, и двама мъже да ме държат, докато третият ме намушка с кама с отрова. Доста сложен план.

— Влагоземците си падат по сложните планове — каза Авиенда. Озърна се плахо към Биргит, намести гръб на стената и добави: — Някои поне.

— По своему планът си е много прост — каза Биргит и занавива плата около опасната кама със същата предпазливост, каквато бе проявила при разгъването. — Била си лесно достъпна. Всички знаят, че на обяд се храниш сама. — Поклати глава и дългата ѝ плитка се люшна. — Извадила си късмет, че първият, който се е добрал до тебе, не е държал това. Едно мушване само и щеше да си мъртва. Пак късмет, че Мелар в този момент е обикалял наблизко и е чул ругатните в покоите ти. Късмет колкото за един тавирен. Нинив изсумтя.

— Могла си да умреш само от едно по-дълбоко порязване по ръката. Костилката е най-отровната част на прасковата. Диелин също нямаше да оцелее, ако и другите ками бяха с отрова.

Елейн огледа едно по едно изопнатите, безизразни лица на приятелките си и въздъхна. Много сложен план. Сякаш шпионите в двореца не ѝ стигаха.

— Но малка охрана, Биргит — каза накрая тя. — И нещо... дискретно. — Трябваше да се сети, че жената ще е подготвена. Физиономията на Биргит ни най-малко не се промени, но по общата им връзка пробяга съвсем тъничък изблик на задоволство.

— Като начало — жените, които днес те пазеха — заяви тя, без дори да се престори, че се замисля, — и още няколко, които ще подбера. Да кажем, двадесетина. По-малко няма да могат да те пазят ден и нощ, а трябва да те пазят адски добре — продължи твърдо тя, въпреки че Елейн не се опита да възрази. — Жените могат да те пазят там, където мъже не могат, а и ще са по-дискретни просто защото са жени. Повечето хора ще ги сметнат за нещо церемониално — като Девите на копието например — и ще трябва да им дадем да носят нещо, някакви пояси да кажем, за да изглеждат по-парадно. — Това ѝ спечели много свирепия поглед на Авиенда, но тя се престори, че не го забелязва. — Проблемът е кой да ги командва — продължи намръщена Биргит. — Двама-трима от благородниците и благородничките вече спорят помежду си за този ранг, „отговарящ на положението им“. Проклетите жени умеят да командват, но не съм сигурна, че знаят кои

са подходящите проклети команди. Бих могла да повиша Касейл в звание лейтенант, но смятам, че в сърцето си тя е повече ефрейтор. — Биргит сви рамене. — Някоя от останалите може да се окаже обещаваща, но като цяло смятам, че не ги бива за командири.

О, да. Всичко беше премислено. Двадесетина? Трябваше много да внимава с Биргит, за да не вдигне бройката до петдесет. Или повече. Да можели да я пазят там, където мъжете не могат. Това сигурно означаваше, че охраната ѝ най-малкото ще я гледа, докато се къпе.

— Касейл, разбира се, ще се справи. Все ще може да командва двадесет души. — Сигурна беше, че ще успее да убеди Касейл всичко това да не става натрапчиво. И да държи охраната отвън, докато се къпе. — Какво ще кажеш за човека, който се появи точно на мига? Мелар ли беше? Какво мислиш за него, Биргит?

— Дойлин Мелар — каза замислено Биргит и веждите ѝ се вдигнаха под остър ъгъл. — Хладнокръвен тип, въпреки че вечно се усмихва. Главно на жените. Пощипва слугинчетата и ги сваля по две-три на четири дни, доколкото знам — обича да се хвали със своите „завоевания“, — но не насилва никоя, която му откаже. Твърди, че бил търговски охранник и след това наемник, а сега е Ловец на Рога. Определено притежава умения. Достатъчно, щом съм го направила лейтенант. Андорец е, някъде от запад, недалече от Бейрлон, и твърди, че бил воювал на страната на майка ти по време на Войната за наследството, макар че по това време е бил почти момче. Все едно, знае верните отговори — сама го проверих, — така че може и да е участвал. Наемниците лъжат за миналото си, без окото да им мигне.

Елейн скръсти ръце и се замисли за този Дойлин Мелар. Помнеше само смътното впечатление за някакъв жилав мъж с остро лице, който душеше единия от убийците и двамата се търкаляха по пода, мъчейки се да се докопат до камата с отровата. Мъж с достатъчно воински умения, за да го направи Биргит офицер. Стараеше се колкото може повече хора в гвардията, сред офицерите поне, да са андорци. Спасение, дошло тъкмо навреме, при това един срещу трима. И един меч, хвърлен като копие през стаята. Наистина като в приказка на веселчун.

— Заслужава подобаваща награда. Повишение в капитан и командир на личната ми охрана, Биргит. Касейл може да бъде първата му помощничка.

— Ти луда ли си? — избухна Нинив, но Елейн ѝ изшътка.

— Ще се чувствам в по-голяма безопасност, ако знам, че е край мен, Нинив. Няма да се опитва да пощипва мен, не и в присъствието на Касейл и още двадесетина като нея. С тази негова репутация ще го следят като ястреби. Нали каза двадесет, Биргит? Държа да се ограничиш до това.

— Двайсетина — отвърна разсеяно Биргит. Но в погледа, с който прикова Елейн, нямаше никаква разсеяност. Наведе се към нея напрегнато, с ръце на коленете. — Предполагам, че знаеш какво правиш. — Добре. Поне веднъж да се държи като Стражник, вместо да спори. — Гвардейски лейтенант Мелар става гвардейски капитан Мелар, защото спаси живота на щерката-наследница. Това ще му даде още един повод да се поперчи. Освен ако не смяташ за по-добре да запазим всичко в тайна.

Елейн поклати глава.

— О, не. Ни най-малко. Нека целият град да го узнае. Някой се е опитал да ме убие и лейтенант... капитан Мелар е спасил живота ми. Но за отровата ще премълчим. Да видим дали някой няма да си изтърве езика.

Нинив се окашля многозначително и я изглежда накриво.

— Някой ден ще вземеш да станеш прекалено умна, Елейн. Гледай умът ти да не стане толкова остър, че да се порежеш.

— Тя наистина е умна, Нинив ал-Мийра. — Авиенда се надигна плавно от пода, оправи полите си и потупа роговата дръжка на ножа на колана си. Не беше толкова голям като оръжието, което беше носила като Дева, но все пак вдъхваше респект. — А и може да разчита на мен, че ще ѝ пазя гърба. Вече имам разрешение да остана с нея.

Нинив отвори уста ядосана. И като по чудо веднага ги затвори и приглади и поли, и лице.

— Какво сте ме зяпнали такива? — измърмори тя. — Щом Елейн толкова държи този тип да е край нея и да я пощипва, когато му скимне, нейна работа. Коя съм аз, че да споря с нея? — Биргит зяпна, а Елейн се уплаши да не би Авиенда да се е задавила, така ѝ се облециха очите.

Едва доловимият удар на гонга от най-високата дворцова кула, отмерващ часовете, я накара да трепне. Оказа се, че е по-късно, отколкото мислеше.

— Нинив, Егвийн сигурно вече ни чака. — Огледа се за дрехите си, но ги нямаше. — Къде ми е кесийката? Пръстенът ми е в нея. — Пръстенът ѝ с Великата змия беше на пръста ѝ, но нямаше предвид него.

— Сама ще се видя с Егвийн — твърдо заяви Нинив. — Ти не си в състояние да влезеш в Тел-айеран-риод. Бездруго проспана целия следобед. Бас държи, че скоро няма да можеш да заспиш отново. А знам, че не можеш да се доведеш до буден транс, така че точка по въпроса. — Подсмихна се лукаво, уверена в малката си победа. На нея самата ѝ се беше замаяла главата, докато се бе опитвала да се доведе до буден транс, когато Егвийн се опита да ги научи.

— Бас държиш значи? — измърмори Елейн. — И какво залагаш? Защото смятам да изпия ей това. — Посочи сребърната чашка на масичката. — И се обзалагам, че веднага ще заспя. Разбира се, ако наистина не си сложила още нещо в това и ако не се опитваш да ме изиграеш, за да го изпия... Е, разбира се, не би го направила. Какво, ще се обзаложим ли?

Победоносната усмивка на Нинив бавно се стопи и бузите ѝ пламнаха.

— Хубава работа — рече Биргит и се изправи. Застана от другата страна на леглото с ръце на кръста и я изгледа осъдително. — Жената ти спестява разстройство, а ти се дърлиш с нея като глезена госпожица. Може би ако изпиеш тази чаша и легнеш да се напиш, и забравиш за скитосването си из Света на сънищата тази нощ, ще реша, че си пораснала достатъчно, за да доверя живота ти на по-малко от сто души. Или трябва да ти стисна носа, за да те накарам да я изпиеш?

Да де. Елейн не очакваше, че ще го премълчи за дълго. По-малко от сто?

Авиенда рязко се извърна към Биргит още преди да е свършила и едва дочака последната дума да се излее от устата ѝ.

— Нямах право да ѝ говориш така, Биргит Трахелион — заяви тя и се изпъна, за да се възползва докрай от по-високия си ръст, което не беше кой знае какво, като се имаха предвид високите токове на ботушите на Биргит, но с този шал, опънат на гърдите ѝ, заприлича много повече на Мъдра, отколкото на чирачка. Лицата на някои от тях не изглеждаха много по-стари от нейното. — Ти си ѝ Стражник. Питай

Аан-аллейн как трябва да се държиш. Той е велик мъж, но изпълнява каквото му каже Нинив.

Аан-аллейн беше Лан, „Самотният мъж“. Историята му беше добре известна сред айилците и беше предмет на огромно възхищение.

Биргит я изгледа от глава до пети и си придаде небрежно отпусната поза, с което загуби няколкото пръста предимство в ръста от ботушите. Насмешливо ухилена, отвори уста явно готова да пукне балончето на Авиенда, стига да може. Обикновено успяваше. Но преди да изрече и дума, Нинив заговори тихо и много твърдо:

— О, я в името на Светлината престани, Биргит. Щом Елейн казва, че ще отиде, значи ще отиде. Дума повече да не съм чула от теб. — И ѝ размаха пръст. — Иначе двете ще си поговорим насаме. По-късно.

Биргит я зяпна, а по стражническата връзка се изля много напрегната смес от раздражение и безсилие. Накрая отново се смъкна на стола и си замърмори нещо под носа. Ако Елейн не я познаваше достатъчно добре, щеше да си помисли, че се цупи. Така и не можеше да разбере как го постига Нинив. Някога Нинив бе изпитвала много по-силно благоговение пред Биргит от Авиенда, но това се промени. Напълно. Сега Нинив кастреше Биргит със същата готовност като всеки друг. И по-успешно. „Та тя е жена като всяка друга — заяви веднъж Нинив. — Сама ми го каза и се уверих, че е права.“ Сякаш точно това обясняваше всичко. Биргит все пак си беше Биргит.

— Кесията ми? — подсети ги Елейн и не друга, а тъкмо Биргит отиде да ѝ донесе извезаната със злато кожена кесия от гардеробната. Какво пък, на един Стражник се полагаше да върши такива неща, но Биргит винаги го правеше с коментар. Макар че връщането ѝ май беше замислено като такъв. Поднесе кесията на Елейн с дълбок поклон. И се нацупи на Нинив и Авиенда. Елейн въздъхна. Не че трите жени се мразеха. Всъщност много добре си се разбираха, ако се пренебрегнаха дребните им недостатъци. Просто понякога се дърлеха.

Странно усуканият каменен пръстен, окачен на най-обикновена каишка, беше на дъното на кесийката под няколкото дребни монети от различни кралства и до копринената кърпичка с увитите в нея перца, които тя смяташе за най-голямото си съкровище. Външно поне терангреалът изглеждаше каменен, целият на сини, червени и кафяви точици и жилки, но на допир беше твърд и хлъзгав като стомана, и по-

тежък дори от стомана. Тя завърза каишката на шията си, намести пръстена между гърдите си, затегна здраво връзките и постави кесийката на масичката, а вместо нея взе сребърната чаша. Миришеше само на хубаво вино, но все пак тя вдигна вежда и се усмихна на Нинив.

— Аз ще си отида в стаята — заяви вдървено Нинив, надигна се от постелята и изгледа много сурово и Биргит, и Авиенда. Странно, но този ки'сайд на челото я правеше да изглежда още по-безкомпромисна. — А вие двете да стоите будни и да си отваряте очите! Докато не ги осигуриш онези жени край нея, все още е в опасност. А и след това. Надявам се, че няма да се налага да ви го напомням.

— Да не мислиш, че не го знам? — скочи възмутена Авиенда, а Биргит изръмжа:

— Не съм глупачка, Нинив!

— Щом казвате — отвърна и на двете Нинив. — Дано да е така. Заради Елейн, а и заради вас самите.

Намести шала на раменете си и излезе от стаята по-царствено от всяка Айез Седай. Много я биваше в тези неща.

— Човек може да си помисли, че тя е проклетата кралица тука — измърмори Биргит.

— Тя е проклето горда, Биргит Трахелион — изръмжа Авиенда.

— Горда като някой Шайдо с една коза. — Двете си кимнаха, напълно съгласни една с друга.

Но Елейн забеляза, че изчакаха да заговорят чак след като вратата след Нинив се затръшна. Тъкмо жената, която толкова упорито бе отричала, че иска да стане Айез Седай, се превръщаше в истинска Айез Седай. Лан вероятно имаше нещо общо с това. Подготвяше я с опита си. Все още понякога ѝ се налагаше да се потруди, за да запази самообладание, но като че ли това ставаше все по-лесно след странния им брак.

Първата глътка от виното си имаше вкус на вино и нищо друго, при това на много добро вино, но Елейн погледна намръщено чашата и се поколеба. Докато не се усети защо го прави. Споменът за корена от вилняк в чая все още беше силен. Какво ѝ беше сложила Нинив? Не беше вилняк, разбира се, но какво? Много трудно ѝ беше да надигне чашата и да отпие истинска глътка. Но я пресуши напук. „Просто съм

жадна и толкова — каза си и остави чашата на масата. — Нищо не съм искала да доказвам.“

Другите две до този момент я наблюдаваха, но след като се намести по-удобно за сън, се обърнаха една към друга.

— Аз ще пазя в дневната — каза Биргит. — Там са ми Лъкът и колчанът. Ти остани тук, да не би да има нужда от нещо.

Вместо да спори, Авиенда извади ножа си и приклепна, готова веднага да скочи, малко на една страна, за да вижда всеки, който се опита да влезе през вратата, преди да са видели нея.

— Чукаш два пъти и после още веднъж, и си казваш името, преди да влезеш — отвърна тя. — Иначе ще реша, че си враг. — А Биргит кимна, сякаш това беше най-разумното нещо на света.

— Това е глу... — Елейн скри прозявката в шепата. — Глупаво — довърши, след като можа отново да заговори. — Никой няма да се опита да... — Нова прозявка и този път можеше да си напъха в устата целия юмрук! Светлина, какво беше сложила Нинив в това вино? — Да ме убие... тази нощ — добави тя уморено — и вие... и двете... го знаете... — Клепките ѝ натежаха и тя зарови лице във възглавницата, помъчи се да довърши онова, което се канеше да каже, но...

Намираше се във Великата зала, тронната зала на двореца. Поточно в отражението на Великата зала в Тел-айеран-риод. Тук усуканият каменен пръстен, който в будния свят изглеждаше прекалено тежък за размерите си, бе толкова лек, че подскачаше между гърдите ѝ. Светло беше, разбира се, и светлината сякаш струеше отвсякъде и отникъде. Не беше като слънчева светлина, нито като светлина на светилници, но въпреки че и тук бе нощ, винаги можеше да се види предостатъчно от тази странна, призрачна светлина. Като в сън. Вечното усещане за нечии невидими очи, които те следят, не беше като в сън — по-скоро като в кошмар, — но тя бе свикнала с това.

Във Великата зала се извършваха пищни аудиенции, посрещаха се официално чужди посланици, провъзгласяваха се пред важни особи на кралството мирни договори и меморандуми за обявяване на война и голямото дълго помещение подобаваше и на името, и на предназначението си. Сега в него нямаше жив човек, освен самата нея, и то изглеждаше кухо и сумрачно като пещера. По цялата дължина на залата преминаваха две стройни редици дебели бляскави бели колони, с височина по десет разтега, а в другия край върху мраморен подиум се

издигаше Лъвският трон, с червен килим по белите мраморни стъпала от червено-белите плочки на пода. Тронът беше с размери за жена, но все пак изглеждаше масивен с краката с форма на лъвски лапи, гравирани и с позлата, с Белия лъв от лунни камъни, изпъкващ върху поле от рубини и прогласящ, че който седи на този трон, властва над велика държава. От големите витражи, вградени във високия сводест таван, се вираха кралиците, основали държавата Андор, и ликовете им се редуваха с Белия лъв и със сцени на битки, които са водили, за да съградят държавата Андор от един-единствен град в разпадащата се империя на Артур Ястребовото крило. Много страни, възникнали след Стогодишните войни, вече не съществуваха, но Андор продължаваше да съществува вече хиляда години след основаването си и процъфтяваше. Понякога Елейн изпитваше чувството, че тези образи я съдят, претеглят я доколко е достойна да тръгне по оставената от тях следа.

Веднага щом се появи във Великата зала, се появи и някаква друга жена, седнала на Лъвския трон. Беше тъмнокоса девойка в червена коприна на дипли, извезана със сребърни лъвове по ръкавите и подгъва, с наниз от огнекапки с големината на гълъбово яйце на шията и Короната на розата на главата ѝ. Беше отпуснала леко едната си ръка на облегалката на трона с лъвска глава и царствено оглеждаше залата. След което очите ѝ се спряха на Елейн, позна я и се втренчи стреснато в нея. Короната, огнекапките и копринените одежди мигом се стопиха и се смениха с прости вълнени дрехи. След малко изчезна и самото девойче.

На Елейн ѝ стана смешно. Дори кухненски слугинчета сънуваха, че седят на Лъвския трон. Дано девойчето не се бе събудило изплашено или поне да бе отишло в някой друг приятен сън. По-безопасен сън от Тел-айеран-риод.

Някои неща в тронната зала се местеха. Съществуваха изменчиво. Изящните светилници, подредени в редици по дължината на залата, сякаш вибрираха пред високите колони. Грамадните сводести врати се оказваха ту отворени, ту затворени само за едно мигване на окото. Само неща, които стояха неподвижно за продължително време имаха своето стабилно отражение в Света на сънищата.

Елейн си представи огледало на стойка и то се появи пред нея и отрази лика ѝ, в зелена копринена рокля с висока яка и извезана със сребро по бюстието. Носеше обеци с едри смарагди и по-малки, вплетени в червенозлатите ѝ къдрици. Накара смарагдите да изчезнат от косата ѝ и кимна. Подходящо за щерка-наследница, но не чак толкова демонстративно. Човек трябва да внимава с представата за себе си тук, иначе... Скромната зелена коприна мигом се превърна на тарабонска рокля със съблазнително прилепналите по тялото гънки, после в тъмни широки панталони на Морския народ, с боси стъпала, със златните обеци и халка на носа, и верижката с медальончета от едното ухо до носа, чак до татуировките по ръцете. Но без блузата, както се носеха жените на Ата-ан Миере в открито море. С изчервени бузи, тя припряно върна всичко както си беше отначало, след това смени смарагдовите обеци с най-обикновени сребърни халкички. Колкото по-просто си представиш облеклото, толкова по-лесно беше да се поддържа.

Остави огледалото да изчезне — просто трябваше да престане да се съсредоточава върху него — и вдигна очи нагоре към строгите ликове на кралиците.

— Жени на моята млада възраст са взимали трона — каза им. Не бяха много обаче. Само седем, успели да носят продължително време Короната на розата. — Жени по-млади от мен. — Три на брой. А една от тях бе оцеляла само за година. — Не твърдя, че ще съм велика като вас, но няма и да ви посрамя. Ще бъде добра кралица.

— На прозорците ли говорим? — каза Нинив и Елейн се сепна от внезапната ѝ поява.

Тъй като използваше копие на пръстена, който Елейн носеше в пазвата си, изглеждаше мъглява и почти прозрачна. Нинив се намръщи, опита се да закрачи към Елейн, но се олюля и за малко да се препъне във впитата по тялото ѝ тъмносиня тарабонска дреха — при това много по-тясна от онази, дето Елейн си бе представила преди малко. Нинив я огледа изумена и тутакси я превърна в андорска рокля от същата цветна коприна, извезана със злато по ръкавите и бюстието. Все говореше за „добрата вълна на Две реки“, която много хубаво си ѝ прилягала, но виж, че и тук, където можеше да се появи в такава, ако много държи, почти никога не го правеше.

— Какво все пак беше сложила във виното, Нинив? — попита Елейн. — Угаснах като духната свещ.

— Не се опитвай да сменяш темата. Щом си говориш с прозорците, наистина трябваше да поспиш, а не да идваш тук. Вече си мисля дали да не ти заповядам...

— Моля те, недей. Аз не съм Вандийн, Нинив. Светлина, та аз дори не знам и половината обичаи, които Вандийн и другите приемат безусловно. Но по-скоро ще откажа да се подчиня, така че недей.

Нинив я изгледа ядно и дръпна плитката си. Подробностите по облеклото ѝ взеха да се менят, фустите малко се поиздуха, шарките на везмото се промениха, яката заскача нагоре-надолу, тук-там напъпи дантела. Просто не я биваше много в съсредоточаването. Червената точка на челото ѝ обаче не помръдна.

— Добре тогава — спокойно отвърна тя и престана да се въси. На раменете ѝ се появи шалът с жълтите ресни и лицето ѝ придоби донякъде айезседайската липса на възраст. На слепоочията ѝ се появиха бели кичури. Думите ѝ обаче бяха в пълно противоречие със съдържания ѝ тон и външност. — Но ми позволи аз да говоря с Егвийн, когато се появи. За това, което стана днес. Вие двете винаги се разбърбрате като малки момиченца, все едно че се галите по главичките преди да си легнете. Светлина! Не искам мене да наказва като Амирлин, а знаеш как ще се разправя и с двете ни, ако го разбере.

— Какво ако разбере? — каза Егвийн. Главата на Нинив рязко се извъртя, с разширени от паника очи и за миг шалът с ресните и копринената рокля се смениха с бялата рокля с ивиците на Посветена. Дори ки'сайд изчезна. Само за миг, след което стана отново каквато си беше, само че без бялото в косата ѝ, но и това бе достатъчно, за да изпише израз на печал на лицето на Егвийн. Много добре познаваше Нинив.

— Какво ако разбере, Нинив? — повтори Егвийн по-твърдо. Елейн си пое дъх. Не че се канеше да премълчава нещо. Във всеки случай не и нещо, което ще е важно за Егвийн. Но в сегашното си настроение Нинив щеше или да издрънка всичко, или да стане много опърничава и да започне да настоява, че няма нищо за разбиране. Което щеше само да подтикне Егвийн да задълбае още по-надълбоко.

— Някой сложи корен от вилняк в обедния ми чай — каза тя и продължи да изрежда чинно всички подробности: за мъжете с дългите

ками, за щастливата поява на Дойлин Мелар и как Диелин бе доказала верността си. За всеки случай добави и новината за Еления и Неан, за издирванията на шпионите в двореца от страна на Първата слугиня, дори за зачисляването на Заря и Кирстиан към Вандийн, както и за нападението над Ранд и неговото изчезване. Егвийн, изглежда, не се развълнува от дългия речитатив — дори прекъсна Елейн в частта за Ранд, като каза, че го знаела — но поклати пренебрежително глава, щом чу, че Вандийн не постига никакъв напредък в издирването на Черната сестра и че това много я безпокои. — Ох, и сега трябва да имам охрана — завърши Елейн. — Двайсет жени под командата на капитан Мелар. Не мисля, че Биргит ще ми намери Деви, но поне ще се опита.

Зад Егвийн се появи стол без гръб с две облегалки и тя седна, без да го поглежда. Тук тя беше много по-опитна от Елейн и Нинив. Носеше тъмнозелена рокля от фина вълна, добре скроена, но без никаква украса — сигурно същата, която бе носила будна предния ден. И си оставаше през цялото време зелена вълнена рокля за езда.

— Бих предложила да дойдете с мен в Муранди утре... тази нощ — рече тя, — ако пристигането на Родственичките не подпали пожар сред Заседателките.

Нинив вече се бе посъвзела, макар че съвсем ненужно пригладдаше полите си. Везмото по роклята ѝ в момента беше сребърно.

— Мислех, че вече си притиснала под палеца си Съвета на Кулата.

— Все едно да притиснеш пор под палеца си — сухо отвърна Егвийн. — Върти се и се гърчи, ѝ все гледа да те ухапе. О, колкото до войната с Елайда, те правят точно това, което кажа — не могат да го заобиколят, колкото и да сумтят за разходите по войската! — но споразумението с Родството не е част от тази война, нито това, че позволихме Родството да разбере колко много е знаела Кулата за тях през цялото време. Или е смятала, че знае. Целият съвет щеше да припадне само като разбраха колко много не са знаели. Много упорито се мъчат да измислят начин да се спре, приемането на още новачки.

— Но не могат, нали? — попита настойчиво Нинив. И тя си направи стол, но когато го погледна да се увери, че е там, беше копие на този на Егвийн, трикрако столче, когато понечи да седне, и селски

стол с кожен гръб, когато се настани. Роклята ѝ сега беше раздвоена за езда. — Ти вече направи прокламация. Всяка жена, ако се докаже, че притежава искрата в изпитанието. Трябва само да направиш още една, за Родството.

Елейн си направи копие на един от столовете в дневната си. Много по-лесно беше да си го поддържа.

— О, една прокламация на Амирлин си е почти като закон — каза Егвийн. — Докато Съветът не измисли начин да я заобиколи. Най-новото им оплакване е, че разполагаме само с шестнадесет Посветени. Макар че повечето Сестри продължават да броят Фаолайн и Теодрин в бройката на Посветените. Но дори осемнадесет не са достатъчно, за да се осигурят на новачките уроците, които трябва да се водят от Посветени, Налага се да ги поемат Сестри. Според мен някои се надяваха, че лошото време ще забави притока им, но не стана така. — Усмихна се и в черните ѝ очи пробяга лукав блясък. — Имаме една съвсем нова новачка, която бих искала да ти представя, Нинив. Шарина Мелой. Баба. Мисля, че ще се съгласиш, че е забележителна жена.

Столтът под Нинив съвсем изчезна и тя тупна шумно на пода. Но май изобщо не го забеляза, а остана да седи, зяпнала стъписано Егвийн.

— Шарина Мелой ли? — промълви тя с треперещ гласец. — Тя е новачка?

Роклята ѝ сега придоби съвсем непозната за Елейн кройка — с широки и дълги ръкави, тясно и много дълбоко деколте, извезано на цветенца и с перли. Косата ѝ се спускаше до кръста, стегната с шапчица от лунни камъни и сапфири, нанизани на много тънки златни конци. А на левия ѝ безимен пръст имаше широка златна халка. Само ки'сайн и пръстенът с Великата змия си останаха същите.

Егвийн примига.

— Знаеш я по име?

Нинив стана и заоглежда роклята си. Вдигна лявата си ръка и много колебливо опипа златната халка. Странно, но остави всичко както си беше.

— Може и да не е същата жена — измърмори тя. — Не е възможно да е тя! — Направи си нов стол пак, като този на Егвийн, изгледа го намръщено, сякаш му заповядваше да си остане какъвто е,

но въпреки това, докато седне, столът се заинати и му израсна висок резбован гръб. — Имаше една Шарина Мелой... По време на изпитанието ми за Посветена — заговори бързо Нинив. — Не съм длъжна да говоря за това; такива са правилата!

— Разбира се, че не си — каза Егвийн, въпреки че я изгледа с толкова странно изражение, колкото сигурно беше и това на Елейн. Но нищо не можеше да се направи. Когато Нинив решише да бъде опърничава, и мулетата можеха да се учат от нея.

— Понеже спомена за Родството, Егвийн — каза Елейн, — измисли ли нещо за Клетвената палка?

Егвийн вдигна ръка, сякаш искаше да я прекъсне, но отговори спокойно и уверено.

— Не е необходимо да се мисли повече, Елейн. Трите клетви, изречени с Клетвената палка, са това, което ни прави Айез Седай. Отначало не го разбирах, но вече ми е ясно. Още в първия ден, когато взема Кулата, ще изрека Трите клетви над Клетвената палка.

— Това е лудост! — избухна Нинив и почти скочи от стола си. Изненадващо, но си остана същият, както и облеклото ѝ. Много изненадващо. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Знаеш много добре докъде води това! Родството е доказателство! Колко Айез Седай доживяват до над триста години? Или ги стигат? И не ми казвай, че не бива да говоря за възрастта! Тази традиция е глупава и ти го знаеш, Егвийн. Реане я наричаха „старшата“, защото беше най-старата родственичка в Ебу Дар. Но най-старата от всички е една жена на име Алойсия Немосни, търговка на масло в Тийр. Егвийн, тя е почти на... шестстотин години! Когато Съветът го чуе, убедена съм, че всички ще пожелаят Клетвената палка да се прибере в килера.

— Светлината е свидетел, че триста години са много време — намеси се Елейн, — но и аз не бих казала, че ме радва перспективата да си съкратя живота наполовина, Егвийн. А какво ще кажеш за Клетвената палка и твоето обещание пред Родството? Реане иска да бъде Айез Седай, но какво ще стане с нея, когато се закълне? Ами Алойсия? Няма ли веднага да се катурне и да умре? Не можеш да искаш от тях да се закълнат, без да знаеш.

— Аз не искам нищо. — Лицето на Егвийн си остана все така гладко, но гласът ѝ прозвуча хладно. И твърдо. И очите ѝ дълбаеха като свредели. — Всяка жена, която иска да бъде Айез Седай, ще се

закълне. И всяка, която откаже и въпреки това се нарича Айез Седай, ще понесе цялата тежест на правосъдието на Кулата.

Пред този суров поглед Елейн преглътна, а Нинив пребледня. Сега слушаха не приятелката си, а Амирлинския трон, а за Амирлинския трон нямаше приятелки, когато произнася присъда.

Явно доволна от реакцията им, Егвийн се отпусна.

— Знам какъв е проблемът — заяви тя с по-нормален тон. По-нормален, но все така нетърпящ възражения. — Очаквам всяка жена, чието име се впише в Книгата на новачките, да стигне докъдето може, да спечели шала, ако успее, и да служи като Айез Седай, но не искам никоя да умре, след като, може още да живее. След като Съветът разбере всичко за Родството — и след като им свършат припадъците, — смятам, че ще успея да ги накарам да се съгласят, че ако една Сестра пожелае да се оттегли, трябва да има това право. С премахване на Клетвите. — Трите отдавна бяха решили, че Палката може да се използва както за обвързване, така и за развързване. Как иначе щяха да могат да лъжат Черните сестри?

— Това може би ще е добре — колебливо промълви Нинив. Елейн само кимна. Беше сигурна, че има и още.

— Да се оттеглят в Родството, Нинив — кротко поясни Егвийн. — По този начин и Родството ще се обвърже с Кулата. Родството ще запази собствените си порядки, разбира се, своя Правилник, но ще се наложи да се съгласят, че Плетящият кръг трябва да се подчинява на Амирлин и на Съвета и че Родственичките стоят под Сестрите. Твърдо съм решила да ги направя част от Кулата, а не да ги оставим да правят каквото си щат. Но мисля, че ще го приемат.

Нинив отново кимна, този път зарадвана, но усмивката ѝ увяхна веднага щом осъзна какво означава това.

— Но... — заломоти тя възмутено. — Но рангът в Родството е според възрастта! Така ще принудиш Сестрите да изпълняват заповеди на жени, които не са могли да стигнат дори до Посветени!

— Бивши Сестри, Нинив. — Егвийн опипа пръстена с Великата змия на дясната си ръка и въздъхна. — Дори Родственичките, които са спечелили пръстена, не го носят. Така че и ние ще трябва да се откажем от него. Ще бъдем Родственички от този момент нататък, а не Айез Седай. — Каза го така, сякаш вече усещаше онзи далечен ден и далечната загуба, но свали ръката си от пръстена и си пое дъх. — Така.

Нещо друго има ли? Чака ме дълга нощ и бих искала наистина да поспя преди да ми се наложи отново да се разправям със Заседателките.

Намръщена, Нинив бе стиснала юмрук и се опитваше да скрие пръстените с другата си ръка, но очевидно изглеждаше готова да се примири и да не спори повече за Родството. Засега.

— Онова главоболие още ли те мъчи? Смятам, че ако от разтривките на онази жена имаше полза, отдавна трябваше да ти мине.

— Масажите на Халима вършат чудеса, Нинив. Без нея изобщо нямаше да мога да спя. Е, има ли нещо дру... — Гласът ѝ замря, тя се вгледа към вратата на тронната зала и Елейн се обърна натам.

Там беше застанал някакъв мъж и ги гледаше. Висок беше като айилец, с тъмнорижа коса, леко прошарена, но синьото му палто с висока яка беше крайно необичайно за айилец. Изглеждаше мускулист и коравото му лице ѝ се стори някак познато. Щом забеляза, че го гледат, се обърна и избяга по коридора.

За миг Елейн зяпна. Не беше попаднал случайно в Тел-айеранриод, иначе щеше просто да се изпари — тя продължаваше да чува силния тропот на ботушите му по плочките на пода. Или беше сънебродник — рядкост сред мъжете, както уверяваха Мъдрите, — или имаше тер-ангреал.

Тя скочи и затича след него, но колкото и да беше бърза, Егвийн я изпревари. Само преди миг Егвийн беше отзад, а в следващия се озова на прага и надничаше в посоката, в която бе избягал мъжът. Елейн си представи, че стои до Егвийн, и се озова точно там. Коридорът вече бе притихнал и пуст — виждаха се само светилници, ракли и гоблени, и всички помръдваха и се изменяха като сенки.

— Как го направихте това? — попита Нинив, затичана след тях с дръпнати чак над коленете поли. Чорапите ѝ бяха копринени и... червени! Пусна припряно полите, щом усети, че Елейн е видяла чорапите, и надникна в коридора. — Къде изчезна оня? Може да е чул всичко! Познахте ли го? Напомни ми за някого, но не знам за кого.

— Ранд — каза Егвийн. — Приличаше на Ранд. Може да е някой чичо на Ранд.

„Да бе — помисли Елейн. — Някой гаден чичо на Ранд.“

От другия край на тронната зала се чу метално изщракване. Вратата към гардеробната зад тронния подиум се затвори. Вратите в

Тел-айеран-риод бяха или отворени, или откряхнати. Никога не се затваряха.

— Светлина! — измърмори Нинив. — Колко души са ни подслушвали? Да не говорим кои и защо?

— Които и да са — спокойно отвърна Егвийн, — явно не познават Тел-айеран-риод толкова добре, колкото нас. Едва ли са приятели, иначе нямаше да подслушват. А според мен не са приятели и помежду си, иначе нямаше да ни подслушват от различни места. Този мъж носеше шиенарско палто. Във войската ми има шиенарци, но двете ги познавате до един. Никой не прилича на Ранд.

— Не знам, но който и да е, твърде много хора подслушват — изсумтя Нинив. — Така поне мисля. Искам да си се върна в тялото. Там поне ще се тревожа само за шпиони и за отровни ками.

„Шиенарци“ — помисли Елейн. Хора от Граничните земи. Как ѝ се беше изплъзнало от ума? Ами да, заради корена от вилняк.

— Има и още нещо — каза тя. С много предпазлив гласец, дано да не се чуе разказа за новината, донесена от Диелин за мъжете от Граничните земи в Бремския лес. Добави също така и за писмата до господин Нори, като непрекъснато се озърташе из коридора, както и към залата. Не искаше да я спипа записана още някой шпионин. — Смятам, че онези владетели са в Бремския лес — завърши тя. — И четиримата.

— Ранд е! — ядосана каза Егвийн. — Дори когато не може да го намери човек, все усложнява нещата. Как смятате, дали са дошли да му предложат съюз, или ще се опитат да го хванат и да го предадат на Елайда? Не ми хрумва никаква друга причина за този техен поход на хиляда левги. Досега сигурно обучава си варят за супа! Имате ли представа колко е трудно да осигуриш продоволствието на цяла войска, и то в такова време?

— Мисля, че ще мога да го разбера — отвърна Елейн. — Защо са дошли, искам да кажа. И в същото време... Ти ме подсети, Егвийн. — Не можа да се сдържи да не се усмихне. — Мисля, че ще мога да ги използвам, за да си осигуря Лъвския трон.

* * *

Асне огледа гергефа и въздишката ѝ премина в прозявка. Светлината на примигващите светилници беше твърде слаба за такава работа, но не по тази причина птиците ѝ изглеждаха толкова криви. Искаше вече да си легне и ненавиждаше везането. Но трябваше да стои будна и това бе единственият начин да избегне разговора с Чезмал. По-точно онова, което Чезмал наричаше „разговор“. Самодоволно нахалната Жълта се беше улисала в своето везмо, в другия край на стаята, и смяташе, че всяка, която хване иглата, трябва да проявява същото увлечение към работата като нея. От друга страна, Асне знаеше, че ако се надигне от стола, Чезмал отново ще я засипе с приказки за собствената си значимост. През месеците след изчезването на Могедиен поне двайсет пъти беше слушала за участието на Чезмал в изтезанията на Тамра Оспеня и как Чезмал успяла да убеди Червените да убият Сиерин Ваю преди Сиерин да успее да заповяда задържането поне на петдесет! И как буквално сама била спасила Черната Аджа — изтъкваше го при първа възможност. Подобни приказки бяха не само досадни, но и опасни. Дори гибелни, ако научеше Върховният съвет. Така че Асне потисна поредната си прозявка, примижа над гергефа и прокара иглата през изпънатия лен. Сигурно ако направеше червенушката малко по-голяма, щеше да ѝ докара и крилата.

Бравата на вратата изщрака и двете жени рязко вдигнаха глави. Двамата слуги знаеха, че не бива да ги безпокоят, а и по това време жената и мъжът ѝ трябваше отдавна да спят. Асне мигом прегърна сайдар и запреше сплит, с който да изпепели до кости натрапника. Сиянието обкръжи и Чезмал. Ако в стаята влезеха неканени гости, щяха горчиво да съжалят преди да умрат.

Оказа се обаче Елдрит, с ръкавици в ръка. Тъмното наметало още висеше на гърба ѝ. Роклята на пълничката Кафява също беше тъмна и без украса. Асне мразеше да носи прости вълнени дрехи, но се налагаше да не привличат хорското внимание. Грубите дрехи обаче отиваха на Елдрит.

Като ги видя, тя спря и примига объркано.

— Олеле — промърмори Елдрит. — Ама вие за кого ме взехте? — Хвърли ръкавиците на масичката до вратата, после грижливо откопча сребърната брошка на шията си и хвърли наметалото на един стол.

Светлината на сайдар около Чезмал угасна и тя избута настрана стойката на гергефа, за да се изправи. Строгото ѝ лице я правеше да изглежда по-висока, отколкото беше, а беше висока жена. Ярките цветя на везмото наподобяваха същинска градина.

— Къде беше? — настойчиво попита Чезмал. Елдрит беше най-високопоставената сред тях и освен това Могедиен я бе оставила да ги командва, но Чезмал напоследък се отнасяше много пренебрежително към сана ѝ. — Трябваше да се върнеш още следобед, а вече е среднощ!

— Изгубих представа за часа, Чезмал — разсеяно отвърна Елдрит. — Отдавна не бях ходила в Кемлин. Вътрешният град е възхитителен и похапнах чудесно в един хан, който си спомних. Макар че трябва да призная, вътре се мяркаха няколко Сестри. Никоя обаче не ме позна. — Загледа се в брошката, сякаш се учуди откъде се е появила в ръката ѝ, и я прибра в кесийката на колана си.

— Изгубила представа — рече сърдито Чезмал, сплела пръсти на корема си. Сигурно за да ги задържи да не се впият в гърлото на Елдрит. Очите ѝ блеснаха ядно. — Представа изгубила, моля ви се!

Елдрит отново примига, стресната от тона ѝ.

— О, уплашили сте се да не би Кенит пак да ме намери ли? Уверявам ви, след Самара много внимавам да прикрия връзката.

Асне понякога се чудеше доколко привидната разсеяност на Елдрит е искрена. Никоя толкова разсеяна спрямо заобикалящия я свят Сестра не можеше да преживее толкова дълго. От друга страна, тя беше толкова съсредоточена, че неведнъж бе оставяла връзката незаличена преди да стигнат до Самара — достатъчно, за да я проследи Стражникът ѝ. Покорни на заповедите на Могедиен да чакат връщането ѝ, те се бяха укрили по време на вълненията след заминаването ѝ, изчакаха, докато тълпите на така наречения „Пророк“ се отваят на юг към Амадиция, и останаха в онова окаяно, опустошено градче дори след като Асне се убеди, че Могедиен ги е изоставила. При този спомен устните ѝ се сгърчиха. Това, което възпламени решението им да напуснат бързо градчето, беше пристигането на Кенит, Стражника на Елдрит. Беше убеден, че тя е убийца, почти сигурен, че е Черна Аджа, и бе решен да я убие въпреки всички последствия за самия него. Никак не бе изненадващо, че тя не желаше сама да понесе тези последствия и се противопостави някоя от двете да го убие. Единственият избор, който им остана, бе да избягат. Но от

друга страна, тъкмо Елдрит бе тази, която им посочи Кемлин като единствената надежда.

— Успя ли да разбереш нещо, Елдрит? — учтиво попита Асне. Чезмал беше глупачка. Колкото и объркан да изглеждаше сега светът, нещата щяха да се наместват. По един или друг начин.

— Какво? О! Само това, че пипереният сос не беше толкова добър, колкото го помня. Разбира се, това бе преди петдесет години.

Асне едва потисна въздишката си. Май наистина беше време Елдрит да я сполети случка.

Вратата се откряна и Темайле се промъкна в стаята толкова тихо, че изненада и трите. Дребната Сива с лисичето личице си беше навлякла роба с извезани лъвчета на раменете, но отпред зееше и откриваше кремавата копринена нощница, прилепнала твърде неприлично по тялото ѝ. На едната си ръка носеше гривна, направена от усукани стъклени халки. Приличаха и на допир бяха като стъклени, но и с чук не можеше да се счупят.

— Била си в Тел-айеран-риод — рече Елдрит и изгледа навъсено тер-ангреала. Всички малко се бояха от Темайле, след като Могедиен ѝ бе възложила да прекърши Лиандрин. Асне бе изгубила представа колко убийства и изтезания бе оставила зад гърба си през сто и тридесетте години, откакто носеше шала, но рядко бе срещала същество, изпълнено с такъв... ентузиазъм... като Темайле. Чезнал не изпускаше Темайле от очи: преструваше се, че не го прави, и не забеляза, че облизва нервно устните си. Асне също прибра езика си зад зъбите, надявайки се, че никоя не го е забелязала. Елдрит поне не я видя.

— Разбрахме се да не ги използваме — рече Елдрит едва ли не умолително. — Сигурна съм, че Нинив е наранила Могедиен, а след като тя може да надвие една от Избраните в Тел-айеран-риод, какъв шанс имаме ние? — Обърна се към двете и се постара да вложи в гласа си укор. — Вие двете знаехте ли?

Чезмал я изгледа възмутено, докато Асне си придаде изненадана невинност. Знаеха го естествено, но коя можеше да застане на пътя на Темайле? Много се съмняваше, че Елдрит ще постигне нещо повече от плахо възражение, ако е на тяхно място.

Темайле беше наясно за начина, по който им въздействаше. Вместо да сведе глава и да изслуша хрисимо назиданията на Елдрит с

цялата си боязливост, и да се извини, че се е озовала там неволно, тя се усмихна. Но усмивката ѝ не засегна очите ѝ — големи, тъмни и светещи.

— Ти беше права, Елдрит. Беше права, че Елейн ще дойде тук и че с нея ще дойде Нинив, както изглежда. Бяха заедно и е ясно, че и двете са в двореца.

— Да — отрони Елдрит и леко извърна очи от погледа на Темайле. — Хм. — Тя също облиза устни и нервно запристъпва на място. — Все пак, докато не измислим как можем да се доберем до тях покрай всички тези дивачки...

— Те наистина са дивачки, Елдрит. — Темайле седна на един от празните столове, изпружи крака и тонът ѝ се втвърди. Не чак заповедно, но много твърдо. — Има само три Сестри, които могат да ни затруднят, и с тях можем да се оправим. Можем да хванем Нинив и сигурно и Елейн покрай нея. — Рязко се наведе напред, с ръце на облегалките на стола. Колкото и раздърпано да беше облеклото ѝ, вече и помен нямаше от доскорошната ѝ леност. Елдрит неволно отстъпи, сякаш очите на Темайле я избутаха. — Иначе защо сме тук, Елдрит? Нали точно затова дойдохме.

На това никоя не можеше да възрази. Поредица от провали лежеше зад тях — в Тийр, в Танчико — провали, които можеха да им струват живота, ако ги хванеше Върховният съвет. Но не и след като една от Избраните им беше станала покровителка, а след като Могедиен толкова отчаяно държеше да хване Нинив, сигурно и някой друг от тях щеше да го иска. Същинската трудност бе в това да намерят някой от Избраните и да му поднесат дара си. Изглежда, никоя друга освен Асне не се беше сетила все още за тази малка подробност.

— Там имаше и други — продължи Темайле почти отегчено. — Шпионираха нашите две Посветени. Един мъж, който се остави да го видят, и още един, когото не успях да видя добре. — Устничките ѝ се нацупиха ядосано. Поне щеше да мине за цупене, ако не бяха очите ѝ. — Трябваше да остана зад една колона, за да не ме зърнат момичетата. Би трябвало да си доволна, Елдрит. Че не ме зърнаха. Е, доволна ли си?

Елдрит едва не заекна, докато каже колко е доволна.

Асне си позволи за миг да усети близостта на четиримата си Стражници. Престанала беше да се прикрива, откакто бяха напуснали Самара. Само Поул, естествено, беше Мраколюбец, но другите щяха да

направят каквото им наредеше и да повярват в това, което им кажеше. Налагаше се да ги запази скрити от останалите, освен ако не станеше неизбежно, но искаше да си има въоръжени мъже подръка. Мъжките мускули и стоманата бяха доста полезни. Ако много лошото станеше съвсем лошо, винаги можеше да извади онази дълга усукана палка, която Могедиен не бе успяла да скрие толкова добре, колкото си мислеше.

* * *

Предутринната светлина в прозорците на дневната бе сива — бе по-ранен час от обичайния, в който се будеше лейди Шиайне, но тази заран тя се бе облякла още по тъмно. Сега тя мислеше за себе си като за лейди Шиайне. Мили Скейн, щерката на сарача, беше почти напълно забравена. В много отношения, при това съществени, сега тя наистина беше лейди Шиайне Аварин, при това от години. Разореният лорд Вилим Аварин беше толкова западнал, че се пренесе да живее в една паянтова селска къща, без да може и нея дори да оправи като хората. С единствената си щерка, последната от западащия род, бяха останали в тази селска пустош далеч от всяко по-оживено място, където можеше да проличи упадъкът им. Сега вече бяха гнили кости, заровени в гората край къщата, а тя беше лейди Шиайн и макар тази висока, добре уредена каменна къща да не можеше да се нарече „имение“, все пак беше собственост на доскорошна преуспяваща търговка. Тя също отдавна беше мъртва, след като приписа имота си на своята „наследничка“. Добри бяха мебелите, килимите — скъпи, gobлените по стените и възглавничките дори — извезани със златни конци, а и огънят пращеше в широката камина от мрамор със сини жилки. Поръчала бе дори в голия доскоро трегер да издялат ред по ред „Сърцето и ръката“ — герба на Аварин.

— Още вино, момиче — отрони тя кратко и Фалион притича със сребърната кана да напълни бокала в ръката ѝ с димящо подправено вино. Слугинската ливрея, с червеното сърце и златната ръка, отиваше на Фалион. Издълженото ѝ лице се бе вкочанило и тя припряно постави каната върху бюфета и зае отново мястото си край вратата.

— Опасна игра играеш — каза Марилин Гемалфин и завъртя бокала в ръцете си. Кльоцава жена, с вяло отпусната бледокафява коса, Кафявата сестра изобщо не приличаше на Айез Седай. Тясното лице и широкият ѝ нос щяха повече да подхождат над ливреята на Фалион, отколкото над синята ѝ рокля от фина вълна, а и тя отиваше само на средна ръка търговка. — Знам, че по някакъв начин е заслонена, но ако отново успее да прелее, ще те накара да завиеш. — Тънките ѝ устни се изкривиха в горчива усмивка. — Току-виж дори си съжалила, че не можеш да завиеш.

— Моридин ѝ го избра — отвърна Шиайне. — Тя се провали в Ебу Дар и той заповяда да бъде наказана. Подробностите не знам, а и не искам да ги знам, но ако Моридин поиска носът ѝ да се зарови в калта, така дълбоко ще ѝ го натикам, че цяла година ще диша кал. Или ми предлагаш да се възпротивя на един от Избраните? — Едва потисна трепета си от самата мисъл за това. Марилин на свой ред се постара да прикрие лицето си, отпивайки от чашата си, но присви очи. — А ти, Фалион? — попита Шиайне. — Би ли искала да помоля Моридин да те махне отук? Би могъл да ти намери нещо не толкова тежко.

Фалион дори не се поколеба. Приклепна като добре възпитано слугинче и лицето ѝ пребледня още повече.

— Не, господарке — припряно отвърна тя. — Доволна съм от положението си, милостива господарке.

— Видя ли? — обърна се Шиайне към другата Айез Седай. Много се съмняваше, че Фалион изпитва доволство, но пък бе готова да понесе всичко, вместо да се озове сама пред недоволството на Моридин. По същата причина Шиайне бе решена да я командва с много твърда ръка. Човек не знае какво може да разбере един Избран и какво би могъл да прости. Тя самата смяташе, че собственият ѝ провал е скрит дълбоко, но не искаше да рискува. — Когато отново върне способността си да прелива, няма да остане завинаги слугиня, Марилин. — Тъй или иначе Моридин беше казал, че Шиайне може да я убие, ако пожелае. Това все пак си оставаше в сила, ако положението ѝ се разклатеше опасно. Казал ѝ бе, че може да убие и двете Сестри, ако пожелае.

— Както и да е — мрачно отвърна Марилин, погледна накриво към Фалион и направи гримаса. — Значи Могедиен ми нареди да ти помогна с каквото преценя, че мога, но ще ти кажа още отсега: в

кралския дворец няма да вляза. Из целия град има предостатъчно Сестри, но на всичко отгоре в палата гъмжи от дивачки. Няма и десет стъпки да направя, без някоя да забележи, че съм там.

Шиайне въздъхна, отпусна се в креслото, кръстоса крака и разсеяно изрита пантофката от крака си. Защо хората все си мислят, че не знаеш колкото тях? Този свят беше пълен с глупаци!

— Могедиен е заповядала да ми се подчиняваш, Марилин. Знаем го, защото Моридин ми го каза. Не ми го каза толкова направо, но смятам, че когато той щракне с пръсти, Могедиен подскача. — Да се говори по този начин за Избраните беше опасно, но нещата трябваше да се изяснят. — Много ли държиш пак да ми казваш какво няма да направиш?

Айез Седай с лисичето лице облиза устни и отново хвърли поглед към Фалион. Дали се боеше, че и тя може да свърши по този начин? Честно казано, Шиайне щеше да предпочете да замени тутакси Фалион за една изрядна слугиня на лейди. Е, стига да можеше да изпълнява и другите ѝ задължения. В края на цялата тази история май и двете трябваше да загинат. Шиайне никак не обичаше да оставя нещата недовършени.

— Не те излъгах за това — каза замислено Марилин. — Наистина не бих могла да направя и десет стъпки. Но вече има една в двореца. Тя може да свърши това, което искаш. Може да отнеме време, докато се свържем обаче.

— Само гледай да не е твърде дълго, Марилин. — Така. Значи една от Сестрите в двореца беше Черна Аджа? Трябваше да е Айез Седай, не просто Мраколюбка, за да направи това, което искаше Шиайне.

Вратата се отвори, вътре надникна с питащ поглед Мурелин и едрото му мускулесто тяло изпълни рамката. Зад гърба му Шиайне видя още един мъж. Кимна, Мурелин отстъпи встрани, пусна Давед Ханлон да влезе и затвори вратата след него. Ханлон се беше загърнал в тъмен плащ, но едната му ръка се измъкна и оципа Фалион по задника. Тя го изгледа горчиво, но не се дръпна. Ханлон беше част от наказанието ѝ. Все пак Шиайне не държеше да гледа как задява горката женица.

— Това го остави за после — заповяда тя. — Добре ли мина всичко?

Той се усмихна доволно. — Стана точно както го замислих, разбира се. — Отметна тъмния плащ през рамо и показа златните пискюли на червената си куртка. — Говорите с капитана на личната гвардия на кралицата.

ГЛАВА 11

ПРЕДСТАВА ЗА ВАЖНО

Без дори да погледне, Ранд пристъпи през Портала и се озова в голяма тъмна стая. Олюля се от напрегането да удържи сплита, да се пребори със сайдин. Прииска му се да отвори уста и да повърне, да изхрани всичко от себе си. С огромно усилие се задържа изправен. Малкото светлина, процеждаща се през процепите на кепенците на прозорчетата високо в стената, се оказа достатъчна, за да види всичко, изпълнен все още със Силата. Мебели, бъчви, всякакви сандъци, ракли, кутии и щайги. Между тях — проходи, не по-широки от една крачка. Беше сигурен, че няма да се натъкне на слуги, дошли да търсят нещо тук или да чистят. На най-високия етаж на кралския дворец имаше няколко такива склада, като тавански помещения на огромни селски къщи и също толкова запустели. Освен това той беше тавирен, на всичко отгоре. Добре все пак, че никой не се оказа тук при отварянето на Портала. Единият му край бе срязал ръба на някакъв празен сандък, увит в окъсана прогнила кожа, а другият бе оставил тънка като от бръснач резка по една дълга резбована маса, отрупана с вази и дървени кутии. Сигурно някоя кралица на Андор се беше хранила на тази маса преди век-два.

„Преди век-два — прокълтя хрипливият смях на Луз Терин в главата му. — Така отдавна. В името на Светлината, зарежи го! Това е Ямата на ориста!“ Гласът заглъхна и се скри някъде из тайните кътчета в ума на Ранд.

Този път си имаше причини да се вслуша в хленчовете на Луз Терин. Махна припряно на Мин да го последва от горската поляна от другата страна на Портала и след като тя прекрачи, освободи сайдин и го остави да се затвори зад нея в мигновен вертикален блясък. Благословен миг, в който си отиде и гаденето. Главата му все още малко се въртеше, но вече не изпитваше чувството, че ще повърне или ще падне, или и двете заедно. Усещането за нещо много мръсно обаче си остана — от покварата на Тъмния, просмукваща се в него от

сплитовете, които бе овързал около себе си. Ранд премести кожената торба от едното си рамо на другото, за да изтрие скришом с ръкав хладната пот от челото си. Макар да нямаше защо да се тревожи, че Мин може да го види.

Сините ѝ ботуши с високи токове разбъркаха дебелия слой прах на пода още с първата стъпка и с втората го надигнаха. Тя успя навреме да извади от ръкава на палтото си дантелена кърпа и кихна, после пак и пак, още по-неудържимо. Жалко, че не беше останала облечена в рокля. Сега носеше синьо палто, извезано с бели цветенца по ръкавите и реверите, и още по-светлосини панталони, впити плътно в бедрата ѝ. С яркосините си, бродирани с жълто ръкавици, затъкнати под колана, и наметалото с жълти ширити по подгъвите, закопчано със златна брошка с формата на роза, наистина имаше вид на пристигнала тук по съвсем обичаен начин, но щеше да привлече всеки любопитен поглед. Той самият беше облякъл груби вълнени дрехи, каквито би могъл да носи всеки ратай. През последните няколко дни на повечето места се беше появявал неочаквано. Този път не искаше просто да се махне преди някой да е разбрал, че е идвал. Искаше един много тесен кръг от хора да разбере, че го е имало.

— Защо ми се хилиш така и се чешеш зад ухото като някой тъпчо? — попита го тя, докато пъхаше кърпата в ръкава си. Големите ѝ тъмни очи го изгледаха с подозрение.

— Тъкмо си мислех колко си красива — промълви той. Наистина беше красива. Не можеше да я погледне, без да си го помисли. И без да съжали, че е толкова слаб, та не може да я отпрати далече от себе си, на безопасно място.

Тя вдиша дълбоко и кихна, без да успее да покрие ръката си с шепа, след което го изгледа сърдито, сякаш той е виновен.

— Коня си оставих заради теб, Ранд ал-Тор. Косата си накъдрих заради теб. Промених си живота заради теб! Но няма да се откажа от палтото и панталоните си! Освен това тук никой не ме е виждал с рокля за по-дълго, отколкото ми трябва, докато си я махна. Знаеш, че няма да подейства, освен ако не ме познаят. А и ти с това лице едва ли можеш да се престориш, че ей така, случайно си се озовал тук от улицата.

Той неволно прокара пръсти по лицето си, но не това виждаше в момента Мин. Всеки, който го погледнеше, щеше да види мъж с една

педя по-нисък и с години по-стар от Ранд ал-Тор, с рехава сплъстена тъмна коса, мътно кафяви очи и голяма брадавица на месестия нос. Само ако някой го докоснеше, можеше да разкъса Огледалната маска. Дори един Аша'ман нямаше да може да я различи с извърнатите навътре сплитове. Въпреки че ако в двореца имаше ашамани, това щеше да означава, че плановете му са се изкривили повече, отколкото се опасяваше. Това гостуване не можеше, не биваше да завършва с убийство. Тъй или иначе, Мин беше права: човек с такова лице нямаше да го допуснат в двореца без придружители.

— Стига да успеем да приключим с това и да си идем бързо. Преди някой да се досети, че след като ти си тук, вероятно и аз съм тук.

— Ранд — промълви тя и той я изгледа недоверчиво. Мин опря ръка на гърдите му, вдигна очи и го погледна много сериозно. — Ранд, ти наистина трябва да се видиш с Елейн. И с Авиенда. Знаеш, че и тя сигурно е тук. Ако ти...

Той поклати глава и съжали. Замайването не беше си отишло съвсем.

— Не! — заяви твърдо.

Светлина! Каквото и да разправяше Мин, просто не можеше да повярва, че Елейн и Авиенда, и двете, го обичат. Нито че ако това е вярно, не я дразни. Не беше възможно жените да са чак толкова странни! Елейн и Авиенда имаха достатъчно основания да го мразят, а не да го обичат, а Елейн най-малкото го беше изразила съвсем ясно. Още по-лошото бе, че той самият обичаше и двете, а и Мин на всичко отгоре! Трябваше да е твърд като стомана, но се боеше, че ще се пръсне на късчета, ако се наложи да се изправи и пред трите наведнъж.

— Намираме Нинив и Мат и си отиваме колкото се може по-бързо. — Тя отвори уста, но Ранд не ѝ даде възможност да проговори. — Недей да спориш с мен, Мин. Не е време за това!

Мин килна глава на една страна и го изгледа с насмешлива усмивка.

— Че кога съм спорила с теб? Не правя ли винаги това, което ти кажеш? — И сякаш тази лъжа не беше достатъчно нагла, добави: — Щях само да кажа, че щом искаш да бързаме, защо трябва да стоим

цял ден в този прашен склад? — И за да натърти думите си, кихна още веднъж.

От двамата тя в много по-малка степен щеше да привлече внимание въпреки облеклото си, затова първа надникна през откренатата врата. Складът явно не беше съвсем изоставен — пантите почти не изскърцаха. Бързо озъртане в двете посоки и Мин пристъпи навън, и му махна да я последва. Тавирен или нетавирен, той изпита облекчение, щом се увери с очите си, че коридорът е пуст. И най-скромният слуга сигурно щеше да се зачуди защо излизат от един прашен склад на най-горните етажи на двореца. Все пак скоро щяха да се натъкнат на хора. В двореца на кралицата не гъмжеше от слуги както в Слънчевия палат или в Тийрския камък, но все пак в такова голямо здание щяха да са стотици. Той тръгна до Мин, придавайки си недодялана походка, уж захласнат от яркоцветните гоблени, резбованите ламперии и лъскавите ракли в нишите.

— Трябва да слезем колкото се може по-бързо на някой от долните етажи — промърмори той. Все още никой не беше ги срещнал, но на следващия ъгъл можеха да се натъкнат на десетима души наведнъж. — Да не забравиш, просто попитай първия срещнат слуга къде да намерим Нинив и Мат. Не усложнявай нещата.

— Ха! Добре че ми го припомни, Ранд. Знаех си, че нещо ми се е изплъзнало от ума и така и не можех да се сетя какво е!

Ранд въздъхна. Всичко това беше твърде важно, за да си играят игрички, но ако я оставеше, щеше да го направи. Не че тя го виждаше по този начин. Но понякога нейните представи за важно много се различаваха от неговите. Много. Трябваше добре да си отваря очите с нея.

— Я, госпожа Фаршоу — подвижна женски глас зад тях. — Госпожа Фаршоу е това, ако не се лъжа?

Ранд се обърна и торбата се люшна и го удари по гърба. Пълната сивокоса жена, зяпнала удивено Мин, беше последната личност, която искаше да срещне след Елейн и Авиенда. Зачуден защо е облякла червен жакет с Белия лъв на гърдите, той се изгърби и извърна очи. Най-прост ратай, дошъл да си върши работата. Няма защо да му обръща внимание.

— Госпожо Харфор! — възкликна Мин и разцъфна в радостна усмивка. — Да, аз съм. А вие сте точно жената, която търсех. Боя се, че

се загубих. Бихте ли ми казали къде да намеря Нинив ал-Мийра? И Мат Каутон? Този човек носи нещо за Нинив.

Първата слугиня изгледа Ранд малко намръщено, след което отново насочи вниманието си към Мин. Повдигна вежда заради облеклото ѝ и сигурно заради прахта по него, но не каза нищо.

— Мат Каутон ли? Не мисля, че познавам такъв. Освен ако не е някой от новите слуги или от гвардейците? — подвоуми се тя. — Колкото до Нинив Седай, тя е много заета. Най-добре да ми предадете каквото носите за нея. Ще ѝ го оставя в стаята.

Ранд се сепна. Нинив Седай? Защо другите — истинските Айез Седай — все още ѝ позволяваха да си играе на това? А и Мат не бил тук? Явно че изобщо не бе идвал. Вихър от цветове забушува в главата му, почти се оформиха в образ, който още малко и щеше да различи. За миг цветната вихрушка изчезна, но той се олюля. Госпожа Харфор отново го изгледа навъсено. Сигурно си помисли, че е пиан.

Мин също се намръщи умислено и потупа с пръст брадичката си, но това продължи само миг.

— Смятам, че Нинив... Седай иска да го види лично. — Колебанието едва се забеляза. — Бихте ли го завели до покоите ѝ, госпожо Харфор? Имам да свърша още нещо преди да си вървя. А ти, Нули, внимавай как се държиш и прави каквото ти казах... Иначе е добър човек, госпожо Харфор.

Ранд отвори уста, но преди да каже и дума, тя забърза, почти побягна по коридора. Толкова бързо се понесе, че наметалото ѝ заплююща отзад като знаме. Огън да я гори дано, щеше да се опита да намери Елейн! Всичко щеше да развали!

„Плановете ти се провалят, защото искаш да живееш, безумецо.“ Дрезгав, настървен шепот бе гласът на Луз Терин. „Приеми, че си мъртъв. Приеми го и престани да ме изтезаваш, безумецо!“ Ранд потисна гласа до тихо бръмчене. Хапливче, забръмчало в тъмните кътчета из главата му. Нули? Що за име беше пък това?

Госпожа Харфор зяпна след Мин, след което съвсем ненужно придърпа пешовете на червения си жакет и обърна неодобрителния си поглед към Ранд. Въпреки Огледалната маска виждаше извисен над главата ѝ мъж, но Рийни Харфор не беше от тези, които ще се стъписат пред подобна дреболия.

— Видът ти никак не ми харесва, Нули — заяви тя и присви вежди. — Тъй че внимавай в стъпките си. Много внимавай, ако имаш ум в главата.

Стиснал с едната ръка ремъка на кожената торба, Ранд дръпна перчема си с другата и измърмори навъсено:

— Да, госпожо. — Първата слугиня можеше да го познае по гласа. Бяха се разбрали с Мин тя да води всички разговори, докато намерят Нинив и Мат: Какво щеше да прави, в името на Светлината, ако наистина му доведеше Елейн? И Авиенда навярно. Тя, изглежда, също беше тук. Светлина! — Ще ме прощавате, госпожо, но май трябва да побързаме. Трябва да видя Нинив колкото може по-скоро. — Леко надигна торбата. — Това нещо май е много важно за нея. — Ако приключеше преди да се е върнала Мин, сигурно щеше да успее да се махне с нея, без да се налага да се среща с двете.

— Ако Нинив Седай е смятала, че е важно — отвърна му хапливо пълната жена, натъртвайки на пропуснатата от него почетна титла, — щеше да предупреди, че те очаква. А сега върви след мен. И си дръж устата.

И закрачи, без да дочака отговор и без да се обръща назад — плъзна се плавно напред с властна осанка. В края на краищата какво друго можеше да направи, освен да изпълнява? Доколкото си спомняше, Първата слугиня бе привикнала всички да изпълняват каквото им нареди. Ранд закрачи да я настигне, изравни се с нея, но само след една крачка тя го изгледа сърдито и той изостана, задърпа нервно перчема си и измърмори извинение. Не беше свикнал да върви след някого. Това не смекчаваше настроението му. Омаята още не бързаше да се махне, вкусът на покварата — също. Напоследък много често изпадаше в кисело настроение, освен когато Мин беше край него.

Много скоро по коридора започнаха да се мяркат слуги в ливреи — лъскаха, триеха прахта и бързаха насам-натам. Явно липсата на хора, когато двамата с Мин излязоха от склада, беше рядко явление. Пак тавирен. Надолу по тясно стълбище, и още слуги. И още нещо — твърде много жени без ливреи. Меденокожи доманки, ниски и светлолики кайриенки, жени с маслиненна кожа и тъмни очи, които определено не бяха андорки. Видът им го накара да се усмихне — със стегната, доволна усмивка. Никоя от тях не беше с лишено от възраст

лице, много дори бяха с бръчки по лицата, неприсъщи за Айез Седай, но понякога кожата му настръхваше, щом минеше покрай тях. Преливаха или поне държаха сайдар. Госпожа Харфор го превеждаше покрай затворени врати, където пощипването по кожата също се усещаше. Зад тези врати имаше жени, които също преливаха.

— Прощавайте, госпожо — заговори той с дрезгавия глас, който си бе придал в ролята на „Нули“. — Колко Айез Седай има в палата?

— Не е твоя работа — сопна му се тя. Но го изгледа през рамо, въздъхна и отстъпи. — Макар че не вярвам да навреди, ако ти го кажа. Пет, ако се броят лейди Елейн и Нинив Седай. — В гласа ѝ се прокрадна нотка на гордост. — Отдавна не сме имали на гости толкова Айез Седай наведнъж.

Ранд щеше да се разсмее, макар че не му стана никак весело. Пет? Не, това включваше Нинив и Елейн. Три истински Айез Седай. Три! Каквито и да бяха останалите, всъщност нямаше значение. Беше започнал да вярва, че слуховете за стотици Айез Седай, тръгнали към Кемлин с войска, може да означават, че наистина толкова много са готови да последват Преродения Дракон. Но ето че и първоначалната му надежда да са поне две дузини се оказа крайно пресилена. Слуховете си бяха слухове. Или плод на поредното коварство на Елайда. Светлина, къде все пак беше Мат? В главата му блеснаха цветове — за миг му се стори, че е лицето на Мат — и той залитна.

— Ако си дошъл пиан, Нули — твърдо заяви госпожа Харфор, — горчиво ще съжалиш. Лично аз ще се погрижа за това!

— Да, госпожо — промърмори Ранд и дръпна ядосано перчема си. А в главата му Луз Терин се закиска с лудешкия си смях. Трябваше да дойде тук — налагаше се на всяка цена, — но вече започваше да съжالياва.

Обкръжени от сиянието на сайдар, Нинив и Талаан стояха една срещу друга на няколко крачки пред камината. Пращящият огън стопляше въздуха. А навярно усилието я беше загреяло, помисли кисело Нинив. Този урок бе продължил почти час, както показваше позлатеният часовник върху резбованата полица. Цял час преливане без отдих можеше да загрее всяка жена. Сарейта трябваше да е тук сега, а не тя, но Кафявата се беше измъкнала от двореца, оставяйки

някаква бележчица, че имала спешна работа в града. Кареане бе отказала да поеме два дни поред, а Вандийн продължаваше да отказва да дава уроци с нелепото оправдание, че обучението на Кирстиан и Заря ѝ отнемало цялото време.

— Ето така — каза тя и сплитът ѝ от Дух изплющя около тънкото като на момче тяло на чирачката от Ата-ан Миере, напрегнала се да я отблъсне. Удвоявайки го със силата на собствения ѝ поток, тя изтласка още назад младото момиче и в същото време преля Въздух в три отделни сплита. Единият перна ребрата на Талаан през синята ѝ ленена блузка. Проста хитрина, но девойчето зяпна изненадано и за миг прегръдката ѝ с Извора отслабна до косъмче и тя остана изпълнена с много тънка струйка на Силата. В този миг Нинив спря натиска, който бе започнала току-що над потока на другата жена, и собственият ѝ сплит изплющя обратно към първоначалната си цел. Все още прекършването на щита на Талаан бе като да събориш цяла стена с плесник — само дето сега я пареше цялата кожа, а не само дланта, слаба утеха — но сиянието на сайдар се стопи и мигом другите два потока на Въздух стиснаха ръцете на Талаан до хълбоците ѝ и дръпнаха коленете ѝ в торбестите гащи.

Много сръчно направено, но Нинив не беше склонна да се самозалъгва. Момичето бе твърде гъвкаво и ловко в сплитовете си. Освен това да се опитваш да заслониш някоя, която държи Силата, бе рисковано в най-добрия случай и напразно — в най-лошия. Освен ако не си много по-силна от нея — и то не винаги. А Талаан бе толкова силна, че между двете почти нямаше разлика. Тъкмо това опази доволната усмивка на лицето ѝ. Сякаш съвсем наскоро Сестрите се бяха стъписали пред нейната сила и бяха убедени, че само някои от Отстъпниците биха могли да притежават по-голяма. А Талаан все още не бе започнала да забавя стареенето. Беше почти дете. На петнайсет? А може би още по-малка! Светлината само знаеше докъде ще стигне дарбата ѝ. Във всеки случай никоя от Ветроловките не бе го споменала, а и Нинив не се канеше да ги пита. Не искаше и да знае колко по-могъщо от нея ще стане момичето от Морския народ. Изобщо не държеше да го знае.

Талаан размърда босите си нозе по голия под в напразно усилие да прекърши щита, който Нинив удържаше с лекота, след което въздъхна победена и сведе очи. Дори когато успееше да изпълни

указанията на Нинив, се държеше сякаш се е провалила, а сега се отпусна толкова вяло, че човек можеше да помисли, че само сплитовете на Въздух още я държат на крака.

Нинив остави сплитовете да се разсипят, намести шала и отвори уста да обясни на Талаан къде е сбъркала. И да изтъкне — за пореден път, — че е безполезно да се опитваш да го прекършваш, освен ако не си много по-силна от тази, която те е заслонила. На жените на Морския народ като че ли им беше трудно да повярват каквото и да им каже, докато не им го кажеше десетина пъти и не покажеше два пъти по толкова.

— Тя използва собствената ти сила срещу теб — рече навъсено Сенайн дин Риал преди Нинив да успее да проговори. — И пак успя да те разсее. Същото е като при борбата, момиче. А ти умееш да се бориш.

— Опитай пак — заповяда Зайда с рязък жест на мургавата си татуирана ръка.

Всички столове в стаята бяха разместени покрай стената, въпреки че за упражнението не беше необходимо чисто пространство. Зайда седеше и наблюдаваше заобиколена от шест Ветроловки — оргия от червени, жълти и сини коприни и ярко боядисан лен, зашеметяваща очите гледка от златни обеци, халки по носовете и отрупани с медальончета верижки. Винаги ставаше по този начин: една от двете чирачки я използваша за същинския урок — или Мерилил, както бе чула Нинив, принудена да заеме мястото на една от чирачките, ако самата тя не преподава — докато Зайда наблюдаваше урока с една или друга от групите на Ветроловките. Надзорницата на вълните не можеше да прелива, разбира се, но присъстваше винаги. И никоя Ветроловка нямаше да се унизи да вземе участие лично. О, това виж — никога.

Според Нинив днешната група беше много необичайна предвид манията на Морския народ към ранговете. Отдясно на Зайда седеше собствената ѝ Ветроловка Шиелин — слаба, хладна и сдържана жена, висока почти колкото Авиенда и много по-висока от Зайда. Това си беше в реда на нещата, доколкото Нинив разбираше порядките им, но от лявата страна на Зайда беше Сенайн, а тя служеше на бързогон — един от по-малките кораби на Ата-ан Миере, и при това нейният беше най-малкият. Разбира се, обрулената от вятъра и морските вълни жена

с нашарено от бръчки чело и побеляла коса бе носила в миналото повече от сегашните си шест обеци и много повече златни медальончета на верижката, изпъната през мургавата ѝ лява буза. Служила бе като Ветроловка на Надзорницата на корабите преди Неста дин Реас да бъде избрана на този пост, но според законите им, когато Надзорницата на корабите или някоя Надзорница на вълните умре, нейната Ветроловка трябваше да започне отново от най-ниското стъпало. Нинив обаче подозираше, че тук се крие нещо повече от уважението към предишното положение на Сенайн. Райнин, млада жена с напращели като ябълки бузки, която също служеше на бързогон, бе заела стола до Сенайн, а Курин с каменното лице и хладния поглед седеше до Шиелин като черна статуетка. Мястото ѝ принизяваше някак Кайре и Тебрейл, заели най-крайните столове, а те и двете бяха Ветроловки на Надзорници на вълните, с по четири дебели халки на всяко ухо и с почти толкова медальончета, колкото на Зайда. Но вероятно го бяха направили просто за да държат настрана една от друга двете високомерни Сестри. Мразеха се със страст, на каквато са способни само жени, в чиито жили тече една кръв. Сигурно беше затова. Да разбереш Ата-ан Миере бе по-трудно, отколкото да разбереш мъжете. Всяка жена можеше да се побърка, докато се опитваше да го направи.

Нинив замърмори под нос, придърпа нервно шала на раменете си и се подготви да запреде отново потоците. С нищо несравнимата радост от удържането на сайдар не можеше да надмогне досадата ѝ. Опитай пак, Нинив. Още веднъж, Нинив. Веднага го повтори, Нинив. Добре поне че Ренайле я нямаше днес. Често я караха да ги учи на неща, които не знаеше толкова добре като останалите — и твърде често се стигаше до неща, които едва познаваше, призна си тя с неохота. Всъщност не бе имала много време за обучение в Кулата. И всеки път, когато и най-малко се засуетеше, Ренайле с нескрито удоволствие я караше да се изпоти. Другите също я караха да се поти, но поне без да им личи, че изпитват наслада от това. Така или иначе, след цял час трудни упражнения се беше изморила. Пуси да останат и Сарейта, и поръчките ѝ!

Тя удари отново, но този път потокът Въздух на Талаан посрещна нейния с много повече лекота, отколкото очакваше, и сплитът на Нинив го отнесе по-настриани, отколкото целеше. Изведнъж

откъм момичето се стрелнаха шест сплита Въздух, насочиха се като незрими мълнии към Нинив и тя ги пресече е Огън. Прекъснатите потоци изплющяха назад към Талаан и тя видимо се олюля, но преди съвсем да се стопят се появиха нови шест, по-бързи от предишните. Нинив посече. И зяпна, когато сплитът от Дух на Талаан светна край нея, уви я и ѝ отрязва сайдар. Заслониха я! Талаан я заслони! И като връх на унижението, потоци на Въздух приклещиха здраво ръцете и краката ѝ и се впиха в полите ѝ. Нямаше изобщо да го допусне, ако не беше толкова ядосана на Сарейта.

— Момичето я хвана — промълви с изненада Кайре. По хладния поглед, с който изгледа чирачката, никой нямаше да допусне, че е майка на Талаан. Самата Талаан всъщност изглеждаше притеснена от успеха си — бързо освободи сплитовете и сведе очи.

— Много добре, Талаан — каза Нинив, след като никоя не изрече и дума за похвала или да я окуражи. Не беше нужно да пояснява, че момичето просто извади късмет. Вярно, бърза беше, но Нинив не беше сигурна за себе си, че може още дълго да продължи да прелива. Сега определено не беше в най-добрата си форма. — Боя се, че не разполагам с повече време, така че...

— Опитай пак — заповяда Зайда и се наведе съсредоточено напред. — Искам да видя нещо.

Не беше обяснение, нито някаква форма на извинение — просто споделяне на факт. Зайда никога не се обясняваше, нито се извиняваше. Просто очакваше да ѝ се подчиняват.

Нинив помисли дали да не ѝ каже, че бездруго нищо не може да види, но моментално отхвърли тази мисъл. Не и пред шест Ветроловки в стаята. Преди два дни си бе позволила да изкаже гласно мнението си и определено не искаше да го повтаря. Беше се постарала да мисли за последвалото като за наказание, че си е отворила устата, без да мисли, но и то не ѝ помогна много. Съжали, че започна да ги учи да свързват.

— Само още веднъж — каза със стиснати устни Нинив на Талаан. — Трябва да си ходя вече.

Този път беше готова за хитрината на момичето. Преля и посрещна по-сръчно и без толкова сила сплита на Талаан. Момичето ѝ се усмихна колебливо. Схвана май, че този път няма да я разсее с подвеждащите си поточета на Въздух, нали? Сплитът на Талаан взе да се загръща около нейния и Нинив ловко го извъртя, за да ѝ го хване. И

тъкмо да го стори, когато девойчето лашна гъвкавите като змийчета потоци Въздух. Ама този път май не беше Въздух. Едва ли бе нещо опасно. Това си беше само упражнение. Само че потокът Дух на Талаан спря да се загръща, сплитът на Нинив се разля нашироко, а Талаан изплющя право към нея и затегна. И ето че пак сайдар в нея секна и стегите на Въздух прилепиха ръцете ѝ към хълбоците и стегнаха коленете ѝ.

Нинив вдиша предпазливо. Нямахше как — налагаше се да поздрави момичето. Нямахше измъкване. Ако едната ѝ ръка беше свободна, щеше така да си дръпне плитката, че да я откъсне.

— Задръж! — заповяда Зайда. Надигна се, закрачи плавно към Нинив, а червените ѝ копринени гащи тихо зашумяха над босите ѝ стъпала и странно овързаният ѝ широк червен пояс се полюшна над бедрата ѝ. Ветроловките наставаха като по команда и тръгнаха след нея според ранга си. Без да се поглеждат, е ледени лица, Кайре и Тебрейл притичаха да застанат от двете страни на Надзорницата на вълните, а Сенайн и Райнин изостанаха да им отстъпят място.

Талаан послушно задържа щита над Нинив, както и невидимите връзки, оставяйки я да стърчи на място неподвижна като статуя. И да кипи като забравено над огъня котле. Не им достави удоволствието да се замята като кукла на конци и нищо друго не ѝ остана, освен да стои мирно. Кайре и Тебрейл я изгледаха с ледено високомерие, Курин — с непоклатимото презрение, което изпитваше към всички обитатели на сушата. С каменния си поглед тя нито се подсмиваше, нито правеше някаква гримаса, лицето ѝ си оставаше съвсем безизразно, но не беше нужно дълго да постоиш с нея, за да разбереш какво точно мисли за теб. Само Райнин изрази някакъв нищожен намек за съчувствие със съжалителната си усмивка.

Очите на Зайда срещнаха нейните хладно. Нали бяха почти на един ръст.

— Чирачке, нали я държиш толкова здраво, колкото можеш? Талаан се поклони толкова дълбоко, че само дето не си удари главата в пода, после се докосна с пръсти по челото, устните и сърцето и прошепна:

— Както заповядахте, Надзорнице на вълните.

— Какво значи всичко това? — повиши глас Нинив. — Пуснете ме веднага! Че се държите така с Мерилил може и да ви се прости, но

ако си мислите, че дори само за минута...

— Казваш, че няма как да се прекърши този щит, освен ако не си много по-силна — прекъсна я Зайда. Тонът ѝ не беше рязък, но държеше нея да слушат, а не тя да слуша. — Ако такава е волята на Светлината, сега ще разберем дали твърдението ти е вярно. Добре е известно как Айез Седай умеят да извъртат истината като въртоп. Ветроловки, оформете кръг. Курин, ти ще водиш. Ако се измъкне, гледай да не направи беля. А за стимул... Чирачке, подготви се да я обърнеш с главата надолу, щом преброя до пет. Едно.

— Ветроловките се свързаха и светлината на сайдар обгърна всички наведнъж. Курин стоеше разкрячена и с ръце на бедрата, все едно че бе на корабната палуба. Самата безизразност на лицето ѝ сякаш говореше, че вече е убедена че ще разкрият извъртането, ако не и откровената лъжа. Талаан вдиша дълбоко и престана да мига, приковала тревожни очи в Зайда.

Замига Нинив. Не! Не можеха да ѝ го направят пак!

— Казах ви вече — заговори им тя този път по-спокойно, — няма как да прекърша щита. Талаан е твърде силна.

— Две каза Зайда, скръстила ръце пред гърдите си и взряна в Нинив, сякаш наистина виждаше сплитовете.

Нинив натисна пипнешком щита отвътре. Все едно натискаше каменна стена — толкова поддаде.

— Чуй ме, За... аа, Надзорнице на вълните. — Нямахше смисъл да я настройва още повече срещу себе си. Ужасно държаха на правилните обръщения и на титлите си. И на какво ли не още. — Сигурна съм, че Мерилил поне ви е обяснила някои неща за засланянето и щитовете. Тя се е заклепа в Трите клетви. Не може да лъже! — Егвийн май беше права за Клетвената палка.

Погледът на Зайда не трепна, лицето ѝ си остана безизразно.

— Три.

— Чуйте ме — пак заговори Нинив, вече без да я интересува, че гласът ѝ звучи малко отчаяно. Май не толкова малко. Натисна щита този път по-здраво, после — с всичка сила. Все едно да блъскаш скала с главата си. Замята се инстинктивно и без никаква полза, стегната във връзките на Въздух, а дългите жълти ресни и свободните краища на шала ѝ заиграха около нея. Толкова шанс имаше да се освободи от тях,

колкото и да прекърши щита, но вече не можеше да се удържи. Не и този път! Нямаше да го понесе този път! — Трябва да ме чуете!

— Четири.

Не! Не! Не и този път! Задраска отчаяно по щита. Твърд беше като камък, но на допир бе гладък като стъкло и хлъзгав. Усещаше зад него Извора, почти го виждаше — като светлина и топлина, доловена с крайчеца на окоето. Отчаяна и задъхана започна да опипва за пролука по гладката незрима повърхност. Имаше си ръб — като кръг, едновременно толкова малък, че можеше да се побере в дланта ѝ, и толкова голям, че да покрие целия свят. Но когато се опита да се измъкне покрай този ръб, отново се озова в центъра на хлъзгавия и безкрайно корав кръг. Безполезно беше. Научила бе всичко това много отдавна, опитвала го беше толкова пъти... Сърцето ѝ заблъска, напирайки да избие през ребрата ѝ. В отчаяното си и безплодно усилие да го успокои тя отново пипнешком запробира пътя си към очертанието на кръга, заопипва по него, без този път да се мъчи да го преодолее. Намери се едно място, където на допир беше... по-меко. Никога досега не го беше забелязвала. Меката точица — като малка пъпка? — не изглеждаше много по-различна от всичко останало, а и не беше много по-мека, но тя се вкопчи в нея. И отново се озова в центъра. В беса си отново хвърли цялата си сила в меката точка, и пак, и пак, и я отмятаха обратно в центъра, и отново се хвърляше. Отново. О, Светлина? Имай милост! Трябваше да успее, преди...

Изведнъж осъзна, че Зайда все още не е казала „пет“. Вдиша с пълни гърди, сякаш бе пробягала десет мили, и се ококори. По лицето и по гърба ѝ се стичаше пот. Стичаше се на вадички между гърдите ѝ, плъзгаше се по корема. Краката ѝ се олюляха. Надзорницата на вълните я гледеше право в очите и потупваше замислено пълните си устни с тънкото си пръстче. Сиянието все още обкръжаваше кръга на шестте, Курин продължаваше да наподобява намръщена каменна статуя, но Зайда все още не беше казала „пет“.

— Тя наистина ли се опита толкова упорито, Курин — запита накрая Надзорницата на вълните, — или цялото това мятане и хленчене беше само наужким? — Нинив се помъчи да си придаде възмутен вид. Не беше хленчила! Нали? Но навъсеният ѝ поглед, доколкото успя да го докара, направи толкова впечатление на Зайда, колкото дъждът на някоя канара.

— С такова усилие, Надзорнице на вълните — отвърна с неохота Курин, — можеше цяла галера да понесе на гърба си. — Но черните камъчета на очите й светеха със същото презрение. Само морските обитатели бяха достойни за уважението й.

— Освободи я, Талаан — заповяда Зайда. Щитът и връзките изчезнаха, а Зайда обърна гръб на Нинив и важно закрачи към стола си, без повече да я поглежда. — Ветроловки, след като тя си отиде, имам да си поговоря с вас. Теб да те видя утре по същото време, Нинив Седай.

Нинив приглади омачканите си поли, тръсна раздражено шала, намести го отново и се постара да възвърне донякъде накърненото си достойнство. Не беше много лесно, както се бе изпотила и разтреперила. Беше сигурна, че не е хленчила! Постара се да не поглежда към жената, която я бе заслонила. На два пъти! Застанала ей там кротичко, като масло ще се разтопи, забила очи в килима. Ха! Нинив придърпа шала на раменете си.

— Утре ще си изкара реда Сарейта Седай, Надзорнице на вълните. — Гласът й поне не трепереше. — Аз ще съм заета до...

— Твоят урок е по-назидателен от другите — заяви Зайда, без да си прави труд да я поглежда. — В същия час, да не пращам ученичките ти да те водят. Вече можеш да си вървиш. — А това пък прозвуча като „излез веднага“!

Нинив преглътна възраженията си с много голямо усилие. Догорчаха й. По назидателен ли? Това пък какво означаваше? Май хич не й се искаше да го научи.

Докато не напуснеш окончателно стаята, тя си оставаше тяхната учителка. Жените от Морския народ бяха много стриктни в порядките си. Нинив допускаше, че липсата на строги порядки в открито море може да създаде неприятности, но за жалост те така и не разбираха, че сега не са в открито море. За тях тя си оставаше учителката им, а това означаваше, че не може току-така да си излезе, колкото и да й се иска. Още по-лошо — техните правила по отношение на учителите бяха доста по-различни от тези на „вързаните за брега“. Можеше просто да им откаже сътрудничество, но ако нарушеше и с косъмче сделката, тези жени щяха да пръснат вестта от Тийр до Светлината знае къде! Целият свят щеше да разбере, че една Айез Седай е нарушила думата си. А какво означаваше това за положението на една Айез Седай — не

се наемаше и да мисли. Кръв и пепел! Егвийн наистина излезе права, огън да я гори дано!

— Благодаря ви, Надзорнице на вълните, затова, че ми позволихте да ви уча — рече тя според строгото им изискване и както си беше редно — с поклон и докосване с пръсти на челото, на устните и на сърцето. Поклонът ѝ не беше дълбок — само едно свеждане на главата, повече не заслужаваха. Е, хайде да са две, за всеки случай. Един и за Ветроловките. — Благодаря, Ветроловки, че ми позволихте да ви уча.

Сестрите, които най-сетне се осмелиха да идат при Ата-ан Миере, сигурно щяха да се пръснат, щом разберяха, че ученичките ще им казват на какво да ги учат и кога, и дори да им нареждат какво да правят когато не им преподават. На корабите на Морския народ един учител от сушата стоеше над младшите юнги, но само толкова. А Сестрите нямаше да получат дори натъпканите с жълтици кесии, с които подмамваха други учители.

Зайда и Ветроловките ѝ обърнаха толкова внимание, колкото ако някой юнга ги уведоми, че си отива. Тоест останаха си скупчени мълчаливо, изчакайки я да си излезе, но без много да държат на това. Само Райнин я удостои с бегъл поглед. Бегъл и нетърпелив. Ветроловка, какво да я правиш. Талаан не мръдна от мястото си.

Вдигнала високо глава, Нинив напусна стаята за обучение, събрала последните късчета разбито достойнство. Запотени, опърпани късчета. А щом излезе в коридора, хвана вратата с две ръце и я затръшна с все сила. Много доволна остана от гръмкия трясък. Ако ѝ ревнеха все щеше да се оправдае, че я е изтървала. Че то си беше така, след като най-напред я люшна здраво.

Обърна гръб на вратата и доволно изтупа прашните си ръце. И се сепна като видя кой я чака отвън.

Аливия бе облечена в простичката тъмносиня рокля, отстъпена ѝ от Родственичките, и на пръв поглед в нея нямаше нищо необичайно — малко по-височка от Нинив, с тънки бръчици в ъгълчетата на сините очи и бели снопчета в златистожълтата коса. Но очите ѝ искряха напрегнато, като очи на ястребица, втречени в плячка.

— Госпожа Корли заръча да ти предам, че искала да те види на вечеря — каза с мазния си сеанчански говор синеоката ястребица. — С нея ще са госпожа Каристован, госпожа Арман и госпожа Джуарда.

— Ти какво търсиш тук сама? — сопна ѝ се Нинив.

Жалко, че не беше като повечето други Сестри, да усеща силата у друга жена, без дори да се замисля, но това бе едно от малкото неща, които така и не бе успяла да научи. Навярно някоя от Отстъпничките надвишаваше Аливия, но друга — едва ли. При това беше сеанчанка. Нинив мигом съжали, че са тук само двете. Поне Лан да беше наблизно, но нали му нареди да стои настрана от уроците ѝ с Ата-ан Миере. Едва ли беше повярвал на приказките ѝ онзи ден, че сама се е хлъзнала по стъпалата.

— Забранено ти е да ходиш сама без придружителки!

Аливия сви пренебрежително рамене. А само допреди няколко дни толкова се мазнеше и кършеше гръб, че и Талаан щеше да мине за дръзка пред нея. Но вече не се мазнеше пред никого.

— Всички бяха заети. Все едно, ако непрекъснато ме пазите, никога няма да ми повярвате, а аз никога няма да убия сул-дам. — Изречени така небрежно, думите странно защо ѝ прозвучаха още посмразяващо. — Трябва да се учите от мен. Ашаманите твърдят, че били оръжия, и знам, че е така, но аз съм по-добра.

— Може и така да е — рязко отвърна Нинив и намести шала на гърба си. — А и ние може да знаем повече, отколкото си мислиш. — Нищо против нямаше да ѝ покаже няколко от онези сплитове, дето ѝ беше показала Могедиен. Включително и онези два-три сплита, за които се съгласиха, че са крайно неприятни да изпердашиш с тях някого. Само че... абсолютно убедена беше, че другата жена ще я надвие много лесно, каквото и да направи. Много ѝ беше трудно да задържи краката си да не мърдат пред този пронизващ поглед. — Освен ако — освен ако! — не решим друго, да не съм те видяла отново без по-малко от две-три Родственички, ако не искаш да си имаш неприятности.

— Щом казваш — сви отново рамене Аливия, без изобщо да ѝ личи, че се е уплашила. — Какво да предам на госпожа Корли?

— Предай на госпожа Корли, че отклонявам любезната ѝ покана. И не забравяй какво ти казах!

— Ще ѝ предам — провлече сеанчанката, без изобщо да обърне внимание на заплахите. — Но не бих казала, че е точно покана. Каза да си там час преди мръкване. Няма да е зле да го запомниш. — Подсмихна се многозначително и си тръгна, без изобщо да бърза.

Нинив изгледа с гняв гърба на отдалечаващата се жена, и не толкова заради пропуснатия реверанс. Е, не само заради него. Колко жалко, че не бе опазила част поне от подмазванията си. Поне за пред Сестрите. Нинив хвърли поглед към вратата, зад която бяха Ата-ан Миере, и помисли дали за всеки случай да не тръгне след Аливия, за да се увери, че ѝ е изпълнила заповедта. Но предпочете обратната посока. Не бързаше. Нямаше да е никак приятно, ако жените от Морския народ решаха, че ги е подслушвала, но определено не бързаше. Само дето ѝ се искаше да тръгне малко по-живичко. Нищо повече.

Ата-ан Миере не бяха единствените в двореца, които искаше да избегне. Не било точно покана, тъй ли? Сумеко Каристован, Хиларес Арман и Фамел Джуарда бяха от Плетящия кръг с Реане Корли. Вечерята щеше да е само повод. Щяха да искат да ѝ поговорят за Ветроловките. По-точно за отношенията между Айез Седай в двореца и „дивачките“ на Морския народ. Не че щяха да я укоряват. Все още не, макар че както я бяха подкарали, и до това щяха да стигнат скоро. Но цялата вечеря щеше да мине в хапливи въпроси и остри забележки. А не можеше просто да им каже да престанат. Освен ако не ги изкомандваше, нямаше я послушат. А бяха напълно способни да дойдат и сами да я намерят, ако тя не отидеше при тях. Ужасна грешка направи, като реши да ги научи да се държат достойно. Поне не беше единствената, на която се налагаше да се примири и с това, макар че Елейн като че ли успяваше да избегне най-лошото. О, чакаше с нетърпение да ги види облечени в бялото на новачки или в рокли на Посветени. И с какво нетърпение чакаше да види гърба и на последната Ата-ан Миере!

— Нинив! — догони я странно приглушен вик. С акцента на Морския народ. — Нинив!

Нинив едва задържа ръката си настрана от плитката и се обърна, готова да се развика. Сега не ги учеше, не бяха на кораб и най-последно трябваше да я оставят на мира, проклети да са!

Талаан се закова пред нея на гладките тъмночервени плочки. Задъхано, девойчето извърна плахо глава, сякаш се боеше, че някой ще го догони.

— Може ли да отида в Бялата кула? — промълви тя, закърши ръце и заподскача от крак на крак. — Няма да ме изберат. Казват, че е

жертва да изоставиш морето завинаги, но мечтата ми е да стана новачка. Мама ще ми липсва ужасно, но... Моля те. Трябва да ме заведеш в Кулата. Трябва да ме заведеш!

Нинив примигна, стъписана от настойчивостта ѝ. Много жени мечтаеха да станат Айез Седай, но не беше чувала досега някоя да е мечтала да стане новачка. Освен това... Ата-ан Миере отказваха превоз на Айез Седай с кораб, чиято Ветроловка може да прелива, но за да не се разровят Сестрите по-надълбоко, от време на време избираха по някоя чирачка да отиде в Бялата кула. Според Егвийн в момента имаше само три Сестри от Морския народ, и трите — немощни в Силата. За три хиляди години тази тактика бе убедила Кулата, че дарбата сред жените на Ата-ан Миере е рядка и нищожна и че не си струва да се проучва. Талаан беше права: на никоя могъща като нея нямаше да позволят да отиде в Кулата дори сега, когато бе дошъл краят на тази хилядолетна хитрост. Нещо повече — едно от условията на споразумението предвиждаше на Сестрите от Ата-ан Миере да се позволи да се откажат и да се върнат по корабите. За тази отстъпка Съветът на Кулата хич нямаше да нададе вой!

— Обучението е много тежко, Талаан — почна предпазливо Нинив, — а и трябва да си поне на петнайсет години. Освен това... — Изведнъж нещо в думите на момичето я порази. Ти каза, че майка ти ще ти липсва, нали? — попита тя невярващо, без да се притеснява как ще прозвучи това.

— На деветнайсет съм! — отвърна възмутено Талаан. Като гледаше хлапашкото ѝ лице и тяло, Нинив не беше много склонна да го повярва. — И разбира се, че мама ще ми липсва. Неестествено ли ти се струва? О, ясно! Ти просто не разбираш. Насаме ние сме много привързани, но пред хора тя не бива да проявява никакво благоразположение към мен. При нас това е сериозно престъпление. Би могло да я лиши от ранга ѝ и двете да ни увесят на такелажа с главите надолу и да ни набият с камшици.

Като спомена за обръщането с главата надолу, лицето на Нинив се сбръчка.

— Разбирам, че искаш да го избегнеш. Но все пак...

— Всеки се опитва да избегне и най-малкия намек за привилегированост, Нинив! — Момиченцето... жената... е добре, девойчето... наистина трябваше да се научи да не прекъсва една

Сестра, щом искаше да става новачка. Не че можеше, разбира се. Нинив се опита да си върне инициативата, но думите на Талаан се заизливаха на порой. — Баба ми е Ветроловка на Надзорницата на вълните на клана Росайн, прабаба ми е Ветроловка в клана Дакан, а сестра ѝ — в клана Такана. Родът ни е на почит с това, че пет сме издигнати до толкова висок ранг. И всеки следи зорко да не би Гелин да злоупотреби с влиянието си. И правилно — привилегиите са недопустими, — но сестра ми я държаха чирачка пет години повече от обичайното, а братовчедка ми — шест! Само за да не би да каже някой, че сме привилегирани. Когато пресметна звездите и определя правилно положението ни, ме наказват, че съм бавна, макар да го правя толкова бързо, колкото Ветроловка Евон! Когато вкуся морето и кажа името на брега, който приближаваме, ме наказват, защото вкусът, на който давам име, не бил точно като на Ветроловка Евон! Два пъти те заслони днес, но довечера ще ме овесят за глезените, защото не съм го направила по-рано! Наказват ме за пропуски, които на другите прощават, за грешки, които не съм допускала, защото съм могла да ги допусна! Твоето обучение като новачка по-тежко ли беше от това, Нинив?

— Моето обучение като новачка... — почна Нинив. Защо непрекъснато тази жена ѝ напомняше за овесването за глезените? — Ами... Едва ли ще ти хареса, ако го чуеш. — Четири поколения жени, притежаващи дарбата? Светлина! Дори дъщеря да последва майка си беше рядкост. Кулата наистина щеше да държи на Талаан. Само дето нямаше да стане. — Предполагам, че и Кайре и Тебрейл всъщност много се обичат? — рече тя, колкото да смени темата.

Талаан се изсмя презрително.

— Леля ми е хитра и коварна. Радва се на всяко унижение, което може да причини на майка ми. Но майка ми ще я унизи един ден, както си го е заслужила. Един ден Тебрейл ще служи на бързогон под командата на някоя Надзорница на платната с желязна ръка и с развалени зъби. — Кимна мрачно и много доволно. След което подскочи уплашена като сърничка от появата на забързалия се зад гърба ѝ слуга. Това, изглежда, ѝ напомни за какво е спряла Нинив. Отново започна да се озърта във всички посоки и заговори припряно. — Не можеш, разбира се, да го кажеш по време на уроците, но по

всяко друго време става. Просто обяви, че трябва да отида в Кулата, и те няма да могат да ти откажат. Ти си Айез Седай!

Нинив се облещи. И щяха да го забравят при следващия й урок? Глупачката беше видяла все пак какво й направиха!

— Разбирам колко ти се иска да отидеш, Талаан, но...

— Благодаря ти — прекъсна я Талаан и бързо се поклони. — Благодаря ти! — И хукна обратно натам, откъдето бе дошла.

— Почакай! — викна Нинив и направи няколко крачки след нея. — Върни се! Нищо не съм ти обещала!

Слугите се заобръщаха. Щеше да се затича след малката идиотка, но се побоя, че ще се натъкне право на Зайда и останалите. А тази глупачка сигурно вече им беше избълвала, че ще замине в Кулата, защото Нинив й е обещала. Светлина, дали сега или след малко, все щеше да им го каже!

— Изглеждаш така, сякаш току-що си глътнала гнила слива — каза Лан, който изникна до нея — висок и смайващо красив в зеленото си палто. Нинив се зачуди от колко ли време е стоял тук. Невъзможно изглеждаше мъж като него, толкова едър и с властно присъствие, да стои толкова мирно, че да не го забележиш, дори да беше с плаща на Стражник.

— Не една, а цяла кошница — измърмори тя и притисна лице в широката гръд на съпруга си. Много добре се почувства да се опре на силата му дори само за миг и той нежно да я погали по косата. Макар да се наложи да отмести дръжката на меча му от ребрата си. А всички, които държаха да гледат такава открита проява на нежност, можеха да се обесят, ако щат. Представяше си бедствията, които щяха да се излеят върху бедната й глава едно след друго. Дори да кажеше на Зайда и останалите, че не е имала намерение да води Талаан никъде, кожицата й щяха да съдерат. Този път нямаше начин да го скрие от Лан. Ако изобщо бе успяла първия път. Реане и останалите щяха да го научат. И Алайз! Щяха да започнат да се държат с нея като с Мерилил. Щяха да престанат да й слушат заповедите и да й отвръщат с толкова уважение, колкото Ветроловките отдаваха на Талаан. Щяха да измислят примерно да й тропосат да пази Аливия, след което щеше да настъпи нещо още по-ужасно, някакво крайно унижение. Напоследък май само това успяваше да прави: да измисля още някой, по-ужасен начин да бъде

унизена. А на всеки четири дни трябваше да се изправя пред Зайда и Ветроловките.

— Помниш ли как ме задържа вчера в покоите ни? — тихо го попита тя и вдигна очи да види как тревогата на лицето му се смени с широка усмивка. Разбира се, че помнеше. Лицето ѝ пламна. Едно беше да го обсъждаш с приятелки, но да си толкова пряма със съпруга си — съвсем друго, поне така ѝ се струваше все още. — Е, искам сега да ме заведеш веднага в спалнята и цяла година да не ме оставиш да обличам дрехи! — Отначало това много я вбесяваше. Но той все намираще начин да я накара да забрави беса си.

Лан отметна глава и смехът му изкънтя по коридора, а след малко и тя се разсмя с него. Макар да ѝ се искаше да заплаче. Беше го казала съвсем сериозно.

Това, че си имаше съпруг, означаваше, че не се налага да спи в една стая с друга жена или пък с две, а в добавка получиха и дневна. Не беше голяма, но бе уютна, с добра камина и маса с четири стола. На двамата с Лан не им трябваше повече. Но мечтите ѝ за интимност моментално се изпариха, щом влязоха в дневната. Насред цветния килим я чакаше Първата слугиня, с осанка на кралица и толкова спретната, сякаш току-що се беше облякла. И много недоволна, кой знае защо. А в ъгъла на стаята — някакъв грубо облечен гърбав непознат с ужасна брадавица на носа и торба, провиснала тежко на рамото му.

— Този тук твърди, че ви носи нещо много спешно — заяви госпожа Харфор, след като я удостои със сдържания си поклон. Много сдържан, макар и изряден. Не прекаляваше с учтивостите, освен пред Елейн. И тонът ѝ прозвуча еднакво неодобрително както към Нинив, така и към мъжа с брадавицата. — Мене ако питате, видът му никак не ми харесва.

Колкото и уморена да беше Нинив, пришпориха я страховете за платени убийци и за Светлината само знае още какво, и прегръщането на Извора се оказа непреодолимо. Лан сигурно прочете нещо на лицето ѝ, защото пристъпи към гърбушкото с брадавицата. Не докосна меча си, но стойката му изведнъж се стегна, сякаш бе извадил оръжието. Как успяваше да разчете мислите ѝ, след като друга държеше връзката му, Нинив така и не разбираше, но остана доволна.

Успяла бе да устои на Талаан — поне по сила! — но сега не беше сигурна, че ще може да обърне и един стол.

— Изобщо не съм... — заговори тя.

— Простете, госпожо — промълви припряно гърбавият и подръпна нервно мазния си перчем. — Госпожа Тейн каза, че искате веднага да се явя при вас. Каза, че било работа на Женския кръг. Нещо около Кен Буйе.

Нинив се сепна и чак след миг се сети да си затвори устата.

— Даа — провлече замислено тя, впила очи в гърбавия. Трудно ѝ бе да види нещо друго освен ужасната брадавица, но беше сигурна, че никога досега не го е срещала. Работа на Женския кръг. Никой мъж нямаше да допуснат да си вре носа в такова нещо. Тайно беше. Сайдар обаче задържа. — Сега... си спомних. Благодаря ви, госпожо Харфор. Убедена съм, че имате да нагледате много други неща.

Вместо да схване намека, Първата слугиня остана на мястото си и се намръщи подозрително. Навъсененият ѝ поглед се плъзна по гърбавия, спря се на Лан, после тя кимна доволно, сякаш единствено неговото присъствие я успокои!

— Е, ще ви оставя тогава. Сигурна съм, че лорд Лан ще се справи с този тип.

Нинив едва дочака вратата да се затвори и подхвана непознатия гърбушко с брадавицата.

— Ти кой си? Откъде знаеш тези имена? Не си от Две ре...

Човекът се... нагъна. По-подходящо описание не можеше да се измисли. Нагъна се като развълнувана вода на езеро, разгъна се и стана по-висок, и изведнъж се превърна в Ранд, с изкривено в гримаса лице и преглъщащ, в протрити вълнени дрехи, с онези ужасни червено-златни глави, лъснали на китките му, и с кожена торба на рамото. Откъде го беше научил това? Кой го беше научил? За миг я обзе желанието и тя да си придаде измамна външност, за да му покаже, че и тя го може, но бързо го потисна.

— Разбирам, че не си се вслушал в съвета ми — заговори Ранд на Лан, сякаш Нинив изобщо я нямаше в стаята. — Но защо си ѝ позволил да се прави на Айез Седай? Само да го разбере някоя истинска Айез Седай, може да пострада.

— Защото е Айез Седай, овчарче — спокойно отвърна Лан. Но и той не я погледна! И си остана нащрек, готов всеки миг да извади меча

си. — Колкото до другото... понякога тя е по-силна от теб. Не го ли разбра?

Чак сега Ранд я погледна. С неверие при това. Дори когато показно намести шала на гърба си, за да види жълтите ресни. Но поклати глава и рече:

— Не. Просто понякога човек е твърде слаб, за да направи това, което трябва.

— Вие двамата какви ги дрънкате? — скастри ги тя.

— Просто неща, за които си говорят мъжете — каза Лан.

— Не би могла да ги разбереш — добави Ранд.

Нинив изсумтя. Ключки и празни приказки — това си говореха обикновено девет десети от мъжете. Уморено отпусна сайдар. И с неохота. Нямаше, разбира се, нужда от него, за да се пази от Ранд, но ѝ се искаше още малко да го задържи, въпреки цялата си умора.

— Знаем за Кайриен, Ранд — рече Нинив, след като се отпусна блажено на един от столовете. Онези никаквици от Морския народ я бяха съсипали! — Затова ли дойде тук предрешен така? Ако се опитваш да се скриеш от онзи, който е... — Изглеждаше уморен. Покорав, отколкото го помнеше, но много уморен. Но остана прав. Странно, много приличаше на Лан, също като него готов да извади меч, какъвто не носеше. Навярно онзи опит да го убият го беше вразумил. — Егвийн може да ти помогне, Ранд.

— Не че се крия съвсем — отвърна Ранд. — Само докато убия някои хора, които си го заслужиха. — Светлина, каза го толкова равнодушно, като Аливия! Но защо двамата с Лан непрекъснато се държаха така под око, преструвайки се, че не го правят? — Все едно, как точно може да ми помогне Егвийн? — продължи той, сложи торбата на масата и тя тупна тежко. — Предполагам, че и тя е Айез Седай? — С насмешка, представи си! — И тя ли е тук? Вие трите и две истински Айез Седай. Само две! Не. Нямам време за това. Трябва да ти оставя нещо да го пазиш, докато...

— Егвийн е Амирлинския трон, тъпа овча главо — изръмжа Нинив. Колко приятно беше най-после и ти да можеш да прекъснеш някого. — Елайда е узурпаторка. Надявам се да ти е стигнал умът поне да не ходиш при нея! Няма да излезеш на два крака след такава среща, казвам ти! А тук има пет истински Айез Седай, включително мен, и още триста с Егвийн, и цяла войска, готови да съборят Елайда. Виж се

само! Колкото и храбро да ми говориш, някой за малко е щял да те убие, а ти се промъкваш тук предрешен като коняр! Може ли да се измисли по-безопасно място за теб от това да си с Егвийн? Дори онези твои Аша'ман няма да посмеят да се опълчат на триста Сестри! — О, да. Много приятно наистина. Ранд се постара да скрие изненадата си, но нищо не се получи, както я беше зяпнал.

— Ще се изненадаш като разбереш какво биха посмяли моите Аша'ман — сухо отвърна той след дълга пауза. — Мат, предполагам, е с войската на Егвийн? — Сложи ръка на главата си и залитна.

Нинив скочи от стола, прегърна с усилие сайдар, протегна ръце, обхвана главата му и запреше сплита на Вкопаването. Опитвала се бе да изнамери по-добър начин да разбере какво мъчи човек, но засега без успех. Достатъчно. Още щом сплитът го обхвана, дъхът ѝ секна. Знаеше за раната на хълбока му от Фалме, която така и не можеше да зарасте напълно, съпротивляваше се на Церенето като гноясало зло в плътта му. А сега над старата имаше друга полуизцерена рана, също така пулсираща от зло. Някакво друго зло, по-особено, като огледално отражение на първото, но също толкова отровно. А със Силата не можеше да докосне нито едното, нито другото. Не че ѝ се искаше много — само от мисълта за това кожата ѝ настръхна! — но се опита. И нещо незримо ѝ попречи. Като преграда. Преграда, която не можеше да напипа. Преграда на сайдин!

Това я накара да спре потока на Силата и да отстъпи крачка. И се вкопчи в Извора. Колкото и изтощена да беше, не можеше да се принуди да го пусне. Някоя Сестра не бе в състояние да помисли за мъжката половина на Силата без поне малко страх. Той спокойно я изгледа отвисоко и я накара да потръпне. Изглеждаше съвсем различен от онзи Ранд ал-Тор, който бе израснал пред очите ѝ. Много се радваше, че Лан поне е тук, колкото и да беше трудно да го признае. Изведнъж забеляза, че и на косъм не се е отпуснал. Макар да си бърбреше преди малко с Ранд уж небрежно, го смяташе за опасен. А Ранд като че ли разбираше това и го приемаше.

— Сега всичко това не е важно — каза Ранд и посегна към торбата на масата. Нинив не разбра дали става дума за раните му, или за това къде е Мат. В следващия миг Ранд извади от торбата две статуетки, високи по една стъпка — на някакъв брадат мъдрец и на също така мъдра на вид и строга жена, и двамата в дълги, падащи на

гънки по телата им роби. Държаха с две ръце над главите си по една прозрачна кристална сфера. Както ги държеше с усилие, трябваше да са доста по-тежки, отколкото изглеждаха. — Искам да ми ги скриеш и да ги пазиш, докато ги потърся, Нинив. — Замълча и едната му ръка се задържа на женската фигура. — И докато те повикам и теб. Ще ми потрябваш, когато дойде денят да ги използвам. Да ги използваме двамата. След като се справя с онези хора. Това — най-напред.

— Да ги използваме ли? — попита тя недоверчиво. И защо убийството трябваше да е най-напред? Но това едва ли беше важният въпрос. — За какво да ги използваме? Те да не са тер-ангреали?

Той кимна.

— С помощта на това можеш да досегнеш най-могъщия ша-ангреал, създаден за жена. Заровен е някъде в Тремалкинг, доколкото знам, но това няма значение. — Ръката му погали мъжката фигура. — А с този аз мога да докосна мъжкия му двойник. Веднъж... един... ми каза, че ако тези ша-ангреали се използват от мъж и жена, могат да се възправят срещу Тъмния. Може и за това да се използват един ден, но междувременно се надявам, че ще са достатъчни, за да прочистят мъжката половина на Извора.

— Ако е било възможно, защо не са го направили още в Приказния век? — тихо попита Лан. Тихо като стомана, плъзгаща се от ножницата. — Ти каза веднъж, че мога да я нараня. — Едва ли бе възможно гласът му да се втвърди повече, но стана точно това. — Ти можеш да я убиеш, овчарче. — И от тона му стана повече от ясно, че няма да го позволи.

Ранд срещна хладния син поглед на Лан със същата хладина.

— Не зная защо не са го направили. И не ме интересува. Трябва да се опита.

Нинив прехапа устна. Смяташе, че Ранд не държи да го обсъждат насаме — свят ѝ се завиваше понякога от тези негови превключвания от явно на тайно, докато разбере кое какво е — но пък и Лан се бе намесил нетактично. Беше неприятно, но тя харесваше откровеността му. Трябваше да помисли. Не за решението си, а как да го приложи. На Ранд сигурно нямаше да му хареса. На Лан — определено. Какво пък, мъжете винаги искаха нещата да стават по тяхно му. Понякога просто трябваше да им се показва, че не може винаги да става така.

— Смятам, че идеята е чудесна — рече тя. Не беше съвсем лъжа. Наистина беше чудесна, в сравнение с алтернативата. — Но не разбирам защо трябва да си седя тук и да чакам да ме повикаш като някое слугинче. Ще го направя, но ще тръгнем всички заедно.

Права беше. Никак не им хареса.

ГЛАВА 12

ЗИМНА ЛИЛИЯ

Поредният слуга едва не си счупи носа от поклони. Елейн въздъхна и се плъзна напред по дворцовия коридор. Е, поне се постара да се плъзне. Като щерка-наследница на Андор — с изправен гръб и много сериозна. А ѝ се искаше да се затича, макар че в тези тъмносини поли сигурно щеше да се спъне, ако се беше опитала. Почти усети с гърба си как оцъклените очи на дебелака проследиха нея и спътничките ѝ. Нищожен дразнител. Ще мине. Като песъчинка в пантофката ѝ. „Ранд проклетият ал-Тор, който си въобразява, че знае повече от всички, той е големият трън в петата ми!“ Само да успееш и този път да ѝ се измъкне!...

— И запомнете — каза им твърдо Елейн. — Да не е споменала някоя за шпиони, за корен от вилняк и разни такива! — Само това оставаше: да реши, че трябва да я „спасява“. Мъжете вършеха тези глупости понякога. Според Нинив мислеха „с космите на гърдите си“. Светлина, сигурно щеше да се опита да върне айилците и салдейците в града! В самия дворец! Колкото и да ѝ беше горчиво да си го признае, нямаше да може да го спре, освен ако не отвори война, а и това сигурно нямаше да е достатъчно.

— Не му казвам неща, които не трябва да знае — рече Мин и изгледа начумерено мършавата слугиня с ококорените очи, която само дето не се просна върху червено-белите плочки. Елейн погледна накриво към Мин, спомни си за времето, когато сама носеше панталони, и се зачуди дали отново да не го опита. С тях определено си по-свободна в ходенето. Но не и в ботушите с високите токове, разсъди тя. С тях Мин ставаше висока почти колкото Авиенда, но дори Биргит се полюшваше в такива, а и с тези впити панталони и палтенцето, дето покриваше бедрата ѝ едва до средата, Мин изглеждаше направо скандално.

— Значи го лъжеш? — В тона на Авиенда се прокрадна подозрение. Дори начинът, по който намести тъмния си шал,

излъчваше укор и тя изгледа свирепо Мин през рамото на Елейн.

— Разбира се, че не! — рязко ѝ отвърна Мин и я изгледа също така свирепо. — Освен когато се наложи. — Авиенда се изкиска, стресна се от смеха си и отново си изписа каменна физиономия.

Какво да прави с тях двете? Трябваше да се харесват. Дължни бяха. Но откакто се срещнаха, двете жени се гледаха като непознати котки, затворени в един килер. О, за всичко се бяха разбрали — наистина нямаха друг избор, не и след като никоя не можеше да предвиди кога най-сетне отново ще им падне в ръцете и на трите, но Елейн много се надяваше, че няма отново да започнат да си показват колко ги бива с техните ножове. Много небрежно, без никакъв намек за заплаха към другата, видите ли, но и съвсем явно. От друга страна, Авиенда искрено се впечатли от големия брой ножове, които Мин носеше по себе си.

Дългите ѝ поли пометоха плочките покрай един дълъг млад слуга, понесъл шишета за лампите на газените светилници, и непохватният младок се поклони, но за съжаление зяпна след тях така удивен, че забрави за товара си и в коридора зад тях се разнесе трясък на счупено стъкло.

Елейн въздъхна отново. Можеше само да се надява, че скоро всички ще свикнат с новото положение. Не тя беше предмет на всички тези зяпвания, разбира се, нито пък Авиенда или дори Мин, макар че тя сигурно привличаше донякъде погледите. Не. Поводът за всеобщия смут бяха Касейл и Дени, които ги следваха плътно по петите. Тъкмо заради тях всички се опулваха и слугите се препъваха. Сега вървяха с нея. Сега си имаше осем телохранителки, а двете стояха на стража пред вратата ѝ когато се събуди.

Зяпането донякъде се дължеше просто на това, че зад Елейн се точеха телохранителки и със сигурност — защото наистина бяха жени. С това все още никой не беше свикнал. Но Биргит бе заявила, че ще им придаде церемониален вид, и си изпълни думата. Сигурно беше впрегнала на работа всички шивачки и шапкарки в двореца веднага щом снощи напусна покоите на Елейн. Всяка от жените носеше яркочервена шапка с широка периферия, с пришито на нея дълго бяло перо и широк червен шарф през гърдите, обшит с бяла дантела и с изправени на задните лапи Бели лъвове. Пурпурните им палта с високи бели яки бяха от коприна, а кройката им беше леко променена, тъй че

да им прилягат по-плътно, и падаха почти до коленете над пурпурните панталони с белите ширити от външната страна на крачолите. По китките и на шиите им падаха гъсти пластове светла дантела, а черните им ботуши бяха лъснати до блясък. Видът им беше зашеметяващ и дори благонравната Дени леко поклащаше ханш. Елейн подозираше, че щяха да се възгордеят още повече, когато станеха готови коланите за мечовете и украсените с позлата ножници, както и лъскавите шлемове и гръдни брони. Биргит беше поръчала да се изковат нагръдници, пригодни за жени, и Елейн допускаше, че това определено е накарало дворцовия оръжейник да се опули!

В момента Биргит беше заета с беседи с жени, за да попълни бройката от двацет за личната ѝ охрана. Елейн усещаше съсредоточеността ѝ, без признак за някаква физическа дейност, тъй че сигурно беше това, освен ако не беше седнала да почете или да поиграе на камъчета, а тя рядко си отдъхваше от ежедневните грижи за сигурността на Елейн. Дано само не им раздуеше броя. И дано да останеше заета достатъчно дълго, та да забележи прикриването на връзката едва когато ще е твърде късно. Като си помислиш само как се притесняваше, че Биргит усеща неща, които Елейн не искаше да усети, след като решението се намери в един най-обикновен въпрос, зададен на Вандийн. Отговорът се оказа едно горчиво напомняне колко малко всъщност тя знаеше за битието на истинската Айез Седай, особено онези части, на които Сестрите гледаха като на нещо подразбиращо се от само себе си. Явно всяка Сестра, имаща Стражник, знаеше как се прави, дори целомъдрените.

Странно, как се получаваха нещата понякога. Ако не бяха телохранителките ѝ, ако не беше се замислила как да избегне и тях, и Биргит, никога нямаше да ѝ хрумне да попита, никога нямаше да научи как навреме да си маскира връзката за това. Не че се канеше скоро да се отърве от пазачките си, но нямаше да е зле да се подготви предварително, ако се наложи. Биргит със сигурност нямаше да им позволи с Авиенда да излязат да пообиколят из града сами, нито денем, нито нощем, не и след случилото се.

Щом се озоваха пред вратата на Нинив, мислите за Биргит напълно се изпариха от главата ѝ. Ранд беше от другата страна на вратата. Ранд, който понякога така запълваше мислите ѝ, че се чудеше дали не е като някоя от онези глупави жени от сказанията, дето главата

си затриват заради един мъж. Винаги беше смятала, че тези сказания са ги измисляли мъже. Само че Ранд понякога наистина я караше да си изгуби ума. Поне не беше го разбрал, слава на Светлината.

— Изчакайте тук и не пускайте никого — заповяда тя на гвардейките. Точно сега не можеше да позволи никакви прекъсвания.

За щастие охраната ѝ беше съвсем нова и никой нямаше да разбере дори какво означават униформите им. — Ще бъде само за няколко минути.

Те отдадоха отривисто чест с ръце на гърдите и заеха позиции от двете страни на вратата, Касейл с каменно лице и с ръка на дръжката на меча, а Дени стисна дългата сопа с две ръце и леко ѝ се усмихна. Елейн беше сигурна, че според набитата жена Мин я е довела тук на среща с тайния ѝ любовник. А подозираше, че Касейл си мисли същото. Не бяха много дискретни пред двете. Никоя не го спомена по име, но в приказките им имаше предостатъчно „той това“ и „той онова“. Поне никоя не се беше опитала да се отскубне под някакъв предлог, за да изприпка да донесе на Биргит. Щом бяха нейна охрана, значи бяха нейна охрана, а не на Биргит. Само че нямаше да задържат Биргит отвън, ако избързаше с маскирането на връзката.

И освен това се усети, че се е разтреперела. Мъжът, когото сънуваше всяка нощ, беше от другата страна на тази врата, а тя стоеше тук и тръпнеше като вейка. Толкова дълго го беше чакала, толкова го беше искала този миг, а сега едва ли не се уплаши. Не биваше да допусне този път нещата да се объркат. Макар и с усилие, се стегна.

— Готови ли сте? — Гласът ѝ не прозвуча толкова крепко, колкото се надяваше, но поне не трепна. В стомаха ѝ запърхаха пеперуди, големи колкото лисици. Това отдавна не беше ѝ се случвало.

— Разбира се — отвърна Авиенда, но първо преглътна.

— Готова съм — каза плахо Мин.

Влязоха, без да почукат, и бързо затвориха вратата след себе си.

Нинив скочи на крака ококорена, преди и трите да пристъпят в дневната, но Елейн едва забеляза нея, както и Лан, въпреки сладкия мирис от лулата на Стражника, изпълнил стаята. Ранд наистина беше тук. Трудно ѝ бе да го повярва. Грозната маска, която Мин бе описала, я нямаше, освен дрипавото облекло и грубите ръкавици, и той беше... красив.

Като я видя, той също скочи от стола, но преди да се изправи напълно, се олюля, стисна ръба на масата с две ръце и се задави в сухи хрипове. Елейн прегърна Извора и пристъпи към него, после спря и освободи Силата. Дарбата ѝ в Церенето бездруго беше слаба, а и Нинив я изпревари, сиянието на сайдар изведнъж я обкръжи и тя вдигна две ръце към Ранд.

Той се отдръпна и я отблъсна.

— Не е за цял ден, Нинив — грубо я спря Ранд. — Все едно, май печелиш спора. — Лицето му се беше изопнало, за да скрие чувствата, но очите му сякаш изпиха Елейн. И Авиенда също. Елейн чак се изненада колко я зарадва това. Надявала се беше да е така, надяваше се да може да го нагласи заради сестра си, а ето, че не ѝ се налагаше да го урежда. Явно му струваше голямо усилие да се изправи, както и да отмести погледа си от нея и Авиенда, макар да се опита да прикрие и двете. — Крайно време е да си тръгваме, Мин.

Елейн зяпна.

— Смяташ, че можеш просто така да си отидеш, без дори да си поговорил с мен?

— Мъже! — промълвиха почти на един дъх Мин и Авиенда и се спогледаха стреснато. И припряно си пуснаха скръстените на гърдите ръце. За миг, въпреки неприязънта и всичко останало между тях, се превърнаха в огледални двойнички на женско отвращение.

— Хората, които се опитаха да ме убият в Кайриен, ще превърнат този дворец в купчина сгурия, ако разберат, че съм бил тук — каза кротко Ранд. — Дори само ако заподозрат. Мин предполагам ви е казал, че бяха Аша'ман. Не вярвайте на никого от тях. Освен може би на трима. Деймир Флин, Джаар Нарисма и Ибин Хопвил. На тях тримата сигурно може да се разчита. Останалите... — Стисна неволно юмруци. — Понякога мечът в ръката ти се обръща, но все пак имам нужда от меч. Просто стойте настрана от мъже в черни палта. Вижте, няма време за повече приказки. Най-добре е да се махам веднага. — Беше сбъркала. Ранд съвсем не изглеждаше като този, когото бе сънувала. Преди време понякога в него се долавяше нещо момчешко, но сега то се беше изпепелило, изчезнало беше съвсем. Заради самия него Елейн изпита скръб по онова изгубено момчешко. Той едва ли скърбеше, едва ли можеше.

— Той е прав за едно — отрони Лан, без да вади лулата от устата си — вторият мъж тук, който сякаш никога не бе имал детство. Очите му бяха като син лед под плетената кожена каишка, стегнала челото му. — Всички около него са изложени на огромна опасност. Всички. — Странно защо Нинив изсумтя, погали с ръка някаква издута кожена торба, сложена на масата, и се усмихна. Макар че след миг усмивката ѝ се стопи.

— Нима моята първосестра и аз изпитваме страх? — настойчиво отвърна Авиенда, с ръце на кръста. Шалът се плъзна от раменете ѝ и падна на пода, но тя толкова се беше напрегнала, че не го усети. — Този мъж има тох пред нас, Аан-аллейн, както и ние към него. Това трябва да се уреди.

— Не разбирам какво общо може да има токът на някого с каквото и да е — разпери ръце Мин, — нито пък петата или цялото стъпало, но никъде няма да тръгна преди да поговориш с тях, Ранд! — И се престори, че не забелязва яростния поглед на Авиенда.

Ранд въздъхна, подпря се на ръба на масата и приглади рижите къдрици на врата си. Сякаш заспори под нос със самия себе си.

— Съжалявам, че ви натрапиха сул-дам и дамане — каза накрая. Прозвуча искрено, но не много. Сигурно бе съжалил за хладината си. — Таим трябваше да ги предаде на Сестрите, които мислех, че са с вас. Но предполагам всеки може да направи подобна грешка. Сигурно е помислил, че всичките тези Мъдри, Премъдри и всякакви други „мъдрости“ около вас са Айез Седай. — Усмивката му бе кротка и не засегна очите му.

— Ранд — прекъсна го Мин предупредително.

Той я изгледа питащо, сякаш не разбира. И веднага продължи.

— Все едно, изглежда, разполагате с достатъчно от тях, за да се справите с шепа жени, докато бъдат предадени на... на другите Сестри, които са с Егвийн. Нещата никога не се получават точно така, както си очаквал, нали? Кой можеше да допусне, че няколкото жени, побягнали от Елайда, ще се вдигнат срещу Бялата кула? С Егвийн като тяхна Амирлин! И с Бандата на Червената ръка за тяхна войска. Мат, предполагам, ще може да се позадържи там. — Неизвестно защо Ранд примигна, докосна с длан челото си и след това продължи е този дразнещо небрежен тон. — Така. Странно се развиват нещата. При

тази бързина няма да се изненадам, ако приятелките ми в Кулата намерят достатъчно кураж да се покажат открито.

Елейн вдигна вежда и се озърна към Нинив. Премъдри и Мъдри жени? Бандата на Червената ръка била войска на Егвийн, и Мат с тях? В усилието да си придаде пълна невинност, ококорена, Нинив бе самото възплъщение на гузна съвест, прикована, на вратата. Според Елейн беше все едно. Той бездруго скоро щеше да разбере всичко, стига да го уговореха да отиде при Егвийн. Във всеки случай сега имаше да уреди с него далеч по-важни неща. Просто дрънкаше каквото му попадне, подхвърляше каквото му падне наум с надеждата, че ще се хванат и ще ги отклони.

— Ранд, няма да стане. — Елейн впи ръце в полите си, за да не му размаха пръст пред носа. Или юмрук; не знаеше кое ще се получи. Другите Сестри ли? За малко щеше да каже истинските Айез Седай! Как смее? И неговите „приятелки“ в Кулата! Нима още вярваше на странните писма на Алвиарин? Когато продължи, гласът ѝ беше хладен и твърд, нетърпящ глупави възражения. — Всичко това няма никакво значение. Поне сега. Това, за което трябва да поговорим, си ти, Авиенда, Мин и аз. А за това ще говорим. Всички, Ранд ал-Тор, и ти няма да напуснеш двореца, преди да го направим!

А той я загледа много продължително, с вкочанено лице. След което вдиша дълбоко и промълви, с лице като гранит:

— Обичам те, Елейн. — И продължи, без да спира, думите му се заизливаха като вода през пръснал се бент. А лицето му — каменна стена. — Обичам те, Авиенда. Обичам те, Мин. И никоя от трите ви не обичам с трошица по-малко от другите две. Не просто искам някоя от вас, искам ви и трите. Е, сега го знаете. Жалък развратник съм аз. Сега можете да си идете, без да се обръщате назад. Това бездруго си е пълна лудост. Не мога да си позволя да обичам някоя от вас.

— Ранд ал-Тор! — кресна Нинив. — Това е най-ужасното оскърбление, което съм чувала от устата ти! Как можа изобщо да ти хрумне да заявиш на три жени, че ги обичаш! Ти си по-лошо от развратник! Веднага да се извиниш! — Лан беше извадил лулата от устата си и бе зяпнал Ранд.

— Обичам те, Ранд — отвърна му простичко Елейн, — и макар да не си ме молил, искам да се омъжа за теб. — Лекичко се изчерви, но отдавна бе решила да е много по-дръзка с него, така че руменината

едва ли трябваше да се брои. Устата на Нинив се размърда, но никакъв звук не излезе.

— Сърцето ми е в твоите ръце, Ранд ал-Тор — каза Авиенда, изричайки цялото му име като нещо рядко и много скъпо. — Ако изплетеш брачен венец за моята първосестра и мен, ще го вдигна. — И тя се изчерви, и се опита да го скрие, навеждайки се да си вземе шала от пода. Според айилските обичаи беше недопустимо да казва всичко това. Нинив най-последно издаде звук. Гъши грак.

— Ако до този момент не си разбрал, че те обичам — заяви Мин, — значи си сляп, глух и умрял! — Виж, тя определено не се изчерви. Тъмните ѝ очи грейнаха с коварна светлина и изглеждаше готова да се размее. — А колкото до венчавката, ами, трите ще се разберем някак си! — А Нинив стисна плитката си с две ръце, много здраво я дръпна и вдиша дълбоко през носа. Лан на свой ред се зае да проучва най-съсредоточено съдържанието на чашката на лулата си.

Ранд ги загледа и трите, сякаш никога през живота си не беше виждал жена и се чудеше що за създания стоят пред него.

— И трите сте луди — промълви накрая той. — Бих се оженил за всяка от вас — и за трите, Светлината да ми е на помощ! — но е невъзможно и вие го знаете. — Нинив се срина в стола си и затресе глава. Нещо замърмори, но единственото, което Елейн успя да чуе, беше как Женският кръг щели да си глътнат езиците.

— Имаме да обсъдим и още нещо — каза Елейн. Светлина, Мин и Авиенда така го гледаха, все едно че беше някакъв сладкиш! Тя самата с усилие сдържа усмивката си, да не изглежда толкова... алчна. — В покоите ми, мисля. Няма защо да досаждаме на Нинив и Лан. — По-скоро боеше се, че Нинив ще се опита да ги спре, ако чуе. Много охотно се възползваше от авторитета си, щом се стигнеше до айезседайски работи.

— Да — бавно отвърна Ранд. И после, много странно, добави: — Казах ти, че спечели, Нинив. Няма да си тръгна преди да се видим отново с теб.

— О! — сепна се Нинив. — Да. Разбира се, че няма. — Хвърли бърза усмивка на Елейн и задърдори: — Пред очите ми е израснал. Гледала съм го как прохожда. Не може да си иде, без да си поговорим надълго и широко.

Елейн я изгледа подозрително. Светлина, говореше досущ като някоя стара дойка. Въпреки че Лини никога не дърдореше. Дано Лини е жива и здрава, но се боеше, че нито едното, нито другото е вярно. Защо Нинив се държеше така? Наумила бе нещо тази жена и след като не се възползваше от положението си, за да го постигне, значи беше нещо, за което самата тя съзнаваше, че не е редно.

Изведнъж Ранд сякаш се разля. Въздухът около него сякаш затрептя на мараня като при летен зной и всичко друго се отвя от главата на Елейн. Само миг... и той стана съвсем друг — по-нисък, по-дебел, грубоват и грозен. И толкова гнусен на вид, че тя дори не съобрази, че е използвал мъжката половина на Силата. Мазна черна коса, сплъстена над болнаво бледото лице, покрито с космати брадавици, и месест нос над дебели, отпуснати устни, от които сякаш всеки момент щеше да покапе слюнка. Той затвори очи и преглътна, стиснал здраво облегалките на стола, сякаш не можеше да понесе, че го гледат.

— Въпреки всичко си красив, Ранд — промълви тя.

— Ха! — възкликна Мин. — Пред такова лице и коза ще припадне! — Е, да, щеше, но не биваше да го казва.

Авиенда се засмя.

— Имаш чувство за хумор, Мин Фаршоу. Пред такова лице цяло стадо кози ще припадне. — О, Светлина небесна, беше си самата истина. Елейн преглътна кикота си тъкмо навреме.

— Аз съм който съм — рече Ранд и се надигна от стола.

Веднага щом Дени видя така предрешения Ранд, усмивката на широкото ѝ лице се сбръчка, а Касейл зяпна. „Дотук с подозренията за тайни любовници“ — помисли Елейн и се засмя наум. Сигурна беше, че привлича не по-малко удивени погледи от гвардейките, които се тътреха отзад навъсени. В този му вид определено никой нямаше да разбере кой е. Слугите по коридорите сигурно смятаха, че са го хванали в някакво престъпление. Имаше вид точно на такъв. Касейл и Дани го гледаха изпод вежди — те също сигурно го мислеха за престъпник.

Гвардейките за малко да възразят, щом разбраха, че смята да ги остави да чакат пред покоите ѝ, докато трите го вкарат вътре и останат насаме с него. Превъплъщението на Ранд изведнъж се оказа не чак толкова смешно. Касейл стисна устни, а лицето на Дени се изопна

неотстъпчиво. На Елейн почти се наложи да им размаха пръстена с Великата змия под носовете преди начумерено да застанат от двете страни на вратата. Тя я затвори леко, отрязвайки навъсените им погледи, въпреки че ѝ се искаше да я тръшне. Светлина, Ранд можеше да си избере нещо не чак толкова неприятно за маска.

Въздухът около Ранд отново затрептя и той отново си стана същият. Драконовите глави на китките му засияха с металния си блясък — пурпурни и златни.

— Искам да пийна нещо — измърмори с пресъхнали устни, забелязал сребърната каничка с висока шийка на дългата маса до стената.

Все така без да поглежда нито нея, нито Мин или Авиенда, той пристъпи към масата, олюлявайки се, напълни си сребърна чаша с подправеното вино, останало от закуската, и я пресуши наполовина. Подсладеното греяно вино сигурно вече бе станало на лед. Не бяха очаквали Елейн да се върне в стаите си толкова скоро и огънят в камината бе угаснал. Но тя не забеляза Ранд да го загрява с преливане. Щеше поне пара да се види. И защо отиде сам до виното, вместо да го накара само да дойде при него? Винаги така правеше — караше чаши и светилници да хвърчат насам-натам с потоци Въздух.

— Добре ли си, Ранд? — попита Елейн. — Искам да кажа, да не си болен? — Стомахът ѝ се сви на топка при мисълта за болестта, която можеше да го е хванала. — Нинив може да...

— Толкова съм добре, колкото мога — сухо отвърна той. Все така с гръб към тях. Изпразни чашата и започна да я пълни отново. — Е, казвай какво е това, за което не искаше да чуе Нинив?

Веждите на Елейн се стрелнаха към челото ѝ и тя се спогледа стъписана с Авиенда и Мин. Щом като и той бе разгадал хитростта ѝ, Нинив със сигурност се беше сетила. Тогава защо ги пусна? И как той я разгада? Авиенда поклати глава удивена. Мин също, но ухилена, все едно искаше да им каже, че човек трябва да го очаква от време на време. Елейн я жегна малко... е, не чак ревност; ревност между тях беше изключена... само раздражение, че Мин бе изкарала толкова дълго с него, докато тя — нито веднъж. Добре, щом толкова искаше да си играят на изненади...

— Искаме да те обвържем за свой Стражник — отвърна тя, седна на един от столовете и приглади гънките на роклята по коленете си.

Мин кацна на ръба на масата и краката ѝ провиснаха, а Авиенда се разположи на килима, кръстосала крака, и грижливо намести около себе си тежките си вълнени поли. — И трите. Редно е първо да те попитаме.

Той се обърна рязко, от пълната чаша плисна вино и от каната поля още, докато се сети да я изправи. Измърмори ругатня, припряно пристъпи извън мокрото петно, остави каната на подноса и почна да бърше виното от гърдите си. Дотук — много добре.

— Ама вие наистина сте луди — изръмжа Ранд. — Знаете какво ми предстои. Знаете какво ще означава то за всяка, с която съм обвързан. Дори да не полудея, тя ще трябва да преживее смъртта ми! И какво значи това „и трите“? Мин не може да прелива. Все едно Аланна Мосвани вече ви изпревари и се натика в главата ми, без да си прави труда да ме пита. Тя с Верин водят някакви момичета от Две реки към Бялата кула. Обвърза ме още преди няколко месеца.

— И още не си ми го казал, тъпа овчарска кратуно? — викна Мин. — Ако го знаех само!... — Ловко измъкна тънък нож от ръкава си, изгледа го с яд и навъсена си го прибра.

— Това е против обичая — каза Авиенда, погледна Елейн и също опипа дръжката на ножа на колана си.

— И още как — мрачно отвърна Елейн. Да го направи една Сестра с който и да било мъж беше отвратително. Но това, че Аланна го бе направила е Ранд!... Много добре помнеше мургавата свирепа Зелена с непостоянния ѝ като живак нрав. — Аланна има повече тох към него, отколкото може да заплати за цял живот! И към нас. А дори да няма, ще ѝ се доще веднага да я убия, щом ми падне в ръцете!

— Щом ни падне в ръцете — поправи я Авиенда натъртено.

— Тъй. — Ранд заби очи във виното си. — Разбирате, че няма смисъл от това. Аз... мисля, че е време да се връщам при Нинив. Ще дойдеш ли с мен, Мин? — Въпреки това, което му казаха и трите преди малко, изглеждаше несигурен, сякаш не го вярваше съвсем. Сякаш се боеше, че Мин ще го изостави. Не изглеждаше уплашен от това, по-скоро примирен.

— Има смисъл — настоя Елейн. И се наведе към него, надявайки се някак със силата на волята си да го накара да приеме това, което ще му каже. — Една връзка не те предпазва от друга. Сестрите не обвързват един и същи мъж не заради традицията, Ранд. Защото не

искат да си го делят, а не защото е невъзможно. Нито е против закона на Кулата. — Разбира се, някои традиции бяха по-силни от закона, поне в очите на Сестрите. Нинив с всеки ден ставаше все по-решена да налага традициите и достойнството на Айез Седай. Когато научеше за това, сигурно щеше да избухне и да излети през тавана. — Е, но ние искаме да те делим! И ще те делим, ако се съгласиш.

Колко лесно го каза само! Преди време беше сигурна, че няма да може. Докато не осъзна, че обича Авиенда толкова силно, колкото и него, само че по различен начин. И Мин също; друга сестра, макар да не бяха се посестримили с нея. Кожицата щеше да съдере на Аланна само да го докоснеше, но Авиенда и Мин бяха съвсем друго нещо. Бяха част от нея. По някакъв начин бяха самата нея, както и тя — самите тях. Побърза да смекчи тона си.

— Моля те, Ранд. Ние те молим. Молим те, нека да те обвържем.

— Мин — измърмори той почти с укор. Очите му, спрени на лицето на Мин, бяха пълни с отчаяние. — Ти си го знаела, нали? Знаела си, че ако ги видя... — И поклати глава. Не можеше или не искаше да продължи.

— Нищо не знаех за обвързването. Казаха ми го едва преди час — отвърна тя и срещна очите му с нежност, каквато Елейн не беше виждала досега. — Но знаех, надявах се да се случи това, когато ги видиш. Някои неща просто трябва да станат, Ранд. Предопределени са.

Ранд зяпна в чашата с вино и мигът се проточи сякаш с часове. Накрая той вдигна глава.

— Е, добре — промълви той. — Не мога да кажа, че не го искам, защото го искам. Светлината да ме изгори дано за това! Но добре помислете за цената. За цената, която ще трябва да платите.

На Елейн. не се налагаше да мисли за цената. Знаеше го от самото начало, обсъждала го бе с Авиенда, докато се увери, че и тя го разбира. Обяснила го беше на Мин. Взимаш каквото пожелаеш и си плащаш; гласеше старата поговорка. Никоя от трите не трябваше да мисли за цената. Знаеха и бяха готови да я платят. Но и нямаше време. Дори сега не остави на него да реши, че цената е твърде висока. Че защо той да го решава?

Тя се отвори за сайдар, свърза се с Авиенда и двете се усмихнаха една на друга. Това усилено усещане една за друга, по-съкровено споделяне на чувства и преживяване със сестра ѝ винаги носеше

неописуемо удоволствие. Беше почти същото като онова, което скоро щяха да споделят с Ранд. Подготвила го бе много старателно, обмислила го бе от всяко ъгълче. Онова, което бе успяла да разбере за айилските сплитове при посестримяването, много помогна. Направиха го още когато ѝ хрумна.

Тя много грижливо вътка тънките нишки на Дух — в стократен сплит, и всяка нишка — вътана малко ей така, след което положи тъканта над Авиенда, която седеше на пода, и го повтори с Мин, на ръба на масата. В известен смисъл двата вътка изобщо не бяха отделни. Сияеха в съвършено подобие и сякаш щом погледнеш единия, виждаше и другия. Сплитовете не бяха като използваните в церемонията на посестримяването, но се основаваха на същите принципи. Те включваха. Това, което изпитваше един човек, се просмукваше във вътка им и го изпитваха всички в него. След като положи вътъците, тя предаде водачеството на двойния кръг на Авиенда. Вече сътворените тъкани на Силата се съхраниха, но Авиенда мигом изтъка същите като тях около Елейн и отново около Мин, него го съчета с вътка на Елейн така, че да не могат да се отличат, и отново върна контрола на Елейн. Сега, след толкова упражнения, двете го направиха много лесно. Четири сплита или по-точно три, но тъканта им изглеждаше неотличима.

Всичко беше готово. Авиенда беше уверена като скала, такава твърдост и сила Елейн не бе усещала дори от Биргит. Мин си седеше, стиснала ръба на масата и прибрала глезени. Не можеше да види потоците, но им се усмихваше и чувството на увереност, което излъчваше към тях, се развали съвсем малко само когато облиза устни. Елейн вдиша дълбоко. За нейните очи сега и трите бяха обкръжени и свързани помежду си с дантела от Дух, пред която и най-фината дантела щеше да изглежда груба. Дано само да действаше така, както тя вярваше, че ще стане.

Сега от всяка от тях изтегли поток на тънки нишки към Ранд. Тя усуква трите нишки в една и ги превърна в стражническа връзка. Положи я върху Ранд с толкова нежност, сякаш повиваше бебе в пелени. Паяжината на Дух се слегна над него, всмука се в него. Той дори не примигна, но всичко свърши и тя пусна сайдар. Свърши.

Той ги изгледа втренчено, безизразно и бавно притисна с пръсти слепоочията си.

— О, Светлина, Ранд, тази болка — жално промълви Мин. — Аз така и не знаех. Не бях си представяла дори. Как можеш да я понасяш? По теб има болки, които сякаш изобщо не чувстваш, сякаш си живял толкова дълго с тях, че са се превърнали в част от теб. И тези чапли на дланите ти... Все още се усеща нажеженото клеймо. И тези неща по ръцете ти, как болят. А хълбокът ти! О, Светлина милостива, хълбокът ти! Защо не плачеш, Ранд? Защо не плачеш?

— Той е Кар-а-карн — каза Авиенда и се засмя. — Силен е като самата Триделна земя! — Гордо беше лицето ѝ — ох, колко гордо — но още докато се смееше, сълзи потекоха по потъмнелите ѝ от слънцето бузи. — Златните жили. О, златните жили! Ти наистина ме обичаш, Ранд!

Елейн само се взря в него. Усети го в главата си. Болката от раните, който наистина беше забравил. Напрегнатост и неверие. И почуда. Но чувствата му бяха твърде сурови — като бучка втвърдена борова смола, почти като камък. Ала сред тях пулсираха жилки от чисто злато и сияеха, щом погледнеше Мин или Авиенда. Или нея. Той наистина я обичаше. Обичаше и трите. И от това на нея ѝ се прииска да се разсмее от радост. Други жени можеха да се съмняват, но тя винаги щеше да знае истината за любовта му.

— Светлината дано даде да знаете какво направихте — промълви той. — Светлината дано даде да не сте... — Боровата смола се втвърди още мъничко. Знаеше, че ще ги нарани, а се втвърдяваше като стомана. — Аз... тръгвам си веднага. Сега поне ще знам, че всички сте добре. Няма поне да се тревожа за вас. — Изведнъж се ухили. Можеше да мине и за момче, ако усмивката бе докоснала очите му. — Нинив ще побеснее, ако помисли, че съм се измъкнал, без да я видя. Макар че заслужава да се тревожи малко.

— Има и още нещо, Ранд — каза Елейн, спря и преглътна. Светлина! Мислеше, че това ще е най-лесното.

— Струва ми се, че двете с Авиенда трябва да си поговорим, докато е възможно — рече припряно Мин и скочи от масата. — Някъде, където ще сме сами. Ще ни извините ли?

Авиенда се надигна изящно от килима и оправи полите си.

— Да. Двете с Мин Фаршоу трябва да се поопознаем. — Погледна я недоверчиво и намести шала си, но двете излязоха хванати под ръка.

Ранд ги изглежда нащрек, сякаш се досети, че напускането им е замислено. Като хванат в клопка вълк. Но онези златни жилки засияха в главата ѝ.

— Има нещо, което те са получили от теб, но аз не съм — заговори Елейн, задави се и на лицето ѝ изби руменина. Кръв и пепел! Как се оправяха другите жени с това? Обмисли предпазливо възела от чувства в главата си, който бе той самият, и другия — на Биргит. Във втория все още нямаше промяна. Представи си как го увива в кърпа, как здраво затяга краищата на кърпата и Биргит изчезна. Остана само Ранд. И блестящите златни жилки. Пеперуди не — вълкодави запляскаха с криле в стомаха ѝ. Преглътна здраво и вдиша — ама много дълбоко този път. — Ще ми помогнеш ли с копчетата? — плахо каза Елейн. — Тази рокля не мога да си я съблека сама.

Двете гвардейки се размърдаха, щом Мин излезе в коридора с айилката под ръка, и се вкочаниха, щом разбраха, когато Мин затвори вратата, че след тях друг няма да излезе.

— Не е възможно вкусът ѝ да е чак толкова лош — промълви по-яката, със сънените очи и стисна още по-здраво кривака в ръцете си. Според Мин никой не трябваше, да го чуе.

— Прекалена храброст и твърде много невинност — изръмжа под нос по-слабата и кокалеста като мъж. — Капитан-генералът ни предупреди. — И ръката ѝ в ръкавица посегна към бравата.

— Само да сте посмели да влезете, тя кожичките ви ще съдере — подхвърли игриво Мин. — Случайно да сте я виждали ядосана? Тя и мечка може да накара да заплаче!

Авиенда пусна ръката си от Мин и се дръпна малко настрана. Но изглежда навъсено не нея, а двете гвардейки.

— Съмнявате се, че сестра ми може да се справи с един мъж ли? Тя е Айез Седай и има лъвско сърце. А вие сте се заклели да я следвате! Да я следвате накъдето ви поведе, а не да си пъхате носовете където не ви е работа!

Гвардейките се изгледаха продължително. По-едрата сви рамене. Слабата направи гримаса, но пусна бравата.

— Заклела съм се да опазя това момиченце живо — заяви тя, — и ще го опазя на всяка цена. А вие, момиченца, вървете да си играете с

куклите и ме оставете да си върша работата.

Мин помисли дали да не извади някой от ножовете и да го позавърти между пръстите си, както я беше учил Том Мерилин, само за да им покаже момиче ли е, или не. Тънката не беше млада, но и косата ѝ не беше прошарена и изглеждаше доста силна. И бърза. На Мин ѝ се искаше да повярва, че туловището на другата отчасти поне е тлъстина, но не можеше. Не можеше да види и никакви образи или аури около двете, но като че ли и двете, изглежда, не се бояха да изпълнят това, което им бе възложено. Е, поне щяха да оставят Елейн и Ранд на мира. Май нямаше нужда от ножа.

С крайчеца на окото си мерна айилката тъкмо когато пускаше с неохота ръка от дръжката на своя нож. Ако тази жена не престанеше да я повтаря така във всичко, щеше да помисли, че в тези шашми със Силата има нещо повече, отколкото ѝ бяха казали. Но пък то беше започнало преди шашмите. Изглежда, двете просто мислеха еднакво. Смущаваща идея. Светлина, всички тези приказки как щял да се ожени и за трите звучаха много добре като приказки, но за коя все пак щеше да се ожени Ранд всъщност?

— Елейн наистина е храбра — заяви тя на гвардейките, — най-храбрата от всички, които съм познавала. И не е глупава. Започнете ли да го мислите, ще сбъркате. — А те я изгледаха от височината на петнадесетте или двадесет години над нейните: стабилни, невъзмутими и решителни. Още малко и току-виж пак им казали да си бягат при куклите. — Е, не можем да стоим все тук, щото трябва да си говорим, нали, Авиенда?

— Да — промълви през свити устни Авиенда и изгледа с яд гвардейките. — Не можем да стоим тук.

Гвардейките не им обърнаха внимание повече. Имаха си работа, а в нея не влизаше, да гледат тръгват ли си приятелките на Елейн, или не. Дано само да си вършеха работата добре. „Изобщо не е глупава — помисли Мин. — Само дето се оставя понякога храбростта да я води, вместо разумът.“

Щом тръгнаха по коридора, Мин изгледа накриво айилката. Авиенда zakрачи колкото може по-надалече от нея, но не свърна по друг коридор. Без да поглежда дори към Мин, извади от широкия си колан някаква дебела и покрита с фина резба костена гривна и я сложи на лявата си китка с лека и много самодоволна усмивчица. Още

отначало ѝ беше влязла някаква муха в главата и Мин не разбираше защо. Айилките уж трябваше да са свикнали с подялбата на един и същи мъж. При това много повече, отколкото можеше да твърди за себе си. Тя самата просто го обичаше толкова отчаяно, че беше готова да го сподели, и след като се налагаше, нямаше друга жена на света, с която да го сподели с повече готовност, отколкото с Елейн. С нея все едно че изобщо не беше подялба. С тази айилка обаче нещата стояха по-особено. Според Елейн беше много важно да се опознаят, но как да се опознаят, след като тази не искаше дори да поговори с нея?

Но набързо престана да се тревожи за Елейн, както и за Авиенда. Това, което сега се таеше в главата ѝ, беше великолепно. Ранд. Една топчица, която ѝ казваше всичко за него. Допреди малко беше сигурна, че всичко ще се провали, за нея поне. Какво ли щеше да бъде да прави любов с него след това? След като щеше да знае всичко за него! Светлина милостива! Той, разбира се, също щеше да знае всичко за нея. И тя определено не беше сигурна как сама щеше да се чувства от това!

Изведнъж усети, че вързопчето от чувства и усещания в главата ѝ престана да е като в началото. В него се появи някакво... червено изригване... като пожар, забушувал през суха гора. Какво можеше... Светлина! Мин залитна и едва успя да оправи крачките си, без да се спъне. Ако беше знаела за тази пещ, че бушува в него този освирепял глад, щеше да се побои да му позволи да я докосне! От друга страна... Можеше да е хубаво да знае, че е подпалила такъв бесен пожар. Не можеше да чака, за да разбере дали и тя ще предизвика същото като... Отново залитна и този път ѝ се наложи да се хване за един изящно резбован сандък. О, Светлина! Елейн! Лицето ѝ пламна като фурна! Но това бе като да надничаш през ключалката в чужда спалня!

Бързо се помъчи да извърти хитрината, за която ѝ беше казала Елейн — да си представи топчицата от чувства увита в кърпа и да завърже кърпата. Нищо не се получи. Опита се отново много отчаяно, но бесният огън си беше там! Трябваше да спре да се визира в него, да престане да мисли за него. Всичко, което можеше да отвлече вниманието ѝ, но не и това! Всичко друго! Дали да не опита да започнат разговора?

— Трябваше да изпие чай от листа на любовниче — изломоти Мин първото, което ѝ хрумна. Никога не казваше какво вижда освен на

тези, които влизаха във видението, и то само ако много държат да го научат, но все нещо трябваше да каже. — От това ще излезе с дете. Две деца. Момче и момиче. И двете здрави и силни.

— Тя иска бебета от него — отвърна ѝ с пресъхнали устни айилката. Зелените ѝ очи се бяха втренчили право напред. — Аз самата няма да изпия чая, дори да... — Потръпна и изгледа Мин. — Сестра ми и Мъдрите ми разказаха за теб. Ти наистина ли виждаш за хората неща, които се сбъдват?

— Понякога виждам неща и ако разбера какво означават, те стават — отвърна Мин. Гласовете им, твърде високи, отекваха в коридора. Мин се премести по към средата на коридора. След малко Авиенда тръгна до нея.

Мин се зачуди дали да ѝ каже за това, което бе видяла, докато бяха заедно и четиримата. Авиенда също щеше да има деца от Ранд. Четири наведнъж! Но в това имаше и нещо необичайно. Бебетата щяха да са здрави, но все пак в тях щеше да има нещо особено. А и хората често не обичаха да чуват за бъдещето си, дори когато твърдяха, че го искат. Жалко, че никой не можеше на нея да каже какво щеше да...

Продължиха да вървят смълчани и Авиенда отри с пръсти потта от челото си и здраво преглътна. На Мин също се наложи да преглътне. Всичко, което Ранд изпитваше, бе в онази топка. Всичко!

— Онзи номер с кърпата май и при теб не се получава? — рече тя дрезгаво.

Авиенда примига и лицето ѝ още повече потъмня от червенината. След малко каза:

— Ох. Така е по-добре. Благодаря... Извинявай, но с него в главата ми забравих. — И се начумери: — При теб не стана ли?

Мин поклати отчаяно глава. Беше неприлично!

— Но ако говоря, помага. — Трябваше някак да се сприятели с тази жена, ако държеше цялата тази странна работа да се получи. — Извинявай за онова, дете казах. За токовете де. Знам нещо за обичаите ви. У този мъж има нещо, което ме прави дръзка. Не мога да си държа езика. Но не си мисли, че ще те оставя да ме нараниш или да дялкаш по мен. Сигурно имам тох, но ще трябва да измислим друг начин. Винаги мога да изчеткам коня ти, когато ни остане време.

— Ти си горда като сестра ми — измърмори намръщена Авиенда. Какво искаше да каже с това? — И при това имаш добро

чувство за хумор. — Сякаш говореше на себе си. — И не се държа глупаво с Ранд и Елейн, както щяха да направят повечето влагоземски жени. Напомняш ми за... — Въздъхна и придърпа шала на раменете си. — Знам къде можем да намерим малко уускай. Когато се напиеш толкова, че да не можеш да мислиш, тогава... Зяпна към дъното на коридора, закова на място и изръмжа: — Не! Все още не!

Към тях от дъното на коридора идваше призрак, при чиято поява Мин зяпна, загубила ума и дума. Ужасът изтласка усещането за Ранд. От кратките описания знаеше, че капитан-генералът на гвардията на Елейн е жена и при това Стражник на Елейн от глава до пети, но нищо повече. Тази жена имаше дебела и много интересно оплетена златиста плитка, праметната през рамото над късото ѝ червено палто с бяла яка, а широките крачоли на панталоните ѝ бяха затъкнати в ботушите, с токове, високи като на Мин. Около нея танцуваха многоцветни ореоли и бляскаха образи — повече, отколкото Мин бе виждала около когото и да било, като че ли хиляди, сипеха се един през друг. Стражникът и капитан-генерал на Елейн... залитна... малко, сякаш се беше справила с порядъчно количество уускай. Слугите, които я забелязаха, тутакси решиха, че ги чака спешна работа в съвсем друга част на двореца, и оставиха трите съвсем сами в коридора. Жената като че ли не забеляза Мин и Авиенда, докато почти не се сблъска с тях.

— Помогнала си ѝ в тази проклетия, нали? — изръмжа тя ѝ стъклените ѝ като сини мъниста очи се заковаха на Авиенда. — Първо, проклетницата му проклета изчезна от главата ми, а след това... — Жената потрепера, видимо се овладя, но едва дишаше. Краката ѝ като че ли отказваха да я държат права. Облиза устни, преглътна и продължи ядосано: — Огън да я гори дано, не мога да се съсредоточа достатъчно да го избия от главата си! Да ти кажа, само ако прави това, което мисля че прави, ще ѝ размета гадженцето, дето си прави гъди-гъди с него, из целия проклет палат, а после така ще я насиня, проклетницата, че няма да може да седи цял месец — а и теб с нея! — вилняк ще намеря, ако трябва, но мисли му!

— Моята първосестра е пораснала жена, Биргит Трахелион — отвърна ѝ свирепо Авиенда. Но въпреки тона беше свиляла рамене и не смееше да погледне другата жена в очите. — Трябва да престанеш да се държиш с нас като с деца!

— Когато почне да се държи като скапана възрастна, и аз ще почна да се държа скапано добре с нея, но няма никакво право да прави това, не и в скапаната ми глава. Няма! Не и в моята!... — Изведнъж замъглените очи на Биргит се опулиха. Устата на златокосата жена зяпна и тя щеше да падне, ако Мин и Авиенда не я задържаха под мишниците.

Тя затвори очи, изхлипа и после проплака:

— Два месеца! — Дръпна се от тях, изправи се и изгледа Авиенда със сините си очи, чисти като вода и студени като лед. — Заслони ми я и ще ти опростя дела. — Навъсеният и възмутен поглед на Авиенда леко се плъзна покрай нея.

— Ти си Биргит Сребролъката! — промълви Мин. Беше сигурна в това още преди Авиенда да спомене името ѝ. Нищо чудно, че айилката се държеше така, сякаш се боеше, че тези заплахи ще бъдат изпълнени тук и веднага. Биргит Сребролъката! — Видях те при Фалме!

Биргит настръхна и се огледа стреснато. Отпусна се чак след като се увери, че са сами. Малко. Изгледа Мин от главата до петите.

— Каквото и да си видяла, Сребролъката е мъртва — каза ѝ грубо. — Сега съм Биргит Трахелион, нищо повече. — Устните ѝ се изкривиха кисело. — Скапаната лейди Биргит Трахелион, с ваше скапано позволение. Коч по гъза да цуна на Майчин ден, ако мога да направя нещо повече. А ти коя ще да си, когато си седиш у дома? Винаги ли си показваш проклетите крака като скапана танцьорка с пера?

— Аз съм Мин Фаршоу — отвърна Мин. Това ли беше Биргит Сребролъката, героинята на сто легенди? Тази жена с мръсната уста? И какво искаше да каже с това, че Сребролъката е мъртва? Та нали стоеше пред очите ѝ! Отгоре на всичко онази лавина от образи и аури се сипеше около нея толкова бързо, че не можеше ясно да ти отличи, но беше сигурна, че означават повече приключения, отколкото една жена може да преживее в един живот. Странно, някои от тях бяха свързани с един грозен мъж, който беше по-стар от нея, а други — с грозен мъж, по-млад от нея, но незнайно как Мин разбра, че мъжът е един и същ. Легенда или не, но тази надменност я подразни безкрайно. — Елейн, Авиенда и аз току-що си обвързахме Стражник — заяви тя, без да мисли. — И ако Елейн е решила да го отпразнува малко, ами по-

добре премисли дали да нахлуеш при тях, иначе на теб ще ти стане трудно да сядаш на задника си.

Това бе достатъчно, за да усети отново Ранд. Бушуващата пещ още си беше там, ни най-малко не беше угаснала, но слава на Светлината, той повече не... Кръв нахлу в бузите ѝ. Толкова често бе лягал в прегръдките ѝ, дъхът им беше секвал, вплетени един в друг в леглото, но сегашното наистина приличаше на надничане през ключалката!

— Него? — каза тихо Биргит. — Майчино мляко в чаша да пия дано! Да беше се влюбила по-добре в някой джебчия или конекрадец, но не, трябваше точно него да си избере, глупачката скапана. Според това, което видях на онова място, дето го спомена, мъжленцето е толкова хубаво, че не става за жена. Все едно, трябва да престане.

— Нямаш право! — настоя намусено Авиенда и Биргит си придаде търпелив израз. Изопнато търпение, но търпение.

— Може да се държи прилично като талмурска девственица, освен когато се наложи да си опре главата на дръвника, но май ще ѝ се изпари куража да го вкара в правия път и дори да направи каквото направи преди малко, пак ще забрави и ще се върне в главата ми. Проклетата да съм, ако мога да го понеса отново! — Надигна се, явно готова да тръгне и да се разправи с Елейн.

— Приеми го като шегата — каза ѝ умоляващо Авиенда. Умоляващо! — Все едно, че ти е изиграла една шегата, нищо повече. — Свитите устни на Биргит показаха какво мисли по въпроса с шегата.

— Има една хитрина, която Елейн ми каза — бързо заговори Мин, хванала Биргит за ръкава. — С мен не се получи, но може би... — За нещастие, щом обясни...

— Още си е там — каза мрачно Биргит след малко. — Махни се от пътя ми, Мин Фаршоу — тя дръпна ръката си, — или...

— Уускай! — отчаяно надигна глас Авиенда и чак закърши ръце! — Знаем къде има уускай! Като се напиеш!... Моля те, Биргит! Аз... ще ти се закълна да ти се подчинявам като чирачка на майсторка, но моля те, не я прекъсвай! Недей да я засрамваш така!

— Уускай ли? — замислено отвърна Биргит и потри брадичката си. — Това да не е нещо като ракия? Хм. Мисля, че момиченцето сега се изчервява. Повечето пъти се държи превзето. Шегичка, казваш? — Изведнъж Биргит се ухили и разтвори сърдечно ръце. — Я ме заведи

при този твой уускай, Авиенда. Не ви знам вас двете, но аз така ще се напия... е... докато си махна дрехите и затанцувам гола на масата. Нито капка повече.

Мин нищо не разбра. Не разбра и защо Авиенда зяпна Биргит и изведнъж се разсмя на „тази чудесна шега“, но беше сигурна, че се досеща защо Елейн се изчервява, ако наистина беше така. Онази стегната топка от чувства отново се превърна в бушуваща пещ.

— Ще го намерим ли най-после този ваш уускай? — проплака тя. — Аз самата искам да се напия като удавена мишка, и то по-скоро!

Когато на другата заран Елейн се събуди, спалнята беше леденостудена, над Кемлин се сипеше лек сняг, а Ранд си бе отишъл. Имаше го, но само в главата ѝ. И това щеше да стигне. Тя се усмихна замислено. Поне засега щеше да ѝ стигне. Протегна се лениво под завивките и си спомни за безразсъдното си увлечение снощи... и по-голямата част от деня също! Трудно ѝ бе да повярва, че е била тя самата!... и смяташе, че би трябвало да се изчерви като слънцето! А ѝ се искаше отново да се отдаде на безразсъдството с Ранд и не смяташе, че ще може отново да се изчерви някога. Не и за всичко, свързано с него.

А най-хубавото беше, че той ѝ бе оставил подарък. Когато се събуди, видя на възглавницата до главата си разцъфнала златна лилия, с капчици роса по листчетата на цвета. Изобщо не можеше да си представи откъде е намерил лилията през зима. Но изтъка Опазванията сплит около нея и я постави на нощната масичка, където щеше да я вижда всяка заран, щом се събуди. Вътъка го бе научила от Могедиен, но щеше да съхрани цвета свеж завинаги, капчиците роса никога нямаше да се изпарят — като вечен спомен за мъжа, който ѝ бе обрекъл сърцето си.

Утрото ѝ започна с вестта, че през нощта Аливия е изчезнала — сериозен проблем, предизвикал вълнение сред Родството. Чак когато Зайда се появи крайно изнервена, защото Нинив не била дошла за урока с Ата-ан Миере, Елейн научи, че Нинив и Лан също така са изчезнали от двореца и никой не знае кога и как, нито накъде са заминали. А много по-късно разбра, че от колекцията ангреали и терангреали, които бяха донесли от Ебу Дар, липсват най-могъщият от

трите ангреала и освен това още няколко предмета. Някои от тях, Елейн беше сигурна, бяха предназначени за жена, която очаква всеки момент да бъде нападната с Единствената сила. Поради което бележницата, набързо надраскана от Нинив и оставена за нея при останалите неща, звучеше още по-обезпокоително.

ГЛАВА 13

ЧУДЕСНА НОВИНА

Слънчевата стая на Слънчевия палат беше студена въпреки працящите огньовете в камините, дебелите килими и наклонения стъклен покрив, който пропускаше ярката светлина на утрото там, където снегът, задържащ се по тънките рамки на стъклата, не я скриваше, но беше подходяща за приеми. Кацуан бе преценила, че е най-добре да не присвоява тронната зала. Дотук лорд Добрайн кротуваше за това, че е задържала Каралайн Дамодред и Дарлин Сиснера — не можеше да измисли по-подходящ начин да им попречи да продължават с пакостите си от това да ги държи здраво, — но Добрайн можеше да вдигне излишна врява, ако започнеше да го притиска повече от допустимото. Беше твърде близък с момчето, за да прекалява с натиска си, и беше верен на клетвата си. Погледнеше ли назад в дългия си живот, Кацуан можеше да види и да си спомни провали, за някои от които бе съжалявала горчиво, и грешки, стрували живота на много хора, но тук не можеше да си позволи грешки и провали. Особено провали. Светлина, как ѝ се искаше да ухапе някого!

— Настоявам да ми се върне Ветроловката, Айез Седай!

Харайн дин Тогара, цялата в зелен брокат, седеше вкочанена пред Кацуан, стиснала възмутено пълните си устни. Въпреки липсата на бръчки по лицето, сребро беше прошарило черната ѝ коса. Надзорница на вълните на своя клан от десет години, дълго преди това тя бе командвала голям кораб. Нейната Надзорница на платната, Дера дин Селаан, по-млада и цялата в синьо, седеше на стол, грижливо поставен на една стъпка по-назад, съгласно техните представи за приличие. Двечките можеха да минат за много мрачни изваяния на образа на гнева, а чуждоземските им накити някак усилваха ефекта. Дори не извърнаха очи към Ибин, когато той им се поклонил и им предложи на поднос сребърни бокали с горещо подправено вино.

Момчето, изглежда, не знаеше какво да направи, след като двете не приеха нищо. Начумери се разколебан и остана с превит гръб,

докато Дайгиан не го дръпна за червеното палто и не го отведе — усмихнат забавен папагал в тъмносини дрехи с бели ленти. По-слабичък момък от първия, с голям нос и големи очи, не можеше да се нарече чаровен, камо ли хубав, но тя много си държеше на него. Момчетата седнаха едно до друго на пейката с възглавнички край едната камина и се заиграха на котешка люлка.

— Вашата сестра ни помага да разберем какво точно се е случило в онзи нещастен ден — каза спокойно и малко разсеяно Кацуан. Отпи глътка от подправеното си вино и зачака, без да я притеснява дали ще забележат досадата ѝ. Колкото и да роптаеше Добрайн, че било невъзможно да се изпълнят условията на тази невероятна сделка, която Рафела и Мерана бяха сключили от името на момченцето ал-Тор, все пак можеше сам да се оправи с дамите от Морския народ. Тя самата не можеше да им задели и половината си мисъл. Толкова по-добре за тях, навярно. Съсредоточеше ли се повечко върху Ата-ан Миере, много трудно щеше да се сдържи да не ги смачка като хапливчета, въпреки че не те бяха истинският източник на раздразнението ѝ.

Пред камината от другата страна на стаята, срещу Дайган и Ибин, се бяха подредили пет Сестри. Несуне беше разтворила дебел том в дървен обков върху стойката за четене пред стола си. Също като другите, носеше скромна вълнена рокля, по-подходяща за търговка, отколкото за Айез Седай. И да съжаляваха някои за липсата на коприна или на пари, с които да си я купят, не го показваха външно. Сарийн с тънките плитчици взеше права на гергефа си и иглата ѝ оформяше тънкото венчелистче на поредния цвят сред поле от цветенца. Ериан и Белдеин си играеха на камъчета, наблюдавани от Елза, която чакаше ред да подхване победителката. Ако се съдеше отстрани, всички се наслаждаваха на един безгрижен предобед, без да ги е еня за нищо, което става по широкия свят. Сигурно знаеха, че са тук, защото иска да ги проучи. Защо се бяха заклели във вярност на момченцето ал-Тор? Кируна и другите поне бяха решили да се закълнат в негово присъствие. Склонна беше да признае, че никой не би могъл да устои на влиянието на един тавирен, щом ти въздейства. Но тези петте бяха понесли тежко наказание за това, че го бяха отвлекли, и бяха стигнали до решението да му предложат клетвите си преди да ги заведат пред него. В началото Кацуан прояви склонност да приеме различните им

обяснения, но през последните няколко дни тази склонност се беше разклатила здраво. Обезпокоително здраво.

— Моята Ветроловка не е подвластна вам, Айез Седай — рязко заяви Харайн, отхвърляйки с тона си кръвната връзка. — Шалон трябва и ще ми бъде върната веднага. — Дера кимна отсечено в съгласие, а Кацуан помисли, че щеше да направи същото, ако Харайн ѝ заповядаше да скочи от някоя скала. В йерархията на Ата-ан Миере Дера стоеше много под Харайн. И с това почти се изчерпваха знанията на Кацуан за тях. Морския народ можеха да се окажат полезни или не, но във всеки случай тя не можеше да измисли начин да ги подхване поизтънко.

— Това е айезседайско разследване — отвърна тя учтиво. — Трябва да спазим закона на Кулата. — Доста свободно тълкуване, естествено. Винаги бе споделяла убеждението, че духът на закона е далеч по-важен от буквата.

Харайн настръхна като усойница и взе отново да изрежда дългия списък с права и много твърди настоявания, но Кацуан продължи да я слуша с половин ухо.

Донякъде можеше да разбере Ериан, бледокожата и чернокоса илианка, която настояваше яростно, че е длъжна да е край момчето, когато започне Последната битка. Както и Бендеин, толкова нова с шала, че все още не беше добила безвремието, а така решена да е всичко, което една Зелена е длъжна да бъде. Също и Елза, андорката с миловидното личице, чиито очи почти засияваха, щом заговореше, че трябва да се погрижи той да доживее до схватката си с Тъмния. Пак Зелена и при това по-готова за предстоящото от мнозина от тяхната Аджа. Колкото до Несуне, приведена над книгата, тя приличаше на черна птица, оглеждаща червей. Кафява беше и готова да влезе в сандък с жив скорпион, ако реши да го изследва. Сарийн беше достатъчно глупава, за да се стряска всеки път, когато някой я наречеше хубава, да не говорим за „смайващо хубава“, но Бялата държеше настоятелно на хладната точност на своята логика: ал-Тор е Преродения Дракон и съвсем логично било тя да е длъжна да го следва. Разпалени обяснения, идиотски основания, но тя можеше да ги приеме, ако не бяха другите.

Вратата се отвори и влязоха Верин и Сорилея. Сбръчканата белокоса айилка подаде нещо дребно на Верин и Кафявата го пхна в

кесията на колана си. Верин носеше на семплата си вълнена рокля с бронзов цвят брошка с форма на цвете — първия накит, който Кацуан бе виждала по нея, ако се изключеше пръстенът с Великата змия.

— Това ще ти помогне да заспиш — каза Сорилея, — но помни: само три капки във вода или две във вино. Капнеш ли повече, може да спиш още цял ден или повече. Но ако прекалиш, няма да се събудиш. Липсва му вкус, който да те предупреди, тъй че внимавай.

Значи и Верин имаше проблеми със спането. Кацуан не помнеше една нощ да се е напивала като хората, откакто момченцето избяга от Слънчевия палат. Ако не си отдъхнеше скоро, като нищо щеше да ухапе някого. Несуне и останалите изгледаха неспокойно Сорилея. Момчето ги беше направило чирачки на Мъдрите и те скоро разбраха, че айилките взимат това твърде на сериозно. Само да щракнеше Сорилея с кокалестите си пръсти — и край на сутрешното им безделие.

Харайн се приведе напред в стола си и рязко оципа Кацуан по бузата!

— Не ме слушаш — грубо каза тя. Лицето ѝ бе гръмотевично, а и това на Надзорницата на платната вещаеше буря. — Ще ме слушаш!

Кацуан събра длани и я изгледа над връхчетата на пръстите си. Не. Нямах да обръща Надзорницата на вълните с главата надолу тук и веднага. Нямах да я отпраща разплакана в покоите ѝ. Щеше да прояви цялата дипломатичност, на която държеше Койрен. Обмисли набързо всичко, което беше чула.

— Ти говориш от името на Надзорницата на корабите на Ата-ан Миере, с цялата нейна власт, която е по-голяма, отколкото мога да си представя — кротко заговори Кацуан. — Ако твоята Ветроловка не ти бъде върната до един час, ще се погрижиш Корамуур да ме накаже сурово. Искаш да получиш официално извинение за задържането на своята Ветроловка. И настояваш да накарам лорд Добрайн да ви отстъпи незабавно земята, обещана ви от Корамуур. Вярвам, че това изчерпва най-същественото. — Освен частта, че щяла да нареди да я набият с камшик!

— Хубаво — рече Харайн, вече уверена, че командва положението. С гадно самодоволна усмивчица. — И ще се научиш да...

— Пет пари не давам за вашия Корамуур — продължи Кацуан все така кротко. Виж, за Преродения Дракон бе готова да даде всичките пари на света, но не и за техния Корамуур. Тонът ѝ не се измени и на косъм. — И ако отново ме докоснеш без позволение, ще наредя да те съблекат, да те завържат и да те отнесат в покоите ти в чувал. — Какво пък, дипломатичността не беше най-силната ѝ страна. — Ако не престанеш да ми вадиш душата за сестра си... мога наистина да се ядосам. — Стана, без да обръща внимание на възмутеното пухтене и ръмжене на жената от Морския народ, и повиши глас, за да я чуят в другия край на стаята: — Сарийн!

Стройната тарабонка мигом остави гергефа, извъртя се като вихрушка, мънистата по плитчиците ѝ звъннаха, тя изприпка до Кацуан и още в движение просна по пода в дълбок реверанс полите на тъмносивата си рокля. Мъдрите трябваше да ги приучат да подскочат, когато им заговори Мъдра, но пред нея подскачаха неволно и не само заради традицията. Имаше си все пак някои предимства в това да си легенда, особено ако си непредсказуема легенда.

— Придружи тези двете до стаите им — заповяда Кацуан. — Искат да отдъхнат и поразмислят на тема учтивост. Осигури им го. И ако кажат само една неучтивва дума, напляскай ги и двете. Но гледай да е по-дипломатично.

Сарийн се сепна и отвори уста, като че ли да възрази на нелогичната заповед, но само един бърз поглед към лицето на Кацуан и тя бързо се извърна към двете Ата-ан Миере и ги подкани с жест да стават.

Харайн скочи и мургавото ѝ лице се свъси. Но преди и дума да изрече от своята безспорно яростна тирада, Дера я докосна по рамото, приведе се и зашепна на ухото с тежката халка зад свитата си длан, покрита с черни татуировки. Не се разбра какво ѝ каза Надзорницата на платната, но Харайн затвори уста. Изражението ѝ ни най-малко не омекна, но се озърна към Сестрите в другия край на слънчевата стая и след миг махна сдържано с ръка на Сарийн да ги поведе. Харайн се направи, че сама е решила да напусне, но Дера запристъпва плътно след нея, все едно че я подкара като овца, озъртайки се неспокойно през рамо.

Кацуан почти съжали за фриволната си заповед. Сарийн щеше да я изпълни буквално. Жените на Морския народ ѝ действаха като

дразнител, при това — безполезен дотук дразнител. Дразнителят трябваше да се премахне, за да може да се съсредоточи върху главното, а ако измислеше за какво да ги използва, то сечивата щяха да се нагодят така или иначе. Много им беше ядосана, за да разсъждава сега как точно да стане това, а и можеше да го отложи за по-късно. Не, ядосана беше на момченцето, а все още не можеше да го спипа в ръцете си.

Сориля се окашля високо и извърна навъсения си поглед от излизащите Сарийн и Ата-ан Миере към Сестрите, струпани в другия край на стаята. Намести шала на раменете си и гривните по китките ѝ издрънчаха. Още една жена, която не беше в най-добро настроение тази заран. Морския народ имаха много странно мнение за „айилските диваци“ — въпреки че не беше много по-странно от представите на самата Кацуан, преди да опознае Сориля — и Мъдрата никак не ги харесваше.

Кацуан тръгна да я посрещне с усмивка. Жена като Сориля не можеш да накараш сама да ти дойде на крака. Всички мислеха, че са приятелки — което тепърва можеше и да стане, установи тя с изненада — но никоя не знаеше за тайния им съюз. Ибин се появи с подноса и сякаш се успокои, щом тя постави недопития си бокал на него.

— Снощи — заговори Сориля, след като момчето с червеното палто се върна при Дайгиан — Чизайн Нурбая помоли да служи на Кар-а-карн. — Гласът ѝ бе изпълнен с неодобрение. — Още преди да съмне, за същото помоли Джанайн Павлара, после Инина Даренхолд, след нея — и Вайел Камса. Не бяха оставени да говорят помежду си. Не е възможно да са се наговорили. Приех молбите им.

Кацуан изпъшка и измърмори замислено:

— Предполагам, че сте ги накарали да си отслужат изкуплението. — Деветнадесет Сестри държаха пленени в айилския стан. Цели деветнадесет Сестри, пратени от онази глупачка Елайда да заловят момчето, и сега всички се бяха заклели да го следват! Най-лоша бе последната част. — Какво е могло да накара Червени сестри да се закълнат във вярност пред мъж, способен да прелива?

Верин отвори уста да сподели съображенията си, но млъкна пред айилката. Странно, Верин се беше приспособила към принудителното си чирачество като чапла към блатната тръстика. Повечето ѝ време минаваше в айилския стан, отколкото извън него.

— Не е изкупление, Кацуан Мелайдрин. — Сорилея махна пренебрежително с костеливата си ръка и златните и костени гривни отново дръннаха. — Те се стараят да изпълнят тох, който е неизпълним. И преди всичко толкова глупав, колкото и нашето хрумване да ги наречем да-цанг, но е възможно да постигнат някакво изкупление, ако много се постараят — отстъпи с неохота тя. Чувствата, които Сорилея изпитваше към деветнадесетте Сестри, бяха по-силни от обикновената неприязън. — Във всеки случай ще ги научим на доста неща, които трябва да усвоят. — Тази жена, изглежда, беше убедена, че всички Айез Седай рано или късно трябва да чиракуват при Мъдрите.

— Надявам се, че ще продължите да ги държите изкъсо — каза Кацуан. — Особено последните четири. — Беше съвсем сигурна, че ще спазят тъпата си клетва, макар и не винаги по начин, който ще се хареса на момчето, но винаги съществуваше възможността една или две от тях да са Черна Аджа. Някога си бе въобразила, че ще изкорени Черните, но пляката ѝ се изплъзна между пръстите като дим — най-горчивия ѝ провал в живота, освен ако и сега не успееше да разбере какво замисля братовчедът на Каралайн Дамодред в Граничните земи, а да го научи с години по-късно от момента, в който бедата може да се предотврати. Ала сега дори Черната Аджа я отклоняваше от най-главното.

— Чирачките винаги се държат изкъсо — отвърна сбръчканата айилка. — Май трябва да напомня на тия тук, че трябва да са много благодарни, дето сме ги оставили да безделничат като някои вождове на кланове.

Останалите четири Сестри при камината чинно се изправиха, заприклякаха в дълбоки реверанси, щом старицата се приближи към тях, и кротко заслушаха това, което им заговори с тих глас и с много размахване на пръста. Сорилея, изглежда, смяташе, че има още много, на което трябва да се учат, но те вече се бяха научили, че айезседайският шал не предлага никаква защита за чирачката на една Мъдра. Тох твърде много приличаше на самонаказание за Кацуан.

— Тя е... страхотна — промълви Верин. — Много се радвам, че е на наша страна. Стига да е.

Кацуан я изгледа рязко.

— Приличаш на жена, която има да каже нещо, но не иска да го каже. За Сорилея ли е?

Този съюз бе доста смътно определен. Приятелство или не, можеше да се окаже, че двете с Мъдрата преследват различни цели.

— Не — въздъхна ниската пълничка жена. Въпреки широкото ѝ лице, когато килнеше глава на една страна заприличваше на охранен врабец. — Знам, че не е моя работа, Кацуан, но Бера и Кируна не стигнаха доникъде с гостенките си, затова си позволих да поговоря мъничко с Шалон. След едно много нежно изтезанийце тя издаде цялата история, а Айлил потвърди всичко, след като се увери, че вече го знам. Скоро след като Морския народ пристигнали тук, Айлил се сближила с Шалон с надеждата да научи какво искат или очакват от младия ал-Тор. На свой ред Шалон също искала да научи каквото може за него, както и за положението тук. Това довело до чести събирания, които довели до приятелство помежду им, което пък довело до интимност. Гушкат се двете в кревата, предполагам повече заради самотата си, отколкото от нещо друго. Във всеки случай тъкмо това са криели — не толкова душенето, колкото гушкането.

— Търпели са толкова дни изтезания, за да скрият това? — рече невярващо Кацуан. Бера и Кируна ги бяха докарвали до вой! Очите на Верин примигаха с едва скрита насмешка.

— Кайриенките са свенливи и благопристойни поне пред хората, Кацуан. Зад пердетата може да я карат като зайците, но няма да признаят, че са пипнали мъжа си, ако някой може да ги подслуша! А и Морския народ са почти толкова превзети. Шалон поне е венчана за мъж, който служи някъде далече, а да нарушиш брачната си клетва при тях е сериозно престъпление. Изглежда, го смятат за нарушение на корабната дисциплина. Ако сестра ѝ го научи, Шалон ще стане... „Ветроловка на гребна лодка“, мисля, че точно това ѝ бяха думите.

Кацуан поклати глава и побърза да хване косата си, с шепи, за да не изпадат накитите ѝ. Когато намериха двете жени след нападението над палата, завързани и със запушени уста под леглото на Айлил, тя бе заподозряла, че знаят за нападението повече, отколкото признават. А след като отказаха да обяснят защо са се срещали тайно, напълно се убеди. Дори че вероятно и те са замесени по някакъв начин, макар че атаката явно беше дело на някой Аша'ман ренегат. Най-малкото — предполагаем ренегат. И какво? Толкова време и

усилия, похабени напразно. Или може би не толкова напразно, след като двете така отчаяно искаха работата да остане скрита.

— Върни лейди Айлил в покоите ѝ с извинение за това, което се наложи да изтърпи, Верин. Увери я... но с много тънък... намек, че интимната им тайна ще се опази. И ѝ намекни много... дебело... че вероятно ще поиска да ме държи в течение на всичко, което разбере за брат си. — Изнудването не беше любимият ѝ инструмент, но уви, вече го бе приложила над тримата ашамани, а Торам Риатин все още можеше да създаде неприятности, въпреки че бунтът му като че ли се изпари яко дим. Всъщност тя малко се интересуваше кой точно седи на Слънчевия трон, но коварствата и заговорите на хора, за които троновите са нещо важно, често се замесваха в далеч по-важни неща.

Верин се усмихна, закима и кокът ѝ заподскача.

— О да, струва ми се, че това ще подейства много добре. Особено след като толкова силно мрази брат си. Същото и за Шалон, предполагам? Само че от нея ще искаш да чуеш за това, което става при Ата-ан Миере? Не съм сигурна до каква степен ще е склонна да предаде Харайн, все едно какви ще са последствията за нея.

— Ще предаде това, което аз поискам да предаде — мрачно отвърна Кацуан. — Нея задръж до утре следобед.

Не биваше да се позволи на Харайн и за миг да си помисли, че настояванията ѝ се изпълняват. Морският народ беше поредният инструмент, който да се използва над момчето, нищо повече. На всеки и на всичко трябваше да се гледа само в тази светлина.

Зад Верин, Корел се шмугна на пръсти в стаята и много грижливо притвори вратата, сякаш държеше да не обезпокои никого. Не беше съвсем в стила ѝ. Слаба и с момчешки стегнато тяло, с гъсти черни вежди и буйна, лъскава черна коса до кръста, която ѝ придаваше дивашки вид все едно колко спретнато се носеше, Жълтата обикновено нахлуваше в стаята със смях. Сега тя отри вирнатото си носле и погледна колебливо към Кацуан, без обичайния блясък в сините си очи.

Кацуан ѝ махна безцеремонно да се приближи и Корел вдиша дълбоко и запристъпва по килимите, стиснала с две ръце полите на роклята с жълтите ивици. Мерна с очи Сестрите, струпани около Сорилея в единия край на стаята, и Дайгиан, който си играеше на

котешка люлка с Ибин в другия край, след което заговори с тих глас, пропит с напевния акцент на Муранди.

— Нося ти най-чудесната новина, Кацуан. — Прозвуча така, сякаш не беше много сигурна колко е чудесна новината. — Знам, че се разпореди да не оставям без работа Деймир тук в палата, но той настоя да прегледа Сестрите, които още са в айилския стан. Въпреки кроткия си нрав, той става много настоятелен, когато си науми нещо, и е толкова сигурен, че всичко може да се Цери, колкото че слънцето изгрява от изток. И, хм, не може да се отрече, че успя да Изцери Иргайн. Кацуан, тя все едно че никога не е била... — Замлъкна, неспособна да изрече думата, но тя увисна във въздуха. „Усмирена.“

— Чудесна новина — каза Кацуан. Така си беше. Всяка Сестра някъде дълбоко в естеството си носеше страха, че може да бъде отрязана от Силата. А ето че бе открит начин да се Цери неизцеримото. И то от мъж. Сълзи щяха да се леят и обвинения да се сипят, преди и с това да се приключи. Все едно, въпреки че всяка Сестра, която чуеше, щеше да го сметне за разтърсващо света откритие — и то в много отношения. От мъж! — за самата нея то беше като буря в чаша чай в сравнение с Ранд ал-Тор. — Предполагам, че и тя предлага да я набият като другите?

— Няма да ѝ се наложи — разсеяно отвърна Верин. Оглеждаше намусено петното мастило на пръста си, но като че ли виждаше нещо под него. — Мъдрите явно са решили, че Ранд е наказал нея и другите две достатъчно, когато той... направи каквото направи. Докато с останалите се отнасяха като с жалки твари, за тези трите се грижеха на всяка цена да останат живи. Чух да си говорят, че трябвало да намерят съпруг за Ронайле.

— Иргайн знае всичко за клетвите, положени от другите. — В гласа на Корел зазвучаха нотки на удивление. — Взе да оплаква загубата на своите Стражници веднага щом Деймир приключи с нея, но и тя е готова да се закълне. Работата е там, че Деймир иска да опита и със Сашал и Ронайле. — Изненадващо тя изправи рамене, едва ли не готова да прояви непокорство. То си ѝ беше присъщо като на всяка Жълта, но тя никога не забравяше мястото си пред Кацуан. — Не виждам причина една Сестра да бъде оставена в това състояние, след като съществува изход, Кацуан. Искам да позволим на Деймир да го опита и с тях.

— Разбира се, Корел. — Настойчивостта на Деймир, изглежда, се бе просмукала и в нея. Кацуан беше готова да го изтърпи, стига да не стигнеше твърде далече. Беше започнала да събира около себе си Сестри, на които може да се разчита — тези тук, както и други — още в деня, в който чу за странните събития в Шиенар — очите и ушите ѝ следяха с години много внимателно Сюан Санче и Моарейн Дамодред, без да научат дотогава нищо полезно — но това, че разчиташе на тях, не означаваше, че смята да им позволи да я подкарат, както те си знаят. Твърде висок беше залогът. Но и не можеше да остави така една Сестра.

Вратата се отвори с трясък и вътре на бегом нахлу Джаар — сребърните звънчета по краищата на черните му плитчици звъняха. Всички глави се извърнаха да погледнат младежа в добре скроеното синьо палто, което Мерайз му бе избрала — дори Сорилея и Сарийн го зяпнаха, — но думите, които се заизливаха на порой от устата му, заглушиха всяка мисъл колко красиво е мургавото му лице.

— Аланна е в несвяст, Кацуан. Припаднала е току-що в коридора. Мерайз я е отнесла в една спалня и ме прати да ви повикам.

Надмогвайки стъписаните им възклицания, Кацуан подбра със себе си Корел и Сорилея — точно сега не можеше да я остави зад гърба си — и нареди на Джаар да ги води. Верин също тръгна и Кацуан не я спря. Верин умееше да забелязва неща, които убягваха на други.

Слугите в черните ливреи нямаха представа кой и какъв е Джаар, но живо заотстъпваха встрани от пътя на Кацуан и тя ги подминаваше бързо. Щеше да го подкани да закрачат още по-бързо, но ако се разбързаше още малко, трябваше да затича. Преди да стигнат много далече, на пътя ѝ излезе и се поклони нисък мъж с гладко обръсната над челото глава, в тъмно палто с хоризонтални цветни ивици отпред на гърдите. Наложил ѝ се да спре.

— Милостта на Светлината да ви закриля, Кацуан Седай — каза той. — Простете ми, че ви безпокоя, когато сте толкова забързана, но прецених, че съм длъжен да ви съобщя, че лейди Каралайн и върховният лорд Дарлин вече не са в палата на лейди Арилин. Пътуват с кораб за Тийр. Извън обсега ви този път, боя се.

— Ще се изненадате колко много неща са в обсега ми, лорд Добрайн — хладно му отвърна тя. Трябваше поне една Сестра да

остави в палата на Арилин, но беше сигурна, че двамата са ѝ в ръцете. — Смятате ли, че е разумно? — Не се съмняваше, че е негово дело, макар че едва ли щеше да му стигне кураж да си го признае. Нищо чудно, че не беше я тормозил с тях.

Но хладният ѝ тон не го впечатли. И той я изненада.

— Върховният лорд Дарлин ще става Стюард на лорд Дракона в Тийр и наистина ми се стори разумно да отпратя лейди Каралайн извън столицата. Тя се отметна с клетва от своя бунт и от претенциите си за Слънчевия трон, но други все още биха могли да я използват. Навярно, Кацуан Седай, беше неразумно да ги оставите под надзора на слугите. В името на Светлината, не бива да вините точно тях. Те можеха да се грижат за двама... гости... но не и да заменят моите ратници.

Джаар само дето на заподскача на място от нетърпение да продължат. Мерайз я стисна силно за ръката. Самата Кацуан гореше от безпокойство и искаше миг по-скоро да стигнат при Аланна.

— Дано да сте на същото мнение след година — рече тя, а Добрайн само се поклони.

Спалнята, в която бяха настанили Аланна, се оказа най-близката подръка. Не беше голяма и тъмната ламперия, по която толкова си падаха кайриенците, я правеше да изглежда още по-малка. След като влязоха всички, изглеждаше съвсем препълнена. Мерайз щракна с пръсти, посочи и Джаар се оттегли в един от ъглите, но от това не стана по-широко.

Аланна лежеше на леглото със затворени очи, а Стражникът ѝ Ивон бе коленичил до леглото и разтриваше китката ѝ.

— Сякаш се бои да се събуди — промълви високият слаб мъж. — Доколкото разбирам, нищо лошо не ѝ се е случило, просто се бои.

Корел го избута настрана, за да може да обхване с длани лицето на Аланна. Сиянието на сайдар обкръжи Жълтата и тъканта на Цяра се слегна над Аланна, но дребничката Зелена дори не трепна. Корел се отдръпна и поклати глава.

— Дарбата ми в Церенето може и да е несравнима с твоята, Корел — каза сухо Мерайз, — но всичко опитах. — След толкова години тарабонският акцент все още силно се усещаше в говора ѝ. Кацуан разчиташе на нея може би повече, отколкото на всяка друга. — Сега какво ще правим, Кацуан?

Сориля се взря в проснатата на леглото жена безизразно, само устните ѝ се бяха стегнали на тънка резка, и Кацуан се зачуди дали не премисля съюза им. Верин също се взираше в Аланна и изглеждаше ужасена. Кацуан не бе допускала, че нещо на света би могло толкова да я изплаши. Но и самата тя изпита тръпка на ужас. Ако точно сега изгубеше връзката с момчето...

— Седим и чакаме да се събуди — отвърна спокойно Кацуан. Нищо друго не можеше да се направи. Нищичко.

* * *

— Къде е тя? — изръмжа Демандред, стиснал юмруци зад гърба си. Стоеше полуразкрячен и съзнаваше, че с осанката си господства над останалите. Както винаги. Все пак съжеляваше, че ги няма Семирага и Месаана. Съюзът им беше доста крехък — само едно простичко взаимно съгласие, че няма да въстават един срещу друг преди да отстранят останалите — но от толкова време се беше съхранил. С единните си действия бяха изкарали от равновесие противник след противник, мнозина смачкаха до смърт, че и оттатък. Но за Семирага беше трудно да присъства на тези срещи, а Месаана напоследък проявяваше боязън ли, що ли. Ако бе решила да сложи край на съюза... — Ал-Тор е забелязан в пет града, включително и в онова прокълнато място сред Пустошта, и в още дузина малки градчета и села, откакто онези слепи глупци... онези идиоти!... се провалиха в Кайриен. И това — само според донесенията, които получихме! Само Великия властелин сигурно знае какви вести още се търсят към нас къде на кон, къде на овца или каквото още там намерят тези диваци, за да пратят съобщение.

Този път Грендал бе избрала подредбата, защото бе пристигнала първа, и това го дразнеше. Видеостените създаваха впечатлението, че подът е обкръжен от гора, яркоцветни диви лозници и пърхаци из листите още по-цветни птиченца. Въздухът бе изпълнен със сладки ухания и птичи трели. Само сводът на Портала разваляше илюзията. Защо трябваше да им напомня за онова, което бе изгубено? Все едно да си направят мълниекопия или шо-крили с видеостените извън това място, така близо до Шайол Гул. Във всеки случай, доколкото

помнеше, тя винаги беше изпитвала неприязън към всичко, свързано с природата.

Осан'гар се навъси на „идиоти“ и „слепи глупци“, както можеше и да се очаква, но побърза да оглади простоватото сбръчкано лице, толкова различно от рожденото му. Под каквото име и да се наричаше във всяко свое прераждане, винаги знаеше на кого може да се опълчи и на кого — не.

— Въпрос на шанс — каза той кротко, макар че разтърка нервно длани. Стар навик. Беше облечен в одежди на владетел от този Век, в палто толкова натежало от златно вземо, че под него едва прозираше червеният плат, и обут в ботуши със златни ширити. А по шията и по китките му имаше толкова дантела, че бебе можеше да се повие с нея. Понятието „излишък“ за него беше непознато. Ако не бяха особените му дарби, никога нямаше да стане един от Избраните. Усетил какви ги вършат ръцете му, Осан'гар сграбчи високия бокал от куендияр от кръглата маса и вдиша дълбоко от аромата на тъмночервеното вино. — Въпрос на най-обикновени вероятности — промърмори той, стараяйки се гласът му да прозвучи безгрижно. — Следващия път или ще бъде убит, или пленен. Шансът не може да го закриля вечно.

— На голия шанс ли смяташ да разчиташ? — Аран'гар се беше изтегнала в едно дълго кресло като в ложе. Отправи смътна усмивка към Осан'гар и единият ѝ бос крак се изви в изящна дъга, така че цепката на яркочервените ѝ поли оголи бедрото. Всяко нейно дихание заплашваше да я изсипе от червения сатен, едва удържащ пълните ѝ гърди. Поведението ѝ съвсем се бе променило, откакто стана жена, но не и сърцевината на онова, което беше вложено в това женско тяло. Демандред ни най-малко не осъждаше плътските наслади, но някой ден неудържимата ѝ страст щеше да я погуби. Кое то вече я сполетя веднъж. Не че щеше да я оплаква, разбира се, ако следващият път се окажеше последен. — Ти отговаряше да бъде държан под око, Осан'гар — продължи тя сладно, галейки с език всяка сричка. — Ти и Демандред. — Осан'гар трепна и езикът му пробяга по пресъхналите устни, а тя се изсмя гърлено. — Моята грижа е да... — Тя натисна с палец в облегалката на креслото все едно, че смачква буболечка, и отново се изсмя.

— Струва ми се, че би трябвало да си по-обезпокоена, Аран'гар — промърмори Грендал над виното си. Криеше презрението толкова,

колкото почти прозрачната сребриста мъгла на нейния стрейд успяваше да скрие напращелите ѝ форми. — И не само ти, но и Осан'гар, и Демандред. И Моридин, където и да е сега. Навярно би трябвало да се боите не по-малко от провала на ал-Тор, отколкото от успеха му.

Аран'гар се засмя и хвана ръката на стоящата до нея жена, а зелените ѝ очи заискриха.

— И навярно би могла да ми обясниш по-добре какво имаш предвид, ако останем двете насаме?

Одеждите на Грендал станаха тъмно черни и попиха мъглата. Издърпа ръката си с досада, изруга и се отдръпна от креслото, а Аран'гар се изкиска.

— Какво искаш да кажеш? — пресече я рязко Осан'гар и се надигна от стола. Изправи се, наставнически стиснал широките си ревери, и заговори с педантично назидателен тон. — Преди всичко, скъпа Грендал, съмнявам се, че дори аз бих могъл да изобретя метод за премахване на сянката на Великия властелин от сайдин. Ал-Тор е примитивно същество. Каквото и да опита, то неизбежно ще се окаже недостатъчно, а аз поне не мога да повярвам, че е в състояние да си представи дори как да го започне. Все едно, ние ще му попречим да опита, защото така заповядва Великият властелин. Понятен ми е страхът от раздразнението на Великия властелин в случай, че се провалим, колкото и да е невероятно, но защо според теб трябва да изпитваме някакви особени страхове?

— Сляп както винаги и сух както винаги — промълви Грендал.

След като се съвзе от предизвикателството на Аран'гар, роклята ѝ отново се превърна в мъгла, само че този път — червена. Изглежда, не беше толкова спокойна, колкото се преструваше. А може би искаше да ги накара да повярват, че съдържа някакво вълнение. Ако се изключеше стрейдът, украсите по облеклото ѝ бяха от този Век — огнекапките в златистата ѝ коса, големият рубин, подскачащ между гърдите ѝ, красивите златни гривни по двете ѝ китки. И нещо много странно, за което Демандред се зачуди дали някой друг го е забелязал. Най-обикновено златно пръстенче на кутрето на лявата ѝ ръка. Простотата не беше черта, присъща на Грендал. — Ако младежът все пак по някакъв начин успее да премахне сянката, ами... Вие, които преливате сайдин, вече няма да се нуждаете от специалната закрила на

Великия властелин. Дали той... ще разчита... на вашата вярност тогава? — Усмихна се и отпи от виното си.

Осан'гар не се усмихна. Лицето му преbledня и той отри уста с опакото на ръката си. Аран'гар приседна вкочанена на ръба на креслото и престана да се прави на толкова сладна. Пръстите в скута ѝ се свиха като нокти на хищник и тя изгледа с гняв Грендал, готова да я стисне за гърлото.

Юмруците на Демандред се отпуснаха. Най-сетне всичко излезе наяве. Беше се надявал, че ал-Тор ще умре — или поне ще бъде пленен, ако първото не стане — още преди мисълта за това подозрение да го осени. По време на Войната за Силата над една дузина Избрани бяха загинали заради подозрението на Великия властелин.

— Великият властелин е напълно убеден, че всички сте му верни — обяви Моридин и закрачи енергично през стаята, сякаш беше самият Велик властелин на мрака. Често като че ли вярваше в това и момчешкото лице, което сега носеше, не променяше това. Но въпреки думите му лицето остана мрачно, а безукорно черното облекло отиваше на прозвището му — Смърт. — Няма защо да се тревожите, докато не престане да е напълно убеден. — Момичето, Циндейн, притича плътно след него — едрогърдото му среброкосо любимо зверче в червено и черно. По някаква причина Моридин си носеше един жив плъх на рамото, който душеше из въздуха с бялото си носле и черните му очички оглеждаха бдително стаята. А може би — без никаква причина. Това младежко лице не го правеше по-малко безумен.

— Защо ни повика тук? — настоя Демандред. — Толкова работа ме чака. Нямам време за празни приказки. — И неволно се поизправи на пръсти, за да не пада по-долу от другия.

— Месаана пак ли я няма? — каза вместо отговор Моридин. — Колко жалко. Трябваше да чуе това, което имам да кажа. — Хвана за опашката плъха на рамото си и загледа как зверчето маха безпомощно с крачетата във въздуха. Като че ли нищо не съществуваше за него освен този плъх. — Дребните, привидно незначителни неща могат да се окажат много съществени — промълви той. — Този плъх. Дали Айсам ще успее да издири и да убие онази, другата гадинка, Фейн. Дума, прошепната в погрешно ухо или не казана където трябва. Пеперуда вземе, че запърха с крилца на някой клон, а в другия край на света се

срутва планина. — Плъхът изведнъж се изви и се опита да впие зъбки в китката му. Той небрежно подхвърли гадинката във въздуха, изведнъж лумна пламък — нещо по-силно от пламък — и плъхът изчезна. Моридин се усмихна.

Демандред неволно потръпна. Това беше Вярната сила — не бе усетил нищо. През сините зеници на Моридин премина черно петънце, после второ: затекоха като безкраен низ едно след друго. Явно прибягваше изключително до Вярната сила след последния път, когато го видя да придобива толкова много саа толкова бързо. Самият Демандред никога не посягаше към Вярната сила, освен при нужда. При много голяма нужда. Разбира се, сега само Моридин разполагаше с тази привилегия, след като бе... помазан. Наистина трябваше да е обезумял, за да я използва така свободно. Опиат, към който се привиква по-силно, отколкото към сайдин. По-гибелен от отрова.

Моридин прекоси пъстрия под и сложи ръка на рамото на Осан'гар. Саа правеха усмивката му още по-злокобна. По-ниският мъж преглътна и отвърна с плаха усмивка.

— Хубаво е, че никога не си помислял как да премахнеш сянката на Великия властелин — тихо каза Моридин. Колко беше стоял отвън? Усмивката на Осан'гар се сгърчи още по-болезнено. — Ал-Тор не е толкова благоразумен като теб. Кажим им, Циндейн.

Дребната женичка се изправи. На лице и тяло приличаше на зряла слива, готова да я откъснеш, но големите ѝ сини очи бяха ледени. Праскова, по-скоро. Ядките на прасковите са отровни.

— Помнете за Чедан Кал, предполагам. — Никакво усилие не можеше да придаде на този нисък, плътен глас друго звучене освен сладно, но тя успя да вложи сарказъм. — Луз Терин разполага с два от ключовете за достъп, по един за всеки. И познава жена, която е достатъчно силна, за да използва женската част на двойката. Решил е да използва Чедан Кал за деянието си.

Всички заговориха наведнъж.

— Мислех, че всички ключове са унищожени! — възкликна Аран'гар и скочи. Очите ѝ се бяха разширили от страх. — Та той може да взриви света, само опитвайки се да включи Чедан Кал!

— Ако си чела нещо друго освен книжки по история, щеше да знаеш, че почти е невъзможно да се унищожат! — изръмжа ѝ Осан'гар. Но задърпа дантелената си яка, сякаш изведнъж му стана много тясна,

а очите му щяха да изхвъркнат от орбитите. — Откъде може да знае това момиче, че ги притежава? Откъде?

Виненият бокал на Грендал бе изпаднал от ръката ѝ още щом думите изскочиха от устата на Циндейн, и сега подскачаше и дрънчеше по пода. Роклята ѝ стана пурпурна като прясна кръв, а устата и се сгърчи, сякаш се канеше да повърне.

— А ти се надяваше да се натъкнеш на него! — изрева тя на Демандред. — Надяваше се, че някой ще ти го намери! Глупак! Глупак!

Демандред помисли, че Грендал малко преиграва с жара си. Готов беше да се хване на бас, че съобщеното не я изненада. Изглежда, ги следеше. Нищо не каза.

Сложил ръка на сърце като същински любовник, Моридин повдигна с връхчетата на пръстите си брадичката на Циндейн. В очите ѝ пламна злоба, но лицето ѝ си остана замръзнало като на кукла. Явно понасяше вниманието му с безропотното покорство на кукла.

— Циндейн знае всичко — тихо каза Моридин. — И ми казва всичко, което знае. Всичко. — Изражението на дребната женичка не се промени, но тя видимо потръпна.

Беше загадка за Демандред. Отначало бе решил, че е превъплъщение на Ланфеар. Телата за прехвърляне на душите се избираха уж според наличното, но случаят с Осан'гар и Аран'гар доказваше, че Великият властелин проявява жестоко чувство за хумор. Беше сигурен, докато Месаана не му каза, че момичето е по-слабо от Ланфеар. Месаана и останалите смятаха, че е от този Век. Но ето, че говореше за ал-Тор като за Луз Терин, също като Ланфеар, и говореше за Чедан Кал като за нещо познато, с ужаса, който бяха предизвикали те през Войната за Силата. Само белфир можеше да внуши по-голям ужас, и то не с много. Да не би Моридин да я беше научил на тези неща поради някакви свои цели? Стига изобщо да имаше някакви истински цели. Много пъти действията му приличаха на чиста лудост.

— Значи изглежда, че все пак трябва да го убием — каза Демандред. Трудно му беше да скрие задоволството си. Ранд ал-Тор, или Луз Терин, щеше да отдъхне спокойно едва след като го видеше мъртъв. — Преди да е унищожил света и нас. Което прави издирването му още по-спешно.

— Да го убием? — Моридин раздвижи ръце, сякаш претегляше на везни. — Ако се стигне дотам — да — най-сетне заяви той. — Но издирването му не е проблем. Щом докосне Чедан Кал, вие ще разберете къде е. И ще отидете там да го заловите. Или да го убиете, ако се наложи. Не-блис каза.

— Както заповядва Не-блис — отзова се припряно Циндейн и сведе глава, и гласовете на всички отекнаха след нейния из стаята, макар че този на Аран'гар прозвуча нацупено, на Осан'гар отчаяно, а на Грендал — странно умислено.

Демандред се почувства унижен както от думите, които трябваше да изрече, така и от превиването на врата. Значи те трябваше да пленят ал-Тор — докато той се опитва да използва Чедан Кал ни повече, ни по-малко, с една жена, отпивайки от Единствената сила толкова, че да разтопят континенти! — но нямаше и намек, че Моридин ще е с тях. Нито пък неговите любими „зверчета“, Могедиен и Циндейн. Този мъж сега беше Не-блис, но сигурно нещата щяха да се уредят така, че да не получи ново тяло, когато умре следващия път. И сигурно можеха да се уредят скоро.

ГЛАВА 14

КАКВО КРИЕ ЕДНО БУЛО

По дългите морски вълни се люшкаташе „Победата на Кидрон“ и позлатените светилници в кърмовата каюта се клатеха в халките си, но Тюон седеше спокойно и бръсначът в сигурната ръка на Селусия се плъзгаше по черепа ѝ. През високите прозорци се виждаха другите големи кораби, как порят сиво-сините вълни на океана сред бели пръски — стотици кораби, ред след ред, проснали се чак до хоризонта. Четири пъти по толкова бяха оставени в Танчико. Риагелле, „Онези, които се завръщаха у дома“. Коренне, „Завръщането“, беше започнало.

Реещ се албатрос догонваше сякаш „Кидрон“ — вярна поличба за победа, макар крилете на птицата да бяха черни, а не бели. Въпреки това трябваше да означава същото. Поличбите не се меняха според мястото. Зов на сова призори винаги означаваше смърт, а дъжд без облаци — нечакан гост, все едно дали си в Имфарал или в Норен М'Шар.

Сутрешното бръснене винаги ѝ носеше утеха, а днес тя имаше нужда от утешение. Предната нощ беше издала заповед в изблик на гняв. Не може да се издава заповед в изблик на гняв. Чувстваше се почти като шей'мошиев, сякаш бе изгубила честта си. Равновесието ѝ бе нарушено, а това беше толкова лошо за Завръщането, колкото да изгубиш шей'таер, с албатрос или без албатрос.

Селусия грижливо изтри с влажна кърпа останалата пяна, след това попи със суха и накрая напудри гладкия ѝ череп с тънка четчица. Щом гардеробиерката се отдръпна, Тюон стана и остави дългата си нощница от синя коприна с пищно вземо да се смъкне на килима със златните и сини шарки. За миг мургавата ѝ гола кожа настръхна от хладния вятър. Четирите от десетте ѝ слугини, коленичили край стената, се надигнаха изящно — стройни и прелестни в ефирно белите си роби. Всички бяха наети колкото заради уменията, толкова и заради външността си, а бяха вещи в работата си. Отдавна бяха свикнали с люшкането на кораба през дългия им път от Сеанчан и сега се

разшетаха да вземат одеждите ѝ за този ден, вече подредени върху капака на голямата резбована ракла, и да ги поднесат на Селусия. Селусия никога не позволяваше на да'ковале да я обличат, освен понякога да ѝ слагат чорапите и пантофите.

След като смъкна роклята с широките плохи и с цвят на стара слонова кост през главата на Тюон, по-младата не се сдържа да съпостави двете във високото огледало, закрепено на стената. Златокосата Селусия притежаваше властен чар, с бялата като крем кожа и студените сини очи. Всеки щеше да я вземе за една от Кръвта и то с висок ранг, а не за со'джин, ако не беше бръснатата лява половина на главата ѝ. Мнение, което, ако го изкажеше гласно, щеше да я слиса. Самата представа да престъпи поверения ѝ ранг ужасяваше Селусия. Тюон си даваше сметка, че самата тя никога няма да постигне такова властно присъствие. Очите ѝ бяха прекалено големи и воднисто кафяви. Всеки път, когато забравеше да си наложи сурова маска, лицето ѝ със сърцевидни очертания принадлежеше по-скоро на палаво дете. Темето ѝ едва стигаше до очите на Селусия, а гардеробиерката ѝ не беше висока. Тюон бе една от най-добрите ездачки, превъзходдаше мнозина в борба и в боравенето с подходящи оръжия, но винаги ѝ се налагаше да напряга ума си, за да впечатли. Упражнявала бе този инструмент толкова упорито, колкото всичките си други дарования, взети заедно. Добре поне, че широкият златен колан подчертаваше тънкия ѝ кръст, за да не я вземат за момче, облечено в женски дрехи. Мъжете се заглеждаха все по Селусия, когато минеха покрай тях, и Тюон ги беше чувала да въздишат по едрите ѝ гърди. Сигурно това нямаше нищо общо с властното присъствие, но нямаше да е зле и нейните да бяха по-големички.

— Светлината да ме опази дано — промърмори весело Селусия, след като да'ковале отново изприпкаха и коленичиха до стената. — Правиш го всяка сутрин от първия ден, когато косата ти бе обръсната. Още ли мислиш след тези три години, че ще ти оставя стръкче четина?

Тюон чак сега си даде сметка, че трие с ръка голия си череп. И си призна със съжаление, че проверява за четина.

— Ако го направиш — отвърна тя със закачлива строгост, — ще трябва да заповядам да те набият. Като възнаграждение, че си ме пердашила с пръчката толкова пъти.

Селусия нагласи наниза с рубини на шията на Тюон и се засмя.

— Ако решиш да ми платиш за всичко онова, няма да мога да седна повече до края на живота си.

Тюон се усмихна. Майката на Селусия я беше връчила на Тюон като люлчин дар, да бъде нейната дойка-слугиня и по-важното — нейна сянка, телохраниелка, но за това не знаеше никой. Първите двадесет и пет години от живота на Селусия бяха преминали в обучение за тези длъжности. Тайно я бяха обучавали за останалата част от живота ѝ. На шестнадесетия рожден ден на Тюон, когато главата ѝ бе обръсната за пръв път, тя бе поднесла традиционните дарове на своя Дом на Селусия: малко имение заради грижите, които бе положила, оправдание за наказанията, на които я беше подлагала, и по една кесия със сто златни трона за всеки път, когато се бе налагало да наказва подопечната си. Родените с Кръвта, събрани да гледат представянето ѝ за пръв път като пълнолетна, останаха силно впечатлени от всички тези пълни кесии — повече, отколкото мнозина от тях можеха да притежават. Беше доста... палава... като дете, да не говорим за ината ѝ. И последният традиционен дар: предложението към Селусия сама да избере дали отново да бъде назначена. Тюон не беше сигурна дали тя самата или гледащата тълпа остана по-изумена, когато изпълнената с достойнство жена обърна гръб на силата и властта и вместо това помоли да стане гардеробиерка на Тюон — нейната главна слугиня. И отново нейна сянка, разбира се, въпреки че това не се обяви публично. Самата тя безкрайно се зарадва.

— Може би на малки дози, разтеглени в шестнадесет години.

Тюон погледна отражението си в огледалото и задържа усмивката, за да не остане жило в думите ѝ, след което си придаде сериозност. Изпитваше повече привързаност към жената, която я бе отгледала, отколкото към майка си, която беше виждала едва два пъти годишно преди да навърши пълнолетие, или братята и сестрите си, които я бяха учили още с първите ѝ стъпки, че трябва да се сражава заради тяхната майка. Трима от тях бяха загинали в тези борби досега, а трима се бяха опитали да убият нея. Една сестра и един неин брат бяха станали да'ковале и имената им бяха заличени от архивите също толкова твърдо, колкото ако се бе оказало, че могат да преливат. Дори сега мястото ѝ далеч не беше сигурно. Само една погрешна стъпка можеше да струва живота ѝ или по-лошо — да я съблекат и да я продадат като робиня на публичната площадка. Но слава на

Светлината, усмихнеше ли се, тя все още изглеждаше на не повече от шестнайсет. Най-много!

Селусия се изкикоти и се обърна да вземе шапчицата от златна дантела от червената стойка върху масата. През тънката дантела щеше да прозира гладко обръснатият ѝ череп и да я отличи със знака на Гарвана и розите. И да не беше чак шей'мошиев, в името на Коренне трябваше да възстанови равновесието си. Можеше да помоли Анат, своята Се'фейа, да изпълни изкупителното наказание, но бяха изтекли едва години от внезапната смърт на Нефери и тя все още не се чувстваше достатъчно добре с нейната наследничка. Нещо ѝ подсказваше, че трябва да го направи сама. Навярно беше видяла поличба, която не бе осъзнала веднага. Едва ли имаше мравки на кораба, но няколко бръмбарчета сигурно... — Не, Селусия — промълви тя. — Було.

Устните на Селусия се свиха неодобрително, но тя мълчаливо остави шапчицата на стойката. Насаме, както сега, тя бе свободна да развърже езика си, но знаеше какво може да се говори и какво — не. На Тюон се бе наложило само два пъти да заповяда да я накажат и Светлината ѝ бе свидетел — съжали поне толкова, колкото самата Селусия. Гардеробиерката ѝ безмълвно извади дълго прозрачно було, разгъна го над главата на Тюон и го затегна с тънка, плетена от злато верижка с рубини. По-прозрачно дори от дрехите на да'ковале, булото изобщо не скриваше лицето ѝ. Но скриваше най-важното.

Селусия постави на раменете на Тюон дълго, извезано със злато синьо наметало, след което отстъпи и се поклони дълбоко, така че златната ѝ плитка докосна килима. Коленичилите да'ковале забиха лицата си в палубата. Идваше краят на интимността. Тюон напусна каютата сама.

Във втората каюта чакаха прави шест от нейните сул-дам, по три от всяка страна, с техните поверенички, коленичили върху широките лъскави дъски на палубата. Сул-дам се изпънаха, щом я видяха, горди като сребърната мълния по червените плохи на полите им. Облечените в сиво дамане стояха на колене, но също така с изправени гръбнаци, изпълнени със собствената си гордост. Освен нещастната Лидия, която се бе превила на колене и се мъчеше да притисне обляното си в сълзи лице в палубата. Янеле, която държеше каишката на червенокосата дамане, я изгледа отгоре навъсено.

Тюон въздъхна. Лидия беше виновна за снощния ѝ гняв. Не, тя само го бе предизвикала, но всъщност самата Тюон бе виновна за изблика си. Тя беше заповядала на дамане да отгадае бъдещето ѝ и не биваше да се разпорежда да я бият, защото не ѝ хареса това, което чу.

Наведе се, хвана с шепя брадичката на Лидия, дългите ѝ лакирани нокти погалиха луничавата буза на дамане. Кое то предизвика трепет и нови сълзи и Тюон грижливо ги изтри с пръсти и издърпа дамане да коленичи.

— Лидия е добра дамане, Янеле — каза тя. — Натрий синините ѝ с тинктура от сорфа и ѝ давай лъвско сърце за болката, докато синините ѝ минат. А докато минат, да получава крем-карамел с всяко ядене.

— Както заповяда Върховната лейди — отвърна официално Янеле, но леко се усмихна. Всички сул-дам обичаха Лидия и никак не ѝ беше харесало, че трябва да наказва своята дамане. — Ако надебелее, ще я извеждам да тича, върховна лейди.

Лидия извърна глава, за да целуне дланта на Тюон, и промълви:

— Господарката на Лидия е добра. Лидия няма да надебелее. Тюон тръгна между двете редици, спирайки се да размени по дума с всяка сул-дам и да погали всяка дамане. Шестте, които беше взела със себе си, бяха най-добрите ѝ и те засияваха пред нея с топла обич, не по-малко силна от нейната. Най-усърдно се бяха състезавали, за да бъдат избрани. Пълничките жълтокоси Дали и Дани, сестрите, които едва ли се нуждаеха от командите на сул-дам. Чарал, с коса, сива като очите, но все още най-пъргавата и повратлива. Сера, с червените панделки в къдравата си черна коса — най-силната и горда като сул-дам. Тъничката Милен, по-ниска дори от самата Тюон. От всичките шест Тюон най-много се гордееше с Милен.

За мнозина изглеждаше странно, когато Тюон реши да се подложи на изпитание за сул-дам, щом достигна пълнолетие, макар че тогава никой не можеше да ѝ се противопостави. Освен майка ѝ, която ѝ позволи, но при условие, че ще си мълчи. Всъщност да стане сул-дам беше немислимо, разбира се, но за нея обучението на дамане носеше толкова удоволствие, колкото тренировката на коне, и тя беше еднакво добра и в двете. Доказателство за това беше Милен. Светлоликата дребничка дамане беше полумъртва от потрес и страх, отказваше да яде и пие, когато Тюон я купи в пристанището на Шон Кифар. Всички

дер'сул-дам се бяха отчаяли, твърдяха, че няма да живее дълго, но ето че сега Милен вдигна главица да се усмихне на Тюон и се наведе да целуне ръката ѝ, преди още да е посегнала да погали черната ѝ коса. Някога кожа и кости, сега се беше позакръглила. Вместо да ѝ се скара, по строгото иначе лице на Катрона, която държеше каишката ѝ, пробяга усмивка и тя промърмори, че Милен е свършена дамане. Вярно, сега никой нямаше да повярва, че някога се бе наричала Айез Седай.

Преди да ги напусне, Тюон даде няколко нареждания, засягащи диетата и дневния режим на дамане. Всички сул-дам си знаеха работата, също като другите дванадесет от свитата на Тюон, иначе нямаше да са на служба при нея, но тя бе убедена, че на никоя не бива да се позволява да притежава дамане, ако не проявява жив интерес. Познаваше всяка мимика на всяка от тях като собственото си лице.

Когато се появи във външната каюта, гвардейците на Смъртната стража, подредени покрай стените в лакираните си кървавочервени и почти черно-зелени ризници, се вкочаниха. Тоест вкочаниха се дотолкова, доколкото статуи могат да се вкочанят. Мъже с корави лица, на които заедно с още петстотин като тях беше възложена личната безопасност на Тюон. Всеки от тях и всички заедно бяха готови да умрат, за да я защитят. И щяха да умрат, ако тя загинеше. Всеки от тези мъже доброволно бе пожелал да служи като неин страж. Щом видя булото, побелелият капитан Мусенджи заповяда само двама да я придружат на палубата, където от двете страни на прохода се бяха подредили две дузини градинари огиери, в червено-зелените си униформи, стиснали огромните си брадви с черни пискюли пред гърди и бдително оглеждащи с мрачни погледи за възможна опасност дори тук, на борда. Те нямаше да умрат, ако тя загинеше, но също бяха помолили да служат в нейната гвардия и тя без никакво опасение бе готова да повери живота си на тези великански ръце.

Платната по такелажа на трите високи мачти на „Кидрон“ се бяха издули от напора на студения вятър, който тласкаше кораба към сушата отпред — тъмен бряг, вече достатъчно близо, за да се открият пред погледа ѝ хълмове и поля. Палубата беше пълна с мъже и жени. Всички от Кръвта, пътуващи на кораба, бяха излезли, облечени в най-фините си копринени одежди, без да обръщат внимание на вятъра, плющящ в наметалата им, както не обръщаха внимание и на

босоногите мъже и жени от екипажа, притичващи между тях. Някои от благородниците се престараваха в това свое пренебрежение, сякаш хората можеха да поддържат кораба, приклякайки и покланяйки се на всяка крачка. Подготвени да се проснат ничком в нозете ѝ, щом видяха булото, особите от Кръвта я посрещнаха с леки поклони, като равни по сан. Юрил, мъжът с острия нос, за когото всички мислеха, че е нейният секретар, се смъкна на коляно. Той, разбира се, беше нейният секретар, но освен това — и нейната Ръка, командваше нейните „Търсачи“. Макура се втурна напред да се просне и целуне дъските на палубата пред нозете ѝ, но Юрил ѝ каза тихо няколко думи и тя се вдигна припряно, изчерви се и приглади червените плохи на полата си. Тюон се беше поколебала дали да я вземе на служба в Танчико, но жената я умоляваше като да'ковале. Мразеше до костите си Айез Седай по някакви свои причини и въпреки наградите, които вече бе получила за изключително ценните сведения, които бе дала, се надяваше да им причини още злини.

Тюон поздрави с леко кимване Кръвта и се качи на мостика, последвана от двамата гвардейци на Смъртната стража. Едва успя да удържи наметалото, подето от напористия вятър, който ту притискаше булото в лицето ѝ, ту го отвяваше над главата. Но това беше без значение. Важното бе, че все пак го носи. Личният ѝ флаг с двата златни лъва, впрегнати в древна бойна колесница, се вееше при кърмата над шестимата кърмчии, борещи се с дългия лост. Знамето с гарвана и розите трябваше да е прибрано още щом първият матрос бе видял булото ѝ и бе предал вестта. Капитанът на „Кидрон“ — дебела, с обрулено от морски бури лице белокоса жена с невероятно зелени очи леко се поклони, щом пантофката на Тюон стъпи на мостика, и отново съсредоточи вниманието си върху курса на кораба.

Анат стоеше до перилото в черната си копринена рокля без никаква украса, външно непритеснена от ледения вятър, въпреки че нямаше наметало или пелерина. Беше слаба и минаваше за висока дори за мъж. Тъмното ѝ като антрацит лице беше красиво, но черните ѝ очи пронизваха като шила. Личната Се'фейа на Тюон, или „Истиноречата“, назначена от самата императрица, дано да живее вечно, когато умря Нефери. Беше изненадващо, след като Лявата ръка на Нефери бе обучена и готова да я замести, но заговореше ли императрицата от Кристалния трон, словото ѝ беше закон. Всъщност

човек нямаше причина да се страхува от своята Се'фейа, но Тюон се боеше малко. Пристъпи до нея, стисна перилото и се наложи бързо да го пусне, за да не счупи някой от лакираните си нокти. Щеше да означава лош късмет.

— Тъй — рече Анат и думата се заби като пирон в черепа на Тюон. Високата жена я изгледа намръщено и тонът ѝ беше пропит с презрение. — Лицето си криеш — един вид — и сега си само Върховната лейди Тюон. Само дето всички все пак знаят коя си всъщност, въпреки че няма да го изрекат на глас. Колко дълго смяташ да продължи този фарс? — Анат сви подигравателно пълните си устни и махна пренебрежително с нежната си ръка. — Предполагам, че тази идиотщина е заради дамане, която заповяда да набият. Глупаво е да смяташ, че очите ти са сведени заради такава дреболия. Какво ти каза тя, че толкова да те ядоса? Изглежда, никой друг не знае, но си вдигнала такъв скандал, че чак съжалявам, че го пропуснах.

Тюон се постара да задържи ръцете си спокойни на перилото. Опитваха се да затреперят. Постара се също така да придаде строгост на лицето си.

— Ще нося булото, докато някоя поличба не ми каже, че е време да го сваля, Анат — отвърна тя, придавайки с усилие кротост на гласа си. Само късметът я беше предпазил друг да не чуе тайнствените слова на Лидия. Всички знаеха, че дамане може да предсказва бъдещето, и ако някой от Кръвта чуеше, щяха да си шепнат за съдбата ѝ.

Анат се изсмя грубо и отново ѝ заговори колко била глупава, но този път — по-подробно. Много по-подробно. При това — без да си направи труда да сниши глас. Капитан Техан гледаше право напред, но очите ѝ щяха да изхвъркнат от набръчканото ѝ лице. Тюон слушаше внимателно, въпреки че лицето ѝ се сгорещяваше все повече, докато не се уплаши, че булото ѝ може да пламне.

Мнозина от Кръвта наричаха своите Гласове Се'фейа, но Гласовете на Кръвта бяха со'джин и знаеха, че може да ги накажат, ако собствениците им се подразнят от казаното, нищо че ги наричат Се'фейа. Една Глашатайка на истината не можеше да бъде командвана или подлагана на принуда по никой начин. Напротив, от една Истинореча се изискваше да казва суровата истина, независимо дали държиш да я чуеш, или не, и при това да се погрижи да я чуеш добре. Онези от Кръвта, които наричаха своите Гласове Се'фейа, смятаха, че

Алгвин, последният мъж, седял на Кристалния трон преди близо хиляда години, е бил луд, защото е позволил на своята Се'фейа да живее и да остане на своя пост, след като го напляскала пред целия двор. Те не разбираха традицията на древната ѝ фамилия повече от опулената капитанка. Виж, израженията на гвардейците от Смъртната стража останаха непроменени, полускрити зад набузниците на шлемовете им. Те разбираха.

— Благодаря, но нямам нужда от самоизкупление — каза учтиво тя, след като Анат най-сетне довърши тягостната си тирада.

Веднъж, след като бе проклела Нефери за това, че умря толкова нелепо от едно падане по стъпалата, беше помолила своята нова Се'фейа да ѝ направи тази услуга. Да прокълнеш мъртъв човек бе достатъчно, за да се направиш шей'мошиев поне няколко месеца. Жената прояви милост, по свой начин, въпреки че я остави да плаче с дни, без да може да си облече и една долна риза. Но не заради това отказа предложението ѝ; самонаказанието трябваше да е сурово, за да възстанови равновесието. Но не, тя нямаше да приеме по-лекия начин, защото вече бе взела решението си. И — длъжна беше да си го признае — защото искаше да се противопостави на съвета на своята Се'фейа. Изобщо не искаше да я слуша. Както казваше Селусия, беше твърдоглава. Да откажеш да слушаш своята Истинореча бе отвратително. Май все пак трябваше да го приеме, за да възстанови въпросното равновесие. Край кораба от вълните се надигнаха три дълги сиви кита и изтръбиха. Три — и не се показаха повече. Придържай се към избрания курс.

— Щом слезем на брега — заяви тя, — трябва да похвалим Върховната лейди Сурот. — Придържай се към избрания курс. — Но трябва да се обсъдят и амбициите ѝ. С авангарда на Предтечите тя постигна повече, отколкото императрицата, дано да е жива вечно, е мечтала, но такъв огромен успех често води със себе си не по-малки амбиции.

Подразнена от смяната на темата, Анат стисна устни. Очите ѝ заблестяха.

— Убедена съм, че единствената амбиция на Сурот са интересите на империята.

Тюон кимна. Самата тя никак не беше убедена в това. Подобна убеденост можеше да доведе до Кулата на гарваните дори особа като

нейната. Беше най-опасна тъкмо за особа като нейната.

— Трябва да намеря начин да се свържа с Преродения Дракон колкото може по-скоро. Той е длъжен да коленичи пред Кристалния трон преди Тармон Гай-дон, иначе всичко е загубено. — Пророчествата за Дракона го казваха изрично.

Настроението на Анат в миг се промени. Тя се усмихна и положи свойски ръка на рамото на Тюон. С това отиде твърде далече, но беше Се'фейа, а чувството за собственост навярно бе само плод на въображението на Тюон.

— Трябва да внимаваш — промълви Анат. — В никакъв случай не бива да се позволи той да разбере колко си опасна за него, преди да стане твърде късно да може да се спаси.

Последваха още съвети, но Тюон ги заслуша с половин ухо. Чу всичко, но не долови нещо, което да не е слушала вече поне сто пъти. Пред носа на кораба очите ѝ различиха устието на голям залив. Ебу Дар, откъдето щеше да се развърне Коренне, както се беше разпростряло от Танчико. Мисълта я дари с приятната тръпка от нещо постигнато. Зад булото, тя беше само Върховната лейди Тюон, с ранг не по-висок от Мнозина други от Кръвта, но в сърцето си нито за миг не преставаше да е Тюон Атем Коре Пейендраг, Щерката на Деветте луни. И идваше да върне онова, което бе отнето от предците ѝ.

ГЛАВА 15

ТЪРСИ СЕ ЛЕЯР НА КАМБАНА

Фургонът приличаше на голяма дървена кутия и напомняше на Мат за фургоните на Калайджиите. Къщичка на колела, макар че тази, цялата задръстена с вградени в стените шкафове и лавици, не бе пригодена за живеене. Мат бърчеше нос заради странните кисели миризми, които изпълваха вътрешността, и местеше неудобно задник на трикракото столче — единственото нещо, на което можеше да се седне. Счупеният му крак и ребра бяха почти зараснали, както и раните, които бе понесъл, когато онова проклето здание се срути цялото върху главата му, но все още го наболяваше тук-там. А освен това се надяваше на съчувствие. Жените много обичаха да проявяват съчувствие, стига да си изиграеш играта както трябва. Мат спря да върти пръстена с печата на пръста си. Позволиш ли на една жена да разбере, че си нервен, ще се срути цялата върху главата ти, а съчувствието моментално ще излети през прозореца.

— Чуй ме, Алудра — заговори той с най-печелившата си усмивка, — отдавна трябваше да разбереш, че сеанчанците изобщо няма да погледнат твоите фойерверки. Онези дамане правят едно нещо, което наричат „Небесни светлини“, и пред него, както съм слушал, и най-добрите ти фойерверки ще приличат на искрички, излетели през комина. Да не се обидиш де.

— Не съм ги виждала тия техни „Небесни светлини“ — отвърна му пренебрежително тя на твърдия си тарабонски говор. Беше навела глава над един голям дървен пахар на една от лавиците и въпреки широката лента, стегнала дългата ѝ до кръста коса на тила, косата скриваше част от лицето ѝ. Дългата ѝ бяла престилка с черни петна не можеше да скрие колко добре прилепва по здравите ѝ бедра тъмнозелената рокля, но Мат в момента повече го интересуваше какво прави. Е, да речем, че го интересуваше еднакво. А тя стриваше зърнеца черна пудра с дървено чукало, дълго колкото ръката ѝ. Пудрата приличаше малко на онова, което беше виждал във

фойерверките, като ги отвореше, но Мат все още не знаеше какво слага вътре. — Във всеки случай — продължи тя, без да забелязва интереса, с който я оглежда — тайните на Гилдията няма да ти издам. Трябва вече да си го разбрал.

Мат трепна. От няколко дни я обработваше, за да я докара до този въпрос, още откакто при едно случайно посещение на позорището на Валан Лука разкри, че тя е тук, в Ебу Дар, и през цялото време се боеше, че ще му спомене за Гилдията на Илюминаторите.

— Ама ти забрави ли, че вече не си Илюминаторка? Те те изритаха по... хм... сама каза, че си напуснала Гилдията. — Не за пръв път си помисли дали да не ѝ напомни лекичко, че веднъж я беше спасил от четирима членове на проклетата им Гилдия, които искаха да ѝ клъцнат гърлото. Такова нещо беше достатъчно повечето жени да ти се хвърлят на врата, да те разцелуват и да ти предложат каквото поискаш. Но когато я спаси, не последваха никакви целувки и едва ли щяха да се появят тепърва. — Все едно — продължи той с лековат тон, — няма защо да се безпокоиш от Гилдията. От колко време правиш нощни цветя? И никой не е дошъл да те спре. Бас държа, че оттогава изобщо не си виждала Илюминатор.

— Какво си чул? — тихо попита тя, без да вдига глава. Въртенето на чукалото почти спря. — Каж ми.

Космите по темето му настръхнаха. Как го правеха това нещо жените? Заличиш всички улики, а те — право на това, което уж си скрил.

— Какво искаш да кажеш? Чувам същите клюки като теб, предполагам. Главно за сеанчанците.

Тя се извъртя толкова бързо, че косата ѝ се люшна, стисна дългото чукало с две ръце и го размаха над главата си. Сигурно с десетина години по-голяма от него, Алудра имаше големи тъмни очи и малка пълничка уста, която обикновено изглеждаше готова за целувка. Веднъж-дваж му бе хрумвало да я целуне. Повечето жени ставаха потзивчиви след няколко целувки. Но сега зъбите ѝ бяха оголени и изглеждаше готова да му отхапе носа.

— Каж ми! — настоя Алудра.

— Ами, играех на зарове с някакви сеанчанци долу при кейовете — заговори той с неохота, без да изпуска от очи вдигнатото чукало.

Мъж може да ти се изрепчи, да побеснее малко и да си отиде, ако работата не е сериозна, но една жена може да ти строши черепа просто ей така. А бедрото го болеше и беше изтръпнало от дългото седене. Не беше сигурен дали ще успее бързо да се дръпне от столчето. — Не исках точно аз да ти го казвам, но... Гилдията вече не съществува, Алудра. Палатата в Танчико я няма. — Това беше единствената истинска палата на Гилдията. Втората в Кайриен отдавна вече бе изоставена, а по другите градове Илюминаторите пътуваха само за да подготвят зрелища за владетели и благородници. — Отказали да пуснат сеанчански войници. Били са се или поне са оказали някаква съпротива, но те така или иначе проникнали. Не знам какво е станало — сигурно някой войник е влязъл с фенер там, където не е трябвало — но половината имение се взривило, доколкото разбрах. Може и да преувеличават. Но сеанчанците решили, че някоя Илюминаторка е използвала Единствената сила, и... — Въздъхна и се помъчи да заговори по-леко. Кръв и пепел, колко не му се искаше точно той да ѝ го казва! Но тя го гледаше с яд и проклетата бухалка стърчеше над нея, готова да му пръсне черепа. — Алудра, сеанчанците са събрали всички, които останали живи, както и всеки друг, който поне малко им приличал на Илюминатор, и ги направили до един да'ковале. Това означава...

— Знам какво означава! — отвърна му свирепо тя. Обърна се отново към пахара и забуха с голямото чукало с такава сила, че Мат се уплаши да не гръмне, ако прахът наистина беше същото, което слагаха във фойерверките. — Глупци! — измърмори сърдито Алудра. — Големи и слепи глупци! Пред могъщите трябва да превиеш малко шия и да продължиш, но те така и не го разбраха! — Изсумтя и отри бузите си с опакото на ръката. — Много грешиш, млади ми приятелю. Докато е жив поне един Илюминатор, Гилдията също е жива, пък аз, на, още съм жива! — Без да го поглежда, изтри отново сълзите си. — И какво ще направиш, ако ти дам фойерверките? Ще ги хвърлиш по сеанчанците с катапулт, а? — Изсумтя, за да му покаже какво мисли по въпроса.

— Че какво ѝ е лошото на тази идея? — опита да се оправдае Мат. Един добър полеви катапулт можеше да метне десет фунтов камък на петстотин разкрача, а десет фунта фойерверки можеха да свършат повече работа от един камък. — Все едно. Имам по-добра

идея. Видях ги онези тръби, които използвате да мятате с тях нощните цветя в небето. Триста разкрача и повече, ти го каза. Като я наклониш малко повече, бас държа, че ще хвърли нощно цвете и на хиляда разкрача.

Алудра заби очи в пахара и замърмори под нос. „Пък и аз съм се разбърбила една“, стори му се, че чу, и още нещо за хубави очи, което му прозвуча безсмислено. Побърза да я спре, за да не почне отново за големите тайни на Гилдията им.

— Онези тръби са доста по-малки от катапулта, Алудра. Ако се скрият добре, сеанчанците така и няма да разберат откъде им е дошло. Помисли за тях за като отплата заради палатата ви.

Тя извърна глава и го изгледа с уважение. Примесено с изненада, но той се постара да не обръща внимание на това. Очите ѝ бяха почервенели и по бузите ѝ още личаха вадички от сълзите. Сигурно ако я прегърнеше... Жените често приемаха с благодарност мъничко утеха, когато се разплачат.

Но преди още да се е надигнал, тя замахна с чукалото към него и го насочи като меч с една ръка. Тези тънки ръце май бяха по-силни, отколкото изглеждаха — дървената бухалка дори не трепна. „Светлина — помисли Мат, — откъде разбра какво се канех да направя!“

— Не е лошо за човек, видял тръбометите само преди няколко дни — рече тя. — Но аз пък съм го мислила това много преди теб. Имах причина. — Гласът ѝ за миг се вгорчи, но после зазвуча малко насмешливо. — Ще ти дам една гатанка, понеже се пишеш много умен — рече тя и повдигна вежда. О, явно я беше досмешало от нещо! — Ти ще ми кажеш за какво ми трябва леяр на камбани, а аз ще ти кажа всичките си тайни. Даже и онези, дето ще те накарат да се изчервиш.

Виж, това прозвуча доста интересно. Но фойерверките все пак бяха по-важни, отколкото да се гушка с нея. Какви ли тайни знаеше, дето можели да го накарат да се изчерви? Виж, в тази работа той можеше да я изненада. Не всички от онези спомени на безбройните мъже, натъпкани в главата му, бяха свързани само с битки.

— Леяр на камбани — каза замислено Мат, без да има никаква представа как да продължи. Никой от древните спомени не му подсказваше нищо. — Ами всъщност... Един леяр на камбани би могъл да... Сигурно...

— О, не — бързо го прекъсна тя. — Сега ще си идеш и ще се върнеш след два-три дни. Много работа ме чака, а ти само ме отвличаш с тези свои въпроси и умилквания. Не. Без спорове! Тръгваш си веднага.

Навъсен, той се надигна от столчето и нахлузи на главата си черната шапка с широката периферия. Умилквания? Умилквания! Кръв и проклета пепел! На влизане беше хвърлил наметалото до вратата и сега изпъшка тихо и се наведе да си го вземе. Беше седял на това тъпо столче почти цял ден. Но май беше пробил някаква пролука към нея. Стига да решишеш гатанката й. Леяр на камбани? Звънци за тревога. Гонгове за отмерване на часовете. Глупости.

— Щях да помисля дали да не цункам такъв сладък младеж като тебе, ако не принадлежеше на друга — измърмори тя с определено топла нотка в гласа. — Я какво хубаво дупе имаш.

Той се стегна като ужилен, но остана с гръб към нея. Лицето му се сгорещи само от гняв, но беше сигурен, че ще го вземе за изчервяване от срам. Обикновено успяваше да забрави как е облечен, стига да не му го подхвърлеше някой. Бяха го сполетели две-три неприятни случки из кръчмите. Докато лежеше по гръб с натрошения крак и целия увит в бинтове, Тилин му беше скрила всички дрехи. Така и не разбра къде ги е скрила, но беше сигурен, че са скрити, а не изгорени. В края на краищата едва ли се канеше да го държи цял живот при себе си. Оставили му бяха само тази шапка и черния копринен шал на врата. И сребърния медальон с лисичата глава, разбира се, увиснал на каишката под ризата. И ножовете му; виж, без тях наистина щеше да се почувства съвсем изгубен. Когато най-после успя да изпълзи от онова проклето легло, проклетата жена му беше приготвила нови дрехи. Беше седяла до него да гледа как проклетата шивачка му взима мерките и му ги пробва! Снежна дантела на китките почти скриваше проклетите му ръце, освен ако не внимаваше, и още дантела падаше от врата чак до скапания му кръст. Тилин обичаше дантела по мъж. Плащът му беше яркочервен, точно толкова ярко, колкото твърде впитите му панталони, и поръбен с изящна златна бродерия и с не какви да е проклети неща, а с бели розички! Да не говорим за белия овал на лявото му рамо, със Зеления меч и котва на рода Мицобар. А палтото му беше толкова скапано синьо, че и на Калайджия щеше да приляга, и извезано с червени и златни тайренски плетеници по

гърдите и даже по ръкавите, да му се не види макар! Никак не обичаше да си спомня какво трябваше да изтърпи, само за да убеди Тилин да се откаже от перлите, сапфирите и Светлината знаеше само с какво още искаше да го натруфи. И беше късо колкото искаш. Неприлично късо! Тилин също обичаше да гледа проклетия му задник и изглежда, ѝ беше все едно коя още ще го види!

Мат заметна плаща на раменете си — той поне го покриваше донякъде — и награби високата до рамото му тояга, подпряна до вратата. Бедрото и кракът щяха да го болят, докато не убие болката с вървеж.

— Значи след два-три дни — каза той с цялото достойнство, което успя да събере.

Алудра се изсмя тихо. Но не толкова тихо, че да не я чуе. Светлина, една жена можеше да постигне повече със смях, отколкото някое докерче с най-мръсна уста с цял низ от ругатни! И при това нарочно.

Излезе с накуцване от фургона и тръшна вратата веднага щом успя да се смъкне достатъчно по дървените стъпала, закрепени на задницата на колата. Следобедното небе си беше същото като заранта — сиво и навъсено, прошарено с мрачни облаци. Духаше напорист студен вятър. В Алтара нямаше истинска зима, но и това, което имаше, стигаше. Вместо сняг тук откъм морето връхлитаха ледени дъждове и бури, а помежду им беше толкова влажно, че студът изглеждаше още по-непоносим. Дори когато не валеше, земята под ботушите бе мека и подгизнала от влага. Навъсен, Мат се затътри по-надалече от фургона.

Жени! Макар че Алудра беше хубава. И знаеше как се правят фойерверки, освен това. Хм. Леяр на камбани? Може пък да го отгатне за два дни. Стига да не започнеш Алудра да задиря него. Доста жени май го правеха напоследък. Дали Тилин не беше променила нещо в него, че да накара жените да го задирят, както тя самата? Ами! Глупости. Вятърът подхвана наметалото и го развя зад гърба му, но Мат беше твърде погълнат от мислите си, за да се сети да го прибере. Две стройни жени — акробатки, предположи той — го подминаха с лукави усмивки, той също им се усмихна изкусително и им намигна. Тилин изобщо не го беше променила. Беше си същият мъж както винаги.

Пътуващата трупа на Лука се оказа петдесет пъти по-голяма, отколкото му я беше описал Том, може би и повече — пъстра мешавица от шатри и фургони, по-голяма от голямо село. Въпреки лошото време много от артистите се упражняваха на открито. Някаква жена в широка бяла блузка и панталонки, тесни като неговите, се залюля на въже, провиснало от два високи пилонa, след което се метна във въздуха и успя някак да улови въжето с краката си малко преди да полети надолу към земята. После се изви, хвана въжето с ръце, издърпа се, седна и пак подхвана същото. Малко по-нататък някакъв тип тичаше върху едно колело с форма на яйце, дълго има-няма двайсет стъпки и на платформа. И той много скоро щеше да си счупи глупавия врат. Зърна и един гологръд мъжага, който търкаляше три лъскави топки по ръцете и раменете си, без изобщо да ги докосва. Това му се стори интересно. Сигурно можеше да го постигне и той. С тези три топки поне няма да кървиш и да си трошиш кокалите. Стигаше му за цял живот.

Това обаче, което наистина привлече погледа му, бяха коневръзите. Дълги коневръзи, при които две дузини мъже, дебело облечени срещу студa, ринеха тор в каците. Стотици коне. Лука уж беше дал подслон на някакъв си сеанчански дресьор, и за отплата бе получил пълномощно, подписано лично от Върховната лейди Сурот, с което му се разрешаваше да запази всичките си животни. Пипе, конят на самия Мат, беше в пълна безопасност. Отърва се от лотарията, поръчана от Сурот, защото се намираше в Тарасинския палат, но да си прибере коня от въпросния палат беше извън възможностите му. Тилин все едно му беше сложила нашийник на врата и нямаше намерение скоро да му го свали.

Той се обърна и се замисли дали да не накара Ванин да му открадне някой от конете на трупата, ако приказките с Лука не стигнат доникъде. Според това, което знаеше за Ванин, за този невероятен мъж кражбата щеше да е като лека вечерна разходка. Колкото и дебел да беше, Ванин можеше да открадне и да яхне всякакъв кон. За жалост Мат се съмняваше, че самият той може да се задържи на седло повече от една миля. Все пак трябваше да го обмисли. Вече го обхващаше отчаяние.

Мат продължи. Поглеждаше разсеяно упражняващите се наоколо фокусници, жонгльори и акробати и се чудеше как работите му бяха

стигнали дотук. Кръв и пепел! Нали беше тавирен! Нали уж трябваше да оформя света около себе си. А ето го сега тук, заглобен в тъпия Ебу Дар, любимец и играчка на Тилин — проклетата жена дори не беше го оставила да се изцери като хората, а му се нахвърли като патка на бръмбар! — докато всички останали си прекарваха чудесно. С онези Родственички, които се умилкваха по петите ѝ, Нинив сега командваше всички около себе си. Разбереше ли най-после Егвийн, че онези побъркани Айез Седай, които я провъзгласиха за Амирлин, не го мислят сериозно, Талманес и Бандата на Червената ръка бяха готови да я попилеят. Светлина, Елейн сигурно вече носеше Короната на розата, доколкото я познаваше! Ранд и Перин сигурно отпускаха пред камината в някой палат, пиеха си виното и си разправяха шеги.

В главата му за миг се изсипа порой от цветове и той направи гримаса и потърка чело. Това напоследък ставаше всеки път, щом помислеше за някой от двамата. Не знаеше защо и не искаше да знае. Искеше само да спре. Само да можеше да се измъкне някак от Ебу Дар. И да отнесе със себе си тайните за правенето на фойерверки, разбира се, но беше готов винаги да предпочете бягството пред тайната.

Том и Беслан си бяха там, където ги остави. Пиеха с Лука пред неговия шарен фургон, но Мат не побърза да се присъедини към тях. Неизвестно защо, Лука беше изпитал неприязън към Мат Каутон още от пръв поглед. Мат му отвърна с взаимност, но си имаше причина. Лука имаше лукаво, самодоволно лице и знаеше как да се подсмихне на всяка жена, която му се мернеше пред очите. И като че ли си въобразяваше, че на всяка жена по света ѝ е приятно да се заглежда по него. Светлина, ами че този мъж беше женен!

Лука се беше изтегнал в едно позлатено кресло, откраднато сигурно от някой дворец, смееше се високо и махаше господарски на Том и Беслан, които седяха на пейки от двете му страни. Ярочервеното палто и плащът на Лука бяха отрупани със златни звезди и опашати комети. Дори един Калайджия щеше да се изчерви от срам в такова облекло! А от фургон като неговия направо щеше да се разплаче! Доста по-голямо от работния фургон на Алудра, това чудо изглеждаше лакирано! Лунните фази се редяха, изрисувани със сребърна боя по цялата дължина на фургона, а останалата част от червено-синята му повърхност беше обсипана със златни звезди и комети с всевъзможна големина. На този фон Беслан изглеждаше

почти обикновен в своите палто и наметало, извезани с рееци се птици. А Том, който бършеше капките вино от белите си мустаци, изглеждаше определено безличен в бозавите си вълнени дрехи и тъмното наметало.

Само едно лице липсваше в тази мъжка компания, но Мат бързо се огледа и го намери сред купчината жени при съседния фургон. Жените бяха на всякаква възраст, от неговата до бабички с побелели коси, но всички се кикотеха, на онова, което бяха обкръжили. Мат въздъхна и тръгна към тях.

— Ох, просто не мога да реша — чу се звучно момчешко гласче. — Като погледна теб, Мериси, по-хубави очи от твоите не съм виждал. Но обърна ли се към теб, Нейлин, твоите са най-красиви. А твоите очи, Гилин, са като зрели черешки, а твоите направо да ги схруска човек, Адрия. А пък твоята шийка, Джамейне, нежна като на лебед...

Мат преглътна една пиперлива ругатня, забърза се и си проби път през тълпата жени, мърморейки извинения. По средата им стоеше Олвер — нисък светлолик хлапак, който се фръцкаше и хилеше ту към една от жените, ту към друга. Тази зъбата усмивка само беше достатъчна всеки момент да го шлевне някоя през ушите.

— Моля, извинете го — измърмори Мат и хвана момчето за ръката. — Хайде, Олвер. И престани да го развяваш тоя плащ. Не му обръщайте внимание, той не знае какви ги приказва. Не мога да разбера откъде ги научава тия неща.

За щастие, жените се смееха и рошеха косата на Олвер, докато Мат го измъкваше. Някои мърмореха, че бил сладко момче на всичко отгоре! Една пъхна ръка под плаща на Мат и го ощипа по задника. Жени!

Щом се измъкнаха, Мат изгледа намръщено хлапака, който подтичваше щастлив до него. Откакто го срещна за пръв път, Олвер беше пораснал, но все още беше нисък за годините си. И с тази широка уста и клепнали уши изобщо не можеше да мине за хубавец.

— С такива приказки пред жени можеш да си навлечеш големи неприятности — заговори Мат назидателно. — Жените обичат кроткия мъж, възпитания. И сдържания. Трябва да си сдържан и да имаш малко срам. Гледай да ги усвоиш тези качества и ще си добре.

Олвер го зяпна с неверие и Мат отново въздъхна. Хлапакът си имаше цяла шепа чичовци, които се грижеха за отглеждането му, и

всички освен Мат му влияеха лошо.

Том и Беслан моментално върнаха широката усмивка на Олвер. Той издърпа ръката си и се затича със смях към тях. Том го учеше да жонглира, да свири на лютня и флейта, а Беслан го обучаваше в боравенето с меч. Другите му „чичовци“ му преподаваха други неща, в смайващо разнообразна поредица от умения. Мат смяташе да започне да го учи как да върти бойния кривак, а и да стреля с дългия лък на Две реки, след като си върнеше силите. Не искаше и да знае на какво го учи Чел Ванин, нито мъжете от Червената ръка.

При появата на Мат Лука се надигна от креслото си и малоумната му усмивка преля в кисела гримаса. Огледа Мат от глава до пети, загърна се в тъпия си плащ с пищен жест и обяви с боботещия си глас:

— Зает човек съм аз, господа. Много работа ме чака. Скоро може да ме удостоят с честта да гостувам с частно представление на Върховната лейди Сурот.

И без повече думи се отдалечи с широка крачка, прихванал плаща само с една ръка и вятърът го изду зад гърба му като знаме.

Мат загърна своя плащ с две ръце. Плащът беше за топлене, все пак. Виждал беше той Сурот в палата, макар и отдалече. Но му стигаше. Не можеше да си представи как тази високопоставена особа ще отдели и миг внимание на „Великото пътуващо позорище и грандиозно представление на всякакви чудесии на Валан Лука“, както твърдеше надутото дългият плакат, изпънат между двата пилон на входа на позорището с червените букви, високи цяла крачка. Ако наистина му обърнеше внимание, сигурно щеше да изяде лъвовете. Или поне да ги наплаши до смърт.

— Е, Том, той съгласи ли се най-после? — попита той тихо и погледна намръщено след Лука.

— Можем да пътуваме с него, когато си тръгне от Ебу Дар — отвърна старецът. — Срещу заплащане. — Том изсумтя, духна провисналите си мустаци и ядосано прокара ръка през бялата си коса. — За такава цена би трябвало да се храним и спим като крале, но доколкото го познавам, едва ли ще стане. Не че ни смята за престъпници след като още сме на свобода, но схваща, че бягаме от нещо, иначе щяхме да отпрашим сами по пътя си. За нещастие не смята да тръгва преди да се запролети.

Мат се замисли с коя от няколкото си по-отбрани ругатни да отвърне. Преди да се запролетяло. Светлината знаеше само какво щеше да направи с него Тилин, или какво щеше да го накара той да направи до пролетта. Май идеята Ванин да им открадне коне не беше чак толкова лоша.

— Оставя ми време за зарове — рече той, все едно че е без значение. — Щом иска толкова много, ще трябва да си понатъпча кесията. Хубавото на сеанчанците им е, че изглежда, нямат нищо против да губят. — Стараеше се да не злоупотребява с късмета си, но досега не се беше натъквал на заплахи, че ще му срежат гърлото за измама, поне след като успя да напусне палата на собствените си крака. Отначало беше повярвал, че необикновеният му късмет просто се уголемява или че май тавиренството му най-после се обръща към нещо по-полезно.

Беслан го изгледа мрачно. Мургав и слаб, малко по-млад от Мат, когато се запознаха, Беслан беше весел и разгулен тип, винаги готов за обиколка по кръчмите, особено ако накрая се стигнеше до жени и свади. Но откакто дойдоха сеанчанците, стана по-сериозен. За него появата им беше нещо много сериозно.

— Майка ми няма да остане доволна, ако разбере, че помагам на любимеца й да напусне Ебу Дар, Мат. Ще вземе да ме ожени за някоя кривогледа и мустаката като тарабонски пехотинец.

След толкова време Мат все още се стъписваше. Така и не можа да свикне с мисълта, че според сина на Тилин това, което тя правеше с Мат, е в реда на нещата. Вярно, Беслан смяташе, че майка му се държи малко собственически с приятеля му — само малко обаче! — но това беше единствената причина да е готов донякъде да му помогне. Беслан твърдеше, че Мат е това, от което майка му имала нужда, за да отвлече ума си от тягостните договори, които бе принудена да сключи със Сеанчан! Понякога Мат съжаляваше, че не си беше останал в Две реки, където човек поне знаеше как мислят другите хора. Понякога съжаляваше искрено.

— Може ли вече да се връщаме в палата? — каза Олвер по-скоро настоятелно, отколкото като молба. — Имам урок по четене при лейди Ризел. Тя ми дава да си слагам главата на гърдите й, докато ми чете.

— Забележително постижение, Олвер — рече Том и поглади мустаци, за да скрие усмивката си. Наведе се към другите двама и

сниши тон, за да не чуе хлапакът. — Тая жена ме кара да ѝ свиря на лютнята преди да ми даде на мен да си сложа главата на тази чудесна възглавничка.

— Ризел кара всички първо да я забавляват — изкиска се Беслан, а Том го зяпна изненадано.

Мат изпъшка. Този път обаче не беше заради крака, нито защото като че ли всички мъже в Ебу Дар си избираха на чии гърди да си слагат главите, освен Мат Каутон. Проклетите зарове току-що пак бяха затракали в главата му. Нещо лошо идеше. Нещо много лошо.

ГЛАВА 16

НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

Пътят им до града беше над две мили през ниски хълмове, които изтеглиха болката от крака на Мат и я върнаха отново малко преди да изкачат едно от възвишенията и пред очите им да се открие Ебу Дар, зад неговата разточително дебела варосана стена, която никой обсаден катапулт досега не беше успявал да разруши. Градът отвътре беше също целият в бяло, макар че тук-там се виждаха пъстроцветни куполи. Бяло варосани сгради, бели шпилове и кули, бели дворци блестяха дори в сив зимен ден като този. Тук-там по някоя се мяркаше кула с порутен връх или празнина на мястото на разрушена сграда, но всъщност завладяването му от сеанчанците не беше причинило големи щети. Бяха действали много бързо, с голяма ударна сила и установиха контрол над града преди още да се е оформила някаква рехавя съпротива.

Изненадващо, но градът не помнеше толкова оживена търговия по това време на годината. Сеанчанците я подкрепяха, макар че търговците и капитаните на кораби, както и екипажите им, трябваше да се закълнат, че ще се покоряват на „Предтечите“, ще очакват „Завръщането“ и ще служат на „Онези, които се връщат у дома“. На практика това означаваше животът да си тече както обикновено, така че малцина отказваха. Всеки път, когато Мат го погледнеше, просторният залив се оказваше пълен с все повече кораби. Този следобед му се стори, че може да премине по тях от същинския Ебу Дар до Рахад, бандитския квартал, в който едва ли щеше да се намери да стъпи втори път. През дните, откакто успя да се вдигне отново на крака, често слизаше на пристанището да погледа. Не съдовете с оребрени платна или корабите на Морския народ, които сеанчанците преустройваха и попълваха със свои екипажи, но тези, които вееха Златните стършели на Иллиан или Меча и ръката на Арад Доман, или Полумесеците на Тийр. Вече не го правеше. Днес само погледна вяло към залива. Заровете, дете се въртяха в главата му, тътнеха като

гръмотевица. Представа нямаше какво го чака, но беше сигурен, че няма да му хареса. Предупредяха ли го така заровете, рядко му харесваше.

Въпреки несекващия поток от коли през голямата сводеста порта и пешеходците, които се провираха между тях, за да влязат, дълга колона фургони, разтеглена чак до възвишението, чакаше ред да влезе и почти не помръдваше. Всеки излизащ от града на кон беше сеанчанец, все едно дали лицето му беше мургаво като на Морския народ, или бледо като на кайриенец, и те изпъкваша сред останалата гмеж не само с това, че бяха на коне. Някои от мъжете бяха обути в широки гащи и смешно впити палта с високи чак до брадичката яки, и с две редици копчета отпред, или свободно падащи, пищно извезани палта, дълги почти колкото женски рокли. Бяха от Кръвта, както и жените в странно скроените си рокли, ушити сякаш от тънки плохи и с цепнати поли, разкриващи глезените им, обути в яркоцветни ботуши и някакви крачоли, стигащи почти до стремената. Няколко от тях носеха дантелени була, които скриваха цялото лице освен очите, за да не ги виждат хората с просто потекло. Но конниците бяха най-вече войници с ярко боядисани ризници от застъпващи се метални пластинки. Някои от войниците също бяха жени, макар да не можеше да се разбере кой е мъж и кой — жена от тези шлемове с форма на чудовищни насекоми. Добре поне, че никой не носеше черно-червената униформа на гвардията на Смъртната стража. Дори сеанчанците като че ли се изнервяха от близостта им, а това беше достатъчно, за да се държи Мат колкото се може по-настрана от тях.

Във всеки случай никой от сеанчанците не обръщаше внимание на някакви си трима мъже с едно момче, които бавно пристъпваха към града покрай колоната от чакащи коли и фургони. Е, мъжете поне крачеха бавно. Олвер подтичваше от нетърпение. Болният крак на Мат определяше скоростта, но той се стараяше да не забележат колко се подпира на тоягата. Заровете обикновено предвещаваха инциденти, в които успяваше да оцелее на косъм — битки да речем, или да се срути някое здание на главата му. Или Тилин. Ужас изпитваше при мисълта какво ли ще се случи, щом спрат да се търкалят.

Почти във всички фургони и коли, напускащи града, имаше сеанчанци, по-просто облечени от конниците, и във външността им нямаше нищо особено. Но онези, които чакаха на опашката, като че ли

по-скоро бяха ебударци или простолюдие от околните райони — мъже в дълги елечи, жени с вдигнати на едното бедро поли, под които се показваше обут в шарен вълнен чорап крак или разноцветни фусти. Техните коли, както и фургони, се теглеха от волове. Сред колоната се мяркаха и чужденци, търговци с малки кервани теглени от коне фургони. Тук на юг през зимата търговията беше по-оживена, отколкото по на север, където търговците трябваше да се примиряват със затрупаните от преспи пътища, и някои от тях идваха отдалече. Една дебела доманка с червено петно на мургавата брадичка, седнала на капрата на първия от четирите си фургона, се беше загърнала в дебелото си цветно наметало и се мръщеше на мъжа, пет фургона напред, мазен тип, който криеше дългите си гъсти мустаци под тарабонско було на капрата до коларя. Конкуренцията, несъмнено. Мършава кандорка с голяма перла на лявото ухо и сребърни верижки, провиснали на гърдите, седеше кротко на седлото на сивия си кон. Сигурно още не знаеше, че и него, както и впряга на фургона ѝ, ще се пуснат на лотарията, щом влезе в града. От местните прибираха по един на всеки пет коня, а за да не затрудняват търговията, от чужденците взимаха по един на всеки десет. Вярно, срещу заплащане, и то на добра цена в обичайни времена, но далеч под това, което пазарът щеше да понесе при такова търсене. Дебел кайриенец в грубо бозаво палто викаше сърдито, че го бавят, и стройната му дореста кобила нервно пристъпваше на място. Добра беше кобилата. Сигурно щяха да я дадат на някой офицер. Какво ли щеше да стане, когато заровете спрат?

Широките градски порти си имаха стражи, макар че навярно само сеанчанците се досещаха, че са такива. Сул-дам в сините си рокли с извезаните мълнии на гърдите крачеха през гъстата навалица с техните облечени в сиво дамане на сребристите им ай-дам. Само една от тези двойки жени беше достатъчна да пресече всяко вълнение освен масов бунт, а навярно щеше и с това да се справи, въпреки че причината за присъствието им беше друга. В първите дни след падането на Ебу Дар, докато Мат все още лежеше прикован към леглото, бяха изръшналия целия град да издирят жените, които наричаха Марат'дамане, а сега пазеха да не би някоя да проникне вътре. За всеки случай всяка сул-дам носеше по един допълнителен ай-

дам на рамо. Такива двойки обикаляха и по кейовете и посрещаха всеки пристигнал кораб.

Зад портите, на една дълга площадка, издигната върху дървени пилони, високи петдесет стъпки над уличното ниво, стояха изложени на показ почернели, но все още разпознаваеми глави на над дузина мъже и две жени, жертви на сеанчанското правосъдие. Зад човешките глави висеше окачен символът на това правосъдие — широката брадва на палача, с дръжка, увита с бяло въже. Табела под всяка от главите известяваше наказаното в случая престъпление — убийство или изнасилване, кражба или насилие, или оскърбление към някоя особа от Кръвта. По-дребните престъпления се наказваха с публичен бой с камшици или осъдения го правеха да'ковале. В тези неща сеанчанците бяха еднакво справедливи и към свои, и към тукашни. Никой от Кръвта не го излагаха на показ — онези от тях, които заслужаха екзекуция, ги връщаха в Сеанчан или ги обесваха с бялото въже — но три от главите бяха стояли на сеанчански рамене и тежестта на правосъдието им смазваше и високопоставени, както и хора без ранг. Две от табелите с надпис БУНТ висяха под главите на една доскорозна Надзорница на корабите на Ата-ан Миере и на нейния Надзорник на оръжията.

Мат беше минавал толкова често през тези порти, че сега почти не обърна внимание на платформата. Олвер подскачаше безгрижно и си подпяваше нещо. Беслан и Том крачеха и си шепнеха. Мат успя да долови само „рискована работа“ от устата на Том, но хич не го интересуваше за какво си говорят. След това навлязоха в дългия мрачен тунел, през който пътят минаваше под градската стена, и тропотът на фургоните бездруго заглуши всичко, дори да искаше да ги чуе. Том и Беслан продължиха напред покрай стената на тунела, подалече от колелетата на тътрещите се фургони и без да спират да си шепнат, Олвер подтичваше след тях, но когато Мат излезе на светло, за малко не се блъсна в гърба на Том, който внезапно бе спрял. И тримата бяха спрели. Тъкмо да им подхвърли нещо язвително и сам видя това, което бяха зяпнали. Хората, бутаци се на гъсто гъмжило от тунела зад него, ги изтласкаха встрани, но той също зяпна слисан.

Улиците на Ебу Дар винаги бяха пълни с хора, но не чак толкова, като сега. Сега все едно че се беше пръснал някой бент и беше залял града с човешки порой. Тълпата беше задръстила улицата пред него от единия край до другия, заобикаляйки малки стада добитък, какъвто

очите му не бяха виждали досега. Бели петнисти говеда с дълги извити рога, светлокафяви кози с дълга тънка козина, която висеше чак до каменната улична настилка, овци с по четири рога. Накъдето и да обърнеше очи, всяка улица беше също толкова претъпкана. Фургони и коли се тътреха като мравуняк през човешката маса там, където изобщо беше възможно да се движат, виковете и ругатните на фургонджии и колари глъхнеха сред общата врява от човешки гласове и животински звуци. Не можеше да разбере думите, но говора им различи. Мудния и повлечен сеанчански говор. Някои сръгваха с лакът съседа си и посочваха Мат в яркото му облекло. Зяпаха и сочеха каквото им попадне, сякаш никога не бяха виждали хан или ножарски дюкян, но той въпреки това изръмжа тихо и придърпа периферията на шапката над очите си.

— Завръщането — смотолеви Том и ако Мат не беше точно до рамото му, нямаше да го чуе. — Докато сме си плямпали безгрижно с глупавия Лука, проклетото им Коренне е пристигнало.

Досега Мат беше мислил за това „Завръщане“, че сеанчанците просто ще го продължат като нашествие, с армия. Един фургонджия извика и дългият му камшик изплющя към хлапетиите, които се бяха промъкнали до дървената къщичка на фургона да надникнат вътре и да огледат с любопитство нещата, които приличаха на лози в пълни с пръст дървени каци. Друг фургон беше натоварен с дълга печатарска преса, а трети, който тъкмо излизаше от тунела, караше нещо подобно на огромна бирена каца, от която се носеше лека миризма на хмел. По някои от фургоните висяха кафези с кокошки, патки и гъски със странно пъстри пера — не приличаха на птици за продан, по-скоро селска стока. Пак си беше армия, но не такава, каквато си беше представял. С такава армия щеше да е много по-трудно да се води война, отколкото срещу войници.

— Очите да ми избодат дано, как ще изгазим през това! — изръмжа отвратен Беслан и се надигна на пръсти да огледа над главите на тълпата. — Колко ли още има, докато стигнем някоя чиста улица?

А Мат си припомни за онова, което не беше забелязал, макар да се бе набило в очите му. Залива, пълен с кораби. Пълен с кораби. Около два или три пъти повече, отколкото бяха, когато призори тръгнаха към стана на Лука, и много от тях все още маневрираха с вдигнати платна. Което означаваше, че може да има още, чакащи ред да влязат в залива.

Светлина небесна! Колко ли от тях бяха избълвали товара си тази сутрин? Колко ли оставаха не разтоварени? Светлина, колко ли хора можеха да бъдат превозени с толкова кораби? И защо всички те бяха дошли тук, а не в Танчику? Тръпка пробяга по гръбнака му. Изглежда, това тук не беше всичко.

— По-добре се промъкнете през задните улички — повиши глас той, за да го чуят сред невъзможната врява. — Иначе до среднощ няма да стигнете до палата.

Беслан се обърна към него намръщен.

— Няма ли да дойдеш с нас? Мат, ако пак се опиташ да си купиш превоз на някой кораб... Знаеш, че този път няма да ти се размине леко.

Мат изгледа сина на кралицата също толкова намръщено.

— Просто искам да се поразходя.

Излъга. Още щом се върнеше в палата, Тилин щеше да започне да го глези и гали. Не че беше чак толкова лошо — в никакъв случай, — само дето изобщо не я интересуваше кой гледа, докато го гали по бузите и му шепне нежности в ухото, дори да е синът ѝ. Освен това, ами ако заровете в главата му престанеха да се търкалят точно когато се озове при нея? „Собственничество“ едва ли беше най-точната дума за Тилин напоследък. Кръв и пепел, тази проклетата жена току-виж решила да го ожени за себе си! А той не искаше да се жени. Все още не. Освен това знаеше за кого му предстои да се ожени и това съвсем не беше Тилин Кинтара Мицобар. Добре, но ако тя решише друго?

Изведнъж си спомни за прошепнатото от Том „рискована работа“. Познаваше Том, познаваше и Беслан. Олвер зяпаше сеанчанците също толкова слисано, колкото и те зяпаха всичко наоколо. Понечи да се шмугне напред за по-добра гледка, но Мат го спипа за рамото тъкмо навреме и въпреки протестите му го бутна в ръцете на Том.

— Върнете момчето в палата и му дайте уроците след като Ризел свърши с него. И ако ви е текнала някоя лудост, избийте си я от главите. Може да си сложите главите на показ пред портата, и главата на Тилин също. — И неговата — това не биваше да го забравя!

Двамата го изгледаха безизразно, с което само потвърдиха подозренията му.

— Май трябва да повървя с теб — рече накрая Том. — Можем да си поговорим. Ти имаш забележителен късмет, Мат, и имаш освен това определен нюх към, как да го кажа, приключенията. — Беслан кимна. Олвер се задърпа от хватката на Том, мъчейки се да види всички страни хора наоколо наведнъж и без да го интересува какво си говорят големите.

Мат изсумтя кисело. Защо всички искаха от него да става герой? Рано или късно тази глупост щеше да го убие.

— Няма за какво да говорим. Те вече са тук, Беслан. Щом не можа да ги спреш да влязат, ясно е като бял ден, че няма да можеш да ги изтласкаш. Ранд ще се разпрavia с тях, ако може да се вярва на мълвата. — Вихрените цветове отново се развъртяха из главата му и за миг почти заглушиха тропането на заровете. — И освен това си дал онази проклета клетва да чакаш Завръщането. Всички я дадохме. — Отказът щеше да означава да те оковат във вериги и да те пратят да работиш на кейовете или да чистиш каналите в Рахад. Което според него не я правеше никаква клетва. — Чакай Ранд. — Цветовете придойдоха отново и изчезнаха. Трябваше да престане да мисли за... За определени хора. Ето че пак се завихриха. — Все още всичко може да се оправи, ако имаме време.

— Ти не разбираш, Мат — отвърна ядосано Беслан. — Майка все още седи на трона и Сурот твърди, че ще продължи да властва над цяла Алтара, не само над това, което държим около Ебу Дар, а навярно и повече, но майка трябва да се просне по очи и да се закълне във васална вярност на някаква си жена от другата страна на Аритския океан. Сурот казва, че аз трябва да се ожения за някоя от тяхната Кръв и да си обръсна главата, а майка ми я слуша. Колкото и да си дава вид Сурот, че са равни, все пак тя е длъжна да слуша какво ѝ казва Сурот. А каквото и да казва Сурот, Ебу Дар всъщност вече не е наш, а и всичко останало няма да е наше. Сигурно няма да можем да ги изтласкаме със силата на оръжието, но можем да направим страната твърде гореща, за да го понесат. Белите плащове го разбраха. Питай ги какво разбират под „Алтарското пладнe“.

Мат можеше да се сети и без да пита. Прехапа език, за да не му набие в главата, че сега в Ебу Дар има повече сеанчански войскари, отколкото Бели плащове в цяла Алтара по време на Войната на Белите плащове. Улица пълна със сеанчанци не беше най-доброто място за

плещене, нищо, че повечето наистина приличаха на селяци и занаятчии.

— Схващам, че много бързаш да ти набият главата на пика — рече тихо той. Толкова тихо, колкото можеше, и въпреки това да го чуят сред врявата от човешки гласове, мученето на говедата и гъшия крясък. — Сигурно си чувал за Ослушвачите им. Онзи тип ей там, дето прилича на коняр, може да е от тях, или оная мършава жена с вързопа на гърба.

Беслан погледна към двамата толкова свирепо, че ако наистина бяха Ослушвачи, щяха да донесат за него само заради това.

— Сигурно ще запееш друга песен, когато стигнат до Андор — изръмжа той и си запробива път през тълпата, бутайки ядосано с лакти всеки, който му се изпречеше. Мат нямаше да се изненада, ако скоро се почнеше бой. Подозираше, че Беслан нарочно си го търси.

Том се обърна да тръгне с Олвер, но Мат го хвана за ръкава.

— Укроти го малко, ако можеш, Том. И гледай и своите нерви да поукротиш. За толкова време би трябвало да ти е омръзнало да се бръснееш слепешком.

— Изобщо не съм запален и правя каквото мога — сухо отвърна Том. — Но той просто не може да седи кротко. Това е родната му страна. — По старческото му лице пробяга лека усмивка. — Казваш, че няма да поемеш рискове, но ще го направиш. И когато го направиш, това, което двамата с Беслан можем да опитаме, ще прилича на невинна разходка в цветна градинка. Когато ти си наоколо, дори бръснарят става сляп. Хайде, момче — рече той и вдигна Олвер на раменете си. — Че ако закъснееш за урока, Ризел може и да не ти даде да си сложиш главата на гърдите й.

Мат го загледа намръщено как си пробива път по-бързо с Олвер, възседнал раменете му, отколкото Беслан. Какво имаше предвид Том? Той никога не поемаше рискове, освен ако сами не се струпаха на главата му. Никога. Озърна се небрежно към мършавата жена и непознатия тип с оцапани с тор ботуши. Светлина, те наистина можеха да са Ослушвачи. Всеки наоколо можеше да е от тях. Това стигаше, за да му настръхне кожата на гърба все едно, че го следят.

Измина мравешката дълго разстояние по улиците, които ставаха все по-претъпкани с хора, животни и фургони, колкото повече се приближаваше към кейовете. Дюкяните по мостовете над каналите

бяха със спуснати кепенци, уличните амбуланти се бяха прибрали, а акробатите и жонгльорите, които обикновено забавляваха минувачите на всяка пресечка, нямаше да имат място за игра, ако и те не се бяха омели. Колко бяха сеанчанците ли? Ами доста. И на всеки петима се падаше по един войник, изпъкваша със суровите си погледи, плещестите рамене и изправена стойка, толкова различни от селяците и занаятчиите дори когато не бяха в снаряжение. Тук-там из улиците се движеха малки групички сул-дам с дамане, сред разчистени от околната навалица островчета. Отваряха им път не от страх, във всеки случай не и от страна на сеанчанците. Те кимаха почтително на жените с мълниците на сините рокли и се усмихваха одобрително, щом двойките ги подминаха. Беслан да си гледа работата. Сеанчанците никой нямаше да може да ги изтласка, освен с армия от Аша'ман като онази, която според слуховете ги бе подгонила преди седмица на изток. Или пък армия, въоръжена с тайните на Илюминаторите. Какво в името на Светлината можеше да иска Алудра от един леяр на камбани?

Постара се да не се приближава до пристанището. Този урок вече го беше научил. Това, което търсеше, всъщност бе някоя игра на зарове и ако може да продължи чак до среднощ. За предпочитане — толкова до късно, че Тилин да е заспала, когато се прибереше в палата. Тя му беше отнела заровете с твърдението, че не ѝ харесвало да играе на комар, макар че се съгласи да поиграят, когато ѝ предложи да залагат на „глоба“, докато лежеше прикован в леглото. За щастие зарове винаги се намираха лесно и с неговия късмет винаги беше по-добре да се използват чужди зарове.

Но кръчмите и гостилниците, в които се отби, се оказаха още по-претъпкани от улиците. Едва се намираше място колкото да обърнеш някоя халба, камо ли за хвърляне на зарове. Пълни бяха със смеещи се и пеещи сеанчанци и с ебударци с мрачни лица, които поглеждаха намусено сеанчанците. Мат все пак питаше гостилничарите и кръчмарите дали няма да се намери някое килерче, което да наеме, но всички до един вдигаха съжалително рамене и клатеха глави. Всъщност не беше и очаквал друго. Нищо свободно не можеше да се намери още преди да се появят новите. Въпреки това го обзе потиснатост и той провеси нос, също като чуждоземските търговци, които виждаше наоколо си — забили очи в чашите и чудещи се как да изкарат стоката си от града, след като им бяха прибрали конете. Злато

имаше да плати колкото искаше Лука, че и повече, но всичкото се пазеше в един сандък в Тарасинския палат, а Мат нямаше намерение да се опитва да изнесе достатъчно с едно влизане. Особено след като дворцовата стража го домъкна последния път обратно от пристанището като уловен елен. Макар че тогава само си говореше с капитани на кораби, нищо повече. Ако Тилин разбереше, че се опитва да измъкне повече злато, отколкото му трябва за една нощ игра на комар... О, не! Стая трябваше да си намери, някаква дупка на тавана в някой хан, голяма колкото гардероб. Каквото и да е, където да може да крие златото, което ще изнася малко по малко, или пък да разчита само на шанса със заровете. Едното или другото. С късмет или без късмет обаче по едно време разбра, че днес няма да получи нито едното, нито другото. А проклетите зарове продължаваха да трополят в главата му. Да тътнат.

Не се задържаше за дълго на едно място и не само заради липсата на място за игра или свободно помещение. Ярките му дрехи, от които и Калайджия щеше да се засрами, привличаха хорските очи. Дотам, че някои сеанчанци го взимаха за човек, дошъл да ги забавлява, и се опитваха да му плащат да им попее! Веднъж-дваж той дори прие, но щом му чуха гласа, си поискаха парите обратно. Някои ебударци с дългите криви ножове, затъкнати зад поясите им и тъпкани с яд, който не можеха да си изкарат на сеанчанците, решаваха да си го изкарат на тъпия палячо, комуто липсваше само вапцаното лице, за да мине за благороднически глумец. Щом забележеше, че такива типове го заглеждат, Мат се шмугваше заднишком през вратата и — отново сред уличната гмеж. Научил бе горчивия урок, че все още не е във форма да се бие, а и главата му на убиец, изложена при градската порта, нямаше да му върши много работа.

Където можеше, Мат спираше да отдъхне малко — било на някое празно буре, оставено при входа на задънена уличка, или когато, рядко макар, се намереше свободно място за още един човек на пейката пред някоя пивница, или на каменно стъпало, докато стопанката на сградата не излезеше и не заметеше шапката му с дворната метла. Коремът му вече се бе залепил на гръбнака. Имаше чувството, че всички го зяпат в тези ярки дрехи, вечерната влажна хладина се просмукваше до костите му и единствените зарове, които май щеше да намери днес, бяха онези,

дето трополяха в главата му като конски копита. Едва ли някога бяха тропали толкова силно.

— Май нищо няма да стане, освен да се връщам и да ставам пак проклетото пале на кралицата! — изръмжа той и се надигна с помощта на тоягата от разнебитения сандък, на който бе седнал. Неколцина минувачи го изгледаха все едно, че е с вапцано лице. Мат не им обърна внимание. Какво да се разправя с тях? Да вземе да ги забуха с тоягата ли? Макар че си го заслужаваха, да зяпат така човек.

Улиците бяха все така пълни, забеляза той, и щеше да превали полунощ, докато се добере до палата, ако си пробиваше пътя през навалищата. Тилин, разбира се, щеше да е заспала вече. Може би. Стомахът му заръмжа почти толкова силно, че да заглуши заровете. Ако закъснееше много, оная можеше да заповяда на готвачите да не му дават нищо за ядене.

Десетина извоювани с мъка крачки през гъмжилото и Мат сви по една задна уличка, тясна и тъмна. Каменна настилка нямаше. Бялата замазка на слепите стени се беше пропукала, ронеше се и под нея се показваха голите тухли. Миришеше на гнило и Мат можеше само да се надява, че това, което пошляпва под петите на ботушите му, е кал, въпреки гнусния мирис, който издаваше. Нямаше и хора. Тук можеше да закрачи бързо. Поне толкова, колкото му позволяваха силите. Вече едва му стигаше търпението да дочака деня, в който пак ще може да изминава по няколко мили, без да пъхти, без да го болят краката и без да му трябва да се подпира на проклетата тояга. Криви улички, повечето от които бяха толкова тесни, че раменете му триеха стените, кръстосваха целия град като заплетен лабиринт, в който човек лесно можеше да се изгуби, ако не знае пътя. Той обаче нито веднъж не свърна в грешна посока, дори когато един тесен, мрачен и зловещ проход изведнъж се разтрои и даже разчетвори на четири пътечки, които сякаш се виеха в една и съща посока. Много пъти в Ебу Дар му се беше налагало да избягва любопитни очи, така че ги познаваше тези улички като пръстите на ръката си. Въпреки че — странно — не го напускаше чувството, че го следят. Допускаше, че ще го изпитва, докато носи тези проклети дрехи.

Налагаше се да се бута през гъстото гъмжило от хора и животни, и почти стигна до двореца за време, което иначе щеше да му стигне само за три улици. Забърза по сенчестия проход между една добре

осветена кръчма и бояджийски дюкян със спуснати кепенци и мимоходом се зачуди какво ли ще му предложат в кухнята. Попросторна от останалите и достатъчно широка, за да се разминат трима души наведнъж, ако са дружелюбно настроени, тази уличка извеждаше на площада Мол Хара, почти пред самия Тарасински палат. Сега там пребиваваше Сурот и готвачите даваха всичко от себе си, след като бе заповядала да ги набият с камшици след първия ѝ обяд. Сигурно щеше да има стриди с крем, златисто изпържена рибка и сепия с люти пиперки. Десет крачки през сенките — и стъпи в нещо, което изшляпа. Мат залитна с пъшкане върху полузаледената кал и се изви в последния момент, за да не си удари поне болния крак при падането. Ледената течност моментално се просмука в палтото му. Дано да беше вода.

Мат отново изпъшка, защото по рамото го настъпи ботуш. Непознатият изруга, изпързала се в уличката, падна на едно коляно и едва успя да се задържи на стената на пивницата, за да не падне по очи. Очите на Мат бяха достатъчно привикнали със сумрака, за да го види — слаб невзрачен мъж. Само че не беше мъж, а същество, което бе видял веднъж как сръза гърлото на приятеля му, извади ножа, забит в гърдите му, и го хвърли срещу него. И това същество щеше да кацне точно пред него, само на ръка разстояние, ако не се беше спънал. Сигурно някакво малко усукване на проклетото тавиренство му бе оказало услуга, слава на Светлината! Всичко това му просветна в главата, докато голамът успя да се задържи на стената, да се обърне и да го изгледа с гняв.

Мат изруга, грабна падналата тояга и непохватно я метна като копие по съществото. В краката му, надявайки се да го препъне и да си спечели някой миг. Онова нещо обаче се плъзна встрани като вода, отбягна тоягата, ботушите му се изпързалиха по замръзналата кал и след това се хвърли срещу Мат. Но все пак го бе забавил. Още докато тоягата отхвърчаше от ръката му, Мат бръкна под ризата за медальона с лисичата глава, скъса каишката и го измъкна. Голамът се хвърли към него и той размаха отчаяно медальона. Среброто, което допреди малко охлаждаше кожата на гърдите му, забърса протегнатата ръка със съск като от запържен резен сланина и лъхна миризма на изгоряла плът. Гъвкаво като живак и озъбено, създанието се опита да се промъкне покрай медальона и да спипа Мат отстрани. Само да го пипнеше и все

едно, че е мъртъв. Този път нямаше да си играе с него като в Рахад. Без да спира да размахва лисичата глава, Мат го перна с нея по другата ръка, след това — през лицето и всеки път — със съсък и мирис на горяла плът, все едно че го удряше с нажежено желязо. Оголил зъби, голамът заотстъпва със свити като птичи нокти пръсти, готов да скочи напред при най-малката проява на слабост.

Мат развъртя медальона на каишката и се изправи колебливо, но не изпусна нито за миг от очи злото създание. „Той те иска мъртъв също толкова, колкото нея“ — беше му изсъскало то с усмивка в Рахад. Сега нито говореше, нито се усмихваше. Мат нямаше представа нито „тя“ коя е, нито „той“, но останалото беше ясно като бял ден. И ето го сега тук, едва държаш се на краката си. Кракът и бедрото му пареха като огън и ребрата го боляха. Да не говорим за рамото, на което проклетият голам беше скочил. Трябваше някак да се върне на улицата, сред хората. Навярно достатъчно хора щяха да се оправят с това изчадие. Малка надежда, но друга не му идваше наум. А улицата не беше далече. Оттук врявата се чуваше ясно, разстоянието изобщо не я приглушаваше.

Мат предпазливо заотстъпва. Ботушът му се подхлъзна в нещо, което издаде гнусна миризма, и той залитна към стената на кръчмата. Само отчаяното размахване на лисичата глава задържа голама да не скочи отново. Гласовете по улицата звучаха така мъчително близо... Все едно че бяха в Барзайн. Но Барзайн отдавна беше загинал, както и той щеше да е скоро.

— Тук сви, в алеята! — изрева някой. — След мен! Бързо! Ще ни избяга!

Мат не откъсваше очите си от голама. Очите на съществото се извърнаха към улицата и то се поколеба.

— Заповядано ми е никой да ме не види освен ония, що трябва да пожъна — изсъска му то, — тъй че ще поживееш още малко. Още малко.

И побягна, хлъзгайки се в калта, и след миг сякаш изтече зад ъгъла.

Мат затича след него. Да го питаше някой защо, нямаше да може да каже. Само дето онова се беше опитало да го убие, канеше се да се опита пак, а той целият бе настръхнал. Значи щеше да го убие на

спокойствие, така ли? Ами щом медальонът можеше да го рани, сигурно можеше и да го убие.

Стигна до ъгъла на кръчмата и видя голама в същия миг, в който той се обърна да го погледне. Създанието отново се поколеба за миг. Задната врата на кръчмата стоеше откряната и пропускаше веселите гласове отвътре. Съществото пъкна ръце в една дупка, зейнала от паднала тухла в задната стена на сградата срещу кръчмата, и Мат се вцепени. Едва ли му трябваша оръжия, но ако беше скрило някое тук... Не мислеше, че ще оцелее, ако това нещо го нападнеше и с оръжие. След дланите навътре се пъкнаха целите ръце до раменете, след което и главата на голама се навря в дупката, а ченето на Мат увисна. После и гърдите на голама се напъхаха, след тях и краката, и той изчезна целият. През отвор с големина има-няма колкото двете шепи на Мат.

— Такова нещо не бях виждал — тихо каза някой до него, Мат се сепна и видя, че не е сам. Проговорилият беше някакъв белокоос старец с изгърбени рамене, с голям крив нос по средата на унило лице и с вързоп, праметнат на гърба. Тъкмо прибираще много дълга кама в канията под палтото си.

— Аз съм виждал — кухо отвърна Мат. — В Шадар Логот. — Понякога късчета от собствената му памет бликваха сякаш отникъде и това последното изплува на повърхността тъкмо докато гледаше поразен голама. Ей такива спомени предпочиташе хич да не ги помни.

— Малцина, които стъпват там, оцеляват — рече старецът и го изгледа втренчено. Набръчканото му лице изглеждаше някак познато, но Мат не можа да го намести в паметта си. — Какво си търсил в Шадар Логот?

— Твоите приятели къде са? — на свой ред го попита Мат. — Хората, дето ги викаше? — Само двамата бяха в алеята. Глъчта по улицата не секваше, но той не долови сред нея викове, че някой щял да избяга, ако не побързат.

Старецът сви рамене.

— Не знам дали някой разбра какво викам. Тия тук много трудно може да ги разбере човек. Просто помислих, че мога да го изплаша така. Но като видях това... — Махна с ръка към дупката в стената, засмя се и оголи редките си зъби. — Двамата с теб май имаме късмета на Тъмния.

Мат направи гримаса. Много пъти го беше чувал това за себе си и никак не му харесваше.

— Може и така да е — измърмори той. — Прощавай. Май трябваше да се представя поне на човека, който ми спаси живота. Казвам се Мат Каутон. Отскоро ли си в Ебу Дар? — Вързопът, окачен с ремъци на гърба на стареца, му придаваше вид на скитник. — Трудно ще си намериш място за спане. — Вгледа се в чворестата ръка, която старецът му подаде. Цялата беше на възли, сякаш всичките му пръсти се бяха счупили наведнъж и след това бяха зараснали накриво. Но ръкостискането му беше силно.

— Аз пък съм Ноал Чарин, Мат Каутон. Не, от доста време съм тук. Но постелята ми на тавана на „Златните патки“ сега я зае един дебел търговец на масло от Иллиан, когото изхвърлиха тази заран от стаята му заради един сеанчански офицер. Помислих, че ще мога да се подслоня в тази уличка за през нощта. — Той се почеса по носа с кривия си показалец и се изкиска, сякаш спането в задънената мръсна уличка беше много смешно. — Няма да ми е за пръв път да спя на кораво, макар и в град.

— Мисля, че имам нещо по-добро за теб — каза му Мат, но останалото, което щеше да каже, замря на езика му. Защото усети, че заровете продължават да се въртят в главата му. Успял беше да ги забрави, докато голамът се опитваше да го убие, но още подскачаха, още не бяха спрели. Ако го предупреждаваха за нещо по-опасно и от голам, предпочиташе изобщо да не го знае. Само че щеше да го узнае. Изобщо не се съмняваше в това. И когато го узнаеше, щеше да е много късно.

ГЛАВА 17

РОЗОВИ ЛЕНТИЧКИ

По площада Мол Хара метеше студен вятър, който повдигаше наметалото на Мат и ако задържеше така, можеше да заледи калта, полепнала по дрехите му. Слънцето надничаше полускрито над покривите на къщите и сенките се издължаваха. Стиснал с едната си ръка тоягата, а с другата — скъсаната каишка на медальона, пъхнат в джоба му, за да може лесно да го извади, ако се наложи, той не можеше да направи нищо, освен да остави наметалото да плющи накъдето си ще. Болеше го всичко, заровете в ума му трополяха тревожно, но Мат не обръщаше внимание нито на едното, нито на другото. Много беше зает с това да се озърта във всички посоки наведнъж и в същото време — да се чуди през колко малка дупка бе успяло да се провре онова нещо. По едно време се улови, че зяпа с тревога дребните пукнатини между квадратните камъни на настилката. Макар че съществото едва ли щеше да изскочи точно от тях.

Откъм околните улици се носеше приглушена глъч, но тук само едно мършаво псе пробяга покрай фонтана със статуята на отдавна мъртвата кралица Нариеен. Според някои вдигнатата ѝ ръка сочела богатството на океана, обкръжил Ебу Дар, а според други — опасността, която ги заплашвала оттам. Трети пък твърдяха, че наследникът ѝ искал да обърне внимание на факта, че само една от гърдите на статуята е разголена, което означавало, че била само наполовина разгулна.

В други дни в този час дори през зимата Мол Хара щеше да е пълен с разхождащи се влюбени двойки, шляещи се лениво улични продавачи и изпълнени с надежда просяци. Но просяците сега бяха изметени от улиците и накарани да работят от сеанчанците, а другите предпочитаха да си стоят вкъщи дори през деня. Причината беше Тарасинският палат, грамадата от бели куполи, мраморни кули и тераси от ковано желязо, резиденцията на Тилин Кинтара Мицобар, по милостта на Светлината кралица на Алтара — по-точно на тази час от

Алтара, която се намираше на няколко дни езда от Ебу Дар — Господарката на Четирите вятъра и Пазителка на Морето на бурите. И, което навярно беше по-важно в момента, резиденцията на Върховната лейди Сурот Сабел Мелдарат, командващата „Предтечите“ — тоест авангарда — на императрицата на Сеанчан, дано да е жива вечно. Много по-страшен пост в Ебу Дар за момента. Пред всеки вход стояха гвардейци на Тилин в зелени ботуши, торбести бели панталони и позлатени гръдни брони върху зелените униформени палта, а с тях — мъже и жени в онези насекомо подобни шлемове и брони, нашарени на ивици в синьо и жълто, или зелено и бяло, и всякакви други съчетания, каквито могат да му хрумнат на човек. Кралицата на Алтара искала сигурност и тишина, за да може да си отдъхва. По-точно Сурот казваше, че го искала. А щом Сурот кажеше, че Тилин иска нещо, Тилин тутакси решаваше, че наистина го иска.

След кратък размисъл Мат поведе Ноал към една от портите към дворцовите конюшни. Да успее да вкара оттам външен човек изглеждаше по-вероятно, отколкото ако опиташе по величествените мраморни стъпала. Да не говорим, че имаше много повече шанс да свали цялата тази кал преди да се наложи да се изправи пред Тилин. Последния път съвсем открито бе изразила недоволството си, когато се върна пораздърпан след една кръчмарска свада.

До отворената порта стояха шепа ебударски стражи с алебарди и същия брой сеанчанци от другата страна, с копия с пискюли и вкочанени като статуята на Нариеен.

— Благословът на Светлината да е над всички тук — учтиво измърмори Мат към ебударците. С ебударците винаги беше разумно човек да е учтив, поне докато ги опознаеш. Както и след това, между другото. И все пак те бяха някак... по-податливи от сеанчанците.

— И над вас, милорд — отвърна му набитият офицер, пристъпи напред и Мат го позна. Сурливан Сарат. Свестен човек беше, винаги готов с някоя шега, и имаше усет за коне. Сурливан го огледа, поклати глава и се потупа по острия шлем с позлатената пръчка на ранга си. — Пак ли сте се били, милорд? Ще кипне като чайник, като ви види.

Мат се помъчи да не му личи толкова, че не може да стои прав без тоягата, и настръхна. Шега ли? Този мъж със загорялото лице имаше език като пила. А и усетът му за коне не беше кой знае какъв.

— Ще има ли въпроси, ако този приятел влезе да спи при хората ми? — грубо попита Мат. — Не би трябвало да има. При моите хора все ще се намери място за още един. — Че и за повече, ако си говорим истината. Досега бяха загинали осем души, само защото го последваха до Ебу Дар.

— От моя страна никакви, милорд — отвърна Сурливан, въпреки че изгледа преценяващо мършавия старец и присви устни. Палтото на Ноал обаче изглеждаше добро, поне на сумрачната светлина. Дори дантела си имаше, при това в по-прилично състояние от това на Мат. Това сигурно наклони везните. — Пък и тя няма защо да знае всичко, така че и от нейна страна няма да има.

Мат се навъси, но преди невъздържаните му думи да хвърлят двамата с Ноал във врящия казан, трима тежко въоръжени сеанчански конници се приближиха в галоп през площада към портата и Сурливан се обърна към тях.

— Ти с госпожа съпругата си в двореца на кралицата ли живееш? — попита Ноал и закрачи към портата.

Мат го дръпна назад.

— Да изчакаме тях. — И му кимна към сеанчанците. Госпожа съпругата му ли? Проклети жени! Проклети зарове в проклетата му глава!

— Нося депеша за Върховната лейди Сурот — обяви един от сеанчанците, сеанчанка по-точно, и плесна кожената чанта, висяща от облеченото ѝ в броня рамо. На шлема си имаше само едно перо — знак, че е офицер с нисък ранг — но конят ѝ беше явно издръжлив и бърз. Другите две животни бяха ячки, но нищо повече не можеше да се каже за качествата им.

— Влезте, с благослова на Светлината — отговори с лек поклон Сурливан.

Поклонът на сеанчанката от седлото не беше по-дълбок.

— И над вас да е благословът на Светлината — измърмори тя и копитата на трите коня зачаткаха към двора на конюшните.

— Странна работа — отрони замислено Сурливан, загледан след тримата. — Винаги искат разрешение от нас, не от тях — и махна към сеанчанците от другата страна на портата. Онези не бяха помръднали на косъм, стояха си все така вдървени и изобщо не погледнаха влизащите, доколкото Мат забеляза.

— И какво щяха да направят, ако им беше казал, че не може? — кротко попита Ноал и намести вързопа на гърба си.

Сурливан изобщо не го погледна.

— Достатъчно е, че съм дал клетва на моята кралица — отвърна той безизразно, — и че тя се е заклела... където се е заклела. Намерете му постеля на вашия приятел, милорд. И го предупредете, че в Ебу Дар е по-добре някои неща да не се казват и някои въпроси да не се задават.

Ноал се учуди и понечи да възрази, че е проявил само любопитство, но Мат размени още няколко учтивости с алтарския офицер — набързо, разбира се — и подкара новия си познат през портите, като тихо почна да му обяснява за Ослушвачите. Вярно, човекът го бе спасил от голама, но това още не значеше, че трябва да се остави да го приберат сеанчанците. Имаше и едни, които наричаха „Търсачите“, и от малкото, което беше чул — дори хора, които свободно приказваха за Смъртната стража, си стискаха зъбите, станеше ли дума за Търсачите — та от малкото, което беше чул, пред Търсачите Разпитвачите на Белите плащове изглеждаха като момченца, изтезаващи буболечки — гадни, но едва ли заслужаващи да се притеснява човек от тях.

— Разбирам — отрони замислено старецът. — Не го знаех. — Като че ли се ядоса на себе си. — Трябва доста време да си прекарал при сеанчанците. Е, тогава познаваш ли добре Върховната лейди Сурот? Да ти кажа, представа нямах, че имаш такива връзки.

— Прекарвам времето си с войници по кръчмите, когато мога — отвърна кисело Мат. Когато Тилин му позволише. Светлина, ами че то все едно се беше оженил! — Сурот не знае дори дали съм жив. — И горещо се надяваше да си остане така.

Тримата сеанчанци вече се бяха махнали и конете им бяха вкарани в конюшната, но отвън няколко сул-дам водеха вечерните упражнения на своите дамане и ги разхождаха на широк кръг из застлания с каменни плочи двор. Близо половината от облечените в сиво дамане бяха тъмнокожи жени, лишени от накитите, които бяха носили като Ветроловки. Имаше още от тях в палата, както и другаде. Сеанчанците бяха пожънали добра реколта от корабите на Морския народ, които не бяха успели да им избягат. Повечето бяха изписали мрачно упорство на лицата, но седем-осем гледаха празно пред себе си, покрусени и объркани, изпълнени с отчаяние. До всяка от тях

вървеше по една родена в Сеанчан дамане, държеше я или за ръката, или прегърнатата, усмихваше се и ѝ шепнеше нещо под одобрителните погледи на жените с гривните, привързани с каишки към сребристите им нашийници. Някои от тези съсипани от мъка жени се гушеха до спътничките си, вкопчени в ръцете им, сякаш стискаха нишката на живота си. Гледката беше достатъчна, за да накара Мат да потръпне, ако мокрите му дрехи вече не вършеха своето.

Опита се да подкара Ноал бързо през двора, но въртящият се кръг докара до него една дамане, която не беше нито сеанчанка, нито Ата-ан Миере, свързана за една пълничка посивяла сул-дам — жена с маслинена кожа и майчинска физиономия. Строга майка с твърдоглавото си дете, ако се съдеше по начина, по който гледеше подопечната си. Теслин Барадон бе изтъняла след този месец и половина сеанчанско пленничество, но лишеното и от възраст лице все още изглеждаше сякаш яде шипки по три пъти на ден. От друга страна, стъпваше много кротко и без никакво колебание се подчиняваше на изричаните тихо указания на своята сул-дам, даже спря да се поклони много чинно на двамата с Ноал. За миг обаче тъмните ѝ очи блеснаха с омраза към него, преди двете с нейната сул-дам да продължат обиколката из двора. Кротко и чинно. Мат беше виждал дамане вързани с краката нагоре да ги пердашат с пръчки в същия този двор за най-дребни провинения. Сред тях беше и Теслин. Добри неща от нея не помнеше, само лоши, но дори на нея не можеше да пожелае това.

— По-добре да е мъртъв човек, предполагам — промърмори той и продължи. Теслин беше корава жена и сигурно всеки миг размисляше как да се измъкне, но твърдостта ѝ я беше докарала само дотук. Надзорницата на корабите и нейният Надзорник на оръжията бяха издъхнали на дървника, без да запищят, но това не ги бе спасило, нали?

— Ти вярваш ли го? — попита разсеяно Ноал и отново намести непохватно вързопа на гърба си. Потрошените му ръце бяха държали ножа доста убедително, но във всичко останало изглеждаше непохватен и тромав.

Мат го изгледа навъсено. Не. Не беше сигурен, че го вярва. Тези сребърни ай-дам много приличаха на невидимия нашийник, който му беше сложила Тилин. Но от друга страна, Тилин можеше цял живот да го гъделичка под брадичката, стига това да опазеше живота му от

дръвника. Светлина, нямаше ли най-последни тези проклети зарове в главата му да спрат и да се свършва! Не, това беше лъжа. Когато най-сетне разбереше какво са означавали, щеше да съжали, че са спрели.

Помещението, което си дележа Чел Ванин и другите оцелели от Червената ръка, се намираще недалече от конюшните — дълга варосана барака с нисък таван и прекалено много легла за тези, които бяха останали живи. Ванин, оплешивяла и потна грамада, лежеше на едно от тях по долна риза, с разтворена на гърдите му книга. Мат се изненада, че изобщо може да чете. Ванин се изплю на пода през дупката на мястото на избитите си зъби, изгледа навъсено оцапаните дрехи на Мат и попита:

— Пак ли си се бил? Няма да й хареса. — Не стана. С няколко малки и странни изключения, Ванин смяташе, че не пада по-долу от всеки лорд.

— Неприятности ли, лорд Мат? — изръмжа Харнан и стана от леглото си. Беше здравеняк и нервите му също бяха здрави, но сега стисна челюсти и грубо татуираният ястреб на едната му буза се набръчка. — Да прощавате, но още не сте във форма за това. Кажете ни само как изглежда и ние ще го оправим.

Останалите трима се струпаха около него нетърпеливи, като двама нагрябиха палтата си, докато още затъкваха ризите си в панталоните. Метвин, кайриенец с момчешко лице, макар с десет години по-голям от Мат, вдигна меча си, който бе оставил опрян до леглото, и издърпа малко острието от ножницата да види дали е наточено добре. С меча беше най-добрият от тях, при това много добър, макар че Гордеран почти не му отстъпваше, нищо че приличаше на ковач. Гордеран изобщо не беше толкова мудар, колкото предполагаша безкрайно широките му рамене. Дузина мъже от Бандата на Червената ръка бяха тръгнали с Мат за Ебу Дар, осем от тях бяха загинали, а останалите стояха натикани тук в палата, където не можеха нито слугини да щипят, нито да се сбият като хората на игра на комар или да се напият свястно, докато не паднат по очи. Както щяха да могат, ако бяха отседнали в хан, където ханджийката да ги влачи до леглата, макар че кесиите им на другия ден ще са поолекнали.

— Това е Ноал. Той ще ви разкаже по-добре от мен какво се случи — отвърна Мат и бутна шапката на тила си. — Той ще спи тук при вас. Спаси ми живота.

Това предизвика одобрителни възклицания, да не говорим за потупванията по гърба, които за малко щяха да катурнат стареца. Ванин чак благоволи да си отбележи мястото в книгата с палец и приседна на ръба на тънкия дюшек.

Ноал смъкна вързопа си на едно свободно легло и зараказва случката с добре отиграни жестове. Изигра ролята си и даже се направи малко на шут, уж че се пързаял в калта, зяпнал в голяма, докато Мат се бил геройски. Оказа се роден разказвач, добър като истински веселчун, така че слушателите можеха да видят и да си представят на живо това, което описваше. Харнан и мъжете от Червената ръка се разсмяха искрено, но смехът им замря, когато Ноал стигна до измъкването на нападателя на Мат през малката дупка. Ванин остави книгата и отново се изплю през зъби. Голамът беше оставил Ванин и Харнан полумъртви в Рахад. Полумъртви, защото гонеше друга плячка.

— Тази гадина иска да ме спипа, не знам защо — подхвърли с безгрижен тон Мат, след като старецът свърши разказа си и се отпусна на леглото до вещите си, видимо изтощен. — Може да съм играл на зарове някой път с него, не помня. Вие няма от какво да се боите, стига да не се пречкате между него и мен. — Ухили се, мъчейки се това да прозвучи на шега, но никой друг не се усмихна. — Всеки случай утре ще ви заделя злато. Ще си наемете превоз на първия кораб за Иллиан и ще отведете Олвер с вас. Том и Джюйлин също, ако се съгласят да тръгнат. — Предполагаше, че хващачът на крадци поне ще приеме. — Както и Нерим и Лопин, разбира се. — Свикнал беше вече двамата слуги да се грижат за него, но тук едва ли имаше нужда от тях. — Талманес трябва вече да е някъде край Кемлин. Смятам, че няма да е трудно да го намерите. — Щом си отиде, щеше да остане съвсем сам с Тилин. Светлина, готов беше по-скоро отново да се изправи срещу голама!

Харнан и другите трима от Червената ръка се спогледаха, а Фергин се почеса по главата. Нищо чудно. Кокалестият мъж беше добър войник — е, не чак най-добрият, но добър — но станеше ли дума за други неща, не беше от най-схватливите.

— Това няма да е редно — подхвърли колебливо Харнан. — Първо, ако лорд Талманес ни види без теб, ще ни съдере кожата. — Другите трима кимнаха. Това и Фергин го разбра.

— А ти, Ванин? — попита Мат. Дебелакът сви рамене.

— Ако измъкна момчето от Ризел, ще ме изкорми като пъстърва, докато спя. На негово място щях да направя същото. Все едно, тук поне имам време за четене. Работиш ли като салджия, не ти остава много време. — Една от работите, които твърдеше, че вършел пътьом. Другата беше коняр. Всъщност Ванин си беше чист конекрадец и уличен обирджия, при това най-добрият в цели две държави, ако не и в повече.

— Вие сте луди — намръщи се Мат. — Това, че иска мен, още не значи, че няма да ви убие, ако му се изпречите на пътя. Предложението остава открито. Всеки, който се вразуми, може да си тръгне.

— Виждал съм хора като теб и преди — изведнъж каза Ноал. Прегърбеният човечец изглеждаше самото олицетворение на старост и умора, но очите му, които оглеждаха Мат, бяха ясни и проникателни. — Някои хора имат едно такова излъчване, че карат другите да вървят неотлъчно с тях натам, накъдето ги водят. Някои ги водят към гибел, други — към слава. Смятам, че името ти един ден може да се запише в историята.

Харнан и Фергин изглеждаха еднакво объркани. Ванин само се изплю, легна и отново отвори книгата.

— Ако ми свърши всичкият късмет, може би — промърмори Мат. Много добре знаеше той какво значи да се запишеш в историята, благодаря. Докато го правиш, могат да ти счупят главата.

— Ти по-добре се почисти, преди да те е видяла — изведнъж грижовно заговори Фергин и го стресна. — С тази кал бъди сигурен, че ще ѝ пхнеш голяма оса под седлото.

Мат свали ядосано шапката от главата си и излезе с широки крачки от бараката, без дума повече да каже. Широки колкото можеше, защото се подпираше на тоягата. Преди вратата да се тръшне след него, чу как Ноал подхвана някакъв разказ за едно време, когато пътувал на кораб на Морския народ и се научил да се къпе в солена вода. Така поне почваше.

Смяташе да се окъпе преди да го види Тилин — честно, — но докато куцукаше по коридорите със стени, окичени с цветни гоблени, които ебударците наричаха „летни“ заради сезона, който изобразяваха, цели четирима слуги в зелено-белите дворцови ливреи и не по-малко от седем слугини се спряха да му намекинат, че сигурно ще благоволи

да се окъпе и преоблече, преди да го е видяла кралицата, като при това му предлагаша лично да го окъпят и да му донесат чисти дрехи, без тя да разбере. Не че знаеха всичко за него и Тилин — слава на Светлината, никой освен двамата с Тилин не знаеше подробностите — но знаеха твърде много, проклетниците. И не само че знаеха, ами го одобряваха — до последния скапан слуга в целия скапан Тарасински палат. Първо, Тилин беше кралицата и можеше да прави каквото си пожелае, ако питаха тях. Второ, нервите ѝ бяха на ръба на бръснача след завладяването на града от сеанчанците и ако някакъв си добре изтъркан и облечен в дантели Мат Каутон можеше да ги предпази да не ги бие през носа за дреболии, какво толкова, готови бяха лично да го изтъркат зад ушите и да го увият в дантели като дар за Слънцеднева!

— Кал ли? — отвърна той на едно хубавичко усмихнато слугинче, което просна широките си поли на пода в реверанс. Черните ѝ очи блещукаха, а пазвата на корсажа ѝ разкриваше гръд, почти не отстъпваща на тази на Ризел. Друг път щеше да ѝ отдели малко време да я поогледа. — Каква кал? Никаква кал не виждам! — Слугинчето зяпна, забрави да се изправи и го загледа слисано, докато той се отдалечаваше куцукайки.

На един от ъглите внезапно излезе Джюйлин Сандар и за малко да го събори. Тайренският хващач на крадци отскочи и изломоти някаква ругатня, а мургавото му лице посивя, като разбра на кого е налетял. След което измърмори някакво извинение и понечи да си продължи по пътя.

— Том и теб ли те е замесил в глупостите си, Джюйлин? — попита Мат.

Джюйлин делеше една стая с Том дълбоко долу в слугинския отсек на палата и нямаше никаква причина да се шляе тук. В своето тъмно тайренско палто, разкрито над ботушите, Джюйлин щеше да изпъква сред слугите като паток в кокошарник. В тези неща Сурот беше стриктна, много по-стриктна от Тилин. Единственото обяснение за появата му тук, което можа да хрумне на Мат, беше, че и той е забъркан в кашата, която готвеха Том и Беслан.

— Не, не си прави труда да ми го казваш — продължи Мат. Направих предложение на Харнан и другите, отворено е и за теб. Ако решиш да си ходиш, ще ти дам пари.

Хващачът на крадци го изгледа безизразно.

— Харнан и другите какво казаха? И какво толкова глупаво прави според теб Том? Тия покриви той ги познава по-добре от теб и мен.

— Голамът все още е в Ебу Дар, Джюйлин. — Том беше убеден, че ако някой разбира от Играта на Домове, то това е той, и много обичаше да си пъха носа в политиката. — Преди малко се опита да ме убие.

Джюйлин изпъшка, сякаш го изритаха в корема, и прокара длан по късо подрязаната си черна коса.

— Въпреки това, имам си причина да поостана тук — каза той. Изразът му се промени до нещо опърничаво и оправдателно, и примесено с чувство за вина. Този блуждаещ поглед Мат не беше забелязвал досега у него, но когато един мъж изглежда така, това можеше да означава само едно.

— Отведи я със себе си бе, човек — каза Мат. — Пък ако не иска, голяма работа. Само час след като пристигнеш в Тийр, на всяко коляно ще ти се друсне по една жена. Така стоят работите с жените, Джюйлин. Кажеш ли една „не“, винаги ще се намерят други, които да кажат „да“.

Един слуга, забързан с товар ленени кърпи, зяпна удивено оплескания с кал Мат, но Джюйлин помисли, че е заради него, затова измъкна палците си от колана и се постара да си придаде по-смирена стойка. Без особен успех. Вярно, че Том спеше при слугите, но още в началото го бе направил така, че да изглежда, все едно сам го е избрал, като проява на чудатост, и на никого не му се струваше странно, че го вижда тук по горните етажи и навярно се промъква в покоите на Ризел, които доскоро бяха на Мат. Докато Джюйлин описа надълго и широко, че бил „хващач на крадци“ — поне „събирач“ да се беше нарекъл — и изгледа право в очите толкова наперени млади благородия и самодоволни търговци, за да им покаже, че не пада по-долу от тях, така че накрая всички в палата знаеха кой е и какво е. И къде му е мястото: долу при слугите.

— Милорд е много мъдър — рече той нарочно много високо и се поклони вдървено. — Милорд знае всичко за жените. Ако милорд благоволява да извини покорния си слуга, трябва да се връщам където ми е мястото. — Обърна се да си тръгне и подхвърли през рамо, пак така високо: — Днес чух, че ако милорд благоволи още веднъж да се

върне така, сякаш са го влачили по улицата, кралицата възнамерява да напердаши с тояга особата на почитаемия милорд.

И това беше капката, която преля чашата.

Мат изрита крилата на вратата към покоите на Тилин, нахлу вътре, хвърли шапката си през стаята... И се закова на място с увиснало чене, и всичко, което се канеше да избълва, замръзна на езика му. Шапката му падна на килима и се търкули нанякъде. А вятърът лъхна през високите прозорци с тройни арки, водещи към голямата тераса с изглед към Мол Хара.

Тилин се извърна в креслото, резбовано така, че да прилича на позлатен бамбук, и го изгледа над ръба на пълния си с вино бокал. Лъскавата ѝ черна коса, леко посребрена по слепоочията, падаше на гъсти вълни и ограждаше като в рамка красивото ѝ лице с очи на хищна птица — точно в този момент крайно недоволна птица. Веднага му се набиха в очи уж несъществени неща. Както си седеше праметнала крак връз крак, тя подритна нервно под масата и пъстрите фусти под роклята се разпиляха. Светлозелена дантела обрамчваше дълбокото овално деколте, откриващо наполовина пълните ѝ гърди с отрупаната със скъпоценни камъни дръжка на брачната ѝ кама в пазвата. Не беше сама. Срещу нея седеше Сурот, забила навъсен поглед в своя бокал, и дългите ѝ нокти потропваха по облегалката на креслото. Беше доста хубава жена, въпреки наполовина обръснатата си глава с оставен само един дълъг перчем. Хубава, само че хищната Тилин изглеждаше пред нея като плахо зайче. По два от дългите нокти на ръцете ѝ бяха лакирани в синьо. А до нея, представете си, седеше някакво момиченце — също облечено в пищна роба на нежни цветенца върху белите поли, но с прозрачен воал, скриващ цялата му глава — като че ли беше изцяло обръсната! — и отрупано с цяло съкровище от злато и рубини. Колкото и да беше стъписан Мат, златото и рубините не му убягнаха. А някаква стройна жена, с тъмна почти колкото косата ѝ кожа и висока като айилка, стоеше зад стола на момичето, скръстила ръце на гърди с изписано на лицето ѝ едва прикрито нетърпение. Вълнистата ѝ катранено-черна коса беше късо подрязана, но изобщо не беше бръсната, следователно не беше нито от Кръвта, нито со'джин. С властната си хубост тази жена засенчваше и Тилин, както и Сурот. На Мат не му убягваха не само скъпоценностите, но и хубавите жени, дори когато се чувстваше като ударен с чук по главата.

Но го закова на място не присъствието на Сурот, нито двете непознати. Заровете изведнъж бяха спрели. Изтропаха за последно така, че черепът му звънна, и се укротиха. Такова нещо досега не беше му се случвало. Стоеше вцепенен и очакваше някой от Отстъпниците да скочи от пламъците в камината или земята под него да се разтвори и да го погълне заедно с целия палат.

— Не ме слушаш, гълъбчето ми — изгука му Тилин с опасни нотки. — Казах да слезеш в кухнята и да си хапнеш нещо сладко, докато ми остане време за теб. И между другото се изкъпи. — Тъмните ѝ очи блеснаха опасно. — Тази кал по теб ще я обсъдим по-късно.

Замаян, Мат отново превъртя случилото се в главата си. Влязъл бе в стаята, заровете бяха спрели и... Нищо не се случи. Нищо!

— Този човек е бил нападател — каза тънката забулена фигурка и се изправи. Тонът ѝ беше хладен като вятъра отвън. — А ти ми каза, че улиците са безопасни, Сурот! Не съм доволна.

Нещо трябваше да се случи! Вече трябваше да стане нещо! Винаги ставаше нещо, когато заровете спираха.

— Уверявам те, Тюон, улиците на Ебу Дар са безопасни колкото на самия Сеандар — отвърна Сурот и точно това измъкна Мат от ступора му. Отговорът ѝ прозвуча... обезпокоено. Обикновено Сурот бе тази, която караше другите да се безпокоят.

До нея пристъпи строен младеж с изящно тяло в почти прозрачния халат на да'ковале, с висока синя порцеланова кана в ръце. Сведе глава и мълчаливо предложи да напълни бокала ѝ. И отново стресна Мат с появата си. Така и не беше забелязал, че в стаята има и други хора. При това русокосият младеж в неприличното облекло не беше сам. До масичка, отрупана с шишенца с подправки и още кани от тънък порцелан на Морския народ, около малък позлатен мангал с ръжените, нужни за подгряване на виното, бе коленичила дребничка, но с приятно закръглени форми млада червенокоса жена в същата прозрачна роба, а от другата страна — побеляла и изнервена слугиня в зелено-бялата ливрея на двора Мицобар. А в ъгъла, толкова неподвижна, че Мат едва я забеляза, се беше свила още една сеанчанка — ниска жена, чиято златиста коса беше наполовина обръсната и чийто бюст сигурно щеше да надмине този на Ризел, ако роклята ѝ не покриваше шията ѝ чак до брадичката. Не че държеше много да го разбере. Сеанчанците бяха много докачливи за своите со'джин. Тилин

пък се докачаше за всяка жена. Откакто можеше да става от леглото си, в покоите ѝ не можеше да се види една слугиня, по-млада от баба му.

Сурот изгледа красивия младеж, сякаш се чудеше какво е, после поклати глава и вниманието ѝ отново се върна на девойката — Тюон, — която с небрежен жест отпъди слугата. Прислужницата в ливреята притича да вземе каната от ръцете му и понечи да напълни бокала на Тилин, но кралицата също ѝ махна с ръка и старицата се върна на мястото си до стената. Тилин седеше много, ама много кротко. Нищо чудно, че не искаше да изпъква много, след като тази Тюон толкова плашеше Сурот.

— Не съм доволна, Сурот — повтори момичето и я изгледа намръщено. Макар и станала, височината, от която изгледа седящата Върховна лейди, не беше чак толкова очебийна и Мат предположи, че и тя е някаква Върховна лейди, но малко по-върховна от Сурот. — Успя да възвърнеш много и това ще удовлетвори императрицата, дано да е жива вечно, но прибързаното ти настъпление на изток се оказа ужасен провал, който не бива да се повтаря. А след като улиците на този град са обезопасени, как е било възможно този човек да бъде нападнат?

Кокалчетата на пръстите на Сурот побеляха от стискането на облегалката, както и на столчето на бокала. Тя погледна сърдито Тилин, все едно че тя е виновна за назидателната лекция, която трябваше да изслуша, а Тилин отвърна с извинителна усмивка и сведе глава. Кръв и пепел, сега той щеше да плаща за това!

— Какво толкова? Просто паднах. — Гласът му сигурно им подейства като залп фойерверки, защото главите на всички изплюяха към него. Сурот и Тюон изглеждаха поразени от самия факт, че е проговорил. А Тилин приличаше на орлица, която иска да ѝ изпържат заека. — Уважаеми дами — добави Мат, но тази учтивост, изглежда, не оправя положението.

Изведнъж високата жена протегна ръка, дръпна бокала с вино от ръката на Тюон и го запокити към камината. Към комина полетяха искри. Слугинята се размърда, готова да притича да спаси чашата, докато не се е стопила, но со'джин само я докосна по рамото и тя се укроти.

— Държиш се глупаво, Тюон — каза високата с такъв глас, че строгостта на момичето преди малко заприлича на смях. Досадно познатия провлечен сеанчански говор почти го нямаше. — Сурот

държи положението под контрол. Това, което се случи на изток, може да се очаква при всяка битка. Крайно време е да престанеш да си губиш времето с глупави дреболии.

Сурот я изгледа стъписано за миг, докато успее да си възвърне безизразната маска. Мат, от своя страна, също зяпна за малко. Да си позволи човек подобен тон към особа от Кръвта... късмет щеше да има, ако се отървеше с боя с камшици!

За огромна изненада, вместо да я среже, Тюон сведе глава.

— Вероятно си права, Анаг — отвърна тя спокойно и даже с известно покорство. — Времето, както и поличбите, ще покажат. Но младежът очевидно лъже. Сигурно се бои от гнева на Тилин. Но тези рани едва ли ги е получил от падане, освен ако из града няма ями и скали, каквито не забелязах.

Боял се от гнева на Тилин значи? Е, боеше се малко. Съвсем малко. Но никак не обичаше да му го напомнят. Мат се поразмърда да застане по-удобно и се подпря на тоягата. В края на краищата можеха да предложат на човек да седне, нали?

— Раните са ми от деня, когато момчетата ви превзеха града — отвърна той с възможно най-нахалната си усмивка. — Вашите хвърляха разни мълнии и огнени кълбета. Но вече се пооправих. — Тилин се опита да зарови лице в бокала си и въпреки това успя да го стрелне над ръба на чашата с поглед, обещаващ сурово възмездие.

Тюон закричи по килима към него и полите ѝ зашумоляха. Мургавото лице зад прозрачния воал можеше да мине за хубаво, ако го нямаше изражението на съдия, който ей сегичка ще ти произнесе смъртната присъда. Очите ѝ бяха големи и красиви, но съвсем студени и безразлични. Мат забеляза, че всичките ѝ дълги нокти — и на двете ръце — са лакирани, при това в яркочервено. Учуди се дали това означава нещо и ако означава — какво точно. Светлина, човек можеше цял живот да живее в охолство за цената на тези рубини.

Момичето вдигна ръка, пъкна пръстчетата си под брадичката му и я повдигна, а той понечи да се дръпне, но Тилин го изгледа над главата на Тюон с поглед, който му обеща възмездие тук и тутакси, само ако посмее да го направи. Той се намуси и се остави на малката да повдигне главата му и хубаво да я огледа.

— Бил си се срещу нас? — попита го тя настоятелно. — Клетвите изрече ли?

— Изрекох ги, ами как — измънка Мат. — За другото не извадих късмет.

— А е трябвало — измърмори тя.

Бавно го обиколи и продължи да го оглежда, опипа с пръсти дантелата на китката му, докосна черния копринен шал, вързан на шията му, надигна пеша на палтото му да огледа вземто. Той го изтърпя, сдържайки се да не мръдне и навъсен не по-малко от Тилин. Светлина, коне беше купувал без чак толкова подробен оглед! Оставаше само и зъбите му да поиска да види!

— Момчето ти каза как е пострадало — каза със смразяващо властен тон Анат. — Ако го искаш, просто си го купи и толкова. Денят беше тежък и е време да си лягаш.

Тюон спря и огледа пръстена с печата на пръста му. Беше изработен пробно, само да покаже уменията на ювелира — с тичаща лисица и два гарвана в полет, обкръжени от полумесеци, и Мат си го беше купил случайно, макар че беше свикнал с него и му харесваше. Учуди се дали няма да му го поиска. Тя вдигна глава и се вгледа в лицето му.

— Добър съвет, Анат. Колко искаш за него, Тилин? Ако ти е любимец, кажи цената и ще я удвоя.

Тилин се задави от глътката вино и закашля, а Мат за малко щеше да си изтърве тоягата. Това момиченце искаше да го купи? Ами то ако се съдеше по изражението ѝ, все едно че наистина се канеше да купи кон.

— Той е свободен човек, върховна лейди — колебливо отвърна Тилин, след като отново можа да заговори. — Аз... не мога да го продам. — Мат щеше да се изсмее, ако гласът на Тилин не прозвуча така, сякаш се мъчеше да спре зъбите си да не затракат и ако проклетата Тюон не беше попитала току-що за цената му. Свободен човек бил! Ха!

Момичето му обърна гръб, сякаш го изхвърли от ума си.

— Ти се страхуваш, Тилин, а в името на Светлината, нямаш причина за това. — Плъзна се по килима към креслото на Тилин, повдигна булото си с две ръце, откривайки долната половина на лицето си, наведе се и леко целуна Тилин, веднъж по всяко око и веднъж по устните. Тилин изглеждаше слисана. — За мен ти си сестра, както и за Сурот — каза Тюон с изненадващо нежен глас. — Лично ще впиша

името ти като една от Кръвта. Ти ще бъдеш Върховната лейди Тилин и кралица на Алтара. А и много повече, както ти обещах.

Анат изсумтя.

— Да, Анат, зная — въздъхна момичето и свали булото си. — Този ден беше дълъг и тежък, а аз съм уморена. Но ще покажа на Тилин земите, които са предвидени да са под нейна власт, за да знае и да се успокои. В покоите ми има карти, Тилин. Ще ме удостоиш ли с честта да ме придружиш дотам? Масажистите ми са великолепни.

— Честта е моя — отвърна Тилин, не много по-уверено отпреди. Жест от страна на со'джин и русокосият младеж притича до вратата, отвори я и остана коленичил да я задържи, но процедурата с пригласяването на полите и оправянето на дрехите, неизбежна за жените преди да тръгнат нанякъде, се проточи. Неизбежна, все едно дали са сеанчанки, алтарки или откъдето и да било. Въпреки че червенокосата да'ковале я изпълни върху Тюон и Сурот. Мат се възползва от възможността да придърпа Тилин малко настрана, за да не ги чуват. Забеляза, че сините очи на со'джин не се откъсват от него, но поне Тюон, оставила се на грижите на да'ковалката си, като че ли бе забравила за съществуването му.

— Да знаеш, че не просто съм паднал — тихо каза той. — Голамът се опита да ме убие преди не повече от час. Май ще е най-добре да си замина. Онова нещо иска живота ми и да знаеш, че е готово да убие всеки, който е край мен. — Планът току-що му хрумна, но май имаше добър шанс да успее.

— Той... то... не може да те хване, прасчо — изсумтя Тилин. И хвърли към Тюон такъв поглед, че момичето можеше набързо да забрави, че Тилин ѝ е „сестра“, ако го беше забелязала. — Нито пък тя. — Добре че поне прояви благоразумие да го прошепне.

— Коя е тази? — попита я Мат. Шанс, ама не чак толкова добър.

— Върховната лейди Тюон. Знам толкова, колкото и ти — отвърна все така тихо Тилин. — Щом заговори, Сурот подскача, а тя пък подскача щом заговори Анат, макар че почти съм готова да се закълна, че Анат е нещо като слугиня. Те са много особени хора, сладурчето ми. — И неочаквано застърга петно засъхнала кал от бузата му. Не беше разбрал досега, че и лицето му е оплескано с кал. Изведнъж орловото отново се върна в погледа ѝ. — Помниш ли

розовите лентички, сладурчето ми? Като се върна, ще видим как изглеждаш в розовичко.

И заплува към вратата като лебед заедно с Тюон и Сурот, а след тях — Анат, со'джинката и да'ковалката, при което Мат остана с бабата слугиня, която се хвана да раздига масата с виното. Мат се отпусна в едно от позлатените кресла и стисна главата си с ръце.

В друг момент споменаването на розовите лентички щеше да го накара да запелтечи. Изобщо не трябваше да се опитва да ѝ го връща. Дори мисълта за голама не го потискаше толкова. Обаче заровете бяха спрели и... И какво? Беше се озовал лице в лице, или почти, с три непознати особи, но не можеше да е това. Да не би да беше свързано с това, че Тилин ще става една от Кръвта? Но винаги досега, когато заровете спираха да трополят, се случваше нещо, което го засягаше лично.

Остана да седи угрижен, а слугинята извика други да изнесат всичко и също седна да чака Тилин. Проклетницата не беше забравила за розовите лентички, а това го накара за дълго да забрави за всичко друго.

ГЛАВА 18

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Дните след като голамът се бе опитал да го убие, затекоха в спокоен и безкрайно дразнещ Мат ритъм. Небето си оставаше неизменно сиво, само дето понякога валеше, а друг път — не. По улиците говореха, че намерили някакъв човек с разкъсано гърло малко извън града, убит от вълк. Никой не се притесняваше, хората просто бяха любопитни: от години не бяха се мяркали вълци толкова близо до стените на Ебу Дар. Градските хора можеха и да повярват, че е възможно вълк да се приближи толкова близо до стените, но не и Мат. Голамът не си беше отишъл. Харнан и останалите от Червената ръка упорито отказваха да си тръгнат и твърдяха, че трябвало да му пазят гърба, а Ванин отказваше без причина, освен ако мърморенето му, че Мат имал усет за конете, можеше да мине за обяснение. Ризел, с нейното личице с маслинен тен, толкова хубаво, че можеше да те накара да преглъщаш, и с големите си тъмни очи, толкова вещи, че езикът ти можеше да изсъхне, се поинтересува за възрастта на Олвер и когато той ѝ каза, че е почти на десет, тя, изглежда, се изненада и потупа замислено е пръстче пълните си устни, но дори да беше променила нещо в уроците на момчето, то все така си излизаше от тях, дърдорейки както за книгите, които му била чела, така и за гърдите ѝ. Мат реши, че Олвер е почти готов да се откаже от нощните си игри на змии и лисици в полза на Ризел и нейното „четене“. А след като момчето изхвърчеше от стаите, принадлежали някога на Мат, често в тях се промъкваше Том с лютнята си под мишница. Само по себе си това беше достатъчно, за да накара Мат да заскърца със зъби, но не беше и половината от всичко.

Том и Беслан често излизаха заедно от палата, без да го канят, и ги нямаше по половин ден или половин нощ. Никой от двамата не искаше и дума да му каже какво кроят, макар че Том поне имаше благоприличието да изглежда притеснен. Мат много се надяваше, че няма да причинят гибелта на други хора, но те не проявяваха никакъв

интерес към мнението му. Беслан кипваше само като го види. Джюйлин продължаваше да се промъква по горните етажи и веднъж Сурот го видя и това му донесе бой — вързаха го за китките на един пилон в конюшната. Мат се погрижи Ванин да му излекува синините — човекът твърдеше, че да лекуваш мъж било все едно да лекуваш кон — и го предупреди, че следващия път може да го сполети и по-лошо, но глупакът му с глупак се върна на горните етажи още същата нощ, макар да трепереше от допира на ризата по гърба си. Трябваше да е някоя жена, въпреки че хващачът на крадци отказваше да издаде коя е. Мат подозираше, че е някоя от сеанчанските благороднички. Ако беше от слугините на палата, можеше да го навестява в неговата си стая, след като Том почти не се задържаше там.

Със сигурност не беше Сурот или Тюон, но те не бяха единствените сеанчански благороднички от Кръвта в Тарасинския палат. Повечето сеанчански аристократи наемаха стаи — по-често цели къщи — в града, но няколко благороднички бяха дошли със Сурот, а други — с момичето. Доста от тези жени изглеждаха приятна мръвка въпреки перчемите си и лошия си навик да гледат отвисоко всеки, който не се е избръснал на слепоочията. Ако те забележеха малко повече, отколкото мебелите наоколо — пак добре. Но макар да изглеждаше невероятно тези надути жени да обърнат внимание на някакъв си мъж, спящ в слугинските отделения, какво пък, Светлината беше свидетел, че женските вкусове към мъжете са странни. Нищо не му оставаше, освен да остави Джюйлин на мира. Която и да беше въпросната жена, тепърва можеше да вземе главата на хващача на крадци, но треска като тази трябваше да мине от само себе си, докато на човек му дойде умът. Странни работи правеха жените понякога с хората.

Пристигащите кораби по цял ден продължаваха да бълват хора и животни, толкова, че масивните градски стени щяха да се пръснат отвътре, ако се задържаха, но те се оттичаха през града към околностите със своите семейства, с поминъка си, със занаятите и стоката си, готвейки се да пуснат корен. Преминаваха и хиляди войници — добре организирана пехота и конници с вид на ветерани. Придвижваха се на север в ярките си пъстри доспехи, както и на изток през реката. Мат се отказа да ги брои. Виждаше понякога и странни животни, въпреки че обикновено ги разтоварваха извън града, за да

избегнат претъпканите улици. Торми, като триоки котки с бронзови люспи и големи колкото коне, при чиято поява обикновените коне полудяваха, както и корлми, като космати безкрили птици, високи цял човешки бой, с щръкнали уши, които непрекъснато мърдаха, и с дълги клюнове, които сякаш търсеха да разкъсат жива плът, а също и от грамадните с'редит с дългите им носове и още по-дълги бивни. Ракен и още по-големите от тях то'ракен летяха от полето за кацане под Рахад като огромни гущери, разперили криле като прилепи и понесли хора на гърбовете си. Имената им лесно се помнеха. Всеки сеанчански войник охотно обясняваше нуждата от съгледвачи на ракен и способността на корлм да проследяват, как с'редитите били полезни не само за пренасяне на тежки товари, и че торм били прекалено разумни, за да им се довери човек. Доста интересни неща научаваше от хора, които искаха същото като всеки войник — пиене, жена и малко комар, при това не непременно в същия ред. Тези войници бяха истински ветерани. Сеанчан се оказа империя, по-голяма от всички държави между Аритския океан и Гръбнака на света. Всички бяха под властта на една императрица, но с история, състояща се от почти постоянни въстания и бунтове, заради които войнишките умения се съхраняваха добре наточени. Но още по-трудно щяха да се изкоренят селяците.

Не всички войници напуснаха града, разбира се. Оставаше един силен гарнизон, съставен не само от сеанчанци, но и от тарабонски копиеносци и амадицийски пиконосци с нагръдници, боядисани по подобие на сеанчанските доспехи. Както и алтарци, при това не само ратниците на Тилин. Според сеанчанците алтарците от вътрешността, с червените ивици, кръстосани на гърдните им брони, бяха подчинени на Тилин толкова, колкото и мъжете, които охраняваха Тарасинския палат, което — много интересно — не въодушевяваше много последните. Както и първите впрочем. Въсеха се на мъжете на двора Мицобар със зеленото и бялото като непознати котараци, затворени в килер. Изобщо голямо въсене падаше — тарабонци се въсеха на амадицийци, амадицийци на алтарци и обратно. Стара и дълго потискана неприязън бълбукаше на повърхността, но никой не стигаше по-далече от размахване на юмруци и някоя люта ругатня. По неизвестна причина от корабите бяха слезли и петстотин души от Смъртната стража и се задържаха в Ебу Дар. Обичайната за такъв голям град престъпност беше спаднала почти до нулата поради

присъствието на сеанчанците, но стражите все едно продължаваха да патрулират по улиците, сякаш очакваха джебчиите, побойниците и едва ли не въоръжени банди разбойници да изникнат от паважа. И всички — и алтарци, и амадийци, и тарабонци — кротуваха. Само глупак можеше да си позволи да спори с бойците от Смъртната стража, и то само веднъж. А и още един контингент от сеанчанската гвардия беше отседнал в града. И то не какви да е, а сто огиери, облечени в червено и черно. Понякога те патрулираха с другите, а понякога сами обикаляха с брадвите си с дългите дръжки на раменете. Нищо общо нямаха с приятеля на Мат Лоиал. О, имаха същите широки носове, уши, в които растяха на гъсти туфи косми, и дълги вежди, висящи чак до бузите над очите, големи колкото чаени чаши, но „Градинарите“ оглеждаха всеки минал покрай тях човек, сякаш се чудеха дали да не му поокастрият крайниците. Никой не беше толкова глупав, че да спори с Градинарите.

Сеанчанците се изливаха от Ебу Дар, а вестите се вливаха. Дори когато се налагаше да спят по таваните и мазетата на хановете, търговците се тълпяха в гостилниците, пушеха лули и си разправяха това, което знаеха само те и никой друг. Стига казаното да не пречеше на търговията и на печалбата им. Търговските охранници не се интересуваха нито от търговията, нито от печалбата, от която бездруго не получаваха нищо, а разправяха всичко, което са чули, все едно дали е вярно, или не. Моряци разказваха истории на всеки, готов да ги почерпи с халба ейл или по-добре — чаша греяно вино, и след като се напиеха достатъчно, се разбъбряха още повече — за пристанища, в които се били отбивали, и за събития, на които били свидетели, а най-често за сънища, сънувани след предишното им напиване. Виждаше се, че светът извън Ебу Дар кипи като Морето на бурите. Приказки за плячкосващи и палеци пожари айилци идваха отвсякъде, както и за тръгнали в поход войски, не сеанчански — армии в Тийр и Муранди, в Арад Доман и Андор, в Амадиция, която все още не беше паднала изцяло под сеанчански контрол, и за още дузини въоръжени групи, прекалено малки, за да се нарекат войска, в ядрото на самата Алтара. Освен хората в Алтара и Амадиция, като че ли никой не беше наясно кой с кого се кани да се бие, а и за Алтара не беше съвсем ясно. Алтарците имаха навик да се възползват от неприятностите, за да се опитат да си го върнат на съседите за предишни щети.

Но новините, които най-много разтърсваха града, бяха за Ранд. Мат се стараеше колкото може да не мисли за него, нито за Перин, но беше трудно да избегне онези странни вихри от цветове в главата си, след като Преродения Дракон беше на устата на всички. Преродения Дракон умрял, твърдяха някои, убили го Айез Седай, цялата Бяла кула наведнъж се стоварила върху него в Кайриен, или май било в Иллиан, или в Тийр. Не, отвлекли го и сега го държали в плен в Бялата кула. Не, той сам отишъл в Бялата кула, за да се закълне във васална вярност на Амирлинския трон. На последното най-много вярваха, защото мнозина твърдяха, че били видели някаква прокламация, подписана от самата Елайда, в която се обявявало това. Мат хранеше съмнения по въпроса — за смъртта на Ранд или най-малкото, че се е закълел във вярност. По някаква странна причина се чувстваше сигурен, че ще разбере, ако Ранд умре. А колкото до второто — познаваше си го и не можеше да повярва, че ще се приближи доброволно и на сто мили от Бялата кула. Прероден или непрероден, Дракон или не-дракон, все пак имаше малко ум в главата.

Тази новина, или по-точно всичките ѝ противоречиви версии, разбунни сеанчанците като прът, разровил мравуняк. Офицери с висок ранг крачеха ден и нощ с изопнати лица по коридорите на Тарасинския палат, с шлемовете с пера под мишниците, и ботушите им отривисто кънтяха по плочките на пода. Във всички посоки от Ебу Дар хвърчаха вестоносци, кой на кон, кой — на то'ракен. Сул-дам и дамане започнаха да патрулират по улиците, вместо да се шляят без нужда около портите, и отново започнаха да издирват жени, способни да преливат. Мат се отдръпваше настрана от пътя на офицерите и кимаше учтиво на сул-дам, когато подминеше някоя от тях по улиците. В каквото и положение да се намираше Ранд, нищо не можеше да направи за него в Ебу Дар. Първо трябваше да се измъкне от града.

На заранта след като голамът се опита да го убие, Мат изгори до последна всичките дълги розови лентички, целия сноп, в камината, веднага щом Тилин излезе от покоите си. Освен това изгори и розовото сетре, което Тилин беше поръчала да ушийт специално за него, два чифта розови гащи и една розова пелерина. Стаите се изпълниха с воня на изгоряла вълна и коприна и той отвори няколко прозореца да се проветри, въпреки че общо взето му беше все едно. Испита огромно облекчение, след като се премени в яркосини панталони и извезано

зелено палто и се наметна със синия плащ с отвратително пищните шевици. Дори купищата дантела изобщо не го притесниха. Точно този определен цвят — розовия — не искаше да види повече през живота си!

Нахлупи си шапката и пристъпи тежко извън Тарасинския палат, с подновена решимост да намери онова кътче, където да струпа всичко, което му трябваше, за да се измъкне на свобода — дори по десет пъти да се наложеше да посети всяка кръчма и моряшка бърлога из града. Дори и онези в Рахад! Сто пъти! В оловно-сивото небе, предвещаващо поредния дъжд, се рееха сиви гларуси и чернокрили буревестници, а леденият вятър, понесъл мирис на сол, метеше Мол Хара и развяваше наметалата на минувачите. Ботушите на Мат затропаха по каменните плочи, сякаш се канеше да ги строши до една. Светлина, ако се стигнеше дотам, готов бе да тръгне с Лука само с дрехите на гърба си. Може пък Лука да се съгласи да го вземе и да му даде да си изкарва прехраната като шут! Той сигурно щеше да настоява. Но поне щеше да е край Алудра с тайните й.

Прекоси площада по цялата му ширина преди да се усети, че е застанал пред една широка бяла сграда, която познаваше добре. На табелата над сводестата врата пишеше „Скитащата жена“. От вратата излезе висок тип в червено-черни доспехи, с три тънки черни пера на шлема под мишницата му, и застана да чака да му доведат коня. Мъж с грубовато лице и посребрели слепоочия. Не погледна Мат, а и Мат се постара да не поглежда към него. Колкото и кротък да изглеждаше външно човекът, все пак беше от Смъртната стража, че и офицер на всичко отгоре. Толкова близо до палата, всички стаи на „Скитащата жена“ бяха наети от висши сеанчански офицери и по тази причина, откакто беше проходил отново, Мат избягваше да се отбива тук. Обикновените сеанчански войници не бяха чак толкова лоши хора, готови бяха да пропилят на комар половината нощ и да черпят, по едно, когато им дойдеше редът, но висшите офицери се държаха като благородници. Но все пак трябваше да започне отнякъде, нали?

Гостилницата си беше почти същата, каквато я помнеше — с високия таван и добре осветена от лампите, горящи по всички стени въпреки ранния следобед. Сега, за по-топло, високите прозорци бяха със спуснати кепенци и в двете дълги камини пращеше огън. Въздухът беше изпълнен със сивкавия дим от лули и с приятните миризми от

кухнята. В единия ъгъл две жени с флейти и един мъж на барабан свиреха игрива ебударска мелодия, на която той закима в ритъм. На пръв поглед не изглеждаше много по-различно от последния път, когато беше стъпвал тук. Но сега всички столове бяха заети от сеанчанци — някои в снаряжение, други — с дълги извезани палта. Пиеха, приказваха си и оглеждаха опънати на масите карти. Една посивяла жена с пламъка на дер'сул-дам, извезан на рамото ѝ, като че ли пишеше доклад на една маса, а друга, мършава сул-дам с кръглолика дамане плътно до нея, като че ли получаваше заповеди. Много от сеанчанците бяха с подстригана коса отстриани и на тила все едно че бяха нахлупили паници, а косата на темето беше оставена дълга в нещо като широка опашка, която висеше до раменете на мъжете и често — до кръста на жените. Тези бяха низши владетели и владетелки, а не Върховни не знам какво си, но това едва ли имаше значение. Благородникът си е благородник и освен това мъжете и жените, които ходеха да доведат някоя слугиня с още пиене, бяха с надменни като на офицерите физиономии, което значеше, че рангът им е достатъчно висок, за да създадат неприятности на човек. Неколцина от тях го видяха и се намръщиха, и Мат за малко щеше да си излезе.

Но точно тогава зърна ханджийката, слизаща от стълбата без перила в дъното на гостилницата — жена с горда осанка, с кестеняви очи и прошарена коса, и с две огромни златни халки на ушите. Сетале Анан не беше ебударка, не беше дори алтарка, както подозираше Мат, но носеше брачен нож на сребърна верижка в дълбокото си тясно деколте и дълъг извит нож на кръста. За него тя знаеше, че уж е лорд, но Мат не беше сигурен дали още го вярва, нито дали ще му е от някаква полза, ако цялото това дрън-дрън още минаваше пред нея. Всеки случай тя го забеляза и му се усмихна с приятелската си, добродушна усмивка, която правеше лицето ѝ още по-хубаво. Нищо друго не оставаше, освен да прекоси помещението и без много да се задълбочава, да я поздрави и да я попита как е със здравето. Мускулестият ѝ мъж беше капитан на рибарска гемия с толкова белези по лицето, че на Мат направо не му се мислеше. Тя веднага поиска да се осведоми как са Нинив и Елейн и — за негова изненада — дали знае нещо за Родството. Не беше допускал досега, че изобщо е чувала за тях.

— Заминаха с Нинив и Елейн — отвърна ѝ той шепнешком, след като се огледа предпазливо, за да се увери, че сеанчанците не им обръщат внимание. Не че се канеше да каже кой знае какво, но от това, че говорят за Родството там, където сеанчанците могат да чуят космите по врата му настръхнаха. — Доколкото знам, всички са в безопасност.

— Добре. Много щеше да ме заболи, ако окаишеха някоя от тях. — Глупавата жена дори не си направи труда да говори по-тихо!

— Да. Добре е — измънка той и набързо ѝ обясни от какво има нужда, преди да се е развикала колко е щастлива, че жени, можещи да преливат, са се измъкнали от сеанчанците. Той също беше щастлив, но не чак толкова, че да се остави да го оковат във вериги от щастие.

Тя поклати глава, приседна на стъпалата и сложи ръце на коленете си. Под тъмнозелените ѝ поли, пришити високо на левия хълбок, се показаха червени фусты. В избора на цветове ебударците можеха направо да накарат Калайджиите да изпопадат. Бръмченето на сеанчанските гласове около тях надмогваше гръмката музика, а тя си седеше на стъпалата и го гледаше строго.

— Цялата беда е, че не разбираш тукашните нрави — отсъди тя. — В Алтара да си хубавелчо е стар и почитан обичай. Много лудимлади тук, момчета, както и момичета, завършват палавата си младост като хубавелчовци, обсипвани с дарове и глезотии, преди да си седнат на задника. Но виж, един хубавелчо може да си тръгне, когато той поиска. Тилин не бива да се държи с теб така, както чувам. Все пак... — добави разсъдливо тя, — трябва да призная, че добре те облича. — Ръката ѝ описа кръг. — Вдигни малко пелерината и се завърти да те огледам по-добре.

Мат вдиша веднъж много дълбоко, за да се успокои. И после — още три пъти. Червенината, избила на лицето му, си беше само от гняв. Изобщо не беше от срам. Определено! Светлина, целият ли град го знаеше?

— Имаш ли все пак някакво кътче за мен, или нямаш? — повтори той много настоятелно, макар и със стиснато гърло въпроса си.

Оказа се, че има. Можел да използва една лавица в мазето ѝ, което според нея било сухо през цялата година, а под каменния под на кухнята имаше една малка дупка, която той веднъж беше използвал, за

да крие ковчето си със злато. Оказа се, че за него цената на наема ще е само да позадържи малко наметалото и да се повърти, за да го огледала по-добре. Изхили му се като котка! А една сеанчанка с лице на ястреб и в червено-сини доспехи хареса представлението толкова много, че му хвърли тлъста сребърна монета със странни знаци на двете страни — строго женско лице на едната и някакъв трон на другата.

Все пак вече разполагаше с място, където да си струпа дрехи и пари, а когато се върна в палата, в покоите на Тилин, се оказа, че разполага и с дрехи, които да струпа.

— Боя се, че дрехите на милорд са в ужасно състояние — печално го уведоми Нерим. Макар че мършавият посивял кайриенец щеше да е също толкова скръбен и ако му съобщеше, че е получил в дар цял чувал диаманти. Издълженото му лице изглеждаше в постоянен траур. Но пък държеше под око вратата, да не би да се върне Тилин. — Всичко е много мръсно и се боя, че плесента е съсипала най-читавите дрехи на милорд.

— Бяха ги смотали в един килер с детските играчки на принц Беслан, милорд — засмя се Лопин, стиснал реверите на палтото, черно като на Джюйлин. Плешивият мъж беше пълна противоположност на Нерим — дебел, а не кокалест, мургав вместо бледолик и кръглият му корем непрекъснато се тресеше от смях. Известно време след смъртта на Нейлсийн беше решил да се надпреварва с Нерим по въздишане, както се надпреварваха във всичко друго, но след някоя и друга седмица започна да се държи нормално. Поне докато някой не споменеше за бившия му господар. — Но са се поизпрашили, милорд. Не вярвам някой да е влизал в този килер, откакто принцът е зарязал дървените си войничета.

Усетил, че добрият му късмет най-после започва да идва, Мат им поръча да започнат да пренасят по малко от дрехите му в „Скитащата жена“ и с всяко прескачане дотам — по един джоб жълтици. Копието му с черната дръжка, опряно в един ъгъл в спалнята на Тилин до неизпънатия му лък от Две реки, щеше да почака за края. Да изнесе и тях сигурно щеше да е толкова трудно, колкото да изнесе и себе си. Лък впрочем винаги можеше да си направи и сам, но за нищо на света нямаше да се лиши от ашандарей.

„Твърде висока цена платих за това проклето нещо, за да го оставям“ — помисли Мат и несъзнателно опипа белега, скрит под шалчето на шията му. Един от първите му белези, между толкова много. Светлина, колко хубаво щеше да е, ако можеше да си въобрази, че го чака нещо по-добро от още белези и битки, на които никак не държеше. И жена, която не иска и дори не познава. Трябваше да има и по-добри неща в този живот. Но най-напред — да се измъкнем от проклетия Ебу Дар със здрава кожа. Това — най-напред и над всичко останало.

Лопин и Нерим се ометоха от погледа му с поклони и с равностойността на две дебели кесии злато, равномерно прибрано из дрехите им, за да не се издуят, но скоро след като се махнаха, се появи Тилин и настоя да я осведоми по каква причина личните му слуги тичат из коридорите, сякаш се надбягват. Ако изпитваше влечение към самоубийството, Мат можеше да ѝ каже, че се надбягват кой пръв ще стигне до хана със златото му или че например кой пръв да почисти дрехите му. Но вместо това той се постара да я разсее и много скоро това занимание заличи всички други мисли от главата му, освен мъждукащата смътно радост, че късметът му най-сетне е проработил и в нещо друго, освен в хазарта. Оставаше само и Алудра да му даде каквото му трябваше, преди да избяга. Тилин се съсредоточи изцяло върху това, което правеха, и за известно време той забрави и за фойерверките, и за Алудра, и за бягството си. Но не за дълго.

След малко по-упорито търсене из града Мат най-после намери леяр на камбани. Майстори на гонгове в Ебу Дар имаше колкото искаш, но само един леяр на камбани с леярна извън западната стена. Майсторът, блед като мъртвец изнервен тип, лееше пот в зноя, лъхащ от огромната желязна пещ. Единственото помещение на нагорещената до изнемога леярна приличаше на камера за изтезания. От таванските мертеци висяха вериги, а от гърлото на пещта бълваха огнени езици, мятаха полудели сенки по стените и почти заслепяваха Мат. И тъкмо след като премига, за да прочисти погледа си, нов огнен взрив го накара да примижи. Плувнали в пот работници заизливаха разтопения бронз в един квадратен калъп, висок цял човешки ръст и половина, свален преди това с помощта на две макари. Други грамадни калъпи

като него се виждаха по каменния под, сред цяло гъмжило от помалки, с най-различна големина.

— Милорд се шегува. — изкиска се принудено майстор Сутома. Не изглеждаше никак весел. Влажната му черна коса бе полепнала по лицето му. Кикотът му отекна кух като бузите му и той не престана да мята намръщени погледи към работниците си. сякаш подозираше, че ще легнат на пода и ще заспят, ако не ги наблюдава зорко. В такава горещина и мъртвец не можеше да заспи. Ризата на Мат залепна на гърба му и чак палтото му започна да подгизва от пот. — Нищо не знам за Илюминаторите, милорд, и изобщо не искам да знам. Безполезни дрънкулки са това фойерверките. Буф — и нищо. Не са като камбаните. Ще ме извини ли милорд? Много работа ме чака. Върховната лейди Сурот е поръчала комплект от тринадесет камбани в чест на победата, най-големите камбани, лени някога. И Калвин Сутома ще ги направи! — Това, че победата бе над собствения му град, като че ли изобщо не притесняваше Сутома той дори се ухили и потри нетърпеливо костеливите си длани.

Мат се опита да размекне Алудра, но жената се държа така, сякаш самата тя е излята от бронз. Е, оказа се доста по-мека от бронз, след като най-накрая му позволи да я прегърне през кръста и да я целуне, но целувките, от които коленете ѝ се разтрепериха, ни най-малко не стопиха непреклонността ѝ.

— Според мен на мъж не трябва да се казва повече от това, което му се полага да знае — каза тя задъхано, седнала до него на възглавничките на пейката във фургона. Не му позволяваше повече от целувки, но в тях беше много въодушевена. Тънките ѝ плитчици с мънистата, които бе започнала да си прави отново, се бяха разбъркали. — Вие мъжете обичате да клюкарствате. Бъбрите, бъбрите, и сами не знаете какво ще изтърсите. Може пък да съм ти казала гатанката само за да те накарам пак да се върнеш, не мислиш ли? — И се захвана отново да си разбърква косата, както и неговата.

Повече нощни цветя обаче не му предложи, не и след като ѝ беше казал за палатата в Танчику. Мат пробва с още две гостувания в леярната на майстор Сутома, но на второто леярят нареди да не го пускат вътре. Той сега леел най-големите камбани, поръчвани някога, и

нямало да търпи някакъв тъп чужденец да го занимава с тъпите си въпроси.

Тилин започна да си лакира в зелено по два нокътя на всяка ръка, въпреки че все още не си беше обръснала главата. Но го увери, че скоро щяла и това да направи, като издърпа гъстата си черна коса назад с ръце, застанала пред огледалото с позлатена рамка да види как ще ѝ стои. Нагаждаше се към сеанчанските порядки и той не можеше да я вини за това въпреки навъсените погледи, които Беслан хвърляше към майка си.

Нямаше как да е разбрала нещо за Алудра, но в деня след като нацелува Илюминаторката, сбръчканите като бабички слугини в покоите ѝ изчезнаха, подменени с белокози жени с още по-мъдри лица. Тилин започна нощем да забива кривия си брачен нож в един от пилоните на ложето, за да ѝ бил подръка, и да разсъждава на глас, за да я чува, как щял да изглежда в прозрачните роби на да'ковале. Всъщност тя забиваше ножа си в пилоната не само нощем. Ухилени слугини започнаха да го привикват по всяко време в покоите на Тилин, като само му съобщаваха, че е забила ножа в пилоната, и той скоро започна да избягва всяка усмихната жена в ливрея. Не че не му харесваше да спи с Тилин, ако се изключеше фактът, че е кралица, надута като всяка благородничка. И фактът, че го караше да се чувства като мишле, станало играчка в лапите на котка. Но часовете през деня все пак бяха краен брой, макар и повече, отколкото беше свикнал зиме у дома, и той почна да се безпокои дали не е решила да му ги отнеме всичките.

За щастие Тилин започна да прекарва все по-голяма част от времето си със Сурот и Тюон. Приспособяването ѝ, изглежда, включваше приятелство, поне с Тюон. Със Сурот никой не можеше да се сприятели. Тилин все едно беше осиновила момичето, или обратното — момичето я беше осиновило. Тилин малко му казваше за какво са си говорили и то съвсем отгоре-отгоре, а понякога — нищо, но двете се затваряха сами с часове или метяха с полите си коридорите на палата, увлечени в тих разговор, прекъсван от нежен смях. Често по петите им вървяха Анат или Селусия, златокосата со'джин на Тюон, а от време на време — по двама от Смъртната стража, с корави погледи.

Мат все още не можеше да разгадае отношенията между Сурот, Тюон и Анат. Погледнато отгоре, Сурот и Тюон се държаха като равни,

обръщаха се по име една към друга и се смееха на закачките си. Тюон определено не заповядваше нищо на Сурот, поне в негово присъствие, но Сурот като че ли беше склонна да приема съветите на Тюон като заповеди. Анат от своя страна кълцаше безмилостно момичето с хапливия си език, наричаше я глупачка и какво ли още не.

— Това е най-голямата възможна глупост, момиченце — чу я той да изрича хладно веднъж по обед из коридорите. Тилин не беше изпратила невъзпитаните си викачки — поне засега — и той тъкмо се опитваше да се измъкне, преди да е успяла, като се промъкваше покрай стените и надничаше по ъглите. Беше намислил да навести Сутома и след това — да прескочи при Алудра. Трите сеанчанки — всъщност четири, ако се смяташе и Селусия, но според него те не я брояха — се бяха скупчили на следващия завой. Озъртайки се неспокойно за ухилени слугини, той ги зачака нетърпеливо да се разкарат от пътя му. За каквото и да си говореха, сигурно нямаше да им хареса да им се натресе и да им прекъсне важния разговор. — Като опиташ малко каиша, ще ти дойде умът в главата и ще забравиш всички глупости — продължи високата жена с леден глас. — Само си го поискай и ще го имаш.

Мат бръкна с пръст в ухото си и поклати глава. Сигурно не беше чул добре. Селусия стоеше чинно скръстила ръце, като истукан.

Сурот обаче ахна.

— Не можеш да я наказваш за това! — възкликна тя ядосано и прониза с очи Анат. По-точно се опита. Стол да беше Сурот, сигурно високата щеше да ѝ обърне повече внимание.

— Ти не разбираш, Сурот. — Воалът, който покриваше лицето на Тюон, се размърда от въздишката ѝ. Покриваше го, но не го скриваше. Момичето изглеждаше... примирено. Мат се изненада, когато разбра, че е само с няколко години по-малка от него. Десетина. Добре де, шест-седем, да речем. — Поличбите казват друго, Анат — каза спокойно момичето, без капка гняв. Просто излагаше факти. — Бъди сигурна, ако се променят, ще ти кажа.

Някой го потупа по рамото, той се обърна и видя една широко ухилена слугиня. Е, не държеше чак толкова да излиза точно сега.

Безпокоеше го Тюон. О, когато се случеше да се разминат по коридорите, той влагаше най-голяма изисканост в учтивия си поклон, в замяна на което тя му отвърщаше със същото пълно пренебрежение

като Сурот или Анат, но напоследък той имаше чувството, че твърде често се случва да се разминават по коридорите.

Един следобед нахълта в покоите на Тилин, след като провери и се увери, че тя се е затворила по някаква работа със Сурот, и завари в спалнята Тюон да разглежда неговия ашандарей. Замръзна, като видя как опипва с пръсти думите на Древната реч, врязани по черната дръжка. В двата края на надписа с още по-тъмен метал бяха гравирани два гарвана, а други два бяха ецвани върху леко извитото острие. За сеанчанците, както се оказа, гарваните бяха имперски символ. Без да смее да диша, той понечи да отстъпи заднишком и без излишен шум към изхода.

Забуленото лице рязко се извърна към него. Всъщност хубаво лице. Можеше да мине и за красиво, стига да престанеше да изглежда така, сякаш се кани да отхапе дърво. Мат вече не мислеше, че прилича на момче — извивките на тялото ѝ изпъкваха под стегнатите широки коланчета, които носеше неизменно — но все пак фигурката ѝ си беше почти момчешка. Рядко му се случваше да види жена по-млада от баба си и да не си помисли поне разсеяно какво ли ще е да потанцува с нея, или да я целуне, да кажем, дори и тези надути сеанчанки от Кръвта, но с Тюон такова нещо изобщо не можеше да му хрумне. Една жена трябва да има нещо, за което да се хванеш, иначе какъв е смисълът?

— Не разбирам за какво ѝ е дотрябвало на Тилин такова нещо — каза тя хладно и върна копието с черната дръжка при лъка. — Така че трябва да е твое. Какво е то? Откъде го имаш? — Тази хладна настойчивост да ѝ се докладва го ядоса и Мат стисна челюсти. Проклетата жена все едно че заповядваше на някой слуга. Светлина, доколкото му беше известно, тя и името му не знаеше още! Тилин твърдеше, че никога не е питала за него, нито е споменавала за него след предложението да го купи.

— „Това нещо“ се казва копие, милейди — отвърна Мат и едва се съдържа да не се облегне на рамката на вратата и да пъхне палци под колана си. От сеанчанската Кръв беше все пак. — Купих си го.

— Ще ти дам десеторната цена, която си платил — каза тя. — Назови я.

Той едва не се разсмя. Честна дума, много му се прииска, и не от радост. Никакво там „какво бихте казали да ми го продадете“, просто „купувам го и плащам“.

— Цената не е в злато, милейди. — Ръката му неволно посегна към черното шалче да се увери, че то все още скрива белега около врата му. — Само глупак би поискал да го плати еднократно, камо ли десеторно.

Тя го изгледа мълчаливо, с неясно изражение, колкото и да беше прозрачен воалът. След което Мат все едно изчезна. Тя се плъзна покрай него, все едно го нямаше, и излезе от покоите на кралицата.

Но това не беше единственият случай, когато се натъкваше на нея сама. Разбира се, не винаги я придружаваха Анат или Селусия, или телохранители, но на Мат взе да му се струва, че твърде често му се случва да се върне уж за нещо, да се обърне и да я види сама, загледана в него, или тъкмо да излезе от някоя стая и да я завари отвън до вратата. Неведнъж, на излизане от палата, се озърташе през рамо и я виждаше да наднича забулена от някой прозорец и да се обръща, щом разбере, че я е видял. Вярно, надничането само по себе си не означаваше нищо. Поглеждаше го замислено, след което изчезваше, все едно че е престанал да съществува. За нея той беше като стойка за лампа в коридора, като камък в настилката на Мол Хара. Това обаче започна да го изнервя. В края на краищата тази жена беше предложила да го купи! А това само по себе си можеше да изнерви човек.

Но дори Тюон не беше в състояние да преобърне надигащото се в душата му чувство, че нещата най-после започват да се оправят. Голамът не се появи повече и Мат започна да си въобразява, че може би се е отказал и е тръгнал на по-лека „жътва“. За всеки случай избягваше да се задържа по тъмни и усамотени места, където онази гадина можеше да се опита отново да го нападне. Медальонът му дотук бе свършил добра работа, но друго нещо си беше тълпата. В едно от последните си гостувания при Алудра тя за малко щеше да изтърве нещо — Мат беше сигурен в това, — но се съвзе и побърза да го избути от фургона. Нищо не може да скрие една жена от теб, ако я нацелуваш достатъчно. Стоеше настрана от „Скитащата жена“, за да не усилива подозренията на Тилин, но Нерим и Лопин крадешком изнасяха малко по малко истинските му дрехи и ги трупаха в мазето на хана. Малко по малко съдържанието на сандъка с железния обков под

леглото на Тилин също пътуваше през Мол Хара към тайната дупка под кухнята на странноприемницата.

Тази дупка под пода на кухнята обаче започна да го безпокои. Иначе беше достатъчно голяма, за да побере целия сандък. Човек щеше да си изпотроши длетата, за да се добере до нея. Тогава той живееше на горния етаж в хана. Но сега просто изсипваха златото в дупката, след като Сетале разчисти кухнята. Ами ако някой започнеше да се чуди защо тя пъди всички навън след като дойдеха Нерим и Лопин? Всеки можеше да повдигне онази плоча, стига да знаеше къде да търси. Трябваше да се погрижи сам. По-късно, много по-късно щеше да се чуди защо проклетите зарове не го предупредиха.

ГЛАВА 19

ТРИ ЖЕНИ

Вятърът задуха от север още преди слънцето да се е издигнало, което според местните винаги означаваше дъжд. Самото небе заплашваше да се изсипе, натежало от облаци, когато Мат прекоси Мол Хара. Мъжете и жените в гостилницата на „Скитащата жена“ бяха други, този път не се виждаха сул-дам с техните дамане, но заведението пак беше пълно със сеанчанци и дим от лули, въпреки че музикантите още не се бяха появили. Повечето хора в гостилницата закусваха, някои поглеждаха нерешително паниците, сякаш се чудеха какво ги карат да ядат — той самият изпитваше същото към странната бяла каша, която ебударците толкова обичаха на закуска — но не всички наблягаха на яденето. Трима мъже и една жена с везани дълги халати играеха на карти и пушеха на една от масите, ѝ четиримата — с бръснати глави като на дребни благородници. Жълтиците на масата привлякоха за миг вниманието на Мат: мизата им беше висока. Най-големите купчини златни монети лежаха пред един дребен чернокос мъж, мургав като Анат, който алчно се хилеше на противниците си иззад лулата си със сребърен мундщук. Мат обаче си имаше достатъчно злато, а и късметът му с картите далеч не беше толкова добър, колкото при заровете.

Госпожа Анан обаче беше излязла по някаква работа още по тъмно, така каза дъщеря ѝ Мара, и беше оставила Мара да шета в гостилницата. Приятно закръглена млада женичка с хубави големи очи със същия лешников цвят като на майка си, Мара носеше полите си вдигнати високо на лявото бедро — нещо, което Анан нямаше да позволи, ако беше тук. Мара никак не се зарадва като го видя, намръщи се още щом се приближи до нея. Когато беше отседнал тук, заради него бяха умрели двама души. Крадци, които се бяха опитали да му пръснат черепа, естествено, но такива работи не се допускаха в „Скитащата жена“. Когато той се изнесе, тя му даде ясно да разбере колко се радва, че ще му види гърба.

Мара и сега хич не я интересуваше какво иска, а и той не можеше да ѝ обясни. Искрено се надяваше, че само госпожа Анан знае какво се крие в кухнята, и не смяташе да го изблее наред пълната гостилница. Затова съчини набързо някакво обяснение колко му липсвали блюдата на тукашната готвачка и след като изгледа вдигнатата ѝ натрапчиво пола, намекна на Мара, че още повече му липсвала възможността да я вижда. Не разбираше защо показът на малко повече фуста се смята за толкова скандален, след като всяка ебударка, излязла по улиците, показваше половината си гърди. Но щом Мара се правеше на безпътна, можеше да я придума с малко ухажвания. Усмихна ѝ се с най-съблазнителната си усмивка.

Мара обаче го изслуша с половин ухо и хвана минаващата покрай тях слугиня, една писанка с влажни очи, която му беше добре позната.

— Чашата на въздушен капитан Юлан е почти празна, Кайра — скара ѝ се Мара. — А ти трябва да я държиш пълна! Момиченце, като не можеш да си вършиш работата, знаеш ли колко чакат за нея отвън? — Кайра, която беше е няколко години по-голяма от Мара, ѝ отвърна с насмешливо приклякане. И се намръщи на Мат. Докато Кайра се изправи, Мара се обърна и награби едно момче, което стъпваше предпазливо с отрупан с мръсни чинии поднос. — Престани да се мотаеш, Рос! — сопна му се тя. — Работа те чака. Свърши я, че ще те пратя в конюшните и никак няма да ти хареса там, казвам ти!

Рос — той беше най-малкият брат на Мара — я изгледа сърдито и измърмори:

— Кога най-после ще дойде пролетта, че да ида пак да работя на лодките! Място не можеш да си намериш, откакто се омъжи Фриел, щото тя е по-малка от теб, а теб още не са те поискали.

Тя замахна да го зашлеви през устата, но момчето лесно избегна шамара, макар че купчината паници и чинии се разклати и за малко щеше да падне.

— Що не си окачиш фустите на рибарския кей? — викна Рос и побягна.

Мара най-после реши да му обърне внимание и Мат въздъхна. За него окачването на фустите беше ново, но можеше да предположи какво означава по изражението ѝ. Още малко и от ушите ѝ щеше да зафучи пара.

— Ако искаш да ядеш, ела по-късно. Можеш и да почакаш, ако предпочиташ. Но не знам колко.

Усмихна му се злобно. Никой на негово място нямаше да предпочете да чака точно в тази гостилница. Всички столове и пейки бяха заети от сеанчанци и още сеанчанци стояха прави — толкова много, че слугините в бели престилки трябваше да се провират внимателно покрай тях, вдигнали над главите си подносите с храна и пиене. Кайра вече пълнеше чашата на тъмнокожия дребосък и му хвърляше знойните си усмивки, с които беше дарявала преди време Мат. Той така и не разбра защо го изгледа така кисело, но беше имал толкова жени в живота си, че в момента не можеше да ги понася. Впрочем, какво ли означаваше „въздушен капитан“? Трябваше да го разбере. По-късно.

— Ще изчакам в кухнята. Искам да кажа на Енид колко ми харесваха гозбите ѝ.

Тя отвори уста да му откаже, но някаква сеанчанка подвижна високо да ѝ донесат вино. С мрачен поглед, в броня на сини и зелени шарки, с шлем с две пера под мишницата, току-що слязла от стремената и: веднага чашата! Всички слугини бяха заети, така че Мара му направи още една кисела гримаса и се затече да я обслужи, мъчейки се да докара учтива усмивчица. Без голям успех. Мат я изпрати с поклон.

В кухнята го нямаше сладникавия дим от лулите. Носеха се благи ухания на печена риба, на сочни мръвки, които цвърчаха на шишовите, и на почти опечен хляб. Шест ратайчета сновяха под командата на главната готвачка. Облечена в снежнобялата си престилка и стиснала дървен черпак като жезъл на кралица в своите владения, Енид беше най-кръглата жена, която Мат бе виждал. Не смяташе, че ще може да я обгърне с ръце, дори да поискаше. Тя веднага го позна и се ухили лукаво.

— Значи аз излязох правата — посрещна го тя и вдигна черпака към него. — Стисна грешния пъпеш и се оказа, че пъпешът е лъвориб, а ти си един дебел грухчо. — След което отметна глава и закряка от смях.

Мат се ухили насила. Кръв и проклета пепел, наистина всички го знаеха! „Трябва да се махам час по-скоро от този проклет град —

мрачно си помисли той, — иначе цял живот ще слушам проклетия им смях!“

Изведнъж страховете за златото му се сториха глупави. Сивата плоча на пода точно пред фурните изглеждаше непокътната и по нищо не се отличаваше от останалите. За да я повдигне, човек трябваше да знае хитрината. Лопин и Нерим щяха да му кажат, ако е изчезнала и една жълтица между поредните им посещения. Госпожа Анан кожицата щеше да съдере на крадеца, ако някой дръзнеше да се промъкне, за да краде в хана й. Я по-добре да си ходи.

Може пък в този час волята на Алудра да бе поотслабнала. Можеше да му предложи закуска. Беше се измъкнал от палата, без да хапне нищо.

И за да не предизвиква любопитство защо е дошъл, той все пак каза на Енид колко му е била вкусна печената рибка със златна коричка и колко по-вкусно го хранели тук, в сравнение с Тарасинския палат, при това без да му се налага изобщо да преувеличава. Енид наистина беше цяло чудо. Засия от похвалите и за негова изненада вдигна една риба от плочата на печката и я сложи в чиния само за него. Някой в гостилницата щял да почака, каза му тя и постави чинията в края на дългата кухненска маса, махна с черпака и едно ратайче притича да му донесе трикрако столче.

Мат погледна писията със златната коричка и устата му се напълни със слюнка, Алудра щеше да почака. Стомахът му изръмжа. Той окачи наметалото си на куката до вратата към конюшнията, подпря до нея тоягата, сложи шапката на столчето и си нави дантелите на ръкавите, за да не се топнат в чинията.

Докато госпожа Анан се върне и изтърси наметалото си от дъжда, от рибата не бе останало почти нищо, освен вкуса в устата му и няколкото кости в чинията. Свикнал беше да се забавлява с какви ли не чудатости в Ебу Дар, но очите ги остави да го гледат. Бяха от една и съща страна на рибешката глава!

Докато си отриваше устата с ленена кърпа, зад госпожа Анан се шмугна още една жена. Бързо затвори вратата и не свали подгизналото си наметало. Докато ставаше, Мат зърна за малко лицето й и едва не се катурна от столчето. Сметна, че е прикрил добре слисването си с учтивия поклон към двете, но извъртя глава настрана.

— А, много добре, че сте тук, милорд — поздрави го госпожа Анан и подаде наметалото си на едно ратайче. — Бездруго се канех да пратя да ви повикат. Енид, я, моля те, разчисти кухнята и остани да пазиш на вратата. Трябва да поговоря с младия лорд насаме.

Готвачката подкара енергично помощничките си и ратайчетата навън в двора при конюшната и макар да замърмориха, че вали, и да се завайкаха, че храната щяла да изгори, личеше си, че са свикнали на това, както и Енид. Тя самата бързо излезе през вратата към гостилницата, стиснала като меч дългия черпак, без да се обръща.

— Каква изненада — рече Джолайн Мейза и отметна качулката си. Тъмната ѝ вълнена рокля с дълбоко деколте според местния обичай ѝ стоеше отпусната и изглеждаше износена и опърпана. Но се държеше така безгрижно, че човек нямаше и да го забележи. — Когато госпожа Анан ми каза, че познавала един, който можел да ме изведе от Ебу Дар, изобщо не предположих, че си ти. — Беше хубава, с кестеняви очи, и усмивката ѝ бе топла, почти като на Кайра. А лицето ѝ бе до такава степен лишено от възраст, че все едно на челото ѝ беше изписано „Айез Седай“. С дузина сеанчанци от другата страна на една врата, пазена от готвачка с черпак.

Джолайн свали наметалото и се обърна да го окачи на една от куките, а госпожа Анан се окашля раздразнено.

— Все още не е безопасно, Джолайн — каза тя с тон, все едно че говореше не на Айез Седай, а на някоя от дъщерите си. — Докато не те скрием на сигурно...

Откъм гостилницата изведнъж се надигна врява — чу се възмутеният глас на Енид, че никой не може да влиза, и друг, висок почти колкото нейния, сеанчански, който настояваше да се дръпнела от пътя му.

Забравил за болките в крака, Мат се раздвижи по-бързо от всякога, награби Джолайн през кръста и тупна по задник на пейката до вратата за конюшната с айезседайката в скута си. Придърпа я към себе си и се престори, че я целува. Беше сигурно най-глупавият начин да ѝ скрие лицето, но не му хрумна нищо по-добро освен да ѝ покрие главата с наметалото. Тя ахна възмутено, но щом най-последно чу сеанчанския глас, очите ѝ се разшириха от страх и без да му мисли повече, ръцете ѝ го прегърнаха през врата като змии, а той се замоли на късмета си да не го оставя и погледна към отварящата се врата.

Енид отстъпваше заднишком с възмутени крясъци и налагаше с черпака един со'джин с провиснало на гърба влажно наметало, който я буташе пред себе си. Едър и навъсен, с къса плитка, която не стигаше и до раменете му, мъжът отбиваше със свободната си ръка повечето удари, а малкото, които не успяваше да отбие, изобщо не го притесняваха. Беше първият брадат со'джин, когото Мат бе виждал, и брадата му придаваше малко шантав вид, оставена по дясната страна на брадичката му, нагоре по лявата и спираше точно до средата на ухото му. След него пристъпваше висока синеока жена с бледо лице, отметнала синята си, отрупана с вземо пелерина, закопчана под шията ѝ с голяма сребърна игла с форма на меч, а под пелерината — светлосиня рокля на широки плохи. Късата ѝ черна коса беше подрязана на паница, гладко избръсната отдолу чак над ушите. Все пак беше по-добре от някоя сул-дам с дамане. Малко по-добре. Като разбра, че битката е загубена, Енид се дръпна от пътя на мъжа, но стискаше здраво черпака и гледаше свирепо, готова да му скочи отново, стига госпожа Анан ѝ даде команда.

— Един отвънка ми каза, че видял ханджийката да влиза през задната врата — каза со'джин и се обърна към Сетале, но държеше под око и Енид от другата си страна. — Ако ти си Сетале Анан, да знаеш, че това е капитанът на Зелената лейди Егеанин Тамарат и тя има заповед за стаи, лично подписана от Върховната лейди Сурот Сабел Мелдарат. — Тонът му се промени, стана не толкова глашатайски, а повече като на човек, който просто иска квартира. — Но да са най-хубавите, с добро легло, с изглед към площада и с камина. И камината да не пуши.

Щом чу гласа му, Мат се сепна, а Джолайн в ръцете му сигурно помисли, че са дошли за нея, защото простена от страх, долепила уста до неговата. Очите ѝ се бяха насълзили и тя се разтреперя в ръцете му. Капитан Егеанин Тамарат се озърна към пейката, чула стона на Джолайн, и извърна глава с отвратена гримаса, за да не ги гледа. Мат обаче го заинтригува повече мъжът. Как бе станал един иллианец со'джин, в името на Светлината? При това му се стори някак познат. Сигурно едно от хилядите лица на отдавнашни мъртъвци, които все си спомняше неволно.

— Аз съм Сетале Анан и най-добрите ми стаи са заети от Въздушен капитан лорд Абалдар Юлан — кротко отвърна госпожа

Анан, непритеснена нито от со'джин, нито от благородничката от Кръвта, и скръсти ръце под гърдите си. — А по-лошите — от генерал Фурик Карийд, Смъртен страж. Не ви знам по-горе ли сте от тях, или по-долу, тъй че се разберете помежду си кой да остане и кой да си ходи. Аз гост сеанчанец от хана си не гоня. Стига да си плаща наема.

Мат се скова. Очакваше да настъпи буря — за тия приказки Сурот можеше най-малко да я осъди на бой с камшици! — но Егеанин се усмихна.

— Удоволствие е да се пазариш с човек със здрави нерви — каза тя. — Мисля, че ще се разберем с вас, госпожо Анан. Стига да не прекалите с нервите. Капитанът заповядва, а екипажът изпълнява, но никого не карам да пълзи по палубата ми.

Мат се намръщи. Палубата? Корабна палуба? Но защо тази дума размърда нещо в главата му? Тези стари спомени понякога бяха истинска досада.

Госпожа Анан кимна, без да откъсва тъмните си очи от сините очи на сеанчанката.

— Ваша воля, милейди. Стига да не забравяте, че „Скитащата жена“ е моят кораб. — Добре че сеанчанката се оказа с чувство за хумор. Засмя се.

— Хайде тогава, ти ще си капитанът на твоя кораб — изкикоти се Егеанин. — Аз пък ще съм капитанът на Златото. — Това пък какво беше? Иди ги разбери. Егеанин въздъхна и поклати глава. — Светлината е свидетел, рангът ми не е по-висок от този на другите ви гости, но Сурот иска да съм й подръка, така че някои ще поразместим, други ще напуснат, ако не искат да се стеснят. — После отведнъж се намръщи, погледна с едно око гушналата се на пейката двойка и отвратена сви устни. — Вярвам, че това не го допускате навсякъде, госпожо Анан?

— Уверявам ви, никога повече няма да го видите под покрива ми — отвърна спокойно ханджийката.

Со'джин също гледаше намръщено Мат и жената в скута му и чак след като Егеанин го дръпна за ръкава, се сепна и тръгна след нея обратно към гостилницата. Мат изсумтя презрително. Колкото и да се правеше на възмутен като господарката си, за иллианските празници беше известно, че не падат по-долу от ебударските. И там тичаха

полуголи, че и съвсем голи по улиците. Ами техните да'ковале? А танцърките им „шеа“, за които разправяха войниците?

Опита се да свали Джолайн от скута си, след като вратата се тръшна след двамата, но тя се беше притиснала в него, заровила лице в рамото му, и хлипаше тихо. Енид въздъхна тежко и се опря на масата, сякаш кокалите ѝ бяха омекнали. Дори невъзмутимата допреди миг госпожа Анан изглеждаше потресена. Отпусна се на столчето, на което беше седял Мат, и се хвана за главата. Помълча малко и стана.

— Енид, броиш до петдесет и прибираш всички вътре, да не ги мокри повече дъждът — разпореди се тя енергично. Човек не можеше и да допусне, че само допреди малко е треперила. Откачи наметалото на Джолайн от куката, взе една треска от кутията на полицата и се наведе да я запали от огъня под шишовете. — Ако ти потрябвам, ще съм в мазето, но ако някой попита за мен, не знаеш къде съм. Докато не наредя друго, само двете с теб ще слизаме долу. — Енид кимна, сякаш това си беше в реда на нещата. — А ти я доведи — обърна се ханджийката към Мат. — И бързо. Ако се наложи, я донеси.

Наложи се. Джолайн продължаваше да хлипа на рамото му и нито го пускаше, нито си вдигаше главата. Не беше тежка, слава на Светлината, но кракът го позаболя, докато куцукаше с товара си след госпожа Анан към вратата за мазето. Щеше да му е забавно въпреки тъпата болка, ако ханджийката не се мотаеше за всяко нещо.

Все едно че нямаше един сеанчанец на сто мили околоръст, тя запали лампата на една лавица до тежката врата, грижливо духна треската, след което постави стъкленото шише и пак така внимателно и бавничко пъхна пушещата още подпалка в калаената паничка. Без да бърза много-много, извади един дълъг ключ от кесията на колана си, отключи желязната брава и най-сетне му махна да влезе. Стъпалата надолу бяха достатъчно широки да изтъркаляш цяло буре до тях, но стръмни и чезнеха в тъмното. Той пристъпи, но я изчака на второто стъпало, докато затвори вратата и я заключи, изчака я да мине напред и да води, вдигнала лампата над главата си. Само това оставаше — да се спъне и да се затъркаля надолу.

— Често ли го правиш? — попита Мат и намести Джолайн в ръцете си. Беше престанала да плаче, но още се държеше здраво за него и трепереше. — Да криеш Айез Седай, искам да кажа.

— Чух да шепнат тук-там, че в града все още има Сестра — отвърна му госпожа Анан, — и успях да я намеря преди да я спипат сеанчанците. Не можех да им оставя една Сестра. — Изгледа го свирепо през рамо, да не би да посмее да възрази. Искаше му се, но не му дойдоха думите. Той самият като че ли беше готов да помогне на всеки, който иска да избяга от сеанчанците, стига да можеше. А и го дължеше на Джолайн Мейза.

„Скитащата жена“ беше добре снабден хан и тъмното му мазе се оказа достатъчно голямо за толкова запаси. Проходите се точеха между подредените от двете страни бурета с вино и ейл, високите сандъци с картофи и ряпа, редиците с рафтове, заредени с чували боб, грах и чушки, купищата дървени кафези, пълни със Светлината само знае какво. Беше малко прашно, но въздухът миришеше като в солиден и добре подреден склад.

Мат забеляза и дрехите си, прилежно сгънати на един почистен рафт — освен ако и някой друг не си беше прибрал тук дрехите, — но не можа да ги огледа. Госпожа Анан продължи напред чак в другия край на мазето, след което той остави Джолайн да седне на една обърната каца. Наложил се да издърпа ръцете ѝ от врата си, за да се отърве от нея. Тя подсмъркна, извади от ръкава си кърпа и отри почервенелите си от плач очи. С това подмокрено и оцапано лице човек трудно можеше да я вземе за Айез Седай, да не говорим за опърпаната рокля.

— Съсипана е — рече госпожа Анан и остави лампата на друга обърната каца. Наоколо по пода се въргаляха още няколко празни каци и бурета, чакащи ред да ги откарат в пивоварната. Тук май беше най-празно в цялото мазе. — Криела се е, откакто дойдоха сеанчанците. Последните няколко дни Стражниците ѝ е трябвало да я местят от една къща в друга, понеже сеанчанците решиха да почнат да търсят и по къщите, не само по улиците. Такова нещо би съсипало всеки. Но се съмнявам, че ще дойдат да търсят и тук.

При толкова началници горе Мат реши, че е права. Но все пак остана доволен, че няма той да поема риска. Клекна пред Джолайн и изпъшка от болката, която го опари в крака.

— Хайде, успокой се. Ще ти помогна. — Представа нямаше как, но все пак ѝ го дължеше. — Радвай се поне, че си извадила късмет, да им се криеш толкова време. Теслин не можа.

Джолайн си прибра кърпата и го изгледа ядосано.

— Късмет ли? — Ако не беше Айез Седай, Мат щеше да се закълне, че му се муси с тази издадена долна устна. — Можех да избягам! Бъркотията първия ден е била пълна, както разбрах. Но бях в несвяст. Фен и Блерик едва са успели да ме изнесат от палата преди да нахлуят сеанчанците, а двама мъже, понесли припаднала жена, са доста подозрителна гледка, затова не посмели да ме занесат до портата. После станало късно, сложили стражата си. Радвам се, че хванаха Теслин! Пада ѝ се! Тя ми е дала нещо, сигурна съм! Затова Фен и Блерик не можаха да ме свестят, заради нея спях в конюшни и се крих по тъмни дворове, та да не ме хванат тези чудовища. Пада ѝ се!

Мат примига. Не беше чувал някога толкова жлъч и отрова в нечий глас, дори и в онези древни спомени в главата си. Ръката на госпожа Анан трепна и тя изгледа намръщено Джолайн.

— Все едно, ще ти помогна, колкото мога — бързо ѝ обеща Мат. Изправи се и застана между двете. Айез Седай или не, не можеше да остави госпожа Анан да напляска Джолайн, още повече че ако тя използваше Силата, някоя дамане горе щеше да усети. Спор нямаше: Създателят бе създал жените, за да не си въобразят мъжете, че животът е прекалено лесен. Но как, в името на Светлината, щеше да измъкне една Айез Седай от Ебу Дар? — Нали съм ти длъжник.

Челото на Джолайн се набръчка леко.

— Длъжник ли?

— Бележката, с която ме помоли да предупредя Нинив и Елейн бавно отвърна Мат, облиза устни и добави: — Онази, дето ми я остави на възглавницата.

Тя махна пренебрежително с ръка, но очите ѝ, приковани в лицето му, не мигнаха.

— Всички дългове между нас ще са оправени в деня, в който ме изведете от стените на този град, господин Каутон — заяви тя с царствен тон, като кралица от трона си.

Мат преглътна. Бележката кой знае как беше пхната в джоба на палтото му, а не оставена на възглавницата. Което значеше, че е сгрешил за това кому е длъжник.

Сбогува се, без да изобличи Джолайн в лъжа — лъжа, дори с това, че премълча заблудата му — и си тръгна, без да го каже и на

госпожа Анан. Проблемът си беше негов. Само че му прилоша. Съжали, че изобщо го е разбрал.

Когато се върна в Тарасинския палат, влезе направо в покоите на Тилин и просна наметалото си на един стол да съхне. В стъклата на прозорците биеха едри капки дъжд. Сложи шапката си на резбования позлатен гардероб, изтри лицето и ръцете си с кърпа и помисли дали да не смени палтото. Дъждът се беше просмукал на няколко места през наметалото и палтото му беше мокро. Мокро. Светлина!

Изръмжа ядосано, подсуши се с шарената кърпа и я хвърли на леглото. Бавеше се. Надяваше се дори — малко — Тилин да влезе и да си забие ножа в пилона на леглото, за да има повод да се откаже от това, което трябваше да направи. Кое то беше длъжен да направи. Джолайн не му бе оставила никакъв избор.

Палатът беше устроен просто, стига човек да го знаеше как точно. Слугите обитаваха най-долния етаж, където бяха кухните, а някои спяха и в мазетата. На втория етаж бяха просторните зали за аудиенции и приеми и претърпаните с чиновници канцеларии, а на третия се намираха жилищата за по-маловажните гости, заети сега от сеанчанците от Кръвта. На най-високия етаж бяха покоите на Тилин, както и на особено важни гости като Сурот, Тюон и още няколко. Но дори и палатите си имаха нещо като тавани.

Мат се спря в подножието на стълбището, скрито зад един небиещ на очи завой, пое си дълбоко дъх и бавно се заизкачва. Огромното помещение без прозорци горе, с нисък таван и груби дъски на пода беше разчистено от всичко, което се бе пазило тук преди идването на сеанчанците, и сега пространството беше запълнено с гъст лабиринт от малки дървени килийки, всяка със затворена врата. Тесните коридорчета помежду им се осветяваха от най-прости лампи на железни стойки. Дъждът барабанеше по керемидите на покрива точно над главата му. Той спря на най-горното стъпало, вдиша още веднъж и се увери, че не се чуват ничии стъпки. Някаква жена хлипаше в една от стаичките, но нямаше да се появи някоя сул-дам и да го попита какво търси тук. Сигурно щяха да разберат, че е идвал, но не и преди той да разбере каквото му трябваше, стига да побързаше.

Белята беше в това, че не знаеше коя е килията й. Отиде до първата врата, откряна я и надникна. В единия край на тесния нар кротко седеше жена от Ата-ан Миере в сива рокля, прибрала ръце в

скута си. Нарът, един умивалник с канче и кана за вода, както и малкото огледало заемаха почти цялото пространство. На окачалките на стената висяха няколко сиви рокли. Сребрилата каишка на ай'дам стоеше изпъната в дъга от сребърния нашийник на врата ѝ до сребърната гривна, окачена на една от закачалките на стената. Можеше с едно пресягане да стигне до която и да е част на стаичката. Дупчиците на мястото на обеците по ушите ѝ и златната халка на носа все още не бяха зараснали и приличаха на рани. Щом вратата се отвори, главата ѝ се вдигна, на лицето ѝ се изписа страх, който бързо изчезна, и тя го загледа умислено. А може би — с надежда.

Мат притвори вратата, без да каже нищо. „Не мога да ги спася всички — сгълча се наум. — Не мога!“ Светлина, колко омразно му беше всичко това!

Зад следващата врата се натъкна на същата гледка, с още три жени от Морския народ, едната от които плачеше на глас в леглото си. Следващата беше с една русокоса спяща жена. И при всичките гривните на ай'дам висяха окачени небрежно на куките. Последната врата затвори припряно, сякаш се беше канил да открадне някоя баничка изпод носа на госпожа ал-Вийр. Русокосата можеше и да не е сеанчанка, но той не искаше да рискува. Чак след още десетина врати Мат издиша облекчено, шмугна се вътре и тихичко затвори вратата.

Теслин Барадон лежеше на нара, опряла лице на дланите си. Черните ѝ очи се размърдаха и го приковаха. Не каза нищо, но гледаше така, сякаш дупки искаше да пробие в черепа му.

— Ти сложи една бележка в джоба на палтото ми — тихо каза Мат. Стените бяха тънки; чак оттук чуваше плача на онази жена. — Защо?

— Елайда иска онези момичета толкова силно, колкото искаше жезъла и шарфа — отвърна Теслин, без да помръдне. Гласът ѝ звучеше все така грубо, но не толкова суров, какъвто го помнеше. — Особено Елейн. Исках да ѝ... създам неудобства, колкото мога. Има да ги гони сега. — Изсмя се тихо и с горчивина. — Дори дадох отварата от вилняк на Джолайн, за да не се меси с момичетата. И виж какво ми донесе това. Джолайн се спаси, а аз... — И погледна сребърната гривна на окачалката.

Мат въздъхна и се облегна на стената до окачените сиви рокли. Тя знаеше какво имаше в бележката — предупреждение за Елейн и

Нинив. Светлина, беше се надявал, че няма да го знае, че няма да е тя, че някоя друга е напъхала проклетата хартийка в джоба му. Не че имаше някаква полза от нея. Двете вече знаеха, че Елайда ги преследва. Бележката не беше променила нищо! А и тази жена всъщност го беше направила не за да им помогне, а за да създаде „неудобства“ на Елайда. Можеше да си отиде отгук с чиста съвест. Кръв и пепел! Изобщо не трябваше да идва и да говори с нея! Но сега, след като я беше чул...

— Ще се опитам да ти помогна, стига да мога — рече той с неохота.

Тя не помръдна. Не се промени нито изразът, нито тонът ѝ. Все едно че обясняваше нещо съвсем просто и маловажно.

— Дори да можеше да махнеш нашийника, няма да стигна много далече. Сигурно и от палата не ще мога да изляза. А и да мога, никоя преливаща жена не може да излезе през портите, освен ако не носи ай'дам. Сама съм пазила там и го знам.

— Все ще измисля нещо — измърмори той и прокара пръсти през косата си. Щял да измисли нещо? Какво? — Светлина, казваш го, сякаш изобщо не искаш да се спасиш.

— Ама ти сериозно ли... — прошепна тя толкова тихо, че Мат едва я чу. — Мислех, че си дошъл само да ми се подиграваш. — Бавно се надигна, седна и стъпи на пода. Очите ѝ се впиха в лицето му и гласът ѝ стана напрегнат. — Дали искам да се спася? Когато сторя нещо, от което да останат доволни, сул-дам ми дават сладки. И се улавям, че вече започвам да жадувам за тези награди. — В гласа ѝ се промъкна ужас. — И не защото обичам сладките, а защото съм удовлетворила сул-дам. — От окоето ѝ потече сълза. Теслин помълча, после вдиша дълбоко. — Ако наистина ми помогнеш да се спася, ще направя всичко, което поискаш от мен, стига да не включва измяна към Бялата Аджа. — Стисна зъби и погледът ѝ премина през него като през стъкло. После изведнъж кимна на себе си. — Помогни ми да се спася и ще направя всичко, което поискаш.

— Ще направя всичко, което мога — повтори Мат. — Трябва да измисля нещо.

Тя кимна отново все едно че бе ѝ обещал да я измъкне до полунощ.

— Има още една Сестра пленничка тук, в палата. Едесина Азедин. Трябва да дойде с нас.

— Само една? — учуди се Мат. — Мисля, че видях три или четири с теб. Виж сега, не съм сигурен дали и теб ще мога да отърва, камо ли...

— Другите се... промениха. — Теслин сви устни. — Гуисин и Милен... знаех я като Шерайне Каминел, но сега отвърща само на Милен... тия двете ще ни предадат. Но Едесина си е същата. Няма да я оставя, нищо, че е бунтовничка.

— Виж — опита се да я успокои с усмивка Мат, — казах, че ще се опитам да измъкна теб, но не виждам начин да спася и двете...

— По-добре тръгвай — отново го прекъсна тя. — Тук не е позволено за мъже, пък и все едно, ако те видят, ще събудиш подозрения. — Изгледа го намръщено и изсумтя. — И ще е по-добре да не се обличаш толкова натруфено. Десет пияни Калайджии няма да привлекат толкова внимание, колкото теб. Хайде, отивай си. Бързо. Хайде!

Мат си излезе и замърмори под нос. Какво да я правиш — Айез Седай. Предлагаш й да й помогнеш, а тя, докато се усетиш, те накарала да се катериш по урвата посред нощ и да се мъчиш да измъкнеш петдесет души от тъмницата под носа на стражата. Това с тъмницата беше от някой друг, вече отдавна мъртъв, но Мат го помнеше и беше точно като сегашното. Кръв и пепел, мътните да я вземат! Не знаеше как една Айез Седай да изведе, а тя го караше да ги спаси и двете!

И тъкмо заслиза по стълбите и едва не се сблъска с Тюон.

— Даманарникът е забранен за мъже — каза му тя и го изгледа много хладно изпод булото си. — Могат да те накажат само защото си влязъл.

— Търсех една Ветроловка, върховна лейди — припряно отвърна Мат и се поклонил, а умът му заработил трескаво. — Веднъж ми направи услуга и помислих, че може да иска да хапне. Сладкишчета да й донеса от кухните, нещо такова. Но не я намерих. Предполагам, че не са я хванали, когато... — Млъкна и я зяпна учудено. Строгата маска, която момичето носеше неизменно на лицето си, се стопи от усмивка. Е, сега наистина беше красива.

— Много мило от твоя страна — каза тя. — Приятно ми е да разбера, че си добър с дамане. Но трябва да внимаваш. Има мъже,

които взимат дамане в леглото си. — Пълничките й устни се свиха отвратно. — Едва ли искаш да те помислят за извратен. — И пак — суровата маска. Всички осъдени — на дръвника.

— Благодаря, че ме предупредихте, върховна лейди — отвърна Мат. Що за мъж трябва да си, за да искаш да легнеш с окаишена жена?

След което все едно изчезна за нея. Защото тя тръгна по коридора все едно, че не е видяла никого. Но сега поне Върховната лейди Тюон изобщо не го притесняваше. Имаше си една Айез Седай, скрита в мазето на „Скитащата жена“ и още две с каишки на дамане, и всички те очакваха проклетият Мат Каутон да им спаси главите. Сигурен беше, че Теслин при първа възможност ще каже всичко на онази Едесина. Три жени, които сигурно щяха да почнат да потропват с крак, ако не успееше много скоро да ги измъкне някак на свобода. Жените обичат да приказват, а като се разприказват, изтърват неща, които не са за казване. А нетърпеливите жени приказват още повече. Заровете в главата си този път не чуваше, но почти чуваше тиктакането на часовник. А сигурно щеше да удари часът и за брадвата на палача. Битки можеше насън да планира, но за тази задача древните му спомени не предлагаха никакво решение. Някой хитрец му трябваше, някой, свикнал на кроежи и коварства, свикнал да мисли малко по-засукано. Време беше да накара най-послед Том да седне и да си поговорят. Както и Джюйлин.

Тръгна да ги търси и неволно си затананика онази... как беше... а — „Слязох долу в герана“. Ами да, слязъл беше на самото дъно, а вече се стъмваше и дъждът плющеше здраво. И както ставаше често, от онези стари-прастари спомени изплува още едно име — на песен на двора Такедо във Фарашел, съкрушен преди повече от хиляда години от Артур Ястребовото крило. Друго име и думите други, но изтеклите години почти не бяха променили мелодията. Тогава се наричаше „Последен бой за Манденар“. И това ставаше.

ГЛАВА 20

ИЗМЯНА

Понесла грижливо дъсчицата си за писане, Бетамин се заизкачва по стъпалата към претъпкания даманарник. Тапата на шишето с мастило се разхлабваше понякога, а мастилените петна мъчно се чистеха от дрехите. Винаги се пазеше да е в представителен вид, ако се наложи да се яви пред някого от Височайшата кръв. Качваше се, без да говори с Рена, с която днес трябваше да направи прегледа. Имаха си възложена задача и не бяха тук, за да си бърбят. Така разсъждаваше тя и така разбираше нещата. Докато другите хитруваха, че са се допълнили с фаворитките си дамане, звереха се ококорени в чудатостите по тази земя и умуваха какви ли награди ще спечелят тук, Бетамин предпочиташе да се съсредоточава върху задълженията си. Искаше да ѝ поверят за окаишване най-трудните марат'дамане и два пъти по-усилно се трудеше — и два пъти по-дълго от останалите.

Дъждът най-последно беше спрял и в даманарника беше тихо. Днес поне дамане щяха да се поупражняват малко — повечето от тях посърваха, ако се задържат дълго в килийните, а този набързо пригоден даманарник беше определено тесен и претъпкан — но за съжаление днес не ѝ възложиха да разхожда. На Рена никога не ѝ го възлагаха, въпреки че преди време я смятаха за най-добрата дресьорка на Сурот и много я ценяха. Грубичка понякога, но опитна. Преди време казваха, че скоро ще я направят дер'сул-дам, въпреки младостта ѝ. Но нещата се промениха. Винаги имаше повече сул-дам от дамане, но след Фалме се забрави, че Рена е била свършена, както и Сета, която Сурот взе на служба при себе си след Фалме. Бетамин с удоволствие разменяше на чашка вино клюки за Кръвта и за служещите при тях, но не смееше да сподели мнението си, станеше ли дума за Рена или Сета. Макар че често мислеше за тях и си имаше мнение.

— Ти започни от другата страна, Рена — нареди тя. — Е? Нали не искаш пак да се докладва на Есонде, че си мързелива?

Преди Фалме по-дребната от нея жена удивляваше всички с непоклатимата си самоувереност, но сега пребледня, усмихна се плахо и раболепно на Бетамин и забърза по тесните проходи из лабиринта от дървени килийки, опипвайки в движение косата си, уплашена да не би да е разчорлена. Всички освен най-близките дружки на Рена издевателстваха повече или по-малко над нея, връщаха си го заради предишната ѝ прекомерна гордост. Да не го правиш означаваше да се набиеш на очи — нещо, което Бетамин предпочиташе да избягва, освен в грижливо избрани моменти. Личните си тайни таеше най-дълбоко в себе си и си мълчеше за тайни, за които никой не можеше да допусне, че знае, и искаше да втълпи в главите на всички, че Бетамин Зеами е образецът на съвършената сул-дам. Абсолютното съвършенство: към това се стремеше тя — както в себе си, така и в поверените ѝ дамане.

Започна прегледа много делово и енергично. Проверяваше дали дамане държат себе си и килийките си чисти и спретнати и си бележеше със ситния си изряден почерк на горната страничка, прикачена на писалищната дъска, ако някоя е допуснала немарливост. Не се помайваше, освен колкото да даде някое бонбонче на особено усърдните в дресировката дамане. Повечето от тези, които бе дресирала, я срещаха с лъчисти усмивки, докато коленичеха. Било от империята или от тази страна на океана, всички бяха разбрали, че е строга, но справедлива. Други не се усмихваха. Повечето дамане от Ата-ан Миере я гледаха сърдито, с мрачен гняв, който вярваха, че скриват.

Тя не отбелязваше гнева им за наказание като някои. Все още си въобразяваха, че оказват съпротива, но кощунствените искания да им върнат безвкусните накити бяха секнали и сега всички коленичеха и отговаряха правилно. При най-трудните случаи едно ново име се оказваше полезен инструмент, водеше до прекършване на нещо отдавна приключило и те отвърщаха, макар и с неохота, на новите си имена. С времето неохотата заглъхваше, а с нея и сръдната, и вече трудно си спомняха, че някога са имали други имена. Този модел беше познат и неизменен като изгрева на слънцето. Някои приемаха веднага ориста си, други изпадаха в потрес, щом разберяха какво са. Все се намираще шепа, които отстъпваха с упорство в течение на месеци, докато при други беше достатъчен само ден, пълен с възмутени

писъци, че е станала ужасна грешка, че в никой случай не е възможно да са се провалили на изпитанията, но на другия ден го приемаха и с това идваше кротостта и послушанието. От тази страна на океана нещата стояха по-различно, но тук или в империята крайният резултат си оставаше същият.

За две дамане Бетамин си вписа бележки, които нямаха нищо общо с чистотата. Зуши, дамане от Ата-ан Миере, по-висока дори от нея, заслужаваше веднага боя с пръчки. Дрехата ѝ беше омачкана, косата несресана, леглото — неоправено. Но лицето ѝ се бе подуло от плач и още докато коленичеше, тя отново се затресе от хлипове и по бузите ѝ затекоха сълзи. Сивата рокля, която толкова грижливо бе скроена по мерките ѝ, вече висеше хлабаво по тялото ѝ, а тя поначало си беше слабичка. Бетамин лично ѝ бе дала името Зуши и изпитваше към нея особена загриженост. Тя свали капачето на писалката със стоманеното перо, топна го в мастилото и написа предложение Зуши да бъде преместена от палата някъде, където да живее в двоен даманарник с дамане от империята, за предпочитане с опит в сърдечното приятелство с новоокайшени дамане. Рано или късно това слагаше край на сълзите.

Но никак не беше сигурна, че Сурот ще го позволи. Сурот, разбира се, бе заявила, че тези дамане са на императрицата — всеки, който си позволеше да притежава и една десета от този брой, веднага щяха да го заподозрат, че крои бунт, и можеха дори да го обвинят веднага — но се държеше все едно, че са ѝ лична собственост. Ако Сурот не позволеше, трябваше да се измисли друго средство. Бетамин нямаше да допусне да загубят една дамане поради отпадналост. Нямаше да позволи да се загуби една дамане по никаква причина! Втората, която заслужи специална забележка, беше Теси и тя очакваше, че в този случай няма да срещне възражения.

Иллианската дамане коленичи изрядно, със смирено сгънати на кръста ръце, още щом Бетамин отвори вратата. Леглото ѝ си беше оправено, резервните ѝ рокли — окачени спретнато на стената, четката и гребенчето ѝ — грижливо поставени на умивалника, точно където трябва, подът също беше пометен. Бетамин не очакваше друго. Теси още отначало си беше спретната. И приятно се окръгляше, след като се научи да си облизва чинийката. На хранителния режим на дамане се държеше много стриктно. Болнава дамане си беше жива загуба. Макар

че едва ли щяха да навържат панделки на Теси и да я показват на конкурсите за най-красива дамане. Лицето ѝ винаги изглеждаше гневно, дори когато си почиваше. Но днес на него бе изписана усмивчица, за която Бетамин беше сигурна, че я имаше още преди да влезе. От Теси все още не се очакваше да се усмихва.

— Как се чувства днес мъничката ми Теси? — попита тя.

— Теси се чувства много добре — отвърна дамане. Досега винаги ѝ се налагаше да се пребори със себе си, за да отговори правилно. Едва вчера бе получила поредния бой с пръчка заради отказа да го направи.

Бетамин потупа замислено с пръст брадичката си, загледана в коленичилата дамане. Изпитваше подозрения към всяка дамане, наричала някога себе си Айез Седай. Историята я възхищаваше и беше чела преводи от хилядите езици, съществували преди Единението. Древните владетели я опияняваха със своето жестоко и капризно владетелство, възхищаваше се от начина, по който бяха идвали на власт, бяха съкрушавали съседите си и бяха сваляли от власт други владетели. Много от тях бяха свършили живота си, убити от собствените си наследници. Много добре знаеше какви са Айез Седай.

— Теси е добра дамане — топло промълви тя и извади едно бонбонче от хартиената фунийка в кесията на колана си. Теси се наведе да го лапне и да целуне ръката ѝ за благодарност, но усмивчицата за малко изчезна, макар че се върна веднага, щом лапна бонбончето. Тъй. Това ли било? Преструвките, че една дамане приема съдбата си, за да се приспи сул-дам, не бяха новост, но предвид миналото на Теси това най-вероятно значеше и че се гласи да избяга.

След като излезе в тясното коридорче, Бетамин написа строга забележка дресировката на Теси да се удвои, както и наказанията, а наградите да се разреждат така, че никога да не е сигурна, че ще получи нещо повече от потупване по главата дори при свършено поведение. Методът беше суров и тя обикновено го избягваше, но кой знае защо, се оказваше, че превръща много бързо и най-непокорната марат'дамане в кротичка и хрисима дамане. Не обичаше да прекършва духа на дамане, но при Теси се налагаше, за да приеме ай'дам и да забрави за миналото си. В края на краищата беше за нейно добро. Накрая неизбежно щеше да се чувства щастлива.

Приключи преди Рена и я изчака на стълбището.

— Занеси я на Есонде с твоята — нареди тя на другата сул-дам и тикна дъсчицата за писане в ръцете ѝ още преди тя да е слязла от последното стъпало. Не беше изненада, че Рена прие това покорно, както бе приела и предишната ѝ заповед, и побърза да я изпълни, поглеждайки втората дъсчица в ръцете си със страх да не би да съдържа доклад срещу нея. Много се беше променила след Фалме.

Бетамин си взе наметалото и излезе от палата с намерение да се върне в хана, където по принуда делеше едно легло с още две сул-дам, но само колкото да си вземе пари от ковчежето. Проверката беше единственото ѝ задължение и оставащите часове от деня си бяха нейни. Днес поне вместо да си търси нови задачи щеше да ги прекара в купуване на вещи за спомен. Например някой от онези ножове, които тукашните жени носеха на шиите си, но без скъпоценните камъни, по които си падаха. И комплект за лакиране, разбира се, тукашните бяха доста добри и външният им вид беше толкова... чуждоземен. Пазаруването щеше да я утеши. Имаше нужда от утеха.

Каменната настилка на Мол Хара блестеше влажна от сутрешния дъжд и във въздуха се носеше приятен мирис на сол, който ѝ напомни за селото на морето Л'Хайе, където бе родена, макар че смразяващият студ я накара да се загърне плътно в наметалото си. Там, в Абунаи, никога нямаше студ и тя така и не привикна към него въпреки всичките си далечни пътувания. Но мислите за дома не я утешиха. Докато си проправяше път през претъпканите улици, Рена и Сета до такава степен бяха запълнили главата ѝ, че на няколко пъти се блъсна в хора, а веднъж за малко щеше да я сгази един фургон. Викът от капрата я сепна и тя успя навреме да отскочи, а фургонът изтрополи съвсем близо до нея и жената, която го караше, изплющя с камшика, без дори да я погледне. Тези чужденци представа нямаха каква почит дължат на една сул-дам.

Рена и Сета. Всички, които се бяха оказали във Фалме, имаха спомени, които предпочитаха да забравят, спомени, за които не желаеха да говорят, освен когато се напиеха много. Тя също, но не за потреса от изникналите незнайно откъде сражаващи се призраци от легендите, нито за ужаса от поражението, нито за налудничавите видения в небесата. Колко пъти бе съжалила, че се бе качила горе в онзи ден! И се бе притеснила защо се бави толкова Тули, дамане със забележителни дарби в металите. Но се беше качила и бе надникнала в

бърлогата на Тули. И беше видяла как Рена и Сета отчаяно се мъчат да си махнат ай-дамите от шиите. Врещяха от болка, гърчеха се на колене от гаденето и повръщаха, без да пускат нашийниците. Роклите им бяха целите оцапани с повръщано. В отчаянието си не я бяха забелязали, докато отстъпваше, стъписана от ужас.

Ужас не само от това, че е видяла две сул-дам разкрити, че са марат'дамане, но внезапен личен страх. Често ѝ се струваше, че почти вижда сплитовете на дамане, и винаги усещаше силата и присъствието на дамане. Много сул-дам го можеха. Знаеше се, че идва от дългия им опит в боравенето с каишката на ай-дам. Но тази гледка с двете отчаяни жени придаде различен, плашещ смисъл на това, което винаги беше приемала. Дали почти виждаше сплитовете, или наистина ги виждаше? Понякога ѝ се струваше и че усеща преливането. Дори сул-дам бяха длъжни всяка година да преминават през изпитанията до двадесет и петия си рожден ден, а тя ги беше минала всеки път без положителен резултат. Само че... След като разкриха Рена и Сета, щеше да има ново изпитване. Ново изпитване, за да открият марат'дамане, които са успели да се прикрият на първото. Пред такъв удар самата империя щеше да се разтърси. И с парещия в ума ѝ образ на мятащите се в ужас Рена и Сета тя с жестока яснота разбираше, че ако бъде уловена, почтената гражданка Бетамин Зеами ще престане да съществува. На нейно място щеше да се появи служещата на империята дамане Бетамин.

Срамът още се гърчеше в душата ѝ. Беше поставила личния си страх над нуждите на империята, над всичко, което знаеше, че е правилно, вярно и добро. Във Фалме бе започнала битка и с нея дойдоха кошмарите, но тя не се затича да се допълни с дамане и да намери мястото си в бойните редици. Вместо това се бе възползвала от суматохата, за да си намери кон и да избяга. Да побегне презглава.

Усети се, че е спряла сред улицата и гледа в стъклото на някаква шивашка работилница, без всъщност да вижда изложеното. Не че искаше да го види. Синята рокля, белязана с бялата мълния по червените ивици, беше единствената, която носеше от години. А определено нямаше да облече нещо, което така неприлично те разголва. Продължи и дългите ѝ до глезените поли зашумоляха, но не можеше да отърси от мислите си Рена и Сета. Нито Сурот.

Очевидно Алоин бе намерила двете окаишени сул-дам и беше докладвала за тях на Сурот. А Сурот бе избрала да опази империята от трусове, закриляйки Рена и Сета, колкото и опасно да беше това. Ами ако изведнъж започнеха да преливат? Сигурно за империята щеше да е по-добре да уреди смъртта им, макар че убийството на сул-дам бе углавно престъпление дори за особите от Висшата кръв. Две подозрителни смърти на сул-дам със сигурност щяха да привлекат Търсачите. Ето защо Рена и Сета останаха на свобода, доколкото тяхното можеше да се нарече „свобода“, но без да им се позволява да се допълват. Алоин си бе изпълнила дълга и беше почетена с това, че стана Гласът на Сурот. Сурот също си беше изпълнила дълга, колкото и да беше неприятно това. Ново изпитване нямаше да последва скоро. Собственото ѝ бягство се оказа ненужно. И ако беше останала, нямаше да се озове в Танчико, в кошмар, пред който и Фалме бледнееше.

Покрай нея мина отряд на Смъртната стража и Бетамин се спря да погледа пищните им доспехи. Оставяха след себе си кипеж сред тълпата, като поелите с вдигнати платна големи кораби. Щеше да настъпи радост и веселие в града и в цялата страна, когато Тюон най-сетне се разбуди, и празненства, все едно че току-що е пристигнала. Изпита гузно задоволство от това, че мисли по име за Щерката на Деветте луни, както при децата, когато направят нещо забранено, макар че, разбира се, докато Тюон стоеше забулена, тя си оставаше само Върховната лейди Тюон, не по-висша от Сурот. Воините на Смъртната стража набиваха бодро крак, посветили сърца и души в служба на императрицата и империята. Бетамин тръгна в обратната посока. Съвсем уместно, след като тя самата бе посветила сърцето и душата си само на едно — да опази свободата си.

„Златните райски лебеди“ беше доста надуто име за малкото ханче, смачкано между една конюшня и дюкян за лакове и бои. Дюкянът за лакове и бои беше пълен с офицери, прескочили през отпуската да изкупят цялата му стока, конюшната беше пълна с изкупени на лотарията и още нераздадени коне, а ханчето беше пълно със сул-дам. Всъщност направо претъпкано с тях, щом паднеше нощта. Бетамин беше щастлива, че трябваше да спи само с още две. На ханджийката ѝ бяха заповядали да настани колкото може и ги тикаше по четири-пет в стая, щом преценеше, че ще се поберат. Все пак постелите бяха поддържани и храната беше добра, макар и странна. И

пред възможността да нощува в някой плевник можеше само да се радва, колкото и да беше тясно.

По това време кръглите маси в гостилницата бяха празни. Някои от настанените тук сул-дам бяха по задачи, но повечето предпочитаха да се поразходят навън, за да избегнат ханджийката. Скръстила ръце, Дарнела Шоран гледаше няколкото слугинчета, които метяха усърдно зелените плочки на пода. Мършавата жена с оредяла къса коса и дълга челюст, която ѝ придаваше войнствен вид, можеше да мине за дер'сул-дам въпреки глупавия нож, който носеше на шията си, с отрупана с лъскави фалшиви червени и жълти камъни дръжка. Слугините тук уж бяха свободни, но подскачаха като имущество, щом ханджийката им заговореше.

Самата Бетамин леко подскочи, когато жената я подбра.

— Запозната ли сте с моите правила за мъжете, госпожо Зеами? — рязко я попита тя. Толкова време мина, а бавният говор на тукашните хора все още ѝ се струваше странен. — Чувала съм за чуждоземските ви нрави и ако се придържате към тях — ваша работа, но не и под моя покрив. Щом искате да се срещате с мъже, ще го правите другаде!

— Уверявам ви, не се срещам с мъже нито тук, нито никъде, госпожо Шоран.

Ханджийката я изгледа намръщено.

— Тъй ли? Че той дойде тук да пита за вас по име. Хубавичък един, с руса коса. Не беше момче, но не беше и много стар. От вашите беше. Така провлича думите, че едва може да го разбере човек.

С много милозлив тон Бетамин се постара да обясни на ханджийката, че изобщо не познава човек, отговарящ на описанието ѝ, и че при многото си задължения няма време за никакви мъже. И едното, и другото беше вярно, въпреки че щеше да излъже, ако се наложеше. „Райските лебеди“ не беше секвестриран от командването, а три в едно легло беше много за предпочитане пред плевника. Поиска да се осведоми дали милата стопанка няма да се зарадва на някое подаръче, като излезе да пазарува, но жената се обиди, когато ѝ предложи нов нож с още по-ярки камъни. Нямахше предвид нещо скъпо, в никакъв случай подкуп, само едно подаръче, но госпожа Шоран, изглежда, го прие така, запъхтя и се навъси възмутено. Така или иначе, не беше сигурна, че ѝ е променила мнението. Изглежда,

госпожа Шаран беше убедена, че те прекарват цялото си време в разюздан разврат. Още се мръщеше, когато Бетамин се заизкачва по стълбата без перила отстрани на гостилницата, преструвайки се, че не мисли за нищо друго освен за пазаруването.

Но личността на мъжа, който я беше търсил, я заинтригува. Описанието му определено не ѝ говореше нищо. Най-вероятно я беше издирил с питане. Но ако беше така, ако бе успял да я издири дотук, значи се беше държала недостатъчно дискретно. Опасно недискретно. Дано се върнеше все пак. Трябваше да разбере кой е и защо я търси. На всяка цена!

Отвори вратата на стаята си и замръзна. Колкото и невъзможно да беше, железното ѝ ковчеже се въргальаше на леглото, обърнато и с отворен капак. Ключалката беше много добра, а единственият ключ за нея се намираще на дъното на кесията ѝ. Крадецът все още беше тук и странно, ровеше в личния ѝ дневник! Как, в името на Светлината, бе успял да се промъкне покрай зоркия поглед на госпожа Шоран?

Слисването ѝ трая само за миг. Тя измъкна ножа от канията на колана си и отвори уста да изпищи за помощ.

Но изражението на непознатия гост изобщо не се промени и той нито се опита да избяга, нито да я нападне. Само извади нещо от кесията си и го вдигна пред очите ѝ и дъхът натежа като олово в гърлото ѝ. С трепереца ръка тя прибра ножа в канията и вдигна ръце да му покаже, че няма оръжие. Мъжът държеше между пръстите си поръбена със злато костена плочка с всечена в нея рисунка на гарван и кула. Изведнъж го видя вече ясно — русокос мъж, на средна възраст. Сигурно беше хубав, както бе казала госпожа Шоран, но само една луда можеше да погледне по такъв начин на един Търсач на истината. Слава на Светлината, че не си беше записала нищо опасно в дневника. Но той сигурно знаеше. Беше я потърсил по име. Светлина, сигурно знаеше!

— Затвори вратата — тихо каза мъжът и прибра плочката в кесията си, а тя се подчини. Искаше ѝ се да побегне. Искаше ѝ се да падне на колене и да се замоли за милост. Но той беше Търсач, затова тя си остана на място, разтреперана. За нейна изненада, той захвърли дневника на леглото до ковчезето и ѝ посочи единствения стол. — Седни. И не се плаши.

Тя бавно окачи наметалото си и седна на стола, без да обръща внимание този път на неудобната, странна, приличаща на стълбичка облегалка. Не се и опита да скрие треперенето си. Дори особа от Кръвта, дори особа от Висшата кръв можеше да се разтрепери, ако я подложи на разпит Търсач на истината. Имаше малка надежда. Все пак я покани да седне, вместо да ѝ заповяда просто да го придружи. Изглежда, в края на краищата, не знаеше.

— Разпитвала си за една капитанка на кораб на име Егеанин Сарна — каза той. — Защо?

Надеждицата ѝ се препъна и се сгромоляса с тътен, който тя усети чак в стомаха си.

— Търсех стара приятелка — отвърна с треперещ глас Бетамин. Най-добрите лъжи обикновено съдържат много истина. — Бяхме заедно във Фалме. Не знам дали е оцеляла. — Лъжата пред един Търсач бе равносилна на измяна, но тя вече бе извършила измяна, дезертирайки във Фалме.

— Жива е — кратко отвърна той. Седна на ръба на леглото, без да откъсва очи от нея. Бяха сини и я караха да съжaliaва, че не е загърната с наметалото. — Тя е героиня. Сега е капитан на Зеленото и лейди Егеанин Тамарат. Наградата ѝ от Върховната лейди Сурот. Тя също е тук, в Ебу Дар. А ти ще си подновиш приятелството с нея. И ще ми донасяш с кого се среща, къде ходи и какво говори. Всичко.

Бетамин стисна челюсти, за да не се разсмее истерично. Егеанин преследваше той, а не нея! Слава на Светлината милостива! Трижди слава на Светлината за безграничната ѝ милост! Искала бе само да разбере дали е жива още в случай, че ѝ се наложи да вземе предпазни мерки. Егеанин я беше освободила веднъж, но за десетте години, откакто Бетамин я познаваше, тя бе образец на чувство за дълг. Все ѝ се струваше, че може да се разкае за това свое отклонение, каквото и да ѝ струва, но чудо на чудесата — не се беше разкаяла. А Търсачът беше тръгнал след нея, а не... Изведнъж пред нея изникнаха възможности и вече не ѝ беше до смях. Вместо това тя облиза устни.

— Как... Как бих могла да подновя приятелството ни? — То и не можеше да се нарече приятелство. Добро познанство по-скоро, не вече бе твърде късно да му го казва. — Кажете, че е издигната до Кръвта. Началото трябва да дойде от нея. — Страхът я окуражи. И я докара до паника, както във Фалме. — Защо искате да ви ставам Ослушвачка?

Можете да я разпитате, когато пожелаете. — Прехапа езика си, за да млъкне. Светлина, едва ли на света съществуваше друго, което толкова да не иска. Търсачите бяха тайната ръка на императрицата, дано да е жива вечно. В името на императрицата той можеше да подложи на разпит дори Сурот, или самата Тюон. Наистина, можеше да го споходи ужасна смърт, ако се окажеше, че греша, но с Егеанин рискът беше малък. Тя беше само от низшата Кръв. И ако разпиташе Егеанин...

За нейна изненада, вместо да ѝ каже да се подчини, той остана да седи мълчаливо и само я гледаше.

— Ще ти обясня някои неща — каза накрая той и това я изненада още повече. Търсачите никога не обясняват, така разправяха. — Няма да е от полза нито за мен, нито за империята, ако не оцелееш, а няма да оцелееш, ако не проумееш пред какво си изправена. Ако изтървеш и една дума пред когото и да било за това, което ти казвам, ще си мечтаеш за Гарвановата кула като за място за почивка в сравнение с онова, в което ще се озовеш. Слушай сега и знай. Егеанин беше изпратена в Танчико, преди да завземем града, наред с други задачи и като част от общото усилие да намери онези сул-дам, които бяха изоставени при Фалме. Странно, тя не намери нито една, макар че други намериха, като онези, които са помогнали да се върнеш и на теб. Вместо това Егеанин е убивала намерените от нея сул-дам. Лично я обвиних в лицето и тя дори не си направи труда да го отрича. Дори не се ядоса, нито показва някакво възмущение. И не по-малко лошото е, че общува с Айез Седай. — Изрече името съвсем спокойно, без обичайната нотка на отвращение. — Когато си тръгнала от Танчико, отпътувала с кораб под командата на един мъж, Бейл Домон. Той се разбунтувал, когато задържали кораба му, и бил продаден като имущество. Тя обаче го откупила и веднага го направила свой со'джин, тъй че явно държи на него. Интересното е, че завела същия мъж при Върховния лорд Турак във Фалме. Този Домон до такава степен си спечелил уважението на Върховния лорд, че Турак често го канел да си беседват. — Замълча и направи гримаса. — Малко вино да ти се намира? Или нещо по-силно?

— Йона има едно шишенце от местната ракия, мисля. Много е силна...

Той все пак ѝ нареди да му сипе чашка и тя бързо се подчини. Искаше да продължи да ѝ говори. Каквото и да е, само да отложи

неизбежното. Знаеше със сигурност, че Егеанин не беше убивала сулдам, но доказателството, с което разполагаше, щеше да я осъди да сподели горчивата участ на Рена и Сета. И то ако извадеше късмет. Ако този Търсач на истината разбираше дълга си към империята по начина, по който го разбираше Сурот. Той заби очи в калаената чашка и разклати тъмната ябълкова ракия вътре, а тя си седна отново на мястото.

— Върховният лорд Турак беше велик мъж — продължи гостът.

— Навярно най-великият, когото е познавала империята. Жалко, че неговите со'джин решиха да го придружат в смъртта. Много почетно от тяхна страна, но така става невъзможно да разберем със сигурност дали Домон е участвал в бандата, убила Върховния лорд.

— Бетамин се стресна. Особите от Кръвта понякога се убиваха едни други, разбира се, но думата „убийство“ никога не се изричаше гласно. Търсачът продължи, без да вдига очи от чашата и без да отпива: — Върховният лорд ми беше заповядал да следя Сурот. Подозираше я, че представлява опасност за самата империя. Това бяха собствените му думи. А след смъртта му тя успя да оглави Предтечите. Нямам доказателство, че тя е поръчала убийството му, но много неща ми дават основание да го допускам. Сурот си е взела дамане във Фалме. Млада жена, доскорошна Айез Седай. — Отново произнесе безучастно омразното име. — И кой знае как тя е успяла да избяга в същия ден, в който умря Турак. Сурот има в свитата си още една дамане, която е била Айез Седай. Никога не са й слагали нашийника, но... Сви рамене все едно, че това бе нещо маловажно, но Бетамин опули очи. Кой би оставил една дамане без нашийник? Добре дресираната дамане беше и радост, и заплаха, но все едно да оставиш без нашийник пиян гролм! — Изглежда много вероятно да крие и мараг'дамане в свитата си — продължи равнодушно той, все едно че не изреждаше списък от престъпления, тежки почти колкото измяната. — Убеден съм, че Сурот е заповядала да убият спасилите се в Танчико сулдам, вероятно за да прикрие срещите на Егеанин с Айез Седай. Вие, сулдам, винаги твърдите, че можете да познаете една мараг'дамане от пръв поглед, така ли е?

Изведнъж вдигна глава и тя успя някак да посрещне с усмивка смразяващите му очи. Лицето му беше съвсем обикновено, но очите...

Радваше се, че поне е седнала. Коленете ѝ така се тресяха, че се учуди как не се вижда под полите.

— Боя се, че не е толкова лесно. — Почти успя да заговори спокойно. — В... вие със сигурност знаете достатъчно, за да обвините Сурот в... убийство. — Ако задържеше Сурот, нямаше да намеси нито нея, нито Егеанин.

— Турак беше велик човек, но моят дълг е пред императрицата, дано да е жива вечно, и чрез нея — към империята. — Изпи наведнъж чашката и лицето му се вкочани като гласа му. — Смъртта на Турак е пращинка пред опасността, която грози империята. Айез Седай в тези земи се стремят да наложат властта си над империята и да върнат времената на хаос и смърт, когато никой не е могъл да склопи очи нощем сигурен, че ще се събуди. И на тях им помага отровният червей на предателството, който разяжда отвътре. Сурот може дори да не е главата на този червей. Заради благополучието на империята не смея да посягам на нея, докато не съм сигурен, че ще мога да убия целия червей. Егеанин е нишката, по която мога да тръгна и да стигна до този червей, а ти си нишката към Егеанин. Така че ще подновиш приятелството си с нея, каквото и да ти струва. Разбра ли ме?

— Разбрах. Ще го изпълня.

Гласът ѝ се разтреперя, но какво друго можеше да каже? Светлината дано я спаси, какво друго можеше да каже?

ГЛАВА 21

ВЪПРОС НА СОБСТВЕНОСТ

Егеанин лежеше по гръб на леглото, с вдигнати нагоре ръце с длани към тавана и с разперени пръсти. Светлосините й поли се бяха пръснали на ветрила по краката и тя се стараеше да лежи кротко, за да не омачка тънките плисета. Как само ограничаваха движението роклите, сигурно бяха изобретение на Тъмния. Лежеше и оглеждаше ноктите си, толкова пораснали, че ако хванеше въже, щеше да счупи поне половината. Не че сама хващаше въжета от доста години, но винаги бе готова, ако се наложи.

— Пълно дебелоглавие! — ръмжеше Бейл и ръчкаше с машата дългите цепеници в камината. — Късмета да ме сръчка дано, „Морски ястреб“ можеше да плува по откъм вятъра и по-бързо от всеки сеанчански кораб. А и шквалове имаше напред и... — Тя го слушаше само колкото да разбере, че е престанал да ръмжи за стаята и че е подхванал същата стара тема. Облицованата с потъмняло дърво стая далеч не беше най-добрата в „Скитащата жена“, но задоволяваше почти всичките му потребности, освен гледката. Двата прозореца гледаха към конюшната. Един капитан на Зеленото беше равен по ранг на генерал-прапорщик, но в това място повечето от тези, които надвишаваше по ранг, бяха секретари на по-старши офицери на Всепобедната армия. А в армията, както и в морето, да си от Кръвта не носеше почти никакви облаги, освен ако не си от Висшата кръв.

Морскосиният лак по ноктите на кутретата й искреше. Винаги се беше надявала, че ще се издигне, някой ден сигурно и до капитан на Златото, че ще командва флотилии като майка си. Като момиче дори си беше мечтала, че един ден ще я провъзгласят за Морската ръка на самата императрица, ще застане от лявата страна на Кристалния трон, лична со'джин на императрицата, дано да е жива вечно, и ще има правото да говори пряко с нея. На младини жените често ги спохождаха глупави мечти. И трябваше да си признае, че след като я избраха за похода на Предтечите, беше обмисляла възможността да

получи ново име. Не че се надяваше чак за толкова — щеше да е неразумно самонадценяване, — но всички знаеха, че възвръщането на ограбените земи ще прибави нови хора към кастата на Кръвта. Сега беше станала капитан на Зеленото, десет години преди разумния срок, в който да може да се надява на такова повишение, и стоеше на склона на стръмна планина, издигаща се в облаците към величавия връх на императрицата, дано да живее вечно.

Но се съмняваше, че ще ѝ възложат командването на голям боен кораб, да не говорим за цяла ескадра. Сурот твърдеше, че приема обясненията ѝ, но ако е така, защо я оставиха да бездейства в Канторин? Защо, когато заповедта най-после пристигна, трябваше да ѝ докладват тук, а не на кораб? Разбира се, оставаха за командване още толкова много неща, дори за капитан на Зеленото. Сигурно това беше причината. Сигурно беше избрана за пост близо до Сурот, въпреки че в заповедта се казваше само, че трябва незабавно да отпътува за Ебу Дар с първото възможно средство и да чака по-нататъшни указания. Може би. Особите от Върховната кръв можеха да говорят с тези от Низшата и без посредничеството на Глас, но ѝ се струваше, че Сурот я е забравила още щом я освободи, след като си получи повишението. Което означаваше също, че може да е събудила подозрения. Аргументи, които кръжаха в непрестанен кръг. Във всеки случай можеше да живее на морска вода, ако онзи Търсач бе огласил подозренията си. Сигурно се беше отказал от тях, иначе отдавна щеше да гние в някоя тъмница и да пици от ужас, но пък ако той се намираще в града, сигурно я следеше и чакаше да направи някой грешен ход. Сега вече той не можеше да пролее и една капка от кръвта ѝ, но Търсачите имаха добър опит в справянето с това малко затруднение. Но докато само я следеше, можеше да я гледа колкото си иска. Сега тя имаше здрава палуба под краката си и отгук нататък много щеше да внимава как стъпва. Да стигне чак до капитан на Златото сигурно беше невъзможно, но и като капитан на Зеленото да излезеш в пенсия — пак беше почетно.

— Е? — настоя Бейл. — Какво ще кажеш за това?

Широк, плещест и силен, точно от този тип мъже, който винаги ѝ беше допадал, Бейл стоеше до леглото ѝ по долна риза, опрял юмруци на бедрата си. Крайно неуместна поза за един со'джин пред неговата подарка. Тя въздъхна и отпусна ръце на корема си. Бейл така и

отказваше да разбере как се очаква да се държи един со'джин. Приемаше всичко това като шега или игра, все едно че не беше наистина. Понякога дори ѝ казваше, че иска да ѝ стане Глас, колкото и да му обясняваше, че тя не е от Висшата кръв. Веднъж дори бе заповядала да го набият и след това той отказа да легне с нея, докато не му се извини. Да му се извини!

Умът ѝ набързо подреди това, което бе чула с половин ухо от сърдитото му боботене. Да. Все същите аргументи след толкова време. Нищо ново. Пусна краката си през ръба на леглото, седна и зареди на пръстите си един по един железните си възражения. Толкова често го беше правила, че ги помнеше наизуст.

— Ако се бе опитал да избягаш, дамане на другия кораб щяха да ти скършат мачтите като сухи клонки. Спирането не беше случайно, Бейл, и ти го знаеш много добре. Първо поискаха да разберат дали си „Морският ястреб“. С това, че те вкарах във вятъра и заявих, че сме на път за Канторин с дар за императрицата, дано да живее вечно, аз само смекчих подозренията им. Всичко друго — всичко! — и щяха всички ни да оковат в трюма и да ни продадат веднага щом стигнем в Канторин. Стига да извадехме толкова късмет и да не се изправим пред брадвата на палача. И последното, ако си беше стоял кротко както ти казах, нямаше и теб да закарат на площадката за разпродажба. Много скъпо ми излезе! — Оказа се, че още няколко жени в Канторин имат същия вкус за мъже. Бяха наддавали за него до небесата.

Инат както винаги, той се намръщи и почеса раздражено късата си брада.

— Пак ти казвам, трябваше само да го хвърлим онова през борда и онзи скапан Търсач нямаше да намери никакво доказателство — изломоти Бейл.

— На Търсачите не им трябва доказателство — отвърна тя, имитирайки смешния му говор. — Търсачите намират доказателствата и това намиране е доста болезнено. — Щом беше паднал дотам, че да спори за неща, за които отдавна бе отстъпил, сигурно скоро щеше да престане да рови в тази вече стара история. — Във всеки случай, Бейл, ти вече сам призна, че няма нищо лошо в това Сурот да държи онзи нашийник и гривните. Не могат да му ги сложат, освен ако някой не успее да се приближи до него, а според всичко, което съм чувала за него, едва ли някой ще може или ще поиска да се опита. — Въздържа

се да добави че е все едно, дори някой да успееше. Бейл не беше много наясно дори с версиите на Пророчествата, които имаха от тази страна на Световното море, но беше непреклонен, че в никоя от тях не се споменава за необходимостта Преродения Дракон да коленичи пред Кристалния трон. За него можеше да се окаже необходимо да му сложат този мъжки ай-дам, но Бейл така и нямаше да го разбере. — Стореното — сторено, Бейл. Ако Светлината ни освети, ще живеем дълго в служба на империята. Значи познаваш този град, казваш? Какво интересно има в него за гледане, за правене?

— Ами, тук винаги има едни такива... празници — отвърна той бавно и с неохота. Не обичаше да се отказва от спора, колкото и да беше безплоден. — Някои може да са ти по вкуса. Други... едва ли. А бе, ти си много... придирчива. — Какво имаше предвид? Изведнъж се ухили. — А, може да намерим някоя Мъдрейша. Тук те изслушват брачните клетви. — Прокара пръсти по бръснатата страна на черепа си и завъртя очи нагоре, сякаш искаше да я види. — Разбира се, доколкото помня лекцията, дето ми изнесе за „правата и привилегиите“ на човек в положението ми, со'джин може да се жени само за со'джин, тъй че ще трябва най-напред да ме освободиш. Късметът да ме жъкне дано, ти една стъпка още не си получила от тия имения, дето уж ти ги обещаха. Мога да си подхвана стария си занаят и скоро ще ти дам имение.

Тя зяпна. Това вече не беше старо. Това беше нещо твърде, твърде ново. Винаги се бе гордяла с уравновесените си амбиции. Беше се издигала в йерархията с умения и храброст — бе ветеран, бе преживяла морски битки, щурмове и крушения. А точно в този момент се почувства като девойче, стъпило за пръв път на палуба в първото си пътуване, загледано надолу от носа, изпаднало в паника и замаяно.

— Не е толкова просто — каза тя, залитна и той отстъпи крачка назад. Светлината й бе свидетел, мразеше да остава без дъх! — Освобождаването от робство ме задължава да ти осигуря препитание като свободен човек, да ти осигуря възможност да се изхранваш сам. — Светлина! Потеклите на порой думи звучаха също толкова неприятно, колкото ако останеш без дъх. Представи си, че стои на палуба. Малко помогна. — В твоя случай означава, че трябва да ти купя кораб, предполагам — продължи тя малко по-уверено, — а както сам ми напомни, все още нямам имения. Освен това не мога да позволя

да се върнеш към контрабандата ѝ ти го знаеш. — Повечето си беше чиста истина, а останалото — не съвсем лъжа. Гордините, прекарани в морето, се оказаха плодоносни и макар златото, на което можеше да разчита, да не бе нищо за една особа от Кръвта, всъщност можеше да му купи кораб, стига да не поиска голям кораб, но все още не беше отрекла, че може да си го позволи.

Бейл разпери ръце — поредното нещо, което не биваше да прави — и след малко тя притисна бузата си до широкото му рамо и го остави да я прегърне.

— Всичко ще се оправи, моме — промърмори той ласкаво. — Все някак ще се оправи.

— Не бива да ме наричаш „моме“, Бейл — сгълча го Егеанин и погледна над рамото му към камината. Сякаш ѝ се губеше от фокус. Преди да напусне Танчико беше решила да се омъжи за него — едно от онези мълниеносни решения, които ѝ бяха създали име. Макар да беше контрабандист, Егеанин смяташе, че ще може да сложи край на този му занаят, а беше корав, силен и умен, и познаваше морето. Последното за нея винаги беше задължително. Само че тогава не познаваше обичаите, с които е свикнал. На някои места в империята мъжете се предлагат и дори се обиждаха, ако жена им предложи ръката си. А и от примамване на мъже не разбираше нищо. Малцината любовници в живота ѝ бяха все мъже с ранг, равен на нейния — хора, с които можеше да общува открито и да се раздели, когато този или онзи получи назначение на друг кораб или го повишат. А сега той беше со'джин. Нищо лошо нямаше в това да спиш със своя со'джин, стига да не го изтъкваш навсякъде. Както обикновено, щеше да си направи постелята долу на пода до леглото ѝ, въпреки че никога не спеше там. Но да освободиш един со'джин, да го лишиш от правата и привилегиите, които Бейл така презираше, беше върхът на жестокостта. Не, тя отново лъжеше и най-лошото беше, че лъже себе си. Искаше с цялото си сърце да се омъжи за Бейл Домон. Но ѝ вгорчаваше от несигурността, че ще може да се принуди да се омъжи за освободено имущество.

— Както заповяда господарката ми, тъй ще бъде — отвърна той с насмешлива официалност.

Тя го сръга в ребрата. Не силно. Само колкото да го накара да изпъшка. Трябваше да го разбере! Вече не ѝ се искаше да види

прелестите на Ебу Дар. Искаше само да си остане тук, сгушена в обятията на Бейл, без да се налага да взема трудни решения, завинаги да си останат така.

На вратата рязко се почука и тя го отблъсна. Добре поне, че прояви достатъчно благоразумие да не ѝ възразява. Докато Бейл си навличаше палтото, тя отърси плохите на роклята си и се постара да приглади омачканото от лежането. Много бяха намачкани, въпреки че беше лежала неподвижно. Това почукване можеше да означава, че я вика Сурот или да е някоя слугиня, дошла да разбере дали има нужда от нещо. Но каквото и да се окажеше, не искаше да я заварят така, сякаш се е търкаляла по палубата.

Отказа се от безполезното усилие и изчака докато Бейл се закопчае и застане в позата, която според него подобаваше на един со'джин. „Като капитан на мостика, готов да закрепци команди“ — помисли тя и въздъхна, след което подвикна:

— Влез!

Жената, която откряна вратата, беше последната, която очакваше да види.

Бетамин я погледна плахо, след което пристъпи и притвори леко вратата след себе си. Сул-дам вдиша дълбоко, после коленичи пред нея. Тъмносинята ѝ рокля с бялата мълния, извезана по червените ивици, изглеждаше току-що изгладена. Резкият контраст със собствената ѝ немарлива външност подразни Егеанин.

— Милейди — заговори плахо Бетамин и преглътна. — Милейди, моля да ми отделите мъничко от ценното си време за разговор. — Озърна се към Бейл и облиза устни. — Насаме, ако благоволите, милейди?

За последен път Егеанин я беше видяла в едно мазе, когато свали ай-дама от врата на Бетамин и ѝ каза да си върви. Това щеше да е достатъчен повод за здраво изнудване, дори да беше от Висшата кръв! Обвинението несъмнено щеше да е същото, като при освобождаване на дамане: измяна. Само дето Бетамин не можеше да я издаде, освен ако не издадеше и себе си.

— Той може да чуе всичко, което имаш да ми кажеш, Бетамин — спокойно отвърна тя. В плитки води беше нагазила и нямаше място за друго, освен за спокойствие. — Какво искаш?

Бетамин помръдна неспокойно на колене и отново се поколеба и облиза пресъхналите си устни. След което думите ѝ се изляха на порой.

— При мен дойде един Търсач и ми нареди да възобновя нашето... нашето познанство и да му донасям за вас. — Сякаш за да се спре да дърдори, прехапа долната си устна и се взря в Егеанин. Черните ѝ очи бяха отчаяни и умоляващи, също като в онова мазе в Танчиико.

Егеанин срещна погледа ѝ много хладно. Плитки води и нечакан вихър. Странното ѝ назначение в Ебу Дар изведнъж доби смисъл. Не ѝ трябваше описание, за да разбере, че е същият мъж. Нито се налагаше да пита Бетамин защо извършва измяна, като ѝ предава искането на Търсача. Ако решише, че поводите му за подозрение са достатъчно сериозни, за да я подложи на разпит, Егеанин щеше да му издаде всичко, което знае, в това число и за едно мазе, и Бетамин скоро щеше да се окаже отново с ай-дам на шията.

— Изправи се — каза тя. — И седни. — За щастие в стаята имаше два стола, макар и двата да бяха неудобни. — Бейл, мисля, че в онова шишенце в бюфета е останала малко ябълкова ракия.

Бетамин така трепереше, че се наложи Егеанин да ѝ помогне да стане и да я заведе до стола, Бейл донесе среброковани чашки с по малко ракия, съобрази да се поклони и да поднесе първо на нея, но когато се върна при бюфета, тя забеляза, че е сипал и на себе си. Остана там прав, с чашка в ръка и загледан в тях, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Бетамин го зяпна ококорена.

— Смяташ, че са те сложили да се крепиш на острието на кола — рече Егеанин, а сул-дам трепна и изплашеният ѝ поглед се извърна рязко и се прикова в лицето ѝ. — Грещиш, Бетамин. Единственото сериозно престъпление, което съм извършила, е, че те освободих. — Не беше съвсем точно, но в края на краищата тя бе връчила мъжкия ай-дам на самата Сурот. А да разговаряш с Айез Седай не беше престъпление. Търсачът можеше да я подозира — беше се опитал да подслушва зад една врата в Танчиико, — но тя не беше сул-дам, за да отговаря за залавянето на марат'дамане. В най-лошия случай можеше да получи порицание. — Докато той не научи за това, няма основание да ме задържи. Ако държи да знае какво говоря аз или каквото и да е за мен, казвай му го. Само запомни, че ако наистина реши да ме задържи,

ще му кажа името ти. — Напомняне, което само щеше да я предпази, ако Бетамин изведнъж решише да я издаде. — Няма да му се наложи да ме накара да запищя нито веднъж.

За нейна изненада сул-дам се разсмя истерично. Докато Егеанин не се наведе да я плесне.

Бетамин отри намусено бузата си каза:

— Той знае почти всичко за вас, освен за мазето, милейди.

И започна да описва някаква умопомрачителна паяжина на предателство, свързваща Егеанин, Бейл, Сурот и навярно самата Тюон с Айез Седай, с марат'дамане и с дамане, които са били Айез Седай.

Гласът на Бетамин се извиси в паника, тя се замята от едно невероятно обвинение към друго и скоро Егеанин вдигна чашата към устните си и отпи. Само глътчица. Беше спокойна. Владееше се. Беше съвсем... Всичко това бе отвъд плитчините. Тя се носеше покрай заветния бряг, а самият Душедавец бе яхнал вихъра и идваше да ѝ вземе очите. След като послуша известно време и очите му съвсем се облешиха, Бейл надигна пълната си до ръба чашка и я изпи на един дъх. Тя изпита облекчение, като забеляза потреса му, и веднага се почувства гузна от това. Никога нямаше да повярва, че е убиец. Освен това колкото да го биваше в ръцете, с меч не беше много добър. С оръжие или с голи ръце, Върховният лорд Турак щеше да го изкорми като шаран. Единственото ѝ основание изобщо да допусне, че е възможно да е той, бе, че го видя с две Айез Седай в Танчико. Всичко това беше пълна глупост. Не можеше да е друго! Онези две Айез Седай не бяха съучастнички в никакъв заговор, просто случайна среща. Светлината ѝ беше свидетел, двете бяха почти момиченца, съвсем невинни и наивни, с твърде меки душички, за да приемат предложението ѝ да срежат гърлото на Търсача при първа възможност. И жалко. Те ѝ бяха връчили мъжкия ай-дам. По гръбнака ѝ полази лед. Ако Търсачът изобщо научеше, че се кани да се отърве от този ай-дам, както ѝ бяха предложили онези две Айез Седай, ако някой го научеше, щяха незабавно да я обвинят и да я осъдят за измяна също както ако го беше пуснала в океанските дълбини, „А не си ли?“ запита се тя. Тъмния идеше да ѝ вземе очите.

По лицето на Бетамин потекоха сълзи и тя притисна чашката до гърдите си и се сви. Мъчеше се да спре да трепери, но усилието ѝ беше напразно и тя се втренчи в Егеанин или по-скоро в нещо отвъд нея. В

нещо ужасяващо! Огънят в камината все още не беше стоплил стаята достатъчно, но по челото на Бетамин изби пот.

— А ако разбере и за Рена и Сета — изломоти тя, — ще разбере със сигурност и за другото! Ще тръгне за мен и за другите сул-дам! Трябва да го спрете! Ако ме хване, ще му кажа за вас! Ще ви издам! — Надигна изведнъж чашката към устата си, изгълта я, задави се и закашля, след което я протегна към Бейл за още. Той не помръдна от мястото си. Изглеждаше като ударен с боздуган.

— Кои са тези Рена и Сета? — попита Егеанин. Беше не помалко изплашена от сул-дам, но както винаги държеше страха си здраво под водата. — Какво може да разбере Търсачът за тях? — Очите на Бетамин свърнаха настрани, избягнаха нейните и тя отведнъж разбра. — Те са сул-дам и марат'дамане, така ли, Бетамин? И също като теб са били окаишени?

— Те са на служба при Сурот — проплака горката жена — Но никога не им се позволява да се допълват. Сурот знае.

Егеанин потърка уморено слепоочията си. Навярно всичко това в края на краищата наистина беше заговор. Или Сурот криеше това, което са се оказали двете, за да спаси империята. Империята зависеше от сул-дам; силата ѝ се градеше на тях. Вестта, че сул-дам са жени, които могат да се научат да преливат, можеше да я срине до основи. Нея със сигурност беше разтърсила. Почти я беше сринала. Тя самата не беше освободила Бетамин без чувство за дълг. Толкова много неща се промениха в Танчико. Вече не вярваше, че всяка жена, която може да прелива, заслужава да бъде окаишена. Престъпничките — да, и може би онези, които отказваха да се закълнат пред властта на Кристалния трон, както и... Не знаеше. Някога животът ѝ бе стъпил на твърди като скала основи, на факти, като пътеводни звезди, които никога не те подвеждат. Искаше ѝ се нещата да се върнат, каквито си бяха преди. Искаше да се опре на сигурни неща, макар и да са малко.

— Мислех си — заговори отново Бетамин. Ако не престанеше да си облизва така устните, можеше да остане без тях. — Милейди, ако Търсачът... пострада при нещастен случай... може би с него ще отmine и опасността. — Светлина, тя вярваше, че съществува тази нелепа интрига срещу Кристалния трон, и бе готова да я остави да я отmine неразкрита, за да спаси кожата си!

Егеанин стана ѝ сул-дам нямаше друг избор, освен да направи същото.

— Ще помисля, Бетамин. А ти ще идваш да се виждаме всеки свободен ден. Търсачът ще го очаква. Но докато не взема решение, не предприемай нищо. Разбра ли ме? Нищо, освен задълженията ти и това, което ти кажа. — Бетамин я разбра. Толкова се успокои, че някой друг ще се заеме с надвисналата опасност, че отново коленичи и целуна ръката ѝ.

Егеанин само дето не я избута от стаята, притвори вратата и хвърли чашката си към камината. Тя се удари в тухлите, отскочи и се затъркаля по чергите на пода. Баща ѝ бе подарил този комплект чаши по случай първото ѝ назначение като офицер. Сякаш цялата ѝ сила беше изтекла. Търсачът беше заплел лунни сенки и случайни съвпадения в яко въже, което душеше гърлото ѝ. Стига да не я обявяха за имущество. Потръпна, като си помисли за тази възможност. Каквото и да предприемеше, Търсачът я беше хванал в капан.

— Мога да го убия. — Бейл сви дланите си, широки като всичко друго по него. — Помня, че беше един мършав такъв. Свикнал всички да му слушат думата. Няма да очаква някой да го перне по врата.

— Никога няма да го намериш, за да го убиеш, Бейл. Той няма да се среща с нея два пъти на едно и също място, дори да я следиш ден и нощ, може и да се маскира. Не можеш да убиваш наред всеки мъж, с когото заговори.

Изправи гръб, закрачи към писалището си и отвори капака. Резбованото на вълни писалище със стъклената мастилница със сребърен обков и сребърно бурканче за пясък беше дар от майка ѝ за първото назначение. Грижливо подредените листове тънка хартия носеха новия ѝ печат: меч и оплетена с въже котва.

— Ще ти напиша гаранцията за освобождаване — каза тя и топна сребърното писало в мастилницата. — И ще ти дам достатъчно пари, за да си платиш превоза. — Писалото се плъзна по листа. Винаги беше имала изряден почерк. Бележките в корабния дневник трябваше да са четливи. — Боя се, че няма да стигнат, за да купиш кораб, но трябва да заминеш. Ще отплаваш на първия подходящ кораб. Обръсни си и другата част от главата, за да си нямаш неприятности. Доста хора ще се стъписат, като те видят плешив без перука, но поне докато никой не... — Зяпна, когато Бейл издърпа леко листа изпод писалото.

— Ти като ме освобождаваш не можеш да ми заповядваш — рече й той. — Пък и трябва да ми осигуриш препитание, нали тъй? — Смачка хартията, хвърли я в огъня и загледа как гори и става на пепел. — Каза кораб и ще държа да го спазиш.

— А ти ме слушай добре — опита се да го стресне тя с най-властния си тон от корабния мостик, но не го впечатли особено. Трябваше да е заради проклетата рокля.

— Екипаж ти трябва на тебе! — надвика я той. — И аз мога да ти го намеря, дори тука.

— За какво ми е екипаж? Нямам свой кораб. А и да имах, къде бих могла да отплавам, че да не ме намери Търсачът?

Бейл сви рамене все едно, че това не беше важно.

— Първо екипажът. Познах оня младок в кухнята, с момето в скута му. Я ги зарежи тия гримаси. Какво лошо има да се поцелуват хората.

Тя се стегна, готова да го постави на мястото му. Първо се мръщеше, а не правеше гримаси, второ — онези двамата се бяха награбили пред хората като някакви животни и трето — той беше нейно имущество! Не можеше да й говори така!

— Казва се Мат Каутон — продължи Бейл, преди да си е отворила устата. — Както се беше издокарал, високо трябва да се е издигнал. Далече е стигнало момчето. Първия път, когато го срещнах, беше с едно селяшко палто, избягал от тролоци от едно място, където и тролоците не смеят да стъпят. Последния път половината Бели мост беше в пламъци и един мърдраал се опитваше да убие него и приятелите му. Мене ако питаш, всеки, който може да оцелее от тролоци и мърдраали, ще е от полза. Особено сега.

— Някой ден — изръмжа тя — ще трябва да видя най-последния от тези ваши тролоци и мърдраали. Главата ми наду с тях. — Не беше възможно да са и наполовина толкова страшни, колкото й ги описваше.

Той се ухили и поклати глава. Знаеше какво мисли за тези така наречени „Твари на Сянката“.

— А най-хубавото е, че господинчото Мат Каутон си имаше спътници на кораба ми. Много подходящи хора за нашето положение. Единия го знаеш. Том Мерилин.

Егеанин затаи дъх. Мерилин беше един умен старец. Умен и опасен старец. И беше с онези две Айез Седай, когато тя срещна Бейл.

— Бейл, смяташ ли, че има заговор? Каж ми! Моля те! — Никой не казваше „моля те“ на имущество, дори да е со’джин. Освен когато отчаяно искаше да разбере нещо.

Той отново поклати глава, облегна се на мраморната лавица над камината и се загледа в пламъците.

— Какво да ти кажа? Айез Седай заговорничат тъй, както рибите плуват. Биха могли да кроят нещо със Сурот, но въпросът е тя дали би могла да крои нещо с тях? Видях я аз как гледа на дамане, сякаш са мръсни псета с бълхи и бъкани с болести. Би ли могла изобщо да говори с Айез Седай? — Вдигна, глава и я изгледа с ясни очи, не криещи нищо. — Ей туй ще ти го кажа честно. В гроба на баба си се кълна, не знам за никакъв заговор. Но и за десет скапани заговора да знаех, нямаше да позволя на Търсача да те хване, каквото и да ми струва.

Нещо, което щеше да каже всеки верен со’джин. Е, никой со’джин нямаше да го заяви така направо, но чувството беше същото. Само дето знаеше, че той не го приема по този начин и не влага същото.

— Благодаря ти, Бейл. — Улегналият глас беше необходимост в командването, но сега тя се почувства горда от себе си, че не трепна. — Намери го този Мат Каутон и Том Мерилин, ако можеш. Сигурно ще може да се направи нещо.

Той пропусна да се поклони, преди да я освободи от присъствието си, но тя изобщо не помисли да го нахока. Не мислеше и да се оставя да я хване Търсачът. Каквото и да й струваше, за да го спре. Стигнала бе до това решение още преди да освободи Бетамин. Напълни чашката с ябълковата ракия до ръба, решена този път така да се напие, че да не може да мисли, но вместо да го направи само се взря в тъмната течност, без да отпие една капка. Каквото и да й струваше! Светлина милостива, с нищо не беше по-добра от Бетамин! Но това, че го разбираше, не променяше нищо. Каквото и да й струваше.

ГЛАВА 22

ОТ ВЪЗДУХА

Пазарът Амхара беше един от трите във Фармадинг, разрешен за чужденци. Но въпреки името си огромният площад изобщо не приличаше на пазар, липсваха сергии и изложена стока. Няколко конници, шепа паланкини с носачи в ярки ливреи и една каляска с дръпнати перденца на прозорците си пробиваха пътя през рехавата все още, но оживена тълпа, каквато човек може да види във всеки голям град. Повечето хора се бяха загърнали плътно в дебелия наметала заради студените ветрове и това, което ги караше да бързат, беше по-скоро студът, отколкото спешната им работа. Около площада, както и около другите две пазарища за чужденци, каменните сгради на сарафите търкаха рамо с каменни странноприемници с покриви, покрити с каменни плочи, в които отсядаха чуждестранните търговци, и тромави каменни складове без прозорци, които побираха стоката им, скупчени до каменни конюшни и каменни дворища, задръстени с фургони. Фармадинг беше град с каменни зидове и каменни покриви. По това време на годината хановете бяха най-много на четвъртина запълнени, а дворовете за фургони — по-празни и от тях. Но щом дойдеше пролетта и с нея се оживеше търговията, търговците щяха да плащат тройно за малкото място, което успеят да си намерят.

В центъра на площада върху кръгъл мраморен пиедестал се изправяше статуята на Савион Амхара, висока два разтега и величава в поръбения с кожа халат от мрамор, и с изкусно изваяни от мрамор верижки на шията, издаващи височайшия ѝ пост. Мраморното ѝ лице гледаше сурово под украсената със скъпоценности мраморна диадема на Първата съветничка, а дясната ѝ ръка здраво стискаше дръжката на мраморен меч, чийто връх бе опрян между обутите в мраморни пантофи крака на фигурата, докато вдигнатата ѝ лява ръка сочеше предупредително с мраморния си показалец към Тийрската порта, на около три четвърти миля оттук. Фармадинг беше зависим от търговците от Тийр, Иллиан и Кемлин, но открай време Върховният

съвет изпитваше боязън от чужденците и техните покваряващи чуждоземски нрави. Един часови от уличната стража в кожено палто е пришити по него застъпващи се ръбати метални пластини и с извезана златна ръка на лявото рамо стоеше под внушителната статуя и размахваше дълъг прът да отпъжда от нея чернокрилите гълъби. Савион Амхара беше една от трите най-почитани жени в историята на Фармадинг, макар че и трите не бяха много прочути отвъд бреговете на езерото. Имената на двама мъже от този град се споменаваха във всяка историческа хроника по света, макар че по времето на единия градът се бе наричал Арен Мадор, а на другия — Фел Морейна, но самият Фармадинг упорито се мъчеше да забрави спомена за Раолин Прокобник и Юриан Каменолъки. Честно казано, тъкмо заради тези двама мъже сега Ранд бе дошъл във Фармадинг.

Малобройните хора на Амхара го поглеждаха, но никой не му обръщаше особено внимание. Това, че не е тукашен, беше съвсем очевидно с тези негови сини очи и коса, подрязана до раменете. Мъжете тук в повечето случаи носеха косите си дълги чак до кръста, било вързани на тила или стегнати с щипка. Но простите му вълнени дрехи не изпъкваха с нищо, като на най-обикновен среден търговец по това време на годината, а и не беше единственият чужденец без връхно наметало, което да го пази от езерните ветрове. Повечето други чужденци бяха или брадати кандорци, или арафелци с тънки плитчици със звънчета, или салдейци с носове като ястребови клюнове, мъже и жени, за които тукашното време изглеждаше меко в сравнение със зимата по Граничните земи, но нищо във външността му не казваше, че и той е оттам. Колкото до него, той просто отказваше на студа да го засегне, пъдеше го като някоя досадна муха. Едно палто щеше само да му се мотае в краката и да му попречи, ако му се отвореше възможност да действа.

За негова радост, този път дори ръстът му не привличаше нежелано внимание. Във Фармадинг се срещаха твърде много високи мъже и малцина от тях бяха тукашни. Самият Манел Рочайд беше едва с педя по-нисък от Ранд. Ранд се придържаше доста зад него, оставяше хора и носилки да запълват разстоянието помежду им и понякога дори да скриват плячката от очите му. С тази коса, боядисана в черно с билки, които Нинив му беше дала, се съмняваше, че ренегатът Аша'ман ще го разпознае дори да се обърнеше и да погледнеше назад.

Колкото до Рочайд — изобщо не се притесняваше, че ще го изгуби. Повечето местни хора носеха дрехи в убити цветове, с по-ярко вземо на гърдите и раменете, и понякога — шнола с драгоценен камък в косата при по-заможните. Докато чуждоземните търговци предпочитаха по-строго и непретенциозно облекло, за да не изглеждат прекалено богати, а техните колари и охранници се обличаха в груби вълнени дрехи. Докато яркочервеното копринено палто на Рочайд се набиваше на очи. Той крачеше през площада като някой крал, с отпусната небрежно на дръжката на меча ръка и вятърът издуваше поръбеното му с кожа наметало зад гърба му. Беше глупак. Този плющящ като знаме плащ, както и мечът привличаха хорските очи. Намазаните му с пчелен восък и завити нагоре мустаци го издаваха, че е мурандиец, който в този момент трябваше да трепери като всяко нормално човешко същество, а и с този меч... Тъп като вол, пълен глупак.

„Ти си глупакът, че изобщо дойде тук — изохка отчаяно Луз Терин в главата му. — Лудост! Пълна лудост! Трябва да се махаме! Бързо!“

Без да обръща внимание на гласа, Ранд придърпа топлите си ръкавици и продължи с твърда крачка след Рочайд. Много от уличните стражи по площада наблюдаваха мурандиеца. Тук смятаха чужденците за хора, които носят само неприятности, за горещи глави, а мурандийците имаха слава на особено свадливи. Чужденец, понесъл меч на бедрото, винаги привличаше вниманието на стражата. Ранд се радваше, че бе оставил своя в хана при Мин. Тя беше свила гнездо в тила му по-силно от Елейн или Авиенда, или от Аланна. Другите ги усещаше съвсем смътно, а Мин сякаш бе оживяла в главата му.

Докато Рочайд напускаше Амхара, навлизайки навътре в града, от покривите се занадигаха рояци гълъби, но вместо да литнат и да се понесат в небето както обикновено, птиците се заблъскаха едни в други и някои от тях изпадаха по каменната улична настилка. Хората зяпнаха, стражите, които толкова напрегнато следяха Рочайд, също. Мъжът не се обърна, но дори да беше видял чудото, едва ли щеше да е от значение. Знаеше, че Ранд е в града, и без да вижда ефектите на тавирен, иначе нямаше да се появи тук.

Ранд продължи усмихнат след Рочайд по Улицата на радостта, всъщност две улици, разделени от права редица дървета без листа.

Рочайд и приятелите му сигурно се мислеха за много умни. Сигурно бяха намерили картата на северната част от Равнините на Маредон, оставена неприбрана в Тийрския камък, или книгата с описания на южните градове в библиотеката на двореца Есдайшар в Чачин, или някой друг от намеците, които им беше оставил нарочно.

Като дребни грешки, каквито може да допусне разбързал се човек, но всеки две или три от които чертаеха стрелка, сочеща право към Фармадинг. Рочайд и останалите бяха побързали да видят така ли е, бяха дошли по-бързо, отколкото очакваше, освен ако някой не им беше посочил „следата“. Все едно, това сега нямаше значение.

Не беше сигурен защо точно мурандиецът бе пристигнал преди другите, но знаеше, че ще дойдат — Торвал и Дашива, Гедвин и Кисман. Да се опитат да довършат онова, което започнаха така нескопосано в Кайриен. Жалко, че никой от Отстъпниците нямаше да се опита да дойде за него точно тук. Те щяха просто да изпратят другите. Искаше да убие Рочайд ако може преди да са се появили останалите. Дори тук, където силите щяха да са равностойни, предпочиташе да сведе всички техни предимства до минимум. Рочайд беше във Фармадинг от два дни, открито разпитваше за един висок мъж с рижа коса и се мотаеше най-безгрижно по улиците. Беше видял доста хора, отговарящи повече или по-малко на описанието му, но продължаваше да си въобразява, че той самият е ловецът, а не дивечът.

„Доведе ни тук, за да загинем! — простена Луз Терин. — Да сме тук е по-лошо и от смъртта!“

Ранд сви неловко рамене. За последното беше съгласен с гласа. Щеше да е не по-малко щастлив от Луз Терин да се махне оттук. Но човек понякога трябваше да избира между лошото и още по-лошото. Рочайд беше съвсем близо пред него, почти на ръка разстояние. Само това имаше значение сега.

Сивкавите каменни дюкяни и ханове по Улицата на радостта се меняха, колкото повече се отдалечаваше Ранд от пазара Амхара. На мястото на ножарските работилници се появиха ателиета с изделия от сребро, след това дюкяните със сребро се смениха със златарски. Шивачниците вече излагаха на показ везана коприна и брокат вместо дрехи от груба вълна. Каляските, които трополяха по каменните паважи, бяха с лъскави гербове на вратите и с екипажи от по четири или шест подобрани по ръст и цвят коне, мяркаха се повече ездачи на

коне от скъпата тайренска порода или също толкова добри. Паланкините, носени от подтичващите и богато облечени слуги бяха не по-малко от пешеходците, сред които често се срещаха дюкянджии в палта и рокли, извезани пищно по гърдите и раменете, и още повече хора в ливреи, също толкова ярки като на носачите. Често се мяркаха мъже с цветни стъкълца на шнолите, та дори и с перли и още по-скъпи камъчета. Само студеният вятър си беше все същият, както и уличната стража, оглеждаща с будно око тълпата и готова бързо да предотврати всяка свада. Не бяха толкова много, колкото по пазарите за чужденци, но веднага щом отминеше поредният патрул, се появяваше друг, а там, където някоя по-широка улица пресичаше Улицата на радостта, неизменно се издигаше патрулна каменна площадка, под която стояха по двама стражи и чакаха готови в случай, че постът на площадката забележи някакво безредие. Във Фармадинг уличното спокойствие се пазеше строго.

Ранд се намръщи, когато Рочайд продължи по улицата. Нима се беше запътил към Площада на Съвета, в самия център на езерния остров? Там нямаше нищо, освен Залата на съветничките, паметници отпреди над петстотин години, когато Фармадинг е бил столица на Маредон, както и делови сгради на най-богатите жени в града. Във Фармадинг богат мъж беше този, чиято жена му дава щедри суми за харч или вдовец с добро наследство. Навярно Рочайд се канеше да се срещне с Мраколюбци. Но ако беше така, защо бе чакал досега?

Той изведнъж се замая, олюля се и се блъсна в минувача пред себе си. По-висок от самия Ранд, в яркозелена ливрея, русокосият мъж бързо отдръпна голямата кошница, която носеше, и леко избута Ранд настрана. Едната буза на потъмнялото му от слънцето лице беше прорязана от дълъг, нащърбен белег. Кимна му, промърмори някакво извинение и продължи по пътя си.

Ранд тръсна глава и изръмжа проклятие.

„Ти вече ги унищожи — прошепна Луз Терин в главата му. — Точно сега ли трябва да унищожиш още един, а не преди? Чудя се, колко още трябва да убием, преди да се свърши.“

„Млъкни!“ — помисли ядосано Ранд, но му отвърна язвителен, накъсан смях. Ядосал го беше не сблъсъкът му с айилеца. Беше видял много от тях, откакто дойде във Фармадинг. Неизвестно защо много айилци, които бяха избягали, след като научиха истината за своето

минало, бяха завършили скитанията си тук, след като се опитаха да поемат по Пътя на листото, без да имат ясна представа какво предполага той, освен че от тях се очаква цял живот да бъдат гай'шайн. Нито го разтревожи замайването или чие лице беше това, което видя почти ясно преди малко. Пред него през потока от носилки и забързани хора в ливреи се тътреше каляска, теглена от шест сиви коня, но червеното палто не се виждаше. Ранд стисна гневно юмрук в дебелия ръкавица.

Да продължи слепешком напред беше идиотщина. Можеше ненадейно да се натъкне на онзи или най-малкото той да го види. Дотук Рочайд си въобразяваше, че Ранд не знае за пристигането му в града, едно твърде важно предимство, за да си позволи да го пропилее. Знаеше къде е отседнал Рочайд — в един от хановете, разрешени за чужденци. Можеше да го отложи за утре и да изчака за нов шанс. Останалите също можеха да пристигнат през нощта. Смяташе, че ще може да убие двама от тях наведнъж, а навярно и петимата, но нямаше да стане тихо. В най-добрия случай щеше да получи нови рани, щеше да се наложи да се откаже от меч си, който бездруго оставяше с неохота. Беше му дар от Авиенда. В най-лошия случай...

Някъде напред вятърът за миг развя обшито с кожа наметало, видя се червена дреха и после се скри на завоя, и той се затича натам. Стражите при патрулната площадка се стегнаха, мъжът горе свали кречеталото от колана си. Единият в подножието стисна здраво тежката си сопа, а другият надигна пръта, подпрян на стъпалата към площадката. Краят на пръта беше пригоден като кука за хващане и задържане било на ръка, било на крак или врат, а самият прът беше обшит с желязо, предпазен по този начин от удар на меч или брадва. Тримата изгледаха Ранд бдително и много строго.

Той им кимна с усмивка, след което надзърна в страничната улица и очите му зашариха из тълпата. Не като бягащ крадец. Просто човек, който се опитва да настигне свой познат. Сопата се върна в ремъка на колана, прътът за хващане — на стъпалата. Ранд не погледна повече стражарите. Зърна отпред наметалото и като че ли пеша на червеното палто, докато облеченият в тях мъж се скриваше на следващата пресечка.

Вдигнал ръка над главата си, сякаш иска да спре някого, Ранд бързо тръгна след него, промъквайки се през хората и количките на

амбулантите. Продавачи с игли, шноли и гребенчета на таблите се опитваха с подвиквания да му привлекат интереса, или на който и да било друг. Тук малко хора бяха с вземо по дрехите и обикновената кожена каишка, стегнала мъжка коса, се срещаше по-често от най-простата шнола. Тези улици в най-добрия случай бяха претъпкани и криви — заплетен лабиринт, из който евтините ханчета и тесните каменни жилища на по три-четири етажа се извисяваха над дюкянчетата на касапи, свещари, бръснари и тенекеджии, на грънчари и бъчвари. Каляските нямаше да са на място в този район, нямаше и носилки, нито конници, и много рядко се мяркаха слуги в ливреи, понесли кошници за пазаруване. Дори тук сновяха патрули и имаше постове на уличната стража.

Ранд успя да се приближи достатъчно, за да види ясно мъжа, когото преследваше. Най-после Рочайд бе проявил благоразумието да се загърне с наметалото, прикривайки с него червеното палто и ненужния си меч, но нямаше съмнение, че е той. Всъщност сега той като че ли се стараяше да не го забелязват много и вървеше почти до стените и витрините на дюкяните. Изведнъж спря, огледа се боязливо и се затича по една странична уличка между малкия дюкян на някаква кошничарка и хан с толкова мръсна табела, че името му беше съвсем нечетливо. Ранд почти се ухили и без да губи време, забърза след него. В малките улички на Фармадинг нямаше нито патрули, нито постове на уличната стража.

Тези улички образуваха собствен лабиринт през вътрешността на всички градски карета. Рочайд вече бе излязъл от полезрението му, но Ранд чуваше тропота на ботушите му по вкаменената пръст. Звукът отекваше и се умножаваше между слепите каменни стени, така че беше трудно да се разбере откъде точно идва, но продължи напред през проходи, широки едва колкото да минат двама души. И то ако са приятели. Защо му трябваше на Рочайд да се пъха в този зайчарник? Накъдето и да се беше запътил, обаче явно искаше да стигне там бързо.

Ранд изведнъж осъзна, че единствените ботуши, които чува, са собствените му, и се закова на място. Тишина. От мястото, където беше спрял, се виждаха три още по-тесни улички, отделящи се от тази, по която бе дошъл. После чу трополене откъм едната уличка, сякаш някой без да иска бе изритал камък. Най-добре да го убие и да се свършва.

Ранд зави в уличката. Рочайд го чакаше.

Беше отметнал наметалото на гърба си и държеше с две ръце дръжката на меча. Редът във Фармадинг задължаваше човек да носи меча си в калъф, изплетен от тънка метална нишка и покриващ дръжката и ножницата. На лицето на Рочайд бе изписана подигравателна усмивка.

— Колко лесно се хвана на стръвта, като гълъбче — каза той и започна да изважда меча. Нишките бяха прерязани и наместени така, че да изглеждат здрави при бегъл поглед. — Бягай, ако искаш.

Ранд не побягна. Вместо това пристъпи напред, десницата му стисна долната част на дръжката на меча на Рочайд и задържа острието в ножницата. Мъжът опули очи изненадан и все още неразбиращ, че кратката пауза, която си бе позволил за злорадство, вече го е убила. Отстъпи назад, мъчейки се да си отвори място, за да издърпа оръжието, но Ранд пристъпи плавно след него, задържайки острието, замахна и с все сила заби левия си юмрук в гърлото на Рочайд. Гръклянът изпука и ренегатът забрави за намерението си да убива. Залитна назад опулен, стисна гърлото си с две ръце и се помъчи да вдиша през счупения си гръклян.

Ранд вече замахваше за смъртоносния удар под гръдната кост, когато чу зад себе си тихи стъпки и изведнъж подигравката на Рочайд придоби нов смисъл. Той извъртя рязко Рочайд като щит пред себе си, усети удара и чу как някой изруга ядосано. Стиснал меча на Рочайд, Ранд го бутна да падне и измъкна острието от ножницата.

Рефар Кисман стоеше зяпнал и вкочанен от изненада. Мечът му, който трябваше да пронже Ранд, стърчеше забит в гърба на Рочайд. От устните на мурандиеца бликна кръв, петите му заудряха земята и той стисна с окървавени длани острието, сякаш искаше да го изтръгне от себе си. Невисок и твърде бледолик за тайренец, Кисман беше облечен простовато като Ранд, ако не се броеше коланът за меча. Скриеше ли го под наметалото, можеше да мине из цял Фармадинг, без да го забележат.

Объркването му трая само миг и Кисман изтръгна оръжието си, без повече да поглежда издъхващия в краката му Рочайд. Гледаше Ранд, а ръцете му нервно опипваха дългата дръжка на меча. Явно беше от онези горделивци, които смятаха за недостойно да усвоят майсторството с меча, след като могат да използват Силата за оръжие.

Ранд не страдаше от такава самонадеяност. Рочайд изрита за последен път заледената пръст, укроти се и празните му очи се възряха в небето.

— Време е да умреш — прошепна Ранд, но щом пристъпи напред, някъде зад тайренеца се чу тракането на кречетало, последвано от второ. Уличната стража.

— Ще хванат и двама ни! — промълви отчаяно Кисман. — Намерят ли ни над трупа, ще ни обесят! Знаеш го!

Беше прав, поне отчасти. Ако стражите ги завареха тук, щяха да ги оковат и да ги хвърлят в килиите под Залата на съвета. Чуха се още кречетала, вече по отблизо. Стражите несъмнено бяха забелязали тримата мъже, промъкващи се един след друг в една и съща уличка. Сигурно бяха зърнали дори меча на Кисман. Ранд кимна неохотно.

Тайренецът заотстъпва боязливо и щом се увери, че Ранд няма да го нападне, бързо прибра оръжието, затича се в паника и наметалото се развя зад гърба му.

Ранд хвърли меча до трупа на Рочайд и побягна в обратна посока. Кречетала оттам все още не се чуваха. С малко късмет щеше да излезе отново на широките улици и да се слее с безликата тълпа. Не от бесилката се боеше. Само да свалеше ръкавиците и да покажеше драконите по ръцете си, щеше да е достатъчно, за да не посмеят да го окачат на бесилото. Но градските съветнички бяха заявили подкрепата си на странната прокламация на Елайда. Оковяха ли го, щеше да си остане в килията, докато от Бялата кула не дойдат да го приберат. Затова затича с всичка сила.

Щом отново се сля с уличната тълпа, Кисман въздъхна облекчено. Дори не се обърна към тримата стражи, които нахлуха в уличката, от която току-що се беше измъкнал. Загърнат плътно с наметалото да скрие прибрания в ножницата меч, той закрачи, без да бърза повече от околните, и дори по-бавно от мнозина. Съвсем незабележим за окоето на бдителните стражи. Двама от тях го подминаха, нарамили дълъг прът, от който висеше чувал с напъхан в него уловен крадец. Само главата на нещастника се показваше от чувала и се въртеше диво с облепени очи. Кисман потръпна. Очите му да изгорят дано, за малко можеше той да се озове в чувала! Той!

Пълен глупак! Защо се остави да го уговори Рочайд? Трябваше да изчакат, докато пристигнат всички, докато се промъкнат незабелязано в града един по един. Но не, Рочайд искаше да си присвои цялата слава за убийството на ал-Тор. Страстното желание да докаже, че е по-добър от ал-Тор, беше погубило мурандиеца. Сега беше мъртъв, за малко с него щеше да загине и той, и тъкмо това го вбесяваше. Той самият жадуваше повече за власт, отколкото за слава. Да властва над Тийр от Камъка, да речем. Че и повече. Кисман искаше вечно да живее. Ами да. Тези неща бяха обещани. Полагаха му се. Гневът му отчасти се дължеше и на това, че всъщност не беше съвсем сигурен дали от тях се очаква да убият ал-Тор. Великият властелин знаеше, че той поне го иска — не можеше да мигне спокойно, докато този проклетник не умре и не го заровят! — и въпреки това...

— Убийте го — заповяда им М'Хаил преди да ги прати в Кайриен, но после остана по-недоволен от това, че ги разкриха, отколкото че се провалиха. Фармадинг щеше да им е последният шанс — каза им го ясно като лъснат месинг. Обаче Дашива взе, че изчезна. Кисман не знаеше избягал ли е, или М'Хаил го е убил, пък и не го интересуваше.

— Убийте го — по-късно им заповяда Демандред, но той пък беше добавил, че ще е по-добре да умрат, отколкото да се оставят отново да ги разкрият. Който и да е, даже М'Хаил — сякаш нищо не знаеше за заповедта на Таим.

А още по-късно Моридин им каза:

— Ако трябва, го убийте, но най-важното е да ми донесете всичките му вещи. Това ще изплати донякъде предишните ви грешки. — Твърдеше, че е един от Избраните, а човек трябваше да е луд, за да твърди подобно нещо, ако не е вярно, но ето че той пък, изглежда, смяташе вещите на ал-Тор за по-важни от смъртта му. На убийството му гледаше като на нещо ей така, между другото.

Тия двамата бяха единствените Избрани, които Кисман познаваше, но и те стигаха да го заболи главата. По-лоши бяха и от кайриенци. Подозираше, че неизказаното от тях е по-гибелно за човек от заповед, лично подписана от Великия властелин. Както и да е. Те Торвал и Гедвин да дойдат, пък...

Изведнъж нещо го опари по дясната ръка, той се спря изумен и погледна петното кръв, избило през наметалото. Раната не изглеждаше

дълбока, но кой... Едва ли някой джебчия щеше да го пореже точно тук, над лакътя.

— Той е мой — прошепна мъжки глас зад него. Кисман се обърна, но около него си крачеха хората от тълпата, всеки забързан по работата си. Малцината, които забелязаха аленото петно, избило на наметалото му, побързаха да извърнат очи. Никой не искаше да се замесва в проява на улично насилие. Фармадингците много ги биваше да не забелязват онова, което не искат да забележат.

А раната запулсира и взе да го пари. Кисман пусна наметалото да го развее вятърът и я стисна с лявата си ръка. Усети, че ръката му се подува и сгорещява. Изведнъж погледна дясната си длан и зяпна втрещен от ужас: пред очите му тя почерня и подпухна като непогребан от седмица труп.

Кисман се затича отчаяно, блъскайки и събаряйки по пътя си минувачите. Не разбираше какво става с него, нито как му го причиниха, но му беше съвсем ясно какво го чака. Освен ако не успееше да се измъкне от града, отвъд езерото, горе на хълмовете. Виж, тогава можеше да оцелее. Кон. Трябваше му кон! Трябваше да оцелее. Бяха му обещали вечен живот! Но наоколо виждаше само пешеходци, които се пръскаха; за да не ги събори. Стори му се, че чува тракането на кречеталата на стражите, но можеше и да е тътнежът на кръвта в ушите му. Притъмня му. Всичко стана тъмно. Лицето му се удари в нещо твърдо и той разбра, че е паднал. Последната му мисъл беше, че някой от Избраните е решил да го накаже. Но за какво — така и не разбра.

Ранд влезе в „Короната на Маредон“. Мъжете, насядали около кръглите маси, бяха малко. Името беше доста надуто за скромното ханче с две дузини стаи на горните два ката. Стените на гостилницата бяха боядисани в жълто, а мъжете, които поднасяха пиене и храна, носеха жълти престилки. След студа навън огънят в камините в двата края на помещението излъчваше приятна топлина. Кепенците бяха затворени, но лампите, висящи по стените, разсейваха сумрака, а миризмата, носеща се от кухнята, обещаваще вкусен обяд с риба, наловена от езерото. Ранд щеше да съжали, ако го пропусне. Готвачите в „Короната на Маредон“ бяха прочути в града.

Зърна Лан, седнал сам на една маса до стената. Плетената каишка, която придържаше косата му на тила му, привличаше кривите

погледи на другите мъже, но той нито за миг нямаше да се лиши от своя хадори. Лан срещна погледа му и щом Ранд му кимна към стълбището в дъното на гостилницата, не се помая да го пита с очи. Просто остави на масата чашата с вино, стана и тръгна към стълбите. Макар да носеше само един малък нож на колана си, видът му будеше страх, но с това нищо не можеше да се направи. Неколцина мъже по масите се озърнаха към Ранд, но кой знае защо, щом срещнаха очите му, побързаха да извърнат глави.

При кухнята, до вратата на женската стая, Ранд спря. Мъже в нея не стъпваха. Ако не се смятаха цветята, изрисувани по жълтите стени, женската стая не изглеждаше по-украсена от стаята за мъже, макар че в нея и стойките на лампите бяха боядисани жълто, както и камините. Жените, които поднасяха тук, носеха същите жълти престилки като мъжете в гостилницата. Госпожа Налера, мършавата гостилничарка, седеше до масата с Мин, Нинив и Аливия, четирите си бърбеха нещо и се кикотеха.

Като видя доскорошната дамане, Ранд сви устни. Нинив твърдеше, че жената сама настояла да тръгне с тях, но той не можеше да повярва, че някой е способен да „настоява“ за каквото и да било пред Нинив. Тя сама беше поискала Аливия да дойде с тях по някаква си нейна, тайна причина. Изобщо, откакто се върна при нея след срещата си с Елейн, Нинив започна да се държи загадъчно, сякаш полагаше голямо усилие да се прави на Айез Седай. И трите сега се бяха облекли с фармадингски рокли с високи яки, отрупани с тежко везмо на цветя и птици по корсажа и раменете, чак до брадичките. Макар че Нинив все ръмжеше недоволна от тях. Явно щеше да предпочете дебелия вълна от Две реки пред тънките тукашни тъкани. От друга страна, сякаш червената точка ки'сайн не стигаше да привлече очите на всички, та за всеки случай се беше натруфила с накити като за кралска аудиенция, с тънко златно коланче на кръста, дълъг гердан и колкото искаш гривни, всички до една с яркосини сапфири и някакви лъскави зелени камъчета, на които Ранд не знаеше името, и с по един пръстен на всеки пръст отгоре на всичко. Пръстена си с Великата змия беше прибрала някъде, за да не „привлича внимание“, макар че всичко останало по нея привличаше десет пъти повече. Мнозина нямаше и да познаят от пръв поглед пръстена на Айез

Седай, но всеки щеше да прецени богатството в толкова скъпоценности.

Ранд се окашля, сведе глава и каза:

— Жено, трябва да поговоря с теб горе. — В последния момент се сети и добави: — Ако обичаш.

Не можеше да го докара по-настойтелно, без да наруши приетите тук норми за приличие, но се надяваше, че няма да се бавят. Е, нямаше да скочат на минутата. Щяха да се помотаят малко, колкото да покажат на гостилничарката, че не му припкат по петите при едното, махване с ръка. Странно защо тук във Фармадинг вярваха, че жените по чужбина подскачат, щом мъжете им кажат!

Мин се извърна на стола си и му се усмихна широко, както винаги, щом я нарече „жено“. Чувството в главата му беше за топлота и възторг, сред които искреше и закачлива насмешка. На нея положението им във Фармадинг и изглеждаше много смешно. Без да откъсва очи от него, тя се наведе към госпожа Налера и тихо ѝ каза нещо, от което възрастната жена прихна, а Нинив се намуси кисело.

Аливия се надигна от стола си. Нямаше нищо общо с примирената от съдбата си жена, за която Ранд помнеше смътно, че я бе предал на Таим. Всички ония сул-дам и дамане му бяха само едно бреме в повече, от което се бе отървал с радост. В златистата ѝ коса се мяркаха бели косми и около очите ѝ се забелязваха тънки бръчици, но сега тези очи гледаха свирепо.

— Е? — изръмжа тя и погледна надолу към Нинив, но придаде на това „е“ и укор, и заповед едновременно.

Нинив вдигна навъсения си поглед към нея и си достави удоволствието да се помае и да пооправи полите си. Но стана, все пак.

Без да изчаква повече, Ранд се качи на бегом по стълбите. Лан чакаше горе. Ранд му описа тихо и много набързо случилото се. Каменното лице на Лан си остана безизразно.

— С единия поне се е свършило — отвърна той и се обърна към стаята, която делеше с Нинив. — Ще приготвя нещата.

Ранд вече беше в стаята, в която спяха с Мин, вадеше припряно дрехите им от гардероба и ги тъпчеше в плетените пътни кошници, когато тя най-после благоволи да се появи. С Нинив и Аливия след нея.

— Светлина, така ще ни съсипеш нещата — възкликна Мин и го бутна настрана от кошницата. Започна да вади дрехите и да ги сгъва спретнато на леглото до овързания му според тукашните разпоредби меч. — Защо прибираме багажа? — попита след това тя и продължи, без да дочака отговор: — Госпожа Налера каза, че няма да се мусиш такъв, ако те пердаша всеки ден с пръчката. — Засмя се и отърси едно от палтата, които не обличаше тук. Беше й казал, че ще й закупи нови, но тя отказа да остави везаните си палта и панталони. — Казах й, че ще помисля по въпроса. Виж, Лан го харесва много. — Гласът й изтъня в подражание на ханджийката. — Винаги съм казвала, че спретнатият, кротък и възпитан мъж е за предпочитане пред хубавците.

Нинив изсумтя.

— Че коя ще иска мъж, дето може да го накара да й подскача на въженце, когато й хрумне? — Ранд я зяпна, а Мин забрави да си затвори устата. Нинив точно това правеше с Лан и Ранд така и не можеше да разбере как той се примирява.

— Много мислиш за мъже, Нинив — изръмжа Аливия. Нинив се намръщи, но нищо не каза и заопипва нервно една от гривните си, странно изделие с плоски златни халчици, спускащи се по ръката й до пръстените на четирите й пръста. По-възрастната от нея жена поклати глава, сякаш недоволна, че не й възразиха.

— Прибирам багажа, защото трябва да тръгваме, и то бързо — каза припряно Ранд. Нинив, колкото и да беше странно, се държеше кротко, но ако лицето й помръкнеше още малко, щеше да си задърпа плитката и така да се развика, че никой да не може да вземе думата за цял час.

Докато привърши разказа си, кратък колкото пред Лан, Мин бе престанала да сгъва дрехи и прибираше книгите си във втората кошница, толкова бързо, че забрави да ги увива в платно, както правеше обикновено. Другите две стояха втрещени и зяпнали в него, сякаш го виждаха за пръв път. За да не би да не са схванали бързо като Мин, Ранд добави нетърпеливо:

— Рочайд и Кисман ми направиха засада. Знаеха, че го преследвам. Кисман се измъкна. Ако знае за този хан, могат всички да се съсипят тук — с Дашива, Гедвин и Торвал. До два-три дни, а може и след час.

— Не съм сляпа — каза Нинив, все така втрещена в него. Гласът ѝ не беше гневен. Какво, да не би да му възразяваше просто ей така, колкото да си поддържа формата? — Като искаш да бързаме, вземи, че помогни на Мин, недей да стоиш като пън! — Изгледа го още миг, поклати глава и излезе.

Аливия спря до вратата и го изгледа сърдито преди и тя да ги остави. В тази жена вече нямаше и капка примирение.

— Както си я подкарал, ще се убиеш — смъмри го тя. — А те чака още много работа, преди да те убият. Трябва да ни оставиш да ти помогнем.

Ранд замълча намръщено, докато вратата се затвори.

— Мин, нещо за нея привижда ли ти се?

— Непрекъснато. Но не за каквото питаш. Нищо не разбирам. — Набръчка носле над една от книгите и я остави. Едва ли щеше да се лиши и от едно томче от немалката си вече библиотека. Тази явно смяташе да си я носи под ръка и да я чете при всяка възможност. Прекарваше цели часове, заровила нос в тези книги. — Ранд — замислено промълви тя, — направил си всичко това, убил си го онзи и си се озовал срещу друг, а... Ранд, аз не изпитах нищо. Във връзката де. Нито страх, нито гняв. Нито тревога дори! Нищичко.

— Не бях ядосан. — Ранд поклати глава и взе да пъха отново дрехите си в кошницата. — Той просто трябваше да бъде убит, нищо повече. За какво да се боя?

— О — промълви тя. — Разбирам. — И пак се наведе над книгите си. Връзката бе станала много спокойна. Сякаш бе потънала в дълбок размисъл, но между спокойствието се промъкваше топла, тревожна нишчица.

— Мин, обещавам ти, няма да позволя да ти се случи нищо лошо. — Не знаеше дали ще спази обещанието си, но смяташе да се помъчи.

Тя го погледна усмихната, почти засмяна. Светлина небесна, толкова беше красива така!

— Знам, Ранд. И аз няма да позволя да ти се случи нищо лошо. — По връзката потече обич — като блясъка на обедно слънце. — Но Аливия е права. Ти наистина трябва да ни позволиш да ти помогнем някак. Ако ни опишеш тези хора добре, можем да поразпитаем. Не можеш целия град да претърсиш сам.

„Мъртъвци са те — промърмори Луз Терин. — Мъртвите трябва да си стоят кротко в гробовете, но никога не стоят.“

Ранд едва чу гласа в главата си. Изведнъж осъзна, че не е нужно да описва Кисман и останалите. Можеше да ги нарисува толкова добре, че всеки да ги познае. Само че никога не беше рисувал. Не го можеше. Но Луз Терин го можеше. Това трябваше да го изплаши. Трябваше.

* * *

Исам крачеше из стаята и оглеждаше неизменната светлина на Тел-айеран-риод. Ленените чаршафи се меняха — ту разбъркани, ту грижливо оправени. Завивката и тя — ту на цветя, ту тъмночервена или на квадратчета. Нетрайното тук винаги се менеше, а той почти не забелязваше друго. Не можеше да използва Тел-айеран-риод като Избраните, но тук се чувстваше най-свободен. Тук можеше да бъде това, което иска да е. При тази мисъл се изкиска.

Спря до леглото, грижливо извади двете отровни ками от каниите и излезе от Невидимия свят в будния. И като го стори, превърна се в Люк. Реши, че му отива.

В будния свят стаята беше тъмна, но единственото прозорче пропускаше достатъчно лунна светлина, за да може Люк да различи завитите в дебели завивки тела на двамата спящи в леглото. Без да се колебае, той заби камите. Събудиха се с приглушени викове, но Люк извади камите и ги заби отново, и отново. С тази отрова едва ли някой от двамата щеше да намери сила да извика достатъчно високо, за да го чуят отвън, но Люк искаше това убийство да си е негово по начин, който отровата не можеше да му предложи. Заби остриетата между ребрата им още веднъж и те престанаха да се тресат.

После изтри камите в завивките и ги прибра в каниите толкова грижливо, колкото ги беше извадил. С много неща беше надарен, но неуязвимостта срещу отрова или някакво друго оръжие не беше сред тях. Извади от джоба си една къса свещ, поднесе я над тлеещите в камината въглени и духна, за да запали фитила. Обичаше да вижда хората, които убива — след това, ако не при убийството. Особена наслада изпита с онези две Айез Седай в Тийрския камък. Неверието,

изписано на лицата им, когато се появи от въздуха, ужасът, когато разбраха, че не е дошъл да ги спаси, му бяха скъпи спомени. Онова тогава беше Исам, не той самият, но от това спомените не ставаха по-малко скъпи. На никого от двамата не беше се случвало толкова често да убива Айез Седай.

Огледа за миг лицата на мъжа и жената в леглото, след което загаси с пръсти свещта, прибра я в джоба си и се върна в Тел-айеран-риод.

Сегашният му благодетел го чакаше. Мъж, в това беше сигурен, но Люк не можеше да го види. Не че беше като онези, изплъзващите се от погледа ти, Сивите, дете могат да минат край теб, без да ги забележиш. Веднъж бе убил един от тях, в самата Бяла кула. На пипане — студени едни такива, празни. Все едно да убиеш труп. Не, този беше направил нещо със Силата, така че очите на Люк се плъзгаха от него като вода, стичаща се по гладко стъкло.

— Двамата, дете спяха в онази стая, ще спят вечно — каза Люк, — но мъжът беше плешив, а жената — побеляла.

— Жалко — рече мъжът, а гласът му сякаш се разтопи в ушите на Люк. Нямаше да може да го познае, дори без маската. Този човек трябваше да е някой от Избраните. Освен Избраните малцина знаеха как да се доберат до него. И никой от мъжете, които можеха да преливат, иначе щяха да дръзнат да се опитат да му заповядват. Винаги трябваше да го молят за услугата, освен самия Велик властелин, както и Избраните напоследък, но никой от Избраните, които Люк бе срещал досега, не се маскираха така грижливо.

— Искаш ли пак да опитам? — попита Люк.

— Може. Като ти кажа. Преди — не. И запомни: на никого — нито дума.

— Както кажеш — отвърна Люк, но мъжът вече излизаше от Портала — дупка някаква, която водеше към заснежена горска поляна. Докато Люк се изправи, вече беше изчезнал.

Наистина беше жалко. Искаше му се непременно да убие племенника си и онази никаквица. Но колкото да минава времето, търсенето също носеше удоволствие.

И той отново се превърна в Исам. А Исам обичаше да убива вълци не по-малко от Люк.

ГЛАВА 23

ДА ИЗГУБИШ СЛЪНЦЕТО

Като се мъчеше да задържи непривичното за нея вълнено наметало плътно около себе си с една ръка и в същото време — да не падне от също така непривичното за нея седло, Шалон смуши непохватно коня с пети и го подкара след Харайн и нейния мечемайстор Моад през дупката във въздуха, водеща от конюшната в Слънчевия палат към... Не беше много сигурна към какво точно, но представляваше дълго и открито пространство — поляна ли го наричаха? Май така беше — поляна, по-голяма от палубата на галеас, обкръжена с пръснати по склоновете на хълмовете чворести дървета. Боровете — единственият вид, който ѝ бе познат — бяха твърде ниски и криви, за да стават за нещо, освен за катран и терпентин. Повечето от останалите бяха с голи сиви клони, които ѝ приличаха на кости. Сутрешното слънце клечеше над дървесните корони и студът тук хапеше по-жестоко, отколкото в града, който току-що напуснаха. Много се надяваше, че конят няма да се спъне и да я катурне върху камънаците, стърчащи там, където белите крпки на снега не покриваха застланата с изсъхнала шума земя. Шалон не вярваше на конете. За разлика от корабите, те бяха живи същества със собствен ум. Твърде коварни ѝ се струваха, за да им се довери човек и да се качи на гърба им. И освен това конете имаха зъби. Колкото пъти нейният си ги покажеше — така близо до краката ѝ, — тя трепваше и започваше да го потупва по шията и да му гука утешително. Доколкото звярът го приемаше за утешително.

Самата Кацуан, от глава до пети в тъмнозелено, седеше с лекота на едрия строен кон с черна грива и опашка и продължаваше да държи сплита, който бе изпрела за Портала. Нея конете не я притесняваха. Внезапен полъх развя тъмносивото наметало, проснато на задницата на коня, но тя с нищо не показа, че изобщо е усетила студа. Обърна се да погледне Шалон и другите и златните накити по сребристия ѝ кок се полюшнаха. Беше чаровна жена, въпреки че трудно ще я забележиш в

тълпата, ако го нямаше това гладко лице, никак не подхождащо на косата ѝ. Но срещнеш ли я — Светлината да те пази.

Шалон бе готова да даде всичко, само да разбере как се прави този сплит, дори това да означаваше да се приближи до Кацуан, но не ѝ позволиха да излезе на двора пред конюшните, преди Порталът да се довърши, а с едното гледане на опнатото на рея платно не можеш да се научиш да го опъваш, камо ли да го тъчеш. Дотук знаеше само името му — „Портал“. Докато подминаваше, се постара да не среща погледа на Айез Седай, но го усети. Очите на тази жена караха пръстите на краката ѝ да се свиват и да търсят опора, каквато стремената не предлагаша. Засега не виждаше спасение за себе си, но се надяваше, че все ще намери някакъв изход, след като поопознае Айез Седай. Готова бе да си признае, че знае твърде малко за Айез Седай — преди да отплава за Кайриен не беше срещала нито една и мислеше за тях само колкото да отпрати благодарствена молитва към Светлината, че не са я избрали за такава — но сред дружките на Кацуан се долавяха дълбоки подводни течения. А дълбоките и силни течения можеха да променят всичко, което изглеждаше ясно на повърхността.

Четирите Айез Седай, които бяха преминали веднага след Кацуан, чакаха на конете си в единия край на... поляната... с трима Стражници. Шалон поне беше сигурна, че Ивон е Стражник на гневливата Аланна, а Томас — на нисичката Верин. Но също така беше сигурна, че е виждала и преди младежа, застанал така близо до пълничката Дайгиан и облечен в черното палто на Аша'ман. Той определено не можеше да е Стражник. Нали? Ибин си беше почти момче. И въпреки това щом жената го погледнеше, обичайната ѝ прекомерна горделивост изпъкваше още повече. Инак миловидната Кумира със сините очи, които се превръщаха в ножове, щом я заинтересуваше нещо, седеше на седлото си малко настрани от останалите и гледаше младия Ибин така настървено, че младежът като по чудо още не беше рухнал на земята с разпрана кожа.

— Това повече няма да го търпя — замърмори Харайн и скрита с босите си пети кобилката, за да не спре. Жълтата коприна на роклята не ѝ помагаше да седи добре на седлото повече, отколкото синята на Шалон. Толкова се люшкеше и хлъзгаше от гладкото седло горката, че можеше да падне при всяка стъпка на животното. Вятърът лъхна отново, развя краищата на шарфа и изду наметалото зад гърба ѝ, но тя

не направи опит да го удържи. На корабите избягваха да носят наметала. Само ти се пречкат и могат да ти оплетат ръцете и краката тъкмо когато ти потрябват, за да оцелееш. Моад впрочем отказа наметало и се довери на старото си подплатено палто, което обличаше в студените морета. Несуне Биара, цялата във вълна с меден цвят, мина през Портала и очите ѝ зашариха във всички посоки, сякаш я беше страх да не изтърве нещо, а след нея — Елза Пенфел, която, кой знае защо, се беше намусила и стискаше плътно около себе си зелената пелерина, поръбена с козина. Студът като че ли изобщо не притесняваше Айез Седай.

— Можела съм евентуално да видя Корамуур — измърмори Харайн и задърпа юздите на кобилата, за да свърне настрана, подалече от събиращите се Айез Седай. — Можела съм! И тя ми предлага тази възможност като някакво благоволение! — Нямаше нужда да споменава името. Когато Харайн произнесеше „тя“ с този тон, сякаш я е опарила медуза, това можеше да означава само една жена. — Аз го имам по право. Сделка е сключена тука, договор! И договорената свита ми отказва! Трябваше да си оставя Надзорницата на платната и придружителките! — През отвора във въздуха се появи Ериан Боролеос, напрегната, сякаш очакваше да завари битка, а след нея — Белдеин Нирам, която дори не приличаше на Айез Седай. И двете носеха зелено, Ериан — изцяло, а Белдеин — на ивици по ръкавите и полите. Дали и това означаваше нещо? Едва ли. — Какво? Да не би да очакват от мен да се явя пред Корамуур като някоя чистачка на палубата пред своята Надзорница на платната, и сърцето си да докосна с ръка? — Когато на едно място се съберяха няколко Айез Седай, много ясно изпъкваше гладкостта на лишените им от възраст лица, така че човек не можеше да разбере коя от тях е на двайсет години или на два пъти повече, дори косата ѝ да е бяла, а Белдеин приличаше просто на двайсетгодишна. Което не говореше на Шалон много повече от кройката и цвета на полите ѝ. — Какво? Сама ли трябва да си тупам постелята и да си пера чаршафите? Тя захвърли целия протокол на вятъра! Няма да го позволя! Повече няма да го търпя! — Тези оплаквания не бяха новост. От снощи бяха огласени поне дузина пъти, след като Кацуан изреди условията си, ако искат да я придружат. Условията бяха строги, но Харайн нямаше друг избор освен да ги приеме, от което ѝ горчеше още повече.

Шалон я слушаше с половин ухо, кимаше и мърмореше подходящите за случая отговори. Договор, да бе. Сестра ѝ очакваше да се спазва договорът. Повечето ѝ внимание бе насочено към Айез Седай. Скришом. Моад изобщо не се правеше, че я слуша, но пък той беше мечемайсторът на Харайн. С всички други Харайн можеше да е твърда като мокър възел, но на Моад позволяваше такива волности, че всеки можеше да вземе сивокосия мъж с коравия поглед за неин любовник, особено след като и двамата бяха овдовели. Можеше, ако не познаваше Харайн. Харайн никога нямаше да си вземе за любовник мъж, който стои по-долу от нея, което в момента означаваше, естествено, че не може да си вземе никого. Тъй или иначе, след като спряха конете си край дърветата, Моад опря лакът на високия лък на седлото, сложи ръка на дългата костена дръжка на меч. затъкнат под пояса му, и изгледа съвсем открито Айез Седай и мъжете с тях. Къде ли се беше научил да язди? Изглеждаше на седлото направо... удобно. Всеки можеше да разбере ранга му от пръв поглед по осемте тежки златни обеци и възлите на пояса, дори да не носеше меч и полагащата му се кама. Не можеше ли и с Айез Седай да е същото? Възможно ли бе наистина сред тях да няма никакъв ред и ранг? Тази тяхна Бяла кула нали уж беше някаква тежка машинария, която събаря тронове и ги пресътворява отново по своя воля. Машинарията, разбира се, напоследък се бе потрошила.

— Казах, къде все пак ни доведе тя, Шалон?

Гласът на Харайн, като леден бръснач, изцеди кръвта от лицето на Шалон. Да служиш под командата на по-малката си сестричка само по себе си беше мъчение, но Харайн го утежняваше още повече. Насаме беше повече от хладна, а публично можеше да овеси една Надзорница на платната за глезените, да не говорим за Ветроловка. А откакто тази вързана за брега Мин и изтърси, че един ден щяла да стане Надзорница на корабите, стана още по-рязка. Втренчила присвитите си очи в Шалон, Харайн вдигна към носа си златната благовонна кутийка, сякаш искаше да отпъди някаква неприятна миризма, макар че студът убиваше цялото благовоние.

Шалон бързо погледна към небето и се помъчи да прецени по слънцето. Съжали, че секстантът ѝ остана заключен на борда на „Бяла пръска“ — имаше изрична забрана да се показва секстант на вързаните за брега, а да им показваш как се използва и дума не можеше да става

— но в момента не беше сигурна дали и той щеше да ѝ помогне. Колкото и ниски да бяха тези дървета, не можеше да види линията на хоризонта. По на север хълмовете преминаваха в планински склонове, които възвиваха от североизток към югозапад. Не можеше да прецени и на каква височина са. Тези нанадолница и нанагорница никак не ѝ харесваха. Но все пак всяка Ветроловка можеше поне грубо да прецени, а когато Харайн ти поискаше сведение, очакваше да ѝ го дадеш.

— Мога само да предположа, Надзорнице на вълните — рече тя. Харайн сви устни, но никоя Ветроловка не си позволяваше да представи предположението си за убеждение. — Смятам, че сме на около триста или четиристотин левги южно от Кайриен. Повече от това не мога да кажа. — Всяка чирачка новобранка, дала с пръчката и канапа толкова неточно местонахождение, щеше да висне моментално от кърмата, но думите вледениха езика на Шалон още докато ги изричаше. Сто левги за цял дневен кръг бяха добър преход за един галеас. Моад присви замислено устни.

Харайн кимна мълчаливо, зареяла поглед през Шалон, сякаш виждаше вече как изпълналите платна галеаси се плъзгат през отворите, изпредени във въздуха със Силата. Тогава моретата наистина щяха да станат техни. После тръсна глава да се съвземе, наведе се към Шалон и очите ѝ я приковаха като куки.

— Това трябва да го научиш, каквото и да струва. Кажи ѝ, че ще ѝ донасяш за мен, само да те научи. Ако я убедиш, дано да даде Светлината, би могла да ти го покаже. Или можеш да се сближиш с някоя от другите и тя да те научи?

Шалон облиза устни. Дано Харайн да не забележа трепета ѝ.

— Преди ѝ го отказах, Надзорнице на вълните. — Трябваше да обясни защо Айез Седай я задържаха цяла седмица и реши, че най-безопасна ще е някаква разновидност на истината. Харайн знаеше всичко. Но не и за тайната, която Верин бе изтръгнала. И че Шалон бе приела исканията на Кацуан, за да скрие тази тайна. Светлината дано се смилеше, съжаляваше за Айлил. Но беше толкова самотна, че докато се усети, отплава с нея твърде далече. С Харайн ги нямаше вечерните приказки над сладкото вино, за да смекчат дългите месеци на раздяла с мъжа ѝ Мишаил. В най-добрия случай щяха да изтекат

още много месеци, преди да легне отново в прегръдките му. — С цялата ми дължима почит, защо смятате, че тепърва ще ми повярва?

— Защото искаш да го научиш. — Харайн махна рязко с ръка. — Вързаните към брега вярват в човешката алчност. Ще трябва, разбира се, да ѝ казваш някои неща, за да я убедиш. Аз ще решавам всеки ден какво да ѝ донасяш. Може пък да ѝ завъртя руля накъдето аз искам.

Сякаш корави пръсти се впиха в черепа на Шалон. Смяташе да донася на Кацуан колкото може по-малко и колкото е възможно по-рядко, докато не измисли начин да се освободи от тази принуда. Но ако се наложеше да разговаря всеки ден с Айез Седай, и още по-лошо — да я лъже в очите, — онази щеше да изтръгне от устата ѝ повече, отколкото искаше Шалон. Много повече, отколкото би ѝ се искало на Харайн. Това беше ясно като слънчев изгрев.

— Простете, Надзорнице на вълните — рече тя с цялата почит, която успя да вложи — но ако ми позволите да се изразя така...

И млъкна, защото Сарийн Немдал подкара коня си и спря при тях. Последните Айез Седай и Стражници бяха преминали, Кацуан пусна сплита и цепката във въздуха изчезна. Кореле, мършава, макар и симпатична жена, говореше нещо на Кумира, смееше се и тръскаше гъстата си черна грива. Мерайз, висока и с очи по-сини и от тези на Кумира, и с повече от чаровно лице, но толкова сурово, че и Харайн можеше да стресне, насочваше с резки жестове накъде да тръгнат четиримата мъже с товарните коне. Всички останали вече стискаха юздите. Изглеждаха готови да напуснат поляната.

Сарийн беше хубаволика, макар че липсата на накити донякъде отнемаше от хубостта ѝ, естествено, както и простата ѝ бяла рокля. Тези вързани за брега хора май изобщо нямаха вкус за цветовете. Даже тъмното ѝ наметало беше обшито с бели кожички.

— Кацуан... помоли... заповяда ми... да ви бъда придружителка, Надзорнице на вълните — рече тя и сведе почиттелно глава. — Ще отговарям на въпросите ви, доколкото ми е по силите, и ще ви помагам в спазването на местните обичаи, доколкото са ми познати. Разбирам, че сигурно ще изпитате неприязън от това, че ще сте точно с мен, но когато Кацуан заповяда нещо, сме длъжни да се подчиним.

Шалон се усмихна. Айез Седай едва ли знаеше, че на корабите „придружителка“ означава това, което вързаните за брега наричаха „слугиня“. Харайн сега сигурно щеше да се засмее и да попита дали

Айез Седай ще се справи с прането на чаршафите ѝ. Нямаше да е зле да си пооправи настроението.

Но вместо да се засмее, Харайн се вкочани на седлото, сякаш гръбнакът ѝ стана мачта, и опули очи.

— Не изпитвам неприязън! — сопна се тя. — Просто предпочитам да поставям въпросите си... пред някоя друга... пред Кацуан. Да, пред Кацуан. И аз лично не съм длъжна да се подчинявам на никого! На никого! Освен на Надзорницата на корабите! — Шалон се намръщи. Не беше обичайно за сестра ѝ да е толкова объркана. Харайн вдиша дълбоко и продължи с малко по-твърд тон: — Тук представям Надзорницата на корабите на Ата-ан Миере и държа на полагащата ми се почит! Държа на нея, чу ли ме? Чу ли ме?

— Мога да я помоля да назначи някоя друга — отвърна колебливо Сарийн, сякаш не очакваше молбата ѝ да промени нещо. — Трябва да разберете, че онзи ден тя ми даде изрични указания. Но и аз не биваше да си изпускам нервите. Изпускането на нервите вреди на логиката.

— Ти не ме учи мен как се изпълняват заповеди — изръмжа Харайн. Изглеждаше готова да стисне Сарийн за гърлото. — Изпълняването на заповеди аз го одобрявам! — едва не изрева тя. — Само че като се изпълнят заповедите, може да се забравят. Няма нужда да се споменава повече за тях. Разбра ли ме? — Шалон я изгледа накриво. За какво говореше? Какви заповеди беше изпълнила Сарийн и защо Харайн искаше да ги забрави? Моад дори не се опита да скрие, че е вдигнал вежди. Харайн улови удивения му поглед и лицето ѝ потъмня като гръмоносен облак. Сарийн обаче като че ли не го забеляза.

— Не разбирам как може човек съзнателно да забрави нещо — отвърна тя замислено и челото ѝ леко се набръчка. — Предполагам, искате да кажете, че трябва да се престорим, че сме го забравили. Така ли? — Поклати глава на тази глупост и мънистата по плитчиците ѝ звъннаха. — Ами добре. Ще отговарям на въпросите ви колкото мога по-изчерпателно. Какво искате да знаете? — Харайн шумно въздъхна. Шалон за малко щеше да го вземе за израз на досада, но беше по-скоро въздишка на облекчение. Облекчение?

Облекчение или не, Харайн скоро се овладя — сдържана и властна — и срещна много твърдо погледа на Айез Седай, сякаш

искаше да я принуди първа да сведе очи.

— Можеш за начало да ми кажеш къде точно се намираме и накъде отиваме.

— Намираме се точно на Хълмовете на Кинтара — рече Кацуан, появила се ненадейно пред тях; конят ѝ се изправи на задните си крака и замаха с копита във въздуха, а снегът под задните му крака се разхвърча. — И отиваме към Фармадинг. — Не само си остана на седлото, но сякаш не забеляза, че конят ѝ се е изправил!

— Корамуур там ли е, в този Фармадинг?

— Казвали са ми, че търпението е добродетел, Надзорнице на вълните. — Въпреки че нарече Харайн с подобаващата ѝ титла, в гласа на Кацуан нямаше капка почит. Даже напротив. — Сега ще яздите с мен. И гледайте да не изоставате. Няма да е приятно да ме принудите да заповядам да ви помъкнат като чували с жито. Стигнем ли в града, ще си държите езиците зад зъбите, освен когато аз кажа да говорите. Не искам с невежеството си да ми създадете проблеми. И ще оставите Сарийн да ви напътства. Тя си получи указанията.

Шалон очакваше да последва гневно избухване, но Харайн си задържа езика зад зъбите, макар и с видимо усилие. След като Кацуан им обърна гръб, Харайн измърмори ядосано нещо под нос, но щом конят на Сарийн се размърда, стисна зъби. Явно мърморенето ѝ не бе предназначено за ушите на Айез Седай.

Оказа се, че да яздиш с Кацуан означава да яздиш зад нея, на юг през дърветата. Всъщност до нея яздеха Аланна и Верин, но когато Харайн се опита да се изравни с тях, само един рязък поглед ѝ даде да разбере, че никоя друга не е желана. Очакваният взрив отново не дойде. Вместо това Харайн се навъси, кой знае защо, на Сарийн, след което рязко дръпна юздите на коня си, свърна и зае мястото си между Шалон и Моад. Отказа се да задава повече въпроси на Сарийн, от другата страна на Шалон, и само гледаше сърдито гърбовете на трите жени пред тях. Ако Шалон не я познаваше достатъчно добре, щеше да помисли, че е по-скоро в лошо настроение, отколкото ядосана.

Колкото до самата нея, Шалон се радваше, че ще могат да пояздят мълчаливо. Язденето на кон си беше трудно занимание и без да ти се налага да приказваш в същото време. А освен това изведнъж осъзна защо Харайн се държи така необичайно. Харайн, изглежда, се опитваше да подходи към Айез Седай през кротки води. Това трябваше

да е. Харайн никога не си удържаше нервите, без да е особено необходимо. Напрежението от това удържане сигурно бе стигнало до точката на кипене. И ако усилията ѝ не донесяха каквото иска, щеше наистина да кипне и да свари Шалон. Само като си го помисли главата я заболя. Светлината дано да я води и напътства, трябваше да измисли някакъв начин да не шпионира сестра си, без да ѝ махнат почетните знаци от верижката на бузата и да не я пратят на някое продънено корито. А за капак Мишаил можеше да заяви, че брачните им клетви са нарушени. Просто трябваше да има начин.

Извъръщаше се от време на време в седлото да погледне яздеците зад нея Айез Седай. От жените отпред явно нямаше какво да се научи. Кацуан и Верин честичко си разменяха по някоя дума, но привели глави една към друга и тихо, за да не ги чуят. Аланна изглеждаше съсредоточена в нещо отпред, очите ѝ бяха обърнати все на юг. На два-три пъти подкара коня си малко по-бързо, но Кацуан я спираше с кротка дума и Аланна се подчиняваше, макар и с неохота. Кацуан и Верин като че ли се стараеха да я успокоят, Кацуан я потупваше по рамото също както Шалон потупваше шията на коня си, а Верин я поглеждаше с топло и сияещо лице, все едно че Аланна се съвзема от преживяна тежка болест. Кое то нищо не говореше на Шалон. Затова се замисли за останалите.

Човек не можеше да се издигне на корабите само благодарение на способността си да сплита ветровете, да предсказва времето или да определя местоположението. Трябва да умееш да разчиташ намеренията, скрити между думите на заповедта, да тълкуваш и най-сдържания жест и изражение. Трябва да забелязваш кой на кого се кланя и кого почита, колкото и нищожна да е разликата в ранга, иначе само с куража и дарбата не се стига високо.

Четири от тях — Несуне и Ериан, Белдеин и Елза — яздеха в плътна група далече зад нея, макар да не изглеждаха група. Просто яздеха заедно. Нито си говореха, нито се поглеждаха. Изглежда, не се обичаха много. В ума си Шалон ги поставяше в една лодка със Сарийн. Айез Седай се преструваха, че всички са едно цяло под командата на Кацуан, но явно не беше така. Мерайз, Кореле, Кумира и Дайгиан съставяха екипажа на друга лодка, командвана от Кацуан. Аланна изглеждаше понякога от едната лодка, друг път — от другата, докато Верин като че ли беше донякъде откъм лодката на Кацуан, без

да е в нея. Плуваше покрай нея, примерно казано, а Кацуан я държеше за ръката. И за капак, сякаш всичко това не беше достатъчно странно, оставаше въпросът с подчинението.

Странно, но Айез Седай като че ли ценяха мощта в Силата повече от опита или уменията. Йерархията помежду им се основаваше на мощта, както при простите чистачи на палуби, когато се дърлят в пристанищните кръчми. Всички, естествено, свеждаха глава пред Кацуан, но помежду им се забелязваха доста странности. Според собствената им йерархия, някои в лодката на Несуне имаха основание да очакват почит от някои в лодката на Кацуан, но макар тези в лодката на Кацуан, които дължаха почит, да я отдаваха, правеха го така, сякаш я отдават пред някоя по-висшестояща, извършила най-голямото престъпление на света. Според същата йерархия Несуне стоеше по-високо от всички с изключение на Кацуан, но пред Дайгиан, която се намираше на дъното, се държеше с някакво видимо непокорство заради извършеното „престъпление“, както и останалите в лодката ѝ. Всичко това ставаше много дискретно — леко вирната брадичка, повдигната веждичка, свити устни, но беше съвсем очевидно за навикналите с катеренето по такелажа. Сигурно щеше да си остане съвсем безполезно за нея, но щом искаш да извадиш кълчища от старите въжета, единственият начин е да намериш хлабава нишка и да теглиш.

Вятърът взе да се усилва. Напорът му притисна наметалото към гърба ѝ и то заплющя от двете ѝ страни напред.

Друга нишка можеха да се окажат Стражниците. Всички те язدهа най-отзад, скрити от язdecите зад Несуне Айез Седай и другите три. Всъщност Шалон беше очаквала, че при дванадесет Айез Седай ще има повече от седем Стражници. Нали уж всяка Айез Седай си имаше Стражник, а някои — и по повече. Поклати раздражено глава. Е да, освен Червената Аджа, разбира се. Не беше чак толкова невежа по отношение на Айез Седай.

Все едно, въпросът сега беше не колко са Стражниците, а дали всички са Стражници. Беше сигурна, че е виждала някъде посивелия Деймир, както и хубавичкия Джаар, също в черни палта, преди да тръгнат с Айез Седай. В началото отбягваше да се вглежда много в мъжете с черни палта, пък и беше полузаслепена от сладката Айлил, но беше съвсем сигурна, че ги е виждала. А какъвто и да беше случаят

с Ибин, за другите двама бе почти сигурна, че сега са Стражници. Почти. Джаар скачаше само Мерайз пръстче да му покаже, също като Нетан или Басани, а по усмивчиците, които Кореле хвърляше на Деймир, той или беше неин Стражник, или я топлеше в леглото, а Шалон не можеше да си представи как жена като Кореле би могла да си избере плешив и куц старец за любовник. Колкото и малко да знаеше за Айез Седай, все пак беше сигурна, че обвързването на мъже, които могат да преливат, не е обичайна практика. Ако успееше да го докаже, това можеше да се окаже достатъчно остър нож, за да я освободи от стягата на Кацуан.

— Мъжете, те вече не могат да преливат — промълви Сарийн до нея.

Шалон се сепна така, че едва успя да се хване с две ръце за гривата на кобилата, за да не падне. Вятърът развя наметалото над главата ѝ и тя едва го прибра по тялото си. Вече излизаха от дърветата над някакъв широк път, извиващ на юг от хълмовете към едно езеро, на около миля от тях в края на равнина, покрита със суха трева като кафяво море, простиращо се чак до хоризонта. Самото езеро, обрасло с тясна ивица тръстика, бе дълго не повече от десет мили и по-малко на ширина. Сред езерото се беше сгушило островче, оградено с високи стени с бойници и кули, а вътре в тях — град. Всичко това го обхвана с един поглед и очите ѝ се приковаха в Сарийн. Все едно че ѝ беше прочела мислите.

— Защо не могат да преливат? — попита я тя. — Да не би да сте... Да не би да сте ги... опитомили?

Смяташе, че вярната дума е тази, но доколкото ѝ беше известно, опитомяването убиваше мъжете. Винаги си беше представляла опитомяването на мъж като някаква смекчена форма на екзекуция.

Сарийн примигна и Шалон осъзна, че Айез Седай неволно си е заговорила сама. Тя изгледа за миг Шалон, докато продължаваха след Кацуан надолу по склона, след което погледът ѝ отново се зарея към града на острова.

— Забелязваш някои неща, Шалон. Най-добре ще е за теб да затаиш това, което си забелязала за мъжете.

— Това, че са Стражници ли? — рече тихо Шалон. — Затова ли сте могли да ги обвържете? Защото сте ги опитомили? — Надяваше се да изтръгне някакво признание, но Айез Седай само я изгледа. Повече

не проговори, докато не стигнаха подножието на хълма и завиха по пътя след Кацуан. Пътят беше широк, пръстта — отпъкана добре от движещите се по него коли, конници и пешеходци, но сега беше пуст.

— Не че е някаква тайна — заговори най-сетне Сарийн без особена охота. — Но не е много известно. Избягваме да говорим за Фармадинг освен Сестрите, които са родени тук, а и те рядко го навестяват. Но все пак трябва да го знаеш преди да влезем. Градът притежава тер-ангреал. Или навярно три тер-ангреала. Никой не знае. Те — или той — не могат нито да се проучат, нито да се вземат или премахнат. Трябва да са направени по времена на Разрушението, когато страхът от владеещи Силата полудели мъже е бил ежедневие. Но да се плати такава висока цена заради сигурността... — Поклати с неверие глава и мънистата по плитчиците ѝ звъннаха. — Боя се, че тези тер-ангреали дублират стеддинг. Най-малкото в главните неща, макар че един огиер едва ли ще се съгласи. — И въздъхна тъжно.

Шалон я зяпна, след което се спогледа объркано с Харайн и Моад. Защо някакви си приказки ще плашат толкова една Айез Седай? Харайн отвори уста, но замълча и само махна с ръка на Шалон да зададе очевидния въпрос. Може би се канеше да се сприятели и със Сарийн, за да ѝ помогне да оправи курса си? Главата наистина я заболя. Но изпита и любопитство.

— И кои са тези неща? — попита тя предпазливо. Тази жена наистина ли вярваше, че съществуват хора високи пет разтега, които пеят на дърветата? И още нещо имаше там, за някакви си брадви. „Ще видиш ти, като дойде аелфинът, че да ти открадне хляба. Ей го, иде огиерът да ти отсече главата.“ Светлина, това не беше го чувала, откакто проходи Харайн. Докато майка им се издигаше на корабите, възложиха ѝ да отгледа Харайн заедно със собствената си първа рожба.

Сарийн се ококори изненадана.

— Ти наистина ли не знаеш? — Погледът ѝ се върна към островния град пред тях. Ако се съдеше по изражението ѝ, предстоеше ѝ да нагази в мръсни води. — Вътре в стеддинг не можеш да прелееш. Не можеш дори да усетиш Верния извор. Никой сплит, изпреден отвън, не може да засегне това, което е вътре. Всъщност там има два стеддинга, един в друг. По-големият въздейства на мъжете, но ние ще влезем в по-малкия, преди да стигнем моста.

— Ха! Значи няма да можете да преливате там? — каза Харайн. Когато Айез Седай кимна, без да извърща очи от града, на устните на Харайн се появи ледена усмивка. — Може би след като си намерим подслон, ще обсъдим въпроса със заповедите и указанията.

— Вие четете философия? — погледна я изненадана Сарийн. — Теорията за заповедите и указанията в днешно време не е развита добре, но винаги съм вярвала, че в тази област могат да се научат много неща. Едно обсъждане на тази тема ще е приятно, ще ми отвлече мисълта от други неща. Стига Кацуан да ни отпусне достатъчно свободно време.

Харайн зяпна. Така се вторачи в Айез Седай, че забрави за седлото и добре, че Моад я прихвана за ръката да не падне.

Шалон не беше чувала Харайн да споменава за философия, но приказките на сестра ѝ престанаха да я интересуват. Взря се към Фармадинг и преглътна. Бяха я учили да засланя други срещу използването на Силата, разбира се, а и нея да засланят беше част от обучението ѝ, но Извора можеш да го усетиш дори когато си заслонена. Какво ли щеше да е, ако не го усещаш — ей така, като слънцето, което не гледаш, но го долавяш на ръба на полезрението си? Какво ли щеше да е да изгубиш слънцето?

Когато приближиха езерото, тя усети Извора по-непреодолимо от онзи миг на наслада, когато за пръв път го беше докоснала. Едва се съдържаше да не отпие, но Айез Седай щяха да видят сиянието и да разберат, и сигурно щяха да разберат защо. Нямаше да посрами по този начин себе си, както и Харайн. По водната повърхност се мяркаха малки съдове, огрени от обедното слънце, дълги не повече от шест-седем разтега. Някои теглеха рибарски мрежи, друга просто се плъзгаха по водата. Ако се съдеше по вдиганите от вятъра вълни, нащърбили езерната повърхност, платната тук щяха да са повече пречка, отколкото помощ. И все пак гледката с лодчиците, по-малки и от тънките четворки, осмици и дванадесеторки, карани на корабите, създаваше впечатление за нещо познато. Малка утеха сред толкова много странности.

Пътят зави по тясната ивица суша, вдадена на около половин миля навътре в езерото, и Изворът внезапно изчезна. Сарийн въздъхна, но нищо повече. Шалон облиза устни. Не се оказа чак толкова лошо, колкото се боеше. Караше я да се чувства някак... празна... но можеше

да го понесе. Стига да не се наложеше да го понася дълго. Вятърът — напорист, хапещ и мъчещ се да отвее наметалата им, изведнъж ѝ се стори много по-мразовит.

В самия край на ивицата, между пътя и водата, от едната страна се издигаше селце със сиви каменни къщи и още по-тъмни каменни плочи по покривите. Селянките, забързани с големи кошници в ръце, се спираха, щом видеха приближаващата се на коне група, и ги зяпаха. Шалон беше почти привикнала с това зяпане още в Кайриен. Това, което привлече очите ѝ, бе укреплението срещу селото — каменна грамада, висока поне пет разтега, с войници, които гледаха бдително към пътя от върховете на стражевите кули по ъглите. Доколкото можеше да види от това разстояние, някои бяха със заредени арбалети. От голямата, обкована с желязо порта при моста на пътя се изсипаха други войници с шлемове — мъже с тежки люспести ризници и златен меч, ецван на лявото рамо. Някои бяха с мечове на кръста, други носеха дълги копия или арбалети и Шалон се зачуди дали не мислят, че Айез Седай се канят да влязат с бой в крепостта им. Един офицер с жълто перо на шлема махна с ръка на Кацуан да спре, след което пристъпи към нея, свали шлема и посребрилата му коса се изсипа чак до кръста. Лицето му беше кораво ѝ навъсено.

Кацуан се наведе от седлото, прошепна му няколко думи, след което измъкна от дисагите тлъста кесия. Той я взе, отстъпи и махна с ръка на един от войниците да излезе напред — висок мършав мъж, без шлем. Държеше в ръце писалищна дъска, а косата му, прибрана на тила като на началника му, също висеше до кръста. Писарят наведе почиттелно глава, след което запита Аланна за името ѝ и го записа много старателно, като топеше начесто перото в мастилницата. Недоволният неизвестно от какво офицер стоеше мълчалив и оглеждаше безизразно хората зад Кацуан. Кесията висеше като забравена в ръката му. Изглежда, не си даваше сметка, че е говорил с Айез Седай. Или пък му беше все едно. Тук една Айез Седай по нищо не се отличаваше от която и да било друга жена. Шалон потръпна. Тук тя самата по нищо не се отличаваше от която и да било друга жена, лишена от дарбата си, докато трае престоят им. Лишена.

— Взимат имената на всички чужденци — каза Сарийн. — Съветничките. Искат да знаят кой пребивава в града.

— Може би все пак ще пуснат една Надзорница на вълните без подкупи — сухо подхвърли Харайн. Кокалестият писар извърна очи от Аланна и се сепна като всеки вързан за брега, щом видя накитите по Шалон и Харайн, преди да пристъпи към тях.

— Вашето име, госпожо, ако благоволите? — учтиво се обърна той към Сарийн и отново сведе глава, като паток преди да се гмурне във водата.

Тя му го каза, без да спомене, че е Айез Седай. Шалон си каза нейното също така простичко, но Харайн изреди и титлите си: Харайн дин Тогара Два вятъра, Надзорница на вълните на клана Шодейн, извънреден посланик на Надзорницата на корабите на Ата-ан Миере. Мъжът примига, след което прехапа език и преви шия над писалищната си дъска. Харайн се навъси. Когато искаше да впечатли някого, очакваше да го впечатли.

Докато мършавият записваше титлите ѝ, един набит боец с шлем на главата и провиснала на едното му рамо кожена торба се провря между конете на Харайн и на Моад. Зад решетките на лицевия му предпазител набръчкан белег прорязваше цялата му буза от темето през устата и му придаваше неизменна крива усмивка, но той също сведе почиттелно глава пред Харайн. След което посегна да вземе меча на Моад.

— Трябва да му го позволите или да си оставите всички оръжия тук, докато не си тръгнем — бързо каза Сарийн, след като мечемайсторът дръпна ножницата от ръцете на якия мъж. — Точно за тази услуга плати Кацуан преди малко, Надзорнице на вълните. Във Фармадинг никой няма право да носи нещо повече от ножа на колана си, освен ако не е с мирновръз, за да не може да се вади. Дори стражите на крепостната стена, като тези мъже, не могат да взимат оръжията си извън постовете. Нали така? — попита тя кльощавия писар, а той отвърна, че е точно така и че е много добре, че е така.

Моад сви рамене, измъкна меча от пояса си и когато странният образ с неизменната усмивка му поиска и камата с костената дръжка, му даде и нея. Онзи затъкна камата на колана си, извади от торбата макара с тънка жичка и ловко започна да увива меча в тънка мрежа. Спираше от време на време да извади от колана си клещи и сгъваше по едно малко оловно кръгче около жичките. Ръцете му действаха бързо и опитно.

— Списъкът с имената ни ще бъде раздаден и на другите два моста — продължи с обясненията си Сарийн, — а мъжете ще трябва да показват, че жичките не са скъсани и печатите не са счупени, иначе ще ги задържат, докато някой градоначалник реши дали не са извършили и друго престъпление. Дори да няма друго, наказанието е тежка глоба и бой с камшици. Повечето чужденци си оставят оръжията преди да влязат в града, за да си спестят пари, но това би значило, че трябва да си заминем през същия мост. А Светлината знае откъде ще се наложи да си заминем, когато приключим тук. — Сарийн погледна към Кацуан, която сякаш се опитваше да задържи Аланна да не тръгне сама напред по моста, след което добави тихо: — Надявам се поне, че затова го реши така.

— Това е тъпо — изсумтя Харайн. — Как ще се защити човек без оръжие?

— Във Фармадинг никой няма нужда да се защитава, госпожо. — Гласът на набития мъж беше дрезгав, но не прозвуча подигравателно. Човекът просто казваше очевидното. — Уличните стражи се грижат за това. Само някой да се опита да извади меч, ставаме толкова лоши, колкото навсякъде другаде. Чувал съм как е по други места, госпожо, и не щем и тук да е така. — Поклони й се, след което й обърна гръб и се върна в колоната, следван от мъжа с писалищната дъска.

Моад огледа набързо меча и камата си с грижливо увитите дръжка и ножница и ги закачи на колана си, като внимаваше да не повреди печатите.

— Мечът е от полза само когато си загубиш ума — рече той. Харайн отново изсумтя, а Шалон се зачуди щом във Фармадинг е толкова безопасно, как се е сдобил онзи с белега си.

Отзад при мъжете се чува възмутени викове, но бързо бяха усмирени. От Мерайз, готова беше да се обзаложи Шалон. Пред тази жена понякога дори Кацуан изглеждаше мека. Стражниците й бяха като дресираните стражеви кучета на амаярите, готови да скочат като им свирне, а и хич не се поколеба да нахока и Стражниците на другите Айез Седай. Скоро всички мечове и ками се оказаха с мирновръз, дисагите на товарните коне — претърсени за скрито оръжие, и най-сетне те поеха по моста и копитата закънтяха по камъка. Шалон се стараеше да попие всичко, не толкова от любопитство, колкото за да отвлече ума си от онова, което й липсваше.

Мостът беше широк, с ниски каменни первази от двете страни, колкото да спрат някой фургон да не се катурне във водата. Беше и доста дълъг освен това, близо три четвърти миля, и прав като стрела. От време на време под него минаваше някоя лодка, което нямаше да е възможно, ако бяха с мачти. От двете страни на обкованата с желязо порта се издигаха високи кули — Кемлинската порта, както я нарече Сарийн — и стражите със златния меч на рамото по тях сведоха глави в чест на жените и заоглеждаха подозрително мъжете. А улицата навътре...

Усилието ѝ да е наблюдателна се оказа безполезно. Да, улицата беше широка и права, пълна с хора и коли, обградена с каменни сгради на по два-три етажа, но всичко това ѝ стори като в мъгла. Извора го нямаше! Знаеше, че ще се върне, щом напусне това място, и, о Светлина, искаше ѝ се да го напусне час по-скоро! Но колко ѝ оставаше? Корамуур можеше да е в този град, а Харайн искаше колкото може по-скоро да се добере до Корамуур, вероятно заради това, което е той, или защото смяташе, че ще ѝ помогне да се издигне до Надзорница на корабите. Докато не си тръгнеше Харайн, докато Кацуан не ги освободеше от договореното, Шалон бе закотвена тук. Тук, където го нямаше Верния извор.

Сарийн не спираше да говори, но Шалон почти не я слушаше. Прекосиха някакъв голям площад с огромна статуя на жена в центъра, но Шалон схвана само името ѝ, някоя си Ейнион Аварин, макар да помнеше, че Сарийн им обясни защо жената е толкова прочута във Фармадинг и защо статуята ѝ сочи точно към Кемлинската порта. Права редица дървета с голи клони разделяше на две платна улицата от татък площада. През тълпите се промъкваха носилки, каляски и мъже в тежки ризници, но очите ѝ само ги засичаха, без да ги отбележи умът ѝ. Треперейки, тя се присви на седлото и затаи дъх. Градът изчезна. Изчезна времето. Всичко се стопи и изчезна, освен страха ѝ, че никога повече няма да усети Извора. Никога не беше помисляла каква утеха ѝ носи незримото му присъствие. Винаги си беше някъде там, с обещанието за безмерна наслада, с живот така богат, че цветовете избледняваха, щом Силата я напуснеше. А сега самият Извор беше изчезнал. Нямаше го. И това беше единственото, което забелязваше. Единственото, което можеше да забележи. Нямаше го.

ГЛАВА 24

ПРИ СЪВЕТНИЧКИТЕ

Някой разтърси Шалон за рамото. Беше Сарийн и ѝ говореше.

— Ето там е — каза Сарийн, — в Залата на Съветничките. Под купола. — Дръпна си ръката, въздъхна дълбоко и хвана юздите. — Глупаво е да се мисли, че въздействието му е по-тежко само защото сме близо до него — промълви тя, — но точно така се усеща.

Шалон се изправи с усилие. Пустотата не я напусна, но тя се насили да я преодолее. Чувстваше се празна — като плод с изрязана сърцевина.

Намираха се на огромен... предположи, че и това се нарича площад, макар да беше кръгъл... огромен площад, застлан с бял камък. В средата се издигаше голям палат, целият снежнобял освен високия син купол отгоре, като половин сфера. Масивни колони с канелюри обкръжаваха горните две нива под купола, а по широкото белокаменно стълбище, водещо към двете крила на горното ниво, течеше нагоре и надолу несекващ поток от хора. Освен двете високи сводести бронзови врати, зейнали отворени точно пред тях, цялото долно ниво беше белокаменно, с изваяни по него фигури на жени с диадеми, два пъти по-високи от естествен ръст, а помежду им — белокаменни житни снопи и топове плат, чиито краища сякаш бяха развявани от вятъра, и купища белокаменни слитъци, които сигурно трябваше да изобразяват злато, сребро или желязо, а вероятно и трите, и белокаменни чували, от които се сипеха монети и скъпоценни камъни. Под нозете на жените по-малки белокаменни фигури караха фургони, размахваха белокаменни чукове в ковачниците и тъчаха на белокаменни станове. Тези хора си бяха издигнали паметник, възхваляващ постиженията им в търговията. Глупаво. Когато хората решат, че си по-добър търговец от тях, стават не само завистливи, но се заинатяват и се мъчат да постигнат тъпи условия в пазаренето. И понякога нищо не ти остава, освен да им ги приемеш.

Усети, че Харайн ѝ се мръщи, и каза:

— Моля да ме извините, Надзорнице на вълните. — Извора го нямаше, но щеше да се върне — разбира се, че ще се върне! — а тя си имаше задължения. Засрами се, че се е оставила да я обземе страхът, но пустотата си остана. О, Светлина, каква пустота! — Вече се пооправих. — Харайн само ѝ кимна, все така намръщена, и кожата на гърба ѝ настръхна. Когато Харайн не ти се караше, значи се канеше да те накаже по-лошо.

Кацуан подкара направо през площада и през отворените порти на Залата на Съветничките в просторно помещение с висок таван, което, изглежда, беше дворът на вътрешната конюшня. Щом влязоха, дузината мъже в сини палта, наклекали край носилките със златен меч и златна длан, изрисувани на вратите, изненадано вдигнаха очи. Същото направиха и мъжете в сините елеци, които разпрягаха екипажа на една каляска с герб с два златни меча и две ръце, както и тези, които метяха белокаменния под с метли с дълги дръжки. Други двама коняри отвеждаха коне по един широк коридор, от който идваше миризма на сено и конска тор.

Към тях притеснено заситни пълничък мъж на средна възраст с гладки бузки. Докато косите на другите мъже бяха вързани на плитка на тила, неговата беше пристегната със сребърна шнолка, а синьото му палто изглеждаше от доброкачествена вълна, със знака със златния меч и ръка, извезан отпред на лявата му гръд.

— Моля за извинение — заговори той с мазна усмивка, — не искам да ви оскърбя, но се боя, че сте сбъркали посоката. Това тук е Залата на Съветничките и...

— Кажи на Първата съветничка Барсала, че е дошла да я види Кацуан Мелайдрин — прекъсна го безцеремонно Кацуан и се смъкна от коня си.

Усмивката се стопи и той се опули.

— Кацуан Мелайдрин? Мислех, че сте... — И спря, след като тя го изгледа рязко, окашля се в шепа и върна мазната усмивка на устните си. — Извинете ме, Кацуан Седай. Ще ми позволите ли да заведе вас и спътниците ви в чакалнята, където ще ви удостоят с добре дошли, докато уведомя Първата съветничка? — Очите му леко се разшириха, докато оглеждаше спътниците ѝ. Ясно беше, че и той може да разпознае Айез Седай, особено ако са няколко накуп. Шалон и Харайн

го накараха да примига, но като за вързан за брега имаше все пак някакво самообладание. Не зяпна.

— Позволявам да идеш да кажеш на Алеиз, че съм тук, на бегом, колкото ти държат краката, момчето ми — отвърна Кацуан, развърза наметалото си и го метна на седлото. — Кажи ѝ, че ще съм в купола, и ѝ кажи, че нямам цял ден за губене. Е? Хоп!

Този път усмивката му не се стопи, а стана кисела, но той се поколеба само за миг, след което се обърна кръгом и затича презглава, като в същото време викаше на конярите да приберат конете.

Кацуан обаче забрави за него още след като си изреди заповедите.

— Верин, Кумира, вие двете идвате с мен — обяви тя делово. — Мерайз, дръж всички заедно и готови, докато аз... Аланна, върни се веднага и слез от коня. Аланна! — Аланна с неохота обърна коня от портата, слезе от седлото и я изгледа намусено. Стройният ѝ Стражник Ивон я следеше притеснен. Кацуан въздъхна, на ръба на търпението си. — Ако трябва, седни отгоре ѝ, но я задръж тук, Мерайз — рече тя и подаде юздите на дребния жилав коняр. — Искам всички да са готови да напуснем, след като приключа с Алеиз. — Мерайз кимна, а Кацуан се обърна към коняря и добави: — Дай му само малко вода. — И потупа обичливо коня си по гърба. — Днес не го мъчих много.

Шалон с най-голямо удоволствие и без никакви указания даде юздите на своя кон на друг коняр. Все едно щеше да ѝ е, дори да го убиеше. В тази мъгла пред очите ѝ не знаеше колко е яздила, но имаше чувството, че е била на седлото през всичките мили на тези няколкостотин левги до Кайриен. Имаше чувството, че не само дрехите ѝ са омачкани, но и цялото ѝ тяло. Изведнъж забеляза, че хубавото лице на Джаар не се мярка сред останалите мъже. Томас на Верин, набит, сивокос и като че ли най-коравият от Стражниците, водеше животното със сивите петна, което бе яздил Джаар. Къде ли се беше дянал младежът? Мерайз явно не изглеждаше загрижена от липсата му.

— Тази Първа съветничка... — измърмори Харайн, докато Моад ѝ помагаше да слезе. Движеше се сковано като Шалон. А той само хоп — и скочи от коня. — Тя някаква важна жена ли е тук, Сарийн?

— Може да се каже, че е владетелката на Фармадинг, макар че другите Съветнички я наричат „първа между равни“, каквото и да

значи това. — И предаде коня си на поредния коняр. Сарийн изобщо не изглеждаше омачкана. Сигурно се беше поизнервила заради терангреала, който крадеше Извора, но си беше възвърнала хладнокръвието и изглеждаше като изсечена от лед. Щом я погледна в лицето, конярят направо залитна. — Някога Първата съветничка съответвала кралиците на Маредон, но след... разпадането... на Маредон повечето Първи съветнички се смятат за естествени наследнички на владетелките на Маредон.

Шалон си знаеше, че познанията ѝ за историята на вързаните за брега са толкова рехави, колкото и познанията ѝ по география навътре от брега, но никога не беше чувала за държава с име Маредон. Обяснението обаче се оказа достатъчно за Харайн. Щом Първата съветничка е владетелката тук, значи Надзорницата на вълните на клана Шодейн трябва да се срещне с нея. Достоинството на Харайн го диктуваше ни повече, ни по-малко, така че тя тръгна с твърда крачка през белокаменния двор към Кацуан.

— Ах, да — каза невъзмутимата Айез Седай преди Харайн да успее да си отвори устата. — Ти също ще дойдеш с мен. И сестра ти. Но мечемайлстората си май е по-добре да го оставиш. Мъж в купола си е жива лошотия, но ако видят мъж с меч, Съветничките ще изпоприпадат. Някакъв въпрос ли имаше, Надзорнице на вълните? — Харайн си затръшна устата толкова силно, че зъбите ѝ изтракаха. — Добре — каза Кацуан. Шалон изстена. Това изобщо нямаше да подобри настроението на сестра ѝ.

Кацуан ги поведе през широките коридори със сини плочки по пода, накичени с пъстроцветни гоблени и осветени от позлатени светилници с лъскави огледала. Слугините в синьо ги поглеждаха изненадано, след което припряно приклякаха във вързанобрежките си реверанси. Поведе ги нагоре по дълги вити белокаменни стълбища, които висяха без никаква опора, освен когато се опираха в белокаменна стена, което рядко се случваше. Кацуан се плъзгаше по тях като лебед, но с такава скорост, че краката на Шалон запариха. Лицето на Харайн се вкочани като дървена маска заради зле прикриваното усилие, с което подтичваше след дъртата Айез Седай нагоре по стъпалата. Дори Кумира изглеждаше леко изненадана, въпреки че скоростта на Кацуан наглед не я затрудняваше. Закръглената нисичка Верин пръхаше бодро редом до Кацуан и от

време на време се обръщаше през рамо и се усмихваше сърдечно на Харайн и Шалон. От време на време Шалон си помисляше, че мрази Верин, но в тези усмивки нямаше капчица насмешка. Бяха просто окуражителни.

Накрая Кацуан ги изкачи по стръмно вито стълбище, затворено между стени, и изведнъж се озоваха на една тераса с изкусно изковано позлатено метално перило по целия кръг... И в миг Шалон зяпна слисана. Над нея се издигаше изящен син купол, висок над сто стъпки. Не го крепеше нищо. Невежеството ѝ спрямо вързаните за брега всъщност включваше и архитектурата освен историята и географията — както и Айез Седай, — невежеството ѝ спрямо вързаните за брега всъщност беше пълно, ако се изключеха кайриенците. Знаеше как да си направи скица за построяването на галеас и да се погрижи да го построят, но въображението не ѝ стигаше да си представи как е възможно да се построи такова нещо.

Сводести отвори с белокаменни ръбове като този, през който влязоха, водеха към други стълбища и три други места около дългата тераса, но сега бяха тук сами и това, изглежда, удовлетвори Кацуан, въпреки че тя нищо не каза, а само кимна.

— Кумира, покажи, моля те, на Надзорницата на вълните и на сестра ѝ пазителя на Фармадинг. — Гласът ѝ глухо отекна под огромния купол. После тя придърпа Верин малко настрана и двете си зашепнаха. Шепотът им не отекна.

— Трябва да я извините — каза тихо Кумира на Харайн и Шалон. Дори нейният шепот предизвика лек шум, макар и не чак ехо. — Мирът е добро нещо, но това тук сигурно е неприятно дори за жена като Кацуан. — Прокара пръсти през късата си кестенява коса и поклати глава. — Съветничките не се радват много да видят тук Айез Седай, особено родени тук Сестри. Смятам, че биха предпочели да забравят, че Силата изобщо съществува. Какво пък, историята им дава основание, а през последните две хиляди години разполагат и със средство да поддържат тази заблуда. Все едно, Кацуан си е Кацуан. Тя рядко ще види надута като балон глава, без да ѝ пусне въздуха, дори тази глава да носи корона. Или съветническа диадема. Последното ѝ гостуване е било преди повече от двадесет години, по време на Айилската война, но подозирам, че някои, които го помнят, ще предпочетат да се скрият под креватите си като разберат, че пак е тук.

— Кумира се изсмя тихичко и насмешливо. Шалон не разбра какво му е смешното. Харайн сви устни, но от това само заприлича на жена, която я боли коремът.

— Значи искате да видите... пазителя? — продължи Кумира. — Името е подходящо, струва ми се. То няма какво толкова да му се гледа. — Пристъпи предпазливо към позлатеното перило и надникна надолу, сякаш се боеше да не падне, но сините ѝ очи станаха бдителни. — Какво не бих дала да го проуча, но е невъзможно, разбира се. Кой знае какво още може да прави освен онова, за което знаем? — Тонът ѝ съдържаше не по-малко благоговение, отколкото жалост.

Шалон нямаше страх от височини и се наведе над изкусно изкования метал до Айез Седай, жадна да види най-сетне това нещо, което крадеше Извора. След миг до тях пристъпи и Харайн, За изумление на Шалон височината, която така безпокоеше Кумира, се оказа не повече от двадесет стъпки — до гладкия под, покрит със сини и бели плочи в сложна плетеница, събираща се в центъра към издължен червен овал, обкръжен с жълта ивица. Под терасата седяха на трикраки столчета три облечени в бяло жени, на еднакво разстояние една от друга, точно до стената на купола, а до всяка от жените забит в пода стърчеше широк цял разтег диск като от опушен прозрачен камък, с вклинен в него тънък кристал, сочещ към средата на сводестата зала. Мъглявите дискове бяха стегнати в метални гривни, белязани със знаци като компас, но с по-малки знаци между по-големите. Шалон не беше съвсем сигурна, но ѝ се стори, че най-близката до нея гривна е нашарена с числа. И това беше всичко. Никакви фигури на чудовища. Беше си представяла нещо огромно и черно, което смуче светлината. Ръцете ѝ се вкочаниха на перилото, за да спре да трепери, и тя стегна петите си, за да се удържи. Каквото и да представляваше онова долу, то настина крадеше Светлината!

Шепот на пантофки извести появата на нови жени на терасата, от същия отвор, през който дойдоха те — десетина усмихнати жени с коси, прибрани над главите, с падащи свободно сини халати над роклите, които приличаха на палта без ръкави, богато извезани със злато и влачещи се зад тях по пода. Тези хора знаеха да бележат ранга си. Всяка от жените носеше голяма висулка с формата на червения овал, окачена на наниз от тежки златни халки, и същата форма се повтаряше отпред на тесните златни диадеми в косите им. На една от

жените червените овали бяха направени от рубини, не от емайл, а сапфирите и лунните камъни почти скриваха златното кръгче на челото ѝ, а на десния си безимен пръст носеше тежък златен пръстен с печат. Беше висока и снажна, черната ѝ коса бе прибрана на голям кок, гъсто осеян с побелели кичури, макар че лицето ѝ беше без бръчки. Другите бяха коя висока, коя ниска, дебели, тънки, хубави или невзрачни, нито една млада, и всяка от тях излъчваше власт, но тази жена изпъкваше сред тях не само със скъпоценните си камъни. Сдържаност и мъдрост изпълваха големите ѝ черни очи и от нея струеше сякаш повеление, не просто власт. Нямаше нужда някой да казва на Шалон, че тъкмо това е Първата съветничка, но жената все едно го обяви:

— Аз съм Алеиз Барсала, Първа съветничка на Фармадинг. — Благозвучният ѝ глас, плътен и дълбок за жена, сякаш изрече благословия и тя сякаш очакваше възторжени възгласи. Звукът прокънтя под синия купол като радостен вик на човешко множество. — Фармадинг е щастлив да посрещне с добре дошла Харайн дин Тогара Два вятъра, Надзорницата на вълните на клана Шодейн и извънредна посланичка на Надзорницата на корабите на Ата-ан Миере. Дано Светлината, да ви освети и да се погрижи за вашето благополучие. Идването ви радва всяко сърце във Фармадинг. Безмерно щастие ми носи възможността да науча повече за Ата-ан Миере, но сигурно сте уморени от негодите по време на пътуването си. Уредила съм приятни за отдиха ви жилища в своя палат. След като си отпочинете и се нахраните, можем да поговорим. В името на взаимния ни интерес, ако е волята на Светлината. — Другите с нея разпериха полите си и се поклониха сдържано.

Харайн килна леко глава и в усмивката ѝ се прокрадна нотка на задоволство. Тук най-сетне се намериха хора, които знаят как да ти отдадат подобаваща почит. Сигурно помогна и това, че посрещачките им не зяпнаха в накитите на Шалон и нейните.

— Вестителите ви от портите, изглежда, са бързи, както винаги, Алеиз — рече Кацуан. — А за мен „добре дошла“ няма ли? — Усмивката на Алеиз за миг се стопи, а на повечето от останалите съвсем помръкна, когато Кацуан пристъпи и застана до Харайн. Тези, които продължиха да се усмихват, го правеха насила. А една от тях, похубавичка и със сериозно изражение, чак се навъси.

— Благодарни сме ви, че доведохте тук Надзорницата на вълните, Кацуан Седай. — Първата съветничка го каза особено благодарно. Гледаше право напред, някъде над главата на Кацуан, вместо в нея. — Сигурна съм, че ще намерим някакъв начин да изразим дълбочината на своята радост преди да си тръгнете.

Едва ли можеше да изрази пренебрежението си по-ясно, освен с някоя заповед, но вместо да се обиди, Айез Седай я погледна с усмивка. Не беше точно мрачна усмивката ѝ, но и не можеше да се нарече весела.

— Аз вероятно няма да си тръгна толкова скоро, Алеиз. Благодаря за предложения подслон и го приемам. Един палат на Височините винаги е за предпочитане пред някой хан. — Очите на Първата съветничка се разшириха от изумление, след което се присвиха решително.

— Кацуан трябва да отседне с мен — каза Харайн, преди Алеиз да е проговорила, и гласът ѝ прозвуча едва наполовина приглушено. — Там, където тя не е добре дошла, аз също не съм. — Това влизаше в наложения ѝ договор в случай, че Кацуан се съгласи да ги вземе със себе си. Наред още с многото неща бяха длъжни да ходят когато и където тя каже, докато се срещнат с Корамуур, и да я включват във всички покани, които получат. Последното тогава им се стори дреболия, особено като се претеглеше на везните с другите неща, но жената явно знаеше какво посрещане ще ѝ предложат.

— Не се тревожи, Алеиз. — Кацуан се приведе доверително към Първата съветничка, но не понижи глас. Ехтенето в купола придаде още повече мощ на думите ѝ. — Убедена съм, че си се отървала от лошите навици, за да не ми се налага пак да ги изправям.

Лицето на Първата съветничка стана пурпурно, а другите Съветнички зад гърба ѝ се спогледаха начумерено. Някои я погледнаха, все едно че я виждат за пръв път. Интересно, как печелеха ранг и как го губеха? Освен Алеиз бяха дванадесет. Сигурно беше съвпадение, но Първите дванадесет сред Надзорниците на платната на един клан избираха Надзорницата на вълните, както Първите дванадесет сред Надзорниците на вълните избираха Надзорницата на корабите. Точно заради това Харайн прие на вяра думите на онова странно момиче. Както и поради факта, че според твърденията на две Айез Седай виденията на момичето наистина предричали. Една Надзорница на

вълните или дори Надзорницата на корабите можеха да я понижат, макар и само при специални случаи, например проява на изключителна некадърност или ако си загуби ума, и Първите дванадесет трябваше да се изкажат единодушно. Нещата при вързаните за брега, изглежда, стояха другояче и много по-хлабаво. Погледът на Алеиз, прикован сега в Кацуан, изглеждаше едновременно пълен с омраза и наранен. Сигурно усещаше дванадесетте чифта очи, впити в гърба ѝ. Другите Съветнички я претегляха на везните си. Но ако Кацуан бе решила да се меси в тукашната политика, защо? И защо така грубо?

— Един мъж току-що преля — изведнъж каза Верин. Не се беше присъединила към останалите и надничаше над перилото на десетина крачки встрани. Куполът понесе гласа ѝ. — Много ли мъже преливат напоследък тук, Първа съветнице?

Шалон погледна надолу и примига. Прозрачните преди малко клинове бяха почернели и вместо да сочат към центъра на залата, се бяха извъртели общо взето в една и съща посока. Една от жените долу беше станала и оглеждаше приведена по покритата със знаци гривна какво сочи клинът, а другите две вече тичаха към отвора със закръгления таван. Изведнъж Шарон разбра. Триангулацията беше дреболия за всяка Ветроловка. Някъде зад онзи отвор имаше карта и скоро на нея щяха да отбележат позицията, където мъжът бе прелял.

— При жена щеше да е червено, не черно — поясни шепнешком Кумира. Все още стоеше малко назад от перилото, но го беше стиснала с две ръце и се надвеси да огледа сцената долу. — Предупреждава, намира местоположението и пази. И какво още? Жените, които са го направили, сигурно са искали да прави и други неща, сигурно е трябвало. Но незнанието ни за това „още“ може да се окаже невероятно опасно. — Не прозвуча уплашено. По-скоро възбудено.

— Някой Аша'ман ще да е — каза Алеиз и отмести очи от Кацуан. — Не могат да ни притеснят. Свободни са да влизат в града, стига да спазват законите. — Колкото и спокойна да беше, жените зад нея се закикотиха като млади чистачки на палубите, за пръв път видели вързана за брега. — Моля за извинение, Айез Седай. Фармадинг ви посреща с „добре дошла“. Но се боя, че не ви знам по име.

Верин продължаваше да се взира надолу. Шалон отново надникна над перилото и примига, когато тънките черни клинове... се промениха. Допреди миг само бяха черни и сочеха на север, а после изведнъж отново сочеха към центъра и бяха прозрачни. Не се превъртяха. Просто бяха едно нещо и изведнъж станаха друго.

— Можете да ме наричате Идвина — каза Верин. Шалон едва прикри изумлението си. Кумира дори не примигна. — Обръщате ли внимание на историята, Първа съветнице? — продължи Верин, без да вдига очи. — Обсадата на Гуаир Амалазан над Фармадинг е продължила само три седмици. И каква жестокост накрая.

— Съмнявам се, че искат и да чуват за него — рече рязко Кацуан и наистина, неизвестно защо на лицата на Съветничките се изписа смут. Кой, в името на Светлината, беше този Гуаир Амалазан? Името му звучеше смътно познато, но Шалон не можа да го намести в ума си. Явно някой вързанобрежки завоевател.

Алеиз се озърна към Кацуан и сви устни.

— Историята описва Гуаир Амалазан като забележителен пълководец, Идвина Седай, може би вторият след самия Артур Ястребовото крило. Какво ви напомни за него?

Шалон не беше виждала някоя от пътуващите с Кацуан Айез Седай да не успее да обърне внимание на небрежно подхвърлена от нея бележка толкова бързо, колкото припкаха на командите ѝ, но този път на Верин ѝ беше все едно. Очи не вдигна.

— Просто си помислих, че той не е могъл да използва Силата и въпреки това е смачкал Фармадинг като презряла слива. — Дебеличката дребна Айез Седай замълча, сякаш изведнъж нещо ѝ хрумна. — Знаете ли, Преродения Дракон има армии в Иллиан и Тийр, в Андор и Кайриен. Да не говорим за десетките хиляди айилци. Свирепи са тези айилци. Много. Чудно ми е как може да сте толкова спокойни, след като неговите ашамани ви шпионират.

— Мисля, че достатъчно я изплаши — каза твърдо Кацуан.

Верин най-сетне се извърна от позлатеното перило — с широко разтворени очи, като закръглена, стресната птица. Чак пълните ѝ длани запърхаха като крилца.

— О. Нямах предвид... О, не. Смятам, че ако е възнамерявал, Преродения Дракон отдавна щеше да тръгне срещу вас. Не, подозирам, че по-скоро сеанчанците... Чухте ли за тях? Това, което чуваме от

Алтара и още по от запад, е наистина ужасно. Те, изглежда, помитат всичко пред себе си. Подозирам, че те са някак по-важни за плановете му от завладяването на Фармадинг. Освен ако не направите нещо такова, че да го разгневите, разбира се, или да ядосате следовниците му. Но съм убедена, че сте достатъчно умни, за да не допуснете това. — Изглеждаше съвсем невинна. Съветничките се размърдаха. Като вълна, която вдига ято дребни рибки по водната повърхност, щом отдолу изплува някой лъвориб.

Кацуан въздъхна, явно на ръба на търпението си.

— Ако много държиш да обсъждаш Преродения Дракон, Идейна, ще трябва да го направиш без мен. Аз искам да си измия лицето и да получа малко топъл чай.

Първата съветничка трепна, сякаш съвсем беше забравила за присъствието на Кацуан, колкото и да изглеждаше невъзможно.

— Да. Да, разбира се. Кумийр, Нарвайс, ще придружите ли, моля, Надзорницата на вълните и Кацуан Седай до... до дома ми и да им предложите топъл прием? — Лекото ѝ заекване беше единственият признак за неудобство от това, че се налага да приеме Кацуан в дома си. — Бих искала още да побеседваме с Идвина Седай, стига да благоволи.

Последвана от Съветничките, Алеиз тръгна по терасата. Верин изведнъж се притесни и обърка, когато я подбраха със себе си. Шалон не повярва на изненадата или объркването ѝ повече, отколкото на невинността ѝ преди малко. Смяташе, че вече знае къде е Джаар. Но не разбираше защо.

Жените, които Алеиз спомена, хубавичката, дето се намръщи на Кацуан, и една слаба сивокоса жена, приеха молбата на Първата съветничка като заповед и сигурно с право. Проснаха пешовете на халатите си по пода в поклон и запитаха Харайн дали щяла да благоволи да ги придружи, като обявиха с много цветисти изрази колко били щастливи да я придружат. Харайн ги изслуша с кисело лице. Ако поискаха, кошници с розови цветчета можеха да сипят по пътя ѝ, но Първата съветничка я беше поверила на подчинените си. Шалон се зачуди дали ще се намери начин да избягва сестра си, докато си оправи настроението.

Кацуан не погледна напускащата с Алеиз Верин. Не я погледна открито, но по устните ѝ плъзна тънка усмивчица, след като те

излязоха през следващия сводест отвор край терасата.

— Кумийр и Нарвайс — рече тя изведнъж. — Ще рече Кумийр Повис и Нарвайс Маслин, нали? Чувала съм някои неща за вас. — Това моментално привлече вниманието им от Харайн към Кацуан. — Съществуват стандарти, на които всяка Съветничка трябва да отговаря — продължи твърдо Кацуан, хвана двете за ръкавите и ги обърна към стълбите от двете си страни. Те се спогледаха притеснено и се оставиха да ги води, съвсем забравили за Харайн. При входа Кацуан се спря да погледне назад, но не към Харайн или Шалон. — Кумира? Кумира!

Другата Айез Седай се сепна, надникна още веднъж замислено над перилото, отдръпна се и тръгна след Кацуан. С което за Харайн и Шалон не остана никакъв избор, освен и те да тръгнат, иначе щяха да останат да се лутат сами. Шалон се затича след другите, а Харайн не остана по-назад. Без да пуска Съветничките, Кацуан ги поведе надолу по витите стълби, като им шепнеше тихо. Тъй като Кумира вървеше между нея и трите, Шалон не можа да чуе нищо. Кумийр и Нарвайс се опитаха да ѝ отвърнат, но Кацуан не позволяваше на никоя да каже повече от две-три думи. Изглеждаше съвсем спокойна и делова. А двете с нея — все по-притеснени. Какво, в името на Светлината, се канеше да прави с тях Кацуан?

— Това място безпокои ли те? — изведнъж попита Харайн.

— Все едно че съм си изгубила зрението. — Шалон потръпна от мисълта колко е вярно. — Боя се, Надзорнице на вълните, но ако е волята на Светлината, мога да сдържа страха си. — Светлина, дано да можеше. Отчаяно се надяваше.

Харайн кимна и изгледа намръщено жените по стълбите пред тях.

— Не зная дали в палата на Алеиз ще се намери достатъчно голяма вана да се къпем двете и се съмнявам, че познават медовината, но все ще си намерим нещичко. — Извърна поглед от Кацуан и другите и докосна неловко Шалон по ръката. — Страхувах се от тъмното, когато бях дете, а ти никога не ме остави сама, докато страхът отmine. Аз също няма да те оставя сама, Шалон.

Шалон трепна и едва се задържа да не се затъркаля с главата надолу. Харайн не беше я наричала по име, освен насаме, още откакто

стана Надзорница на платната. И никога досега не се беше държала толкова дружелюбно, дори насаме.

— Благодаря ти — промълви тя с усилие и добави: — Харайн.

Сестра ѝ отново я потупа по ръката и се усмихна. Харайн нямаше опит в усмихването, но в това тромаво усилие имаше топлота.

Но в погледа, който отпрати към трите отпред, топлота нямаше.

— Може пък наистина да склуча добра сделка тук. Кацуан вече им вдигна баласта. Трябва да разбереш защо, Шалон, като се сближиш с нея. Зъбките на тази Алеиз бих нанизала на герданче — да си тръгне така, без дума да ми каже — но не и с цената на това Корамуур да бъде забъркан тук в някоя беда. Трябва да го разбереш, Шалон.

— Според мен, за Кацуан да се бърка в хорските работи е както за всеки друг да диша — отвърна с въздишка Шалон. — Но ще се опитам, Харайн. Ще дам всичко от себе си.

— Винаги си го давала, сестро. И винаги ще го правиш. Знам го. Шалон отново въздъхна. Много скоро щеше да провери колко дълбока е тази нова за сестра ѝ топлота. Признанието можеше да ѝ донесе оправдаване или не, а нямаше да преживее загубата на брака и отнемането на ранга с един замах. Но за първи път, откакто Верин най-безцеремонно изреди условията на Кацуан, за да опазят тайната ѝ, Шалон сериозно се замисли дали все пак да не си признае.

ГЛАВА 25

ВРЪЗКИ

В стаята си в „Главата на Съветничката“ Ранд седеше на леглото, сгънал крака и опрял гръб на стената, и свиреше на флейтата със сребърния мундщук, която му бе дал Том Мерилин преди толкова време. Преди Век. Тази стая, с резбованата дървена ламперия и с прозорци към пазарището Нетвин беше по-добра от онази, която оставиха в „Короната на Маредон“. Възглавниците, скупчени до него, бяха с гъши пух, леглото си имаше везан балдахин, а огледалото над умивалника не беше цялото на точки. Лавицата над камината дори беше резбована, макар и скромно. Беше стая, подходяща за заможен търговец. Ранд беше доволен, че съобрази да вземе достатъчно злато на тръгване от Кайриен. Беше загубил навик да носи много пари със себе си. Нали всичко бе осигурено за Преродения Дракон. Все пак с флейтата можеше да си припечели някаква постеля. Мелодията се наричаше „Скръб за Дългата нощ“ и той никога в живота си не я беше чувал. Но Луз Терин я беше чувал. Също като с дарбата в рисуването. Ранд смяташе, че това трябва да го изплаши или да го ядоса поне, но просто си седеше и свиреше, а Луз Терин ридаеше.

— Светлина, Ранд — измърмори Мин, — нима ще си седиш така и ще си духаш в това нещо? — Крачеше нервно по пъстрия килим и полите ѝ се развяваха. Връзката с нея, Елейн и Авиенда я усещаше така, сякаш никога не бе познавал друго нещо, нито го е искал. Дишаше и беше свързан с тях. Едното бе толкова естествено, колкото другото. — Ако каже само една грешна думичка, която не бива да се чуе, ако вече я е казала... Няма да позволя на никого да те затвори в клетка за Елайда! — Връзката с Аланна никога не се усещаше така. Сама по себе си не се беше променила, но все по-силно след онзи ден в Кемлин връзката на Аланна изглеждаше натрапчива, като надничане на непознат над рамото ти, като камъче в ботуша. — Трябва ли да свириш точно това? Кара ме да се разплача и в същото време кожата ми настръхва. Само да те изложи на опасност!... — Измъкна един от

ножовете си от скришното му място в широкия си ръкав, стисна го и го размаха.

Той извади флейтата от устата си и я погледна мълчаливо. Лицето ѝ почервения, тя изръмжа, запокити ножа и той се заби във вратата и затрептя.

— Тя е там — рече той и посочи с флейтата. Наклони инструмента съвсем неволно и посочи съвсем точно къде се намира сега Аланна. — Скоро ще е тук. — От онзи ден се бе появила във Фармадинг и той не разбираше защо изчака чак до днес. Аланна бе като възел от чувства под черепа му — изнервена и притеснена, загрижена и изпълнена с решимост, и над всичко това — разгневена. С едва удържан гняв. — Ако предпочиташ да те няма тук, можеш да почакаш в... — Мин поклати свирепо глава. Точно до Аланна в главата му се намираще вързопчето, което бе самата тя. Тя също блъбукаше от тревога, както и от гняв, но и любов просветваше като маяк всеки път, когато го погледнеше, и често пъти, когато не го гледаше. И страх проблясваше също така, колкото и да се мъчеше да го скрие.

Той вдигна отново флейтата и подхвана „Пияния амбулант“. Тази пък беше толкова весела, че и мъртвец можеше да разсмее в гроба. Луз Терин му изръмжа.

Мин го изгледа мълчаливо скръстила ръце, след което рязко придърпа роклята си и я заоправя по бедрата. С въздишка, той остави флейтата и зачака. Когато една жена си заоправя дрехите без видима причина, бе също като при мъжа, когато затяга ремъците на доспехите си. Решила е да те удари и ще те съсече като псе, ако побегнеш. Решимостта у Мин сега бе силна като у Аланна. — като две слънца близнаци, блеснали ярко в тила му.

— Няма да говорим повече за Аланна, докато не дойде — отсече тя, сякаш той беше настоявал през цялото време. Решимост, но и страхът си беше тук, по-силен от преди, стъпкван непрестанно и избуяващ с нова сила.

— Ами добре, жено, щом така благоволявате — отвърна той и прегъна врат според фармадингските обичаи. А тя изсумтя.

— Ранд, харесвам Аливия. Наистина. Но тя ще те убие.

— Ти каза, че ще ми помогне да умра — кротко отвърна той. — Това бяха твоите думи. — Какво ли щеше да изпитва, когато умира? Тъга затова, че я оставя, че оставя Елейн и Авиенда. Тъга заради

болката, която им е причинил. Щеше да му се прииска отново да види баща си преди края. Но като се оставеха тези неща настрана, смяташе, че смъртта ще е почти облекчение.

„Смъртта наистина е облекчение — каза трескаво Луз Терин. — Искам я смъртта. Ние сме си я заслужили!“

— Да ми помогне да умра не е същото като да ме убие — продължи Ранд. Вече много добре се справяше с пренебрегването на онзи глас. — Освен ако не си променила мнението си за онова, което видя.

Мин вдигна отчаяно ръце.

— Видях каквото видях и точно това ти казах, но Ямата на ореста да ме погълне дано, ако разбирам разликата. И не разбирам също така защо смяташ, че има разлика!

— Рано или късно ще трябва да умра, Мин — отвърна той търпеливо. Бяха го уверили в това онези, на които бе длъжен да вярва. За да живееш, трябва да умреш. Все още му се струваше безсмислица. Но се връзваше с един гол и неумолим факт. Пророчествата за Дракона, изглежда, твърдяха, че трябва да умре. — Не скоро, надявам се. Не се каня да умирам скоро. Съжалявам, Мин. Изобщо не трябваше да позволя да ме обвържете.

Но не се оказа достатъчно силен, за да откаже, както не беше достатъчно силен, за да я отблъсне. Твърде слаб беше за онова, което трябваше да стори.

— И да не беше, щяхме с възета да те вържем и пак да те обвържем. — Ранд реши, че е по-добре да не пита с какво това щеше да се различава от стореното от Аланна. Тя явно виждаше някаква разлика. Мин се качи на леглото до него и обхвана лицето му с шепи. — Чуй ме, Ранд ал-Тор. Няма да позволя да умреш. И ако все пак го направиш, ще те последвам и ще те върна. — Изведнъж през цялата сериозност, която усещаше в главата си, пробяга силна жилка не веселост. Гласът ѝ придоби насмешливи нотки: — И ще те върна тук, за да живееш. Ще те накарам да си пуснеш косата до кръста и да носиш шноли с лунни камъчета.

Той се усмихна. Все още можеше да го накара да се усмихне.

— Не бях чувал за съдба по-лоша от смъртта, но мисля, че това става.

Някой почука на вратата и Мин замръзна, после го погледна и промълви името на Аланна. Ранд кимна и за негова изненада тя го бутна на възглавниците и се метна върху гърдите му. После се надигна и той разбра, че се опитва да се погледне в огледалото над умивалника. Накрая намери позата, която ѝ харесваше, полуизлегната върху него, с една ръка зад врата му, а другата — до лицето ѝ, опряно на гърдите му.

— Влез — извика Мин.

Кацуан пристъпи в стаята, спря и погледна намръщено забития във вратата нож. В рокля от фина тъмозелена вълна и с общито с бели кожички наметало, пристегнато на шията със сребърна брошка, можеше да мине за преуспяваща търговка или банкерка, въпреки че златните птички и рибки, звездички и лунички, които подскачаха по желязносивия ѝ кок бяха твърде показни и за едната, и за другата. Не носеше пръстена си с Великата змия, следователно полагаше някакво усилие да не се набива в очи.

— Вие, дечица, да не би да се карате? — попита тя кротко. Ранд почти усети как притихна Луз Терин, като планински рис, затаил се в сенките на канарите. Луз Терин също се боеше от тази жена.

С изчервено лице, Мин се смъкна от него и заоправя свирепо полите си.

— Ти каза, че ще е тя! — каза му с обвинителен тон и в този момент влезе и Аланна. Кацуан затвори вратата.

Аланна погледна бегло Мин, заряза я на мига и се съсредоточи върху Ранд. Без да отвърща тъмните си очи от него, тя свали наметалото си и го хвърли на облегалката на единия от двата стола в стаята. Ръцете ѝ се впиха в тъмносивите ѝ поли и ги стиснаха здраво. Тя също не носеше златния си пръстен на Айез Седай. От мига, в който очите ѝ се спряха на него, по връзката избуя неудържима радост. Всичко друго си остана на мястото — нервността, гневът, но никога не беше очаквал от нея радост!

Както се беше изтегнал на леглото, той взе флейтата и я завъртя в ръцете си.

— Трябва ли да се изненадвам, че те виждам, Кацуан? Не ми харесва, че изникваш точно когато не искам да те видя. Кой те научи да Пътуваш?

Това трябваше да е. В миг Аланна бе смътен усет на ръба на мисълта, а в следващия оживя с пълна сила в главата му. Отначало си

бе помислил, че тя се е научила някак да Пътува, но след като видя Кацуан, премисли.

Аланна присви устни и дори Мин го погледна неодобрително. Чувствата, течащи през връзката на Стражника от едната подскачаха и пърхаха. От другата имаше само яд, примесен вече и със задоволство. Защо ли Аланна изпитваше радост?

— Пак това възпитание на козел — рече сухо Кацуан. — Момченце, едва ли ми е нужно разрешението ти да посетя родното си място. Колкото за Пътуването, не е твоя работа да знаеш откъде и от кого съм научила каквото и да е. — Откопча наметалото, забодде брошката на колана да ѝ е подръка и грижливо сгъна наметалото на ръката си, сякаш то беше по-важно от него. Гласът ѝ стана леко раздражен. — Ти ме отрупа с толкова Пътуващи приятели, така или иначе. Аланна толкова копнееше да те види отново, че трябваше сърцето ми да е от камък, за да ѝ откажа да я доведа, а Сорилея заяви, че някои от останалите, които са се обрекли на теб, ще са безполезни, ако не им се позволи да дойдат с Аланна, тъй че накрая трябваше да доведа с нас Несуне, Сарийн, Ериан, Белдеин и Елза, също така. Да не говорим за Харайн, плюс сестра ѝ и онзи неин мечемайстор. Тя не знаеше да припадне ли, да запищи ли, или да ухапе някого, когато разбра, че Аланна тръгва да те намери. А освен това и онези твои приятелчета с черните палта. Не знам колко им е силна стръвта да те видят, но и те са тук. Е, след като вече те намерихме, мога да пратя при теб Морския народ и Сестрите и да те оставя сам да се оправяш с тях.

Ранд мигом скочи и тихо изруга.

— Не! Задръж ги настрана от мен!

Черните очи на Кацуан се присвиха.

— Веднъж те предупредих за езика. Повече няма да предупреждавам. — Изгледа го още един миг навъсено и кимна, сякаш доволна, че си е научил урока. — Е, да чуем сега кое те кара да мислиш, че можеш да ми казваш какво да правя, момченце?

Ранд се овладя с усилие. Тук той не можеше да се разпорежда. А с Кацуан не можеше да се разпорежда никъде. Мин му беше казала, че има нужда от нея, че тя щяла да го научи на нещо, което ще му трябва, но това само го караше да изпитва пред нея още по-голямо безпокойство.

— Искам да си свърша работата тук и да си ида кротко — промълви той накрая. — Ако им кажеш, поне гледай да им обясниш, че не мога да позволя да се доближат до мен преди да съм готов за тръгване. — Старата жена го погледна с вдигната вежда в очакване и той въздъхна. Защо трябваше винаги да усложнява нещата? — Ще ти бъда много благодарен, ако не им кажеш къде се намирам. — И неохотно, много неохотно добави: — Моля те. — Мин издиша, сякаш си беше сдържала дъха.

— Добре — рече след малко Кацуан. — Ето, че като се опиташ, можеш да проявиш малко възпитание, нищо че се мръщиш, сякаш зъб те боли. Предполагам, че ще мога за известно време да опазя тайната за теб. Не всички от тях дори знаят, че си в града. Ах, да. Трябва да ти го кажа, Мерайз е обвързала Нарисма, Кореле държи Деймир, а младият Хопвил е на Дайгиан. — Съобщи го така безразлично, сякаш бе незначителна подробност и лесно можеше да се изплъзне от ума ѝ.

Този път той дори не се постара да си каже ругатнята по-тихо и силният шамар на Кацуан едва не откачи челюстта му. Пред очите му заиграха черни петна. Една от другите две ахна.

— Казах ти — рече кротко Кацуан. — Няма да предупреждавам. Мин пристъпи към него и той леко разтърси глава. Помогна да се очистят петната. Прииска му се да си потърка челюстта, но задържа ръцете си долу. Успя с мъка да пусне стиснатата флейта. Колкото до Кацуан, все едно че изобщо не беше го зашлевила.

— Защо Флин и другите са се съгласили да ги обвържат? — попита той.

— Тях питай, като ги видиш. Мин, подозирам, че Аланна иска да остане за малко насаме с него. — Обърна, се към вратата, без да дочака отговора на Мин, и добави: — Аланна, аз ще чакам долу, в Женската стая. Не се бави. Искам да се прибера във Височините. Мин?

Мин изгледа с гняв Аланна. Изгледа с гняв и Ранд. След което вдигна отчаяно ръце, тръгна след Кацуан, мърморейки под нос, и тръшна вратата след себе си.

— Повече те харесвах с твоята си коса. — Аланна го заглежда, скръстила ръце под гърди. Ядът и радостта се бореха по връзката.

— Все се надявах, че като се доближа до теб, ще е по-добре, но ти продължаваш да си като камък в главата ми. Дори сега, застанал

пред мен, не мога да разбера дали си ядосан, или не. И все пак така е по-добре. Мразя да съм разделена от Стражника си за дълго.

Ранд пренебрегна и нея, и тръпката на радост, протичаща по връзката.

— Тя не попита защо съм дошъл във Фармадинг — промълви той, втренчен към вратата, сякаш можеше да види Кацуан през нея. Невъзможно бе да не се е чудила какво търси тук. — Ти си й казала, че съм тук, Аланна. Няма кой друг да е. Къде отиде клетвата ти?

— Аланна вдиша дълбоко и помълча, преди да отговори.

— Не съм сигурна, че Кацуан се интересува и ей толкова от теб — сопна се тя. — Спазвам си аз клетвата, доколкото мога, но ти усложняваш нещата. — Гласът ѝ се втвърди и ядът по връзката надделя. — Дълга вярност на един мъж, който си тръгва и ме оставя. И как точно се очаква да ти служи? Но по-важното е какво си направил? — Тръгна по килима, застана пред него и го изгледа с пламнали от гняв очи. Той се извисяваше с повече от една стъпка над нея, но тя сякаш не забелязваше това. — Зная, че си направил нещо. Три дни бях в несвяст! Какво направи?

— Реших, че след като ще съм обвързан, по-добре да е с някоя, с която аз реша. — Едва успя да хване ръката ѝ преди да го зашлеви. — Един шамар на ден ми стига.

Тя го изгледа с гняв, оголила зъби, сякаш се канеше да му прегризе гърлото. Връзката носеше вече само яд и гняв, чисти и наточени като ками.

— Позволил си на някоя да те обвърже? — изръмжа Аланна. — Как си посмял! Която и да е тя, на съд ще я изправа! С пръчки гола ще я пердашат! Ти си мой!

— Защото ти ме взе, Аланна — хладно отвърна Ранд. — Ако разберат още Сестри, теб ще напердашат с пръчки. — Мин веднъж го беше уверила, че може да разчита на Аланна, че тя е осигурила Зелените и още четири други Сестри да са „в ръцете му“. И той разчиташе на нея, макар и по особен начин, но в същото време сам беше в ръцете ѝ, а не искаше. — Освободи ме и ще отрека, че изобщо се е случвало. — Дори не знаеше дали е възможно, преди Лан да му разкаже за себе си и Миреле. — Освободи ме и аз ще те освободя от клетвата.

Кипящият по връзката гняв се смали, без да изчезне, но лицето ѝ се успокои, а гласът ѝ стана сдържан.

— Пусни ми ръката. Боли ме.

Той го знаеше. Усещаше болката по връзката. Пусна я и тя заразтрива китката си много по-старателно, отколкото бе нужно. Без да спира да я разтрива, седна на другия стол и кръстоса крак върху крак. Замисли се нещо.

— Мислила съм да се освободя от теб — заговори най-сетне тя. — Мечтала съм го. — И се засмя тъжно. — Дори помолих Кацуан да се съгласи да прехвърля връзката на нея. По това ще разбереш колко отчаяна съм била, да моля за такова нещо. Само че тя отказа. Ядоса се, че съм го предложила, без да питам теб, разгневи се чак, но дори да се бяхме разбрали двамата, тя щеше да откаже. — И махна примирено с ръце. — Така че си мой. — Лицето ѝ остана сдържано, но докато го казваше, припламна нова нишка на радост. — Както и да съм те придобила, ти си мой Стражник и аз нося отговорност. Това е толкова силно у мен, колкото клетвата, която ти дадох да ти се покорявам. До последното гранче. Така че няма да те предам на никоя, освен ако не се уверя, че ще се оправя добре с теб. Коя те обвърза? Ако е способна, ще ѝ позволя да те има.

Самата възможност Кацуан да бе приела връзката предизвика студени тръпки по гръбнака му. Аланна така и не успя да го озапти с връзката и той не допускаше, че друга Сестра ще успее, но точно с тази никога нямаше да рискува. Светлина!

— Какво те кара да мислиш, че не се интересува от мен? — попита той вместо да отговори на въпроса на Аланна. Доверие или не, доколкото зависеше от него, никой нямаше да научи отговора на този въпрос. Това, което Елейн, Мин и Авиенда бяха направили с него, можеше и да е позволено от закона на Кулата, но ако други Айез Седай разберяха, че са го обвързали точно по този начин, чакаха ги неща по-тежки от наказанието. Седнал на ръба на леглото, той повъртя флейтата в ръцете си. — Само защото е отказала връзката ми? Сигурно не е толкова безгрижна за последствията като теб. Тя дойде при мен в Кайриен и се заседа там достатъчно дълго, за да е било по друга причина. Откъде накъде трябва да вярвам, че просто така е решила да навести стари приятели, точно когато аз съм тук? Довела те е във Фармадинг, за да може да ме намери.

— Ранд, тя всеки ден искаше да знае къде си — отвърна пренебрежително Аланна. — Но се съмнявам, че има и един овчар в Селейсин, който да не се чуди къде си. Целият свят иска да го знае. Знаех, че си далече на юг и че не си се местил от няколко дни. Нищо повече. Когато разбрах, че двете с Верин ще идват насам, трябваше да я моля — да я моля на колене! — докато ми разреши да тръгна с тях. Но самата аз не знаех, че си тук, докато не излязох през Портала сред хълмовете над града. Преди това мислех, че мога да Отпътувам някъде половината разстояние до Тийр и да те намеря. Кацуан ме научи на това, така че не си въобразявай, че в бъдеще ще ми бягаш лесно.

Кацуан е научила Аланна да Пътува? Но това все още не обясняваше кой е научил Кацуан.

— А Деймир и другите двама са се оставили да ги обвържат? Или онези Сестри просто са ги взели, ти както ме взе?

Бузите ѝ леко се изчервиха, но гласът ѝ остана спокоен.

— Чух как Мерайз предложи на Джаар. Два дни му трябваша, докато го приеме, и доколкото разбрах, не го е насилвала. За другите не мога да кажа, но както каза Кацуан, винаги можеш да ги попиташ. Ранд, трябва да разбереш, тези мъже се бояха да се върнат в онази ваша „Черна кула“. — На това име устните ѝ се изкривиха кисело. — Бояха се да не ги обвинят, че те са те нападнали. Ако просто избягаха, щяха да ги заловят като дезертъори. Доколкото разбирам, заповедта е твоя. Къде другаде биха могли да отидат, освен при Айез Седай? И добре че го направиха. — Усмихна се, сякаш видя пред очите си нещо чудесно, и гласът ѝ стана възбуден. — Ранд, Деймир е открил начин да Цери усмирени! Светлина, езикът ми се смразява, щом изрека тази дума. Той Изцери Иргаин, Ронайле и Сашале. Те също ти се заклеха във вярност като останалите.

— Какво значи „останалите“?

— Всички жени, дето ги държат айилките. Дори Червените. — Каза го почти с неверие и с пълно право, но неверието се претопи в напрегнатост, тя стъпи на пода, наведе се към него и прикова очи в неговите. — Всяка от тях се закле и прие наказанието, което ти наложи над Несуне и другите, първите пет, които ти се заклеха. Кацуан все още не им вярва. Няма да им позволи да си върнат Стражниците. Да си призная, и аз се колебаех отначало, но сега съм убедена, че можеш да

разчиташ на тях. Клетва са ти дали. Знаеш какво означава това за една Сестра. Ние не можем да нарушим клетва, Ранд. Невъзможно е.

Дори Червените. Беше се изненадал, когато онези, първите пет пленнички му предложиха васалната си вярност. Елайда ги беше изпратила да го отвлекат и те го сториха. Беше сигурен, че заклеването им стана възможно само защото е тавирен, но това само променяше шанса, превръщаше във факт нещо, чиято възможност да се случи е едно на един милион. Трудно беше да се повярва, че Червена ще се закълне при каквито и да било обстоятелства на мъж, способен да прелее.

— Ние сме ти нужни, Ранд. — Тя стана и го загледа, без да мига. — Нужна ти е подкрепата на всички Айез Седай. Без нея ще трябва да завладееш всички държави една по една, но досега не се справяш много добре. Бунтът в Кайриен за теб сигурно е приключила история, но не на всички им харесва, че назначи Добрайн за свой стюард. Мнозина могат да минат на страната на Торам Риатин, ако отново се появи. Върховният лорд Дарлин, както чуваме, се е свил на топло в Камъка, след като го обяви за свой стюард в Тийр, но тамошните бунтовници не бързат да се стекат от Хадънския мрак, за да му изразят подкрепа. Колкото до Андор, Елейн Траканд може и да твърди, че ще те подкрепи, след като седне на трона, но успя с хитрина да прогони бойците ти извън Кемлин и съм готова звънци да нося в Погибелта, ако им позволи да останат в Андор, когато си го вземе. Сестрите могат да ти помогнат. Елейн ще се вслуша в нас. Бунтовниците в Тийр и Кайриен ще ни послушат. Бялата кула е прекратявала войни и е слагала край на бунтове от три хиляди години. Може и да не ти харесва договорът, който Рафела и Мерана сключиха с Харайн, но те изпълниха всичко, което поиска от тях. Светлина, човече, позволи ни да ти помогнем!

Ранд кимна замислено. Това, че няколко Айез Седай му се заклеха, го бе приел само като средство да впечатли хората с мощта си. Страхът, че могат да го използват за собствените си цели, го бе заслепил за всичко друго. Не искаше да си го признае, но беше глупак.

— „Човек, който се доверява на всички, е глупак — каза Луз Терин, — и човек, който не се доверява на никого, е глупак. Поживеем ли дълго, всички се оказваме глупаци.“ Прозвуча почти разумно.

— Върни се в Кайриен — каза той. — Кажи на Рафела и Мерана, че искам да се обърнат към бунтовниците в Хадънския мрак. Кажи им да вземат със себе си Бера и Кируна. — Освен Аланна, това бяха другите четири, на които според уверенията на Мин можеше да разчита. А какво му каза за петте, които Кацуан бе довела със себе си? Че всяка от тях ще му служи, но по свой начин. Недостатъчно безопасно, засега. — Искам Дарлин Сиснера за свой стюард и да си останат наложените от мен закони. За всичко останало могат да преговарят, стига да сложат край на бунта. След това... Какво има?

Лицето на Аланна беше посърнало и тя се отпусна унило на стола.

— Просто изминах целия този път, а ти отново веднага ме отпращаш. Предполагам, че е за добро, с това момиче тук — въздъхна тя. — Нямах си представа какво преживях в Кайриен, докато приглушавах връзката дотолкова, че да не ме буди през цялата нощ онова, което правехте двамата. Много по-трудно е, отколкото напълно да я заглуша, но не обичам да губя напълно досега със своите Стражници. Само че връщането ми в Кайриен сега ще е почти толкова тежко.

Ранд се окашля.

— Точно затова искам да отидеш. — Жените, беше го разбрал, говореха за някои неща много по-открито от мъжете, но все още се смайваше, когато го направеха. Дано Елейн и Авиенда да поприглушаваха връзката, когато се любеше с Мин. Когато двамата се окажеха в леглото, всичко преставаше да съществува освен нея, също както с Елейн. Определено не желаше да разговаря за това с Аланна. — Може да съм приключил тук, докато ти свършиш работата си в Кайриен. Ако не съм... Ако не съм, можеш да се върнеш тук. Но ще трябва да стоиш надалече от мен, докато не кажа друго. — Дори при това ограничение радостта в нея засия отново.

— Няма да ми кажеш коя те е обвързала, нали? — Ранд поклати глава и тя въздъхна. — Е, аз май трябва да си тръгвам. — Стана и си взе наметалото. — Кацуан сигурно е изгубила търпение. Сорилея я предупреди да ни пази като квачка пиленцата си и тя го прави. Както тя си знае. — При вратата се спря, за да попита още нещо. — Защо все пак си тук, Ранд? За Кацуан може и да е все едно, но за мен — не. Ще го запазя в тайна, ако искаш. Никога не съм могла да остана повече от

няколко дни в един стеддинг. Защо ще искаш драговошно да стоиш тук, където дори не можеш да усетиш Извора?

— Сигурно не е чак толкова лошо за мен — излъга той. И осъзна, че може да ѝ го каже. Вярваше, че ще го запази в тайна. Но тя наистина виждаше в него свой Стражник и беше Зелена. Никакво обяснение нямаше да я накара да му позволи да го понесе сам, но във Фармадинг тя беше също толкова безпомощна и уязвима, колкото Мин. Навярно и повече. — Върви си, Аланна. Отделих ти достатъчно време.

След като си излезе, той отново опря гръб на стената и заопипва флейтата. Но не му беше повече до свирня. Мин бе казала, че Кацуан му е нужна, но Кацуан не се интересуваше от него, освен като извор на любопитство. Невъзпитан извор на любопитство. Трябваше по някакъв начин да я заинтересува. Но как, в името на Светлината?

* * *

С известно усилие Верин успя да се измъкне от тесничкия за нея паланкин в двора на палата на Алеиз. Фигурата ѝ просто не беше съвсем подходяща за тези неща, но те бяха най-бързият превоз във Фармадинг. Каляските рано или късно засядаха сред гъстата улична тълпа, а и не можеха да стигнат до някои места, които тя поиска да види. Влажните езерни ветрове захладняваха повече на свечеряване, но тя остави поривът им да развее наметалото ѝ, докато изрови два сребърника от кесията си и ги подаде на носачите. Не беше длъжна, разбира се, защото бяха момчета на Алеиз, но Идвина нямаше откъде да го знае. Те на свой ред не биваше да ги приемат, но монетите се скриха в палтата им за едно мигване и по-младият от двамата, красавец на средна възраст, дори отвърна с поклон, преди да вдигнат носилката и да заприпкат към близката конюшня, ниска пристройка, сгушена на ъгъла до предната стена. Верин въздъхна. Момче на средна възраст. Скоро след като се озова във Фармадинг изпита чувството, че никога не го е напускала. Трябваше да внимава с това. Можеше да е опасно, особено ако Алеиз и другите разкриеха измамата ѝ. Подозираше, че разпоредбите за изгнанието на Верин Матуин не са отменени. Фармадинг си траеше, когато някоя Айез Седай пренебрегне закона, но Съветничките нямаха основание да се боят от Айез Седай, а по свои

причини Кулата, от своя страна, си траеше при редките случаи, в които някоя Сестра я хванеха и я набиеха с камшици, след като си получи присъдата. Нямаше намерение да се оказва поредната причина за траенето на Кулата.

Палатът на Алеиз не ставаше и за кръпка към Слънчевия палат, разбира се, нито можеше да се сравни с Кралския палат в Андор или с който и да било палат на крале и кралици. Беше нейна лична собственост, несвързана с поста ѝ на Първа съветничка. Други палати, по-големи и по-малки, се редяха от двете му страни, всички обкръжени с висока стена, освен откъм самите Височини, единственото място на целия остров, което можеше да се нарече хълм и което пропадеше към водата в стръмна пропаст. Но не беше и малък. Жените на рода Барсала се занимаваха с търговия и политика още откакто градът се наричаше Фел Морейна. Пасажи с високи колони обграждаха двата етаж на палата Барсала и белият мраморен куб на зданието заемаше по-голямата част от терена, затворен между стените.

Намери Кацуан в една дневна, която щеше да предложи хубава гледка към езерото, ако пердетата не бяха спуснати, за да задържат топлината на огъня от широката мраморна камина. Кацуан седеше с кошничката си за везане, поставена на инкрустирана масичка до креслото ѝ, и кротко се трудеше с иглата над гергефа. Не беше сама. Верин сгъна наметалото си на гърба на едно от отрупаните с възглавнички кресла, седна на друго и зачака.

Елза я погледна съвсем бегло. Зелената, чието изражение обикновено излъчваше кротост, стоеше на килима пред Кацуан и изглеждаше настръхнала, с изчервени бузи и гневно блеснали очи. Елза винаги си даваше сметка за мястото си сред другите Сестри, беше дори прекалено вежлива. За да пренебрегне Верин сега и още повече — да се опълчи на Кацуан, явно нещо я беше възбудило до крайна степен.

— Как можа да позволиш да си иде? — запита тя рязко старата.
— Сега как ще го намерим без нея? — Аха, значи това било.

Главата на Кацуан остана наведена над гергефа, а иглата ѝ продължи с бодовете.

— Можеш да почакаш, докато се върне — кротко отвърна тя. Ръцете на Елза се свиха в юмруци на хълбоците.

— Как може да си толкова заваяна? — настоя тя. — Той е Преродения Дракон! Това място може да се окаже смъртоносният капан за него! Длъжна си да... — Кацуан само ѝ вдигна пръст и Елза тръшна уста така, че зъбите ѝ изтракаха. Само това направи Кацуан, но стигна.

— Достатъчно ти търпях тирадата, Елза. Можеш да си вървиш. Марш!

Елза се поколеба, но всъщност нямаше избор. Лицето ѝ все още беше изчервено, докато приклякаше в реверанс, стиснала тъмозелените си поли, но макар да закрачи ядосано към вратата, не възрази.

Кацуан остави гергефа в скута си и се отпусна в креслото.

— Ще ми направиш ли малко чай, Верин?

Верин неволно се сепна. Другата Сестра дори не я беше погледнала.

— Разбира се, Кацуан. — На четириногата стойка до една от страничните масички беше поставен красиво изкован сребърен чайник и, слава на Светлината, все още беше горещ. — Разумно ли беше да се позволи на Аланна да замине?

— Трудно можех да я спра, без момченцето да разбере повече, отколкото му се полага, нали? — сухо отвърна Кацуан.

Верин бавно надигна чайника и наля в тънка синя порцеланова чашка. Не беше порцеланът на Морския народ, но беше много фин.

— Имаш ли представа защо изобщо е дошъл точно във Фармадинг? Едва не си глътнах езика, когато се сетих, че е престанал да скача от място на място само защото е тук. Ако е нещо опасно, навярно ще трябва да се помъчим да го спрем.

— Верин, той може да прави всичко, което сърцето му подсказе. Всичко, стига да остане жив до Тармон Гай-дон. И стига аз да мога да съм до него достатъчно дълго, за да го науча отново да се смее и да плаче. — Затвори очи, затърка с пръсти слепоочията си и въздъхна. — Той се превръща в камък, Верин, и ако не разбере отново, че е човешко същество, спечелването на Последната битка може да се окаже не по-добро от загубването ѝ. Младата Мин му е казала, че има нужда от мен. Това поне измъкнах, без да будя подозренията ѝ. Но трябва да изчакам той да дойде при мен. Виждаш колко грубо се държи с Аланна и другите. Достатъчно трудно ще е да го уча и сам да помоли. Той се

противи на напътствията, смята, че трябва да направи всичко, да научи всичко сам-самичък, а ако не го накарам да се потруди, нищо няма да научи. — Дланите ѝ се отпуснаха върху гергефа. — Тази вечер, изглежда, ме е обзела прекалена доверчивост. Необичайно за мен. Ако свършиш все пак някога с наливането на този чай, може да ти доверя още нещо.

— О. Да. Разбира се. — Верин допълни припряно чашката и още по-припряно прибра в кесията си неотвореното черно шишенце. Хубаво беше, че най-последно можеше да е сигурна в Кацуан. — Мед слагаш ли си? — попита тя объркано. — Така и не запомних.

ГЛАВА 26

ОЧАКВАНЕ

Елейн крачеше с Егвийн по кафявата трева на моравата на Емондово поле и изпитваше тъга от промените. Егвийн изглеждаше смаяна от тях. Когато се появи отначало в Тел-айеран-риод, на гърба ѝ висеше дълга дебела плитка и тя носеше проста вълнена рокля, представете си, под чиито краища се показваха груби обувки. Елейн предположи, че е носила такова облекло, когато е живяла в Две реки. Сега тъмната ѝ коса падаше свободно на раменете, прибрана с шапчица от фина дантела, а дрехите ѝ бяха изящни като на Елейн — наситено синьо, извезано със сребро по корсажа и високото деколте, както и по краищата на полата и на маншетите. Обшити със сребро кадифени пантофки смениха тежките като олово обувки. Самата Елейн трябваше много да се съсредоточи, за да задържи зелената си рокля за езда без промяна, примерно в някаква смущаваща кройка, но у приятелката ѝ без съмнение промяната беше преднамерена.

Надяваше се, че Ранд все още обича своето Емондово поле, но то вече не беше онова село, в което бяха отрасли двамата с Егвийн. Нямаше хора тук, в Света на сънищата, но Емондово поле очевидно се беше разраснало в доста голямо градче, и то в преуспяващо градче, с почти всяка трета къща от добре одялан камък, някои с по три етажа и повечето — покрити с каменни плочи във всички отсенки на дъгата, а много малко — все още със сламен покрив. Някои улици бяха настлани с добре нагодени каменни плочи, нови и неизтъркани все още, имаше дори дебела каменна стена, която заобикаляше цялото градче, при това с кули и обковани с желязо порти, които щяха да подхождат дори за град в Граничните земи. Извън стените имаше мелници и дъскорезници, леярна и големи работилници и дюкяни както за вълнени тъкани, така и за килими. Отвътре бяха дюкяните на дърводелци, грънчари, шивачи, точилари, златари и майстори на сребърни изделия, много от които не отстъпваха по прелест на

предлаганите в Кемлин, макар че стилът като че ли идваше било от Арад Доман, или от Тарабон.

Въздухът беше хладен, но не и студен, а по земята нямаше и помен от сняг, поне засега. Слънцето тук висеше точно над главите им, макар Елейн да се надяваше, че в будния свят все още е нощ. Искаше ѝ се да се наспи истински, преди да посрещне утрото. Все оставаше уморена през последните няколко дни. Толкова работа имаше да се свърши, а часовете се изнизваха така бързо. Бяха дошли тук, защото им се струваше невероятно някой шпионин да ги намери точно тук, но Егвийн се бавеше, зяпнала в чудните промени в родното си място. А Елейн си имаше свои причини, освен Ранд, да иска да поразгледа Емондово поле. Проблемът, един от проблемите, беше в това, че докато прекараш няколко часа в Света на сънищата, в будния свят може да мине само един час, но също така лесно можеше да се окаже обратното. В Кемлин можеше вече да е съмнало.

Егвийн спря в края на моравата и зяпна широкия каменен мост над стремително разширяващия се поток, стичащ се от един извор, който бликаше от каменната издатина толкова силно, че мъж можеше да събори. Масивна каменна стрела, с изписани по нея отдолу догоре имена се изправяше сред моравата с два високи пилоната върху каменни основи.

— Боен монумент — промълви тя. — Кой можеше да си представи такова нещо в Емондово поле? Макар Моарейн да казваше, че някога тук се е разиграло велико сражение, по време на Тролокските войни, когато Манедерен загинал.

— Учила съм го по история — кротко отвърна Елейн и погледна голите пилони. Голи засега. Тук не можеше да усети Ранд. О, той все още беше в главата ѝ като вкаменен възел от чувства и болки също като Биргит, още по-трудни за разбиране сега, когато беше толкова далече, но тук, в Тел-айеран-риод тя не можеше да разбере в каква посока е. Липсваше ѝ това знание. Липсваше ѝ самият той.

Горе на пилоните се появиха знамена и останаха само докато ги развее веднъж ленивият вятър. Достатъчно, за да се открие някакъв червен орел, политнал над синьо поле. Не някакъв червен орел: Червеният орел. Веднъж, когато посети за кратко това място с Нинив в Тел-айеран-риод, стори ѝ се, че го зърна, но реши, че е сбъркала. Нори се постара да я вразуми. Обичаше Ранд, но ако някой в родното му

място се опитваше да възкреси Манедерен от древния му гроб, трябваше да го изясни с него, колкото и да го заболи. Това знаме, както и името, все още притежаваха достатъчно сила, за да заплашат Андор.

— Чух за промените от Боуд Каутон и другите новачки от дома — продължи Егвийн и огледа намръщено къщите около селската морава, — но чак това не си представях. — Повечето къщи бяха каменни. До големите каменни основи на някакво по-голямо здание стоеше скромно ханче, а сред основите беше изникнал огромен дъб, но още една много по-голяма постройка, приличаща на хан, се издигаше почти довършена от другата страна на основите с грамадна табела, на която се четеше „СТРЕЛЦИТЕ“, вече окачена над вратата. — Чудно дали баща ми все още е кмет. Дали мама е добре? И сестрите ми?

— Зная, че утре ще поведеш армията — каза Елейн, — ако вече не е станало утре, но все пак би могла да отделиш няколко часа, за да се отбиеш тук, след като стигнеш Тар Валон. — Пътуването значително улесняваше нещата. Може би и тя самата трябваше да прати някого до Емондово поле. Стига да знаеше на кого може да повери тази мисия. Стига да можеше да се лиши от някого или някоя от малцината, на които можеше да се довери.

Егвийн поклати глава.

— Елейн, наложи ми се да заповядам да набият жени, с които съм отраснала, защото не вярват, че съм Амирлинския трон, или че дори да го вярват, нарушават правилата само защото сме познати.

— Изведнъж от раменете ѝ провиснаха краищата на седмоцветния шарф. Тя направи гримаса и той изчезна. — Не Мисля, че ще понеса противопоставянето си с Емондово поле като Амирлин — добави тъжно тя. — Не съм готова все още. — Отърси рамене и гласът ѝ стана по-твърд. — Колелото се върти, Елейн, и всичко се променя. Трябва да свикна с това. И ще свикна. — Говореше съвсем като Сюан Санче, така както говореше Сюан в Тар Валон преди да се промени всичко. С шарф или без него, Егвийн говореше като Амирлинския трон. — Сигурна ли си, че не бих могла да ти изпратя част от бойците на Гарет Брин? Колкото да осигурят мира в Кемлин поне.

Внезапно ги обкръжи бляскав сняг и те стояха потънали в него до коленете. Снегът искреше натрупан по покривите като след тежък валеж. Подобно нещо се случваше не за пръв път и те просто не

позволиха на нечакания студ да ги докосне, вместо да си представят наметала и по-тежки облекла.

— Никой няма да тръгне срещу мен преди пролетта — отвърна Елейн. Армиите поне не тръгнаха в поход зиме, освен ако не се възползваха от предимствата на Пътуването, като войската на Егвийн. Снегът затрупваше всичко или пък калта спираше всяко придвижване, щом снегът се стопеше. Онези от Граничните земи бяха започнали похода си на юг с мисълта, че зимата тази година изобщо няма да настъпи. — Освен това на теб ще ти е нужен всеки воин, когато стигнеш до Тар Валон.

Не я изненада, че Егвийн кимна. Дори след този месец на усилен набор на войници, който бе преживяла, Гарет Брин разполагаше едва с половината чет от това, което бе казал, че ще му трябва, за да превземе Тар Валон. Според Егвийн той спокойно можеше да започне и с това, което имаше, но явно се безпокоеше.

— Предстои ми да взема трудни решения, Елейн. Колелото се върти така, както то само пожелае, но решенията все пак трябва да взема аз.

Елейн импулсивно загази през снега и протегна ръце да я прегърне. Поне направи първата крачка. А когато я притисна до себе си, снегът изчезна, оставяйки само мокри петна по роклите им. Двете се олюляха, сякаш затанцуваха прегърнати, и едва се задържаха да не паднат.

— Знам, че ще вземеш правилните решения — каза Елейн и неволно се засмя. Егвийн отвърна на смеха ѝ с мълчание.

— Надявам се — мрачно отвърна тя, — защото каквото и да реша, ще загинат хора. — Потупа Елейн по ръката. — Е, ти поне разбираш за какви решения говоря. Време е вече да се връщаме в леглата си. — Поколеба се за миг. — Елейн, ако Ранд те навести отново, трябва да ме уведомиш какво казва, дали намеква с нещо какво смята да прави или къде се кани да отиде.

— Ще ти кажа всичко, което мога, Егвийн. — Жегна я чувството за вина. Беше казала на Егвийн всичко — почти всичко, — но не и че бе обвързала Ранд с Мин и Авиенда. Законът на Кулата не забраняваше деянието им. Беше се уверила в това след много предпазливото подпитване на Верин. Но изобщо не беше ясно дали го разрешава. Все пак беше чула една от наемничките на Биргит да казва: „което не е

забранено, е разрешено“. Звучеше ѝ почти като старите поговорки на Лили, макар да се съмняваше, че гледачката ѝ би опростила така леко деянието. — Обезпокоена си от него, Егвийн. Повече от обичайното. Усещам го. Защо?

— Имам си причини, Елейн. Нашите очи и уши донасят тревожни слухове. Само слухове, надявам се, но ако не са... — Сега беше досущ Амирлински трон — крехка млада жена, която изглежда твърда като стомана и висока като планина. Решимост изпълваше тъмните ѝ очи и беше вдигнала брадичка в израз на непреклонна воля. — Зная, че го обичаш. Аз също го обичам. Но не полагам всички тези усилия да Изцера Бялата кула само за да може той да окаиши Айез Седай като дамане. Желая ти лек сън и приятни сънища, Елейн. Приятните сънища са по-ценни, отколкото хората си представят. — И с това изчезна, върна се в света на будните.

За миг Елейн остана да стои сама, взряна в мястото, където доскоро се намираще Егвийн. Какво ѝ говореше? Ранд никога не би могъл да направи това! Ако не заради друго, то само заради обичта си към нея! Тя опипа с мисъл коравия като камък възел в тила си. Бе толкова далече, че златните жилки сияеха само в спомена ѝ. Нямахше да го направи, разбира се. Притеснена, излезе от съня и се върна в спящото си тяло.

Имахше нужда от сън, но щом се озова в тялото си, слънчевата светлина погали клепките ѝ. Колко ли беше часът? Чакаха я уговорени приеми, задължения. А ѝ се искаше да поспи цял месец. Опита се да се пребори с чувството си за дълг, но дългът надделя. Чакаше я пълен с работа ден. Всеки ден бе пълен с работа. Очите ѝ се отвориха натежали, сякаш изобщо не беше спала. Ако се съдеше по светлата ивица, проникваща през прозорците, отдавна беше съмнало. Можеше просто да си остане тук и да си полежи. Дългът. Авиенда помръдна насън и Елейн я сръга в ребрата. Щом се налагаше да се буди, нямахше да остави Авиенда да се излежава.

Авиенда се събуди сепната и веднага протегна ръка за ножа си, оставен на нощната масичка. После го пусна и измърмори:

— Нещо ме събуди. Помислих, че е Шайдо... Я виж слънцето! Защо ме остави да спя толкова до късно? — скара се тя и се измъкна съннена от постелята. — Това, че ми разрешиха да оставам при теб — думите се приглушиха малко, докато сваляше омачканата — нощна

риза през главата си, — още не значи, че Морел няма да ме напердаши, ако реши, че съм била мързелива. Ти цял ден ли смяташ да се излежаваш?

Елейн изстена и се надигна от леглото. Есанде вече чакаше до вратата на гардеробната. Никога не будеше Елейн, освен когато Елейн се сети да ѝ нареди. Елейн се остави покорно на мълчаливото обслужване на белокосата жена, а Авиенда се заоблича сама, като се постара да запълни мълчанието на старата слугиня с низ от язвителни закачки, как ако се оставиш друг да ти навлича дрехите сигурно се чувстваш отново като бебе и как Елейн може да забрави да се облича сама, и един ден наистина ще свикне и ще има нужда други да я обличат. Това го повтаряше всяка сутрин, откакто започнаха да спят в едно легло. Авиенда го намираше за много смешно. Елейн не каза нито дума, освен когато трябваше да отвърне на предложенията на слугинята какво да облече, докато и последното перлено копче не бе закопчано и тя не застана да се огледа в голямото огледало. И подхвърли небрежно:

— Есанде, дрехите на Авиенда готови ли са?

Фината синя вълна със скромна сребърна бродерия бе напълно подходяща за това, което я чакаше през деня. Лицето на Есанде грейна.

— Всичките хубави копринки и дантелки на лейди Авиенда ли, милейди? О, да, Всички са изчеткани, почистени и огладени, сгънати и прибрани. — И показа с широк жест дългата редица гардероби покрай стената.

Елейн се усмихна през рамо към сестра си, Авиенда зяпна към гардеробите, сякаш бяха пълни с пепелянки, преглътна и припряно завърза тъмната сгъната на две забрадка на главата си.

Елейн освободи Есанде и каза на сестра си:

— Просто в случай, че ти потрябват.

— Е добре — измърмори Авиенда, докато си слагаше сребърния гердан. — Край на шегите за жената, дето те облича.

— Хубаво. Иначе ще ѝ кажа да започне да облича теб. Тогава наистина ще стане смешно.

Вместо да се съгласи, Авиенда заръмжа под нос нещо за хората, дето не понасяли шегите. Елейн почти очакваше да поиска да махнат всички дрехи, които си беше взела. Дори се изненадваше, че Авиенда все още не го е направила.

За Авиенда закуската, поднесена в дневната, се състоеше от пушена шунка със стафидки, сварени със сухи сливи яйца, сушена риба, приготвена с борови връхчета, топъл хляб, намазан с краве масло и чай на сироп от многото мед в него. Чак сироп не беше, но така изглеждаше. За Елейн нямаше масло върху хляба, медът в чая ѝ беше съвсем малко, а вместо всичко останало ѝ дадоха гореща зърнена каша с билки, която уж била много здравословна. Все още не се чувстваше с дете, каквото и да беше казала Мин на Авиенда, но Мин го беше казала и на Биргит веднъж, когато трите се напиха. Притисната от своята Стражничка, Диелин и Рийни Харфор, сега тя бе подложена на диета „подходяща за жена в нейното положение“. Пратеше ли някого до кухнята за по-святна храна, тя така и не пристигаше, а ако се промъкнеше там сама, готвачките я срещаха с толкова мрачно неодобрителни погледи, че я принуждаваха да се измъква заднишком, без да получи нищо.

Не че скърбеше по виното с подправки, сладкиши и други неща, които вече не ѝ бяха позволени — във всеки случай не чак много, освен когато Авиенда не нагъваше пред очите ѝ кисело или банички с конфитюр — но всички в двореца знаеха, че е бременна. И естествено, всички знаеха, че е забременяла „по-така“, макар и да не знаеха от кого. С мъжете не беше чак толкова зле, ако се изключеше фактът, че знаеха, а тя знаеше, че знаят, но жените дори не си правеха труда да крият, че знаят. Половината я гледаха с неодобрение, а другата половина — умислено. Докато се мъчеше да изгълта кашата — не беше чак толкова лоша всъщност, но с какво удоволствие щеше да я даде за някое резенче от шунчицата на Авиенда или за мъничко от яйчицата със сливи — си помисли колко много време остава до родилните мъки. Щеше да ги изтърпи все някак, а после как само щяха да се натъпчат с Биргит...

Първият посетител, който влезе в покоите ѝ след Есанде, беше според женските клюки в двореца главният кандидат за баща на преждевременно заченатото ѝ дете.

— Моя кралице — заяви капитан Мелар и перата на шапката му пометоха пода. — Първият чиновник очаква благоволението на ваше величество.

Черните, немигащи очи на капитана казваха, че не го безпокоят кошмари с хората, които е убил, а поръбеният с дантела шарф през

гърдите му и дантелата на шията и китките само му придаваха още по-корав вид. Авиенда изтри с ленена кърпичка мазнината от брадичката си и го изгледа безизразно. Двете гвардейки, застанали от двете страни зад прага, направиха леки гримаси. Мелар вече си бе спечелил репутация с навика си да щипе гвардейките по задниците, поне по-хубавичките от тях, и на всичко отгоре говореше с пренебрежение за воинските им способности из градските кръчми. В очите на гвардейките второто беше по-лошо от първото.

— Все още не съм кралица, капитане — отвърна делово Елейн. Винаги се стараеше да се държи с Мелар делово, доколкото е възможно. — Как върви набирането на бойци за гвардията ми?

— Само тридесет и две бройки дотук, милейди. — Мъжът отпусна двете си длани върху дръжката на меча, без да си слага шапката. Тази негова небрежна поза едва ли беше подходяща в присъствието на особа, която бе нарекъл „кралица“. Нито ухилената му физиономия. — Лейди Биргит въведе високи изисквания. Малко жени могат да ги удовлетворят. Дайте ми десет дни и ще ви намеря сто мъже, по-добри от тях. Ще ви пазят с такава обич сърцата си, с каквато и аз.

— Не мисля, капитане. — Едва успя да съхрани хладината в гласа си. Трябваше да е чул приказките, засягащи нея и него. Нима си въобразяваше, че само защото не ги е отхвърлила, би могла наистина да го намира за... привлекателен? Бутна настрани полупразната паница с кашата и потръпна. Тридесет и две досега? Броят им растеше бързо. Някои от Ловкините на Рога, жадуващи за подобаващ ранг, бяха решили, че в службата в личната гвардия на Елейн има известен чар. Беше отстъпила пред аргумента, че едни и същи жени няма да могат да бдят над сигурността ѝ ден и нощ, но каквото и да казваше Биргит, намерението ѝ да набере сто телохранителки ѝ се струваше прекалено. Но Биргит се беше запънала като магаре на мост и не отстъпваше на нито един опит да я убеди за по-малка бройка. — Моля, предайте на Първия чиновник, че може да влезе — каза му тя и той помете пода в дълбок поклон.

Тя стана, тръгна след него и докато офицерът отваряше вратите с резбованите лъвове, сложи длан на ръката му и се усмихна.

— И отново ви благодаря, че ми спасихте живота, капитане — каза Елейн, този път толкова топло, че прозвуча като милувка.

Усмихна ѝ се, нещастникът! Гвардейките по цялата дължина на коридора изпънаха рамене и забиха погледи напред — всички, докъдето можеше да види преди да се затворят вратите, както и двете вътре, а когато Елейн се обърна, Авиенда я гледаше втренчено и малко по-изразително, отколкото Мелар преди малко. Но това „малко“ беше пълна изненада. Елейн въздъхна.

Мина по килимите, наведе се, прегърна сестра си и ѝ зашепна на ухото. Разчиташе на жените от личната си стража, вярваше им напълно, но имаше неща, които не смееше да им довери.

— Видях да минава една слугиня, Авиенда. Слугините клюкарстват повече и от мъжете. Колкото повече си мислят, че е на Дойлин Мелар, толкова по-безопасно ще е. Ако трябва, ще го оставя да ме ощипе по задника.

— Разбирам — промълви замислено Авиенда и се намръщи към чинията, сякаш видя в нея нещо друго освен яйцата и сливите, които разбута с вилицата.

Господин Нори ѝ представи обичайната смесица от ежедневни скучни неща, свързани с поддръжката на двореца, дреболии от „кореспондентите“ му от други столици и сведения, дочути от търговци, банкери и други, имали работа извън границите на Андор. Но първата новина, която донесе, беше във всяко отношение най-важната за нея, ако не и най-интересната.

— Двамата най-изтъкнати банкери в града са... отзивчиви, милейди — каза той с обичайния си глас, сух като прах по пътя. Притиснал до хлътналите си гърди кожената папка, изгледа накриво Авиенда. Все още не беше свикнал с присъствието ѝ, докато си представя докладите. Или на гвардейките. Авиенда му се озъби и той примига, след което се окашля в кокалестата си шепа. — Господин Хофли и госпожа Андскейл бяха малко... нерешителни... отначало, но познават пазара на стипца не по-зле от мен. Не смея да твърдя все още, че ковчежетата им вече са ваши, но уговорих да се преместят двадесет хиляди златни крони в дворцовата хазна, а скоро ще дойдат и още, щом потрябва.

— Уведомете лейди Биргит — каза му Елейн, скривайки облекчението си. Биргит все още не беше наела достатъчно стражи, за да удържат толкова голям град като Кемлин, да не говорим за нещо повече, но Елейн не можеше да очаква приходи от именията си преди

пролетта, а наемниците си бяха скъпи. Сега нямаше да ги изгуби поради липса на злато преди Биргит да привлече други на тяхно място. — Друго има ли, господин Нори?

— Боя се, че шивачите трябва да получат предимство, милейди. Освен това и...

И се оплете в куп други неща, които смяташе за най-важни. Нори, изглежда, преживяваше като личен провал това, че все още не бе разбрал кой е освободил Еления и Неан, макар да беше минала по-малко от седмица от бягството им. Цената на зърното се покачвала стремително, а с нея — и на всички други храни, и вече било ясно, че ремонтът на покрива на двореца ще продължи по-дълго и ще струва повече, отколкото били оценили в началото строителите, но храната винаги поскъпваше зиме, а строителите винаги струваха по-скъпо, отколкото твърдяха първоначално. Нори призна, че последната му кореспонденция от Нови Брен е вече остаряла с няколко дни, но онези от Граничните земи, изглежда, кротували засега там, където са — нещо, което той не можел да разбере. Всяка войска, още повече толкова голяма, колкото я описвали, досега щяла да опоска околностите на столицата. Елейн също не разбираше защо, но остана доволна, че е така. Засега. Слуховете от Кайриен за Айез Седай, положили клетва за вярност пред Ранд, донякъде оправдаваха опасенията на Егвийн, макар да не изглеждаше вероятно една Сестра наистина да направи такова нещо. Това според преценката на Нори беше най-маловажната новина, но не и според нея. Ранд не можеше да си позволи да отчужди Сестрите от Егвийн. Не можеше да си позволи да отчужди никоя Айез Седай. Но той, изглежда, намираще начини да го направи.

Скоро Халвин Нори бе сменен от Рийни Харфор, която кимна пътьом на телохранителките при вратата и се усмихна открито на Авиенда. Дори пълната побеляла жена да не беше съвсем наясно защо Елейн нарича Авиенда „сестро“, досега не го беше показала и вече като че ли искрено го одобряваше. Но усмивки или не, нейният доклад се оказа доста по-мрачен от всичко, което й донесе Първият чиновник.

— На Джон Скелит му плащат от Дома Аравн, милейди — каза Рийни и кръглото й лице стана строго като на палач. — Вече на два пъти е приемал кесия от хора, за които се знае, че поддържат Аравн. И няма съмнение, че на Естер Нотам също някой й плаща. Крие над

петдесет златни крони под една хлабава талпа на пода, а снощи е добавила към тях още десет.

— Постъпи както с другите — каза тъжно Елейн. Първата слугиня беше открила дотук девет шпиони, за които беше сигурна. Четирима от тях бяха наети от хора, неразкрити все още от Рийни. Това, че Рийни изобщо бе разкрила шпиони, беше достатъчно, за да ядоса Елейн, но дворцовите бръснар и фризьорка ѝ дойдоха много. И двамата бяха служили при майка ѝ. Жалко, че не бяха могли да прехвърлят верността си и на дъщерята на Мургейз.

Авиенда направи гримаса, когато госпожа Харфор промърмори за пореден път, че щяла да го направи, но не виждаше смисъл да изхвърля шпионите или да ги убива, както бе предложила Авиенда. Просто щяха да ги подменят с други шпиони, за които не знае. „Една шпионка е инструмент в ръцете на твоя враг, докато не я знаеш — беше ѝ казвала майка ѝ, — но разкриеш ли я, става твой инструмент.“ „Хванеш ли шпионин — казваше ѝ Том, — в пеленки го повивай и с лъжичка го храни.“ На мъжете и жените, предали я в службата си, трябвало да се „позволява“ да научават това, което Елейн иска, но не цялата истина, например колко точно души иска да наеме Биргит.

— А по другите въпроси, госпожо Харфор?

— Все още нищо, милейди, но храня надежди — отвърна още по-мрачно Рийни. — Храня надежди.

След като Първата слугиня излезе, последваха две делегации на търговци, първата от които — голяма група кандорци с отрупани с геми обеци и накичени по гърдите със сребърни позлатени верижки, а веднага след тях се изсипаха половин дузина иллианци със съвсем мъничко бродерия по иначе строгите им палта и рокли. Днес Елейн приемаше в една от по-малките предназначени за това зали. Гоблените от двете страни на мраморната камина изобразяваха ловни сцени, без Белия лъв, а лакираната дървена ламперия не беше резбована. Бяха търговци, а не дипломати, макар че някои от тях, изглежда, се почувстваха унижени, след като им предложи само вино и не пи с тях. Кандорци или иллианци, те също така изгледаха накриво гвардейките, които влязоха в залата след нея и застанаха на пост до вратата, въпреки че ако не бяха чули вече мълвата за опита да я убият, трябваше да са глухи. Още шест от охраната ѝ останаха да чакат извън вратата.

Кандорците тайно поглеждаха Авиенда, а иллианците избягваха да я поглеждат, след като се ококориха изненадани в началото. Несъмнено съобразиха, че присъствието на една айилка е важно, нищо че си седеше кротко в ъгъла и не се обаждаше, но кандорци или иллианци, търговците искаха едно и също: уверение от страна на Елейн, че няма да ядоса дотолкова Преродения Дракон, та да попречи на търговията им, като изпрати войските си и айилците да опустошат Андор, макар че не го заявиха направо. Нито споменаха направо, че айилците, както и легионът на Дракона, са вдигнали станове си само на няколко мили от Кемлин. Учтивите им въпроси за сегашните ѝ намерения, след като е свалила знамената на Дракона и на Светлината от Кемлин, бяха достатъчни. Тя им отговори това, което казваше на всички: че Андор ще се съюзи сам с Преродения Дракон, но не е завладян от него. В отговор те ѝ поднесоха празнословните си пожелания за благополучие, намеквайки по този начин за чистосърдечната си подкрепа на претенциите ѝ към Лъвския трон, без да го изрекват направо. В края на краищата, ако не успееше, искаха да бъдат посрещани добре в Андор от тази, която вземе короната, която и да се окаже тя.

След като иллианците и кандорците си направиха поклоните и напуснаха, тя затвори за миг очи и потърка слепоочията си. Все още ѝ предстоеше среща с делегация на стъклари преди обед, а след това — още пет с търговци и занаятчии. А след като Нинив и Мерилил бяха заминали, нейн ред беше вечерта отново да обучава Ветроловките, което в най-добрия случай щеше да е по-лошо от най-лошия прием с търговците. Което можеше да ѝ остави съвсем малко време да поизследва тер-ангреалите, които донесоха от Ебу Дар, преди толкова да се измори, че да не може повече да държи очите си отворени. Неудобно беше, когато се наложеше Авиенда едва ли не да я занесе до леглото, но не можеше да спре. Твърде много неща имаше да свърши, а денят никога не стигаше.

Оставаше почти цял час до приемането на стъklarите, но Авиенда най-безцеремонно отхвърли предложението ѝ да поогледа малко нещата от Ебу Дар.

— Биргит ли ти каза? — попита тя сестра си, която само дето не я повлече нагоре по тясното каменно стълбище. Напред вървяха четири гвардейки, а останалите се точеха отзад и много упорито се

стараеха да не забелязват какво става между двете. Макар да ѝ се стори, че Расория Доманч, яката Ловкиня на Рога със сините очи и сламено-руса коса, рядкост при тайренците, се подхилва.

— Трябва ли непременно да ми казва някой, че прекарваш твърде дълго на затворено и че много малко спиш? — отвърна с досада Авиенда. — Трябва ти чист въздух.

Въздухът във високата колонада наистина беше чист. Между гладките колони повяваше студен вятър и стоящите в готовност да я опазят кой знае от какво, от гълъбите едва ли не, гвардейки бяха нахлупили шапките с перата. Елейн напук отказа на студа да я докосне.

— Аха. Значи Диелин ти е казала — измърмори тя и потръпна. Диелин твърдеше, че жена с дете трябвало всеки ден да прави дълги разходки на открито. Натякваше ѝ го непрекъснато, нищо, че Елейн беше щерка-наследница. За нея в момента тя беше само Върховен трон на Дома Траканд, а щом Върховният трон на Дома Траканд иска да си говори с Върховния трон на Дома Таравин, да бъдела така добра да го прави, тъпчейки из дворцовите коридори, иначе — не.

— Монел е родила седем деца — отвърна Авиенда. — Според нея трябва да се грижа да дишаш повече чист въздух.

Макар да носеше само шала на раменете, тя с нищо не показваше, че усеща студения вятър. Но пък айилките не отстъпваха на Сестрите в тази дарба — да не усещат топло и студено. Елейн се загърна зиморничаво с ръце и се намръщи.

— Престани да се цупиш, сестро — каза Авиенда и посочи долу към двора на една от конюшните, едва видим отвъд белите плочи на покривите. — Виж, Реане Корли вече е дошла да провери дали ще се върне Мерилил Цеандевин.

В дворчето се появи познатата вертикална резка от светлина, завъртя се около оста си и се разшири в отвор във въздуха, висок десет стъпки и толкова широк.

Елейн надникна навъсено над главата на Реане. Не се цупеше. Сигурно не трябваше да учи Реане да Пътува, след като беше Родственичка и все още не бе станала Айез Седай, но никоя от Сестрите не беше достатъчно силна, за да направи свястно сплита, и след като се позволи Ветроловките да го научат, според нея нищо не пречеше да го знаят и няколко Родственички. А и не можеше всичко да

прави сама. Светлина, толкова ли студена беше зимата преди да се научи да не позволява на жегата и студа да я докосват?

За нейна изненада, Мерилил премина на гърба на кобилата си през Портала и отърси снега от тъмното, общито с кожа наметало. Последваха я и няколко гвардейци с шлемове, изпратени с нея преди седем дни. Зайда и Ветроловките останаха меко казано крайно недоволни от нейното заминаване, но Сивата подскочи от радост пред възможността да се отскубне от тях, макар и за кратко. Налагаше се ежедневно да проверяват за нея, като отварят Портала на същото място, но Елейн не я очакваше поне още седмица. След като и последният от десетимата гвардейци с червени плащове премина и влезе в двора на конюшната, дребничката Сива сестра скочи от седлото, подаде юздите на една конярка и бързо закрачи към двореца, а жената успя само да отстъпи встрани, за да ѝ направи път.

— И наистина обичам чистия въздух — рече Елейн, едва удържайки зъбите си да не затракат, — но след като Мерилил се върна, трябва да сляза долу.

Авиенда вдигна вежда, очаквала това оправдание, но първа тръгна към стълбището. Завръщането на Мерилил беше важно и ако се съдеше по бързината ѝ, носеше или много добри вести, или много лоши.

Докато Елейн и сестра ѝ влязат в дневната — последвани от две гвардейки естествено, — Мерилил вече бе там. Мокрото ѝ наметало лежеше проснато на гърба на един стол, светлосивите ѝ ръкавици бяха затъкнати зад колана, а черната ѝ коса плачеше за четка. Със сините кръгове около тъмните ѝ очи лицето на Мерилил изглеждаше толкова уморено, колкото се чувстваше самата Елейн.

Колкото и бързо да бе дошла от двора на конюшната, Мерилил не беше сама. До камината, опряла ръка на мраморната лавица, стоеше навъсена в очакване Биргит. Другата ѝ ръка стискаше дългата ѝ Плитка почти като Нинив. Днес бе обула торбести зелени панталони с късото червено сетренце над тях — съчетание, от което можеха да те заболят очите. А капитан Мелар срещна Елейн с дълбокия си поклон и размаха широко шапката с бялото перо. Присъствието му тук беше неуместно, но тя го остави и дори му отвърна с топла усмивка. Много топла.

Пълничката млада слугиня, току-що оставила големия сребърен поднос на една от лавиците, примига и изгледа ококорено Мелар,

преди да се сети да приклепне в реверанс и да си излезе. Елейн задържа усмивката, докато вратата се затвори. Всичко бе готова да направи, само да си опази бебето. На изкусно кования поднос имаше греяно вино за всички и чаец за нея. Добре поне, че беше топъл.

— Голям късмет извадих — въздъхна Мерилил, след като седна и погледна колебливо Мелар над чашата е вино. Беше чула приказките как спасил живота на Елейн, но бе заминала преди да се появят клюките. — Оказа се, че Реане е отворила Портала си няма и на пет мили от онези от Граничните земи. Откакто пристигнаха, не са се придвижвали. — Сивата сбърчи нос. — Ако не беше студът, вонята от клозетите и конския тор щеше да е непоносима. Ти си права, Елейн. И четиримата владетели са там, четирите им стана са на по няколко мили един от друг. Всеки води със себе си войска. Първия ден намерих шиенарците и повечето време изкарах в приказки с Еазар Шиенарски и другите трима. Всеки ден се срещаме в друг стан.

— Отделили сте и малко време да поогледате, надявам се — каза почтително Биргит. Почтителна беше с всички Айез Седай освен с тази, с която бе обвързана. — Колко са?

— Не вярвам да сте преброили точно — вметна Мелар с тон, подсказващ, че не го е и очаквал. Поне сега не се хилеше. Погледна замислено във виното си и сви рамене. — Но каквото и да сте видели, ще е от полза. Ако са много, могат да измрат от глад, докато стигнат Кемлин. Без храна и фураж в такова време и най-голямата армия е сбирщина от все още живи трупове. — Изсмя се. Биргит го изгледа мрачно в гърба, но Елейн вдигна ръка да я усмири.

— С провизиите не са много добре, капитане — отвърна хладно Мерилил. — Но засега едва ли може да се каже, че гладуват. Не бих разчитала на глада, за да бъдат надвити, ако се стигне дотам. — След малкото време, прекарано надалече от Морския народ, големите ѝ очи вече не изглеждаха неизменно стъписани и въпреки айезседайската си съдържаност личеше, че е решила да изпитва неприязън към Дойлин Мелар, все едно чий живот е спасил. — Колкото до броя им, бих казала, че са около двеста хиляди и много се съмнявам, че някой освен командирите им ще е по-точен в тази преценка. Макар и гладни, това са все пак доста бойци. — Мелар отново сви рамене, непритеснен от хладните погледи на Айез.Седай.

Сивата сестра продължи, без да го поглежда повече, нито да го пренебрегва съзнателно — все едно че за нея се превърна в част от мебелировката.

— С тях има поне десет Сестри, Елейн, макар много да се постараха да го прикрият. Не са сподвижнички на Егвийн според мен, но едва ли са и на Елайда. Много Сестри, боя се, изглежда, предпочитат все още да си седят настрана, докато отшумят неприятностите на Кулата. — И тя въздъхна отново, този път — едва ли заради умората.

Елейн се намръщи и остави чашата с чая. От кухнята не бяха сложили дори една лъжичка мед, а горчив не ѝ харесваше.

— Какво искат, Мерилил? Владетелите, не Сестрите. — Десет Сестри правеха тази армия десет пъти по-опасна, особено за Ранд. Не само за него. За всеки, — Едва ли са седели в снега толкова време само защото им е приятно.

Сивата разпери тънките си ръце.

— За далечните им цели мога само да предполагам. Колкото за близкото им желание, искат да се видят с теб, възможно по-скоро. Пратили са конници към Кемлин веднага щом пристигнали в Нови Брем, но в такова време сигурно ще им трябва още седмица-две, докато стигнат тук. Тенобия Салдейска изтърва, или поне се престори, че го изтърва, че имаш връзка с, или поне че си близка позната с една особа, към която те проявявали подчертан интерес. По някакъв начин са разбрали, че си била във Фалме, когато се случиха някои събития. — Мелар се намръщи объркано, но никой не си направи труда да му обяснява. — За Пътуването не им разкрих заради онези Сестри при тях, но им казах, че мога много скоро да се върна с отговор.

Елейн се спогледа с Биргит и тя също сви рамене, но не от равнодушие или безразличие като капитана. Най-голямата пукнатина в надеждата на Елейн да използва обединената сила на Граничните земи, за да въздейства на противниците си за трона, се съдържаше в това как да се обърне към законни владетели, след като тя самата беше само Върховен трон на Траканд и щерка-наследница на починала кралица. Свитите рамене на Биргит казаха: „Радвай се, че пукнатината се затваря“, но Елейн се чудеше как тези хора от земите по границата с Погибелта бяха научили неща, които малцина други знаеха. И след

като те го знаеха, колцина други го знаеха също? На всяка цена трябваше да опази нероденото си дете.

— Би ли искала да се върнеш веднага, Мерилил? — попита тя. Сестрата го прие с готовност и с леко ококорени очи, говорещи, че е готова да се примири с всякаква война, само да отложи с още някой ден връщането си при Ветроловките. — Тогава ще заминем заедно. Щом искат да се срещнем скоро, нищо не е по-скоро от днес.

Твърде много знаеха, за да го отлага. Нищо не биваше да заплашва детето ѝ. Нищо!

ГЛАВА 27

ДА СМАЕШ КРАЛИЦИ И КРАЛЕ

Оказа се, разбира се, че не е толкова просто, колкото да го изречеш. — Сестро, това е неразумно — мрачно заяви Авиенда, след като Мерилил изтича да се освежи и да се приготви за път. Направо изприпка. Сивата, изглежда, се беше озъртала зорко на идване към дневната да не срещне някоя от Морския народ. Но кажеше ли Сестра от положението на Елейн „тръгни“, Мерилил тръгваше. Скръстила ръце под гърди и увита с шала така, че да прилича колкото може повече на Мъдра, Авиенда надвисна над Елейн, която седеше зад писалището си. — Това изобщо не е разумно.

— Разумно? — измърмори навъсено Биргит, леко разтвори крака и с юмруци на бедрата. — Разумно! Това момиченце няма да ти познае разумното дори да я ухапе по носа! Защо трябва да се бърза толкова? Остави Мерилил да свърши каквото се полага на Сивите — да уреди среща след няколко дни или след седмица. Кралиците не обичат да ги изненадват, а кралете го ненавиждат. Повярвай ми. Знам го, защото съм го изпитала на гърба си. Винаги намират начин да те накарат да съжалиш. — Стражническата връзка отрази гнева и безсилието ѝ.

— Държа да ги изненадам, Биргит. Това може да помогне да разбере колко точно знаят за мен. — С гримаса, Елейн смачка оцапания лист и взе нов от резбованата кутия за хартия от палисандър. С вестта, донесена от Мерилил, умората ѝ бе изчезнала, но се оказа трудно да пише чисто, без ръката ѝ да трепери. Думите също трябваше да се подберат грижливо. Това писмо нямаше да е от щерката-наследница на Андор, а от Елейн Траканд, Айез Седай от Зелената Аджа. Трябваше да прочетат в него това, което тя искаше да прочетат.

— Проклятие, опитай се да ѝ налееш малко разум в главата, Авиенда — промърмори Биргит. — Ако не можеш, трябва да се помъча да скалъпя някакъв скапан що-годе читав ескорт.

— Никакъв ескорт, Биргит. Освен теб. И Айез Седай със Стражника й. И Авиенда, разбира се. — Елейн спря да пише и се усмихна на сестра си, но тя не й отвърна на усмивката.

— Знам, че си смела, Елейн — каза Авиенда. — Възхищавам се на смелостта ти. Но дори Ша'мад Конде знае кога да прояви предпазливост! — Тя ли й говореше за предпазливост? Авиенда нямаше да познае предпазливостта дори да... добре де, дори да я ухапе по носа!

— Айез Седай и Стражника й? Ха! — възкликна Биргит. — Казах ти вече, не можеш повече да тичаш насам-натам и да си търсиш приключения!

— Никакъв ескорт — каза твърдо Елейн и топна перото да започне наново. — Това не е Приключение. Просто така трябва да стане, и точка. — Биргит вдигна ръце и изреди няколко люти клетви, каквито Елейн не беше чувала досега.

За нейна изненада Мелар не възрази, че ще остане. Срещата с четирима владетели едва ли щеше да е толкова скучна като ежедневните срещи с търговци, но той поиска разрешение да напусне, за да се заловял с работите си, след като нямала нужда от него. Това я удовлетворяваше. Присъствието на капитан от Кралската гвардия щеше да ги накара да я приемат преждевременно като щерката-наследница. Да не говорим, че похотливецът Мелар можеше да реши да я закача.

Безгрижието на капитан Мелар обаче не бе споделено от останалите от охраната й. Една от гвардейките явно бе изтичала да съобщи на Касейл, защото високата арафелка скоро влезе с широки крачки в дневната, докато Елейн все още пишеше, и настоя да я придружи с цялата й лична охрана. Накрая се наложи самата Биргит да й заповяда да излезе.

Този път поне Биргит разбра, че Елейн няма да се остави да я разубедят, и излезе след Касейл да се преоблече. Е, излезе, сипейки проклетие след проклетие и толкова сърдита, че тръшна вратата, но поне я остави на мира. Човек можеше да помисли, че ще се зарадва поне на възможността да се отърве за малко от проклетото си капитан-генералско палто, но по връзката кънтяха проклетия. Авиенда не кълнеше, но не спираше да реди увещанията си. Но всичко стана на такава вихрушка, че Елейн поне имаше оправдание да ги пренебрегне.

Привикаха Есанде и тя започна да тъкми подходящите за повода одежди, докато Елейн набързо изяде полагащия ѝ се обяд. Не беше го поискала — за това се погрижи Авиенда. Явно Монел ѝ бе казала, че пропуснатото ядене е също толкова лошо, колкото многото ядене. Госпожа Харфор, надлежно уведомена, че тя ще трябва да се оправя с делегацията на стъklarите, както и с останалите делегации, леко се понамръщи, но сведе покорно глава. Преди да напусне заяви, че била поръчала да се купят кози за двореца. Елейн трябвало да пие козе мляко, и то много. Кареане изстена като разбра, че тя ще трябва да учи тази вечер Ветроловките, но поне не си позволи да обсъжда диетата ѝ. Всъщност Елейн се надяваше да се върне в двореца до полунощ, но също така очакваше, че ще е толкова изтощена, колкото ако сама проведе урока. Вандийн също се въздържа от съвети. Елейн бе изучила подробно държавите по границата с Погибелта и беше обсъдила намеренията си с белокосата Зелена сестра, но с удоволствие щеше да вземе със себе си Вандийн, стига да беше възможно. Като жена, живяла в Граничните земи, тя можеше да ѝ помогне в някои тънкости, които можеха да ѝ се изплъзнат. Но не посмя да направи повече от това да ѝ зададе набързо още няколко въпроса, докато Есанде я обличаше, просто за да се увери в неща, които Вандийн вече ѝ бе обяснила. Не че имаше нужда от увереност. Беше се съсредоточила също като Биргит, когато изпъва лъка.

Накрая трябваше да доведат Реане, която досега се беше опитвала да убеди една сул-дам, че и тя може да прелива. Реане изпридаше този сплит на същото място в двора на конюшната всеки ден, откакто го изпреде за пръв път, за да отпратят Мерилил. Можеше да го отвори без никаква трудност на същото място в Бремския лес. В двореца не разполагаха с достатъчно добри карти, за да може Мерилил точно да отбележи положението на становеите, а ако Елейн или Авиенда направеха Портала, можеше да се отвори на десетина или повече мили от тях, а не на полянката, позната на Реане. Снегът в Бремския лес бе започнал да се топи преди да се върне Сивата, но въпреки това десетина мили из пресния сняг щяха да ги забавят поне с два часа. Елейн държеше да стане бързо. Бързина. Всички трябваше да действат бързо.

Жените от Морския народ сигурно бяха усетили суматохата, настъпила в палата при толкова разтичали се по коридорите гвардейки,

понесли заповеди за този и онзи, или да доведат тази и онази, но Елейн се погрижи да не им казват нищо. Току-виж й Зайда решила да дойде, а тя можеше да накара някоя от Ветроловките да й отвори Портал, ако Елейн откажеше. Усложненията с Надзорницата на вълните трябваше да се избегнат. Зайда вече се държеше така, сякаш има толкова права в двореца, колкото Елейн. Опитите й да доминира можеха да провалят всичко, също както опитите на Мелар да я закача похотливо.

Бързането беше извън възможностите на Есанде, но всичко останало потече гладко и малко след пладне Елейн бавно пое на гърба на Огнено сърце през снега на Бремския лес, на петдесетина левги северно от Кемлин. Ято диви гъски се понесе във въздуха едва на крачка от Портала, сред гъстата гора от борове, кожолит и дъб, а сред тях — дървета с голи, посивели клони. Тук-там се мяркаха широки ливади, застлани със сняг като с бял килим, докоснат само от копитата на препускащия кон на Мерилил. Мерилил бе изпратена напред с писмото, а Елейн, Авиенда и Биргит поеха след нея час по-късно, за да й оставят време да стигне при хората на Граничните земи преди тях. Пътят от Кемлин за Нови Брем отстоеше на няколко мили западно. Тук до най-близкото човешко поселение като че ли имаше хиляда левги.

Колкото до Елейн, облеклото се оказа толкова сериозна работа, колкото обличането на доспехи. Наметалото й беше общито с кожа от белка, за да държи по-топло, но платът беше тъмнозелена вълна — мека, но и плътна, а роклята й за езда бе от зелена коприна без украса. Дори топлите й ръкавици бяха без шевици, от тъмнозелена кожа. Освен ако не се извадеха мечове, тези бяха доспехите, полагащи се на една Айез Седай за среща с владетели. Единственият накит по нея беше малката брошка от кехлибар с форма на костенурка и ако на някого се стореше странна — негова работа. Не беше по силите на никоя от съперничките на Елейн, дори на Елайда, да й сложи за капан цяла армия. Но онези десет Сестри — или повече от десет — можеха да са на Елайда, а тя не мислеше да се остави да я вържат и да я завлекат в Бялата кула.

— Можем да се върнем и да зарежем това, без да накърним тох, Елейн. — Навъсената Авиенда си беше в айилските дрехи, с единствения сребърен гердан на шията и тежката костена гривна на китката. Якият й дорест кон беше с педя по-нисък от Огнено сърце и от сивия кон на Биргит, Стрела, и много по-кротък от тях, макар че тя

вече яздеше доста по-добре от някога. С черните вълнени чорапи на краката, оголени до бедрата, въпреки шала, загърнал главата ѝ, Авиенда, изглеждаше разгорещена и за разлика от Биргит, не бе престанала с опитите си да я разубеждава. — Добре, ще ги изненадаш, но те щяха да те уважат повече, ако те срещнеха на средата на пътя.

— Не мога да изоставя Мерилил — отвърна Елейн с досада. Умората я беше оставила вече, но не се чувстваше и особено свежа, за да понася да ѝ вадят душата. Но как да се скара на Авиенда? — Нали ще се почувства глупаво да застане пред тях с писмо, което им съобщава, че идвам скоро, а мен ме няма. По-лошото е, че аз ще се чувствам глупаво.

— По-добре да се почувстваш, отколкото да си — измърмори Биргит. Тъмното ѝ наметало покриваше задницата на коня, а дебелият ѝ плитка падаше чак до кръста. Не си беше сложила качулката въпреки студата и силния вятър, който метеше падналият наскоро сняг като гъши пух, защото държеше да вижда всичко по пътя си. Калъфът на лъка, окачен отстрани на седлото, който трябваше да пази тетивата суха, бе развързан, за да може бързо да го издърпа. Предложението да си вземе меч бе отхвърлила с такова възмущение, с каквото щеше да го отхвърли Авиенда. Лъка Биргит познаваше, но твърдеше, че може сама да се набоде, ако се опита да извади меч, особено докато е на кон. Късото ѝ зелено палто все пак щеше да се слее с цветовете на леса по друго време на годината, а широките ѝ панталони като по чудо този път бяха в същия цвят. Сега беше Стражник, а не капитан-генерал на гвардията на кралицата, но пак не беше толкова доволна от титлата си, колкото можеше да се очаква. По връзката се долавяше колкото напрегнатост, толкова и отчаяние.

Елейн въздъхна и дъхът ѝ излезе на пара.

— Знаете какво се надявам да постигна тук. Разбрахте го още когато го реших. Защо изведнъж ви хрумна да се държите с мен, сякаш съм от стъкло?

Двете се спогледаха от двете ѝ страни, всяка с очакването другата да заговори първа, след което забиха погледи право напред и тя разбра.

— Когато ми се роди детето — сухо пророни тя, — двете можете да кандидатствате коя да ѝ е дойката. — Дано детето да бъде момиче. Не знаеше дали Мин го е казала, а и да беше — потънало бе

във винената мъгла на спомена им от онази нощ. Навярно щеше да е по-добре първо да е момче, та да започне да се обучава преди да се появи сестра му. Но пък една дъщеря щеше да осигури наследяването на трона, докато едно-единствено момче щеше да бъде отритнато, а колкото ѝ да искаше да си има повече, нищо не предсказваше, че ще има и второ дете. Светлината дано да дадеше да роди от Ранд повече деца, но трябваше да е практична. — Аз лично нямам нужда от дойка.

Потъмнялото от слънцето лице на Авиенда още повече помръкна от неудобството. Изражението на Биргит не се промени, но същото чувство се просмука по стражническата връзка.

Яздеха бавно по дирите, оставени от Мерилил, близо два часа и Елейн вече мислеше, че първият стан трябва да е наблизо, когато Биргит внезапно посочи напред и рече:

— Шиенарци! — След което освободи лъка в калъфа. Бдителността погълна отчаянието и всичко останало по връзката. Авиенда опипа дръжката на ножа си, сякаш да се увери, че е на мястото си.

Под дърветата, малко встрани от дирите на Мерилил чакаха група конници, толкова неподвижни, че отначало Елейн ги взе за някакви израстъци, докато не отличи странните щръкнали полумесеци на шлемовете им. Конете не бяха с броня, обичайна за тежката шиенарска конница, но самите мъже носеха тежки ризници от глава до пети, дръжките на дългите им мечове стърчаха над раменете им, от коланите и седлата им висяха още мечове и боздугани. Тъмните им очи не мигаха. Само един от конете размърда опашка и това движение чак ѝ се стори непривично.

Щом Елейн и двете жени с нея дръпнаха юздите и спряха пред тях, заговори някакъв мъж с изпито лице и дрезгав глас. Полумесецът на шлема му приличаше на две разперени тесни криле.

— Крал Еазар ви изпраща уверенията си, че сте в пълна безопасност, Елейн Седай, и аз добавям към тях своите. Аз съм Кайен Йоката, владетел на Фал Ейсен, и Мирът дано ме остави и Погибелта да погълне душата ми, ако някой в този стан се опита да ви стори зло.

Не прозвуча толкова успокоително, колкото ѝ се искаше. Всички тези уверения само показваха, че сигурността ѝ донякъде е била под въпрос и все още може да е.

— Нима една Айез Седай се нуждае от уверенията на шиенарци? — рече тя. Набързо прехвърли през ума си всички упражнения за спокойствие, на които я учеха като новачка, и установи, че няма нужда от тях. Много странно. — Можете да ни водите, лорд Кайен. — Той кимна мълчаливо и обърна коня си.

Неколцина от шиенарците изгледаха с безизразни лица Авиенда, разпознали в нея айилка, но общо взето поеха мълчаливо след тях и само копитата, кършещи кората на стария сняг под новия, нарушаваха околната тишина. Оказа се права — шиенарският стан беше съвсем наблизо. Само след минута-две започна да различава постовете им — конни и спешени — и скоро навлязоха в самия стан.

Станът, проснал се под дърветата, изглеждаше по-голям, отколкото си го беше представяла. Накъдето и да се озърнеш — наляво, надясно или напред — погледът ѝ се губеше в редици шатри, огньове, коневръзи и фургони. Докато подминаваше с малкия си ескорт, войниците ги поглеждаха с любопитство — мъже с корави лица и бръснати глави, само с по един перчем на тила, стигащ при някои чак до раменете. Малцина бяха с въоръжение, но навсякъде по снега се виждаше оръжие и доспехи, спретнато подредени, да са им подръка. Миризмата не се оказа толкова лоша, колкото я описа Мерилил, макар и да се долавяше воня от отходните места и конските торища под миризмите на гозбите, врящи в котлетата над огньовете. Хората не изгледаха чак гладни, но мнозина бяха измършавели. Не с мършавината на гладуващи обаче, а по-скоро лишени от излишните тлъстини по тялото. Не забеляза шишове по близките огньове. В разгара на зимата месото се намираще по-трудно, отколкото зърното. А ечемичената супа не укрепваше силата на човек като месото. Скоро тези хора трябваше да тръгнат на път: никой не можеше да изхрани дълго четири толкова големи войски. Просто трябваше да ги тласне в подходящата посока.

Не всички наоколо бяха войници, разбира се, макар че и другите мъже изглеждат почти толкова корави. Виждаха се стрелари, които тъкмяха перата на стрелите, дърводелци, оправящи счупените колела на коли и фургони, налбанти, които подковаваха коне, перачки, бъркащи врящите котли, жени, работещи с куки, които можеха да са шивачки или пък войнишки жени. С една армия винаги тръгва много народ, често пъти — не по-малко от самата войска. Но не забеляза

нито една, която можеше да е Айез Седай. Сестрите едва ли щяха да запретнат ръкави и да се хванат с перашките бухалки, да кърпят съдраните дрехи и да чистят кожени гащи. Защо държаха да останат скрити? Елейн едва се сдържа да не привлече от Извора през ангреала — костенурката, закопчана на гърдите ѝ. Всяка битка — с времето си, а най-напред трябваше да се пребори за Андор.

Пред една голяма шатра с остър връх Кайен скочи от коня си ѝ и подаде ръка. Поколеба се дали да стори същото с Биргит и Авиенда, но Биргит му спести затруднението, като скочи леко от седлото и, подаде юздите на чакащия наблизко войник, а Авиенда за малко щеше да падне. Беше поусвоила ездата, но още изпитваше затруднение при качването и слизането. Огледа се сърдито да не би някой да ѝ се надсмива, приглади широките си поли, свали си шала и го намести на раменете си. Биргит изгледа как ѝ отвеждат коня, съжалявайки като че ли, че не си е взела лъка с колчана от седлото. Кайен я прикани с поклон и дръпна платнището.

Елейн вдиша още веднъж дълбоко да се успокои и поведе другите две жени вътре. Не можеше да си позволи да я приемат като молителка. Не беше дошла тук да проси, нито да се защитава. „Понякога — казвал ѝ беше Гарет Брин още като дете — ще се оказва, че те превъзхождат, а път за отстъпление няма да ти е останал. Винаги прави това, което врагът най-малко очаква, Елейн. В такъв случай трябва да нападаш.“ Трябваше да нападне от самото начало.

Мерилил се плъзна към нея по настлания с черги под. Усмивката на дребничката Сива не беше чак на облекчение, но явно се зарадва, като я видя. Освен нея вътре имаше още пет особи — две жени и трима мъже, като единият от тях беше слуга, конник ветеран, ако можеше да се съди по кривите му като лък крака и покритото с белези лице. Той пристъпи да им поеме наметалата и ръкавиците — и примига пред Авиенда, — след което се отдръпна и застана до една дървена маса със сребърен поднос с кана и чаши. Другите четирима бяха владетелите на Граничните земи. Събрани от кол и въже походни столчета и четири големи мангала с тлеещи в тях въглени допълваха скромната подредба на шатрата. Не беше посрещане, каквото можеше да очаква щерката-наследница на Андор, с куриерите и многобройната прислуга, с безгрижната беседа, полагаща се преди да започнат сериозните разговори, и с мъже и жени зад раменете на въпросните

владетели, които да им шепнат съвети. Елейн завари точно това, което се беше надявала да завари.

Церенето бе махнало червените кръгове от лицето на Мерилил още в двореца и сега тя представи Елейн с подчертано достойнство.

— Това е Елейн Траканд, от Зелената Аджа, както ви казах. — Нищо повече. Елейн бе научила достатъчно от Вандийн, за да може да отличи отделните владетели пред себе си.

— Поздравявам ви с добре дошла, Елейн Седай — каза Еазар Шиенарски. — Мирът и Светлината дано ви благословят. — Беше нисък мъж, не по-висок от нея самата, слаб, във върхно палто с цвят на бронз и с гладко лице въпреки белотата на перчема, провиснал от темето му. Тя се вгледа в тъмните му очи и си спомни, че го смятат за мъдър владетел и опитен дипломат, както и за блестящ воин. Външно от всичко това нямаше и помен. — Ще позволите ли да ви предложи вино? Подправките ни са поостарели, но пък с времето стават по-остри.

— Когато Мерилил ни каза, че днес ще изминете целия път от Кемлин, признавам си, че щях да се усъмня, ако не беше Айез Седай. — Етениел Кандорска, с около една педя по-висока от Мерилил, беше пълничка жена, черната ѝ коса бе леко посребрена, но въпреки усмивката във външността ѝ нямаше нищо майчинско. Загърнатата бе в царствено достойнство също както в тънките си сини вълнени одежди. Очите ѝ също бяха сини, ясни и хладни.

— Радваме се, че дойдохте — каза Пайтар Арафелски с удивително дълбок глас, в който Елейн долови неочаквана топлина. — Твърде много неща имаме да обсъдим с вас.

Вандийн ѝ бе казала, че бил най-красивият мъж в Граничните земи, и сигурно беше бил за времето си, но възрастта бе набръчкала лицето му, а на темето му се беше съхранила рехава побеляла коса. Но беше висок и с широки рамене, облечен в зелено, без украси, и изглеждаше силен. И не глупав.

Докато тримата носеха почтената си възраст с изящество, Тенобия Салдейска излъчваше младост, макар да не беше красива с този нос като орлов клюн и широка уста. Най-хубавото у нея бяха скосените ѝ почти виолетови очи. А може би единственото хубаво. Докато другите трима, макар да царстваха над цели държави, се бяха облекли в просто облекло, нейната яркосиня рокля бе цялата обшита с

перли и сапфири, а още перли и сапфири имаше по косата ѝ. Подходящо за дворцов прием, но едва ли за военен лагер. И докато те се държаха вежливо...

— В името на Светлината, Мерилил Седай — извиси глас намръщената Тенобия, — зная, че казвате истината, но тя прилича повече на момиче, отколкото на Айез Седай. И не ни споменахте, че ще доведе със себе си и черноока айилка!

Лицето на Еазар си остана безизразно, но Пайтар стисна устни, а Етениел стигна дотам, че стрелна Тенобия с поглед, който можеше да мине за майчински. На много раздражена и недоволна майка.

— Черни ли? — промълви объркана Авиенда. — Очите ми не са черни. Черни очи не бях виждала, освен на някой амбулант, преди да прекося Драконовата стена.

— Знаеш, че мога да говоря само истината, Тенобия, и те уверявам — заговори Мерилил, но Елейн я накара да млъкне с едно докосване по рамото.

— Достатъчно е да знаете, че съм Айез Седай, Тенобия. Това е сестра ми, Авиенда от септата Девет долини на Таардад Айил. — Авиенда им се усмихна или поне им оголи зъби. — А това е моят Стражник, лейди Биргит Трахелион. — Биргит се поклони сдържано и златната ѝ плитка се люшна.

Едното ѝ изявление предизвика толкова изненадани погледи, колкото и другото — айилка нейна сестра? А Стражникът ѝ — жена? — но Тенобия и останалите властваха над земи, в които кошмарите бродеха посред бял ден и всеки, който си позволише там да се стъписа твърде много — смятай го за мъртъв. Елейн обаче не им даде възможност да се съвземат напълно. „Нападай, преди да са разбрали какво правиш — казал ѝ бе Гарет Брин, — и продължавай с атаката, докато не ги обърнеш в бяг или не си отвориш изход.“

— Да смятаме ли, че приключихме с учтивостите? — рече тя и си взе чашка с аромат на подправено вино от сребърния поднос. Предупредителна струйка потече по връзката на Стражника, а Авиенда изгледа чашата накриво, но Елейн не се канеше да отпива. Добре, че си замълчаха. — Само глупак би си помислил, че сте изменили целия този път, за да завземете Андор — каза тя, отиде при столовете и седна. Владетели или не, нищо не им остана, освен да я последват или да ѝ я гледат гърба. По-точно гърба на Биргит, понеже тя застана зад

нея. Авиенда както обикновено се смъкна на пода и разгъна полите си в широко ветрило. — Довел ви е Преродения Дракон — продължи Елейн. — Помолихте за тази аудиенция с мен, защото бях при Фалме. Въпросът е защо е толкова важно за вас? Нима смятате, че мога да ви разкажа нещо повече за онова, което се случи там, от всичко, което вече знаете? Че Рогът на Валийр бе огласен, че мъртвите герои на легендите излязоха на коне, за да се сразят със сеанчанските нашественици, и че Преродения Дракон се срази в небесата със Сянката пред очите на всички. Ако знаете за всичко това, знаете колкото мен.

— Аудиенция ли? — възкликна с неверие Тенобия, тъкмо понечила да седне. Смъкна се и походното столче под нея изскърца. — Никой не е молил за аудиенция! Дори да държеше вече трона на Андор...

— Да говорим по същество, Тенобия — намеси се кротко Пайтар. Вместо да седне, той остана прав и заотпива от виното си. Елейн направо се зарадва, че вижда бръчките на лицето му. Този щедър и топъл глас можеше да смути мислите на всяка жена.

Етениел хвърли още един бърз поглед на Тенобия, докато сядаше, и измърмори нещо под носа си. На Елейн ѝ се стори, че чу нещо за „венчило“, макар и изречено с печален тон, но не схвана. Така или иначе, след като се намести на стола си старата жена отново насочи цялото си внимание към Елейн.

— В друг момент вашата безцеремонност сигурно щеше да ми допадне, Елейн Седай, но не виждам нищо забавно в това да попаднеш в засадата, устроена от собствения ти съюзник. — Тенобия се намръщи, но този път Етениел дори не си направи труд да я стрелне с убийствения си поглед. — Това, което се случи във Фалме — продължи кралицата на Кандор към Елейн, — не е толкова важно, колкото последствията от него. Не, Пайтар. Длъжни сме да ѝ кажем това, което трябва да ѝ кажем. Тя вече знае достатъчно много, за да разбере и останалото. Знаем, че сте била спътница на Преродения Дракон във Фалме, Елейн. И може би негова приятелка. Права сте. Не сме дошли за нашествие. Дойдохме да намерим Преродения Дракон. И изминахме в несгоди целия този път само за да разберем, че никой не знае къде може да бъде намерен. Вие знаете ли къде е той?

Елейн едва прикри облекчението си от глупавия въпрос. Нямаше да го зададат, ако мислеха, че е нещо повече от спътничка и приятелка. И тя можеше да се прави на глупава. Нападай и само нападай.

— Защо искате да го намерите? Пратеници и вестоносци биха могли да му отнесат всяка вест, която пожелаете. — Все едно да ги попита защо са повели със себе си такива огромни войски.

Еазар не беше взел вино и стоеше, стиснал юмруци.

— Войната срещу Сянката се води по границите на Гибелта — каза той мрачно. — Последната битка ще бъде извоювана в Погибелта, ако не в самия Шайол Гул. А той пренебрегва Граничните земи и се занимава със страни, които не са виждали жив мърдраал от Тролокските войни насам.

— Кар-а-карн решава къде да танцува с копията, влагоземец — изръмжа Авиенда. — Ако сте негови следовници, тогава сражайте се където той каже. — Никой не погледна към нея. Всички гледаха Елейн. Никой не пое намека ѝ.

Елейн се насили да диша спокойно и да срещне погледите им, без да мига. Цяла армия беше твърде голям капан, за да го е заложила Елайда само за да хване Елейн Траканд, но виж, Ранд ал-Тор, Преродения Дракон, бе друго нещо. Мерилил помръдна нервно на стола си, но си беше получила указанията. Каквото и да бе договорила Сивата сестра, щом започнеше Елейн — тя трябваше да мълчи. По връзката с Биргит потече увереност. А Ранд беше като камък — неразгадаем и далечен.

— Знаете за прокламацията на Бялата кула във връзка с него, нали? — каза тя. Вече трябваше да я знаят.

— Кулата обявява анатема на всеки, който дръзне да се свърже е Преродения Дракон, освен с посредничеството на Кулата — отвърна също толкова тихо Пайтар. Седна най-последно и изгледа Елейн много сериозно. — Вие сте Айез Седай. Това би трябвало да е достатъчно, разбира се.

— Кулата се меси във всичко — измърмори Тенобия. — Не, Етениел; ще го кажа! Целият свят знае, че Кулата е разделена. Вие с Елайда ли сте, Елейн, или с бунтовниците?

— Светът рядко знае това, което си мисли, че знае — намеси се Мерилил с глас, от който въздухът в шатрата сякаш изстина. Дребната женица, която хукваше там, където и заръча Елейн, и писваше, щом я

погледнат Ветроловките, седеше срещу Тенобия като истинска Айез Седай. — Работите на Кулата се знаят само от посветените, Тенобия. Ако искате да ги научите, помолете да ви включат в Книгата на новачките и след двадесет години може и да понаучите нещо.

Нейно величество Тенобия ни Башийр Казади, Щит на Севера и Меч на границата с Погибелта, Върховен трон на Дома Казади, владетелката на Шахайни, Аснел, Кунвар и Ганаи, изгледа Мерилил със свирепостта на зимна буря. И не отвърна нищо. Уважението на Елейн към нея леко се повиши.

Своенравието на Мерилил не я ядоса. Спести ѝ необходимостта да извърта така, уж че говори само истината. Егвийн бе казала, че трябва да се стараят да живеят все едно, че вече са изrekli Трите клетви, и в този момент Елейн усети цялата тежест на това изискване. Тук тя беше не щерката-наследница на Андор, бореща се за правата си над майчиния трон, или поне не само това. Беше Айез Седай от Зелената Аджа, с повече причини да внимава с думите от простото скриване на това, което иска да остави скрито.

— Не мога да ви кажа точно къде се намира. — Вярно, защото можеше да им предложи само някаква смътна посока, грубо към Тийр някъде, без да може да определи разстоянието; вярно, защото не можеше да им се довери достатъчно дори за това. Просто трябваше да внимава какво казва и как. — Но със сигурност зная, че се кани да остане за известно време там, където е. — Не беше се премествал от няколко дни, за пръв път откакто я остави; досега не се задържаше никъде повече от половин ден. — Ще ви кажа каквото мога, но само ако се съгласите да поемете на юг до седмица. Ако останете повече тук, бездруго рискувате да ви свърши и ечемикът, и месото. Гарантирам ви, че ще се придвижите към Преродения Дракон. — Поне за начало щеше да е така. Пайтар поклати плешивата си глава.

— Искате от нас да нахлуем в Андор? Елейн Седай — или трябва вече да ви наричам лейди Елейн? — от сърце ви желая благослова на Светлината в борбата ви за короната, но не чак толкова, че да ви предложи бойците ми да се бият за това.

— Елейн Седай и лейди Елейн са едно и също — каза им тя. — Не ви каня да се биете за мен. Всъщност с цялото си сърце се надявам да прекосите цял Андор без нито едно стълкновение. — Вдигна сребърната чаша и навлажни устни, без да отпива. По стражническата

връзка премина тръпка на тревога и Елейн неволно се засмя. Авиенда я гледаше с крайчеца на окото си и се мръщеше. Дори сега се грижеха за бъдещата майка.

— Радвам се, че на някого това му е забавно — каза сухо Етениел. — А ти се постарай да разсъждаваш малко като южняк, Пайтар. Тук играят Играта на Домовете и ми се струва, че в нея тя е доста опитна. И би трябвало, предполагам. Често съм чувала, че Айез Седай са изобретили Даес Дай-мар.

— Помисли тактически, Пайтар. — Еазар гледаше много съсредоточено Елейн, с тънка усмивка на устните. — Поемаме към Кемлин като нашественици — поне така ще го приемат андорците. Зимата тук може да е мека, но все пак ще ни трябват няколко седмици, докато стигнем. Дотогава тя ще е вдигнала достатъчно андорски Домове срещу нас и на своя страна, което вече почти ще ѝ осигури Лъвския трон. Най-малкото достатъчно мощ ще ѝ се врене, за да не може никой друг да ѝ устои за дълго. — Тенобия помръдна на стола си, намръщи се и заоправя полите си, но когато погледна Елейн, в очите ѝ се долавяше уважение, каквото тя не бе забелязала досега.

— А щом стигнем до Кемлин, Елейн Седай — каза Етениел, — вие ще... ни уговорите... да напуснем Андор, без да се стига до сражение. — Това излезе от устата ѝ не съвсем като въпрос, но почти. — Твърде умно, наистина.

— Стига всичко да стане според нейния план — каза Еазар и усмивката му угасна. Вдигна ръка, без да поглежда, и старият войник постави в нея чаша вино. — В битките обаче рядко става така; дори в безкръвни като тази, боя се.

— Много ми се иска всичко да мине безкръвно — каза Елейн. Светлина, трябваше да мине без кръв, иначе вместо да спаси страната си от гражданска война, щеше да я вкара в нещо още по-лошо. — От своя страна, ще положи всички усилия да стане така. Надявам се, че и вие ще го направите.

— А случайно да знаете къде е и моят чичо Даврам, Елейн Седай? — каза изведнъж Тенобия. — Даврам Башийр? Бих искала да поговоря с него също колкото и с Преродения Дракон.

— Лорд Даврам се намира недалече от Кемлин, Тенобия. Но не мога да ви гарантирам, че все още ще е там, когато пристигнете. Тоест стига да се съгласите. — Елейн вдиша дълбоко, за да скрие възбудата

си. Път за връщане вече нямаше. Вече щяха да тръгнат на юг, в това бе сигурна, но без съгласието им щеше да последва кръвопролитие.

В шатрата се възцари дълга и мъчителна тишина, нарушена само от изпращелия въглен в един от мангалите. Етениел изгледа поред двамата мъже.

— Стига да мога да видя чичо си — заговори разгорещено Тенобия, — аз съм съгласна.

— Заклевам се в честта си, съгласен съм — заяви твърдо Еазар и почти едновременно с него Пайтар каза:

— В името на Светлината, съгласен съм.

— Значи всички сме съгласни — въздъхна Етениел. — А сега е ваш ред, Елейн Седай. — Къде все пак ще намерим Преродения Дракон?

Тръпка прониза Елейн и тя не разбра дали този път беше възбуда или страх. Постигнала бе това, за което дойде, рискувайки опасности за себе си и за Андор, а само времето щеше да покаже дали е взела вярното решение. Отговори, без да се колебае.

— Както ви казах, не знам къде е точно. Но смятам, че едно търсене в Муранди ще е от полза. — Вярно, макар че ползата щеше да е за нея, а не за тях, ако изобщо се получеше. Днес Егвийн трябваше да е тръгнала от Муранди с армията, задържаща Реншар и другите благородници на юг. Вероятно придвижването на войските от Граничните земи щеше да принуди Арател, Луан и Пеливар да решат това, което Диелин смяташе, че ще решат — да я подкрепят. Светлината дано да го дадеше.

Освен Тенобия, владетелите на Граничните земи не изглеждаха никак възхитени, че са научили къде могат да намерят Ранд. Етениел вдиша дълбоко, почти като въздишка, а Еазар само кимна и облиза замислено устни. Пайтар изпи виното си наполовина — първата му истинска глътка. Изглежда, колкото и да искаха да намерят Преродения Дракон, не горяха от нетърпение да се срещнат с него. Тенобия, от друга страна, поръча на стария войник да ѝ донесе още вино и продължи да я уверява колко много държала да се види с чичо си. Елейн не можеше да допусне, че фамилиите ѝ чувства са чак толкова силни.

По това време на годината вечерта настъпваше рано и оставаха едва час-два дневна светлина, както изтъкна Еазар, предлагайки им

постеля за през нощта. Етениел подхвърли, че нейната шатра щяла да е по-удобна, но не прояви никакъв признак на разочарование, когато Елейн заяви, че трябва да си тръгва веднага.

— Забележително е, че можете да преодолеете толкова бързо такова разстояние — промърмори Етениел. — Чувала съм Айез Седай да споменават за някакво „Пътуване“. Това някой изгубен Талант ли е?

— Много ли Сестри сте срещали по пътя си? — попита небрежно Елейн.

— Доста — отвърна сдържано Етениел. — Айез Седай, изглежда, са навсякъде. — Дори лицето на Тенобия стана изведнъж безизразно.

Елейн се остави Биргит да заметне раменете ѝ с наметалото и кимна.

— Така е. Бихте ли поръчали да ни доведат конете?

Никоя от тях не проговори, докато не напуснаха стана и не поеха през дърветата.

— Нещо много сте кротка, Биргит Трахелион — подхвърли Авиенда и смуши коня си. Все се боеше, че животното ще спре, ако не му напомня да продължи.

— Един Стражник не може да говори вместо своята Айез Седай. Проклетата да съм, трябва само да слушам и да ѝ пазя гърба — отвърна сухо Биргит. Едва ли в гората се таеше някой, който можеше да ги застраши толкова близо до шиенарския стан, но очите ѝ шареха неспокойно между дърветата.

— Доста прибързана форма на преговори според мен, Елейн — вметна Мерилил. — Обикновено такива неща изискват дни или седмици, за да се обсъдят, ако не и месеци, преди да се договорят. Извадихме късмет, че не са доманци. Или кайриенци — отсъди тя замислено. — Тия от Граничните земи са доста открити и прями. Лесно е да се оправиш с тях.

Открити и прями? Елейн поклати глава. Искаха да намерят Ранд, но криеха защо. И освен това криеха присъствието на Сестрите. Но поне щяха да тръгнат надалече от него, щом ги отпратеше към Муранди. Това засега трябваше да стигне, но тя бе длъжна да го предупреди, стига да измислеше как да го направи, без да го подложи на опасност. „Грижи се за него, Мин — помисли си тя. — Пази го заради всички нас.“

На няколко мили извън стана тя спря и огледа леса също толкова бдително като Биргит. Особено зад гърба си. Слънцето се беше смъкнало лениво над короните на дърветата. Бяло лисиче притича уплашено и се скри. Нещо изпърха на един клон — птица сигурно, или катеричка. Черен ястреб се понесе внезапно в небето, тънък писък процепи тишината и заглъхна изведнъж. Не ги преследваха. Безпокоеше се не от шиенарците, а от онези криеци се Сестри. Умората, която я напусна с вестта, донесена от Мерилил, сега се върна с лихва, след като срещата с четиримата владетели приключи. Най-много от всичко жадуваше да си легне в леглото час по-скоро, но не го жадуваше толкова, че да предаде сплита на Пътуването на Сестри, които не познава.

Можеше да запреде сплит направо в двора на конюшната на двореца, но рискуваше да убие някого, ако случайно мине през него, докато се отваря, затова го запреде на друго място, което познаваше не по-зле. Беше толкова уморена, че ѝ струваше усилие, докато го запреде. Толкова уморена, че не помисли за ангреала, забоден на роклята ѝ, докато сребрилата резка не се появи във въздуха и не се отвори сред едно заснежено, обрасло със заляняла трева и подравнено от снега поле. Поле малко на юг от Кемлин, на което Гарет Брин често я беше водил да погледа разгръщанията на кралската гвардия от походна колона в боен строй.

— Докога ще го гледаш? — попита я троснато Биргит. Елейн примигна. Авиенда и Мерилил я гледаха загрижено.

Лицето на Биргит не изразяваше нищо, но по връзката също се предаде тревога.

— Просто се замислих — отвърна Елейн и подкара Огнено сърце през Портала. Леглото. Нищо друго.

Пътят от стария плац до високите порти в светлите, високи петдесет стъпки стени бе кратък. Дългите постройки около пазарището на подстъпа към портите бяха празни, но стражите на пост бяха зорко. Проследиха я с другите три, без изобщо да я познаят. Най-вероятно бяха наемници. Нямаше и да я познаят преди да я видят на Лъвския трон. С помощта на Светлината и с малко късмет, щяха да я видят.

Падаше здрач, небето ставаше тъмносиво и сенките между дърветата се удължаваха. Хората, мяркащи се навън, вече бяха малко

— забързани да си довършат дневната работа и да се приберат на топло, за вечеря и сън. Патрул от четирима конни стражи мина покрай тях и ги подмина, без да ги погледне втори път. И те не я познаха като мъжете на портите.

Тя се люшна на седлото и продължи напред, жадна за сън.

Стъписа се, когато разбра, че я свалят от седлото. Отвори очи, без да помни, кога ги е затворила, и усети, че Биргит я носи на ръце към палата.

— Остави ме — промърмори тя уморено. — Мога и сама.

— Не можеш да стоиш на краката си — изръмжа Биргит. — Стой мирно.

— Не можеш да говориш с нея! — извика Авиенда на някого.

— Наистина има нужда от сън, господин Нори — каза твърдо Мерилил. — Капнала е. Утре ще стане.

— Да прощавате, но няма да стане утре — отвърна Нори, като по чудо решителен и уверен в себе си. — Спешно е и ще говоря с нея веднага!

Елейн вдигна глава, но тя клюмна отново. Халвин Нори притискаше кожената папка до мършавите си гърди както винаги, но кльощавият мъж, който говореше с короновани особи със същия хриплив и сух глас, с който говореше за оправянето на покриви, сега подскачаше на пръсти в желанието си да се отскубне от Авиенда и Мерилил, които го бяха хванали за ръцете и го задържаха.

— Остави ме, Биргит — повтори тя и о, второ чудо за толкова кратко време — Биргит се подчини. Но я задържа за кръста да не падне и Елейн изпита благодарност. Не беше сигурна дали краката ѝ ще я удържат. — Какво има, господин Нори? Остави го, Авиенда. Мерилил!

Първият чиновник затича към нея веднага щом го пуснаха.

— Скоро след като заминахте, запристигаха вести, милейди — заговори той, този път без изобщо да звучи сухо. Веждите му бяха настръхнали от грижа. — Има четири войски... Малки, предполагам, за тези времена. Светлина, помня време, когато пет хиляди мъже си беше голяма войска. — Потърка с длан плешивото си теме и белите туфи около ушите му се разрошиха. — Четири малки войски се приближават към Кемлин от изток — продължи той с малко по-обичаен за него тон. Почти. — Боя се, че до седмица ще са тук.

Двадесет хиляди души. Може би тридесет, не съм сигурен. — Още малко, и щеше да ѝ подаде папката да види листовете в нея. Наистина беше възбуден.

— Кой? — попита тя. Еления имаше на изток имения и военна сила, а също и Неан. Но никой от двамата не можеше да вдигне двадесет хиляди души. А снегът и калта щяха да ги задържат до пролетта. „С щяло и можало мост не се строи“ — сякаш чу да ѝ казва гласът на Лини.

— Не знам, милейди — отвърна Нори. — Все още не знам.

Според Елейн, бе все едно. Който и да беше — идваха, и то сега.

— Още призори, господин Нори, искам да започнете да изкупувате всички хранителни припаси, които могат да се намерят извън стените на града, и да ги приберете вътре. Биргит, нареди на прапорщика, който известява възнагражденията за наемниците, да добави, че им остават четири дни да се запишат в гвардията, иначе ще трябва да напуснат града. И това да се разгласи сред народа, господин Нори. Който иска да си замине преди да започне обсадата, да тръгва веднага. Това ще намали броя на гърлата, които ще трябва да храним, и може да накара още някой да се включи в гвардията. — Отблъсна Биргит от себе си и закрачи по коридора към покоите си. Другите се принудиха да я последват. — Мерилил, уведоми Родственичките, както и Ата-ан Миере. Те също може да пожелаят да си заминат, преди да е започнало. Карти, Биргит. Нареди да ми донесат добри карти. А, и още нещо, господин Нори...

Нямаше време за сън, нито за умора. Град имаше да защитава.

ГЛАВА 28

ВЕСТ В ПЛАТНЕНА ТОРБА

На заранта след като Мат обеща да помогне на Теслин — и на Джолайн, че и на тази Едесина, която очите му още не бяха виждали! — Тилин обяви, че напуска града.

— Сурот ще ми покаже каква част от Алтара е вече под контрола ми, гълъбче — рече тя. Ножът ѝ беше забит в пилона на леглото и двамата още се излежаваха сред омачканите ленени чаршафи и разбъркани завивки, той само с коприненото шалче, криещо белега на шията му, а тя — съвсем гола. „Само по кожа“, дето е речено. Кожата си я биваше — най-гладката и нежната, която бе докосвал. Тя погали лениво другите му няколко белега с дългия си, лакиран зелено нокът. Тъй или инак, беше си докарал доста белези, макар и не от липса на желание да ги избегне. Неговата кожа нямаше да спечели много на търг, в това беше сигурен, но белезите я очароваха. — Всъщност идеята не беше нейна. Тюон смята, че... ще ми е от полза... ако видя с очите си, вместо на карта, а когато момичето предложи нещо, Сурот го изпълнява. Ще заминем с то'ракен, за да го обходим бързо. Както разбрах, ще е по цели двеста мили на ден. О, недей да се цупиш така, прасенцето ми. Няма да те карам да се качваш на онези чудовища.

Мат въздъхна с облекчение. Обезпокои го не перспективата да лети. Смяташе, че може дори да му хареса. Но ако изчезнеше от Ебу Дар за по-дълго, Светлината само знаеше дали Теслин или Джолайн, или дори тази Едесина нямаше да ги обземе нетърпение и да направят нещо глупаво, нито каква идиотщина можеше да хрумне на Беслан. Беслан го безпокоеше почти колкото жените.

Тилин, възбудена от предстоящия си полет на някое от сеанчанските чудовища, заприлича повече от всякога на орлица.

— Няма да е за повече от седмица, миличкото ми. Мммм. — Зеленият ѝ нокът мина по дългия една стъпка набръчкан белег, прорязал ребрата му. — Дали да не те вържа за леглото, че да не ми те откраднат, докато се върна?

Малко усилие му струваше да отвърне на лукавата ѝ усмивчица с най-неуστοимото си хилене. Беше почти сигурен, че се шегува, но само почти. Дрехите, които му беше избрала за днес, го правеха толкова яркочервен, че очите да те заболят. Всичко червено, освен цветчетата, бродирани по палтото и пелеринката, както и черната шапка и шалчето. От бялата дантела по шията и китките останалото само изглеждаше още по-червено. Той все пак се напъха в тях, изгаряйки от нетърпение да се махне от покоите ѝ. С Тилин един разумен човек не можеше да е сигурен в нищо. Можеше и да не се шегува.

Тилин, изглежда, не беше преувеличила за нетърпението на Сурот. След по-малко от два часа, според отрупания със скъпоценни камъни цилиндър-часовник в дневната на Тилин, дар от Сурот, той вече придружаваше Нейно величество към пристанището. По-точно Сурот и Тилин яздеха в челото на двадесетина особи от Кръвта, които ги придружаваха, заедно с подобрите си со'джин, мъже и жени, които скланяха бръснатите си глави пред всеки от Кръвта и гледаха отвисоко всички останали, а той яздеше най-отзад на гърба на Пипе. „Хубавелчото“ на кралицата на Алтара не можеше да язди с Кръвта, която в момента, естествено, включваше и самата Тилин. Не беше като да си наследствен слуга или нещо от този род.

Кръвта и повечето им со'джин яздеха породисти животни — стройни кобили с извити шии и нежна стъпка и коне с яка гръд, свирепи очи и широки ноздри. Късметът му като че ли не действаше при конни надбягвания, но беше готов да заложи на Пипе срещу всяко от тях. Дорестият му кон не беше за показ, но Мат бе сигурен, че ще надбяга почти всички от тези хубавички животни на спринт, а на дълъг бяг всички щяха да му дишат праха. След толкова дълъг престой в конюшните Пипе напираше да заскача, като не можеше да препусне, и бяха необходими всички умения на Мат — е, по-скоро всички умения, които му идеха някак със спомените на онези отдавна умрели мъже — за да задържи животното под контрол. Но докато стигнат средата на пътя до кейовете, кракът го заболя до бедрото. Ако наистина смяташе да се маха скоро от Ебу Дар, това трябваше да стане по море, или с трупата на Лука. Намислил беше как да го накара да тръгне преди пролетта. Опасен план навярно, но друг избор не виждаше. Другото беше още по-опасно.

Не беше сам в тила на колоната. Зад него в две редици крачеха над петдесет мъже и жени, слава на Светлината — облечени в дебели бели вълнени халати върху онези прозрачни одежди, в които се мотаеха обикновено, някои повели коне, натоварени с големи плетени кошове, пълни с вкусотии. Кръвта не можеше да мине без слуги; всъщност, изглежда, смятаха, че с толкова малко едва ще преживеят. Да'ковале рядко вдигаха очите си от уличната настилка и бяха кротки като агънца. Веднъж Мат бе видял как пратиха един да'ковале да го набият с камшик. Русокосият нещастник, горе-долу на неговите години, хукна презглава сам да си донесе камшика. Това да се опита да поотложи наказанието, да се скрие или пък да го избегне — няма, братче. Такива хора Мат не можеше да разбере.

Пред него язدهа шест сул-дамки и глезените им се показваха под късите цепнати поли. Хубави глезенчета при една-две, но седяха на седлата си все едно че и те са от Кръвта. Две водеха на каишки крачещите до конете им дамане.

Мат огледа скришом жените. Едната дамане, ниска и със светлосини очи, беше свързана с ай-дам към пълничката сул-дам с маслинена кожа, която бе видял да разхожда Теслин. Тъмнокосата дамане отвърщаше на името „Пура“. Айезседайската безвременност ясно се четеше на гладкото ѝ лице. Не беше повярвал напълно на Теслин, когато му каза, че жената е станала истинска дамане, но ето че посивялата сул-дам се наведе ниско от седлото, продума нещо на някогашната Рима Галфрей, измърмори ѝ нещо проклетата сул-дам и сегашната „Пура“ плесна с ръце и се засмя с възторг.

Мат потръпна. Проклетата жена като едното нищо щеше да се развика за помощ, ако се опиташе да махне тъпия ай-дам от шията ѝ. Светлина, за какво си мислеше! Не стига, че се беше набутал да извади бекона на три Айез Седай от огъня заради тях — да го изгори дано, наистина щеше се докара до дръвника, ако правеше непрекъснато така! — не стига това, ами и да мисли още да измъкна от Ебу Дар.

Ебу Дар беше голямо пристанище, с може би най-големия залив в познатия свят, а пристаните бяха като дълги каменни пръсти, протегнати навътре от кея, опасал града по цялата му дължина. Почти всички места за привързване бяха заети от сеанчански съдове с всякаква големина, с екипажите по такелажа, които завикаха гръмка при появата на Сурот, с тътен от възторжени мъжки гласове, зовящи

името ѝ. Мъжете по другите кораби също размахваха ръце и викаха, макар че повечето изглеждаха объркани и не им беше ясно кого или какво точно поздравяват. Но явно смятаха, че се очаква от тях. По тези съдове вятърът, духащ през залива, развяваше Златните стършели на Иллиан, Полумесеците на Тийр и Златния ястреб на Майен. Явно Ранд още не бе заповядал на тамошните търговци да спрат търговията в завладените от сеанчанците пристанища или търговците го правеха зад гърба му. Под черепа на Мат засвяткаха цветовете и той разтърси глава да ги прочисти. Повечето търговци щяха да търгуват и с убиеца на родната си майчица, стига да имат изгода от това.

Най-южният пристан беше оставен без кораби и сеанчанските офицери с тънките пера на ярко боядисаните Шлемове подадоха ръка на Сурот и Тилин да слязат в големите лодки, които чакаха с по осем яки гребци във всяка. Всеки случай едва след като Тилин целуна Мат за последно, като едва не му откъсна косата, докато дърпаше главата му надолу, и след това го щипна по задника! Сурот се намръщи нетърпеливо, докато Тилин най-сетне се разположи в лодката си, и дори след това сеанчанката не престана да кипи и да размахва пръсти на Алохин, своята со'джин, тъй че жената с остро лице не спираше да снове между пейките и да ѝ подава ту едно, ту друго.

Останалите от Кръвта бяха удостоени от офицерите с дълбоки поклони, но се наложи да се качат в лодките с помощта на своите со'джин. Сул-дам на свой ред помогнаха на дамане, но никой не помогна на гмежта в белите халати в товаренето на плетените кошове и на самите тях. Много скоро лодките вече пресичаха залива на път към мястото, където държаха ракените и то'ракените, южно от Рахад, промъквайки се покрай многобройната закотвена сеанчанска флотилия и рояците пленени съдове на Морския народ, осяяли залива. Повечето от тях като че ли бяха с подменен такелаж — с поребрени сеанчански платна и с други въжета. Екипажите им също бяха сеанчански. С изключение на Ветроловките, за които Мат се мъчеше да не мисли, и може би на неколцина продадени в робство, оцелелите от Ата-ан Миере бяха до един в Рахад с другите да'ковале, и им беше възложено да чистят задръстените с мръсотия канали. А по този въпрос той не можеше да направи нищо. Нищо не им дължеше, чинията му вече бе достатъчно пълна, за да поеме повече, и нищо не можеше да направи. Толкоз!

Искаше му се веднага да поеме обратно, за да остави зад гърба си корабите на Морския народ. Никой по пристанището не му обръщаше и най-малко внимание. Офицерите се бяха разкарали веднага след като лодките потеглиха. Моряците наслязоха от такелажите и всеки се залови с работата си, а членовете на гилдията на товарачите подкараха отново ниските си, тежки ръчни колички, отрупани с бали, сандъци и бурета. Но ако си тръгнеше скоро, Тилин можеше да реши, че се кани да се махне от града, и да нареди да го задържат, затова Мат остана на гърба на Пипе в края на пристанището и махаше с ръка като тъп гъсок чак докато се отдалечиха толкова, че тя да не може да го види дори с далекоглед.

Въпреки пулсиращия от болка крак той подкара много бавно по дължината на кея. Избягваше да поглежда повече към залива. Наоколо му скромно облечени търговци следяха как се товари и разтоварва стоката им, като от време на време пъхаха по някоя кесия в ръцете било на мъж, било на жена в зелен кожен елек, за да си подсигурят погрижливо отношение към ценния товар или пък по-голяма бързина в работата, макар да не изглеждаше възможно хората от гилдията да заработят по-бързо. Южняците като че ли винаги подтичваха при работа, освен когато слънцето клекнеше над главите им и когато на жегата патка можеше да се опече, а при това сиво небе и режещ вятър откъм морето едва ли имаше значение къде е слънцето.

Докато обърне към Мол Хара, беше преброил над двадесет сулдам, патрулиращи около пристанището с дамане. Пъхаха си носовете по лодките, идещи от закотвени в залива не сеанчански кораби, качваха се на палубите на всеки пристигащ кораб, както и на всеки готвец се да замине. Още на идване си знаеше, че ще ги види тук. Само с Валан Лука, няма начин. Единствената друга възможност беше прекалено рискована, освен в най-краен случай. Лука също беше рискован вариант, но Мат не виждаше друг избор.

Като се върна в Тарасинския палат, се смъкна от Пипе, изохка и издърпа тоягата изпод ремъка на седлото. Остави дорчото на коняря и влезе с куцукане в палата — левият му крак едва удържаше тежестта. Сигурно ако го понакиснеше в гореща вода, щеше облекчи малко болката. Тогаваше сигурно щеше да може да обмисли нещата поспокойно. Трябваше да изненада Лука, но преди да стигне до него, имаше да реши още няколко дребни проблема.

— А, ето ви и вас — рече Ноал, който изникна сякаш от въздуха пред него. Мат беше мяркал случайно два-три пъти стареца, откакто му намери постеля, но сега той изглеждаше добре отпочинал в почистеното си и огладено сиво палто, предвид че всеки ден се измъкваше от палата, скиташе по цял ден из града и се връщаше чак към полунощ. Ноал оправи разръфаната дантела по маншетите си и се усмихна доверително, показвайки изпочупените си зъби. — Кроите вие някакъв план, лорд Мат, и аз с удоволствие бих ви предложил услугите си.

— Кроя час по-скоро да пооблекча болния си крак — отвърна Мат колкото можеше по-безгрижно, Ноал му се струваше съвсем безобиден. Според Харнан, той разправяше разни истории преди спане. Истории, които Харнан и останалите Червеноръчки, изглежда, поглъщаха с охота, дори в тях да ставаше дума за някакво си място, наречено Шибуя, което уж се намирало отвъд Айилската пустош и където жените, способни да преливат, били с татуирани лица, където наказвали със смърт над триста вида престъпления и където в подножията на планините живеели гиганти, по-високи и от огиерите, чиито лица пък били на корема. Твърдеше, че бил ходил там. Човек, който твърди подобни неща, не можеше да е опасен. От друга страна, единствения път, когато Мат го видя как борави с дългите ками, които криеше под палтото си, съвсем не му се стори безопасен. Само като видиш човек как държи едно оръжие, можеш да разбереш дали е свикнал да го използва. — Ако реша да намисля нещо друго, ще ти се обадя.

Все така усмихнат, Ноал се почеса по клюнестия нос.

— Още не ми вярвате. Какво пък, разбирам ви. Макар че ако исках нещо да ви навредя, просто нямаше да се показвам онази нощ в уличката. В очите ви се чете. Виждал съм аз велики мъже, кроящи планове, както и злодеи, тъмни като Ямата на ориста. Когато човек крои опасни планове и не иска да се знае, в очите му се чете.

— Очите ми просто са изморени — засмя се Мат и се подпря на тоягата. Велики мъже, кроящи планове? Старецът сигурно ги беше видял в неговата Шибуя, при гигантите. — Виж, благодаря все пак за онзи път. Ако мога да направя още нещо за теб, само кажи. Но точно сега искам да си взема гореща баня.

— Този голам пие ли кръв? — попита Ноал и задържа Мат за рамото, когато тръгна да го подмине.

Светлина, съжали, че бе споменал това и старецът го бе чул. Съжaliaваше, че Биргит изобщо му беше казала за него.

— Защо питаш?

Голамът живееше с кръв. Не ядеше нищо друго.

— Намерили са още един човек с разкъсано гърло. Снощи, само че бил съвсем изцеден, капка кръв нямало в него, нито по постелята му. Не ви ли споменах? Бил в някакъв хан, край Молдинската порта. Ако тази твар изобщо е напускала града, явно се е върнала. — Старецът погледна през рамото на Мат и се поклони ниско и много вежливо на някого. — Ако решите нещо друго, винаги съм готов — добави по-тихо, докато се изправяше.

Мат се обърна, а старецът побърза да се отдалечи. До високата стойка на един от позлатените светилници стоеше Тюон и се взираше съсредоточено в него изпод прозрачното си було. Е, гледаше го поне. Както винаги, в момента, в който той я видя, тя се обърна и се плъзна по коридора, а снежнобелите ѝ поли тихо зашумоляха. Днес беше съвсем сама.

За втори път този ден Мат потръпна. Жалко, че момичето не бе заминало със Сурот и Тилин. Като ти дадат комат, не се оплакваш, че няколко трохи са се отронили, само че Айез Седай и сеанчанци, с един голам, който те дебне да ти изпие кръвчицата, старци, които си пъхат носовете, където не им е работата, и мършави момиченца, които се взират в теб — всичко това накуп можеше да подплаши и най-големия храбрец. Май не му беше времето да си кисне крака.

По-добре се почувства, когато изпрати Лопин да му донесе останалото от неговите си дрехи от килера за играчки на Беслан. И Нерим — да намери Джюйлин. Кракът още го пареше като огън и се огъваше, щом понечеше да тръгне, но след като не искаше да губи време, най-добре беше да се пораздвижи. Искаше да се махне от Ебу Дар преди да се е върнала Тилин, а това означаваше, че разполага с десетина дни. По-малко, че да е по-сигурно.

Когато хващачът на крадци си пъхна главата през откренатата врата на спалнята, Мат се оглеждаше в голямото огледало със стойка на Тилин. Червените... одежди... бяха напъхани в гардероба с останалите финтифлюшки, които му беше дала. Сигурно следващият

„хубавелчо“ на Тилин щеше да ги хареса. Палтото, което си беше облякъл, беше най-простото от всички, които си имаше — от синя вълна, без нито едно ширитче или вземо. Палто, каквото един мъж би се гордял да носи, без да се налага всички наоколо да го зяпат. Прилично палто.

— Може би малко дантела все пак — промърмори той и опипа яката на ризата си. — Съвсем малко. — Като помислиш, наистина беше много просто това палто. Прекалено строго някак.

— Нищо не разбирам от дантела — каза Джюйлин. — Затова ли ме повика?

— Не. Разбира се, че не. Какво ми се хилиш?

— Просто съм щастлив, нищо друго. Сурот замина и аз съм щастлив. Щом не искаш да ме питаш за дантела, какво искаш?

Кръв и пепел! Жената, която го интересуваше, явно беше някоя от да'ковале на Сурот! Иначе нямаше причина да го интересува, че е заминала, още по-малко да е щастлив. И този човек се канеше да ѝ отнеме имущество! Е, сигурно не беше кой знае какво в сравнение с отвличането на две Дамане.

Мат закуцука, прегърна Джюйлин през рамо и го отведе в дневната.

— Трябва ми рокля на дамане, да става за жена ей толкова висока — той вдигна ръка някъде до рамото си — и слаба. — Усмихна му се най-искрено, но усмивката на Джюйлин видимо помръкна. — И освен това ми трябва три рокли на сул-дам и един ай-дам. И ми хрумна, че най-подходящият човек да открадне нещо, без да го хванат, може да е един хващач на крадци.

— Аз съм хващач на крадци — изръмжа възмутен мъжът и се дръпна от Мат. — Не съм крадец!

Мат също престана да се хили.

— Джюйлин, знаеш, че единственият начин да измъкнем онези Сестри от града е ако стражите помислят, че все още са дамане. Теслин и Едесина си имат каквото им трябва, но трябва да предрешим Джолайн. Сурот ще се върне след десет дни, Джюйлин. Ако не се махнем дотогава, най-вероятно твоята сладурана ще си остане нейно имущество. — Не можеше да се отърве от чувството, че ако не се махнат дотогава, няма да се махнат изобщо. Светлина, в този град човек можеше да пукне от треперене!

Пъхнал юмруци в широките джобове на черното си тайренско палто, Джюйлин го изгледа кръвнишки. Направо го прониза с поглед, като че ли взрян в нещо, което никак не му се харесваше. Накрая отвърна с кисела гримаса:

— Няма да е лесно.

Следващите дни изобщо не бяха лесни. Слугините кудкудякаха и се кикотеха, щом го видеха в новите дрехи. По-точно в собствените му дрехи. Хилеха се и на висок глас се обзалагаха, така че да ги чуе, колко бързо щял да си ги смени, след като се върнела Тилин — повечето, изглежда, смятаха, че ще се разтича по коридорите, късайки дрехите по себе си само като чуе, че вече се връща — но той не им обръщаше внимание. Вслушваше се само в частта за връщането на Тилин.

Много от жените и почти всички мъже приеха новото му облекло за знак, че се кани да си ходи. Да избяга, както го наричаха неодобрително, и всеки правеше каквото може, за да му попречи. В техните очи той беше като лекарство за болния зъб на Тилин и никак не държаха тя да се върне и да ухапе тях, защото го е загубила. Ако не беше се погрижил Лопин или Нерим постоянно да се навъртат в покоите на Тилин и да му пазят вещите, дрехите пак щяха да изчезнат, а само благодарение на Ванин и мъжете от Червената ръка Пипе все още не се беше изпарил от кралските конюшни.

Мат се стараеше да укрепва това убеждение. Когато си заминеше и в същото време изчезнеха две дамане, събитията несъмнено щяха да се свържат, но след като Тилин я нямаше и намерението — му да бяга беше ясно преди да се е върнала, щеше да ѝ спести обвиненията. Всеки ден, дори когато валеше, излизаше да поязди Пипе на кръг из двора на конюшната, всеки ден — малко по-дълго, все едно че целеше да укрепи издръжливостта си. Което всъщност целеше, както осъзна по едно време. Кракът и бедрото все още го боляха ужасно, но взе да му се струва, че ще може да издържи десетина мили езда преди да се наложи да слезе от седлото. Е, осем поне със сигурност.

Често пъти при ясно време сул-дам извеждаха дамане на разходка докато той яздеше. Сеанчанките бяха наясно, че не е собственост на Тилин, но от друга страна, той чуваше някои да го наричат нейната „играчка“! „Играчката на Тилин“, казваха, сякаш си нямаше име! Явно не беше толкова важен за тях, за да ги интересува името му. За тях човек можеше или да е да'ковале, или да не е и

неговото половинчато положение ги размиваше безкрайно. Яздеше, слушаше смеха на сул-дам и се мъчеше да се убеди, че всичко е за добро. Колкото повече хора бъдеха убедени, че се е готвил да избяга преди Тилин да се е върнала, толкова по-добре за нея. Само дето не беше приятно за него.

От време на време различаваше айезседайски лица сред разхожданите жени — три, без да се брои Теслин, но нямаше представа коя точно от тях е въпросната Едесина. Можеше да е онази ниска бледолика жена, която толкова му напомняше за Моарейн, или високата със сребристо златната коса, или слабичката чернокоса женичка. Стъпваха плавно до своите сул-дам и всяка можеше да се поразходи сама, ако не беше сияещият на слънцето нашийник на врата ѝ и каишката, свързваща я с китката на сул-дам. Самата Теслин с всеки ден ставаше все по-мрачна, щом го видеше, и гледаше само напред. Всеки път на лицето ѝ като че ли се изписваше все по-голяма решителност. И нещо, което можеше да се вземе за паника. Мат започна да се безпокои и за нея, и заради нетърпението ѝ.

Искаше му се някак да вдъхне увереност на Теслин — нямаше нужда от древните спомени, за да знае, че решителността, съчетана с паниката, може да убие човек, но те го потвърждаваха — искаше му се да я успокои, но не смееше да се доближи отново до даманарника. Тюон продължаваше все да е зад гърба му, щом се обърнеше. Не че беше кой знае какво, но се случваше прекалено често, за да е спокоен. И не е достатъчно често, за да помисли, че го преследва. Защо ще го прави? Просто прекалено често. Понякога с нея беше и нейната со'джин Селусия, а от време на време се появяваше и Анат, макар че по едно време странната висока жена като че ли изчезна от палата, поне не се мяркаше из коридорите. Чу, че се била „оттеглила“, каквото и да значеше това, и той можеше само да съжалява, че не е взела и Тюон. Съмняваше се, че момичето отново ще повярва, че се е отбил да донесе сладкиши на някоя Ветроловка. Наистина ли искаше да го купи? Ако беше така, Мат все още не разбираше защо. Така и не можеше да разбере какво толкова привлича жените към някой мъж — на тях като че ли им беше присъщо да се блещят, щом видят най-невзрачни типове — но знаеше със сигурност, че самият той не е красавец, каквото и да му разправяше Тилин. Жените просто лъжеха,

само за да вкарат човек в леглото си, а вкарат ли го веднъж там — лъжеха още повече.

Във всеки случай Тюон не беше най-големият му дразнител. Просто досадна муха. Нищо повече. Бъбривите жени или зяпащите го девойчета не можеха да го накарат да се изпоти. Но колкото и да я нямаше, Тилин го караше да се поти. Ако се върнеше и разбереше, че се гласи да напусне, можеше да ѝ хрумне нещо друго около „продажбата“. Сега тя беше Върховна лейди, в края на краищата, и Мат беше убеден, че много скоро съвсем ще си обръсне главата и ще си остави само един гребен отгоре. Като истинска сеанчанка от Върховната кръв, и тогава знае ли човек на какво ще е способна? Мислите за Тилин го изпотпяваха, но имаше още много неща, от които човек можеше да плувне в пот.

Ноал продължаваше да му носи злокобни вести за убийствата на голама, а понякога — и Том. Всяка нощ имаше ново, въпреки че като че ли само те двамата и той свързваха убийствата. Мат продължаваше да се придържа към открити места, доколкото беше възможно, и при всяка възможност гледаше да е сред други хора. Престана да спи в ложето на Тилин и никога не прекарваше две поредни нощи на едно и също място. Ако това означаваше да спи в плевника на конюшнията — какво пък, спал беше и преди в плевници и знаеше как боде сеното през дрехите. Все пак — по-добре сеното да те боде, отколкото да ти срежат гърлото.

Беше издирил Том веднага щом реши да се опита да освободи Теслин и го намери в кухнята с готвачите над чиния с печено пиле. Том се разбираше толкова добре с готвачите, колкото със селяците, търговците и благородниците. Том Мерилин с всички се разбираше, това му беше начинът да събира оттук-оттам клюки и после да ги намества в една картинка. Можеше да вижда нещата под друг ъгъл и да схваща неща, които убягваха на други. Щом привърши с пилето, Том тутакси предложи единствения възможен начин да се измъкнат Айез Седай пред очите на стражите. Тогава цялата тази работа му се стори много лесна. За кратко. Но се появиха други пречки.

Джюйлин притежаваше същата способност да гледа на нещата по-засукано, сигурно заради дългото време, преживяно като хващач на крадци, и понякога Мат се срещаше нощем с него и Том в стаичката на

двамата в жилищата на слугите, за да се помъчат да съставят ясен план как да преодолеят тези пречки. Виж, от тях Мат се потеше здраво.

На първата от тези срещи, в нощта след като Тилин замина, в стаичката нахлу Беслан, уж че търсел Том за нещо си. За съжаление преди това ги беше подслушал зад вратата и беше чул достатъчно, за да не могат да го изпързаят с някаква измислена историйка. И за още по-голямо съжаление пожела и той да участва. Дори им обясни как ще го направят.

— Бунт — заяви той и седна на трикракото столче между двете легла. Обзавеждането в препълнената стаичка се допълваше от умивалник с олющена бяла кана и леген, без огледало. Джюйлин седеше на ръба на едното легло по долна риза и гледаше безизразно, а Том се беше изтегнал на другото и оглеждаше намръщено кокалчетата на пръстите си. За Мат оставаше да се облегне на вратата и да пази да не нахълта още някой. Не знаеше да се смее ли, или да плаче. Явно Том знаеше за тази лудост от самото начало; затова толкова се стараше да запази хладнокръвие. — Хората ще се вдигнат, щом им дам знак — продължи Беслан. — С приятелите ми уговорихме всички мъже в града. Всички са готови да се бият!

Мат въздъхна и отпусна тежестта си на здравия крак. Подозираше, че когато Беслан даде знак, ще се вдигнат само той и приятелите му. Повечето хора бяха по-склонни да приказват за бунт, отколкото да го вдигнат, особено срещу войници.

— Беслан, във веселчунските приказки конярите с вилите и хлебарите с дървените лопати се вдигат на бунтове и побеждават армии, защото искат да са свободни. — Том изсумтя толкова силно, че мустаците му се размърдаха. Мат не му обърна внимание. — В реалния живот конярите и хлебарите ги убиват. Познавам добрите войници само като ги видя, а сеанчанците са много добри.

— Ако освободим всички дамане заедно с Айез Седай, те ще се бият за нас! — настоя Беслан.

— Горе на тавана трябва да има най-малко двеста дамане, Беслан, и повечето от тях са сеанчанки. Освободи ги, и колкото и да не ти харесва, всички до една ще хукнат да си търсят сул-дам. Светлина, ние не можем да разчитаме дори на тези, които не са сеанчанки! — Мат вдигна ръка да спре протеста на Беслан. — Няма как да разберем на кои можем да разчитаме, а нямаме и време за това. А и да можехме,

щеше да се наложи да избием останалите. Не съм готов да убия жена, чието единствено престъпление е, че носи нашийник. А ти? — Беслан извърна очи, но беше стиснал челюсти. Не искаше да се предаде.

— Дали ще освободим някоя дамане, или не — продължи Мат, — ако народът се вдигне, сеанчанците ще превърнат Ебу Дар в касапница. Те потушават бунтовете много сурово, Беслан. Много сурово! Можем да избием всички дамане на тавана и те ще доведат нови от лагерите. Майка ти ще се върне и ще завари жалки отломки, а главата ти ще стърчи забита на пика на градската стена. А скоро след това там ще отиде и нейната. Не си въобразяваш, че ще повярват, че не е знаела какво крои синът ѝ, нали? — Светлина, дали наистина го знаеше? Тази жена беше достатъчно смела, за да го опита. Не допускаше, че е чак толкова глупава, но...

— Тя казва, че сме мишки — отвърна с горчивина Беслан. — Когато минават котките, мишките си кротуват. Не искам да съм мишка, Мат.

На Мат му поолекна.

— По-добре да си жив мишок, отколкото мъртъв, Беслан. — Което май не прозвуча съвсем дипломатично — Беслан го изгледа кисело, — но си беше чистата истина.

Оттогава подканяше Беслан да идва на сбирките им, макар и само за да го държи под око, но Беслан идваше рядко и се падна на Том да се постарее да охлажда плама на младежа когато и както може. Най-много, в което можеше да убеди Беслан, бе да обещае, че ще даде сигнал за бунт едва след като те се махнат на месец път от града, за да не ги спипат. Това донякъде се уреди, макар и да не го задоволяваше. Всичко останало беше като да направиш две крачки и да се удариш в каменна стена. Или да се спънеш в тел.

Дамата на сърцето на Джюйлин, изглежда, много държеше на него. И изглежда, нямаше нищо против, че той смени тайренските си дрехи със слугинска зелено-бяла ливрея, нито че не спа две ноци, а мете пода недалече от стълбите, водещи към даманарника. Никой не се заглеждаше по един слуга, въртящ метлата, дори другите слуги. В Тарасинския палат имаше толкова много слуги, че не се познаваха и щом видеха мъж с метла, решаваха, че работата му е да я използва. Джюйлин изкара и два дни в метене, а накрая докладва, че сул-дам преглеждат даманарника най-напред сутрин и след това малко след

като се стъмни, че през деня между двата прегледа може да ги няма и че нощем дамане остават сами.

— Подслушах една сул-дам да казва, че се радва, че не е в лагерите, където... — Излегнат върху тънкия дюшек, Джюйлин замълча и се прозя тежко. Том седеше на ръба на другото легло и за Мат остана столчето между двамата. Беше по-добре, отколкото да стои, но не много. Повечето хора по това време спяха. — Където трябвало да остава да пази през няколко нощи — продължи след малко хващачът на крадци. — Каза също така, че обича да оставя дамане да си поспят цялата нощ, за да са бодри на заранта.

— Значи трябва да се задействаме през нощта — измърмори Том и поглади белия си мустак. Нямахше нужда да добавя, че всичко, което се е задействало през нощта, може да привлече внимание.

Сеанчанците патрулираха из града и нощем, за разлика от градската стража. Стражата освен това беше податлива на подкупи, стига да не ги хванат сеанчанците.

— Намери ли най-после ай-дам, Джюйлин? — попита Мат. — Или роклите? С роклите едва ли е толкова трудно, колкото с ай-дам.

Джюйлин отново се прозя в шепа.

— Когато ги намеря, тогава. Не ги оставят да се въргалят по улицата, нали знаеш.

Том откри, че няма да е възможно просто да изведат дамане през портата. Или по-скоро, както честно си призна, разкрила му го беше Ризел. Изглежда, един от офицерите с висок ранг, отседнали в „Скитащата жена“, имаше много приятен глас и според нея пеел много забавно.

— Някой от Кръвта може да изведе дамане, без да му задават въпроси — поясни Том на следващата им сбирка. Този път и двамата с Джюйлин седяха на креватите. Мат беше започнал да мрази столчето. — Или поне няма да го питат много. На една сул-дам обаче й трябва заповед, написана и подпечатана от някой от Кръвта, офицер, който е от капитан нагоре или дер'сул-дам. Стражите при портите и на пристанището имат списъци на всички валидни печати в града, така че мога просто да преправя някой печат и смятам, че ще се приеме.

Трябва ми копие от подходяща заповед с подходящия печат. Остава въпросът кои ще са нашите три сул-дам.

— Ризел, да речем, може да е едната — предложи Мат. Тя не знаеше какво замислят и ако ѝ кажеха, можеше да е рисковано. Том ѝ беше задавал какви ли не въпроси, уж че искал да разбере как живеят сеанчанците, и тя с голяма охота беше разпитвала сеанчанския си приятел, но едва ли щеше да я зарадва много възможността хубавичката ѝ главица да кацне на острието на пиката. — А какво ще кажеш за подарката на сърцето ти, Джюйлин? — Имаше някаква идея за третата. Беше помолил Джюйлин да намери рокля за сул-дам, която да стане на Сетале Анан, въпреки че все още не бе имал възможност да ѝ го предложи. Откакто Джолайн влезе в кухнята на „Скитащата жена“, беше се отбил само веднъж там, за да я накара да разбере, че прави всичко, което може. Тя естествено не разбра, но госпожа Анан успя да усмири гнева на Айез Седай, преди да се е разкрещяла. Можеше да стане идеална сул-дам за Джолайн.

Джюйлин помръдна неловко рамене.

— Достатъчно трудно ми беше да убедя Тера да избяга с мен. — Тя е... как да го кажа, плахичка засега. След време ще ѝ помогна да го преодолее — знам как, — но не мисля, че е подходяща да се прави на сул-дам.

Том подръпна мустак.

— Едва ли Ризел ще напусне. Изглежда, толкова харесва пеенето на този генерал-прапоршчик лорд Ямада, че е решила да се венчае за него. — Старият веселчун въздъхна със съжаление. — Боя се, че този кладенец на сведения се изчерпа. — И край също така на пухкавата възглавничка на гърдите ѝ, според изражението му. — Е, двамата пак помислете кои можем да помолим. И вижте дали не можете да се докопате до някое копие от ония заповеди.

Том успя да намери подходящите мастила и хартия и беше готов да имитира всякакъв почерк и печат. Към печатите се отнасяше с пренебрежение — според него всеки можел да подправи един печат с ряпа и нож. Виж, писането с чужд почерк така, че самият автор да помисли, че той го е писал, си беше истинско изкуство. Но никой от тях не успя да намери копие на заповеди с необходимия печат, които да

прекопира. Също като ай-дам, сеанчанците не ги оставяха да се въргаят където им падне. Джюйлин, изглежда, също не бележеше особен прогрес с ай-дама. Две крачки напред — и каменна стена. А вече бяха минали цели шест дни, ей така. Оставаха четири. За Мат все едно шест години бяха минали след заминаването на Тилин и оставаха само четири часа, докато се върне.

На седмия ден Том спря Мат в коридора, докато той излизаше да пояде. Усмивнат все едно, че води най-невинен разговор, бившият веселчун сниши глас. Забързаните наоколо им слуги нямаше да чуят повече от мърморене.

— Според Ноал снощи голамът отново е убил някого. Заповядали са на Търсачите да намерят убиеца, ако се наложи да престанат да ядат и да спят, но да го направят, макар да не можах да разбера кой е издал заповедта. Дори фактът, че им е заповядано нещо, изглежда, е голяма тайна за тях. Но вече буквално си приготвят клещите и разпалват жарта.

Колкото и тихо да говореше Том, Мат все пак се озърна да не би някой да чуе. Единственият, когото видя, беше мършавият сивокос Нарвин, но той нито бързаше, нито носеше нещо. Старият слуга примига и се намръщи, като видя как Мат върти глава и се опитва да гледа едновременно във всички посоки. На Мат му се дощя да изръмжи, но вместо това се ухили обезоръжаващо, както само той знаеше, и Нарвин ги подмина навъсен. Мат беше сигурен, че този тип е виновен за първия опит да измъкнат Пипе от конюшната.

— Ноал ли ти каза за Търсачите? — прошепна той невярващо, след като Нарвин се отдалечи.

Том махна пренебрежително с мършавата си ръка.

— Разбира се, че не. Само за убийството. Макар че, изглежда, чува какво шепнат и разбира какво значи. Рядък талант, от мен да знаеш. Чудно, дали наистина е бил в Шара — добави той разсъдливо. — Разправя, че... — Том се окашля, след като Мат го изгледа свирепо. — Добре де, за това по-късно. Имам си и други източници освен Ризел. Неколцина от тях са Ослушвачи. Ослушвачите, изглежда, наистина чуват всичко.

— Ти си говорил с Ослушвачи? — изскърца като несмазана панта гласът на Мат. Стори му се, че гърлото му е направо ръждясало!

— Няма нищо страшно в това, стига да не знаят, че ти знаеш — изкиска се Том. — Мат, при сеанчанците човек трябва да приеме, че всички са Ослушвачи. По този начин научаваш каквото искаш да разбереш, без да кажеш грешна дума на грешно ухо. — Окашля се и приглади мустак с толкова самоосъждаща усмивка, че едва ли не заслужаваше похвала. — Аз просто се познавам с двама-трима, които наистина са такива. Тъй или инак, малко повече информация никога не вреди. Искаш да се махнем преди да се е върнала Тилин, нали? Изглеждаш ми малко... занемарен... откакто тя замина.

Мат изстена.

Същата нощ голамът нанесе поредния си удар. Лопин и Нерим си бърбяха над пресните новини, докато Мат приключи със закуската. Твърдяха, че целият град ври и кипи. След последната му жертва, някаква жена, хората изведнъж започнали да свързват убийствата. Някакъв безумец се бил развилнял и по улиците през нощта излезли още сеанчански патрули. Мат бутна чинията настрана, загубил изведнъж апетит. Още патрули. И понеже това не стигаше, Сурот можеше да се върне преждевременно, ако разбереше за това, и да доведе и Тилин. В най-добрия случай можеше да разчита на още два дни. Стори му се, че ще повърне изяденото.

Останалата част от предобеда прекара крачейки — куцукайки, по-точно — по килима в спалнята на Тилин, без да обръща внимание на болката в крака. Мъчеше се да измисли нещо, каквото и да е, стига да му помогне да направи невъзможното в оставащите два дни. Болката всъщност беше понамаляла. Беше оставил тоягата за подпиране и всеки ден се напругаше да укрепне. Смяташе, че ще може да измине пеша две-три мили без почивка. Е, поне без да почива дълго.

По обяд Джюйлин донесе единствената наистина добра вест, която беше чувал от цял Век. Всъщност не беше точно вест. Беше една платнена торба с две рокли, увити със сребърната каишка на ай-дам.

ГЛАВА 29

ДРУГ ПЛАН

Мазето на „Скитащата жена“ беше голямо и въпреки това изглеждаше претъпкано като стаичката на Том и Джюйлин, макар че вътре бяха само петима. Газената лампа, поставена на едно обърнато буре, мятеше парцаливи сенки. По-нататък цялото мазе беше потънало в сумрак. Пътечката между рафтовете и грубите каменни стени беше широка едва колкото да се изтъркаля буре по нея, но не по тази причина изглеждаше толкова претъпкано.

— Помолих те да ми помогнеш, а не да ми слагаш примка на шията — рече хладно Джолайн. След близо седмица под грижите на госпожа Анан, хранена с готвеното от Енид, Айез Седай вече не изглеждаше изнурена. Опърпаната рокля, в която Мат я видя за пръв път, я нямаше, сега тя бе с друга, от фина вълна, дори с малко дантелка на китките и под брадичката. На тази мигаща светлина лицето ѝ беше наполовина скрито в сянка и изглеждаше освирепяла.

— Само нещо да се обърка — каквото и да е! — ще съм безпомощна!

Това повече нямаше да го търпи. Предлагаш да помогнеш от добро сърце — е, донякъде — и ето какво получаваш. Той буквално разтърси ай-дама под носа ѝ. Каишката се изви в ръката му като дълга сребърна змия, просветна на смътната светлина на лампата, нашийникът, както и каишката, издрънчаха по пода, а Джолайн се сви и заотстъпва, да не би да я докоснат. Все едно че виждаше пред себе си усойница, така ѝ се изкриви устата. Мат се зачуди дали ще ѝ стане нашийникът — изглеждаше по-широк от тънкия ѝ врат.

— Госпожа Анан ще ти го свали веднага щом те изведе извън стените — изръмжа той. — На нея поне вярваш, нали? Тя си заложи главата, за да те скрие тук. Казвам ти, няма друг начин! — Джолайн вдигна упорито брадичката си, а госпожа Анан измърмори ядосано.

— Не иска да го носи това — хладно заяви Фен зад гърба на Мат.

— Щом не иска да го слага, значи няма да го слага — заяви Блерик съвсем студено.

За двама толкова различни мъже, тъмнокосите Стражници на Джолайн бяха като две грахови зърна в гърне. Фен, с неговите тъмни очи и брадичка, с която камък можеше да ломи, беше малко по-нисък от Блерик и като че ли малко по-широк в гърдите и раменете, но двамата можеха да си сменят дрехите без проблем. Докато правата черна коса на Фен висеше почти до раменете му, то много късата коса на синеокия Блерик беше малко по-светла. Блерик беше шиенарец. Беше обръснал перчема си и бе оставил косата си да порасте, за да не се набива на очи, но това никак не му харесваше. Фен като салдеец като че ли не харесваше почти нищо — освен Джолайн. И двамата много харесваха своята Джолайн. Освен това двамата говореха еднакво, мислеха еднакво и се движеха еднакво. Носеха избелели ризи и прости вълнени елеци като пристанищни работници, които висяха почти до коленете им, но ако човек направеше грешката да ги вземе за работници, дори на слаба светлина, значи беше слепец. Денем в конюшните, където госпожа Анан ги беше накарала да работят... Светлина! Гледаха Мат както лъвовете ще погледнат коза, която им се е озъбила. Той се движеше така, че винаги да ги вижда. Ножовете, скрити на различни места в дрехите му, бяха слаба утеха, особено ако двамата бяха зад гърба му.

— Като не искаш да послушаш него, Джолайн Мейза, ще слушаш мен. — С ръце на хълбоците, Сетале се нахвърли върху крехката Айез Седай и очите ѝ засвяткаха. — Решена съм да те върна в Бялата кула, дори да се наложи да те бутам на всяка крачка! Може пък по пътя да ми покажеш най-сетне какво е да си Айез Седай. Но ще ми стигне да видя в теб поне една пораснала жена. Досега съм видяла само една новачка, която ми хленчи в креватчето си и циври като сополиво момиченце!

Джолайн я зяпна с кафявите си очи, които не можеха да се ококорят повече, сякаш не вярваше на ушите си. Мат впрочем също не беше сигурен дали да вярва на своите. Ханджийките не стискаха Айез Седай за вратовете. Фен изпръхтя, а Блерик изломоти нещо, което не прозвуча много одобрително.

— Няма нужда да стигаш с това по-далече от очите на стражата на портата — припряно заговори Мат на Сетале, надявайки се да

предотврати избухването, което сигурно замисляше Джолайн. — Криеш лицето си с качулката, и толкова... — Светлина, трябваше да ѝ намери и наметало! Е, щом Джюйлин можа да намери ай-дам, можеше да открадне и едно проклето наметало. — ... Стражите ще видят в теб само една сул-дам. Можеш да се върнеш тук преди призори, никой няма да разбере. Освен ако не държиш да си носиш брачния нож. — Мат се засмя на шегата си, но тя — не.

— Смяташ, че мога да се задържа някъде, където жени са превърнати в животни само защото могат да преливат ли? — ядосано го попита тя и застана срещу него. — Смяташ, че мога да си оставя семейството ли? — Очите ѝ пламтяха. Честно казано, той не беше обмислял този въпрос. Той самият, разбира се, искаше да види всички дамане свободни, но нея какво я интересуваше? Явно не беше безразлична обаче: ръката ѝ се плъзна към дръжката на дългата крива кама, затъкната в колана ѝ, и я погали. Ебударките не понасяха обидите и в това отношение поне тя бе станала чиста ебударка. — Започнах да пазаря продажбата на „Скитащата жена“ два дни след идването на сеанчанците, след като разбрах какво представляват. Трябваше да предам всичко на Лидел Елонид още преди дни, но се въздържах, защото Лидел нямаше да очаква, че ще намери една Айез Седай в мазето. Когато станете готови за тръгване, мога да предам ключовете и да тръгна с вас. Лидел вече губи търпение — добави многозначително тя през рамо към Джолайн.

„А златото?“ — поиска му се да я попита възмутено. Лидел дали щеше да му позволи да си го вземе? Но това, което го задави, беше другата възникнала пречка. Мат изведнъж се видя обкръжен от цялото натрапено му семейство на госпожа Анан, в това число женените ѝ синове и дъщери с децата им и сигурно по няколко лели, стринки, вуйчовци, чичовци плюс техните деца и така нататък. Тя самата можеше да е отдалече, но мъжът ѝ имаше роднински връзки с целия проклет град. Блерик го плесна по гърба толкова силно, че той се олюля.

Мат му показва зъбите си с надеждата, че шиенарецът го е взел за благодарна усмивка. Чертите на Блерик не се промениха. Проклетите Стражници! Проклетите Айез Седай! И трижди проклетите ханджийки!

— Госпожо Анан — заговори той предпазливо, — начинът, по който смятам да се измъкна от Ебу Дар, не допуска толкова много хора. — Още не беше й казал за трупата на Лука. В края на краищата имаше опасност да не успее да го уговори. А колкото повече се окажеха хората, за които трябваше да убеди Лука да ги вземе, толкова по-трудно щеше да е. — Върнете се тук след като сме напуснали града. Ако ви се наложи да напуснете, вземете някоя от рибарските лодки на мъжа си. Но бих ви посъветвал да изчакате няколко дни. Около седмица, да речем. Щом сеанчанците разберат, че липсват две дамане, ще следят всеки и всичко, което се опита да напусне.

— Две ли? — намеси се рязко Джолайн. — Теслин и коя друга?

Мат се намръщи. Не мислеше да го издава. Опърничава, сприхава, своенравна и разглезена бяха най-подходящите думи, които му идваха по адрес на Джолайн. Всичко, което можеше да я накара да помисли, че ще е още по-трудно, че е по-възможно да доведе до провал, можеше да се окаже достатъчно да реши да опита някакъв свой още по-безумен план. Нещо, което безспорно щеше да попречи на неговия. Със сигурност щяха да я хванат, ако се опиташе сама да избяга, и щеше да се възпротиви и да се бие. А щом сеанчанците разберяха, че в града под носа им се крият Айез Седай, щяха още повече да усилят проклетите си издирвания на марат'дамане, както и патрулите си по улиците — повече, отколкото вече бяха изкарали заради „побъркания убиец“. И най-лошото: щеше да стане много по-трудно да се излезе през портите.

— Едесина Азедин — отвърна той с неохота. — Нищо повече не знам за нея.

— Едесина — повтори замислено Джолайн и на гладкото й чело се появи тънка бръчица. — Чувала съм, че тя е... — Каквото и да беше чувала веднага си затвори си устата и го изгледа много свирепо. — Държат ли и други Сестри? Щом ще се спасява Теслин, няма да им оставя нито една Сестра!

Мат едва не зяпна. Своенравна и глезена ли? Пред него стоеше истинска лъвица, по нищо не отстъпваща на Блерик и Фен.

— Повярвай ми, няма да оставя една Айез Седай в даманарника, освен ако тя сама не иска да остане — заяви той с колкото можа повече ирония. Опърничава си беше все пак. Току-виж настояла да измъкне и другите две като Пура. Светлина, изобщо не трябваше да се забърква с

Айез Седай и не му трябваха тъпите древни спомени, за да го съобрази! Неговите му стигаха, благодарим.

Фен го сръга с пръст в лявото рамо.

— Внимавай как говориш! — предупреди го Стражникът. Блерик го сръга в другото рамо.

— Не забравяй с кого говориш!

Джолайн само изсумтя.

Мат усети, че на тила му се отхлаби един възел — там, където би посякла брадвата на палача. Айез Седай можеха да си кривят думите с другите хора; но не очакваха други да им пробутват техните номера.

Обърна се към Сетале.

— Госпожо Анан, сигурно разбирате, че лодките на мъжа ви са много по-добре от...

— Може и така да е — прекъсна го тя, — само че Дасфер отплава с десет от лодките си и с всичките ни близки преди три дни. Предполагам, че ще си има разпавии с гилдията — ако изобщо се върне, разбира се. Няма право да кара пътници. Тръгнаха са покрай брега за Иллиан, където ще ме чакат. Всъщност не се каня да ходя в Тар Балон, нали разбираш.

Този път Мат не можа да скрие гримасата си. Смяташе да заложи на рибарските лодки на Джасфер Анан, ако не успее да убеди Лука. Вярно, опасен избор, повече от опасен. Налудничав най-вероятно. Онези сул-дам на пристанището сигурно щяха да поискат да проверят всяка заповед, отправяща дамане на рибарски лодки, особено през нощта. Но лодките винаги бяха стояли някъде в тила му. Ами просто щеше да извие здраво ръцете на Лука — толкова здраво, колкото се наложи.

— Оставила си близките си да тръгнат в такова време? — В гласа на Джолайн се смесиха неверие и упрек. — Когато се вдигат най-страшните бури?

С гръб към Айез Седай, госпожа Анан вдигна гордо ръка, но с гордост не от самата себе си.

— На Дасфер бих доверила да отплава и сред зъбите на цимарос, ако потрѣбва. Вярвам му толкова, колкото ти на своите Стражници, Зелена. И повече.

Джолайн изведнџ се намръщи, вдигна лампата от желязната стойка и пристѣпи да освети по-добре лицето на ханджийката.

— Ние с теб да не би да сме се срещали някъде преди? Понякога гласът ти ми звучи познато.

Вместо да отговори, Сетале взе ай-дама от Мат и заопипва дебелата сегментирана гривна в единия край на сребърната каишка. Цялото нещо беше направено на сегменти, толкова хитроумно натъкмени един в друг, че човек не можеше да разбере как е сглобено.

— Я по-добре да направим пробата.

— Проба ли? — обади се Мат.

— Не всяка жена може да бъде сул-дам. Би трябвало вече да го знаеш. Имам надежда, че мога, но не е зле да го пробваме сега, а не в последния момент. — Тя се начумери над закопчаната гривна и я завъртя в ръцете си. — Да знаеш случайно как се отваря това? Аз не виждам дори къде се отваря.

— Да — плахо отвърна Мат. Единствения път, когато бе говорил със сеанчанец за сул-дам и дамане, го подпита много предпазливо как ги използват в битка. Никога не се беше замислял как избират сул-дам. Можеше да се наложи да се бие с тях — древните спомени почти не го оставяха да мисли за нещо друго освен за проклетите битки, — но определено не се канеше да си наема сул-дам. — Я да видя. — Вместо да... Светлина!

Закопчалките бяха проста работа, а гривната се оказа съвсем много проста. Само да завъртиш на подходящите места, нагоре и надолу, не съвсем срещу самата каишка, а малко на верев. Можеше да го направи с една ръка и гривната се откопча още на първото превъртане с металическо щракване. Нашийникът, виж, се оказа малко по-засукан и трябваша и двете ръце. Той го прихвана с пръсти на подходящите места от двете страни при съединяването с каишката и дръпна рязко, като продължаваше да натиска с пръсти. Нищо не стана, докато не изви двете части в обратна посока. И тогава те се разделиха точно до каишката с по-силно щракване от гривната. Просто. Как иначе, след като си беше играл с него цял час в палата въпреки видяното от Джюйлин, което уж трябваше да му помогне. Тук обаче никой не го похвали. Никой не погледна дори на него като на човек, направил нещо, което те не могат!

Сетале щракна гривната на китката си, намота каишката на ръката си и протегна отворения нашийник. Джолайн го зяпна с омерзение, ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Искаш ли да се спасиш? — кротко попита ханджийката.

Джолайн вирна брадичка. Сетале затвори нашийника на шията на Айез Седай със същото рязко щракване, с което се отвори. Явно беше сгрешил за размера — намести се съвсем добре над високата ѝ яка. Устата на Джолайн се сгърчи и нищо повече, но Мат почти усети как Блерик и Фен се напрегнаха зад гърба му. Затаи дъх.

Рамо до рамо, двете жени запристъпваха ситно, забърсаха поли покрай Мат и той отново задиша. Джолайн се мръщеше неуверено. Направиха още една крачка...

С вик, Айез Седай се срина на пода и тялото ѝ се загърчи от болка. Не можеше да изрече една ясна дума, от устата ѝ излизаха само стонове, все по-силни. После зарита, пръстите ѝ дори се загърчиха странно.

Сетале падна на колене веднага щом Джолайн рухна на пода и протегна ръце към нашийника, но Блерик и Фен я изпревариха, макар че действията им бяха странни. Коленичил, Блерик надигна хленчещата Джолайн, притисна я до гърдите си и заразтрива врата ѝ, неясно защо. Пръстите на Фен зашариха по ръцете ѝ. Нашийникът се разхлаби и Сетале се отпусна назад, но Джолайн продължи да се гърчи и да хленчи, а Стражниците ѝ продължиха да я разтриват, мятайки гневни погледи към Мат, сякаш той беше виновен за всичко.

Загледан в рухналите си планове, Мат едва ги забелязваше. Не знаеше нито с какво да продължи, нито откъде да започне. Тилин можеше да се върне до ден-два и той беше повече от сигурен, че трябва да се махне преди да се е върнала.

Потупа Сетале по рамото и промърмори:

— Кажи ѝ, че ще опитаме нещо друго.

Друго, но какво? Явно трябваше да е жена със способности на сул-дам, за, да се справи с ай-дам.

Ханджийката го хвана в тъмното под стълбището, водещо за — кухнята, докато си взимаше шапката и наметалото. Най-обикновено вълнено наметало, без вземо. Един мъж можеше да мине и без вземо. Вземото определено не му липсваше. И цялата онази дантела! А, не!

— Имаш ли вече някакъв друг план? — попита тя. Не можеше да види лицето ѝ в тъмното, но сребърната каишка на ай-дам святкаше. Опипваше гривната на китката си.

— Винаги имам друг план — излъга той и ѝ помогна да откопчае гривната. — Поне можеш да забравиш, че си рискуваш главата. Щом измъкна Джолайн от ръцете ти, можеш да идеш при мъжа си.

Тя само изпъшка. Май разбра, че няма друг план.

Мат реши да избегне пълната със сеанчанци гостилница, затова мина през кухнята и излезе през задната врата към конюшната, а оттам — през портата и на Мол Хара. Не че се боеше, че някой ще го забележи и ще се зачуди какво търси там. В тези груби дрехи на влизане като че го взеха за някой от ратаите на стопанката на хана. Но сред сеанчанците имаше три сул-дам, две от които с дамане. Вече се страхуваше, че ще се наложи да остави Теслин и Едесина окаишени и просто в този момент не искаше да вижда никакви дамане. Кръв и кървава пепел, та той беше обещал само да се опита!

Хилавото слънце още грееше високо в небето, но морският вятър набираше сили, изпълнен с вкус на сол и хладно обещание за дъжд. Освен отряда на Гвардията на смъртната стража, човеци този път, не огиери, всички хора по Мол Хара бързаха да си свършат работата преди да е завалило. Когато стигна до високата гологърда статуя на кралица Нариев, нечия ръка падна на рамото му.

— Оня път не те познах в натруфените ти дрешки, Мат Каутон. Мат се обърна и видя пред себе си якия, набит иллианец со'джин, когото бе зърнал в деня, когато Джолайн отново се забърка в живота му. Връзката никак не беше приятна. Широколикният тип изглеждаше доста странно с тази буйна брада и почти олисялата коса, и представете си, трепереше само по долна риза.

— Ти ме познаваш? — предпазливо попита Мат. Плещестият мъж се усмихна широко.

— Късметеца да ме сръчка дано, познавам те, и още как. Ти веднъж направи едно славно пътуване на кораба ми от тролоците и Шадар Логот в единия край до мърдраал и Бели мост на другия. Бейл Домон, господин Каутон. Е, сега спомни ли си?

— Да. — Спомни си го, донякъде. По-голямата част от спомена му за онова пътуване беше смътен, нашарен с дупките, запълнени от спомените на онези мъже. — Май ще трябва да седнем на чашка винце някой път и да си поговорим за старите времена. — Което никога нямаше да стане, ако той пръв видеше Домон. Остатъците от спомена му за онова пътуване изглеждаха странно неприятни, като да си

спомниш за едва преживяна смъртна болест. Разбира се, тогава той беше болен, в известен смисъл. Друг неприятен спомен.

— Друго време едва ли ще имаме — засмя се Домон, стовари тежката си ръка на раменете на Мат и го извърна към „Скитащата жена“.

Освен да се сбие, като че ли нямаше друг начин да се отърве от него, затова Мат тръгна. Боят с юмруци наред площада не беше най-добрият начин да не те забележат. Пък и бездруго не беше никак сигурен, че ще надвие. Домон изглеждаше дебел, но тлъстините само покриваха здрава, мускулеста плът. От друга страна, едно пиене нямаше да му дойде зле. Освен това Домон не беше ли нещо като контрабандист? Сигурно знаеше пътечки, извеждащи от Ебу Дар, които други не знаят, и можеше да му ги разкрие, ако го подпита внимателно. Особено на чаша вино. В джоба си имаше тлъста кесия със злато и нямаше нищо против да я похарчи, за да напие този дебелак като цигулар на Слънцеднева. Пияните мъже ставаха приказливи.

Домон го помъкна през гостилницата, кланяйки се наляво и надясно на офицери, които едва го поглеждаха, но не влезе в кухнята, където Енид можеше да им отдели някоя пейка в ъгъла. Вместо това поведе Мат нагоре по стълбището без перила и накрая го пхна в една стая в дъното на хана, Мат мислеше, че Домон просто се кани да си вземе палтото и наметалото. Огънят, пращящ в камината на стаята, топлеше добре, но на Мат изведнъж му стана по-студено, отколкото навън.

Щом затвори вратата, Домон застана разкрачен пред нея с ръце на гърдите и каза като някой херолд:

— Намираш се пред капитана на Зеленото, лейди Егеанин Тамарат. — След което добави с по-нормален тон: — Тоя тук е Мат Каутон.

Мат погледна високата жена, седяща вдървено на един стол с кожена облегалка. Роклята ѝ с плохи днес беше светложълта и над нея носеше халат, извезан на цветчета, но си я спомни добре. Бледото ѝ лице беше сурово, а очите — хищни като на Тилин. Само че, подозираше Мат, Егеанин не си падаше много по целувките. Дланите ѝ бяха крехки, но покрити с мазоли като на човек, въртящ често меча. Не успя да попита какво става тук, нито се наложи.

— Моят со'джин твърди, че не се боиш от опасностите, Мат Каутон — рече тя веднага щом Домон млъкна. Бавният ѝ, провлечен сеанчански говор прозвуча категорично и заповедно, но какво да я правиш — нали беше от Кръвта. — Трябват ми такива мъже, за да попълня екипаж на кораб, и ще платя добре в злато, не в сребро. Ако познаваш други като теб, ще ги наема. Но ще трябва да могат да си държат езиците. Моята работа си е моя. Бейл ми спомена още две имена. Том Мерилин и Джюйлин Сандар. Ако някой от тях е в Ебу Дар, мога да използвам и техните дарби. Те ме познават и знаят, че могат да ми доверят живота си. Както и ти, господин Каутон.

Мат седна на втория стол в стаята и отметна наметалото си. Не му се полагаше да сяда дори при някой от по-низшата Кръв — а че тя беше такава, показваше го тъмната ѝ, подрязана на паница коса и лакираните в зелено нокти на кутретата ѝ — но трябваше да помисли.

— Имате кораб? — попита той, главно за да спечели време, и тя отвори уста сърдито. Човек трябваше много да внимава, когато задава въпроси на някой от Кръвта.

Домон изпръхтя и поклати глава, и за миг му се стори още по-ядосан от нея, но после строгото ѝ лице се отпусна. От друга страна, очите ѝ се забиха в Мат като клинове и тя се надигна разкрячена и с ръце на хълбоците.

— Ще имам кораб най-късно до края на пролетта, веднага щом ми донесат златото от Канторин — рече му тя с леден глас.

Мат въздъхна. Да измъкне три Айез Седай на кораб на сеанчанка... трудна работа. Направо невъзможна.

— Откъде познавате Том и Джюйлин? — Домон, разбира се, можеше да ѝ е казал за Том, но откъде, в името на Светлината, можеше да познава Джюйлин?

— Много питаш — сряза го тя и извърна глава. — Боя се, че всъщност не мога да те използвам. Бейл, изведи го. — Последното си беше най-категорична заповед.

Домон обаче не тръгна към вратата.

— Кажи му — подкани я той. — Рано или късно ще трябва да научи всичко, иначе ще те постави в още по-голяма опасност. Кажи му.

Дори за со'джин май си пресоли манджата. Сеанчанците страшно държаха имуществото да си знае мястото. Както и всеки друг, впрочем. По-твърда от това Егеанин едва ли можеше да изглежда.

Много твърда изглеждаше в първия момент, но в следващия — вече не.

— Оказах им малка помощ веднъж в Танчиго — каза тя. — И на две жени, които, бяха с тях, Елейн Траканд и Нинив ал-Мийра. — Очите ѝ се приковаха напрегнато в лицето му да видят дали случайно не ги познава.

Гърдите на Мат се стегнаха. Не беше болка, а по-скоро като да гледаш коня, на който си заложил в надбягване, как тегли към финалното въже с останалите плътно до него и съмнението да разяжда ума ти. Какво, в името на Светлината, бяха забъркали Нинив и Елейн в Танчиго, че да им трябва помощ от сеанчанка, и да я получат при това? Том и Джюйлин си бяха мълчали като риби за подробностите. Все едно, сега всичко това беше без значение. Егеанин търсеше мъже, които могат да си държат езика зад зъбите и не се боят от опасностите. Тя самата беше в опасност. Малко неща можеха да са опасни за особа от Кръвта, освен другите от Кръвта и...

— Аха. Бягате от Търсачите — каза той.

Начинът, по който вирна глава, беше достатъчно потвърждение, а ръката ѝ посегна към хълбока, сякаш търсеше меча. Домон премести крак, сви юмруци и очите му се спряха на Мат. Очи, по-сурови и от тези на Егеанин. Дебелакът вече не изглеждаше смешен; изглеждаше опасен. На Мат изведнъж му хрумна, че няма да излезе жив от тази стая.

— Ако трябва да се измъкнете от Търсачите, мога да ви помогна — бързо заговори той. — Ще трябва да отидете някъде, където не е под контрола на Сеанчан. Където са те, Търсачите могат да ви хванат. И ще е най-добре да стане колкото може по-скоро. Злато винаги може да си намерите. Стига да не ви хванат преди това Търсачите. Том разправя, че напоследък доста са се разтърсили за нещо. Нагривали железата и приготвили клещите си.

Егеанин замръзна за миг, взряна в него. После се спогледа с Домон.

— Май наистина ще е добре да напуснем по-скоро — отрони тя без дъх. Тонът ѝ обаче веднага се втвърди. Тревогата отпреди малко на лицето ѝ също изчезна. — Търсачите, смятам, няма да ме спрат да напусна града, но ще решат да ме проследят до нещо, което според тях е по-важно от мен самата. Ще ме следят и докато не напусна земите,

вече завладени от Риагеле, и винаги могат да призват войниците да ме задържат, което ще направят веднага, щом решат, че тръгвам към незавзети още земи. Точно тогава ще ми потрябват уменията на Том Мерилин, господин Каутон. Но дотогава трябва да изчезна от погледа на Търсачите. Може и да го няма златото ми от Канторин, но разполагам с достатъчно, за да се отплатя щедро за помощта ви. Бъдете уверен в това.

— Наричай ме Мат — каза ѝ той с най-очарователната си усмивка. И най-суровите женски лица се смекчаваха пред тази усмивка. Е, тя не омекна видимо — по-скоро леко се намръщи, — но едно от нещата, които знаеше за жените, беше, че са податливи на усмивките му. — Знам как можеш да изчезнеш веднага. Нали разбираш, няма смисъл да се чака. Търсачите могат да решат да те задържат още утре. — Това улучи право в целта, но тя дори не трепна — Мат подозираше, че малко неща могат да я накарат да трепне — обаче почти кимна. — И още нещо, Егеанин. — „Нещото“ можеше да му гръмне в лицето като някой фойерверк на Алудра, но той не се поколеба. Понякога просто трябва да хвърлиш зара. — От злато нямам нужда, но ми трябва три сул-дам, които могат да си държат устата затворени. Мислиш ли, че можеш да намериш такива?

След пауза, която му се стори, че се проточи с часове, тя кимна. Конят му прекоси финала пръв.

— Домон — процеди Том, захапал лулата си. Лежеше на тънка възглавница, сгъната на две под главата му, и гледаше тънката синкава пелена от дима, увиснала във въздуха в стаята без прозорци. Единствената лампа светеше на пресекулки. — И Егеанин.

— От Кръвта е значи. Хм. — Седнал на ръба на леглото си, Джюйлин гледаше съсредоточено обгорялата чашка на лулата си. — Не знам дали ми харесва.

— Да не искате да кажете, че са неблагонадеждни? — ядоса се Мат и много непредпазливо натъпка табака с палец. Дръпна си палеца с умерено солена ругатня и го пхна в устата да изсмуче опареното. И сега не му остана избор, освен столчето или да стои прав, но този път нямаше нищо против столчето. Не му отне много време следобеда да се разбере с Егеанин, но Том беше излязъл и се върна в палата чак по

тъмно, а Джюйлин — още по-късно. И двамата не изглеждаха толкова доволни от новината, колкото бе очаквал. Том само отрони с въздишка, че тъкмо успял да огледа добре един от признатите печати, но Джюйлин току поглеждаше към вързопа в ъгъла, където го беше хвърлил, и ръмжеше. Нямаше никаква проклета нужда да се държи така само защото не им трябваха повече роклите за сул-дам. — Казвам ви, и двамата са шашнати заради Търсачите — продължи Мат. Е, не чак шашнати, но все пак се изплашиха. — Егеанин може да е от Кръвта, но не й мигна окото, когато й казаха за какво са ми сул-дам. Само каза, че познава три, които ще направят каквото искаме, и че може до утре да ги осигури.

— Почтена жена е тази Егеанин — разсъди гласно Том. От време на време млъкваше, за да издуха кръгче дим. — Вярно, малко особена, но нали е сеанчанка... Мисля, че даже Нинив почна да я харесва, а Елейн — определено. И тя ги хареса. Въпреки че са Айез Седай, както повярва. В Танчиго много помогна. Много. И е умна. Честно казано, не разбирам как е станала от Кръвта, но да, смятам, че можем да се доверим на Егеанин. И на Домон. Интересен мъж е този Домон.

— Контрабандист — измърмори пренебрежително Джюйлин. — А сега й принадлежи. Со'джин са нещо повече от обикновено имущество, нали знаете. Някои со'джин могат да казват на Кръвта какво да прави. — Том вдигна рунтавата си вежда и го изгледа. Само толкова, но след малко хващачът на крадци сви рамене. — Предполагам, че Домон е благонадежден — добави той с неохота. — Като за контрабандист.

Мат изсумтя. Сигурно изпитваха ревност. Да, но той беше тавирен и трябваше да го преживеят някак.

— Тогава утре вечер тръгваме. Единствената промяна в плана е, че разполагаме с три истински сул-дам и една от Кръвта, която ще ни изведе през портите.

— И тези сул-дам ще изведат три Айез Седай от града, ще ги пуснат и няма да им хрумне да вдигнат тревога — измърмори Джюйлин. — Веднъж, докато Ранд ал-Тор беше в Тийр, видях как една монета я хвърлиха пет пъти поред и тя все падаше на ръба си. Накрая излязохме и я оставихме да си стои така на масата. Вече нищо не може да ме учуди.

— Или им се доверяваме, или не, Джюйлин — изръмжа Мат. Хващачът на крадци погледна сърдите към намотаните рокли в ъгъла и Мат поклати глава. — Какво са ви помогнали в Танчино, Том? Кръв и пепел, не ме гледайте пак така тъпо и двамата! Вие го знаете, те го знаят, и аз би трябвало да го знам.

— Нинив каза да не казваме на никого — каза Джюйлин, сякаш това имаше значение. — И Елейн така каза. Обещахме им. Може да се каже, че сме се заклели.

Том поклати глава на възглавницата.

— Обстоятелствата променят нещата, Джюйлин. И впрочем не беше клетва. — Издуха три идеални кръгчета, едно през друго. — Помогнаха ни да се сдобием с някакъв мъжки ай-дам и после да се отървем от него, Мат. Явно Черната Аджа искаше да го сложи на Ранд. Сега разбираш защо Нинив и Елейн толкова държаха да пазим мълчание. Ако се разчуе, че изобщо съществува такова нещо, Светлината само знае какви приказки ще избуят.

— На кого му пука какво приказват хората? — Мъжки ай-дам? Светлина, ако Черната Аджа го сложеше на врата на Ранд, или пък сеанчанците... Цветовете пак се завихриха в главата му и той се постара да престане да мисли за Ранд. — Слуховете няма да навредят на... никого. — Този път без цветове. Можеше да го избегне, стига да не мисли за... Цветовете отново се завихриха и той стисна със зъби лулата.

— Не е така, Мат. Приказките притежават сила. Приказки на веселчуни, епични балади на бардове, както и слуховете по улиците. Те будят страсти и променят начина, по който хората гледат на света. Днес чух един да казва, че Ранд се бил заклел във вярност на Елайда, че бил в Бялата кула. Нещастникът го вярваше, Мат. Я си представи, да речем, че достатъчно тайренци го повярват? Тайренците не обичат Айез Седай. Прав ли съм, Джюйлин?

— Някои ги обичат — отстъпи Джюйлин и добави, все едно че Том го изтръгна с ченгел от устата му: — Повечето ги обичат. Но малцина от нас са срещали Айез Седай дотолкова, че да ги познаят. Заради закона, дето забранява преливането, малко Айез Седай са идвали в Тийр и много рядко са показвали какви са.

— Това е извън темата, скъпи ми, обичащ Айез Седай тайренски приятелю. И във всеки случай само придава тежест на твърдението ми.

Тийр се придържа към Ранд, благородниците поне, защото ги е страх, че ако му изменят, ще се върне, но ако повярват, че Кулата го държи, може да решат, че няма да се върне. Ако повярват, че е инструмент в ръцете на Кулата, толкова по-основателно ще е да се обърнат срещу него. Само да повярват на тези неща достатъчно тайренци и смятай, че все едно Ранд е зарязал Тийр още след като извади Каландор. Това е само от единия слух и само за Тийр, но може да причини същата беля и в Кайриен или в Иллиан, или където и да е. Не знам що за приказки могат да избуят от един мъжки ай-дам в един свят с Прероден Дракон и с Аша'ман, но съм твърде стар, за да държа да го науча.

Мат го разбра, така да се каже. Човек винаги се опитва да накара онзи, който командва войските срещу него, да повярва, че той прави нещо различно от това, което прави, че се кани да тръгне нанякъде, където не смята да ходи, а врагът се стареа да убеди него самия в същото, стига врагът да е достатъчно добър в занаята. Понякога двете страни могат така да се объркат една друга, че да станат странни неща. Дори трагедии понякога. Опожарени градове, които никой не е имал интерес да подпалва, само че подпалвачите вземат, че повярват в нещо, което не е вярно, и загиват хиляди хора. Съсипана реколта по същата причина, и десетки хиляди умрели от глад след това.

— Значи, аз лично няма да си троша зъбите с този ай-дам за мъже — каза той. — Някой, предполагам, се е сетил да... му каже? — Цветовете светнаха. Сигурно можеше просто да ги пренебрегне или да свикне с тях. Изчезнаха още щом се появиха и този път не го заболя. Просто не обичаше неща, които не разбира. Особено когато можеше да имат нещо общо със Силата. Сребърната лисича глава под ризата му сигурно го предпазваше от Силата, но в тази защита имаше толкова дупки, колкото в личните му спомени.

— Не бих казал, че сме в редовна връзка — сухо отвърна Том и размърда вежди. — Предполагам, че Елейн и Нинив са намерили някакъв начин да го уведомят, ако го смятат за важно.

— Че защо? — каза Джюйлин, наведе се да си свали ботуша и изпъшка. — Онова нещо е на дъното на морето. — Намръщи се и хвърли ботуша в ъгъла при роклите. — Ще ни оставиш ли да поспим тая нощ, Мат? Не мисля, че следващата нощ ще можем, и искам да си отспя.

Същата нощ Мат предпочете да спи в леглото на Тилин. Не заради дните прежни. Тази мисъл го накара да се разсмее, но в този смях нямаше нищо весело, приличаше повече на хленч. Просто мекият пухен дюшек и възглавниците бяха за предпочитане пред сеното в плевника, когато човек не знае кога ще си поспи прилично следващия път.

Бедата беше в това, че не можеше да заспи. Лежеше в тъмното с ръка под главата и с намотаната на китката му кайшка на медальона, готов да го протегне в случай, че голамът изпълзи през процепа под вратата, но не голамът го държеше буден. Не можеше да спре да превърта плана в главата си. Беше добър план, и прост. Толкова прост, колкото можеше да е при тези обстоятелства. Само дето нито една битка не се развиваше по план, дори най-добрата. Великите пълководци печелеха слава не толкова с това, че съставят брилянтни планове, а защото все пак успяваха да постигнат победа, след като плановете им се разкапят. Така че, когато утринната светлина озари прозорците, той все още лежеше буден, превърташе медальона между пръстите си и се мъчеше да измисли какво може да се обърка.

ГЛАВА 30

ТЕЖКИ СТУДЕНИ КАПКИ

Денят изгря студен, със сиви облаци, които скриваха вдигащото се слънце, и с ветрове откъм Морето на бурите, от които стъклата в касите на прозорците дрънчаха. В сказанията това не беше ден, подходящ за велики спасения и бягства. Беше ден, подходящ за убийства. Неприятна мисъл, когато се надяваш да доживееш до следващото утро. Но планът наистина беше прост. След като имаше подръка и сеанчанската Кръв, нищо не можеше да се обърка. Мат упорито се стараяше сам да се убеди в това.

Докато се обличаше, Лопин му донесе закуската — хляб, шунка и някакъв твърд кашкавал. Нерим сгъваше последните дрехи, които трябваше да се занесат в хана, в това число и няколко ризи, които Тилин беше поръчала да му ушийт. Ризите в края на краищата си бяха добри и Нерим заяви, че можел да направи нещо с дантелата, макар че както обикновено прозвуча все едно, че предлага да му ушие погребален саван. Печалният дребосък боравеше ловко с иглата и Мат го знаеше — нали точно той беше зашил повечето му рани.

— Двамата с Нерим ще изведем Олвер през боклучарската портичка отзад — повтори наизуст с преувеличено търпение и с ръце на кръста Лопин. Слугите в палата рядко пропускаха ядене и това тъмно тайренско палто му стоеше по-впито от всякога върху кръглия корем. Впрочем и задницата на палтото не му висеше както преди. — Там никога не се мяркат други освен стражите, докато следобед не тръгнат колите с боклука, а те са свикнали да ни виждат как изнасяме нещата на милорд, така че няма да ни обърнат внимание. При „Скитащата жена“ ще приберем златото на милорд и другите дрехи на милорд, а Метвин, Фергин и Гордеран ще ни срещнат с конете. Рано следобед ние с Червеноръките ще изведем младия Олвер през портата за Дал Ейра. Лотарийните жетони за конете, включително за товарните животни, са в джоба ми, милорд. Има една изоставена конюшня на Великия северен път, на около миля от „Небесния кръг“, където ще

изчакаме, докато се видим с милорд. Вярвам, че добре съм запомнил указанията на милорд?

Мат глътна последното парче от коравия кашкавал и изтупа дланите си.

— Да не мислиш, че ще те прислушвам сто пъти? — каза той и се напъха в палтото си. Обикновено тъмнозелено палто. За работа като днешната човек трябваше да се облече простичко. — Искам само да се уверя, че го знаеш наизуст. Запомни, ако не ме видите до утре заран, продължавате, докато намерите Талманес.

Тревогата щеше да се вдигне при сутрешния преглед в даманарника и ако дотогава не се измъкнеше от града, очакваше да види дали късметът му не свършва до брадвата на палача. Бяха му казали, че е обречен да умре и отново да оживее — пророчество или нещо подобно, — но беше съвсем сигурен, че това вече е ставало веднъж.

— Разбира се, милорд — отвърна Лопин. — Ще стане така, както заповяда милорд.

— Ами да, милорд — измънка Нерим погребално, както винаги.

— Милорд заповядва, ние се подчиняваме.

Мат подозираше, че лъжат, но два или три дни чакане нямаше да им навредят, а дотогава трябваше да разберат, че няма да дойде. Метвин и другите двама войници щяха да ги убедят, ако се наложи. Тия тримата може и да следваха Мат Каутон, но не бяха толкова глупави, че да си изпънат вратовете на дръвника само защото неговата глава вече е паднала. Неясно защо, Мат не беше толкова сигурен за Лопин и Нерим.

Олвер не беше толкова разстроен, че ще остави Ризел, колкото се боеше Мат. Той повдигна въпроса, докато помагаше на момчето да си стегне вещите, за да ги отнесат в хана. Всички неща на Олвер бяха спретнато подредени на тясното легло в някогашната „стая за цупене“, всъщност малката дневна на някогашните покои на Мат.

— Тя ще се венчава, Мат — обясни търпеливо Олвер, сякаш обясняваше на някой, който не разбира очевидното. Отвори една тясна кутийка, подарена му от Ризел, само колкото да се увери, че перото му от червен ястреб е непокътнато, щракна капачето и я пъкна в кожената торба, която щеше да носи на рамо. Прояви грижа за перото колкото за кесията си с двайсет златни крони и шепя сребърници. — Не мисля, че

съпругът ѝ ще одобри да продължи да ме учи на четене. И аз ако ѝ бях съпруг нямаше да го одобря.

— О, ясно — каза Мат. Наумеше ли си нещо, Ризел действаше бързо. Бракът ѝ с генерал-прапоршчик Ямада беше публично обявен предния ден и щеше да се извърши на следващия, въпреки че според обичая беше редно да изчакат няколко месеца. Ямада сигурно беше добър военачалник — Мат не знаеше, — но пред Ризел и великолепните ѝ гърди се беше оказал безпомощен. Днес правеха оглед на едно лозе в хълмовете на Рианон, което младоженецът се канеше да ѝ купи като брачен дар. — Просто си помислих, че може да поискаш да... де да знам... да я вземеш с нас или нещо такова.

— Не съм дете, Мат — сухо отвърна Олвер. Уви с ленен плат корубата си от костенурка и също я пхна в торбата. — Но ще играеш с мен на змии и лисици, нали? Ризел много обичаше да си играем, а на теб все не ти остава време. — Въпреки дрехите, които Мат увиваше в едно наметало, за да отидат в товарния кош, момчето си имаше в торбата чифт панталони и няколко чисти ризи. Както и играта на змии и лисици, която му беше изработил баща му. Човек е по-малко готов да загуби онова, което го прави личност, а Олвер беше загубил повече за своите десет години, отколкото повечето хора за цял живот. Но все още вярваше, че можеш да спечелиш на змии и лисици, без да нарушиш правилата.

— Ще играя — обеща Мат. И щеше да играе, стига да успееш да се измъкне от града. Той самият определено нарушаваше доста правила, за да си е заслужил победа. Ти само се грижи за Вятър, докато дойда. — Олвер се ухили широко, а за него това означаваше много широко. Момчето обичаше дългокракия сив кон толкова, колкото обичаше змии и лисици.

За съжаление, Беслан също смяташе, че можеш да спечелиш на змии и лисици.

— Тази нощ — изръмжа той, крачейки нагоре-надолу пред камината в дневната на Тилин. Очите му бяха толкова студени, че изпиваха цялата топлина от огъня, а ръцете му бяха стиснати зад гърба, сякаш искаше да ги задържи по-далече от дръжката на меча си. Цилиндърът-часовник с гемите върху гравиранията на вълни полица удари четири пъти за втория час на утрото. — Ако ме беше предупредил преди няколко дни, щях да подготвя нещо страхотно!

— Не искам нищо страхотно — каза Мат. Всъщност той не му беше поискал нищо, но Беслан случайно бе видял малко преди това Том да се промъква тайно в конюшните на „Скитащата жена“. Том беше отишъл да поразвесели Джолайн, докато Егеанин ѝ доведе сулдам, да ѝ успокои нервите и да я позабавлява с ухажванията си, но причината да посети хана можеше да е всякаква. Е, може би не чак всякаква при толкова сеанчанци вътре, но няколко причини поне можеше да има. Само че Беслан се нахвърли на единствената възможна според него като паток на бръмбар и не искаше да го оставят настрана. — Ще е достатъчно, ако неколцина от приятелите ти запалят някой склад от тези, които сеанчанците натъпкаха на Крайбрежния път. И не забравяй, да е след полунощ. По-добре да е час по-късно, отколкото по-рано. — С повечко късмет до полунощ щеше да е извън града. — Това ще им привлече вниманието на юг, а както знаеш, загубата на складове ще ги уязви.

— Казах, че ще го направя — отвърна кисело Беслан, — но не ме убеждавай, че паленето на складове е голям подвиг.

Мат се облегна на стола, отпусна ръце на резбованите като бамбук облегалки и се намръщи. Златният пръстен с печата задрънча неприятно върху позлатеното дърво, когато забарабани с пръсти.

— Беслан, когато тези пожари пламнат, теб ще те видят в някой хан, нали? — Мъжът изкриви лице. — Беслан?

Беслан вдигна ръце.

— Знам, знам. Не трябва да излагам мама на опасност. Ще ме видят. Към полунощ ще съм пиан като мъж на ханджийка! Можеш да се обзаложиш, че ще ме видят! Само дето не е много героично, Мат. Аз съм във война със Сеанчан, все едно дали мама не е.

Мат се постара да не въздъхне. Почти успя.

Нямаше как да се скрие, че Червеноръките извеждат коне от конюшните, разбира се. На два пъти тази заран той забеляза слугини, които си подаваха монети, и двата пъти жената, която ги даваше, го изгледа сърдито. Въпреки че Ванин и Харнан се бяха скатали добре в дългите бараки край конюшните, целият палат знаеше, че Мат Каутон скоро ще си тръгва, и облозите вече се плащаха. Трябваше само да се погрижи никой да не разбере колко скоро, преди да е станало късно.

Вятърът набра сила в разгара на утрото, но му доведоха оседлания Пипе и той започна нескончаемите си обиколки из двора на

конюшните, поприсвит в седлото и плътно загърнат в наметалото. Яздеше по-бавно от обикновено, тъй че копитата на Пипе кънтяха тежко по каменната настилка. От време на време поглеждаше с кисела физиономия към сгъстяващите се тъмни облаци в небето и клатеше глава. Не, Мат Каутон не обичаше да излиза навън в такова време. Мат Каутон би предпочел да си остане на топло и сухо, докато небесата се изчистят, тъй де.

Сул-дам, които развеждаха дамане в своя кръг из двора, също знаеха, че скоро ще тръгва. Слугините сигурно не говореха пряко със сеанчанките, но когато една жена знае нещо, всички други жени на миля околоръст го научават много скоро. Горски пожар не изпепелява сухите дървета толкова бързо, колкото клюката се разпространява сред жените. Една висока русокоса сул-дам го погледна и поклати глава. Друга сул-дам, ниска и пълна, се изсмя на глас, Той беше само „Играчката на Тилин“.

Сул-дам не го безпокояха, но Теслин — да. През последните няколко дни до тази заран не я беше виждал сред извежданите на разходка дамане. Днес сул-дам бяха оставили наметалата си да плющят на вятъра, но дамане се бяха загърнали плътно. Само наметалото на Теслин се мяташе насам-натам забравено и тя залиташе там, където настилката бе малко по-неравна. Очите ѝ светеха широко отворени и пълни с тревога. От време на време поглеждаше крадешком закръглената чернокоса сул-дам, държаща другия край на сребърната каишка, и облизваше колебливо устни.

Коремът на Мат се сви на топка. Къде се беше дянала решимостта ѝ? Ако бе готова да превие врат и да...

— Всичко наред ли е? — каза Ванин, щом Мат се смъкна от седлото и му подаде юздите на Пипе. Дъждът беше завалял на тежки студени капки и сул-дам побързаха да приберат подопечните си на сухо, като се смееха и подтичваха да не се намокрят. Някои дамане също се смееха и този звук смрази кръвта му. Ванин не даде повод някой да се зачуди защо стоят под дъжда и си говорят. Дебелакът се наведе да вдигне левия преден крак на Пипе и заглежда подковата. — Изглеждаш малко по-настръхнал от обикновено.

— Всичко е точно — увери го Мат. Болката в крака и бедрото пулсираше като болен зъб, но той почти не я забелязваше, както и усиливащия се дъжд. Светлина, ако Теслин се бе огънала... — Само не

забравяй. Ако чуеш тази нощ викове в палата или нещо, което подсказва неприятности, двамата с Харнан няма да чакате. Веднага излизате и намирате Олвер. Той ще е в...

— Знам къде ще е. — Ванин пусна крака на Пипе, изправи се и се изплю през дупката между зъбите си. По лицето му потекоха капки дъжд. — Харнан не е толкова глупав, че сам да си обува ботушите, а и аз знам какво да правя. Ти само гледай да свършиш своята част и дано да ти проработи късметът. Хайде, момчето ми — обърна се той с много повече топлина към Пипе. — Приготвил съм ти хубав овес. И чудесна рибена яхния за мен.

Мат знаеше, че и той трябва да хапне, но имаше чувството, че е глътнал камък и няма място за храна. Закрета към покоите на Тилин, хвърли на един от столовете прогизналото наметало и постоя малко втренчен в ъгъла, където до неизпънатия лък беше подпряно копието му с черната дръжка. Смяташе да се върне за ашандарей в последния момент. Когато тръгнеше, всички от Кръвта трябваше да са си легнали, както и слугите, а навън да са останали будни само стражите, но нямаше да рискува да го видят с него преди да се наложи. Дори сеанчанките, които го наричаха „Играчката“, щяха да обърнат внимание, че е понесъл из коридорите оръжие, и то посред нощ. Смяташе да си вземе и лъка. Извън Две реки беше невъзможно да се намери добро тисово дърво, а освен това ги режеха много къси. Без тетива един добър лък трябваше да е две педи по-висок от мъжа, който го изпъва. Но май се налагаше да го остави в края на краищата. Щяха да му трябват и двете ръце, за да развърти ашандарей, ако се стигнеше до това, а мигът, нужен, за да пусне лъка, можеше да се окаже мигът, в който ще го убият.

— Всичко ще стане според плана! — каза той на глас. Кръв и пепел, прозвуча като тъпия Беслан! — Няма да се наложи да си пробивам с бой изхода от проклетия палат! — Също толкова тъпо. На зарове късметът беше нещо чудесно. Но ако разчиташ на късмета на други места, смъртта ти е в кърпа вързана.

Изтегна се на леглото, без да сваля ботушите, метна крак върху крак и полежа така, загледан в лъка и копието. Вратата към дневната беше оставил отворена и чуваше как звънът на часовника отмерва час след час. Светлина, страшно му трябваше късмет тази нощ.

Светлината от прозореца гаснеше толкова бавно, че той едва се сдържа да не стане и да не погледне дали слънцето случайно не е спряло, но по някое време сивкавата светлина помръкна, а след това съвсем се стъмни. Часовникът изкънтя два пъти и след този звън единствените звуци бяха барабаненето на дъжда и свисъкът на вятъра. Работниците, опълчили се на лошото време, сигурно вече си прибираха сечивата, за да повлекат уморени нозе към дома. Никой не влезе да запали лампите или да добави цепеници в огъня. Никой не очакваше да е тук, защото бе преспал в същото легло предната нощ. Пламъците в камината на спалнята се смалиха и замряха. Всичко вече беше в ход. Олвер беше скътан в онази стара конюшня — по-голямата част от покрива ѝ все още беше запазена. Часовникът отмери първия кръгъл час от вечерта и някъде след не повече от седмица примерно — четири звъна за втория...

Той се надигна от леглото, проправи си пипнешком път до тъмната като катран дневна и отвори касата на един от високите прозорци. Силният вятър вкара капки дъжд през бялата решетка от ковано желязо и бързо намокри палтото му. Луната се криеше зад облаците и градът се бе превърнал в загърната от дъжда черна грамада, без една мълния, която да я освети. Вятърът и дъждът бяха залели всички улици. Нощта щеше да ги скрие, когато напуснеха палата. И всеки патрул, който ги видеше в това време, щеше да се усъмни. Вятърът го срязва през мокрото палто, Мат потръпна и затвори прозореца.

Седна на ръба на един от резбованите столове, подпря лакти на коленете си и загледа часовника над загасналата камина. Не можеше да го види в тъмното, но чуваше добре неуморното му тиктакане. Остана неподвижен, макар че звънът за поредния час го накара да трепне. Вече нищо не можеше да направи, освен да чака. След малко Егеанин щеше да представи Джолайн на нейната сул-дам. Стига наистина да бе намерила трите подходящи, както твърдеше. Стига Джолайн да не изпаднаше в паника още щом ѝ поставеха ай-дама на врата. Том, Джолайн и другите щяха да го срещнат преди да стигне до Дал Ейра. А в случай, че не стигнеше, Том бе продължил с неговото изрязване на ряпа — беше сигурен, че ще може да ги изведе през портата с подправената от него заповед. Поне имаха още някакъв шанс, ако

всичко се разпаднеше. Ако. Твърде много „ако“, за да мисли тепърва човек за тях. Късно беше за това.

Часовникът иззвъня пак. В този момент Джюйлин трябваше да се промъква при скъпата на сърцето му Тера и дано Беслан да бе започнал здраво да се напива в някой хан. Мат вдиша дълбоко, стана в тъмното и заопипва ножовете си — нагоре по ръкавите, под палтото, въткнати под загърнатите горници на ботушите и един провиснал на тила под яката. Щом приключи и с това, напусна покоите. Твърде късно бе за каквото и да било, освен за начало.

Празните коридори бяха осветени смътно. Само една от лампите на стойки на всеки четири мятеше колеблив пламък пред огледалата, като локвички от светлина с бледи сенки помежду им. Ботушите му силно кънтяха по плочките — направо отекваха като гонгове по мрамора. Едва ли някой щеше да се събуди толкова късно, но ако все пак някой го видеше, не трябваше да създава впечатление, че се промъква крадешком. Пъхна палци под колана си и се престори, че просто се шляе без цел. Не беше по-зле, отколкото да си чопнеш парче баница през прозореца на някоя кухня. Макар че като си помислиш, откъслечните му спомени за детството като че ли включваха пердах на голо веднъж-дваж точно за това.

Щом излезе на колонадата около двора на конюшната, Мат вдигна яка да се предпази от навявания дъжд. Проклетият му дъжд! Човек можеше да се удави в него още преди да е излязъл съвсем на открито. Лампите, окачени по стената, бяха угаснали, освен двете при отворените крила на портата — единствените светещи точки в леещия се потоп. Не можеше да види стражите край портата. Сеанчанското отделение щеше да стои неподвижно като в някой приятен следобед. Ебударците най вероятно — също. Не обичаха да ги упрекват по никакъв повод. След малко той се отдръпна до вратата към преддверието, за да не подгизне съвсем. Около конюшните нищо не помръдваше. Къде се бяха дянали? Кръв и проклета пепел, къде?...

На портата се появиха конници, водени от двама пешаци, понесли фенери на дълги прътове. В дъжда не можа да ги преброи, но бяха доста. Дали seanчанските вестоносци имаха носачи на фенери? Сигурно, в такова време. Мат се намръщи и пристъпи още крачка назад в преддверието. Оскъдната светлина от единствената лампа на стойката зад него бе достатъчна, за да превърне нощта навън в черен

плащ, но той впери поглед в нея. След няколко минути се появиха четири закачулени човешки фигури и забързаха към вратата. Ако бяха вестоносци, щяха да го подминат, без да го погледнат.

— Твоят Ванин е голям грубиян — обяви Егеанин и отметна качулката си веднага щом се озова зад колоните. В тъмнината лицето ѝ беше само сянка, но студът в гласа ѝ му подсказа съвсем ясно какво ще види преди да пристъпи в преддверието. Веждите ѝ се бяха свили, а сините ѝ очи бяха като ледени клинове. Последва я намръщеният Домон, който изтърси дъжда от наметалото си, и след него две сул-дам, едната — бледа и русокоса, а другата — с дълга кестенява коса. Повече не можа да види, тъй като стояха с наведени глави и оглеждаха много съсредоточено плочките на пода. — Не ми каза, че има и двама мъже с него — продължи Егеанин, докато си сваляше ръкавиците. — Нито че ще идва и онази госпожа Анан. За щастие, мога да се приспособявам. Плановете винаги се приспособяват, щом котвата е суха. Като стана дума за сухо, да не си хукнал вече навън? Надявам се, че не си се оставил да те забележат.

— Какво искаш да кажеш с това „приспособяване“? — настоя Мат и оправи с ръце косата си. Светлина, мокра беше! — Вече всичко съм подредил! — Защо стояха мирно тия две сул-дам? Ако не беше виждал досега статуи на нежеланието, то двете изглеждаха точно това. — Кои са онези навън?

— Хората от хана — отвърна нетърпеливо Егеанин. — Първо, трябва ми подходяща свита, за да изглеждам както трябва в очите на уличните патрули. Онези двамата... Стражници ли бяха?... са яки мъже; от тях стават чудесни носачи на фенери. — Второ, не исках да рискувам да ги оставим. По-добре да са с нас от самото начало. — Тя кимна към сул-дам. — Това са Сета Зарби и Рена Еманин. Предполагам, че се надяват да им забравиш имената до утре.

При името Сета бледоликата трепна, с което за другата оставаше да е Рена. Нито една от двете не си вдигна главата. С какво ги държеше впрочем Егеанин в ръцете си? Не че беше важно. Важното сега беше, че двете са тук и са готови да направят каквото трябва.

— Няма смисъл да стоим тук — каза Мат. — По-добре да тръгваме. За нейните промени в плана си премълча. В края на краищата, докато лежеше в леглото на Тилин, и той бе решил да рискува с една-две промени.

ГЛАВА 31

КАКВО КАЗА АЕЛФИНЪТ

Сеанчанската благородничка се изненада и дори малко се ядоса, когато Мат я придружи към даманарника, Сета и Рена знаеха пътя, разбира се, а той уж трябваше да си вземе наметалото и каквото там щеше да си носи. Двете сул-дам тръгнаха след тях по оскъдно осветените коридори с провиснали на гърбовете им наметала и очи, забити в пода, Домон пое тила, все едно че подкара двете пред себе си като овци. Плитката, висяща от едната страна на главата му, се люшкеше, а очите му стръвно шареха по всеки пресичащ коридор и от време на време се попипваше по кръста, сякаш очакваше да намери там меч или боздуган. Освен тях коридорите с пъстрите гоблени бяха тихи и пусти.

— Имам една малка работа тук — каза Мат на Егеанин безгрижно, както само той го умееше, и ѝ се усмихна. — Ти не се безпокой. Само за минутка. — Най-добрата му усмивка, изглежда, не ѝ направи повече впечатление отколкото предния ден в стаята ѝ в хана.

— Ако и сега ме издъниш... — изръмжа тя заплашително.

— Не забравяй кой го измисли — измърмори той, а тя изсумтя. Светлина, жените винаги си мислеха, че могат просто ей така да се набъркат и да свършат по-добре една работа, която си е само за мъж.

Поне престана да се жалва. Бързо се качиха на най-горния етаж на палата, а след това по тъмното и тясно стълбище на просторния таван. Светеха само няколко лампи, по-малко и от тези по коридорите долу, и непроходимият лабиринт от пътечки между дървените стаички тънеше в сиви сенки. Всичко беше спокойно и Мат задиша по-леко. Щеше да задиша още по-леко, ако Рена не въздъхна с видимо облекчение.

Двете със Сета знаеха къде е одаманена всяка отделна дамане и макар да не бързаха, не се и забавиха, а тръгнаха направо навътре в тавана, сигурно заради Домон, който пристъпваше плътно зад тях. Картинката не му вдъхваше много увереност, но ако желанията бяха

коне, то просящите щяха да яздят. Човек трябваше да се оправя с каквото му е подръка. Особено когато нямаш избор.

Егеанин още веднъж го погледна сурово, отново изръмжа, но този път без думи, след което енергично закрачи след другите. Той се намръщи зад гърба ѝ. С тази походка човек можеше да я вземе за мъж, ако не носеше рокля.

Наистина имаше работа тук, и при това никак не беше „малка“. Съвсем не беше от нещата, който му се искаше да прави. Светлина, беше се опитал сам да се разубеди! Но проклет да е, трябваше да я свърши. Така че веднага щом Егеанин се скри на ъгъла след Домон, той отиде до стаичката, която помнеше, че се обитава от една от Морския народ.

Открехна съвсем тихо дървената вратичка и се пъкна в катранения мрак. Жената хъркаше като дърворезачка. Мат протегна ръце и тръгна пипнешком към звука, докато коляното му не се удари в ръба на нара, след което още по-бързо заопипва по издутото одеяло, напипа главата и ѝ запуши устата тъкмо когато жената се събуди стресната.

— Искам да ми отговориш на един въпрос — прошепна ѝ той. Кръв и пепел, ами ако беше сбъркал стаичката? Ако изобщо не беше Ветроловка, а някоя от проклетите сеанчанки? — Какво би направила, ако ти сваля този нашийник от врата?

— Бих освободила сестрите си, ако Светлината го даде. — Особеният говор на Морския народ в тъмното го накара отново да задиша. — Да беше такава волята на Светлината, бихме се прехвърлили някак през залива там, където държат наши хора, и да освободим колкото можем повече. — Гласът на невидимата жена остана тих, но с всяка дума набираше твърдост. — Да беше волята, на Светлината, бихме си върнали корабите и с бой бихме си пробили път към морето. Слушай! Ако това е уловка, веднага ме накажи и да се свършва, или ме убий. За малко щях да се огъна и да се предам, и срамът от това ще ме пари вечно, но ти ми напомни коя съм и никога няма да се предам. Чу ли ме? Никога!

— А ако те помоля да изчакаш три часа? — попита той все така наведен над нея. — Знам, че Ата-ан Миере могат да преценяват часа до минута. — Онзи, от когото го знаеше, не беше самият той, но споменът сега бе негов, за едно пътуване на кораб на Ата-ан Миере от Алорален

до Барашта и за една светлоока морска жена, която се разплака на раздяла, но отказа да слезе с него на брега.

— Кой си ти? — прошепна тя.

— Името ми е Мат Каутон, ако това е от значение.

— А аз съм Нестел дин Сакура Южна звезда, Мат Каутон. — Чу я, че се изплю, и знаеше какво прави. Изплю се в шепата си и дланите им се намериха в мрака. Нейната беше мазолеста като неговата и стискането ѝ беше здраво. — Ще изчакам — каза тя. — И ще те помня. Ти си велик и добър мъж.

— Аз съм само един комарджия — отвърна ѝ той.

Ръката ѝ притегли неговата към сегментирания сребърен кръг на шията ѝ и той се отвори с металическо щракване. Тя вдиша много дълго.

Трябваше само да постави пръстите ѝ на подходящите места и да ѝ покаже само веднъж хитрината, за да я схване, но той я накара да затвори и отвори нашийника три пъти, докато не остана доволен. След като се реши да го направи, поне да е сигурен, че ще се получи добре.

— Три часа, колкото можеш по-точно — напомни ѝ Мат.

— Колкото мога по-точно — прошепна му тя.

Можеше да провали всичко, но ако той не можеше да рискува, то кой тогава? В края на краищата нали той беше човекът с късмет. Сигурно напоследък прословутият му късмет не се проявяваше толкова често, но все пак беше намерил Егеанин точно когато му трябваше. Мат Каутон все още имаше късмет.

Измъкна се от стаята точно толкова тихо, колкото бе влязъл, и притвори вратата. И едва не си глътна езика. Взираше се в широкия гръб на някаква сивокоса жена в рокля с червени ивици. Зад нея стоеше Егеанин, изпъната на пръсти, и Теслин, привързана към Рена със сребърната каишка на ай-дам. И помен нямаше нито от Домон, нито от Сета или онази Едесина, която така и не познаваше още. Егеанин изглеждаше свирепа като лъвица, готова да убие плячката си, но Теслин се беше ококорила и трепереше, почти обезумяла от ужас, а Рена беше зяпнала, сякаш бе готова всеки момент да повърне.

Без да смее да диша, той пристъпи внимателно към сивокосата и протегна ръце. Ако успееше да е надвие преди да е извикала, можеха да я скрият... Къде? Сета и Рена щяха да поискат да я убият. Колкото и здраво да ги държеше Егеанин, жената можеше да ги издаде.

Строгите сини очи на Егеанин за миг го засякоха зад рамото на сул-дам и веднага се съсредоточиха отново върху лицето ѝ.

— Не! — заяви тя твърдо. — Вече не мога да си губя времето с промени в плана ми. Върховната лейди Сурот ми каза, че мога да използвам всяка дамане, която поискам, дер'сул-дам.

— Разбира се, милейди — отвърна сивокосата. — Само изтъкнах, че Теси все още не е добре обучена. Всъщност дойдох да я нагледам. Тя вече се оправя добре, милейди, но...

Все така без да диша, Мат заотстъпва на пръсти и се спусна по тясното стълбище. На изкачване не беше чул скърцане, но си имаше рискове и рискове. Човек трябваше да си ги подбира, а не да злоупотребява с късмета си. Иначе нямаше да доживее дълбоки старини, нещо, което той искрено желаше.

Долу спря и задиша дълбоко, докато сърцето му не спре да тупти. В смисъл туптенето да се позабави, не съвсем да спре. Май нямаше да спре да тупти до утре. Не беше сигурен дали е дишал, откакто зърна сивокосата. Светлина! Щом Егеанин смяташе, че държи нещата под контрол, много хубаво, адски добре, но все пак, Светлина! Сигурно беше нахлузила клупове на шиите на двете сул-дам! Нейният план? Е, за това, че няма време за губене, беше права. Той побягна.

Бяга, докато рязката болка не го опари по бедрото и не се препъна в масата с инкрустирани тюркоази. Хвана се за някакво пано с летен пейзаж, за да не падне, и коприната с ярките цветя се раздра. Дългата бяла порцеланова ваза върху масата се катурна, пръсна се с трясък върху синьо-червените плочки на пода и трясъкът отекна по коридора. А той закуца. Но закуца по-бързо от всеки друг куцащ човек на света. Ако някой дойдеше да види от какво е този шум, нямаше да намерят Мат Каутон застанал сред цялата тази бъркотия, нито на два коридора околоръст.

Изкуцука остатъка от пътя до покоите на Тилин и вече бе прекосил дневната и нахлул в спалнята, преди да осъзнае, че всички лампи светят. Огънят в камината на спалнята се беше съживил с цепеници от позлатения дървен кош. Тилин, извила ръце назад да се справи с копчетата си, вдигна очи, щом той влезе, и се намръщи. Тъмнозелената и рокля беше омачкана.

— Не очаквах да се върнеш толкова рано — каза Мат. При толкова неща, които бе допускал, че могат да се объркат тази нощ,

преждевременното връщаше на Тилин не беше сред тях. Мозъкът му беше замръзнал.

— Сурот разбра, че някаква армия е изчезнала в Муранди — отвърна Тилин и се изправи. Говореше разсеяно, и влагаше в думите си много малка част от вниманието, с което гледаше Мат Каутон. — Що за армия и как цяла армия може да изчезне, не знам, но реши, че трябва да се върне спешно. Изоставихме всичко и дойдохме на най-бързата скорост, каквато онова животно можеше да предложи само за двете ни и за жената, която го караше, и поръчахме два коня да ни докарат сами от пристанището. Тя дори се отби в онзи хан, където са всичките ѝ офицери, вместо да дойде тук. Не допускам, че се кани да спи тази нощ, нито че ще позволи на някой от тях...

Думите ѝ полека заглъхнаха, Тилин се плъзна по килимите към него и опипа простото му зелено палто.

— Когато си имаш любимо лисиче неприятното е — промълви тя, — че рано или късно то си спомня, че е лисиче. — Големите ѝ тъмни очи се впиха в него. Изведнъж тя го сграбчи за косата и придърпа към себе си главата му за целувка, от която палците на краката му изтръпнаха. — Това — промълви тя без дъх, след като най-сетне го пусна — е да ти покаже колко ще ми липсваш. — И без изобщо да си промени изражението, го зашлеви с такава сила, че пред очите му заиграха сребърни искри. — А това е, защото се опита да се измъкнеш, докато ме няма. — Обърна му гръб и дръпна гривата си през рамото. — Откопчай ми роклята, лисиче мое сладко. Толкова късно пристигнахме, че реших да не будя слугините си, но с тези дълги нокти не мога да се оправя с копчетата. Една последна нощ заедно и утре ще те отпратя да си вървиш по пътя.

Мат потърка бузата си. Тая можеше зъб да ти счупи с такъв шамар! Но поне мислите му размрази. Щом Сурот беше в „Скитащата жена“, значи я нямаше в Тарасинския палат, за да види това, което не трябва да види. Късметът му все още си беше на мястото. Оставаше му само жената пред него. Единственият път беше напред.

— Тръгвам тази нощ — каза той и хвана Тилин за раменете. — И когато тръгна, взимам със себе си две Айез Седай от тавана. Ела с мен. Ще пратя Том и Джюйлин да намерят Беслан и...

— Да тръгна с теб? — възкликна тя невярващо, отдръпна се и го погледна. Гордото ѝ лице се беше намръщило презрително. —

Гълъбче, не мога да си представя, че аз ще стана твоя любимка, а нямам намерение да ставам бежанка. Нито да оставям Алтара в ръцете на някоя, която сеанчанците ще изберат да ме замести. Аз съм кралицата на Алтара, Светлината дано да ми е на помощ, и няма точно сега да оставя страната си. Наистина ли смяташ да освободиш тези Айез Седай? Желая ти успех, щом трябва да го сториш, и на Сестрите желая всичко добро, — но ми се струва, че това е най-добрият начин главата ти да кацне на кола, миличък. Твърде хубава главица е, за да я отсекаат и да я намажат с катран.

Той се опита отново да я задържи за раменете, но тя отстъпи, изгледа го убийствено и ръцете му се отпуснаха. Мат вложи в гласа си цялата тревога, която може да намери в себе си.

— Тилин, погрижих се всички да узнаят, че тръгвам и че бързам да си замина преди да си се върнала, така че сеанчанците да разберат, че ти нямаш нищо общо с това, но сега...

— Сега се върнах и те изненадах — прекъсна го тя с гняв, — а ти ме върза и ме скри под леглото. Когато ме намерят на заранта, ще те мразя. Ще съм побесняла! — Усмихна се, но очите ѝ светеха, вече не много далече от гнева, каквото и да беше казала за лисичета и как щяла да го отпрати. — Ще предложи награда за теб и ще кажа на Тюон, че може да те купи, когато те хванат, ако още те иска. В гнева си ще бъда съвършена за Кръвта. Ще ми повярват, патенцето ми. Вече казах на Сурот, че смятам да си обръсна главата.

Мат се усмихна вяло. Вярваше ѝ. Ако го хванеха, наистина щеше да го продаде. „Жените нощем са като заплетен трънак — гласеше древна поговорка, — и дори те не могат да се измъкнат от трънака.“

Тилин настоя сама да ръководи завързването си. Изглежда, изпитваше гордост от това. Трябваше да бъде вързана с парчета от собствените ѝ поли, все едно че го е изненадала и той я е надвил. Възлите трябваше да са здрави, за да не може да се освободи, колкото и да се бори, а тя се бореше здраво, след като я завърза, мятеше се толкова силно, че му се стори, че наистина иска да се освободи. Сигурно го искаше в края на краищата; устата ѝ чак се изкриви в ръмжене, след като не успя. Глезените и китките ѝ трябваше да се вържат едни за други зад гърба, за да не може да изпълзи по пода и навън в коридора. И разбира се, трябваше да не може да извика за помощ. Когато той нежно напъха една от копринените ѝ кърпи в устата

и върза друга през лицето ѝ, тя се усмихна, но очите ѝ светеха с ярост. Заплетен трънак в нощта.

— Ще ми липсваш — прошепна той и я напъха под леглото. И за своя изненада осъзна, че е истина. Светлина! Взе набързо наметалото си, ръкавиците и копието, духна лампите и излезе. Жените можеха да оплетат мъжа в този трънак преди да се е усетил.

Коридорите бяха все така пусти и тихи, освен звука от собствените му ботуши, но облекчението му приключи, щом стигна в преддверието, извеждащо към двора пред конюшните.

Единствената запалена лампа на стойката мятеше треперлива светлина по неизбежните гоблени, но Джюйлин и изгората му ги нямаше, нито Егеанин и останалите. При това забавяне с Тилин всички те вече трябваше да са тук и да го чакат. Оттатък портика дъждът се лееше като плътна черна завеса, която скриваше всичко. Възможно ли беше да са отишли в конюшните? Тази Егеанин като че ли променяше плановете си, когато ѝ скимне.

Мат изръмжа, загърна се в наметалото и се приготви да тръгне към конюшните през пороя. Тази нощ вече му беше писнало от жени.

— Значи наистина се каниш да си тръгнеш? Не мога да го позволя, Играчко.

Той изруга наум, обърна се и се озова срещу Тюон. Смуглото ѝ лице беше скрито под дългия прозрачен воал. Кръгчето, придържащо воала на бръснатата ѝ главица, представляваше цяла купчина огнекапки и перли, а в добавка към широкия, отрупан със скъпоценни камъни колан, стегнал тясното ѝ кръстче, си беше същинско съкровище. Много подходящ момент да се заглежда човек по съкровища, няма що! За какво се беше събудила и какво, в името на Светлината, търсеше тук? Кръв и пепел, сега ако побегнеш и се развикаше стражите да го спрат...

Мат посегна да я сграбчи, но тя се дръпна и от резкия ѝ удар китката му изтръпна, а ашандарей отхвърча настрани. Очакваше да побегне, но тя го засипа с дъжд от удари със стегнати длани и ръцете, ѝ го засякоха като остриета на брадва. Мат имаше бързи ръце, най-бързите, които Том бе виждал в живота си, според твърденията на стария веселчун, но единственото, което можеше да направи, бе да се брани, забравил за намерението си да я хване. Ако не се налагаше много старателно да си пази носа, за да не му го счупи — или нещо

друго да му счупи; как удряше само! — ако не беше тази необходимост, ставащото щеше да му се стори смешно. Стърчеше над нея, макар ръстът му да беше около средния, но тя му налиташе неуморно, със съсредоточена ярост, все едно че тя беше по-високата и по-силната, и се надяваше да го надвие. Непонятно защо, след малко пълните ѝ устни се извиха в усмивка и ако нямаше ум в главата си, Мат щеше да си помисли, че в големите ѝ влажни очи просветват искри на радост. — Огън да го гори дано, да мисли точно в този момент за женската прелест бе толкова зле, колкото да мисли за цената на скъпоценностите!

Тя внезапно отскочи и с две ръце заоправя коронката с камъчетата, придържаща булото ѝ. Сега на лицето ѝ нямаше и помен от — радост. Беше съвсем съсредоточено. Прибра внимателно стъпалата си, без за миг да откъсва очи от лицето му, и много бавно започна да събира полите си на дипли над коленете.

Мат не разбираше защо все още не се е развикала за помощ, но схвана, че се кани да го изрита. Стига той да няма нищо против. Скочи към нея и всичко стана наведнъж. Жегна го рязка болка в бедрото и го накара да падне на едно коляно. Туюн вдигна полите си над бедрата и тънкото ѝ, обуто в бял чорап краче полетя към него в ритник, който профуча над главата му, защото нещо изведнъж надигна във въздуха нея самата.

Трябваше да се изненада от Ноал, стиснал момичето в ръцете си, не по-малко от нея, видяла тези ръце да я държат, но реагира по-бързо от нея. Докато си отваряше устата, та най-сетне да извика, Мат се изправи и напъха воала между зъбите ѝ, а другата му ръка шлевна перленото кръгче и го прати на пода. Не му съдейства както Тилин, разбира се. Наложил се да ѝ стисне здраво челюстта, за да не впие зъби в пръстите му, От гърлото ѝ заизлиза сърдито ръмжене, а в очите ѝ блесна гняв, по-силен, отколкото при най-яроствните ѝ атаки. Заизвива се в прегръдката на Ноал и бясно замаха с крака, но старецът успя да се извие така, че ритниците ѝ да не го засегнат. Старец или не, лесно се справи с нея.

— Често ли си имаш такива неприятности с жени? — кротко го попита Ноал и оголи потрошените си зъби в усмивка. Беше с наметало и вързопът с пътните му вещи висеше овързан на гърба му.

— Винаги — кисело отвърна Мат и изпъшка, когато едно коляно го удари в болното бедро. Успя с една ръка да развърже шалчето на врата си и с него да затегне натиканото в устата на Тюон було с цената на един ухапан палец. Светлина, ами сега какво да прави с нея?

— Не знаех, че и това влиза в плана ти — каза Ноал, без много да се задъхва, въпреки мятащото се в ръцете му девойче. — Но както виждаш, тази нощ аз си тръгвам. Смятах да е след ден-два, но това място може да се окаже неприятно за човек, на когото си дал постеля точно ти.

— Умно решение — измърмори Мат. Светлина, наистина трябваше да се сети да предупреди Ноал.

Смъкна се на колене, избягвайки ритниците на Тюон — е, повечето поне — и успя да ѝ хване краката. С ножа, измъкнат от ръкава, срязва полата на роклята ѝ и съдра дълга ивица плат, за да ѝ върже глезените. Добре че беше поупражнил всичко това с Тилин преди малко. Инак нямаше опит с връзване на жени. Съдра второ парче плат от задницата на полата ѝ, вдигна скъпоценната коронка от пода и се изправи с едно изпъшкване от усилието и второ, по-дълбоко, заради последния ритник с два крака, от който бедрото му пламна. Когато постави отново кръгчето на главата ѝ, Тюон го изгледа право в очите. Беше спряла да се мята безсмислено, но не беше уплашена, Светлина, на нейно място той сигурно щеше да се подмокри.

Тогава най-после се появи Джюйлин, с наметало и готов за път от глава до пети, с късия си меч, клинообразния мечотрошач на колана и бамбуковата си тояга в ръка. Под дясната мишница го държеше слаба тъмнокоса жена в дебел бял халат, каквито носеха да'ковале навън. Беше хубавелка, с малко нацупени устнички като розова пъпка, но пет-шест години по-голяма от това, което Мат очакваше, и големите ѝ тъмни очи шареха плахо. Като видя Тюон, тя изписка, дръпна се от Джюйлин като от нажежена печка и се сви на две на пода до вратата, с глава на коленете.

— Трябваше пак да уговарям Тера да тръгне с мен — въздъхна хващачът на крадци и я погледна угрижено. И това беше единственото му обяснение за закъснението, преди да насочи вниманието си към товара на Ноал. Избута на тила си тъпата червена конична шапка и се почеса по главата: — После попита невъзмутено: — А с нея какво ще правим?

— Ще я скрием в конюшната — отвърна Мат. Стига Ванин да бе убедил конярите да оставят него и Харнан да се грижат за конете на вестоносците, ако дойдат такива. Досега това му се струваше само допълнителна мярка за сигурност, без която можеше да се мине. Досега. — Или в плевнята. До заранта едва ли ще я намерят, преди да свалят с вилите прясно сено за яслите.

— Аз пък помислих, че я отвличаш — въздъхна Ноал, остави Тюон да стъпи на пода и я прихвана под мишниците. Вдигнала гордо глава, тя отказа да се съпротивлява. Макар да беше със запушена уста, лицето ѝ ясно изразяваше презрение. Отказваше да се бори не защото беше безнадеждно, а защото тя беше решила да не се бори.

По коридора отекнаха стъпки от ботуши и се усилиха. Можеше най-сетне да е Егеанин. Или както се обръщаха работите тази нощ, можеха да са от Гвардията на Смъртната стража. От онези, като огиерите.

Мат припряно махна с ръка на другите да се изпокрият по ъглите, за да не ги види този, който ще влезе през вратата, и закуцука да си вземе черното копие. Джюйлин вдигна Тера и я придърпа вляво, където тя се присви в ъгъла, а той застана пред нея, стиснал бамбуковата си тояга с две ръце. Оръжието изглеждаше крехко, но хващачът на крадци го използваше много ефикасно. Ноал повлече Тюон в противоположния ъгъл и пусна едната ѝ ръка, за да бръкне под палтото, където си държеше дългите ножове. Самият Мат застана полуразкراчен по средата на помещението с гръб към подгизналата от дъжда нощ, вдигнал ашандарей пред себе си. Който и да влезеше, нямаше да може да се развърти с това бедро, стегнато на възли от ритниците на Тюон, но ако много лошото станеше съвсем лошо, поне щеше да остави белези на няколко души.

Беше Егеанин и той се отпусна с облекчение. След нея влязоха две сул-дам и след тях — Домон. Мат от пръв поглед позна коя е Едесина, макар че я помнеше от една от разходките на дамане — слабичка хубава жена в една от онези груби сиви рокли, с разпусната дълга до кръста черна коса. Въпреки ай-дама, свързващ я с китката на Сета, Едесина, изглеждаше спокойна. Спокойна колкото можеше да бъде една окаишена Айез Седай, така да се каже, но Айез Седай, уверена, че каишката скоро ще се махне. Теслин, от друга страна, тръпнеше от нетърпение, облизваше устни и поглеждаше към вратата

за конюшната. Рена и Сета подкараха двете Айез Седай след Егеанин, без да откъсват очи от вратата.

— Трябваше да успокоя дер'сул-дам — каза Егеанин веднага щом влезе. — Те си пазят много грижливо подопечните. — После забеляза Джюйлин и Тера и се намръщи. Мат беше решил, че няма смисъл да ѝ казва за Тера, след като се съгласи да помогне за дамане, но изненадата явно не ѝ допадна. — Това, че тя видя Сета и Рена, променя някои неща, разбира се — продължи тя, — но... — Думите ѝ секнаха като срязани с нож, щом погледът ѝ попадна на Тюон. Лицето на Егеанин поначало си беше бледо, но сега преbledня още повече. Тюон гледаше свирепо над превръзката на устата, като палач. — О, Светлина! — изхриптя Егеанин и падна на колене. — Безумецо! Чака те бавна, мъчителна смърт, ако посегнеш на Щерката на Деветте луни!

Двете сул-дам ахнаха и без колебание също коленичиха; като не само придърпаха Айез Седай до себе си, а хванаха ай-дам направо за нашийниците, за да ги накарат да ударят чела в пода.

Мат изпъшка, сякаш Тюон го бе изритала право в корема. Точно така се почувства. Щерката на Деветте луни. Аелфинът му беше казал истината, колкото и да мразеше да я знае. Щеше да умре и отново да оживее, ако не беше го правил вече. Щеше да се откаже от половината светлина на света, за да спаси света, а той дори не се опитваше да помисли какво ли може да означава това. И щеше да се ожени за...

— Тя е жена ми — промълви той. Някой издаде задавен звук. Стори му се, че е Домон.

— Какво?! — писна Егеанин и главата ѝ се извърна към него така бързо, че опашката на косата ѝ я плесна през лицето. Не беше допускарал, че може да писка. — Не можеш да казваш това! Не трябва да казваш това!

— Защо не? — отвърна той с яд. Отговорите на аелфина винаги бяха верни. Винаги. — Тя е жена ми. Вашата проклета Щерка на Деветте луни е моята жена!

Всички се втренчиха в него освен Джюйлин, който свали шапката си и се втренчи в нея. Домон поклати глава, а Ноал се изсмя тихо. Егеанин зяпна. Двете сул-дам също го зяпнаха като някакъв изтърван и разбеснял се луд. Тюон го изгледа, но изражението ѝ беше съвсем нечетливо, криеше всякаква мисъл зад тези тъмни очи. О, Светлина, какво да прави сега? Най-добре да продължи, докато не...

В преддверието със ситни стъпки влезе Селусия и Мат простена. Всички ли в целия проклет палат се бяха наговорили да дойдат тук точно сега? Домон посегна да я хване, но тя му се измъкна и побягна. Пълничката златокоса со'джин не важничеше както обикновено, а закърши ръце и завъртя плахо очи насам-натам като уловена сърна.

— Простете, че заговарям — промълви тя с изпълнен със страх глас, — но това, което правите, е глупаво до безумие. — Жената изстена, затича и се преви между двете коленичили сул-дам, с ръка на рамото на всяка от тях, сякаш търсеше закрилата им. Сините ѝ очи не спираха да шарят из помещението. — Каквито и да са поличбите, това все още може да се оправи, стига да се съгласите да се оттеглите.

— Селусия, по-кратко — каза Мат и вдигна ръце да я успокои. В никой от спомените си не можеше да намери начин да успокои изпаднала в истерия жена. Освен да се скрие. — Никой няма да пострада. Никой! Обещавам ти. Хайде, по-кратко.

Неясно защо, лицето ѝ за миг се вцепени от страх, но после тя се смъкна на колене и прибра ръце в скута си. Изведнъж целият ѝ страх изчезна и тя си върна обичайната властна увереност.

— Ще ви се подчинявам, стига да не посягате на господарката ми. Ако го направите, ще ви убия.

Ако го беше чул от Егеанин, щеше да се позамисли. Но от тази закръглена женичка с меки като каймак бузки и ниска, макар че беше по-висока от господарката си... веднага го изби от ума си. Светлината знаеше, че жените са опасни, но Мат смяташе, че може да се оправи със слугинята на една дама. Поне истерията ѝ приключи. Странно как изведнъж настъпваше и преставаше това нещо у жените.

— Предполагам, че смяташ да оставим и двете в плевника? — каза Ноал.

— Не — отвърна Мат, загледан в Тюон. Тя отвърна на погледа му със същото неясно изражение. Тънка като момче жена, след като му харесваха жени с повечко месце по кокала. И наследничка на трона на Сеанчан, след като от благороднички му настръхваше кожата. Жена, която беше искала да го купи, а сега най-вероятно искаше да забие нож в ребрата му. И тъкмо тя трябваше да му стане жена. Аелфинът винаги казваше истината. — Взимаме ги с нас.

Най-сетне Тюон реагира. Усмихна се, сякаш изведнъж разбра някаква тайна. Тя се усмихна, а Мат потръпна. О, Светлина, как само

потръпна!

ГЛАВА 32

В КАКВО ИМА МЪДРОСТ

„Златното колело“ беше голям хан малко встрани от Аваринския пазар, с дълга гостилница, претъпкана с малки квадратни масички. Но дори по обед само една на всеки пет маси беше заета, обикновено от някой чуждестранен търговец, седнал срещу жена в одежди със скромни цветове и с коса, прибрана на темето или на тила. Жените също така бяха или търговки, или банкерки — във Фармадинг банкерството и търговията открай време бяха забранени за мъжете. Всички чужденци в гостилницата бяха мъже, тъй като жените сред тях можеха да се настанят в Женската стая. Миризмите на риба и на говежда гозба изпълваха въздуха и от време на време някой вик от една или друга маса раздвижваше прислугата, чакаща в редица в дъното на помещението. Иначе търговците и банкерките си говореха тихо. Шумът на леещия се навън дъжд беше по-силен от човешкия говор.

— Сигурен ли си? — попита Ранд и си взе мазните рисунки от прислужника с острата челюст, когото беше придърпал в единия край на гостилницата.

— Мисля, че е той — отвърна човекът и изтри ръцете си в дългата престилка с извезаното на нея жълто колело на фургон. — На него ми прилича. Скоро ще се върне. — Очите му пробягаха над рамото на Ранд. — Вие по-добре си поръчайте пиене или си вървете. Госпожа Галгър не обича да приказваме, когато имаме работа. А и няма да ѝ хареса, ако разбере, че говоря за един от благодетелните ѝ гости.

В жълтата арка, водеща към Женската стая, стоеше мършава жена с висок костен гребен, втъкнат в тъмното валмо на косата на тила ѝ. Начинът, по който оглеждаше гостилницата — наполовина кралица, излязла да прегледа владенията си, наполовина селянка, наглеждаща нивята си, и в двата случая — недоволна от оскъдния добив — я отличаваше като стопанката на хана. И гледаше Ранд и мъжа с острата челюст намръщено.

— Греяно вино — каза Ранд и му подаде няколко медни монети — за виното и един сребърник за сведението, колкото и несигурно да беше. Беше минала повече от седмица, откакто бе убил Рочайд и Кисман му бе избягал, и чак днес за пръв път получи нещо повече от свиване на рамене или поклащане на глава, когато показва рисунките.

Имаше поне една дузина свободни маси, но той искаше да е в ъгъла срещу входа на помещението, за да може да вижда кой влиза; докато се провираше между масите, до ушите му стигаха откъслеци от разговорите.

Една висока бледокожа жена в тъмнозелена коприна клатеше глава на един тайренец, седящ срещу нея. Стоманено-сивата ѝ коса малко напомняше за Кацуан. Мъжът сякаш беше изсечен от каменни блокове, но смуглото му лице изглеждаше посърнало.

— За Андор няма защо да се безпокоите, господин Адмира — говореше му тя успокоително. — Повярвайте ми, андорците ще се разкрещят и ще си заразмахват мечове, но никога няма да стигнат до истински бой. Най-голямата изгода за вас е да продължите с вноса на обичайната стока. Кайриен ще ви обложи с една пета повече от Фармадинг. Помислете и за допълнителните разходи.

Тайренецът направи гримаса, сякаш се замисли. Или се зачуди дали всъщност „най-голямата изгода“ за него не съвпада с нейната.

— Чувам, че трупът бил целият почернял и подут — рече на друга маса кльоцав илианец в тъмносиньо палто. — Чувам, че Съветничките заръчали да го изгорят. — Вдигна многозначително вежди и се потупа с пръст по носа, който му придаваше вид на язовец.

— Ако в града имаше чума, господин Азереос, Съветничките щяха да я обявят — спокойно отвърна слабата жена, която седеше срещу него. С изящните гребени в навитата ѝ на руло коса изглеждаше хубава, макар и с малко лисиче лице, хладна като Айез Седай, но с тънки бръчици около очите. — Искрено ви съветвам да не си насочвате търговията към Люгард. В Муранди е много неспокойно. Благородниците никога няма да подкрепят Редран да събере армия. А там са намесени и Айез Седай, за това трябва да сте чули. Светлината само знае какво ще направят пък те. — Илианецът сви притеснено рамене. Напоследък никой не знаеше какво ще направят Айез Седай, ако изобщо някой го бе знаел някога.

Кандорец със сиви косъмчета в брадата и голяма перла на лявото ухо се беше навел срещу някаква дебела жена в тъмносива коприна, чиято коса беше събрана на кок.

— Чувам, че Преродения Дракон бил коронован за крал на Иллиан, госпожо Шимел. — Намръщи се и челото му още повече се набръчка. — Предвид прокламацията на Бялата кула си мисля дали да не пратя пролетния си керван фургони по река Еринин за Тийр. Речният път може да е по-тежък, но Иллиан не е кой знае какъв пазар за кожи, че да рискувам толкова.

Дебелата жена се усмихна.

— Разправят, че не са го виждали да се мярка в Иллиан, откакто взе короната, господин Посавина. Във всеки случай Кулата ще се оправи с него, ако вече не го е озаптила, а тази заран получих вест, че Тийрският камък е под обсада. При това положение едва ли ще намерите добър пазар за кожи, нали? Не, Тийр не е най-доброто място за избягване на рисковете. — Бръчките по челото на господин Посавина още повече се задълбочиха.

Ранд стигна до масичката в ъгъла, хвърли наметалото на гърба на стола, седна с гръб към стената и вдигна яката си. Човекът с острата челюст му донесе калаена чаша с димящо подправено вино, измърмори набързо благодарностите си за среброто и заситни, след като го извикаха от друга маса. Двете големи камини в двата края на помещението затопляха въздуха, но и да забелязваше някой, че Ранд седи с несвалени ръкавици, не му обръщаха внимание. Той се преструваше, че гледа в чашата си, но с едното око не изпускаше вратата към улицата.

Повечето от чуто не го интересуваха много. Подобни неща беше чувал и преди, а в някои случаи знаеше повече от хората, които бе подслушал. Мнението на Елейн например напълно съвпаднаше с това на белоликата жена, а тя трябваше по-добре да познава Андор от фармадингската търговка. Обсадата на Камъка обаче беше нещо ново. Все пак засега нямаше причина да се безпокои за това. Камъкът никога досега не беше паднал освен пред него, а той знаеше, че Аланна е някъде в Тийр. Беше усетил скока ѝ от северния край на Фармадинг до някъде много по-далече на север, а след това, ден по-късно — до някъде далече на югоизток. Беше достатъчно далече, за да не може точно да определи дали е в Хадънския мрак или в самия Тийр, но бе

сигурен, че е или на едното място, или на другото, с четири други Сестри, доколкото можеше да разчита на усета си. Щом като Мерана и Рафела успяха да получат това, което той искаше от Морския народ, можеха да го получат и от тайренците. Рафела беше тайренка и това трябваше да помогне. Светът трябваше да го изтърпи още малко. Налагаше се.

Висок мъж, загърнат в дълго наметало с качулка, която скриваше лицето му, влезе в гостилницата и очите на Ранд го проследиха до стълбището в дъното. Непознатият се заизкачва, отметна качулката си и разкри оредялата си сива коса. Лицето му беше бледо и пъпчиво. Не можеше да е този, когото имаше предвид прислужникът. Човек трябваше да е сляп, за да го вземе за Перал Торвал.

Ранд отново заби поглед във виното, а мислите му се вгорчиха. Мин и Нинив му бяха отказали да тъпчат още цял час по улиците, както се изрази Мин, и той подозираше, че само Аливия си прави труда да обикаля и да показва рисунките. Ако изобщо го правеше. Днес и трите бяха извън града, в хълмовете, както му подсказваше връзката с Мин. Тя изпитваше голяма възбуда от нещо. Трите бяха убедени, че Кисман е избягал, след като бе могъл да го убие, и че другите ренегати или са заминали с него, или изобщо не са идвали. Вече от няколко дни всички се мъчеха да го убедят да си тръгне. Поне Лан все още не беше се отказал.

„Защо да не са прави жените? — свирепо прошепна Луз Терин в главата му. — В този град е по-лошо от затвор. Тук няма Извор! Защо да стоят? Защо един разумен човек трябва да стои тук? Можем да излезем навън, отвъд бариерата, само за ден, за няколко часа. Светлина, само за няколко часа!“ Гласът се разсмя неудържимо, лудешки. „О, Светлина небесна, защо ми е този безумец в главата? Защо? Защо?“

Ядосан, Ранд потисна Луз Терин до глухо бръмчене. Беше помислил да придружи жените извън града, само колкото да усети отново Извора, но единствена Мин прояви някакъв ентузиазъм. Нинив и Аливия не пожелаха да си признаят защо толкова държат да излязат навън, след като утринното небе предвещаваше дъжда, който сега се лееше като из ведро. Бяха излезли не за пръв път. За да усетят Извора, както той подозираше. Отново да отпият от Силата, макар и за кратко. Е добре, той щеше да издържи, без да може да прелива. Можеше да

изтърпи липсата на Извора. Можеше! Трябваше да издържи, за да убие онези, които се бяха опитали да го убият.

„Не това е причината! — изрева Луз Терин, преодолял усилията на Ранд да го накара да замълчи. — Ти се страхуваш! Ако болестта надделее, докато се опитваш да използваш тер-ангреала за достъп, може да те убие, ако не и по-лошо! Може всички ни да убие!“

Виното се плисна на китката му, намокри ръкава му и пръстите му около чашата се стегнаха. Не се страхуваше! Нямахше да позволи на страха да го надвие. Светлина, все някой ден щеше да умре. Беше го приел.

„Посегнаха да ме убият и затова искам да умрат — помисли той. — Дори да отнеме малко време, може би дотогава болестта ще отmine. Да те изгори дано, трябва да доживея за Последната битка.“ Луз Терин в главата му се разсмя още по-лудешки.

В гостилницата се шумугна друг висок мъж — от вратата към конюшната, почти под стълбището в дъното на залата. Мъжът отърси наметалото си, отметна качулката и закрачи към входа за Женската стая. С тази озъбена морда и остър нос, и с този поглед, който помете надменно хората по масите, приличаше донякъде на Торвал, но с двадесетина години по-състарено лице и прекалено дебел. Надникна през жълтата арка и извика с тънък, писклив глас, наситен с иллиански акцент:

— Госпожо Галгър, ще взема аз да тръгна утре заран. Рано. И да не ми вземаш пари за утре, ей!

Торвал беше тарабонец.

Ранд си взе наметалото, остави чашата на масата и излезе.

Обедното небе бе сиво и студено, дъждът бе позатихнал, но не много, и напъден от езерните ветрове, сам пъдеше всичко живо от улиците. Ранд придържаше наметалото си с една ръка, колкото за да опази сухи рисунките под палтото си, толкова и себе си да опази сух, а с другата държеше качулката над главата срещу порива на вятъра. Навяваните дъждовни капки го биеха в лицето като късчета лед. Подмина го самотен паланкин, косите на носачите висяха подгизнали на гърбовете им, а ботушите им шляпаха из локвите по каменната настилка. Малко хора се тътреха по улиците, плътно загърнати. До здрач оставаха още няколко часа, но той подмина някакъв хан с име „Сърцето на равнината“, без да влиза, а след него — „Трите подарки

на Маредон“. Каза си, че е заради дъжда. Времето не беше подходящо да се мъкне от хан на хан. Но знаеше, че сам се лъже.

Някаква ниска пълна жена, загърната в тъмно наметало, изведнъж спря пред него и вдигна ръка.

— Значи тук си бил, в края на краищата — рече тя. Капките дъжд биеха по лицето ѝ, но тя като че ли не ги усещаше. — Ханджийката ти мислеше, че си решил да се поразходиш до Аварин, но не беше сигурна. Боя се, че госпожа Кийни ще обръща много внимание кой от гостите ѝ влиза и кой излиза. И ето ме сега, с подгизнали обувки и мокри чорапи. Като момиче обичах да се разхождам в дъжда, но изглежда някъде през годините чарът му се е загубил.

— Кацуан ли те прати? — попита я той, мъчейки се да скрие надеждата в гласа си. Беше запазил стаята си в „Главата на Съветничката“, за да може Кацуан да го намери. Едва ли щеше да я заинтригува, ако я принудеше да го търси от хан на хан. Особено след като не бе проявила никакво желание да го търси.

— О, не, тя никога не би го направила. — Верин изглеждаше изненадана. — Просто допуснах, че сигурно искаш да чуеш новината. Кацуан излезе да пояди с момичетата. — Намръщи се замислено и килна глава. — Макар че май не би трябвало да наричам Аливия „момиче“. Любопитна жена е тя. Но е твърде стара, за да стане новачка, за съжаление. О, да, за голямо съжаление. Попива всичко, което я учиш. Убедена съм, че знае почти всички начини да се унищожава нещо със Силата, но пък не знае почти нищо друго.

Той я придърпа под увисналите стрехи на една едноетажна къща, които предлагаха малко заслон от дъжда, макар и да не пазеха много от вятъра. Кацуан беше с Мин и другите? Това сигурно не означаваше нищо. И преди беше виждал Айез Седай, очаровани от мощта на Нинив, а според Мин Аливия беше още по-силна.

— Каква е новината, Верин? — попита Ранд тихо. Дребничката Айез Седай примига, сякаш бе забравила, че му е споменала за новина, след което изведнъж се усмихна.

— О, да. Сеанчан. Те са в Иллиан. Не в града, все още не. Не пребледнявай. Но са минали границата. Строят укрепени лагери по крайбрежието и навътре в сушата. Малко разбирам от военни дела. Когато чета история, винаги прескачам битките. Но ми се струва, че

дори да не са все още в града, натам се целят. Твоите сражения, изглежда, не са ги разколебали много. Точно затова не обичам да чета за битки. В перспектива те като че ли рядко менят хода на нещата, а само за кратко. Добре ли си?

Той отвори насила очи. Верин се взря в лицето му като охранен врабец. Всички тези битки, всички жертви, толкова убити хора — нищо не беше се променило. Нищо!

„Тя греши — промълви в главата му Луз Терин. — Битките могат да променят историята.“ Не изглеждаше доволен от това. „Бедата е, че понякога не можеш да познаеш как точно ще се промени историята, преди да е станало късно.“

— Верин, ако ида при Кацуан, тя ще иска ли да говори с мен? За нещо друго, освен колко я дразни държането ми? Досега като че ли само това я интересува.

— Ох, миличкият. Боя се, че Кацуан до голяма степен е традиционалистка, Ранд. Всъщност не съм я чувала да нарече някого нахален, но... — Потупа за миг замислено устни с връхчетата на пръстите си, след което кимна, а капките Дъжд се стекоха по лицето ѝ. — Вярвам, че ще е склонна да изслуша това, което имаш да ѝ кажеш, стига да можеш да заличиш лошото впечатление, което си ѝ направил. Или да го позагладиш поне, доколкото е възможно. Малко от Сестрите се впечатляват от титли и корони, Ранд, а Кацуан — по-малко от всички, които съм познавала. Много повече я интересува дали хората са глупави, или не. Ако успееш да ѝ докажеш, че не си глупав, ще те изслуша.

— Тогава кажи ѝ... — Замълча и вдиша дълбоко. Светлина, искаше му се да удуши Кисман и Дашива с голи ръце! — Кажи ѝ, че утре ще напусна Фармадинг и се надявам да дойде с мен, като моя Съветничка. — Луз Терин въздъхна облекчено при първата част; ако беше нещо повече от глас, Ранд щеше да каже, че се е вкочанил на втората. — Кажи ѝ, че приемам условията, че се извинявам за поведението си в Кайриен и че ще се постарая в бъдеще да внимавам как се държа. — Каза го, без да се запъне. Е, позапъна се малко, но освен ако Мин не беше права, имаше нужда от Кацуан, а Мин никога не грешеше с виденията си.

— Значи след престоя си тук най-сетне разбра какво си? — Той я изгледа намръщено, а тя се усмихна и го потупа по рамото. — Ако

беше дошъл във Фармадинг с мисълта, че можеш да завладееш града като обявиш кой си, щеше да ти се наложи да го напуснеш веднага щом разбереш, че тук не можеш да прелееш. Остава да си търсил нещо или някого.

— Сигурно съм намерил каквото съм търсил — кратко отвърна той. Само че не каквото искаше.

— Тогава ела в двореца Барсала на Височините тази вечер, Ранд. Всеки ще ти каже как да стигнеш до него. Вече съм сигурна, че ще иска да те изслуша. — Повдигна края на наметалото си и като че ли чак сега си даде сметка колко е мокро. — Ужас! Ще трябва да го суша! Съветвам те да направиш същото. — Полуизвърнатата да си тръгне, тя се обърна и го изгледа през рамо. Тъмните ѝ очи не мигаха. Изведнъж му заговори съвсем конкретно и не с толкова заобикалки, както обикновено. — Много по-зле ще си, ако Кацуан не ти стане Съветничка, Ранд, но дали ще си по-добре — не знам. Стига да приеме и стига наистина да не си глупак, ще слушаш съветите ѝ. — Понесе се плавно и потъна в дъжда като същински, но много надебелял лебед.

„Плаши ме нещо в тази жена“, промърмори Луз Терин, а Ранд кимна. Кацуан не го плашеше, но го караше да се тревожи. Всяка заклекла му се във вяроност Айез Седай го тревожеше, освен Нинив. А и за нея отдавна не беше сигурен.

Дъждът позатихна, докато измине двете мили към „Главата на Съветничката“, но вятърът се усили и табелата над вратата с нарисувания строг образ на жена със скъпоценната корона на Първа Съветничка се люлееше на скърцащите панти. Гостилницата беше помалка, отколкото тази на „Златното колело“, но дървените ламперии бяха резбовани и полирани, а масите под червените греди на тавана не бяха толкова нагъсто. Рамката на входа към Женската стая също беше боядисана в червено и резбована като фина дантела, както и лавиците над камините от бял мрамор. В „Главата на Съветничката“ прислужниците бяха стегнали дългите си коси с лъскави сребърни шноли. Сега се мяркаха само двама от тях, застанали близо до вратата за кухнята, но край масите имаше само трима души, чуждестранни търговци, седнали поотделно и всеки умислен над виното си. Сигурно бяха конкуренти, тъй като от време на време някой от тях се наместваше на стола си и поглеждаше намръщено другите двама.

„Главата на Съветничката“ приютяваше по-богатите чужди търговци, а в тези дни във Фармадинг не се срещаха много от тях.

Часовникът на една лавица в Женската стая — часовник в сребърна кутия, беше му го описала Мин — отброи часа със звън на камбанки, когато той влезе, и докато изтърси мокрото наметало, се появи Лан. Стражникът срещна погледа на Ранд и той поклати глава. Не очакваше да се засекат точно сега. Дори за тавирен това като че ли граничеше с невъзможното.

След като получи димящите чаши с вино и се настаниха на дългата червена пейка пред една от камините, Ранд разказа на Лан какво е решил и защо. За „защо“-то — отчасти. Само най-важното.

— Ако в този момент можех да ги хвана, щяха да ги убия и да се опитам да се измъкна, но убийството им няма да промени нищо. Или поне промяната ще е нищожна — поправи се той и се загледа намръщено в пламъците. — Мога да изчакам още ден, с надеждата, че ще ги намеря, или седмици. Или месеци. Само че светът няма да ме чака. Мислех, че досега ще съм приключил с тях, но събитията вече изпреварват всичките ми очаквания. И то само събитията, за които знам. Светлина, какво ли още може да е станало, за което не знам, само защото не съм го чул от бързивата уста на някой търговец над чаша вино?

— Човек никога не може да знае всичко — кротко каза Лан, — а част от това, което си узнал, винаги ще се окаже невярно. Повечето пъти най-важната част. В съзнаването на това има мъдрост. А в това да продължиш по избрания път, независимо от всичко — кураж.

Ранд изпъна ботуши към огъня.

— Нинив каза ли ти защо тя и останалите дружат с Кацуан? Сега са излезли с нея да поездят. — По-точно, вече се връщаха. Усещаше как Мин се приближава. Скоро щеше да се върне. Все още беше възбудена от нещо, което се надигаше и спадаше, сякаш се мъчеше да го удържи.

Лан се усмихна — рядко нещо в отсъствието на Нинив. Но усмивката не засегна ледените му очи.

— Забрани ми да ти го разкривам, но след като вече го знаеш... Двете с Мин са убедили Аливия, че ако успеят те самите да спечелят интереса на Кацуан, сигурно ще могат да я сблизат и с теб. Откриха къде е отседнала и я помолиха да ги учи. — Усмивката повяхна и

лицето му стана като изсечено от камък. — Жена ми направи саможертва заради теб, овчарю — тихо каза той. — Надявам се да не го забравиш. Тя не говори много, но съм сигурен, че Кацуан се държи с нея, все едно че е още Посветена или новачка например. Знаеш колко трудно ще е за Нинив да го понесе.

— Кацуан с всички се държи все едно че сме новачки — промърмори Ранд. Натрапник? Светлина, как да се разбере с тази жена? И все пак трябваше да измисли начин. Останаха да седят смълчани, загледани в пламъците, докато от ботушите им не започна да се вдига пара.

Връзката го предупреди и той се огледа тъкмо когато Нинив се появи на рамката на вратата към конюшната, а след нея Мин и Аливия, които отърсваха дъжда от наметалата си и се мръщеа на мокрите петна по роклите си, сякаш бяха очаквали, че ще могат да яздят в това време, без да ги навали. Както обикновено, Нинив носеше своето бижу тер-ангреал, коланче и наниз, гривни и пръстени, и странния си ангреал гривна, свързана с пръстени.

Още докато се оправяше, Мин вдигна очи към Ранд и се усмихна, ни най-малко изненадана, че го вижда тук, разбира се. По връзката потече топлина като милувка. На другите две жени им отне повечко време, докато забележат него и Лан, но след като ги видяха, подадоха наметалата си на един от прислужниците да ги отнесе в стаите им и приседнаха до двамата мъже край камината и протегнаха ръце към огъня да се стоплят.

— Приятна ли ви беше разходката в дъжда с Кацуан? — попита Ранд и вдигна чашата да отпие от сладкото вино. Главата на Мин рязко се извърна към него и по връзката пробяга жилка на гузна съвест, но на лицето ѝ се бе изписало искрено възмущение. Той едва не се задави, докато преглъщаше. Какво, няма срещата с Кацуан зад гърба му беше негова вина?

— Престани да гледаш Лан така сърдито, Нинив — каза той. — Верин ми каза. — Нинив го изгледа навъсено и той поклати глава. Всички жени казваха, че „всичко“, каквото и да значеше това „всичко“, винаги било по вина на мъжете и понякога като че ли наистина го вярваха! — Извинявам се за неприятностите, които сте изтърпели заради мен — продължи той, — но повече няма да ви се налага. Помолих я да ми стане Съветничка. По-скоро помолих Верин да ѝ

предаде, че искам да я помоля. Тази вечер. — Очакваше възклицания на приятна изненада и облекчение, но такива нямаше.

— Забележителна жена е тази Кацуан — рече Аливия и оправи прошарената си с бели косми златиста коса. Пресипналият ѝ провлечен говор прозвуча изпълнен с възхищение. — Много изрядно поставя задачите. Стриктна е. Може да учи.

— И ти понякога можеш да видиш гората, овча главо, стига да те заведат за носа до нея — каза Мин, скръстила ръце под гърдите си. Връзката предаде одобрение, но Ранд не мислеше, че е заради решението му да се откаже от търсенето на изменниците. — Не забравяй, че иска да ѝ се извиниш за Кайриен. Мисли за нея като за своя леля, онази, която няма да търпи глупости, и по-лесно ще се оправите.

— Кацуан не е толкова лоша, колкото изглежда. — Нинив се начумери на другите две жени и ръката ѝ посегна към провисналата на рамото ѝ плитка, въпреки че те не бяха направили нищо, освен да я погледнат. — Наистина не е! И ние ще си оправим... различията... след време. Само това ще е нужно. Малко време.

Ранд се спогледа с Лан, който сви леко рамене и отпи. Ранд бавно издиша. Нинив имаше „различия“ с Кацуан, които щели да се оправят „след време“, Мин виждаше в жената строга леля, а Аливия — стриктна учителка. Първото щеше да предизвика искри, докато се оправи, доколкото познаваше Нинив, но второто и третото никак не му допадаха. Отпи от виното и се умисли.

Мъжете по масите не бяха достатъчно близо, за да чуят дори ако заговореше високо, но Нинив сниши глас и се наведе към Ранд.

— Кацуан ми показва какво правят два от моите тер-ангреали — прошепна тя с възбуден блясък в очите. — Обзалагам се, че онези украси, които носи на косата си, също са тер-ангреали. Моите ги разпозна още като ги докосна. — Усмехната, Нинив потупа с палец единия от трите пръстена на дясната си ръка, със светлозелено камъче. — Знаех, че това може да засича преливане на сайдар до три мили, ако го наглася, но според нея можело да засича и сайдин. Тя, изглежда, смята, че би трябвало да ми показва и от каква посока преливат, но не разбрахме как.

Аливия се извърна от камината и изсумтя шумно, но също сниши глас и каза:

— А ти беше много доволна, след като и тя не можа. На лицето ти го видях. Как можеш да си доволна от незнанието, от невежеството си?

— Ами защото и тя не знае всичко — измърмори Нинив и погледна сърдито високата жена, но миг след това усмивката ѝ се върна. — Най-важното нещо, Ранд, е ето това. — Ръцете ѝ се спряха на тънкото коланче с геми около кръста ѝ. — Тя го нарече „кладенец“. — Той се сепна, защото нещо невидимо го забърса по лицето, а тя се изкикоти. Нинив се изкикоти! — То наистина е кладенец — изсмя се тя и покри устните си с пръсти, — или бъчва, както искаш го наречи. И е пълно със сайдар. Не е много, но трябва само да обгърна сайдар през него, все едно че е ангреал. Не е ли великолепно?

— Страхотно — отвърна той без особен ентузиазъм.

Кацуан значи обикаляше насам-натам с тер-ангреали в косата си, така ли? И най-вероятно с някой от тези техни „кладенци“, иначе нямаше да може да го познае. Светлина, а той си въобразяваше, че никой досега не е намирал два тер-ангреала, които да правят едно и също. Срещата тази вечер с нея щеше да е достатъчно неприятна, за да знае на всичко отгоре и че тя може да прелее, дори тук.

Тъкмо се канеше да помоли Мин да дойде с него, когато госпожа Кийни нахлу в гостилницата. Бялата кифла на тила ѝ беше стегната толкова здраво, сякаш се бе помъчила да смъкне кожата от лицето, си. Жената хвърли мнителен, изпълнен с неодобрение поглед към Ранд и Лан и присви устни, сякаш се зачуди какво са сгрешили двамата. Беше я виждал да гледа по същия начин търговците, отседнали в хана. Поне мъжете търговци. Ако спалните ѝ не бяха удобни и храната толкова добра, един гост нямаше да има.

— Това го донесоха за мъжа ви тази сутрин, госпожо Фаршоу — рече тя, подаде на Мин някакво писмо, запечатано с груб печат от червен восък, и острата ѝ брадичка се вирна. — И за него разпитваше някаква жена.

— Верин — бързо каза Ранд, за да предотврати въпросите и да се отърве от ханджийката. Кой можеше да знае, че е тук, за да му прати писмо? Кацуан? Някой от ашаманите с нея? Или някоя от другите Сестри? Загледа намръщено сгънатия в ръцете на Мин лист, изпълнен с нетърпение ханджийката да се махне.

Устните на Мин трепнаха и тя така упорито се стараяше да не поглежда към него, че той разбра, че е събудил усмивката ѝ. По връзката се прокрадна весела струйка.

— Благодаря, госпожо Кийни. Верин ни е приятелка. Острата брадичка се вирна още повече.

— Мен ако питате, госпожо Фаршоу, когато мъжлето е хубаво, трябва да го пазиш и от приятелките.

Загледани в гърба на жената, бойко закрачила към червената арка, очите на Мин засвяткаха с веселието, течашо по връзката — тя явно правеше усилие да не се разсмее. Вместо да подаде писмото на Ранд, Мин счупи печата с палец и го разгърна пред всички, сякаш беше родена в този луд град.

Намръщи се леко, щом зачете, но само краткото лумване по връзката го предупреди. Мин смачка листа и се обърна към камината, а той скочи от пейката и го дръпна от ръката ѝ тъкмо преди да го хвърли в пламъците.

— Не бъди глупав — промълви тя, хвана го за китката и вдигна очите си към него — големи и тъмни очи, и смъртно сериозни. А по връзката — мрачна напрегнатост. — Моля те, не бъди глупав.

— Обещах на Верин, че ще се помъча да не бъда — каза Ранд, но Мин не се усмихна.

Той приглади листа на гърдите си. Писмото беше написано с непознат почерк, а подпис нямаше.

„Зная кой си и ти желая всичко добро, но искам да се махнеш от Фармадинг. Където стъпи, Прероденият Дракон оставя смърт и разруха. Сега вече знам и защо си тук. Ти уби Рочайд и Кисман също е мъртъв. Торвал и Гедвин са заели горния етаж над един ботушар на име Зерам, на улица «Син шаран», точно над Иллианската порта. Убий ги и си върви, и остави Фармадинг в мир.“

Часовникът в Женската стая удари поредния час. Оставаха няколко часа до тъмно, преди да се срещне с Кацуан.

ГЛАВА 33

УЛИЦА „СИН ШАРАН“

Мин седеше кръстато на леглото — не толкова удобна поза с рокля, колкото с панталони — и въртеше един от ножовете между пръстите си. Том ѝ беше казал, че това умение е съвсем безполезно, но понякога привличаше хорските погледи и караше хората около нея да внимават, без да ѝ се налага да прави нещо повече. По средата на стаята Ранд държеше вдигнат меча си и оглеждаше прорезите, които бе направил по телената мрежичка на мирновръза, без да ѝ обръща никакво внимание. Драконовите глави на китките му блестяха, метално червени и златни.

— Признаваш, че това трябва да е капан — изръмжа му тя. — И Лан го признава. Една полусляпа селейсинска коза ще има повече ум в главата, за да влезе сама в капан! „Само глупците целуват оса и гълтат огън!“ — позова се тя на старата пословица.

— Капанът всъщност не е капан, ако знаеш, че го има — разсеяно ѝ отвърна той и леко наклони скъсаните нишки, за да си прилегнат една към друга. — Щом знаеш, че го има, можеш да измислиш начин да влезеш в него така, че да не е никакъв капан.

Тя замахна с все сила и хвърли ножа. Острието изсвистя пред лицето му, заби се във вратата и затрепери, а Мин скочи, спомнила си за последния път, когато го беше направила. Е, сега не лежеше върху него, а Кацуан нямаше да влезе. Лош късмет. Огън да го гори дано, онзи вкочанен възел от чувства в главата ѝ дори не трепна, когато ножът профуча покрай него, на косъмче дори не трепна от изненада!

— Дори да успееш да хванеш натясно Гедвин и Торвал, знаеш, че и другите ще са там, скрити. Светлина, може да те чакат скрити петдесет наемници с извадени мечове!

— Във Фармадинг? — Той погледна щръкналия от вратата нож, но само поклати глава и продължи да оглежда телената връзка, пазеща тукашния мир. — Съмнявам се, че ще се намерят и двама наемници в целия град, Мин. Повярвай ми, не смятам да се оставя да ме убият

точно тук. Ако не измисля начин да накарам капана да щракне, без да ме хване, няма да го доближа. — В него имаше толкова страх, колкото в някой камък! И също толкова разум! Не смятал да се остави да го убият? Сякаш някой някога го е смятал!

Тя се смъкна от леглото и отвори нощното шкафче да извади ремъка, който госпожа Кийни се грижеше да има във всяка стая, дори да е наета от чужденци. Беше дълъг колкото ръката ѝ, широк колкото дланта ѝ, с дървена дръжка в единия край и разцепен на три ивици в другия.

— Ако те наложа ей с това, май ще си продухаш носа достатъчно да помиришеш какво те чака!

Точно тогава влезе Нинив, с Лан и Аливия. Нинив и Лан бяха с наметала и Лан носеше меча си. Нинив бе свалила всичките си накити, освен една гривна с гема и коланчето със скъпоценните камъни — „кладенеца“, Лан притвори тихо вратата. Нинив и Аливия спряха, зяпнали Мин с вдигнатия над главата ѝ ремък.

Тя бързо го пусна на килима и го срита под леглото.

— Не мога да разбера защо позволяваш на Лан да направи това, Нинив — заговори тя с цялата твърдост, на която беше способна в момента. Но прозвуча съвсем твърдо. Защо всички винаги решаваха да влязат в най-неподходящия момент?

— Една Сестра трябва понякога да разчита на преценките на Стражника си — хладно ѝ отвърна Нинив, докато си слагаше ръкавиците. Лицето ѝ все едно беше на някоя кукла от порцелан, толкова чувство изразяваше. О, да, тя беше Айез Седай от глава до пети.

„Той не ти е Стражник, мъж ти е — искаше да ѝ каже Мин, — и можеш поне да отидеш с него да го пазиш. Не знам дали моят Стражник някога ще се ожени за мен, а и ме заплаши, че ще ме върже, ако аз се опитам да ида с него!“ Не че беше упорствала много по тази точка. Щом бе решил да се държи като глупав гъсок, имаше по-добри начини да го спаси, вместо да се опитва да намушка някого с нож.

— Щом сме решили да го правим, овчарю — каза мрачно Лан, — хайде да почваме, докато още е светло. — Сините му очи изглеждаха по-студени от всякога и твърди като лъскави камъчета. Нинив го погледна с такава тревога, че Мин почти я съжали.

Ранд закопча колана с меча над палтото си, заметна се с наметалото с качулката, увиснала на гърба, и се обърна към нея. Лицето му беше твърдо като на Лан, синьо-сивите му очи — почти толкова студени, но замръзналият камък в главата ѝ засия с жилки от огнено злато. Прииска ѝ се да сплете длани в черно боядисаната му коса, дето почти докосваше раменете му, и да го целуне, все едно колко хора ги гледаха. Но вместо това вирна брадичка и го изгледа с нескрит укор. И тя не допускаше, че ще се остави да го убият тук, но нямаше да му позволи да си въобрази, че ще се предаде само защото е толкова упорит.

Той не се опита да я прегърне. Кимна, сякаш я разбираше, и взе ръкавиците си от масичката до вратата.

— Ще се върна колкото може по-скоро, Мин. След това ще отидем при Кацуан. — Златните жилки продължиха да блестят дори след като излезе, последван от Лан.

Нинив се поспря на вратата.

— Ще ги наглеждам и двамата, Мин. Аливия, моля те, остани с нея и гледай да не направи някоя глупост. — Цялата се беше превърнала в образец на хладна айезседайска сдържаност. Докато не погледна към коридора. — Огън да ги гори дано! — проплака Нинив. — Тръгнаха! — И се затича, оставяйки вратата отворена.

Аливия я затвори.

— Да вземем да си поиграем на нещо, колкото да мине времето, Мин? — Седна на столчето пред камината и извади дебел конец от кесията си. — На „котешка люлка“?

— Не, благодаря, Аливия — каза Мин и само дето не поклати глава на досадната ѝ настойчивост. Ранд бе доволен от това, което Аливия предстоеше да направи, но самата Мин се бе постарала да я опознае и това, което разбра за нея, беше смайващо. Външно бившата дамане изглеждаше зряла жена, далече над средна възраст, строга и сурова, дори заплашителна понякога. Във всеки случай беше успяла да спласи Нинив. Нинив рядко казваше „моля“ на когото и да било, освен на Аливия. Но я бяха направили дамане едва на четиринадесет години и любовта към детските игри не беше единствената ѝ особеност.

Мин съжали, че в стаята няма часовник, макар че единственият хан, който можеше да си представи с часовници във всяка стая, щеше да е хан за кралици и крале. Тя закрачи напред-назад под бдителния

поглед на Аливия, и започна да отброява наум секундите, мъчейки се да прецени колко време ще е нужно на Ранд и останалите, докато се измъкнат незабелязано от хана. Когато реши, че е минало достатъчно, извади наметалото си от гардероба.

Аливия понечи да ѝ препречи пътя. В изражението ѝ вече нямаше нищо детинско.

— Няма да тръгваш след тях — каза тя много твърдо. — Това сега само ще им навлече неприятности и аз няма да го позволя.

Цветът на дрехите ѝ никак не отиваше на тези сини очи и златиста коса, но на Мин тя напомни за леля ѝ Рана, която като че ли винаги успяваше да разбере, че си направила някоя беля, и винаги се стараше да направи така, че да не помислиш да я повториш.

— Помниш ли онзи наш разговор за мъжете? — Аливия се изчерви силно и Мин бързо добави: — Имах предвид онзи, как те не винаги мислят с мозъците си. — Често беше срещала жени, които ръмжаха, че друга жена нищо не разбираше от мъже, но честно казано, досега не беше познавала такава, докато не срещна Аливия. Тя буквално нищо не знаеше за мъжете! — Без мен Ранд ще си навлече куп неприятности. Аз ще отида да намеря Кацуан, и ако се опиташ да ме спреш... — Вдигна и размаха стиснатия си юмрук.

Аливия я изгледа намръщено, помисли и каза:

— Чакай да си взема наметалото. Ще дойда с теб.

* * *

По улица „Син шаран“ не се мяркаха нито носилки, нито слуги в ливреи, а екипажи на каляски никога нямаше да могат да се проврат по тази тясна каменна криволица. От двете страни улицата беше притисната от зидани с камък дюкяни и къщи с плочести покриви, повечето на два етажа и на места сгъчкани една до друга, а другаде — с тесни задънени проходи помежду им. Настилката беше още хлъзгава от дъжда, а студеният вятър се мъчеше да отмъкне наметалото на Ранд, но хората бяха наизлезли отново навън и се бутаха, забързани насамнатам. Уличните стражи, единият с дълъг прът за хващане на рамото, спряха да погледнат меча на Ранд, но след това отминаха по пътя си. Недалече от другата страна на улицата на цели три етажа, без да се

брои таванът под високия покрив, се издигаше постройката, приютила дюкяна на Зерам.

Слабият мъж почти без брадичка пусна монетата на Ранд в кесията си и с тънка дървена лопатка вдигна изпечения с кафява коричка месеник от скарата на подвижната си сергия. Лицето му беше сбръчкано, палтото опърпано, а дългата му сива коса беше прибрана назад с кожена каишка. Очите му пробягаха по меча на Ранд и бързо се извърнаха настрана.

— Що питаш за ботушаря? Я дръж, най-хубавото овнешко. — Ухили се озъбено и брадичката му почти се скри, а очите му зашариха неспокойно. — И Първата съветничка не яде по-добро.

„Когато бях момче, на месениците им викаха пай — измърмори Луз Терин. — Купувахме си ги и...“

Ранд заподхвърля горещия месеник от ръка в ръка да потисне гласа, топлината се просмука през ръкавиците му.

— Искам да знам що за човек е този, който ще ми направи ботушите. Как се отнася към чужденците? Ако не ги обича, не се стареа много.

— Да, госпожо — каза човекът без брадичка, сведе глава пред някаква дебела побеляла кривогледа жена, уви четири горещи месеника в груб хартиен плик и ѝ го подаде, преди да ѝ вземе парите. — За мен е удоволствие, госпожо. Светлината да ви освети дано. — Тя се затътри, без да каже дума, пъхнала увитите месеници под наметалото си, а той направи кисела гримаса зад гърба ѝ преди отново да обърне внимание на Ранд. — Към чужденците ли? Зерам, да ти кажа, никога не е бил мнителен, а и да беше, Милса щеше да му го избие от главата. Жена му де. Откакто им се изпожениха децата, Милса дава горния етаж под наем. Поне когато намери някой, който няма нищо против да го заключват нощем — засмя се той. — Милса вдигна стълби до третия етаж, че да си е отделно, но не иска да плати да избият и врата, затуй стълбите излизат в дюкяна, а да го остави нощем отключен не смее. Ти ще го ядеш ли тоя месеник, или само ще го гледаш?

Ранд бързо отхапа, изтри горещата мазнина от брадичката си и отиде под заслона на стрехата на близката точиларница. Други хора по улиците си взимаха и хапваха бързия обяд от уличните продавачи — банички с месо, пържена риба или фунии, пълни с печен нахут. Трима-

четирима от мъжете, високи колкото него, и две-три от жените, надвишаващи по ръст повечето мъже по улицата, можеха да са айилци. Онзи без брадичката, изглежда, не беше измамник, а може би и защото просто не беше ял нищо от закуска, но по едно време Ранд се усети, че е излапал целия месеник, и отиде да си вземе втори. Този път започна да яде по-бавно. Работите на Зерам, изглежда, вървяха добре. Макар и не непрекъснато, в дюкяна му влизаха мъже, повечето понесли ботуши за поправка. Дори и да пускаше гости горе, без да са го предупредили, сигурно след това щеше да може да ги разпознае, а навярно и още двама-трима души наоколо.

Ако изменниците наистина бяха наели горния етаж, това, че са заключени през нощта, едва ли представляваше кой знае какво неудобство за тях. Откъм юг тясната уличка отделяше къщата на обуцаря от съседната едноетажна и там беше опасно за скачане, но от другата страна стена до стена с обуцарския дюкян се издигаше двуетажната постройка на една шивачка. Сградата на Зерам нямаше прозорци, освен на фасадата — отзад имаше друга уличка, от която се извозваше боклукът; Ранд вече беше проверил — но трябваше да има някакъв изход към покрива, за да се сменят покривните плочи, когато се наложи. Оттам лесно можеше да се скочи на покрива на шивачката, след което само три крачки и следваше друга ниска постройка, свецоливница, а от нея лесно можеше да се скочи на улицата. Рискът нощем нямаше да е кой знае какъв, а дори и денем, стига да се пазиш да не те видят от улицата и да се оглеждаш за уличната стража, докато слизаш. Улица „Син шаран“ извиваше така, че най-близките наблюдателни площадки на стражата не се виждаха оттук.

Двама мъже, които се приближаваха към ботушарницата го накараха да се обърне и да се престори, че се е загледал в изложените на една лавица на точиларската работилница ножици и ножове. Единият беше висок, макар и не колкото предполагаемите айилци. Качулките скриваха лицата им, но никой от двамата не носеше ботуши през рамо и макар да придържаха наметалата си с две ръце, вятърът развяваше пешовете им и оголваше краищата на ножниците на мечовете. Малко по-силният порив смъкна качулката от главата на пониския и той бързо я дръпна, но белята вече беше станала. Чарл Гедвин си беше прибрал косата на тила със сребърна шнола, украсена с голям червен камък, но пак си беше мъжът с коравото лице и

предизвикателна осанка. А присъствието на Гедвин издаваше, че другият е Торвал. Никой от останалите не беше толкова висок.

Ранд изчака, докато двамата влязат в дюкяна на Зерам, облиза няколкото мазни трохи по ръкавиците си и отиде да потърси Нинив и Лан. Намери ги преди да се е отдалечил толкова по завоя на улицата, че ботушарницата да се скрие от погледа му. Свещоливницата, която си беше набелязал за слизане от покривите, оставаше малко зад него, със задънена уличка от едната страна. Отпред тясната улица завиваше на другата страна. На не повече от петдесетина крачки по-нататък имаше наблюдателна площадка с уличен страж на нея, но друга триетажна сграда, на някакъв майстор на мебели, от другата страна на свещоливницата, скриваше покривите от погледа му.

— Шест души разпознаха Торвал и Гедвин — каза Лан, — но останалите — никой. — Говореше тихо, въпреки че минувачите поглеждаха тримата съвсем бегло и ги подминаваха. Гледката на двама мъже, понесли мечове под наметалата си, беше достатъчна, за да накара всеки, който ги е забелязал, да закрачи по-бързо.

— Един касапин надолу по улицата твърди, че двамата редовно си купували от него — съобщил Нинив, — но само колкото за двама и никога повече. — Изглежда Лан накриво, все едно че нейното доказателство тежи повече.

— Видях ги — каза Ранд. — Влязоха вътре. Нинив, можеш ли да ни повдигнеш с Лан на онзи покрив от уличката зад сградата?

Нинив изглежда намръщено къщата на Зерам и потърка с ръка коланчето на кръста си.

— Един по един ще мога — отвърна накрая тя. — Но ще отиде повече от половината от Кладенеца. Няма да мога да ви сваля обаче.

— Да ни качиш е достатъчно — каза Ранд. — Ще излезем по покривите и ще слезем откъм свещоливницата.

Тя възрази, разбира се, докато крачеха обратно по улицата към дюкяна на ботушаря. Нинив винаги възразяваше на всяко нещо, което не го е измислила тя.

— Аз значи трябва само да ви кача и да чакам? — измърмори тя и се огледа начумерено наляво и надясно така свирепо, че много минувачи се дръпнаха боязливо настрана по-скоро заради нея, отколкото заради двамата мъже, с мечове или без мечове. После извади ръката си изпод наметалото да покаже гривната със светлочервените

камъчета. — Това може да ме покрие с броня, по-добра и от най-здравата стомана. И да ме порази меч, няма да усетя дори. Смятах, че ще вляза с вас двамата.

— И какво ще направиш? — тихо я попита Ранд. — Ще ги държиш със Силата, докато ние ги убиваме ли? Или сама ще ги убиеш? — Тя заби навъсен поглед в паважа.

Подминаха дюкяна на Зерам и Ранд спря пред ниската къща и се огледа най-небрежно. Улични стражи не се мяркаха. Но не беше видял стражи и когато тръгна след Рочайд. Бързо влезе в уличката с Нинив.

— Нещо се умълчахме — каза Лан зад гърба им.

Нинив направи още три крачки преди да отговори, без да се забавя или да се обръща назад.

— Не бях мислила, че ще е така. Мислех, че ще е нещо като приключение — битка с Мраколюбци, с ренегати Аша'ман, но вие просто ще ги убиете преди да са разбрали, че сте там, нали?

Ранд се обърна към Лан, но той само поклати глава. Разбира се, че щяха да ги убият, без да ги предупреждават — ако успееш. Това нямаше да е двубой, а екзекуция. Ранд поне много се надяваше да стане точно така.

Преходът между двете сгради се оказа малко по-широк от другия, излизащ на улицата. Каменистата земя беше разровена от следите на количките, извозващи всяка сутрин боклука. От двете им страни се издигаха слепи каменни стени. Никой не държеше да си има прозорец, гледащ към кофите за смет.

Нинив постоя малко, вперила поглед в задната стена на къщата на Зерам, след което въздъхна.

— Убийте ги, докато спят, ако можете. — Каза го много тихо за толкова свирепи думи.

Нещо невидимо стегна изведнъж Ранд под мишниците и той бавно се заиздига във въздуха и стигна надвисналия ръб на стряхата. Невидимата сбруя изчезна и ботушите му се спуснаха на покрива, като малко се плъзнаха по влажните сиви каменни плочи. Той се присви и запълзя напред на четири крака. Няколко мига след това Лан също кацна до него. Стражникът също изпълзя до Ранд, но първо надникна в уличката долу.

— Отиде си — прошепна Лан, после посочи. — Ще влезем оттам.

Беше капандура, разположена между плочите високо под върха, с метален улей, по който да се оттича водата. Ранд се вмъкна пръв — увисна за миг на ръце, след което се пусна. Освен някакъв трикрак стол и сандък с отворен капак, дългото помещение беше празно. Явно Зерам беше престанал да използва тавана за склад, когато жена му бе започнала да взима наематели.

Двамата застъпваха леко и заоглеждаха пода. Бързо намериха капака. Ранд извади меча си и кимна, а Лан дръпна капака и го отвори.

Ранд не беше сигурен на какво ще се натъкне, когато скочи долу. Огледа се и видя помещение, което сигурно бе таван, ако се съдеше по гардеробите и бюфетите, избутани до стените, и дървените сандъци, струпани един върху друг, и масите със столовете върху тях. Последното нещо, което очакваше да види обаче, бяха двамата мъртъвци, проснати на пода сякаш някой ги беше довял тук и ги беше захвърлил. Черните им подути лица бяха неузнаваеми, но в косата на по-ниския имаше сребърна шнола с голям червен камък.

Лан скочи безшумно до Ранд, погледна труповете и вдигна вежда. Само толкова. Нищо не можеше да го изненада.

— Фейн е тук — прошепна Ранд. Изричането на името сякаш подейства като пружина, защото двойната рана на хълбока му запулсира — по-старата като леден диск, по-новата — като огнена пръчка през него. — Той е пратил писмото.

Лан посочи с меча си към капака, но Ранд поклати глава. Искеше да убие изменниците със собствените си ръце, но сега, след като Торвал и Гедвин бяха мъртви — а най-вероятно и Кисман; онзи търговец в „Златното колело“ беше споменал за подут труп — сега осъзна, че му е все едно кой ги е убил, след като вече са мъртви. Дори някой непознат да беше довършил Дашива, все едно. Но Фейн — беше друго нещо. Фейн беше изтерзал Две реки с пълчища тролоци и му бе нанесъл втората рана, която нямаше да се изцери. Щом Фейн бе наблизо, Ранд нямаше да му позволи да се измъкне. Посочи на Лан да направят същото като на тавана и сам застана пред вратата, стиснал меча с две ръце. Когато Стражникът дръпна вратата, той влетя през нея и видя легло с високи пилони до отсрещната стена и огън, който пращеше в малка камина.

Спаси го единствено бързината. Улови с крайчеца на окото си някакво рязко движение — нещо дръпна издутото зад гърба му

наметало, той се извъртя и успя да отбие удара на извитата кама. Всяко движение беше усилие на волята. Раните на хълбока вече не пулсираха, а се впиваха в него с жестоки нокти, като разтопено желязо, като самата душа на ледения мраз, мъчеща се да го разреде отвътре. Луз Терин зави от болка. За Ранд не остана нищо освен да мисли, въпреки агонията.

— Казах ти, че е мой! — изкрещя мършавият мъж и леко отбягна удара на Ранд. Със сгърчено от ярост лице и щръкналите от него нос и уши приличаше на същество, създадено да плаши деца, но в очите му блестеше гибел. Оголил зъби, приличаше на язовец, изпълнен с убийствен гняв. Побеснял язовец, готов да разкъса леопард. С тази кама можеше да убие колкото иска леопарди. — Мой е! — вресна Падан Фейн и отново отскочи, когато и Лан нахлу в стаята. — Убий грозния!

Едва когато Лан скочи настрани от Фейн, Ранд осъзна, че в стаята има още някой — висок блед мъж, който излезе от сянката, обзет от нетърпение да посрещне с меч бляскащото в ръцете на Стражника острие. Лицето на Торам Риатин беше изпито, но той се носеше в танца на мечовете с изящството не мечемайстор, какъвто беше. Лан го посрещна с не по-малко изящество и стоманата в ръцете им заигра в смъртен танц.

Колкото и да се изуми Ранд, че вижда човека, който се бе опитал да вземе трона на Кайриен, облечен в износено фармадингско палто, не отклони очите, и меча си от някогашния амбулант. Мраколюбец и нещо още по-зло, беше го нарекла някога Моарейн. Заслепяващата болка в хълбока го караше да залита, докато настъпваше към Фейн, забравил тропота на ботушите и звъна на стоманата зад себе си, както бе забравил и за несекващите стонове на Луз Терин в главата си. Фейн отстъпваше и в следващия миг нападаше, мъчеше се да го доближи достатъчно, за да може да го досегне с камата, оставила неизцеримия прорез в хълбока му, и сипеше проклетия с тихия си гърлен глас, щом мечът на Ранд го принуди да отстъпи. После внезапно се обърна и побягна.

Разкъсващата болка се стопи до мъчително пулсиране, щом Фейн изчезна от стаята, но Ранд въпреки това тръгна предпазливо след него. Озовал се на прага обаче, видя, че Фейн не се опитва да се скрие. Чакаше го, изправен пред водещите надолу стъпала с извитата кама в

ръката. Големият рубин на дръжката блестеше, уловил светлината на лампите, запалени на масите край стените без прозорци. Щом Ранд пристъпи в стаята, огънят и ледът отново се разбесняха в хълбока му и му се стори, че сърцето му ще се пръсне. Да остане изправен беше въпрос на желязна воля. Крачка напред с усилие, пред което предишното бе бледа сянка, но той пристъпи, и после — нова крачка.

— Искам да знае кой го убива — сприхаво проплака Фейн. Гледаше с гняв Ранд, но сякаш говореше на себе си. — Сега го искам! Но ако умре, тогава ще спре да изтезава съня ми. Да. Тогава ще спре. — И се усмихна и вдигна ръка.

На стълбите се появиха Торвал и Гедвин.

— Да не го доближаваме, докато не дойдат и другите — изръмжа Гедвин. — М'Хаил ще ни убие, ако...

Без да мисли, Ранд замахна в „Посичане на вятъра“, а веднага — след това — в „Разгръщане на ветрилото“.

Илюзията за оживелите мъртъвци изчезна, а Фейн отскочи назад с крясък и по лицето му потече кръв. Изведнъж килна глава настрани, сякаш се вслуша в нещо, а миг по-късно нададе вик, изпълнен с безсловесна ярост, и хукна надолу по стъпалата.

Удивен, Ранд пристъпи след глъхнещия тропот на ботушите, но Лан го хвана за ръката и го спря.

— Улицата е пълна със стражи, овчарю. — Отляво на наметалото на Лан беше избило тъмно петно, но мечът му беше прибран в ножницата — доказателство кой е изиграл танца по-добре. — Ако ще се махаме, време е да се качим на тавана.

— Човек дори на разходка не може да излезе с меч в този тъп град — измърмори Ранд и прибра меча. Лан не се засмя, но той рядко се засмиваше, освен пред Нинив. Отдолу долетяха викове и писъци. Навярно уличните стражи бяха пленили Фейн. Сигурно щеше да увисне на бесилото заради трупове горе. Не беше достатъчно, но стигаше. До гуша му бе дошло от неща, които все не бяха достатъчни, а трябваше да стигнат.

— Може и да не дойдат веднага, овчарю, но има ли смисъл да чакаме, за да се уверим? — каза Лан.

Качиха се на покрива и присвити запристъпваха по влажните плочки към задната част на сградата, след което се заизкачваха по късия скат до върха. Макар на улицата да имаше стражи, все още

оставаше някакъв шанс да се измъкнат незабелязани, особено ако успееха да дадат знак на Нинив да ги отвлече с нещо.

И изведнъж ботушът на Лан се плъзна по плочките. Ранд мигновено се извърна и го улови за китката, но тежестта на Лан го задърпа надолу по хлъзгавия сив скат. Свободните им ръце напразно дращеха да се хванат за нещо, за ръба на някоя плоча, за каквото и да е. Никой не промълви и дума. Краката на Лан увиснаха през ръба на стряхата, после и тялото му. Главата и едното му рамо стърчаха над ръба, а самият той висеше, задържан само от ръката на Ранд на десет разкрача над улицата.

— Пускай — промълви Лан. И вдигна очи към Ранд, студените си и корави очи. — Пускай.

— Когато слънцето позеленее — отвърна му Ранд. Само да можеше да го издърпа, още малко, колкото да се хване за стряхата...

Онова, което пръстите му докопаха, се откърши с трясък и двамата полетяха надолу.

ГЛАВА 34

ТАЙНАТА НА ПТИЧЕНЦЕТО

Нинив сложи на подноса сгънатия на две зелен гайтан и пъхна ръка под наметалото си да се загърне. Наметалото беше по-фино от тези на другите минувачи по улицата, но достатъчно просто, за да не привлича погледите им. Щеше да ги заинтригува обаче, ако можеха да ѝ видят коланчето. Жени с накити не се мяркаха често по улица „Син шаран“, нито пазаруваха от амбуланти. След като я изчака да опипа поред всички гайтани на подноса, жената изкриви лице, но Нинив вече бе купила три гайтана, две дълги панделки и пакет игли от тукашните продавачки, само колкото да има повод да се позадържи. Иглите винаги можеха да потрябват, но с останалото не знаеше какво ще прави.

Изведнъж по улицата се чу глъч, затракаха кречетала. Минувачите се загледаха към пресечката и после нагоре по „Син шаран“, след което се заотдръпваха по тротоарите, щом се появиха тичащите стражи, развъртели дървените кречетала над главите си. Не патрул с двама-трима, а цял порой въоръжени мъже ре изля с тропот по „Син шаран“ и от пресечките към тях се присъединяваха още. Блъскаха хората, забавили се да се отдръпнат от пътя им, а един падна на паважа и го стъпкаха с ботушите си, без изобщо да спират.

Продавачката на гайтани изсипа половината си стока от подноса, докато бягаха към каменната фасада, а Нинив също толкова бързо се сви до нея. Изпълнили цялата улица, размахали куки и сопи, стражите ги заблъскаха с рамене и ги притиснаха до стената. Продавачката изрева, щом подносът изхвърча от ръцете ѝ и изчезна, но стражите продължиха да тичат, вперили погледи само напред.

След като и последният мъж отмина, Нинив се оказа на цели десетина крачки по-нататък от мястото, където бе застанала. Продавачката се развика ядосано и размаха юмруци зад мъжките гърбове. Нинив възмутено задърпа наметалото си да го оправи. Идеше ѝ не да се развика, а да направи нещо повече. Идеше ѝ да...

Изведнъж дъхът замръзна в гърлото ѝ. Уличните стражи бяха спрели, може би стотина мъжа и си викаха един на друг, сякаш не знаеха какво да правят. Бяха се спрели точно пред входа на ботушарницата. О, Светлина, Лан! И Ранд също, Ранд винаги, но преди всичко сърцето на сърцето ѝ, Лан!

Пое си дъх с усилие. Сто души! Напипа с ръка коланчето с гемите, „кладенеца“ на кръста си. Беше се запазил едва половината съхранен в него сайдар, но сигурно щеше да ѝ стигне. Трябваше да ѝ стигне, въпреки че все още не знаеше за какво. Придърпа качулката над главата си и закрачи към мъжете, струпани до ботушарницата. Никой не се обръщаше да я погледне. Можеше да...

Нечии ръце я сграбчиха, дръпнаха я рязко назад и я обърнаха.

Бяха Кацуан и Аливия. И я повлякоха по улицата. Надалече от ботушарницата. Мин крачеше до Аливия и хвърляше тревожни погледи през рамо. Изведнъж трепна.

— Той... Мисля, че падна — прошепна тя. — Мисля, че е в несвяст. Ранен е. Колко тежко — не знам.

— Тук не ще му помогнем, нито на себе си — каза спокойно Кацуан. Златните дрънкулки, провиснали над челото ѝ от кока, се полюшваха под качулката ѝ, докато въртеше глава и очите ѝ шареха по хората пред тях. Държеше с ръка качулката заради вятъра, а наметалото се вееше свободно зад гърба ѝ. — Искам да се махнем оттук преди на някое от онези момченца да му е хрумнало да накара жените да си открият лицата. Всяка Айез Седай, хваната този Следобед на улица „Син шаран“, ще трябва да отговаря на някои въпроси заради онова дете.

— Я ме пуснете! — сопна се Нинив. Лан. Щом Ранд бе паднал и бе в несвяст, какво оставаше за Лан? — Трябва да се върна да им помогна! — Двете жени я повлякоха със себе си, стиснали я с железни ръце. Всеки, когото подминаха, зяпаше към ботушарницата.

— Вече направи твърде много бели, глупаво момиченце! — Гласът на Кацуан режеше като бръснач. — Казах ти за стражите на Фармадинг. Пфу! Такава паника вся у Съветничките с това преливане, където никой не може да прелива. Ако стражите ги хванат, ще е заради теб.

— Мислех, че сайдар е без значение — отвърна отчаяно Нинив. — Беше съвсем малко и за кратко. Мислех, че... няма да го забележат

дори.

Кацуан я погледна отвратно.

— Аливия, насам — рече тя и придърпа Нинив на ъгъла. Улицата се беше изпълнила с малки групички хора, които бърбореха възбудено. Един мъж махаше енергично с ръка над главата си, сякаш въртеше тояга с кука за хващане.

— Кажй нещо, Мин — подкани умоляващо Нинив. — Не можем просто да ги оставим така. — Дори не помисли да се обърне към Аливия, пред чието лице дори това на Кацуан изглеждаше меко.

— Не чакай съчувствие от мен. — Тихият глас на Мин беше смразяващ, като на Кацуан. Тя погледна Нинив накриво и много сърдито, след което отново, извърна очи към улицата. — Помолих те да ми помогнеш да ги спрем, но главата ти се оказа тъпкана с вълна кратуна като техните. Сега трябва да разчитаме само на Кацуан.

— Че какво може да направи тя? — изсумтя Нинив. — Трябва ли да ти напомням, че Лан и Ранд са зад нас — и с всяка минута остават все по-далече?

— Момченцето не е единственият, който има нужда от уроци по прилично държане — измърмори Кацуан. — Все още не ми се е извинил, но е казал на Верин, че ще го направи, и смятам, че засега мога да се задоволя с това. Пфу! Това момче ми създава повече грижи от всеки десет други, които съм познавала. Ще направя каквото мога, детенце, което е малко повече от това, което ти би могла, бутайки се в ръцете на уличната стража. Само че оттук нататък ще правиш точно каквото аз кажа, иначе ще накарам Аливия да седне върху теб! — Аливия кимна. Както и Мин!

Нинив сбърчи лице. Тази жена уж трябваше да я зачита! Все пак една гостенка на Първата съветничка наистина можеше да направи повече от нищо и никаквата Нинив ал-Мийра, макар и да носеше пръстена с Великата змия. Заради Лан трябваше да се примири с Кацуан.

Но когато попита Кацуан какво точно се кани да направи, за да освободи двамата, единственият отговор, който старата благоволи да даде, беше:

— Доста повече, отколкото бих искала, момиченце, стига изобщо да мога да направя нещо. Но обещах на момчето и си държа на обещанията. Надявам се да го запомни.

Изречено с толкова леден глас не беше отговор, който вдъхва увереност.

Ранд се събуди сред тъмнина и болка, легнал на гръб. Ръкавиците му ги нямаше. Усети под себе си груба постеля. Бяха свалили и ботушите му. Ръкавиците ги нямаше! Знаеха кой е! Надигна се предпазливо да седне. Лицето му беше подуто и всеки мускул го болеше, сякаш го бяха пребили от бой, но като че ли нямаше нищо счупено.

Бавно стана и пипнешком запристъпва покрай каменната стена до постелята, стигна почти веднага до ъгъла и след това до врата с груб железен обков. В тъмното пръстите му напипаха малък капак, изрязан във вратата, но не можа да го отвори. Никаква светлина не прозираше от ръбовете му. Луз Терин в главата му задиша на пресекулки. Ранд продължи напред все така пипнешком, студеният каменен под пареше босите му стъпала. Следващият ъгъл се появи почти моментално, после третият, където пръстите на краката му се удариха в нещо и то се изгъркаля по камъните. С една ръка, опряна на стената, той се наведе и напипа дървено ведро. Остави го и довърши кръга до обкованата врата. Целия път. Бяха го поставили в черна кутия, дълга три крачки и малко над две крачки широка. Вдигна ръка и напипа каменния таван само на една стъпка над главата си.

„Затворени — изпъшка дрезгаво Луз Терин. — Пак в сандък. Когато онези жени ни натикаха в сандъка. Трябва да излезем! — зави той отчаяно. — Трябва да излезем!“

Без да обръща внимание на крясъците в главата си, Ранд заотстъпва от вратата, докато не реши, че е в средата на килията, след което седна на пода с кръстосани крака. Намираше се възможно най-далече от стените и в тъмното можеше да си ги представи, че са още по-далече, но му се струваше, че ако протегне ръка, няма да се наложи дори да я изпъне цялата, докато докосне камък. Усети, че се е разтреперил, сякаш тялото му принадлежеше на някой друг, и се тресе неудържимо. Струваше му се, че стените са съвсем до него и че таванът се е снишил над главата му. Трябваше да се пребори с това, иначе щеше да полудее като Луз Терин, докато някой дойде да го измъкне. Рано или късно щяха да го изведат оттук, макар и само за да

го предадат на онези, които щеше да изпрати Елайда. Колко ли месеца щяха да са нужни, докато съобщението стигне до Тар Валон и пратеничките на Елайда пристигнат? Ако наблизко имаше Сестри, верни на Елайда, можеше да стане по-скоро. Ужасът го разтърси още по-силно, щом усети, че се надява да се намерят такива, дори да са в самия град, само за да го извадят от тази килия.

— Няма да се предам! — изрева той. — Ще бъда толкова твърд, колкото трябва! — В тясното пространство гласът му изгътна като гръмотевица.

Моарейн беше загинала, защото той не се бе оказал толкова твърд, колкото трябваше. Името ѝ винаги стоеше в челото на списъка, всечен в мозъка му, списък на жени, загинали заради него. Моарейн Дамодред. Всяко от тези имена носеше мъка, която го караше да забрави телесните болки, да забрави за каменните стени малко отвъд краищата на протегнатите му пръсти. Колавер Сайган, която умря, защото той я лиши от всичко, което ѝ беше скъпо. Лия, Девата на копието, от Косайда Чарийн, която умря в собствените му ръце, защото го бе последвала в Шадар Логот. Джендилин, Дева от Златния връх на Миагома, която умря, защото искаше честта да пази вратата му. Трябваше да е твърд! Едно по едно призова имената на този дълъг списък и търпеливо подложи душата си, за да я изкове върху пламъка на болката.

Приготовлението отне повече време, отколкото се беше надявала Кацуан, главно защото ѝ се наложи да втълпи на някои хора, че за величаво избавление според най-добрите традиции на веселчунските сказания и дума не може да става, така че нощта вече бе паднала, когато тя тръгна по осветените с лампи коридори на Залата на Съветничките. Вървеше сдържано, без излишна припряност. Разбързаш ли се, хората решават, че си притеснена и че те са отгоре. Ако изобщо някога в живота ѝ се беше налагало тя да е отгоре, то беше тази нощ.

Коридорите трябваше да са празни в час като този, но днешните събития бяха променили обичайния ход на нещата. Навсякъде щъкаха облечени в сини палта чиновници, които понякога се спираха и зяпваха нея и спътниците ѝ. Най-вероятно не бяха виждали закуп цели четири

Айез Седай — Кацуан не беше склонна да признае титлата на Нинив преди тя да положи Трите клетви, — а днешното вълнение само усилваше объркването им пред тази необичайна гледка. Тримата мъже най-отзад обаче привличаха не по-малко удивени погледи. Чиновниците може би не знаеха какво означават черните им палта или иглите на високите им яки, но едва ли някой от тези чиновници беше виждал някога трима мъже с мечове по тези коридори. Във всеки случай с малко повече късмет едва ли някой щеше да се сети да хукне, за да предупреди Алеиз кой идва да прекъсне извънредното закрито заседание на Съветничките. Жалко, че не можеше да вкара мъжете сами, но дори Дайгиан се беше опънала на това предложение. Много жалко, че не всички от спътниците ѝ проявяваха съдържаността на Мерайз и другите две Сестри.

— Това изобщо няма да подейства — ръмжеше Нинив сигурно за десети път, откакто напуснаха Височините. — Трябваше от самото начало да ударим със сила!

— Трябваше да побързаме — мрачно мърмореше Мин. — Усещам го как се променя. Ако преди беше камък, сега е желязо! Светлина, какво ли му правят? — Взета в свитата само защото имаше връзка с момчето, тя не спираше да им донася всяко поредно сведение — и всяко по-безрадостно от предишното. Кацуан се беше въздържала да ѝ опише килиите, след като момчето бе рухнало само от разказа ѝ за онова, което бяха причинили Сестрите на момчето, когато го бяха отвлекли.

Кацуан въздъхна. Беше си подбрала дрипава войска, но и най-дрипавата войска има нужда от дисциплина. Особено преди битка като тази, която предстоеше. Щеше да е още по-зле, ако не бе принудила онези от Морския народ да останат.

— Мога да се оправя и без вас двете — твърдо им каза тя. — Не, не ми говори, Нинив. Мерайз или Корел могат да носят това коланче не по-зле от теб. Така че ако вие, дечица, не спрете да ми хленчите, ще накарам Аливия да ви върне на Височините и такъв урок да ви даде, че да знам поне за какво хленчите. — Само заради това беше взела със себе си странната дивачка. Аливия проявяваше склонност да се държи много кротко пред всички, на които не можеше да гледа отвисоко, но поглеждаше много свирепо двете бърбиви свраки.

Главите им се извъртяха към русокосата като по команда и свраките, слава на Светлината, се умълчаха. Млъкнаха, но не се примириха. Мин можеше да стиска зъби колкото си иска, но намусеното ръмжене на Нинив дразнеше Кацуан. У това момиче имаше добър материал, но за жалост обучението ѝ беше прекъснало съвсем преждевременно. Дарбата ѝ в Церенето беше почти чудодейна, а уменията ѝ почти във всичко останало — не по-малко удивителни. А не беше преминала през уроците как да се търпи това, което трябва да се търпи. Всъщност Кацуан ѝ съчувстваше. Донякъде. Този урок не всички в Кулата бяха способни да усвоят. Тя самата, изпълнена с гордост от новия си шал и от мощта си, го беше научила от една беззъба дивачка в една ферма сред Черните хълмове. Ох, много дрипава войска си беше събрала, за да се опитва с нея да преобърне цял Фармадинг.

Чиновници и вестоносци почти изпълваха до предел преддверието с колоните към Заседателната зала, но те в края на краищата си бяха само чиновници и вестоносци. Чиновниците се мръщеа озадачени и нерешителни, всеки очакваше някой пръв да заговори, но облечените в червени палта вестоносци знаеха, че не им е работа да се бъркат, и отстъпваха по сините плочки на пода към страничните колони, а чиновниците ѝ отваряха път и никой не смееше да си отвори устата. Въпреки всичко тя чу хорово ахване зад гърба си, щом отвори високата врата.

Заседателната зала не беше голяма. Четирите лампи на стойки бяха достатъчни, за да се освети, а големият тайренски килим на червени, сини и златни шарки почти покриваше плочестия под. Широката мраморна камина в единия край на помещението затопляше достатъчно въздуха, макар че остъклените врати, водещи към външната колонада, се тресяха от нощния вятър толкова шумно, че заглушаваха тиктакането на високия позлатен иллиански часовник на лавицата над камината. Тринадесет тежки резбовани позлатени кресла, почти като тронове, образуваха дъга с лице към вратата и всички бяха заети от жени с угрижени лица.

Алеиз, в центъра на дъгата, се намръщи, щом видя Кацуан, повела с парадна стъпка малката си свита в залата.

— Това заседание е закрито, Айез Седай — заяви тя, едновременно официално и много хладно. — Може да ви поканим да

поговорите с нас по-късно, но...

— Знаете кого държите в тъмницата, нали? — прекъсна я Кацуан. Не беше въпрос, но Алеиз се опита да се измъкне с блъф.

— Много хора. Пияници, най-различни чуждоземци, задържани заради побоища и кражби, един от Граничните земи — днес го хванали по подозрение, че е убил трима души. Не следя списъка на задържаните лично, Кацуан Седай.

Нинив вдиша дълбоко при споменаването за задържан за убийство и очите ѝ засвяткаха опасно, но добре че детето прояви поне достатъчно благоразумие да си замълчи.

— Значи се опитвате да скриете, че държите Преродения Дракон — каза кротко Кацуан. Беше се надявала — трескаво се беше надявала! — че паяжината, оплетена от Верин, ще ги накара да се въздържат от това. Но може би все още не беше късно нещата да се уредят по лекия начин. — Мога да ви отърва от него. През годините съм се оправила поне с двадесет мъже, способни да преливат. Мен той не ме плаши.

— Искрено благодарим за предложението — отвърна Алеиз, — но предпочитаме първо да се свържем с Тар Валон. — За да договорят по-висока цена. Е, добре. Каквото трябва да бъде, ще бъде. — Имате ли нещо против да ни кажете как разбрахте... Кацуан я прекъсна отново.

— Май пропуснах да спомена, че тримата мъже зад мен са Аша'ман.

Тримата пристъпиха напред, както им беше наредено, и тя бе длъжна да признае, че наистина изглеждаха опасни. Деймир с прошарената коса приличаше на посивял мечок с болен зъб, хубавецът Джаар — на мършав леопард, а Ибин с немигация си поглед беше особено застрашителен, което навярно идваше от момчешкото му лице. Определено въздействаха на Съветничките. Някои от тях само помръднаха в креслата си, сякаш искаха да се поотдръпнат, но Киприен зяпна, малко неприятно с тези нейни редки зъби. Сибайн, със сивата ѝ като на Кацуан коса, хлътна в креслото си и започна да си вее с костеливата си длан, а устата на Кумир се изкриви, сякаш се канеше да повърне.

Алеиз беше изградена от по-яко вещество, но и тя малко пребледня.

— Казах ти вече, че Аша'ман могат свободно да влизат в града, стига да спазват закона. Ние не се страхуваме от Аша'ман, Кацуан, макар че съм длъжна да го кажа: изненадана съм, че те виждам в тяхната компания. Особено след предложението, което току-що направи.

Значи сега беше само „Кацуан“, така ли? Все пак съжаляваше, че трябва да прекърши Алеиз. Управляваше Фармадинг добре, но след тази нощ едва ли щеше да може да се съвземе.

— Нима забравяш какво още се случи днес, Алеиз? Някой преля в самия град. — Съветничките отново се размърдаха и повечето се смръщиха угрижено.

— Отклонение. — Хладината в гласа на Алеиз се беше стопила и се бе сменила с гняв и може би нотка на страх. Очите ѝ светеха мрачно. — Може би стражите са сбъркали. Никой от разпитаните не е забелязал нещо, което да предполага...

— Дори това, което смятаме за съвършено, може да си има пукнатини, Алеиз. — Кацуан привлече от своя „кладенец“ и пое съвсем малко от сайдар. Имаше опит; малкото златно колибри не можеше да удържи колкото коланчето на Нинив. — Пукнатините могат да не се забележат с векове. — Сплитът на Въздух, който изпреде, бе достатъчен, за да повдигне коронката с бляскави скъпоценни камъчета от главата на Алеиз и да я положи в нозете ѝ. — Но бъдат ли открити, всеки, който има очи, може да ги види.

— Тринадесет чифта смаяни очи се втренчиха в коронката. Съветничките до една се смразиха и забравиха да дишат.

— За мен поне тази пукнатина е зейнала като врата на плевник — заяви Деймир. — Мисля, че стои по-добре на главата ви.

Сиянието на Силата изведнъж грейна около Нинив и коронката се понесе към Алеиз, и се забави в последния миг, за да кацне съвсем лекичко над обезкръвеното ѝ лице, вместо да я халоса по главата. Светлината на сайдар обаче не изчезна от момичето. Хубаво, нека да си пресуши Кладенеца.

— Ще... — Алеиз преглътна. — Ще бъде ли достатъчно, ако само ви го предадем? — Дали имаше предвид Кацуан, или ашаманите, не стана ясно дори за нея самата.

— Мисля, че да — кротко отвърна Кацуан и Алеиз смъкна рамене като кукла с отрязани конци. Колкото и да бяха слисани от

преливането, Съветничките се спогледаха питащо. Очите им пробягаха към Алеиз, лицата им се вкочаниха и те си закимаха. Кацуан вдиша много дълбоко. Обещала бе на момчето, че каквото и да прави, ще го прави за негово добро, не за доброто на Кулата или за когото и да било друг, и ето че сега бе прекършила една добра жена заради неговото добро. — Много съжалявам, Алеиз — каза тя.

„Сметката, която трупаш, вече доста набъбва, момче.“

ГЛАВА 35

С ЧЕДАН КАЛ

Ранд подкара по широкия каменен мост на север към Кемлинската порта, без да поглежда назад. Слънцето, бледозлатиста топка, току-що се бе издигнало над хоризонта на безоблачното небе, но въздухът беше студен и дъхът му излизаше на пара, а езерните ветрове развяваха наметалото му. Той обаче не усещаше мраза, освен като нещо далечно и несвързано със самия него. Беше по-изстинал и от най-студената зима. Стражите, дошли да го извадят от килията предната нощ, се изненадаха, като го завариха да се усмихва. Усмивката още си беше на устните му. Нинив беше Изцерила отоците му с последните остатъци от сайдар в колана си, но едрият офицер с тъпата физиономия, който излезе на пътя да ги спре, се стресна като го видя, сякаш лицето му все още беше подутото и червено.

Кацуан се наведе от седлото, прошепна на офицера няколко думи и му подаде сгънат лист. Той я изгледа намръщено и зачете, след което извърна изумен глава към кротко чакащите зад нея на конете мъже и жени. Започна отново от началото на листа, замърда беззвучно устни, сякаш искаше да се увери във верността на всяка дума. И нищо чудно. Подпечатана с печатите на всичките тринадесет Съветнички, заповедта изрично посочваше, че се отменят всякакви проверки на мирновръзи и всякакво претърсване на товарните коне. Имената на хората от тази свита трябваше да се заличат напълно от регистрите, а самата заповед да бъде изгорена. Всички те изобщо не бяха идвали във Фармадинг. Никакви Айез Седай, никакви Ата-ан Миере, никой.

— Свърши се, Ранд — нежно промълви Мин и приближи рунтавата си кафява кобилка по-близо до неговия кон, въпреки че вече беше толкова близо до него, колкото Нинив до Лан. Отоците на — Лан, както и счупената му ръка, също бяха Изцерени. Лицето на Мин отразяваше безпокойството, течащо по връзката. Мин остави наметалото си да го вее вятърът и го потупа по ръката. — Не бива да мислиш повече за това.

— Благодарен съм на Фармадинг, Мин. — Гласът му беше безчувствен, далечен, като в ранните дни, когато сграбчваше сайдин. Можеше да му вложи топлота заради нея, но му се струваше непосилно. — Тук наистина намерих каквото търсех. — Ако един меч притежаваше памет, щеше да е благодарен на огъня, който го е изковал, но нямаше да го заобича.

След като ги пропуснаха, той подкара в лек тръс по утъпкания черен път през хълмовете и повече не погледна назад, докато дърветата не скриха града съвсем.

Пътят се изкачваше и лъкатушеше през гористите хълмове, където само тук-там борове и кожолести пазеха зеленина всичко останало беше голо и сиво, — и изведнъж Изворът отново се появи. Пулсираше и мамеше, и го изпълваше с глад, сякаш не беше ял от години. Без да мисли, той посегна и запълни празнотата в себе си със сайдин — като огнена лавина, като ледена фурия и целият зацапан с мръсната поквара, от която по-голямата рана на хълбока му затуптя. Ранд се люшна на седлото, главата му се завъртя, а стомахът му се сви на топка, докато се мъчеше да яхне лавината, напиреща да разкъса ума му, да се понесе над бурята, опитваща се да изтръгне душата му. Нямаше прошка, нито жалост в мъжката половина на Силата. Човек се бореше с нея или загиваше. Усети как тримата Аша'ман зад него също се изпълват, отпиват от сайдин като хора, току-що излезли от Пустошта и намерили прясна вода. В главата му Луз Терин въздъхна облекчено.

Мин дръпна юздите толкова близо до него, че краката им се докоснаха.

— Добре ли си? — попита го загрижено. — Изглеждаш ми зле.

— Добре съм като вода дъждовна — каза ѝ той, а лъжата бе не само за корема му. Беше станал стомана и за негова изненада — все още недостатъчно твърда. Беше смятал да я прати в Кемлин с Аливия, за да я пази. Щом златокосата жена щеше да му помогне да загине, трябваше да може да ѝ се довери. Беше подготвял думите си, но като се взря в тъмните очи на Мин, разбра, че не е достатъчно твърд, за да ги каже. Свърна през дърветата с голите клони и заговори през рамо на Кацуан: — Това е мястото.

Тя го последва, разбира се. И всички останали. Харайн едва го беше оставила сам колкото да поспи няколко часа нощес. Мислеше да

я остави, но по този повод Кацуан му даде първия си съвет.

„Сделка си сключил с тях, момче. Все едно че си подписал договор. Или си дал дума. Спази я или им кажи, че я отменяш. Иначе ще се окажеш обикновен крадец.“ Ясно от игла до конец и казано с такъв тон, че не оставяше сянка на съмнение какво ѝ е мнението за крадците. Той никога не беше обещавал, че ще изпълнява съветите ѝ, но тя от самото начало бе приела поканата да му стане съветничка с такава неохота, че не можеше да рискува да я отблъсне толкова рано, така че Надзорницата на вълните и другите две от Морския народ язدهа с Аливия, пред Верин и другите пет Айез Седай, които му се бяха заклели, и четирите спътнички на Кацуан. Сигурен беше, че тя по-скоро него ще изостави, отколкото тях. Твърде рано беше.

В очите на всеки друг мястото, където бе копал преди да отиде във Фармадинг, не се отличаваше с нищо. За неговите очи един много тънък лъч, който светеше като маяк, се издигаше над влажната земя. Дори друг способен да прелива мъж щеше да премине през тази сияеща стрела, без да разбере, че съществува. Не си направи труд да слезе. С потоци на Въздух разгъна дебелия слой гнили листа и клонки и отмести влажната пръст, докато разкрие дълъг тесен вързоп, затегнат с кожени ремъци. По увития плат нападаха буци рохкава пръст, щом притегли Каландор в ръката си. Не беше посмял да го внесе във Фармадинг. Без ножница щеше да се наложи, да го остави на укрепението при моста — като опасен флаг, известяващ присъствието му. Едва ли в целия свят можеше да се намери друг меч, изкован от кристал, а твърде много хора знаеха, че Преродения Дракон има такъв. Но оставяйки го тук, бе свършил в тъмна, тясна каменна килия под... Не. Това беше свършило. Край. Луз Терин изпъшка в тила му.

Дръпна юздите и се обърна към останалите. Конете държаха опашките си прибрани заради пронизващия вятър, но от време на време някое от животните удряше с копито или въртеше глава, нетърпеливо да тръгне отново след дългия престой в конюшната. Кожената торба бе провиснала на рамото на Нинив и сега, когато часът приближаваше, тя я опипваше несъзнателно. Мъчеше се да прикрие страха си, но брадичката ѝ трепереше. Кацуан го гледаше съвсем безстрастно. Качулката ѝ бе паднала на гърба и по някой по-силен порив разлюляваше златните рибки и птиченцата, звездичките и луничките по кока ѝ.

— Ще премахна покварата от мъжката половина на Извора — обяви той.

Тримата Аша'ман, облечени сега в тъмни палта и с наметала като на другите Стражници, се спогледаха възбудено, но през Айез Седай премина вълна на смут. Несуне издаде смаян вик, твърде силен за тази крехка, приличаща на птиче жена.

Изражението на Кацуан не се промени.

— С това? — рече тя и вдигна скептично вежда към вързопа с Каландор.

— С Чедан Кал — отвърна Ранд. Името беше друг дар от Луз Терин, сложен в главата на Ранд, сякаш винаги си беше стоял там. — Познавате ги като огромни статуи, ша-ангреали, едната заровена в Кайриен, а другата — на Тремалкинг. — Главата на Харайн рязко се извърна и златните медальончета на верижката на носа ѝ издрънчаха едно в друго при споменаването на острова на Морския народ. — Те са твърде големи, за да се задвижат лесно, но притежавам два тер-ангреала, наречени „ключове за достъп“. С тяхна помощ Чедан Кал могат да се отключат от всяка точка на света.

„Опасно — промълви Луз Терин. — Лудост.“ Ранд го заглуши. Сега само Кацуан бе от значение.

Дорестият ѝ кон мръдна едното си ухо и с това изглеждаше повъзбуден от ездачката си.

— Един от тези ша-ангреали е направен за жена — хладно каза тя. — Коя предлагаш да го използва? Или тези ключове позволяват сам да включиш и двата?

— Нинив ще се свърже с мен. — Вярваше на Нинив, за да се свърже с нея, и не можеше да се довери на никоя друга. Вярно, тя беше Айез Седай, но преди това бе Премъдрата на Емондово поле. Трябваше да ѝ се довери. Тя му се усмихна и му кимна решително, брадичката ѝ вече не трепереше. — Не се опитвай да ме спреш, Кацуан.

Нищо не му отговори. Само го изгледа. Тъмните ѝ очи го претеглиха, измериха го от глава до пети.

— Извини ме, Кацуан — наруши тишината Кумира и подкара напред кафявата си кобила. — Млади човече, обмислял ли си възможността да не успееш? Обмислял ли си последствията от такъв провал?

— Трябва да задам същия въпрос — рязко заговори Несуне. Седеше много изправена на седлото и тъмните ѝ очи срещнаха в упор погледа на Ранд. — Според всичко, което съм чела, опитът да се използват тези ша-ангреали може да доведе до бедствие. Заедно те може да се окажат толкова силни, че да счупят света като яйце.

„Като яйце! — съгласи се Луз Терин. — Никога не са били изпробвани, не са изпитвани. Това е безумие! Ти си луд! Луд!“

— Последното, което чух — каза Ранд на Сестрите, — е, че на всеки петдесет Аша'ман един е полудял и е трябвало да бъде убит като бясно псе. Досега трябва да са станали повече. В това, което ще направя, има риск, но всичко е на „може би“ и „би могло“. Ако не го опитам, сигурно е, че все повече мъже ще полудяват, пълчища може би, сигурно всички ние, и рано или късно ще станат твърде много, за да се избият лесно. Нима ще чакате с радост Последната битка при сто побеснели, развилнели се Аша'ман? При двеста или петстотин? И аз може би ще съм един от тях? Как ще преживее светът това? — Говореше на двете Кафяви, но очите му не се откъсваха от Кацуан. Почти черните ѝ очи не се откъсваха от него. Трябваше да я запази при себе си, но ако се опиташе да го разубеди, щеше да отхвърли съвета ѝ, каквито и да бъдеха последствията. Ако се опиташе да го спре... Сайдин забушува в него.

— Тук ли ще го направиш? — попита тя.

— В Шадар Логот — отвърна той и тя кимна.

— Подходящо място, щом ще рискуваме да унищожим света.

Луз Терин изкрещя и ехото на воя отекна в черепа на Ранд преди гласът да се оттече в дълбините тъмни. Но нямаше къде да се скрие. Безопасно място не съществуваше.

Порталът, който изпреде, не се отвори сред рухналите останки на самия Шадар Логот, а на билото на един обрасъл с редки дървета хълм на няколко мили северно от древния град и конските копита закънтяха върху оскъдната камениста почва, измъчила кривите обезлистени дървета. Дрипави петна сняг покриваха земята. Ранд погледна към някогашния Аридол, показващ се над дърветата — кулите, свършващи внезапно в назъбени каменни грамади, белите луковици на куполите, способни да приютят под себе си цели села, ако бяха цели. Въпреки ясното утринно небе, тези бели куполи не сияеха, както би трябвало — сякаш нещо хвърляше сянка над необятните руини. Дори на това

разстояние от града втората неизцерима рана в хълбока му започна да пулсира. Прорезът, оставен от камата на Падан Фейн, камата, дошла от Шадар Логот, не биеше с ритъма на по-голямата рана, която пресичаше, а някак против него, застъпваха се и се редуваха.

Кацуан пое командата и зарадвава отривисти заповеди, както можеше и да се очаква. Така или иначе Айез Седай винаги го правеха, стига да им се даде и най-малкия шанс. Ранд не се опита да я спре. Лан, Нетан и Басани поеха навътре в гората да огледат, а другите Стражници побързаха да вържат конете по-настрани за ниските клони. Мин се изправи на степената и придърпа главата на Ранд, за да го целуне по очите. Без да каже дума. След това отиде да помогне с конете. Любовта ѝ напираше буйно по връзката, пълна с доверие и заредена с такава непоклатима увереност, че той се втренчи удивено след нея.

Дойде Ибин да вземе коня на Ранд, ухилен до уши. Заедно с носа му, тези уши все така заемаха половината му лице, но сега изглеждаше по-скоро слаб, отколкото мършав.

— Ще е чудесно да се прелива без покварата, милорд Дракон — с възбуда заговори младежът. Ранд смяташе, че Ибин трябва да е поне на седемнайсет, но говореше почти момчешки. — От нея винаги ми се дощява да повърна, като си го помисля само. — И се затича, повел коня на Ранд, все така ухилен.

А Силата кипеше в Ранд и покварата петнеше чистия живот на сайдин с вонящите си жили, носещи лудост и смърт.

Кацуан сбра около себе си Айез Седай, а също и Аливия, и Ветроловката на Морския народ. Харайн заръмжа високо, недоволна, че искат да я отстранят, но Кацуан само ѝ посочи с пръст и тя се отдалечи намусена по хълма. Моад в неговото смешно, приличащо на юрган синьо палто ѝ помогна да приседне на един голям камък и ѝ заговори утешително, макар че очите му от време на време обхождаха дърветата и ръката му се плъзгаше по дългата костена дръжка на меч. Откъм вързаните коне се появи Джаар и взе да развива платнените дрипи на вързопа, криещ Каландор. Кристалният меч с дългата прозрачна дръжка и леко закривеното острие замята искри под бледите лъчи на слънцето. Мерайз го подкани с властен жест и той усили крачки към нея. Деймир също беше в тази група, както и Ибин. Кацуан не бе поискала да вземе Каландор. Подминала го беше засега.

— Тази жена може да предизвика търпението и на камък! — мърмореше Нинив, закрачила енергично към него. В едната си ръка държеше кожената торба, а с другата здраво стискаше дебелия си плитка. — В Ямата на ориста да падне дано, това викам аз! Ти сигурен ли си, че Мин не може да е сбъркала само веднъж? Е, предполагам, че не е. Но все пак... Ще престанеш ли да ми се хилиш такъв? И котка можеш да изнервиш!

— Време е да започваме — каза той и тя примигна.

— Не трябва ли да изчакаме Кацуан? — Никой нямаше да предположи, че само допреди миг кълнеше старата Айез Седай. Напротив, сега изглеждаше притеснена, че може да я ядоса.

— Тя ще си върши нейното, Нинив. С твоя помощ аз ще свърша това, което трябва да свърша.

Тя все пак се поколеба, притисна торбата към гърдите си и погледна с тревога жените, насъбрани около Кацуан. Аливия напусна групата им и се забърза към двамата по неравния склон, стиснала с две ръце наметалото си.

— Кацуан каза, че аз трябва да получа тер-ангреалите, Нинив — заяви тя с провлечения си сеанчански говор. — Недей да спориш сега; не му е времето. Освен това няма да ти трябва, щом ще си свързана с него.

Погледът, който ѝ отправи Нинив, беше почти убийствен, но тя свали пръстените и гривните, мърморейки под нос, свали и коланчето с гемите, и гердана си също, и ги подаде на Аливия. След миг колебание въздъхна и откопча странната гривна с плоските верижки, свързващи я с пръстените.

— Вземи и това. Не мисля, че ще ми е нужен ангреал, след като ще използвам най-мощния ша-ангреал, правен някога. Но нали разбираш, искам да ми се върнат — довърши тя настървено.

— Не съм крадла — отвърна ѝ превзето жената със соколовите очи и четирите пръстена се плъзнаха на пръстите на лявата ѝ ръка. Странно, ангреалът, който така добре прилягаше на Нинив, прилегна също толкова добре и на нейната по-дълга и тънка ръка. Двете жени се втренчиха смаяни в чудото.

А него го осени, че никоя от двете не допуска възможността той да се провали. Съжали, че сам не беше толкова уверен. Но каквото имаше да се направи, трябваше да се направи.

— Цял ден ли ще чакаш, Ранд? — попита Нинив, след като Аливия тръгна към Кацуан още по-бързо, отколкото на идване. После седна на един сив камък, като грижливо подпъхна наметалото под себе си, придърпа торбата в скута си и я развърза.

Ранд се преви на земята със скръстени крака пред нея и тя извади двата ключа за достъп — гладки бели статуи с височина една стъпка, всяка от които държеше във вдигнатата си ръка прозрачна сфера. Фигурата на брадатия мъж подаде на него. Другата, на жена, сложи на земята в краката си. Лицата на фигурите бяха строги, силни и излъчваха трупана с годините мъдрост.

— Трябва да се поставиш на самата граница на обгръщането на Извора — напомни му тя, приглаждайки полите си, които не се нуждаеха от приглаждане. — Тогава ще мога да свържа с теб.

Ранд въздъхна, остави брадатия мъж до себе си и освободи сайдин. Бушуващият пламък и студът изчезнаха, а с тях и мазната като лой поквара. С тях и животът сякаш повяхна, а светът стана блед и унил. Той опря длани на земята да се подготви срещу гаденето, което щеше да го поразя, когато отново уловеше Извора, но главата му изведнъж се замая от нещо друго. За миг нечие смъртно лице изпълни взора му, скривайки Нинив. Мъжко лице, почти узнаваемо. Светлина, ако това го сполетеше тъкмо когато посегнеше да задържи сайдин... Нинив се наведе към него с тревога в очите.

— Сега — промълви той и посегна към Извора през статуетката на брадатия мъж. Посегна, но без да го улавя. Увисна на самия бряг и му се прииска да завие от неудържимата болка от святкащите пламъци, напираси да го изпепелят, докато бесните ветрове шибяха кожата му с леден пясък. Видя как Нинив бързо си пое дъх и осъзна, че е продължило само за миг, но въпреки това му се стори, че го беше търпял часове...

Сайдин потече през него с цялата си разтопена ярост и леден грохот, с всичката си гнусна развала и той не можеше да удържи под контрола си дори една тънка като косъмче нишка. Виждаше как пороят се влива от него в Нинив. Да усеща бушуването му в себе си, да долавя измамните му приливи и променливата твърд на дъното, което можеше да го унищожи за един пулс на сърцето, да усеща всичко това, без да може да се бори или да го удържа, само по себе си му причиняваше неописуема болка. Изведнъж осъзна, че я усеща, че я усеща почти

както усеща Мин, но за нищо друго не можеше да мисли освен за сайдин, който неудържим протичаше през него.

Тя вдиша трепетно.

— Как можеш да понасяш... това? — изхриптя Нинив. — Този хаос, тази стихия, тази смърт! Светлина! Сега... опитай с всички сили да удържиш потоците, докато аз... — С отчаяно усилие да запази равновесие в тази неспирна война със сайдин, той направи каквото поиска Нинив, а тя изохка и подскочи. — Трябваше да почакаш, докато... — започна гневно Нинив и продължи само раздражено: — Е, поне се отървах. Какво си ме зяпнал такъв? Аз съм тази, на която й опърлиха кожата!

— Сайдар — промълви той в почуда. Беше толкова... друго.

В сравнение с кипящия порой на сайдин сайдар приличаше на спокойна гладка река. Той се потопи в тази река и изведнъж започна да се бори с течения, които се опитваха да го подмамят все по-навътре, с вихрени въртопи, мъчещи се да го завлекат надълбоко. И колкото по-силно се бореше, толкова по-силни ставаха изменчивите течения и коварните въртопи. Само миг след като се бе опитал да контролира сайдар вече имаше чувството, че се дави в него, че е пометен и отнесен към вечността. Нинив го беше предупредила какво трябва да направи, но му се бе сторило някак чуждо и досега не беше го повярвал напълно. Насила се принуди да спре борбата с теченията и миг след това реката отново потече спокойна.

Това бе първата трудност — да се бори със сайдин и в същото време да се отдаде на сайдар. Първата трудност и първият ключ към онова, което трябваше да сътвори. Мъжката и женската половици на Верния извор бяха подобни и различни, привличаха се и се отблъскваха, съпротивляваха се една на друга и същевременно си съдействаха, за да задвижват Колелото на Времето. Покварата на мъжката половина също си имаше свой, противостоящ и двойник. Раната, оставена му от Ишамаил, пулсираше в ритъм с покварата, докато другата, от камата на Фейн, биеше в обратния ритъм на злото, унищожило Аридол.

Непохватно, принуждавайки се да пипа с нежност, да употреби собствената неимоверна мощ на сайдар, за да я насочи накъдето искаше, той запрече проводник, който докосна мъжката половина на Извора с единия си край и мержелеещия се в далечината град с другия.

Проводникът трябваше да е от непоковарения сайдар. Ако станеше според очакванията му, тръбата от сайдин щеше да се пръсне, когато покварата започнеше да изтича от нея. Поне така си го представяше, като тръба, макар да не беше. Сплитът изобщо не се оформи такъв, какъвто очакваше да бъде. Сайдар сякаш си имаше собствен разум, защото сплитът се засука на извивки и спирали, които му навяха мисълта за цвете. Нямахше какво да се гледа, не се появиха никакви величествени плетки от светлина, сипеци се от небесата. Изворът бе съсредоточен в самата сърцевина на сътворението. Изворът се намираще навсякъде, дори в Шадар Логот. Проводникът преодоляваше невъобразими за ума му разстояния и в същото време не притежаваше нито дължина, нито дебелина, нито нищо. Но трябваше да е проводник. Ако не беше...

Привлякъл сайдин, сплетен в смъртна битка с него, въвличайки го в гибелния танц, който така добре познаваше, той го натика в цветоподобния сплит на сайдар. И той потече. Сайдин и сайдар, подобни и така различни, не можеха да се смесят. Потокът на сайдин залази по собственото си русло, отдръпвайки се от обкръжаващия го сайдар, а сайдар го притискаше от всички страни, принуждаваше го да потече по-бързо. Чист сайдин, чист освен покварата в него, докосна руините на Шадар Логот.

Ранд се намръщи. Дали не беше сбъркал? Нищо не стана. Само... Раните на хълбока му сякаш запулсираха по-ускорено. Сред огнения щурм и ледената стихия на сайдин покварата сякаш се размърда и отмести. Само едно леко движение, което можеше да си остане незабелязано, ако не беше се напрегнал, за да усети каквото и да било. Леко помръдване сред целия хаос, но все в една посока.

— Продължавай — подкани го Нинив. Очите ѝ блестяха, сякаш само потокът на сайдар в нея ѝ бе достатъчен, за да изпитва безмерна наслада.

Той притегли по-надълбоко от двете половини на извора, укрепи проводника и в същото време вля в него още сайдин, притегли Силата, докато не можеше повече, каквото и да направи. Искаше да извика от това неимоверно количество, леещо се през естеството му, толкова много, че сякаш самият той престана да съществува, сякаш нищо друго вече нямаше освен Единствената сила. Чу стона на Нинив, но убийствената борба със сайдин го погълна.

Елза опипваше пръстена с Великата змия на показалеца си и се взираше втренчено в мъжа, комуто се бе заклела да служи. Той седеше на земята с мрачно лице и гледаше право напред, сякаш не можеше да види дивачката Нинив, седяща срещу него и грейнала като слънцето. Навярно не я виждаше. Можеше да усети лееция се през Нинив несънуван порой на сайдар. Всички Сестри на Кулата, взети заедно, щяха да удържат само капка от този океан. Завиждаше на дивачката за това и в същото време мислеше, че би могла да полудее от чистата наслада. Въпреки студа на челото на Нинив беше избила пот. Устните ѝ се бяха разтворили, а очите ѝ алчно сезираха някъде отвъд Преродения Дракон.

— Боя се, че скоро ще започне — обяви Кацуан. С лице, извърнато настрана от седящата двойка, тя сложи ръце на бедрата си. — Това ще го усетят чак в Тар Валон, че и в другия край на света. Всички по местата си.

— Хайде, Елза — каза Мерайз и мигом я обгърна сиянието на сайдар.

Елза се остави да я включат в свързката със строгата Сестра, но трепна боязливо, когато Мерайз добави към кръга и своя Стражник Аша'ман. Мъжът бе мрачно красив, но кристалният меч в ръцете му заблестя със смътна светлина и тя усети невероятния кипящ наплив, който трябваше да е сайдин. И въпреки че Мерайз контролираше потоците, от гнусотата на сайдин ѝ се догади. Торище, гниещо под зноя на лятото. Другата Зелена въпреки строгото си лице беше красива жена, но устата ѝ се сви, сякаш и тя се мъчеше да не повърне.

Навсякъде по билото започнаха да се оформят кръгове. Сарийн и Кореле, свързани със стареца, Флин и Несуне, Белдеин и Дайгиан с момчето, Хопвил. Верин и Кумира дори направиха кръг с дивачката от Морския народ; всъщност тя беше доста силна, а трябваше да се използват всички. Веднага щом всеки от тези кръгове се оформеше, той се преместваше надолу от билото в различна посока между дърветата. Аливия, доста странната дивачка, която, изглежда, си нямаше друго име, закрачи на север с развято зад гърба ѝ наметало, обкръжена от сиянието на Силата. Много обезпокоителна жена, с тези тънки бръчици около очите, и невероятно силна. Елза бе готова да даде

какво ли не, само да сложи ръка на тер-ангреалите, които носеше сега жената.

Аливия и трите кръга трябваше да осигурят кръгова защита, ако се наложеше, но най-голямата необходимост се намираще точно тук, на билото на хълма. Преродения Дракон трябваше да бъде опазен на всяка цена. Това задължение го беше поела лично Кацуан, разбира се, но кръгът на Мерайз също щеше да остане тук. Кацуан, изглежда, също разполагаше със свой ангреал, според грамадата сайдар, която бе привлякла, повече от Елза и Мерайз, взети заедно, но и това бледнееше пред Силата, изливаща се през Каландор.

Елза отново погледна Преродения Дракон и вдиша дълбоко.

— Мерайз, знаей, че не бива да го искам, но мога ли да подържа потоците?

Очакваше, че ще се наложи да я умолява, но по-високата жена се поколеба само миг, преди да кимне и да ѝ предаде контрола. Почти мигновено след това устата на Мерайз омекна, въпреки че изражението ѝ никога не можеше да се нарече меко. Огън, лед и поквара нахлуха на вълна през Елза и тя потръпна. На всяка цена Преродения Дракон трябваше да оцелее до Последната битка. На всяка цена.

Подкарал каручката си по заснежения път за Тремонзиен, Бармелин седеше на капрата и се чудеше дали старата Маглин в „Деветте пръстена“ ще плати колкото ѝ поиска за сливовицата в каруцата му. Не го вярваше много. Стискаше се тази Маглин за среброто, а и ракията не беше много добра. Изведнъж забеляза, че денят като че ли е станал по-светъл. Почти като лятно пладнe, а не зимно утро. Най-странното беше, че светлината като че ли извираше от огромната яма край пътя, която работниците от града бяха изкопали предната година. Там уж имало някаква чудовищна статуя, но той така и не беше се заинтересувал толкова, че да се отбие да я погледне.

Но сега, почти пряко волята си, Бармелин дръпна юздите на едрата кобила, слезе и загази през снега към ръба на ямата. Беше дълбока сто крачки и десет пъти по-широка, а той трябваше да скрие лицето си с ръце заради ослепителния блясък, който извираше от дъното. Примижа зад пръстите и успя да различи сияещата долу като

второ слънце топка. Изведнъж го осени, че това трябва да е Единствената сила.

Изрева със свито гърло и се затича обратно през снега към каручката, качи се разтреперан на капрата, плесна с юздите Низа и обърна каруцата. Щеше да си се върне вкъщи и да си изпие сливовицата сам. Всичката.

Тимна крачеше унесена в мисли и едва забелязваше оставените на угар нивя по околните хълмисти склонове. Тремалкинг беше голям остров и толкова далече от морето вятърът не носеше мирис на сол, но я безпокояха Ата-ан Миере. Те отхвърляха Водния път, но Тимна все пак беше една от Водачките, избрана и призвана да ги опазва от самите тях, ако е възможно. Сега това бе много трудно, след като всички вряха и кипяха заради онзи техен Корамуур. Много малко бяха останали на острова. Дори Управителките, които все ги гризеше като Ата-ан Миере, че са далече от морето, бяха отплавали да го търсят всяка на каквото съд ѝ попадне.

Изведнъж нещо я стресна и тя се обърна. Голямата колкото цяла къща прозрачна сфера в огромната каменна ръка блестеше като ярко лятно слънце.

Забравила всички мисли за Ата-ан Миере, Тимна прибра наметалото, приседна на земята и се усмихна при мисълта, че може би вижда сбъдването на едно пророчество — и края на една илюзия.

— Ако наистина си една от Избраните, ще ти служа — каза недоверчиво брадатият мъж пред Циндейн, но тя не го слушаше.

— Усети го. Толкова привлечен на едно място сайдар беше като фар, който всяка жена по света, способна да прелива, щеше да усети и да определи къде е. Значи той беше намерил жена, която да използва другия ключ за достъп. Щеше да се възправи срещу Великия властелин — срещу самия Създател! — с него. А жената щеше да раздели могъществото си с него, да го остави да властва над света до себе си, А той бе отхвърлил любовта ѝ, нея беше отхвърлил!

Глупакът, който ѝ бърбореше, се падаше някаква важна особа според сегашните мерки и представи, но тя нямаше време да

проверява доколко е искрен, а без това не можеше да го остави да бърбори, не и след като усещаше ръката на Моридин, галеща кур'сувра, побрала душата ѝ. Тънък като бръснач поток на Въздух преряза брадата на нещастника на две и свали главата му. Друг поток отхвърли тялото назад, та кръвта да не оцапа роклята ѝ. Преди тялото и главата да рухнат върху каменния под, тя вече беше изпрела Праг. Фар, който я привличаше.

Пристъпи и навлезе в леса. Пръснатите чергила на снега покриваха земята под голите клони и провисналите диви лозници и тя се зачуди къде ли я е довел маякът. Все едно. Южно от нея фарът блестеше, с толкова много сайдар, че можеше да съсипе с един удар цял континент. Трябваше да е тук — той и жената, с която ѝ бе изменил. Много внимателно тя засмука от Силата и заплете паяжината, предназначена за неговата смърт.

Мълнии, каквито Кацуан не беше виждала никога, се изсипаха от безоблачното небе. Не назъбени стрели, а сребристосини копия, които биеха по билото на хълма, където бе застанала, и вместо в него се удряха в невидимия, извърнат наопаки щит, който бе изпрела, и се взривяваха с оглушителен рев на петдесет стъпки над главата ѝ. Но дори под щита въздухът пукаше и косата ѝ се размърда и се надигна. Без помощта на ангреала, който приличаше малко на сврака, люшна се от кока ѝ, нямаше да може да удържи този щит.

Втора златна птичка — лястовица — провисна от дланта ѝ на тънка верижка.

— Натам — каза тя и посочи накъдето уж трябваше да полети. Жалко, че не можеше да определи и разстоянието, от което беше преляла Силата, нито дали беше мъж или жена, но посоката трябваше да е достатъчна. Надяваше се, че няма да има... пропуски. Нейните хора също бяха там. Но ако предупреждението ги достигнеше заедно с атаката, съмнение нямаше да има.

Веднага след като думата се откъсна от езика ѝ, в леса на север избухна огнен фонтан, а след него — още един и още един, като накъсана черта, бягаща на север. Каландор блестеше като пламък в ръцете на младия Джаар. Изненадващо, но ако можеше да се съди по

това колко напрегнато бе лицето на Елза и как стискаше юмруците си, всички тези потоци ги насочваше тя.

Мелайз стисна с шепа черната коса на момчето и нежно разтърси главата му.

— Спокойно, миличък — промълви тя. — О, успокой се, любими, силничкият ми. — А той ѝ отвърна с пленителната си усмивка.

Кацуан поклати глава. Поначало ѝ беше трудно да разбере отношенията на Сестрите със Стражниците, особено на Зелените, но изобщо не можеше да си въобрази какво става между Мерайз и момчетата ѝ.

Но същинското ѝ внимание сега беше насочено към друго момче. Нинив се полюшваше, стенеше в екстаз от невъобразимата маса сайдар, течаща през нея, но Ранд седеше като скала и по лицето му се стичаше пот. Очите му зееха празни като два лъскави сапфира. Дали изобщо забелязваше какво става около него?

— Натам — каза тя и посочи към руините на Шадар Логот.

Ранд вече не виждаше Нинив. Нищо не можеше да види, нищо не можеше да почувства. Плуваше сред кипящите огнени морета, пъплеше по хлъзгавия склон на изсипващите се планини от лед. Покварата напираше като океански прилив и се силеше да го помете. Ако само за миг изгубеше контрол, тя щеше да отмие всичко, което беше той самият, и да го отнесе през същия този проводник. Не помалко лошо, ако не и по-лошо бе това, че въпреки цялата мръсотия, изтичаща през онова странно цвете, покварата на мъжката половина на Извора сякаш не намаляваше. Беше като масло, носещо се над вода на толкова тънък слой, че няма да го забележиш, освен ако не докоснеш повърхността, но въпреки това покриваше безкрайния простор на мъжката половина и само по себе си бе океан. Трябваше да издържи. Длъжен беше. Но колко? Колко дълго можеше да издържи?

Ако можеше да прекрати това, което ал-Тор бе направил при извора, мислеше Демандред, докато прекрачваше своя Портал към Шадар Логот, да го прекъсне рязко и изведнъж, това като нищо

можеше да го убие или поне да прегори в него способността да прелива. Беше разбрал замисъла на ал-Тор веднага щом разбра къде е ключът за достъп. Готов бе да признае, че замисълът е гениален, макар и безумно опасен. Луз Терин също бе брилянтен — стратег, макар и не най-брилянтният. Съвсем не толкова брилянтен, колкото самия Демандред.

Само един поглед обаче по осеяната с отломки улица го накара да се откаже от намерението си да променя нещо. Зад него се извисяваше оцелялата половина на един бял купол, чийто прекършен връх стърчеше на двеста стъпки над улицата, а над него небето грееше със светлината на ясното утро. Но под скършения ръб на порутеното здание, долу по улицата, въздухът бе потъмнял от сенки, сякаш вече падаше нощ. Градът се... гърчеше. Усещаше го с подметките на ботушите си.

Някъде в леса избухна пожар, загърмяха вихрушки сайдин и замятаха във въздуха цели дървета сред валма от пламъци, които се понесоха към него, но той вече запридаше Праг. Скочи през него, остави го да изчезне и побягна с все сила през замрежените с диви лозници дървеса, заора през преспите сняг, запрепва се в камънаци, скрити в гнилата шума, но не се забави. О, не! Паяжината беше извърната, за да е по-сигурно, но и с първата беше така, а той беше воин. Чу взривовете, които очакваше, и разбра, че се носят натам, където бе отворил Прага, така сигурно, както се бяха понесли към мястото, което бе заел в руините. Сега бяха достатъчно далече от него, за да го застрашат. Без да спира да тича, той се извърна и погледна към ключа за достъп. При толкова изливащ се през него сайдин беше като огнена стрела в небето с връх, насочен към ал-Тор.

Така. Освен ако в този прокълнат Век някой не бе открил в себе си нова, непозната досега дарба, ал-Тор трябваше да се е сдобил с устройство, с тер-ангреал, който може да засича преливащ мъж. Според това, което знаеше за епохата, наричана от днешните хора „Разрушението“, откакто самият той бе затворен в Шайол Гул, всяка жена, знаеща как да създаде тер-ангреал, щеше да се опита да направи такъв. При война противната страна винаги ти излиза с нещо, което не си очаквал, и ти трябва да му намериш противодействие. А във война той беше ненадминат. Но първо трябваше да се приближи.

Изведнъж забеляза хора вдясно пред себе си сред дърветата и се прикри зад един ствол с груба сива кора. Някакъв плешив старец с кръгче бяла коса около темето куцукаше между две жени, едната от които красива, макар и с някак дивашка хубост, другата — зашеметяваща. Какво търсеха в тези гори? Кои бяха? Приятели на ал-Тор или случайни хора, озовали се на неподходящо място в неподходящо време? Поколеба се да ги убие, които и да бяха. Всяко прилагане на Силата щеше да го издаде пред ал-Тор. Трябваше да изчака, докато подминат. Главата на стареца се въртеше, сякаш търсеше нещо между дърветата, но Демандред се усъмни, че толкова грохнало същество би могло да вижда далече.

Изведнъж старецът спря и протегна ръка право към Демандред, и Демандред се замята отчаяно, мъчейки се да се отскубне от паяжината на сайдин, ударила предпазния му щит с много по-голяма сила, отколкото беше възможно, мощна като собствения му запридък. Този едва кретащ стар нещастник беше Аша'ман! А поне една от двете жени трябваше да е от ония, които в днешно време минаваха за Айез Седай, и се бе включила в пръстен със стареца.

Опита се да нанесе своя удар и да ги съкруши, но старецът мятеше паяжина след паяжина, без да спира, и на него не му оставаше нищо друго, освен да ги отблъсква. Онези от тях, които попадаха по дърветата наоколо, ги обгръщаха в пламъци или стволите им се пръскаха на трески. Пълководец беше Демандред, велик пълководец, но пълководците не се сражаваха редом с бойците, които предвождат! Озъбен в безсилна злоба, той започна да се оттегля между горящите дървета и грохота на взривовите. Надалече от ключа. Рано или късно старецът трябваше да се изтощи и тогава Демандред щеше да се погрижи да убие ал-Тор. Стига някой от останалите да не го изпревареше. Надяваше се трескаво, че ще е пръв.

Надигнала поли до коленете си и сипейки проклетия, Циндейн побягна от третия си Праг веднага след като го премина. Чуваше взривовите, настъпващи неуморно насам, но този път беше разбрала защо я преследват толкова точно. Спъваше се в лозниците, скрити в снега, блъскаше се в стволите на дърветата и тичаше. Мразеше горите! Поне още някой от останалите беше тук — видяла бе

бликащите като гейзери огньовете да препускат в друга посока, не към нея; усещаше как се заприда сайдар на не едно място, как се заприда стихията — но се молеше на Великия властелин дано първа да стигне до Луз Терин. Съзнаваше, че повече от всичко на света иска да види смъртта му. А за това трябваше да се приближи още.

Присвист зад един паднал дънер, Осан'гар задиша на пресекулки след изнурителния бяг. Тези няколко месеца, през които трябваше да се представя за Корлан Дашива, не го бяха накарали да заобикне усилието. Взривовете, които за малко щяха да го убият, заглъхнаха, след което започнаха отново някъде далече и той се надигна предпазливо, за да надникне над дънера. Не че се заблуждаваше, че полуизгнилото дърво е кой знае каква защита. Никога не се беше проявявал като истински воин. Дарбите, геният му бяха в други области. Тролоците бяха негово творение, а следователно и пръкналите се от тях мърдраали, и още много създания, разтърсили света и направили името му прочуто. Ключът за достъп блестеше нажежен от сайдин, но той долавяше, че и други, по-малки количества от стихията се привличат наоколо и някой борави с тях.

Очаквал бе, че други от Избраните ще се появят тук преди него, надявал се бе, че могат да приключат с неприятната задача преди да пристигне той, но явно не бяха. Явно ал-Тор беше довел поне няколко ашамани, а ако се съдеше по количеството сайдин, хвърлено във взривовете, които го бяха подгонили — взел бе и Каландор. А може би и няколко от питомките си, така наречените Айез Седай.

Залегна отново зад дървото и прехапа устни. Тази гора се оказва опасно място, много по-опасно, отколкото беше допускарал, и съвсем неподходящо за гений като него. Но си оставаше фактът, че Моридин го ужасяваше. Беше го ужасявал винаги, от самото начало. Побъркал се беше със Силата още преди да ги запечатат във Въртела, а откакто ги освободиха, изглежда, си въобразяваше, че той самият е Великият властелин. Моридин щеше все някак да разбере, ако избягаше, и щеше да го убие. Още по-лошо, ако ал-Тор успееше, Великият властелин можеше да реши да убие и двамата, както и Осан'гар в добавка. Все едно му беше дали те ще умрат, но за него самия съвсем не му беше все едно.

Хич го нямаше в преценката на часовете по слънцето, но явно беше почти обед. Надигна се от земята и опита да почисти калта от дрехите си, но скоро се отказа отвратен и се запромъква от дърво на дърво, уж крадешком. Поне си въобразяваше, че е крадешком. И се промъкваше не накъде да е, а право към ключа. Може би някой от другите щеше да довърши оногова, преди да го е приближил, но ако не, сигурно щеше да извади късмет да се покаже герой. Предпазливо, разбира се.

Верин се впери намръщена в привидението, движещо се между дърветата вляво от нея. Не ѝ хрумваше по-подходящо определение за жена, крачеща през гората цялата отрупана със скъпоценности и по рокля, която менеше цвета си във всички отсенки на дъгата, от черно до бяло, и понякога ставаше дори прозрачна! Не бързаше, но се беше запътила към хълма, на който седеше Ранд. И освен ако Верин не грешеше много, трябваше да е някоя от Отстъпниците.

— Само ще я гледаме ли? — прошепна с гняв Шалон. Ядосала се беше, че не ѝ дадоха тя да държи потоците, сякаш силата на една дивачка можеше да се мери с тази на Айез Седай, а тъпченето през гората ни най-малко не беше подобрило настроението ѝ.

— Трябва да направим нещо — тихо каза Кумира и Верин кимна.

— Просто се мъчех да реша какво. — Щит, реши тя. Една пленена Отстъпница можеше да се окаже ценна придобивка.

Впрегнала цялата мощ на своя кръг, тя запреше щита си и слисана загледа как се разприда. Жената вече прегръщаше сайдар, макар около нея да не сияеше светлина — и беше неимоверно силна!

След което не ѝ остана време да мисли за нищо, защото златокосата жена се завъртя и запрелива. Верин не можеше да види сплитовете, но знаеше, че отблъсква най-гибелната атака през живота си — а не беше дошла толкова далече, само за да умре тук.

Ибин придърпа наметалото си и съжали, че не бе усвоил добре умението да пренебрегва студа. Всъщност студа можеше да пренебрегне, но не и вятъра, който се усили веднага щом слънцето прехвърли зенита. Трите свързани с него Сестри просто бяха оставили

наметалата си да ги развява вятърът и се стараеха да гледат във всички посоки наведнъж. Кръга водеше Дайгиан — заради него, мислеше Ибин — но притегляше толкова леко, че той усещаше едва шепота на течашия през него сайдин. Тя не искаше да го понася, докато не се наложи. Ибин повдигна качулката ѝ над главата и Дайгиан му се усмихна. Връзката носеше към него привързаност, както и обратно, предполагаше той. С времето, мислеше си, можеше и да обикне тази дребничка Айез Седай.

Пороят на сайдин далеч зад него имаше свойството да заглушава усета му за друго преливане, но все пак усещаше другите, които боравеха със Силата. Някъде другаде битката вече бе в разгара си, но дотук тримата само обикаляха безцелно из гората. Не че имаше нещо против. Ходил бе на Думайски кладенци, сражавал се беше със сеанчанците и беше разбрал, че битката е нещо забавно само на книга, но не и наяве. Това, което го дразнеше, бе, че не дадоха на него контрола над кръга. На Джаар също не бяха дали, разбира се, но той допускаше, че Мерайз е в състояние да се забавлява, карайки Джаар да крепи бисквитка на носа си. Виж, на Деймир обаче му дадоха. Само защото беше с няколко години по-голям от него — е, повече от няколко; той май беше по-стар от таткото на Ибин — не беше основание Кацуан да гледа на него, сякаш е...

— Бихте ли ми помогнали? Изглежда, се загубих, а и конят ми избяга. — Жената, която се показва иззад едно дърво, нямаше дори наметало. И беше облечена в рокля с толкова дълбоко деколте, че се показваха половината ѝ гърди. Вълни от черна коса обграждаха красивото ѝ лице със зелени очи, които искряха с усмивката ѝ.

— Странно място за разходка — промълви подозрително Белдеин. Миловидната Зелена не остана доволна, когато Кацуан постави начело Дайгиан, и използваше всеки повод да изрази мнението си за решенията на Дайгиан.

— Не се канех да стигам толкова далече — каза жената, докато ги приближаваше. — Виждам, че сте Айез Седай. С... жених? Да знаете случайно за какво е цялата тази суматоха?

Ибин изведнъж усети как кръвта му изстива. Това, което почувства, бе невъзможно! Зеленооката жена се намръщи изненадана и той направи единственото, което можеше.

— Тя държи сайдин! — изрева Ибин и се хвърли срещу нея, и в същия миг усети как Дайгиан притегли много надълбоко от Силата.

Циндейн забави, щом видя жената, стояща сред дърветата на стотина крачки от нея — висока руса жена, която само я гледаше как приближава. Усещането за вихреците се наоколо битки със Силата я тревожеше и в същото време ѝ вдъхваше надежда. Жената отпред носеше най-обикновени вълнени дрехи, но съвсем нелепо се беше накичила със скъпоценности като някоя знатна лейди. Със сайдар в себе си, Циндейн дори и отдалече виждаше тънките бръчици около очите ѝ. Значи не беше някоя от онези, които се наричаха Айез Седай. Но тогава коя? И защо стоеше там неподвижно, сякаш се канеше да прегради пътя на Циндейн? Всъщност това нямаше значение. Едно преливане сега щеше да я издаде, но нямаше защо да бърза. Ключът все така светеше като маяк със Силата. Луз Терин все още беше жив. Колкото и свирепо да я гледаха очите на тази жена, един нож щеше да стигне, ако наистина си въобразеше, че може да я спре. И само за да не би да се окаже от така наречените „дивачки“, Циндейн ѝ приготви малко подаръче, извърнатата паяжина, която нямаше да усети преди да е станало късно.

Изведнъж около жената се появи светлината на сайдар, но готовата вече огнена топка полетя от ръката на Циндейн — толкова малка, че да не я засекат, надяваше се, но достатъчна да прогори дупка през тази жена, която...

Тъкмо когато стигна до нея, почти толкова близо, че да ѝ опърли дрехите, паяжината от Огън се разпреде. Жената не бе направила нищо; сплитът просто се разпадна! Циндейн никога не беше чувала за тер-ангреал, който разприда мрежа, но трябваше да е това.

После жената отвърна на удара и тя трябваше да понесе втория си шок. Беше по-силна от самата нея преди да я пленят аелфините и еелфините! Невъзможно. Някоя жена не можеше да е по-силна. Сигурно имаше и ангреал. Шокът продължи само до мига преди да пререже сплитовете на жената; Не знаеше да ги извърза. Това вероятно беше предимството ѝ. Щеше да види смъртта на Луз Терин! По-високата от нея жена се сгърчи, щом краищата на прерязаните ѝ сплитове я шибнаха от двете страни, но още докато наместваше крака,

претърпяла удара, преля отново. Циндейн изръмжа и отвърна, а земята под краката ѝ се надигна. Щеше да види смъртта му! Щеше!

Най-високата част на билото не беше много близо до ключа за достъп, но въпреки това ключът сияеше толкова ярко в главата на Могедиен, че тя жадуваше да отпие макар и глътка само от този необятен прилив на сайдар. Да удържа толкова много, да удържи макар една хилядна от толкова много, щеше да е чист екстаз. Жадуваше, но не можеше да пристъпи повече от тази позиция сред дърветата. Само заплахата от ръцете на Моридин, галещи нейната кур'сувra, я бе принудила изобщо да Отпътува и тя се беше позабавила, молейки се дано всичко да е приключило, преди да се насили да го направи. Винаги беше действала тайно, но още с пристигането си трябваше да избяга от една атака, а по най-различни, пръснати нашироко из гората места бляскаха под обедното слънце и бушуваха мълнии и огньове, изпредени от сайдар, и други, предизвикани сигурно от сайдин. Черен дим се вдигаше на гъсти валма от запалените дървета и тътенът на несекващи взривове кънтеше във въздуха.

Кой се сражаваше, кой беше жив все още и кой умираше — всички тези неща ѝ бяха безразлични. Освен че щеше да е приятно, ако загинеше Циндейн или Грендал, или и двете. Могедиен обаче — не; нямаше да се пъха тя посред битката. И сякаш не стигаше това, но ей там, зад сияещия ключ, се заиздига огромен плосък черен купол, сякаш самата нощ се бе превърнала в камък. Тя трепна, щом по тъмната повърхност пробяга вълна и куполът видимо нарасна. Лудост бе да се приближиш повече до такова нещо, каквото и да беше. Моридин нямаше как да разбере какво е правила тук.

Тя се отдръпна по-надалече от сияещия ключ и от странния купол и седна да прави това, което беше правила толкова често в миналото. Да гледа скрита в сенките и да оцелява.

Ранд крещеше. Беше сигурен, че крещи, че Луз Терин крещи, но сред този грохот не можеше да чуе нито един от двата гласа. Мръсният океан на покварата се изливаше през него с див вой. Блъскаха да го прекършат приливните вълни на злото. Раздираха го побеснели вихри

мръсотия. Единственото, заради което знаеше, че все още държи Силата, беше покварата. Сайдин можеше да се отклони, да лумне, да го убие, а той така и нямаше да го разбере. Гнусният порой надмогваше всичко останало и той с последни сили се удържаше да не бъде пометен. Само това беше важното сега. Трябваше да издържи!

— Какво можеш да ми кажеш, Мин? — Въпреки умората, Кацуан се държеше на крака. Удържането на този щит почти цял ден можеше да умори всеки.

От доста време не беше имало атака и всъщност като че ли продължаваха да преливат безспирно само Нинив и момчето. Елза крачеше в безкраен кръг по билото на хълма, все още свързана с Джаар и Мерайз, но засега нямаше какво друго да прави, освен да оглежда околните хълмове. Джаар седеше на един камък и Каландор смътно проблясваше в ръцете, му. Мерайз седеше на земята до него, опряла глава на коленете му, и той я галеше по косата.

— Е, Мин? — настоя Кацуан.

Момичето вдигна ядосано очи от плитката падина, където Томас и Моад ги бяха напъхали вързани двете с Харайн. Мъжете поне бяха проявили достатъчно благоразумие да приемат, че не могат да участват в тази битка. Харайн се мусеше непрекъснато, а колкото до Мин — на няколко пъти се наложи мъжете да я удържат да не отиде при младия ал-Тор. Дори трябваше да ѝ приберат ножовете, след като се опита да ги използва срещу тях.

— Знам, че е жив — промърмори момичето, — и мисля, че страда. Само че след като усещам толкова ясно, че страда, значи го боли ужасно. Пуснете ме при него.

— Сега само ще му пречиш.

Без да обръща внимание на безсилния стон на момичето, Кацуан закричи по неравната земя към седналите Ранд и Нинив, но без да ги гледа. Дори от мили разстояние черният купол изглеждаше неизмерим, издигаше се на хиляди стъпки. И се издуваше. Повърхността му приличаше на черна стомана, макар да не искреше под следобедното слънце. По-скоро светлината сякаш чезнеше около него в сумрак.

Ранд седеше както от самото начало — неподвижна и нищо неவிждаща статуя, а по лицето му се стичаше пот. Дори да изпитваше

ужасна болка, както твърдеше Мин, не го показваше с нищо. А и да беше така, Кацуан не знаеше какво би могла да направи, какво би посмяла да направи. Ако сега го обезпокоеше по какъвто и да било начин, можеше да има тежки последици. Кацуан отново погледна издигащия се мъртвешки черен купол и изпъшка. Това, че изобщо му бе позволила да го започне, също можеше да има тежки последици.

Нинив изстена и се хлъзна от камъка на земята. Роклята ѝ беше прогизнала от пот и по мокрото ѝ лице се бяха полепили кичури коса. Миглите ѝ пърхаха немощно, а гърдите ѝ се надигаха и спущаха, докато вдишваше отчаяно въздух.

— Стига! — проплака тя. — Не мога да понеса повече.

Кацуан изпита колебание — нещо непривично за нея. Момичето не можеше да напусне кръга, докато младият ал-Тор не я освободи, но освен ако Чедан Кал нямаше недостатъци като Каландор, щеше да ѝ попречи да поеме толкова Сила, че да ѝ навреди. Само че сега тя действаше като проводник за много повече сайдар, отколкото можеше да привлече цялата Кула с всичките притежавани от Кулата ангреали и ша-ангреали. След като беше пренасяла през себе си този поток с часове, самото физическо изтощение можеше да я убие.

Кацуан коленичи до момичето, остави лястовичката на земята до себе си, взе в ръце главата на Нинив и смали количеството сайдар, което влагаше в щита. Способностите ѝ в Церенето не бяха повече от средни, но можеше поне да отмие изтощението на момичето, без тя самата да грохне от умора. Ала си даваше пълна сметка за отслабения над главите им щит и затова бързо оформи сплитовете.

Осан'гар се изкатери до върха на хълма, легна по корем на земята, усмихна се и пропълзя да се скрие зад едно дърво. Оттук, с помощта на сайдин в себе си, можеше да види ясно съседното било и хората по него. Не толкова много, колкото очакваше. Една жена обикаляше бавно и се взираше в дърветата, но всички останали си седяха спокойно по местата. Видя Нарисма с блестящия Каландор в ръцете му и някаква жена, с глава на коленете му. Имаше още две жени, едната коленичила над другата, но бяха скрити зад гърба на мъжа. Не беше нужно да вижда лицето му, за да знае, че е ал-Тор. Ключът на земята до него го издаваше. За очите на Осан'гар той

блестеше ярко. В главата му — надмогваше слънцето, равен беше на хиляда слънца. Какво можеше да направи само с това! Жалко, че щеше да се унищожи заедно с ал-Тор. Но все пак можеше да вземе поне Каландор, след като ал-Тор загинеше. Никой друг сред Избраните не притежаваше дори ангреал. Дори Моридин щеше да запърха като пъдпъдък пред него, сложеше ли веднъж ръка на този меч. Не-блис ли? Осан'гар щеше да бъде обявен за Не-блис, след като унищожеше ал-Тор и развалеше всичко, което той беше направил тук. Засмя се тихо и запреде белфир. Кой би могъл да си помисли, че тъкмо той щеше да се окаже героят на деня?

Елза крачеше бавно и оглеждаше гористите хълмове. Изведнъж спря, доловила смътно движение с крайчеца на окоето си. Извърна много бавно глава натам. Денят бе минал много трудно за нея. По време на пленничеството ѝ при айилските шатри край Кайриен я беше осенило, че е от съдбовно значение Преродения Дракон да стигне до Последната битка. Изведнъж ѝ бе просветнало с така заслепяваща очевидност, че се стъписа защо не беше го разбрала преди. Сега ѝ беше съвсем ясно, ясно, колкото сайдар правеше лицето на мъжа, мъчещ се да се скрие на оня хълм зад един повален дънер. Днес бе принудена да се бие с Избраните. Великият властелин със сигурност щеше да го разбере, ако ѝ се наложеше да убие някой от тях, но Корлан Дашива беше само един от онези ашамани. Дашива вдигна ръката си към хълма, на който стоеше тя, и Елза притегли колкото можеше през Каландор в ръцете на Джаар. Сайдин ѝ се стори подходящ за унищожението. Огромно кълбо бляскав огън обкръжи билото на другия хълм — червено, златно и синьо. Когато изчезна, другият хълм се бе превърнал в гладка повърхност, петдесет стъпки по-ниска от стария гребен.

Могедиен не беше сигурна какво я задържа толкова дълго. Едва ли до здрач оставаха повече от два часа и гората беше притихнала. Освен ключа не усещаше някъде другаде да прелива сайдар. Това все още не означаваше, че някой не използва нищожни количества тук-там, но нямаше нищо общо с доскорошната яростна стихия. Битката

беше свършила, другите Избрани или бяха мъртви, или бяха победени. Явно победени, след като ключът все така блестеше в главата ѝ. Удивително как Чедан Кал бе понесъл толкова продължителна употреба на това равнище.

Легнала по корем на високата си позиция за наблюдение и подпряла брадичка на дланите си, Могедиен се взираше към огромния купол. „Черно“ вече не стигаше да го определи. Вече не съществуваше дума за него, но черното бе твърде светъл цвят, с който да се сравни. Беше станал вече полукълбо, издигаше се вече като планина, на две или повече мили в небето. Около него бе надвиснал дебел сенчест слой, сякаш куполът изсмукваше от въздуха последните остатъци дневна светлина. Не можеше да проумее защо не се страхува. Това нещо можеше да си расте така, докато обгърне целия свят или навярно да разтроши целия свят, както ѝ каза Аран'гар, че би могло. Но ако станеше това, нямаше да съществува безопасно място, нямаше да има сенки, в които Паяка да се крие.

Изведнъж нещо се загърчи и пробяга нагоре от гладката повърхност, като пламък, доколкото можеше да има пламъци почерни от черното, след това — друг, и трети, докато целият купол не лумна в адски пожар. Ревът от десет хиляди небесни гръма я принуди да запуши ушите си и да запищи, безшумно сред този грохот, и куполът се срина навътре в себе си за по-малко от един удар на сърцето, превърна се в точица, в нищо. И тогава вятърът зави, устреми се от всички посоки към изчезналия купол, и я повлече по каменливата земя, колкото и отчаяно да дращеше с нокти, заблъска я в дърветата и я вдигна във въздуха. Странно, но тя не изпита страх. Само помисли, че ако преживее и това, никога повече няма да изпита страх.

Кацуан пусна на земята това, което доскоро беше било терангреал. Повече не можеше да се нарече и статуя на жена. Лицето си беше все така мъдро и строго, но фигурата бе скършена на две, буцеста като кипнал на мехури восък от едната страна, където се беше разтопила, а ръката, която бе държала кристалната топка, сега се търкаляше строшена на късчета около съсипаната статуетка. Мъжката фигура си беше цяла и вече бе прибрана в дисагите ѝ. Каландор също беше прибран, здрав и непокътнат. Не биваше да оставя изкушения на

открития връх на хълма. На мястото на доскорошния Шадар Логот в гората се виждаше огромно открито пространство, свършено кръгло и толкова широко, че дори при ниско смъкналото се на хоризонта слънце се виждаше как далечната му страна леко се спуска надолу в земята.

Лан, повел накуцващия си боен кон нагоре по склона, пусна юздите, щом видя Нинив, просната на земята и покрита до брадичката с наметалото си. Младият ал-Тор лежеше до нея също завит и до него се беше сгушила Мин, положила глава на гърдите му. Очите ѝ бяха затворени, но ако се съдеше по усмивката ѝ — не спеше. Лан ги погледна съвсем бегло, пробяга останалото разстояние, падна на колене и нежно повдигна главата на Нинив.

— Само са в несвяст — каза му Кацуан. — Според Кореле е по-добре да ги оставим сами да се възстановят. — А колко време щеше да изисква това, Кореле не бе готова да каже. Нито Деймир. Раните на хълбока на момчето си бяха останали непроменени, макар Деймир да беше очаквал, че промяна ще има. Всичко това беше доста обезпокоително.

Малко по-далече по хълма плешивият Аша'ман се бе навел над стенещата Белдеин, пръстите му шареха едва доловимо във въздуха малко над главата ѝ, докато запридаше своя странен Цяр. Доста натоварен бе през последния час. Аливия не спираше да гледа изумено и да сгъва ръката си, която преди малко не само че беше счупена, но и цялата разкъсана до костта. Сарийн пристъпваше колебливо, но това бе само от умората. Тя едва не бе умряла там, в гората, и очите ѝ все още бяха ококорени след преживяното.

Не всички бяха извадили толкова късмет. Верин и жената на Морския народ седяха до покритото с наметало тяло на Кумира и устните им тихо се движеха в безмълвна молитва за душата ѝ, а Несуне се опитваше несръчно да утеша хлипащата Дайгиан, която бе прегърнала тялото на младия Ибин и го люлееше като бебе. Зелените имаха такива навици, но на Кацуан никак не ѝ харесваше, че е загубила двама от хората си срещу някакви си там Отстъпници и един мъртъв ренегат.

— Чист е — не спираше да мълви Джаар, положил глава в скута на Мерайз. Сините ѝ очи както винаги гледаха строго, но тя галеше нежно косата му. — Чист е.

Кацуан се спогледа с Мерайз над главата на момчето. Деймир и Джаар казваха едно и също — че покварата е изчезнала, — но как можеха да са сигурни, че поне една трошичка не е останала от нея? Мерайз се бе съгласила да се свърже за малко с момчето и тя не може да почувства нищо от онова, което другата Зелена и бе описала, но как можеха да са сигурни? Сайдин бе нещо толкова чуждо, че всичко можеше да се крие в този безумен хаос.

— Искам да тръгнем веднага щом се върнат и другите Стражници — обяви тя.

Оставаха твърде много въпроси, за които нямаше задоволителни отговори. Но сега тя поне имаше младия ал-Тор и нямаше никакво намерение да го загуби.

Падна нощ. На билото на хълма вятърът навя прах над онова, което доскоро беше било тер-ангреал. Долу се простираше гробницата на Шадар Логот — отворена, за да даде на света надежда. А на далечния Тремалкинг тръгна мъква, че Времето на илюзиите свършва.

Край на Девета книга от „Колелото на Времето“

РЕЧНИК

Бележка по датировките в настоящия речник.

Томанският календар (въведен от Тома дур Амид) бил възприет приблизително два века след смъртта на последния мъж Айез Седай. По него се датирали хрониките на годините след Разрушението на света (СР). Толкова много от тези хроники били унищожени по време на Тролокските войни, че след края им се разгорял спор за точната начална година по тази стара система. Таим от Гадзара предложил нов календар, който увековечавал освобождението от тролокската заплаха и отбелязвал всяка нова година като „Свободна година“ (СГ). Гадзарският календар получил широко разпространение двадесетина години след края на войните. Артур Ястребовото крило направил опит да наложи свой календар, ознаменуващ основаването на неговата империя (ОО, или „От основаването“), но днес го цитират само някои историци. След опустошителните разрушения и гибел, причинени от Стогодишната война, Юрен дин Джубаи Рееция се буревестник, учен от Морския народ, изобретил четвърти календар, който бил наложен от панархеса Фареде Тарабонска. Днес се използва така нареченият „Фаредски“ календар, датиращ от условно възприетата година на края на Стогодишната война и отбелязващ годините на Новата ера (НЕ).

Аша'ман: (1) На Древния език, „Страж“ или „Стражи“, но винаги защитник на истината и справедливостта. (2) Име, дадено както общо, така и за определен ранг на мъжете, дошли в Черната кула, близо до Кемлин в Андор, за да се учат да преливат. Обучението им е съсредоточено главно върху начините за използване на Единствената сила като оръжие, и като още една отлика от порядките в Бялата кула, след като те се научат да улавят сайдин, мъжката половина на Силата, от тях се изисква да извършват всички домакински шетни и физически труд с помощта на Силата. Новозаписаният получава степента „боец“; той носи обикновено черно палто, наречено „куртка“, с висока яка според обичая на Андор. Издигнат ли го в ранга на „вречен“, получава правото да носи сребърна игла, наречена „Меча“ на яката на куртката

си. С издигането му в степен „Ашаман“ получава правото да носи „Драконовата игла“, от злато и червен емайл, която се поставя на яката от другата страна на „Меча“. Въпреки че много жени, в това число и съпруги, бягат, когато разберат, че мъжете им могат да преливат, немалко мъже в Черната кула са женени и използват една разновидност на връзката на Стражника, за да обвържат жените си. Същата връзка, но изменена така, че да предизвиква покорство, наскоро е използвана, за да обвърже и пленените Айез Седай.

Балвер, Себбан: Бивш личен секретар на Педрон Ниал пред хората и също секретар на началника на шпионската мрежа на Ниал. Помогнал е за бягството на Мургейз от сеанчанците в Амадор, преследвайки лични цели, и сега е нает за секретар на Перин т'Башиър Айбара и Файле ни Башиър т'Айбара.

Бранители на Камъка: Елитната военна формация на Тийр. Сегашният Капитан на Камъка (Командирът на Бранителите) е Родривар Тихера. Само тайренти се приемат в редиците на Бранителите, а офицерите обикновено са от знатен род, макар често от по-долни Домове или по-незначителни разклонения на силни Домове. Задачата на Бранителите е да пазят великата крепост, наречена Тийрския камък, в центъра на град Тийр, да бранят града и да осигуряват полицейска служба вместо Градската стража или други подобни. Освен до време на война, задълженията им рядко ги отвеждат далече от градските стени. Тогава, както при всички елитни формации, те са ядрото, около което се гради цялата армия. Униформата на Бранителите се състои от черна камизола с бухнали ватирани ръкави на черни и златисти ивици с черни маншети, лъскава гръдна броня и шлем с периферия и с лицев предпазител от стоманени решетки. Капитанът на Камъка носи три къси бели пера на шлема си, а на маншетите на камизолата си — три преплетени златни ширита върху бяла лента. Капитаните носят две бели пера и по един златен сплит върху бели маншети, лейтенантите по едно бяло перо и един черен ширит върху бели маншети, а подлейтенантите — по едно късо бяло перо и чисто бели маншети. Знаменосците имат златоцветни маншети на камизолите си, а отредниците — маншети с черни и златисти ивици.

Вкопаване(то): (1) Способността да се използва Единствената сила за диагноза на физическото състояние и заболявания. (2) Способността да се откриват рудни залежи с Единствената сила. Това,

че името е прикачено и към друга дарба, вероятно показва, че тя отдавна е забравена от Айез Седай.

Гвардия(та) на смъртната стража: Елитна военна формация на империята Сеанчан, включваща както човешки същества, така и огиери. Човеците, членове на Гвардията на Смъртната стража, са до един да'ковале, родени като собственост и избрани още от млади, за да служат на императрицата, на която са лично притежание. Фанатично верни и безмилостни, те често носят на раменете си татуирани гарвани, белегът на да'ковале на императрицата. Шлемовете и бронята им са лакирани в тъмнозелено и кървавочервено, щитовете им са лакирани в черно, а копията и мечовете им са с черни пискюли. Виж също; *Да'ковале*.

Да'ковале: (1) На Древния език — „притежаван“ или „лице, което е собственост“. (2) При сеанчанците, наред със „собственост“, терминът често се използва за роби. Робството в Сеанчан има дълга и необичайна история, като някои роби са получавали възможността да достигнат голямо могъщество и власт, включително над онези, които са свободни. Виж също: *Со'джин*.

Дер'морат-: (1) На Древния език — „старши дресьор“. (2) При сеанчанците представката се използва за означаване на старши, притежаващ високи умения дресировчик на екзотични същества, който обучава в това умение други, например дер'морат'ракен. Дер'морат могат да получат доста високо положение в обществото, най-високото от които е това на дер'сул-дам, обучаващите сул-дам, които се равняват по ранг с висши военни служители. Виж също: *морат*.

Дъщери на мълчанието: През цялата история на Бялата кула (над три хиляди години) различни жени, които са били отхвърляни, са отказвали да приемат драговолно отредената им съдба и са се опитвали да се свържат помежду си. Такива групи — всъщност повечето от тях — са били разпръсвани от Бялата кула веднага щом бѐдели откривани и били наказвани сурово и публично, за да е сигурно, че ще се превърнат в назидание за другите и че за съдбата им ще се разчуе навсякъде. Последната такава премахната група включвала две Посветени, прогонени от Кулата, и двадесет и три жени, които те успели да съберат и да обучат. Всички те били върнати в Тар Валон и били наказани, а двадесетте и три били вписани в Книгата на

новачките. Една от тях успяла да стигне до шала. Виж също: *Родство(то)*.

Единение(то): Когато армиите, изпратени от Артур Ястребовото крило под предводителството на неговия син Лутаир, слезли на брега на Сеанчан, те заварили пъстра смесица от народи, които воювали помежду си и над които често властвали Айез Седай. Без да имат нещо общо с Бялата кула, Айез Седай действали в името на своето лично могъщество, използвайки за тази цел Силата. Обединявали се в малки групи и постоянно заговорничели едни срещу други. До голяма степен тъкмо тези непрестанни заговори за лично, надмощие, водещи до войни между десетките хиляди държавици, позволило на армиите, дошли от Аритския океан, да започнат завладяването на целия континент, а на техните потомци — да го довършат. Това завоевание, в хода на което потомците на първоначалните нашественически армии се превърнали в сеанчанци също толкова, колкото завладените народи на Сеанчан, продължило повече от деветстотин години и се нарича Единението.

Етаири(те): Елитна военна формация на Иллиан, в момента командвана от Деметър Марколин. Етаирите осигуряват личната охрана на краля на Иллиан и охраняват възлови места из държавата. Освен това етаирите, по традиция се използват в сражение за щурмуване на най-силните позиции на противника, за да го изтощят и при необходимост — за да прикрият отстъплението на краля. За разлика от повечето подобни елитни формации, чужденци (с изключение на тайренци, алтарци и мурандийци) не само са приемани благосклонно, но могат да се издигнат до най-високия ранг, както и мъже от простолудието, което също така е необичайно. Униформата на етаирите включва зелена камизола, метална ризница с инкрустирани на нея Девет стършела на Иллиан и коничен шлем със стоманен решетъчен предпазител на лицето. Първият капитан носи четири кръга златен ширит на маншетите на камизолата и три тънки златни пера на шлема си. Вторият капитан носи три златни кръга на всеки маншет и три златни пера със зелен връх. Лейтенантите носят по два жълти кръга на маншетите си и две тънки зелени пера, подлейтенантите — по един жълт кръг и по едно зелено перо. Знаменосците се отличават с по два прекъснати жълти кръга на

маншетите и с по едно-единствено жълто перо, а отредниците — с по един прекъснат жълт кръг.

Завръщане(то): Виж Коренне.

Ишара: Първата кралица на Андор (ок. 994–1020 СГ). След смъртта на Артур Ястребовото крило Ишара убедила своя съпруг, един от най-изтъкнатите пълководци на Ястребовото крило, да вдигне обсадата на Тар Валон и да я придружи до Кемлин с толкова войници, колкото можел да задели от армията. Докато други се опитвали да завладеят цялата империя на Ястребовото крило и се провалили, Ишара се укрепила здраво на малка територия и устояла. Днес почти всеки благороднически Дом на Андор носи част от кръвта на Ишара и правото на претенции над Лъвския трон зависи както от прякото родство с нея, така и от броя свързвани с това родство линии, които могат да се установят.

Капитан на меча: Виж Капитан на пиката.

Капитан на пиката: В повечето земи благородниците не водят лично своите ратници в битка при нормални обстоятелства. Вместо това те наемат някой професионален войник, почти винаги от простолудието, който отговаря както за обучението, така и за командването на техните ратници. В зависимост от земята, този мъж може да се нарича Капитан на пиката, Капитан на меча, Майстор на коня или Майстор на пиките. Често, и може би неизбежно, възникват слухове за по-интимни отношения, отколкото е прието между благородна дама и слуга. Понякога те са верни.

Коренне: На Древния език — „Завръщането“. Името, дадено от народа на Сеанчан както на флотата от хиляди кораби, така и на стотиците хиляди войници, занаятчии и други, превозени от тези кораби, които ще дойдат след „Предтечите“, за да си възвърнат правата над земите, отнети от потомците на Артур Ястребовото крило. *Виж също: Предтечи.*

Кръвта: Термин, използван от сеанчанците за означаване на благородническото съсловие. Човек може да бъде издигнат до Кръвта, както и да е роден в нея.

Легион(ът) на Дракона: Голяма военна формация, състояща се изцяло от пехота, служеща на Преродения Дракон и обучена от Даврам Башийр по замисъл, съставен от самия него и от Мат Каутон по правила, които рязко се отличават от обикновения набор на пехота.

Макар много мъже да влизат в нея доброволно, голяма чет от Легиона е съставена от набори за Черната кула, които първо събират в една територия всички мъже, пожелали да следват Преродения Дракон, и едва след като ги преведат през Праговете недалече от Кемлин, отделят онези, които могат да се научат да преливат. Останалите, много повече на брой, биват отпращани в тренировъчните лагери на Башийр.

Майстор на пиките: Виж Капитан на пиката.

Майстор на коня: Виж Капитан на пиката.

Марат'дамане: На Древния език — „онези, които трябва да бъдат окаишени“ и също „тази, която трябва да бъде окаишена“. Термин, прилаган от сеанчанците за всяка жена, която е способна да прелива и която все още не е окаишена като дамане.

Мера'дин: На Древния език — „Лишените от братя“. Името е прието като название на бойно общество от онези айилци, които са изоставили своя клан и септа и са преминали на страната на Шайдо, защото не са могли да приемат Ранд ал-Тор, един влагоземец, за Кар-а-карн, или защото са отказали да приемат неговите разкрития, засягащи историята и произхода на Айил. Изоставянето на клан или септа по каквато и да било причина е анатема сред айилците, поради което и собствените им бойни общества в Шайдо не желаят да ги приемат, и те са създали това общество — Лишените от братя.

Морат': На Древния език — „дресьор“. При сеанчанците се използва за онези, които дресират екзотични животни, например морат'ракен, дресьор на ракен или негов ездач, също така разговорно назоваван „летец“. *Виж Също: дер'морат.*

Морски народ, йерархия: Ата-ан Миере, Народът на морето се оглавява от Надзорницата на корабите на Ата-ан Миере и от Надзорника на мечовете. Под тях следват Надзорниците на вълните на всеки клан, всяка от които е подпомагана от своята Ветроловка и своя Майстор на меча. Под нея стоят Надзорниците на платната (капитанки на кораби) от нейния клан, всяка от които е подпомагана от своята Ветроловка и своя Надзорник на стоката. Ветроловката на Надзорницата на корабите има власт над всички Ветроловки на Надзорниците на вълните на отделните кланове, които поотделно имат власт над всички Ветроловки от своя клан. По същия начин Надзорникът на мечовете има власт над всички Майстори на мечове, а те от своя страна — над Надзорниците на стоката на своя клан.

Надзорницата на корабите бива избирана до живот от „Първите дванадесет“ на Ата-ан Миере, дванадесетте най-старши Надзорници на вълните от клановете. Всяка Надзорница на вълните бива избирана от дванадесетте най-старши Надзорници на платната от своя клан, наричани за по-просто „Дванадесетте първи“, термин, който също така се използва и за означаване на най-старшите Надзорници на платната. Тя може да бъде свалена с вот на същите тези Дванадесет първи. Всъщност всеки друг освен Надзорницата на корабите може да бъде свален от поста си, чак до най-низшата длъжност на чистач на палубата, заради лошо изпълнение на длъжността, страхливост или други престъпления. Също така Ветроловката на една Надзорница на вълните или на Надзорницата на корабите, която умре от болест, по необходимост трябва да служи на жена от по-нисък ранг, с което се понижава и собственият ѝ ранг. Ветроловката на Надзорницата на корабите има власт над всички Ветроловки, а Ветроловката на Надзорницата на вълните на един клан — власт над всички Ветроловки в своя клан. По същия начин Надзорникът на мечовете има власт над всички Майстори на мечове и Надзорници на стоката, а един Майстор на меча — над Надзорниците на стоката от своя клан.

Мъдра жена: Почетна титла, използвана в Ебу Дар за жени, прославили се със своите невероятни способности да изцеряват почти всяка рана. Една Мъдра жена традиционно се отличава с червен колан. Макар някои хора да са забелязвали, че повечето, ако не и всички ебударски Мъдри жени не са дори от Алтара, камо ли от Ебу Дар, едва наскоро е станало ясно и е известно на съвсем малцина, че Мъдрите жени всъщност са „Родственички“ и използват различни разновидности на Церенето, като дават за прикритие билки и отвари. При бягството на „Родството“ от Ебу Дар, след като армадата на Сеанчан завзема града, там не остават повече Мъдри жени. *Виж също: Родството.*

Небесни(те) юмруци: Леко въоръжена и леко снаряжена сеанчанска пехота. В битките на гърбовете си ги носят летящи същества, наречени то'ракен. Всички те са дребни мъже или жени, главно поради ограниченията на тежестта, която то ракен могат да пренесат на определено разстояние. Смятани са за едни от най-твърдите воители и ги използват преди всичко по време на набези, на

изненадващи атаки в тила на противника и там, където бързото придвижване на войници на позиция е от съществено значение.

Отстъпници: Прозвище, дадено на тринадесет от най-могъщите Айез Седай, които минали на страната на Сянката по време на Приказния век и били заклещени при запечатването на Въртела в затвора на Тъмния. Макар дълго време да се е вярвало, че само те са изоставили Светлината по време на Войната на Сянката, всъщност и други са го направили; тези тринадесет били само лицата с най-висок ранг между тях. Броят на Отстъпниците (които сами се наричат Избраниците) донякъде е смален след пробуждането им в днешни времена. Известните оцелели са Грендал, Демандред, Месаана, Могедиен, Семирага и още двама, които са превъплътени в нови тела и са им дадени нови имена, Осан'гар и Аран'гар. Напоследък се е появил и един мъж, който се нарича Моридин, и той може би е още един от мъртвите Отстъпници, върнат от гроба от Тъмния. Същата вероятност съществува и по отношение на жената, наричаща себе си Циндейн, но тъй като Аран'гар е бил мъж, съживен като жена, то всякакви разсъждения относно самоличността на Моридин и Циндейн може да се окажат безплодни, докато за тях не се научи нещо повече.

Плетящ(ият) кръг: Водачките на Родството. Тъй като никоя членуваща в Родството никога не е знаела как Айез Седай подреждат своята йерархия — знание, предавано едва след като една Посветена премине през изпитанието за шала — те залагат на мощта в Силата, но придават голяма тежест и на възрастта, като най-старата жена винаги стои над по-младите. Така Плетящият кръг (наименование, избрано също както „Родството“, заради своята невинност) се състои от тринадесетте най-възрастни Родственички, пребиваващи в Ебу Дар. Според правилата всички те трябва да слязат надолу в йерархията, когато им дойде ред да се преместят, но докато пребивават в Ебу Дар, държат пълната власт над Родството до степен, на която може да завиди и самата Амирлин.

Предтечи(те): Виж Хайлене.

Пророк(а): По-официално, Пророка на Преродения Дракон. Известен някога като Масема Дагар, шиенарски воин, той е обладан от откровение и е решил, че е призван да разпространи словото на Преродения Дракон. Вярва, че нищо — нищо! — не е по-важно от това да бъде признат Прероденият Дракон като живото въплъщение на

Светлината, че човек трябва да бъде готов, когато Прероденият Дракон го призове, и че той със своите следовници ще използва всички средства, за да се възпее славата на Преродения Дракон. Отхвърляйки всяко друго име, освен „Пророка“, той е предизвикал хаос в Геалдан и Амадиция, по-голямата част от които са под негов контрол.

Ратници: Войници, които дължат васална зависимост или преданост на определен владетел или владетелка.

Родство(то): Дори по времето на Тролокските войни, преди повече от две хиляди години (ок. 1000–1350 СР), Бялата кула продължавала да поддържа своите стандарти, отхвърляйки жени, които не могли да отговорят на тях. Една група от тези жени, които се бояли да се завърнат в родните си краища в разгара на войните, избягали в Барашта (недалече от днешните околности на Ебу Дар), толкова далече от битките, колкото било възможно по онова време. Наричайки се помежду си „Родството“ и „Родственичките“, те продължили да се укриват и предлагали убежище на други, които били отхвърляни. След време техните срещи с жени, на които им било казано да напуснат Тар Валон, довели до контакти с бегълки и макар причините вероятно да не могат да се разберат никога, започнали да приютяват и бегълки. Полагали неимоверни усилия тези момичета да не разберат нищо за Родството, докато не се уверят, че Айез Седай няма да връхлетят върху тях и да си ги върнат. В края на краищата всички разбрали, че бежанките рано или късно били залавяни и Родството разбрало, че ако не се запази в дълбока тайна, ще бъде наказано сурово. Без самото Родство да знае, Айез Седай в Кулата били наясно за тяхното съществуване почти от самото начало, но воденето на войните не им оставило време да се разправят с тях. В края на войните Кулата осъзнала, че едва ли ще е в техен интерес да унищожат Родството. Преди това много бежанки всъщност успели да се спасят, въпреки пропагандата на Кулата, но след като Родството започнало да им помага, Кулата вече знаела точно накъде се е отправила всяка бегълка и започнали да залавят по девет от всеки десет. Тъй като Родственичките се местели от Барашта (и по-сетнешния Ебу Дар) в усилието си да прикрият своето съществуване и своя брой, без да се задържат на едно място за повече от десет години, за да не би някой да забележи, че не остаряват с обичайната скорост, Кулата повярвала, че са малобройни, а и те определено снишавали глави. За да използва

Родството като капан за бегълки, Кулата решила да го остави на мира, за разлика от други подобни групи в историята, и да съхранява самото съществуване на Родството в дълбока тайна, известна само на пълноправните. Айез Седай. Родството няма закони, а по-скоро правила, основаващи се отчасти на правилата за новачките и Посветените в Бялата, кула и отчасти на необходимостта да се съблюдава тайна. Както може да се очаква, предвид произхода на Родството, те много твърдо налагат тези правила над всички свои членове. Явните отскорошни контакти между Айез Седай и Родственичките, макар да са известни само на шепа Сестри, са предизвикали много поводи за изумление, в това число и факта, че съществуват два пъти повече Родственички, отколкото Айез Седай, и че някои от тях са с повече от сто години по-стари от която и да било Айез Седай, живяла отпреди Тролокските войни. Въздействието на тези разкрития, както над Айез Седай, така и над Родственичките, все още е предмет на спекулации. *Виж също: Дъщерите на мълчанието, Плетящият кръг.*

Со'джин: Най-близкият превод от Древния език би бил „висина сред низините“, въпреки че някои го превеждат като „и небе, и долина“, наред с още няколко възможни тълкувания. Со'джин се прилага от сеанчанците за висши слуги по наследство. Те са да'ковале, собственост, но притежават значителна власт и много често — могъщество. Дори хората от Кръвта стъпват предпазливо около со'джин на имперската фамилия и говорят със со'джин на самата императрица като с равни. *Виж също: Кръвта; да'ковале.*

Фейн, Падан: Някогашен Мраколюбец, а сега нещо повече и много по-лошо от Мраколюбец и враг на Отстъпниците също толкова, колкото и на Ранд ал-Тор, когото мрази с цялото си същество. Последния път, когато е видян, използва името Джераал Мордет и е съветник на лорд Торам Риатин в неговия бунт срещу Преродения Дракон в Кайриен.

Хайлене: На Древния език — „Предтечи“ или „Онези, що идат преди“. Термин, прилаган от Сеанчан за мощната авангардна армада, изпратена отвъд Аритския океан да разузнае земите, над които някога властвал Артур Ястребовото крило. Сега, под командването на Върховната лейди Сурот четта им се е увеличила от набори от завладените земи.

Ханлон, Давед: Мраколюбец, бивш командир на Белите лъвове в служба на Отстъпника Рахвин, докато той държеше Кемлин под името лорд Гебрил. Оттам Ханлон е отвел Белите лъвове в Кайриен със заповед да подкрепи бунта срещу Преродения Дракон. Белите лъвове са унищожени от „мехури на злото“ и на Ханлон по все още неясни причини е заповядано да се върне в Кемлин.

Ча Файле: (1) На Древния език — „Нокът на соколицата“. (2) Име, прието от млади кайриенки и тайренки, уж последователки на джи-е-тох, заклели се във вярност на Файле ни Башийр т'Айбара. Те действат като нейни съгледвачки и шпионки.

Шей'мошиев: На Древния език — „сведени очи“ или „притворени очи“. При сеанчанците да кажеш, че някой е „станал шей'мошиев“ означава, че е изгубил достойнството си. *Виж също: шей'таер.*

Шей'таер: На Древния език — „открити очи“ или „равен поглед“. При сеанчанците е свързано с честта с достойнството, със способността да погледнеш някого в очите. Възможно е да „бъдеш“ или да „имаш“ шей'таер, което означава, че някой има чест и лице, и също така да „спечелиш“ или да „изгубиш“ шей'таер. *Виж също: шей'мошиев.*

Шен ан Калхар: На Древния език — „Бандата на Червената ръка“. (1) Легендарна група герои, извършили много подвизи и най-накрая загинали в защита на Манедерен, когато тази страна била унищожена през Тролокските войни. (2) Военно формирование, събрано почти по случайно стечение на обстоятелствата от Мат Каутон и организирано според изискванията на върховете на военното изкуство от времената на Артур Ястребовото крило и непосредствено преди него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.